

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

George R. R. Martin: A Feast for Crows

Bantam Dell, A Division of Random House Inc.
New York, New York

Copyright © George R. R. Martin, 2005

Térképek: James Sinclair

Hungarian translation © Pétersz Tamás, Novák Gábor, 2006

Fordította Pétersz Tamás

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítóval és tördelésben,
mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója, 2007

7630 Pécs, Üszögi-kiserdő u. 1.

Telefon: (72) 777-000

E-mail: info@alexandra.hu

www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Stemler Miklós

A kiadványt Bocz József tördelte

ISBN 978 963 370 194 2

George R. R. Martin

Varjak lakomája

A Tűz és Jég dalának
negyedik kötete

ALEXANDRA

George R. R. Martin

a Tűz és Jég dalának könyvei:

Trónok harca
Királyok csatája
Kardok vihara
Varjak lakomája

...

PROLÓGUS

Sárkányok – dűnnyögte Mollander. Felkapott egy fonnyadt almát a földről, és dobálni kezdte egyik kezéből a másikba.

– Dobd fel azt az almát! – mondta Alleras, a Szfínx. Előhúzott egy nyílveesszőt a tegezéből, és az íja húrjára illesztette.

– Szívesen megnéznék egy sárkányt. – Roone, a legifjabb közülük, jó kötésű fiú volt, vagy kétévnyire a férfikortól. – De még milyen szívesen!

Én pedig szívesen hálnék Rosey karjában, gondolta Pate. Nyugtalanul fészkelődött a padon. Holnap reggelre a lány akár az övé is lehet. *Elviszem Óvárosból, jó messzire, át a keskeny tengeren, valamelyik Szabad Városba*. Ott nem voltak mesterek, nem volt senki, aki vádolhatta volna.

Az egyik csukott ablaktábla mögül, a fejük felett kihallatszott Emma nevetése, amelybe egy mélyebb férfihang vegyült – ügyfeléé, akit éppen szórakoztatott. Emma volt a Lúdtollhoz és Korsóhoz címzett fogadó legidősebb szolgálója, megvolt vagy negyven, de a maga vaskos módján még mindig csinos. Rosey az ő lánya volt; tizenöt esztendő, még alighogy kinyílt. Emma kijelentette, hogy Rosey ártatlansága egy arany-sárkányba kerül. Pate már összegyűjtött kilenc ezüstszarvast meg egy fazékra való rézcillagot és krajcárt. No nem mintha ezzel közelebb jutott volna a céljához. Jobb eséllyel pályázhatott volna egy igazi, élő sárkány kikeltésére, mint egy arany-sárkányra való pénz összegyűjtésére.

– Túl későn születél a sárkányokhoz, kölyök – mondta Roone-nak Armen, a tanítvány. Armen nyakában egy bőrszíj lógott, amelyet ón-, bádog-, ólom- és rézkarikák díszítettek, és a legtöbb tanítványhoz hasonlóan láthatóan úgy vélte, hogy a növendékeknek káposzta ül a nyakukon fej helyett. – Az utolsó Harmadik Aegon király uralkodása idején pusztult el.

– Az utolsó *westerosi* sárkány – helyesbített Mollander.

– Dobd már el az almát! – sürgette Alleras. A Szfínx jó vágású legény volt, az összes szolgálólány rajongott érte. Néha még Rosey is megérintette a karját, amikor bort hozott neki, s Pate ilyenkor fogcsikorgatva igyekezett úgy tenni, mintha nem venné észre.

– Az utolsó *westerosi* sárkány volt az *utolsó* sárkány – makacsodott Armen. – Ezt mindenki tudja.

– Az almát! – morogta Alleras. – Hacsak nem akarod megenni.

– Nesze! – Mollander ugrott egyet dongalábán, megperdült, és ferdén, csípőből behajította az almát a Mézbor-folyó felett lebegő ködbe. Ha nincs dongalába, apjához hasonlóan belőle is lovag lehetett volna. Széles vállában és vastag karjában elég erő lakozott hozzá. Az alma sebesen és messzire repült...

...de nem olyan sebesen, mint az utána szisszenő, lépésnyi hosszúságú, vörös tollakban végződő aranyfa nyílveessző. Pate nem látta, ahogy a nyíl eltalálja az almát, de hallotta. A folyó visszahozta hozzájuk a becsapódás tompa, fröccsenő hangját és az azt követő halk csobbanást.

– Ezt kicsutkáztad. Csinos volt – füttyentett Mollander.

Feleannyira sem csinos, mint Rosey. Pate imádta a lány mogyoróbarna szemét, bimbózó kebleit, és ahogy mosolygott, valahányszor meglátta őt. Imádta a gödröcskéket az arcán. Rosey néha mezítláb szolgált fel, hogy érezze a fű simogatását a talpa alatt. Pate ezt is imádta. Imádta tiszta, friss illatát, imádta, ahogy a haja kis csigába kunkorodott a füle mögött. Még a lábujjait is imádta. Egy éjjel majd megengedi, hogy megdörzsölje a lábát, és eljátszadozzon a lábujjai-

val, ő pedig mindegyikről kitalál majd egy mókás mesét, hogy megnevettesse.

Talán mégiscsak jobban tenné, ha itt maradna, a keskeny tenger innenső oldalán. A megta-
karított pénzén vehetne egy szamarat, aztán Roseyval felváltva ülnének a hátára, miközben
ide-oda barangolnak Westeroson. Ebrose talán nem találta méltónak őt az ezüstre, de Pate tud-
ta, hogyan kell helyretenni egy törött csontot, és hogyan kell piócával leverni a lázat. A pórnpé
hálás lenne a segítségéért. Ha megtanulná, hogyan kell haját vágni és szakállat borotválni, ta-
lán még borbély is lehetne belőle. *Ez is elég lenne nekem, gondolta, csak Rosey mellettem le-
gyen.* Semmi mást nem akart ezen a világon, csak őt.

Ez nem mindig volt így. Régen arról álmodozott, hogy mester lesz valamelyik várban, egy
bőkezű uraság szolgálatában, aki megjutalmazza bölcsességéért, és hűsége elismeréseképpen
fehér lovat ajándékoz neki. Milyen büszkén, milyen nemesen feszítene a nyeregben, lemoso-
lyogna az egyszerű emberekre, ahogy elhalad mellettük az úton...

Egy éjjel a Lúdtoll és Korsó ivójában, a második korsó félelmetesen erős almabor után Pate
részeg fecsegésbe fogott arról, hogy nem lesz mindig növendék.

– De még milyen igaz! – rikkantotta Lusta Leo. – Volt növendék leszel, aki disznókat őriz!

Felhajtotta a korsó fenekén maradt italt. A Lúdtoll és Korsó fáklyafényben úszó terasza
ezen a hajnalon valóságos fénysziget volt a köd tengerében. Lejjebb a folyón a Héttorony távo-
li jelzőtüze elmosódott, narancsszínű holdként lebegett az éjszaka felszálló párájában, a fény
azonban vajmi kevésbé derítette fel a lelkét.

Mostanra már itt kellene lennie az alkimistának. Valami izetlen, kegyetlen tréfa csupán az
egész, vagy valami történt a fickóval? Nem ez lett volna az első alkalom, hogy a szerencse
cserbenhagyja Pate-et. Volt idő, amikor szerencsésnek tartotta magát, amiért rá esett a válasz-
tás, hogy segítsen az agg Walgrave főmesternek a hollók gondozásában, és álmodni sem mert
volna róla, hogy hamarosan ő hordja majd az öregembernek az ételt, takarítja a szobáit és öl-
tözteti őt minden reggel. Mindenki állította, hogy Walgrave többet felejtett a hollónevelés tu-
dományából, mint amennyit a legtöbb mester valaha is tudott, így hát Pate úgy vélte, a fekete
vasszem a legkevesebb, amit remélhet. Rá kellett azonban jönnie, hogy Walgrave nem adhatja
meg ezt neki. A vénembert csak udvariasságból tartották meg főmesteri posztján. Hiába volt
valaha a legnagyobb tudós a mesterek közül, köpenye alatt egyre gyakrabban rejtezett össze-
piszkított alsónemű, és fél évvel ezelőtt néhány tanítvány a könyvtárban bukkant rá a zokogó
öregre, aki nem talált vissza a szobájába. Most már Gormon mester ült Walgrave helyén, a
vásárlarc alatt, ugyanaz a Gormon mester, aki lopással gyanúsította Pate-et.

A víz mellett álló almafán rázendített egy fülemüle. Kedves hang volt, örömteli nyugalmat
jelentett a hollók érdes visítása és vég nélküli káromgása után, amit egész nap hallgatott. A fehér
hollók tudták a nevét, és valahányszor csak meglátták őt, azonnal dűnnyögni kezdtek egymás-
nak: *Pate, Pate, Pate*, míg olyan ideges nem lett, hogy legszívesebben felüvöltött volna. A
nagy, fehér madarak voltak Walgrave főmester büszkeségei. Az agg mester azt akarta, hogy
ezek egyék meg, ha meghal, de Pate gyanította, hogy őt is szívesen elfogyasztanák.

Talán a rettenetesen erős almabor tette – nem inni jött ide, de Alleras egyre csak fizetett,
hogy megünnepeljék a rézszetet a láncán, a büntudattól pedig amúgy is megszomjazott –, de
mintha úgy hallotta volna, a fülemüle azt dalolja: *aranyat a vasért, aranyat a vasért, aranyat a
vasért*, furcsamód épp azt, amit az idegen is mondott akkor éjjel, amikor Rosey összehozta
őket.

– Ki vagy te? – kérdezte tőle akkor Pate, a férfi pedig így válaszolt:

– Alkimista vagyok. Képes vagyok arannyá változtatni a vasat.

És már a kezében is volt az érme, ide-oda táncolt az ujjai között, az arany lágyan megcsil-
lant a gyertyafényben. Az egyik oldalán háromfejű sárkány volt, a másikon egy halott király
arcmása. *Aranyat a vasért*, gondolta Pate, *másképp nem megy. Akarod őt? Szereted őt?*

– Nem vagyok tolvaj – mondta a férfinak, aki alkimistának nevezte magát. – A Fellegvár
növendéke vagyok.

Az alkimista bólintott, és így szólt:

– Ha netán mégis meggondolnád magad, mához három napra visszajövök a sárkánnyal.

Eltelt a három nap. Pate visszajött a Lúdtoll és Korsóba, ám még mindig fogalma sem volt róla, mitévő legyen. Az alkimista helyett Mollandert, Arment és a Szfinxet találta itt, a nyomukban Roone-nal. Gyanút keltett volna, ha nem csatlakozik hozzájuk.

A Lúdtoll és Korsó sohasem zárt be. Hatszáz éve állt itt, a Mézbor-folyó szigetén, és soha, egyetlen vendég sem talált csukott ajtót. Bár a magas, faoszlopokkal aládúcolt épület éppen úgy dőlt délnek, ahogy a növendékek dőltek néha korsójuk felé, Pate úgy érezte, még hatszáz évig itt fog állni, és bort, sört meg borzalmasan erős almabort kínál a folyó halászáinak és a tengerészeknek, bognároknak és bárdoknak, lovászoknak és lovagoknak, és persze a Fellegvár növendékeinek és tanítványainak.

– Óváros nem a világ – jelentette ki Mollander, egy kicsit talán túl hangosan. Egy lovag fia volt, és éppen tökrészeg. Amióta meghozták neki a hírt, hogy apja meghalt a feketevízi csatában, majd' minden éjjel leitta magát. Az öt király háborúja még itt, a harcoktól távol, a falak biztonságában is elért hozzájuk... bár Benedict főmester makacsul ismételte, hogy tulajdonképpen soha nem is háborúzott egymással öt király, mivel Renly Baratheont megölték, mielőtt Balon Greyjoy megkoronázta volna saját magát.

– Az apám mindig azt mondta, hogy a világ bármilyen főúri kastélynál nagyobb – folytatta Mollander. – Egy sárkány a legkevesebb, amit az ember Qarthban, Asshaiban meg Yi Tiben találhat. A tengerészek története...

– A tengerészek történeteit tengerészek mesélik – vágott a szavába Armen. – *Tengerészek*, kedves Mollanderem. Csak menj végig a kikötőn, és lefogadom, találsz olyan tengerészeket, akik elmesélik, hogyan vittek ágyba sellőket, vagy hogyan éltek egy évig egy hal gyomrában.

– És honnét tudod, hogy nem történt meg velük? – Mollander hangosan csörtetett a fűben, újabb almák után kutatva. – Neked magadnak is ott kell lenned a hal gyomrában, hogy kijelentesd, ők nem voltak. Egy tengerész története, igen, azon talán nevethet az ember, de amikor négy különböző hajó evezősei ugyanazt mesélik el négy különböző nyelven...

– A meséik *nem* ugyanazok – rázta a fejét Armen. – Sárkányok Asshaiban, sárkányok Qarthban, sárkányok Meereenben, dothraki sárkányok, rabszolgákat felszabadító sárkányok... minden történet különbözők.

– Csak a részletekben. – Mollander még konokabb lett, ha ivott, pedig józanul is olyan csökönyös volt, mint egy öszvér. – Mindenki sárkányokról és egy gyönyörű, ifjú királynőről beszél.

Az egyetlen sárkány, amelyik Pate-et ebben a pillanatban érdekelte, sárga aranyból volt. Azon tűnődött, mi történhetett az alkimistával. *A harmadik napon. Azt mondta, itt lesz.*

– Van még egy alma a lábad mellett – szölt oda Alleras Mollandernek –, nekem meg van még két nyílvezzöm.

– A fenébe a nyílvezzőiddel! – Mollander felvette a lehullott gyümölcsöt. – Ez kukacos – jegyezte meg, de azért eldobta. A nyíl akkor érte el az almát, amikor zuhanni kezdett, és tisztán kettévágta. Az egyik fele egy tornyocska tetején landolt, lebucskázott egy alacsonyabb tetőre, megpattant, és alig egy lábnyira vétette el Arment.

– Ha kettévágsz egy kukacot, két kukacot kapsz – tájékoztatta őket a tanítvány.

– Ha ez így menne az almával is, soha többé nem kellene éheznie senkinek – mondta Alleras, és halványan elmosolyodott. A Szfinx mindig mosolygott, mintha valami titkos tréfán járna az esze. Ez ravasz, huncut kifejezést kölcsönzött az arcának, ami remekül illett hegyes állához és homloka két oldalán ritkuló, ám hátrébb sűrű, rövidre nyírt, éjfékete hajához.

Allerasból mester lesz. Még csak egy éve tanult a Fellegvárban, de már három szemet szerzett mesterlancához. Armennek ugyan több volt, de mindegyik megszerzéséhez egy év kellett neki. De ő is mester lesz. Roone és Mollander még mindig csupasz nyakú növendékek voltak, de Roone nagyon fiatal, Mollander pedig jobban szeretett vedelni, mint olvasni.

Pate azonban...

Öt éve élt a Fellegvárban, még tizenhárom éves sem volt, amikor idejött nyugatról, de a

nyaka még mindig ugyanolyan csupasz volt, mint érkezése napján. Két ízben is úgy érezte, készen áll. Az első alkalommal megjelent Vaellyn főmester előtt, hogy számot adjon az égbolt ismeretéről. Ehelyett azonban csupán azt sikerült megtudnia, mivel érdemelte ki Vaellyn a Savanyú gúnynevet. Két évbe telt Pate-nek, hogy újra összeszedje a bátorságát, és megint próbálkozzon. Ezúttal a kedves, öreg Ebrose főmester elé járult, akit szelíd hangjáról és gyengédségéről ismertek, de Ebrose sóhajait valahogy éppen olyan fájdalmasnak érezte, mint Vaellyn tüskés modorát.

– Csak még egy utolsó almát – kérte Alleras –, és elmondom neked, mi a gyanúm ezekkel a sárkányokkal kapcsolatban.

– Ugyan mit tudhatnál, amit én nem? – morogta Mollander. Észrevett egy almát az egyik ágon, felugrott érte, leszakította és eldobta. Alleras hátrahúzta az íj húrját a füléig, s közben kecses fordulattal követte a cél röppályáját. Akkor repítette ki a vesszőt, amikor az alma zuhanni kezdett.

– Az utolsó lövést mindig elvéted – szólalt meg Roone.

Az alma sértetlenül csobbant a folyóban.

– Látod? – jegyezte meg Roone.

– Attól a naptól kezdve, hogy mindet eltalálsz, nem tudsz tovább fejlődni. – Alleras megerezte az íj húrját, és becsúszta a fegyvert bőrtokjába. Az íjat aranyszívből, egy, a Nyár-szigeteken honos, igen ritka és híres fafajtából faragták. Pate egyszer megpróbálta meghajlítani, de nem sikerült neki. A *Szfinx törékenynek látszik, de van erő azokban a vékony karokban*, gondolta, miközben Alleras átvette a lábát a padon, és boroskupájáért nyúlt.

– A sárkánynak három feje van – közölte lassú, lágy dorne-i hanghordozásával.

– Ez valami rejtvény? – tudakolta Roone. – A mesékben a szfinxek mindig rejtvényekben beszélnek.

– Nem rejtvény. – Alleras kortyolt a borból. A többiek korszámra vedelték a Lúdtoll és Korsó hírhedten erős almaborát, Alleras azonban jobban kedvelte az édesanya szülőföldjéről származó különös, édeskés borokat. Ezek a borok pedig még Óvárosban sem voltak éppen olcsók.

Lusta Leo nevezte el Allerast „Szfinxnek”. A szfinx egy kicsit ez, egy kicsit az: emberi arc, oroszlántest, sólyomszárnyak. Alleras is ilyen volt: az apja dorne-i volt, az anyja fekete bőrű nyár-szigeti. Az ő bőre is sötét volt, mint a fekete tölgy. A Fellegvár főkapuja mellett örökdő zöld márványszfinxekhez hasonlóan Allerasnak is ónixszeme volt.

– Soha egyetlen sárkánynak sem volt három feje, csak a pajzsokon meg lobogókon – jelentette ki Armen, a tanítvány határozottan. – Ez csupán heraldikai fogás, semmi több. Ráadásul a Targaryenek mind halottak.

– Nem mind – vetette ellen Alleras. – A kolduskirálynak volt egy húga.

– Azt hittem, a falhoz csapták a fejét – mondta Roone.

– Nem – rázta a fejét Alleras. – Rhaegar herceg ifjú fia, Aegon volt az, akit a falhoz vágta Lannister Oroszlánjának vitéz harcosai. Most Rhaegar hűgáról beszélünk, aki Sárkánykőn született, röviddel azelőtt, hogy a vár elesett. Arról, akit Daenerysnek hívnak.

– A *Viharbanszületett*. Már emlékszem. – Mollander felemelte a korsóját, és ide-oda lötyögtette benne a maradék almabort. – Igyunk rá! – Nagyot húzott a korsóból, lecsapta az asztalra, hangosat böfönt, majd keze fejével megtörölte a száját. – Hol van Rosey? Törvényes királynőnk megérdemel még egy kör almabort, nem gondoljátok?

Armen, a tanítvány nyugtalanul látszott.

– Halkabban, te bolond! Ilyesmivel még tréfálni sem szabad. Sohasem tudhatod, ki hallgatózik. A Póknak mindenhol van füle.

– Jaj, össze ne pisáld magad, Armen! Itálról beszéltem, nem lázadásról.

Pate halk kuncogást hallott. Lány, alattomos hang szólalt meg mögötte:

– Mindig tudtam, hogy áruló vagy, Békalábú.

Lusta Leo a vén deszka-híd lábánál bukkant elő csoszogva. Zöld és arany csíkos

selyemköntös volt rajta, a vállán rózsát mintázó jádecsattal rögzített fekete selyemköpenyt viselt. A foltok színéből ítélve a bor, amelyet a ruhájára csepegtetett, valami testes, vörös fajta lehetett. Egy hamvasszőke hajtincs az egyik szemére hullott.

Mollander dühbe gurult.

– A fenébe veled! Tűnj innét! Nem kellesz te ide! – Alleras nyugtatóan megfogta a karját, Armen pedig összeráncolta a homlokát.

– Leo uram. Úgy tudtam, hogy a Fellegvárban kell maradnod még...

– ...három napig. – Lusta Leo vállat vont. – Perestan szerint a világ negyvenezer éves. Mollas azt állítja, ötszázezer. Mit jelent hát három nap, kérdem én? – Bár a teraszon vagy tucatnyi asztal állt üresen, Leo az övéknél foglalt helyet. – Végy nekem egy kupa arbori aranyost, Békalábú, és talán nem tájékoztatom apámat a pohárköszöntődről! Rossz volt a lapjárs a Tarka Kockában, az utolsó szarvasomat pedig vacsorára költöttem. Gesztenyével és szarvasgombával töltött szopós malacot ettem szilvaszószbán. Hiába, egy férfinak ennie kell. Ti mit ettetek, fiúk?

– Birkahúst – morogta Mollander. Nem tűnt túl boldognak. – Megosztottunk egy főtt combon.

– Biztos vagyok benne, hogy kiadós étek volt. – Leo Allerashoz fordult. – Egy nagyúr fiának bőkezűnek kell lennie, Szfinx. Hallom, elnyerted a rézkarikádat. Erre iszom.

Alleras visszamosolygott rá.

– Csak a barátaimnak veszek italt. És nem vagyok nagyúr fia, már megmondtam neked. Az anyám kereskedő volt.

Leo mandulaszínű szeme italtól és rosszindulattól csillogott.

– Az anyád egy majom volt a Nyár-szigetokről. A dome-iak mindent megdugnak, aminek lyuk van a lába között. Nem akarlak megbántani. Lehet, hogy barna vagy, mint egy dió, de legalább fürdesz. Ellentétben a mi foltos kis kondáslegényünkkel. – Pate felé bökött.

Ha szájon vágnám a korsómmal, kiverhetném a fogai felét, gondolta Pate. Foltos Pate, a disznópásztor megannyi trágár történet főszereplője volt: jószívű, üresfejű bugris, akinek mindig sikerült túljárnia az őt zaklató kövér ficusok, dolyfös lovagok és beképzelt septonok eszén. Az ostobasága valahogy mindig bárdolatlan ravaszságként sült el; a történetek rendre úgy értek véget, hogy Foltos Pate valami nagyúr trónszékében ücsörög, vagy egy lovag lányával hál. De ezek csak mesék voltak. A valóságban a disznópásztorok sohasem boldogultak ilyen jól. Pate néha arra gondolt, hogy az anyja biztosan utálta, hogy ezt a nevet adta neki.

Alleras már nem mosolygott.

– Ezért bocsánatot kérsz.

– Valóban? – kérdezte Leo. – Hogyan is kérhetnék ilyen száraz torokkal...

– Minden szavad szégyent hoz a házadra – mondta Alleras. – Szégyent hozol a Fellegvárra azzal, hogy itt vagy.

– Tudom. Úgyhogy vegyél nekem egy kis bort, hogy belé fojthassam a bánatomat.

– Legszívesebben tőből kitépném a nyelvedet – szólalt meg Mollander.

– Tényleg? Akkor vajon hogyan mesélnék nektek a sárkányokról? – Leo megint vállat vont.

– A korcs igazat beszél. Az Órült Király lánya él, és három sárkányt keltett ki magának.

– Hármát? – kérdezte Roone döbbenetben.

Leo megveregette a karját.

– Az több mint kettő, de kevesebb mint négy. Ha a helyedben volnék, egyelőre nem erőltetném az arany láncszemet.

– Hagyd őt békén! – figyelmeztette Mollander.

– Minő lovagias egy Béka! Ahogy óhajtod. Minden ember minden hajóról, amely háromszáz mérföldön belül hajózott el Qarhtól, ezekről a sárkányokról beszél. Néhányan azt állítják, hogy látták is őket. A Mágus hajlik rá, hogy higgyen nekik.

Armen rosszállóan csücsörítette az ajkát.

– Marwyn nem megbízható. Perestan főmester bármikor megmondja ezt neked.

– Ryam főmester is ezt mondja – tette hozzá Roone.

Leo ásított.

– A tenger nedves, a nap meleg, a csorda pedig gyűlöli a szelindeket.

Mindenkire van valami gúnyneve, gondolta Pate, de azt nem tagadhatta, hogy Marwyn valóban jobban emlékeztet egy szelindekre, mint egy mesterre. *Mintha meg akarná harapni az embert*. A Mágus nem olyan volt, mint a többi mester. Az emberek azt beszélték, szajhákkal és mindenféle jöttment varázslókkal barátkozott, szőrös ibbeniekkal és éjfekete nyár-szigetiekkal diskurált a saját nyelvükön, és furcsa isteneknek áldozott a tengerészek kis szentélyeiben, odalent a kikötőben. Állítólag látták őt a külvárosban, patkányversenyeken és sötét kuplerájokban, vándorkomédiások, dalnokok, zsoldosok, sőt koldusok társaságában. Néhányan azt is rebesgették, hogy egyszer pusztá ököllet megölt valakit.

Amikor Marwyn nyolc év távollét után visszatért Óvárosba keletről, ahol távoli földeket térképezett fel, elveszett könyvek után kutatott és boszorkánymesterektől meg árnyékgyűjtőktől tanult, Savanyú Vaellyn elnevezte őt „Marwynnak, a Mágusnak”. A gúnynev hamarosan egész Óvárosban elterjedt, Vaellyn nagy bosszúságára.

– A varázslatokat és az imákat hagyd meg a papoknak és septonoknak, és fordítsd elméd olyan igazságok megismerésére, amelyekben bízni lehet – tanácsolta egyszer Ryam főmester Pate-nek, de Ryam gyűrűje, pálcája és maszkja sárga aranyból készült, mesterlancán pedig nem függött valíriai acélszem.

Armen megvetően végigmérte Lusta Leót. Hosszú, keskeny és hegyes orrával arca tökéletesen alkalmas volt a megvető pillantásra.

– Marwyn főmester számos különös dologban hisz – mondta –, de neki sincs több bizonyítéka a sárkányokat illetően, mint Mollandemek. Csak több tengerész története.

– Tévedsz – felelte Leo. – A Mágus termében üvegyertya ég.

A fáklyafényes teraszra csend telepedett. Armen sóhajtott és megrázta a fejét. Mollander nevetni kezdett. A Szfínx nagy, fekete szeme Leót fürkészte. Roone-on látszott, hogy elvesztette a fonalat.

Pate hallott már az üvegyertyákról, de még sohasem látott égni egyet sem. Ezek voltak a Fellegvár legrosszabbul őrzött titkai. Azt rebesgették, hogy Valyriából hozták őket Óvárosba, ezer évvel a Végzet előtt. Azt hallotta, négy van belőlük, egy zöld és három fekete, s mind-egyikük hosszú és görbe.

– Mik ezek az üvegyertyák? – kérdezte Roone.

Armen, a tanítvány megköszönte a torkát.

– A tanítványnak az eskütételét megelőző éjszakán virrasztania kell a pincében. Nem kaphat lámpást, sem fáklyát... csak egy obsziidiángyertyát. Sötétben kell eltöltenie az egész éjszakát, hacsak nem tudja meggyújtani a gyertyát. Vannak, akik megpróbálják, az ostobák és a csökönyösek, akik tanulmányozták ezeket az úgynevezett magasabb rejtelmeket. Gyakran megvágják az ujjukat, mert a gyertyák pereme állítólag olyan éles, mint a tör. Aztán vérző kézzel várhatnak hajnalig, kudarcukon merengve. A bölcsőbbje egyszerűen lefekszik aludni, vagy imádsággal tölti az éjszakát, de minden évben akadnak néhányan, akik megpróbálják.

– Igen. – Pate ugyanezt hallotta. – De mi haszna egy gyertyának, amely nem ad fényt?

– Ez lecke – magyarázta Armen. – Az utolsó lecke, amelyet meg kell tanulnunk, mielőtt felölthetnénk mesterlancunkat. Az üvegyertya a tudást és a tanulást jelképezi, ritka, gyönyörű és törekeny dolgokat. Azért készül gyertya alakban, hogy emlékeztessen bennünket: egy mesternek fényt kell árasztania, bárhol szolgáljon is, és azért éles, hogy ne feledjük: a tudás veszélyes is lehet. Bölcs emberek gögössé válhatnak saját bölcsességüktől, egy mesternek azonban mindig alázatosnak kell maradnia. Az üvegyertya erre is figyelmeztet. Még miután letette az esküjét, felöltötte láncát és nekiindul, hogy szolgáljon, a mester akkor is visszagondol majd a sötét virrasztásra, és eszébe jut, hogy bármit tett is, nem gyújthatta meg a gyertyát... mert vannak dolgok, amelyeket még tudással sem érhetünk el.

Lusta Leóból kitört a nevetés.

– Úgy érted, számodra nem lehetséges. Én a saját szememmel láttam égni azt a gyertyát.
– Kétségtelenül láttál égni *egy* gyertyát – felelte Armen. – Talán egy fekete viaszból készített gyertyát.

– Tudom, mit láttam. A fény különös volt és ragyogó, sokkal élesebb, mint bármilyen méhviasz- vagy faggyúgyertyáé. Furcsa árnyékokat vetett, és a lángja meg sem rezgett, még akkor sem, amikor léghuzat tört be a terembe a mögöttem lévő ajtón.

Armen keresztbe fonta a karját a mellén.

– Az obszidián nem ég.

– *Sárkányüveg* – szólalt meg Pate. – Az egyszerű emberek sárkányüvegnek hívják.

Ezt valahogy fontosnak érezte.

– Így van – tűnődött el Alleras, a Szfinx. – És ha megint vannak sárkányok a világon...

– Sárkányok és még sötétebb dolgok – szólt közbe Leo. – A szürke birkák behunyják a szemüket, de a szelindek látja az igazságot. Ősi erők ébrednek. Mozgolódnak az árnyak. Hamarosan ránk köszönt a csodák és borzalmak, istenek és hősök kora. – Nyújtózott egyet, és lustán elmosolyodott. – Szerintem ez megér egy kört.

– Már eleget ittunk – vette ellen Armen. – A reggel hamarabb eljön, mint szeretnénk, és Ebrose főmester a vizelet tulajdonságairól fog beszélni. Aki szeretne ezüstszeret a láncára, jobban teszi, ha nem mulasztja el az előadását.

– Távol álljon tőlem, hogy visszatartsalak a húgykóstolástól – mondta Leo. – De ami engem illet, jobban kedvelem az arbori aranyat.

– Ha a húgy meg közötted kell választani, maradok a húgynál. – Mollander feltápászkodott az asztal mellől. – Gyere, Roone!

A Szfinx íja bőrtokja után nyúlt.

– Nekem is ideje lefeküdnöm. Azt hiszem, sárkányokról és üveggyertyákról fogok álmodni.

– Mind elmentek? – Leo vállat vont. – Mindegy, Rosey itt marad. Talán felébresztem a mi édes kis husikánkat, és asszonnyá teszem.

Alleras látta a Pate arcán átsuhanó sötét kifejezést.

– Ha nincs reze egy korsó borra, sárkánya sem lehet a lányért.

– Bizony – bólintott Mollander. – Azonkívül férfi kell hozzá, hogy asszonnyá tegyen valakit. Gyere velünk, Pate! A vén Walgrave felkel, amikor feljön a nap. Szüksége lesz rád, hogy kikísérd az árnyékszékre.

Ha egyáltalán megismer ma reggel. Walgrave főmesternek nem okozott nehézséget megkülönböztetni egymástól a hollókat, az emberekkel azonban már nehezebben boldogult. Időnként Pate-et valami Cressen nevű illetőnek vélte.

– Még nem – mondta a barátainak. – Maradok egy kicsit.

Még nem egészen kelt fel a nap. Még jöhet az alkimista, és Pate mindenképpen itt akart lenni, ha megérkezik.

– Ahogy gondolod – bólintott Armen.

Alleras tekintete egy kicsit elidőzött Pate-en, majd keskeny vállára akasztotta az iját, és elindult a többiek után a híd felé. Mollander olyan részeg volt, hogy egyik kezével Roone vállára kellett támaszkodnia, nehogy elvágódjon. A Fellegvár légvonalban nem volt túl messze, de egyikük sem volt holló, Óváros pedig valóságos labirintus volt, telis-tele sikátorokkal, egymást keresztező szűk átjárókkal és keskeny, kanyargós mellékutcákkal.

– Óvatosan! – hallotta Pate Armen hangját, miközben mind a négyen belevesztek a folyó felett lebegő ködbe. – Nyirkos az éjszaka, és az utcakövek csúszósak.

Miután elmentek, Lusta Leo savanyúan végigmérte Pate-et az asztal túlsó oldaláról.

– Milyen szomorú! A Szfinx meglépett az összes ezüstjével, engem meg itt hagyott Foltos Pate-tel, a disznópásztorral. – Ásított és nyújtózott egyet. – Mondd csak, hogy van a mi édes kis Roseynk?

– Alszik – felelte Pate kurtán.

– Nyilván mézítelenül – vigyorgott Leo. – Szerinted tényleg megér egy sárkányt? Azt hi-

szem, egy nap megbizonyosodom róla.

Pate-nek több esze volt, hogysen válaszoljon. Leo azonban nem is várt választ.

– Úgy vélem, ha betörtem a leányzót, az ára olyannyira leesik, hogy még egy kondáslegény is megengedheti magának. Meg kellene köszönnöd nekem.

Inkább meg kellene ölnöm téged, gondolta Pate, de közel sem volt annyira részeg, hogy csak úgy eldobja magától az életet. Leót a fegyverek használatára is megtanították, köztudottan halálosan bánt a karddal és a törrel. És ha Pate-nek valahogy sikerülne is megölnie, az a saját fejébe is kerülne. Pate-nek csak egy neve volt, míg Leónak kettő, és a második *Tyrell* volt. Ser Moryn Tyrell, Óváros Városi Őrségének parancsnoka Leo apja volt. Mace Tyrell, Égikert ura és a Dél Őrzője pedig az unokatestvére. Óváros Öregje, Leyton Héttorony nagyúr pedig, aki számos egyéb címe mellett „a Fellegvár Védelmézője” titulust is viselte, a Tyrellek felesküdtöt zászlóhordozója volt. *Hagyd a fenébe!*, nyugtatta magát Pate. *Csak azért mondja, hogy fájdalmat okozzon.*

Keleten ritkulni kezdett a köd. *Hajnalodik*, eszmélt Pate. *A hajnal eljött, az alkimista pedig nem.* Nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. *Vajon akkor is tolvaj vagyok, ha visszateszem, és soha senki sem tudja meg?* Ez is csak egy újabb kérdés volt, amire nem tudott felelni, mint azokra, amelyeket annak idején Ebrose és Vaellyn tettek fel neki.

Amikor felállt a padról, a rettenetesen erős almabor azonnal a fejébe szállt. Egyik kezével meg kellett támaszkodnia az asztalon, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

– Hagyd békén Roseyt! – mondta búcsúzásképpen. – Csak hagyd őt békén, mert még megtalálalak ölni.

Leo Tyrell félre simította a szemébe lógó hajtincset.

– Nem párbajozom disznópásztorokkal. Tűnj el!

Pate megfordult, és végigment a teraszon. Léptei hangosan kopogtak a vén híd viharvert deszkáin. Mire elérte a túloldalt, a keleti égbolt lassan rózsaszínbe fordult. *A világ széles*, gondolta. *Ha megvenném azt a szamarat, még mindig nekivághatnék a Hét Királyság útjainak és ösvényeinek, piócázhatnám a parasztokat, és kipiszkálhatnám a hajukból a tetveket. Jelentkezhetnék egy hajóra evezősnek, és elmehetnék Qarthba a Jáde-kapun át, hogy megnézzem magamnak azokat a nyomorult sárkányokat. Nem kellene visszamennem a vén Walgrave-hez meg a hollóihoz.*

A lábai azonban valahogy mégis a Fellegvár felé vitték.

Amikor a nap első sugarai áthatoltak a keleti égbolton gyülekező felhőkön, odalent a kikötőben hangos zúgással megszólaltak a Tengerészek Szentélyének reggeli harangjai. Az Úr Szentélye néhány pillanattal később lépett be, ezt követte a Hét Szentély az ő kertjükben, a Mézbor túlsó partján, a sort pedig a Csillagszentély zárta, amely ezer éven át a Fősepton székhelyéül szolgált, míg Aegon Királyvárnál partra nem szállt. A harangok hangosan, méltóság-teljesen szóltak. *Bár nem olyan kedvesen, mint egyetlen kicsiny fülemüle.*

Énekszót is hallott a harangzúgás mögött. A vörös papok minden reggel, a hajnal első fényénél összegyűltek szerény kikötői templomuk előtt, hogy köszöntsék a felkelő napot. *Mert az éj sötét, és tele van iszonyattal.* Pate százszor hallotta őket, amint ezt kiabálják urukhoz, R'hllorhoz könyörögve, hogy mentse meg őket a sötétségtől. A Hét éppen elég volt neki, de úgy hallotta, Stannis Baratheon immár az éjszakai máglyáknál imádkozott. Még lobogóira is R'hllor tüzes szívét varratta a koronás szarvas helyett. *Ha megszerzi a vastrónust, mindannyiunknak meg kell tanulnunk a vörös papok énekét*, gondolta Pate, de ez nem tűnt túl valószínűnek. Tywin Lannister szétzúzta Stannist és R'hllort a Feketevizű folyón, és hamarosan teljesen megsemmisíti őket, a Baratheon trónkövetelő fejét pedig kitűzi egy karóra Királyvár kapuja fölé.

Ahogy az éjszakai köd felszállt, Óváros lassan testet öltött körülötte, kísértetként emelkedve ki a hajnali félhomályból. Pate még sohasem látta Királyvárt, de tudta, hogy vályogból és növényfonadékból épült, a hosszú, sáros utcák, a szalmatetők és a faviskók városa. Óvárost kőből emelték, az utcáit – még a leghitványabb sikátort is – kövezet borította. Óváros sohasem

volt gyönyörűbb, mint ilyenkor, hajnalhasadáskor. A Mézbortól keletre álló Céhszékházak úgy sorakoztak a parton, mint megannyi palota. Valamivel feljebb a Fellegvár csarnokokkal és házakkal teli kőhidakkal összekötött kupolái és tornyai emelkedtek a folyó mindkét oldalán. Lejebb pedig, a Csillagszentély fekete márványfalai és boltíves ablakai alatt a paplakok tömörültek, mint a gyerekek egy tekintélyes nevelőnő lábai körül.

Ezen túl pedig, ott ahol a Mézbor a Suttogó Szorossá szélesedett, a Héttorony emelkedett, jelzőtüzei messzire ragyogtak a hajnali szürkületben. A torony a Csata-sziget szikláira épült, az árnyéka kardként szelte ketté a várost. Azok, akik itt születtek és nevelkedtek, meg tudták mondani az időt annak alapján, hová esett ez az árnyék. Néhányan állították, hogy a torony te-
tejéről el lehet látni egészen a Falig. Talán ez volt az oka, hogy Leyton uraság több mint egy évtizede nem ereszkedett alá, és inkább a felhők közül kormányozta a városát.

A folyó melletti úton egy hentes kocsija zötyögött el Pate mellett öt elkeseredetten visító malaccal a hátuljában. Félreállt az útjából, és éppen csak megúsza, hogy ráfröccsenjen az éjjeliedény tartalma, amelyet egy asszony öntött ki az utcára a feje fölötti ablakból. *Amikor mester leszek egy kastélyban, nekem is lesz lovam*, gondolta. Aztán megbotlott egy utcaköben, és eltűnődött, ugyan kit is próbál ámítani. Rá nem várt lánc, sem szék egy uraság asztalánál, sem pedig nagy, fehér hátszló. Egész életét azzal fogja tölteni, hogy a hollók rikácsolását hallgatja, és az ürülékfoltokat súrolja ki Walgrave főmester alsóneműjéből.

Fél térden állt, és éppen a sarat próbálta lesöpörni köpönyegéről, amikor egy hangot hallott:

– Jó reggelt, Pate!

Az alkimista állt fölötte.

Pate felállt.

– A harmadik napon... azt mondtad, a Lúdtoll és Korsóban leszel.

– A barátainnal voltál. Nem állt szándékomban megzavarni a társaságotokat. – Az alkimista barna, jellegtelen, kámzsás utazóköpenyt viselt. A felkelő nap már kibukkant a válla mögött sorakozó háztetők fölött, ezért nehéz volt kivenni az arcát a csuklya alatt. – Sikerült eldöntened, mi vagy?

Hát mindenképpen azt akarja, hogy kimondjam?

– Azt hiszem, tolvaj vagyok.

– Gondoltam, hogy az vagy.

A dolog legnehezebb része az volt, amikor négykézláb ereszkedett, hogy kihúzza a dobozt Walgrave főmester ágya alól. A doboz erős volt, és vaspántok tartották, a zárja azonban eltört. Gormon mester Pate-et gyanúsította meg az összetörésével, de ez nem volt igaz. Maga Walgrave törte le a zárat, miután elvesztette a hozzá való kulcsot.

A dobozban Pate egy zacskó ezüstszarvast, egy szalaggal összekötött sárga hajtincset, egy Walgrave-re (még a bajuszában is) hasonlító asszony kicsiny, festett arcképét és egy lovagi páncélkesztyűt talált. A kesztyű Walgrave állítása szerint valaha egy hercegé volt, bár már nem emlékezett rá, kié. Pate megrázta, és a kulcs kiesett a padlóra.

Emlékezett, hogy akkor ezt gondolta: *Ha most felveszem, tolvaj vagyok*. A kulcs régi volt, és nehéz, fekete vasból készült, és elvileg a Fellegvár összes ajtaját nyitotta. Csak a főmestereknek volt ilyen kulcsuk. A többiek maguknál tartották a sajátjukat, vagy elrejtették valami biztonságos helyre, ha azonban Walgrave is eldugja az övét, annak többé színét sem látják. Pate felkapta a kulcsot, és félúton járt az ajtó felé, amikor visszafordult, és elvitte az ezüstöt is. A tolvaj tolvaj, akár keveset lop, akár sokat.

Pate, rikoltott utána az egyik fehér holló. *Pate, Pate, Pate*.

– Megvan a sárkányom? – kérdezte az alkimistától.

– Ha elhoztad, amit kívántam.

– Add ide, látni akarom. – Pate eltökélte, hogy nem hagyja átverni magát.

– Ez az út nem a megfelelő hely. Jöjj velem!

Nem volt ideje gondolkodni, mérlegelni a döntését. Az alkimista elindult. Pate-nek követnie kellett, különben elveszíti Roseyt és a sárkányt is, mindörökre. Elindult a nyomában. Köz-

ben becsúsztotta a kezét a köpenye ujjába. Érezte, hogy ott a kulcs a rejtett zsebben, amit varrt neki. A mesterek köpenyei tele voltak zsebekkel, tudta jól gyermekkorától. Szaporán kellett szednie a lábát, hogy lépést tudjon tartani az alkimistával. Végigmentek egy sikátoron, befordultak egy sarkon, átmentek a régi Tolvajpiacon, majd végig a Rongyszedők sikátorán. A férfi végül befordult egy következő sikátorba, amely még az előzőnél is szűkebb volt.

– Elég messze vagyunk – mondta Pate. – Nincs itt senki. Itt csináljuk.

– Ahogy óhajtod.

– A sárkányomat akarom.

– Természetesen. – Előkerült az érme. Az alkimista végigtáncoltatta az ujjai között, éppen úgy, ahogy akkor tette, amikor Rosey összehozta őket. A sárkány megcsillant, és halvány, aranyló fényt vetett az alkimista ujjaira.

Pate kikapta a kezéből. Az aranyat melegnek érezte a tenyerében. A szájához emelte, és beleharapott, ahogy másoktól látta. Az igazat megvallva fogalma sem volt róla, milyen íze kell legyen az aranyaknak, de nem akart ostobának tűnni.

– A kulcs? – érdeklődött udvariasan az alkimista.

Valami habozásra készítette Pate-et.

– Valamiféle könyvet akarsz onnét?

Néhány ősrégi valyriai tekercsről, amelyet a pincékben elzárva őriztek, azt állították, hogy az utolsó megmaradt példányok a világon.

– Semmi közöd hozzá, hogy mit akarok.

– Nem. – *Megvan*, mondta magának Pate. *Menj! Fuss vissza a Lúdtoll és Korsóba, ébreszd fel Roseyt egy csókkal, és mondd meg neki, hogy hozzád tartozik. Mégis habozott.* – Mutasd meg az arcod!

– Ahogy kívánod. – Az alkimista lehajtotta a csuklyáját.

Csak egy férfi volt, az arca pedig csak egy arc. Fiatal, hétköznapi, telt orcákkal és halvány borostával. A jobb oldalán alig látható heg futott végig. A férfinak görbe orra és sűrű, fekete haja volt, amely szorosan simult a füle mögé. Pate-nek nem volt ismerős.

– Nem ismerlek.

– Én sem téged.

– Ki vagy te?

– Idegen. Senki. Igazán.

– Ó! – Pate nem tudott mit felelni. Előhúzta a kulcsot, és az idegen kezébe tette. Szédülést, majd hógynem élmélygést érzett. *Rosey*, emlékeztette magát. – Akkor megvolnánk.

A sikátor felénél járhatott, amikor az utcakövek megmozdultak a talpa alatt. A kövek *csúszósak*, gondolta, de most nem erről volt szó. Érezte, hogy a szíve vadul kalapál a mellkasában.

– Mi ez? – kérdezte. Minden erő elszállt a lábából. – Nem értem.

– És soha nem is fogod – hallatszott egy szomorú hang.

Az utcakövek az arcának rontottak. Pate megpróbált segítségért kiáltani, de a hangja is elhagyta.

Utolsó gondolata Rosey felé szállt.

A PRÓFÉTA

A próféta embereket fojtott vízbe Nagy-Wyken, amikor meghozták a hírt: a király halott.

Hideg, komor reggel volt, a tenger éppolyan ólomszürke, mint az ég. Az első három félelem nélkül ajánlotta életét a Vízbefúlt Istennek, a negyedik hite azonban gyengének bizonyult, és kapálózni kezdett, ahogy a tüdeje levegőért kiáltott. Aeron derékig állt a vízben, nem meszsze a parttól. Megragadta a levegőért küzdő, mezítelen fiút a vállánál fogva, és visszanyomta a fejét a víz alá.

– Légy erős! – mondta neki. – A tengerből jöttünk, és oda kell visszatérnünk. Nyisd ki a szád, és fogadd magadba Isten áldását! Töltsd meg a tüdődet vízzel, hogy meghalhass és újjászülethess. Nincs értelme harcolni.

A fiú vagy nem hallotta őt a víz alatt, vagy végleg elhagyta minden hite. Olyan vadul rugdalózott és csapkodott, hogy Aeronnak segítséget kellett hívnia. Négy vízbefúlt gázolt oda, hogy lefogják és a víz alatt tartásuk a szerencsétlent.

– Istenünk, urunk, ki vízbe fúltál értünk! – imádkozott a pap, hangja mély, akár a tenger. – Engedd, hogy szolgálj, Emmond újjászülessen a tengerből, ahogyan te tetted! Áldd meg őt sóval, áldd meg őt kövel, áldd meg őt acéllal!

Aztán vége volt. A fiú szájából nem szállt fel több buborék, minden erő elhagyta a testét. Emmond arccal lefelé, sápadtan, hidegen és békés nyugalommal lebegett a sekély vízen.

A Hínárhajú ekkor vette észre, hogy a kavicsos parton várakozó vízbefúltjaihoz három lovas csatlakozott. Aeron felismerte közöttük az Árbocot. A viharvert arcú, vizenyős szemű öregember reszketeg hangja törvény volt errefelé. Vele volt a fia, Steffarion, és egy másik ifjú, akinek sötétvörös, prémszegélyű köpönyegét a Jótestvérek fekete-arany harci kürtjét ábrázoló mívés csat fogta össze a vállán. *Gorold egyik fia*, határozott a pap első pillantásra. Jótestvér feleségének, túl élete delén, tucatnyi leány után három szép szál fia született, és azt beszéltek, senki sem képes megkülönböztetni egyiket a másiktól. Hínárhajú Aeron arra sem vette a fáradságot, hogy megpróbálja. Akár Greydon, akár Gormond, akár Gran volt az, a papnak nem volt ideje számára.

Kurta parancsot vakkantott, vízbefúltjai pedig megragadták a halott fiút a lábánál és a kezénél fogva, hogy a dagály vonala fölél cipeljék. A pap követte őket. A becses testrészeit elfedő főkabór ágyékkötőt leszámítva meztelen volt. Libabőrösen, víztől csöpögve gázolt ki a hideg, nedves homokkal és simára koptatott kövekkel borított partra. Az egyik vízbefúlt vastag, durva szövésű köpönyegét nyújtott át neki, amelyet foltokban zöldre, kékre és szürkére, a tenger és a Vízbefúlt Isten színeire festettek. Aeron felöltötte a köpönyeget, majd kiszabadította alóla a haját. Fekete volt és vizes; nem érintette penge, mióta a tenger felnevelte őt. Úgy terült a vállára, mint valami rongyos, szálas palást, és a dereka alá omlott. Aeron hínárt font bele, akárcsak gubancos, szintén érintetlen szakállába.

A vízbefúltjai kört alkottak a halott fiú körül, és imádkozni kezdtek. Norjen a karjait tornáztatta, Rus pedig fölébe térdelt, és a mellét pumpálta, de mindannyian félreálltak, hogy utat engedjenek Aeronnak. Aeron szétfeszítette ujjaival a fiú hideg ajkát, és megadta neki az élet csókját, újra és újra, míg a tengervíz ki nem buggyant a száján. A fiú köhögni és köpködni kezdett, a szeme pedig rémulten pattant fel.

Megint *visszatért egy*. Az emberek úgy hitték, hogy ez a Vízbefúlt Isten kegyének a jele. A többi pap időnként elveszített egy embert, még maga Háromszor Megfúlt Tarle is, akit pedig egykor annyira szentnek tartottak, hogy őt választották ki a király megkoronázására. Nem úgy

Aeron Greyjoy. Ő volt a Hínárhajú, aki saját szemével látta az isten tenger alatti csarnokait, s visszatért hogy beszámoljon róla.

– Kelj fel! – mondta a vizet köpködő fiúnak, és csupasz hátára csapott. – Vízbe fúltál, és visszatértél közénk. Ami halott, nem halhat meg többé.

– De felkél. – A fiút heves köhögés rázta meg, s még több vizet öklendezett fel. – Újra felkél. – Minden szó fájdalmat okozott neki, de ez a világ folyása; az embernek küzdenie kell az életben maradásért. – Újra felkél. – Emmond feltápáskodott. – Keményebben és erősebben.

– Most már az istenhez tartozol – mondta Aeron. A többi vízbefúlt köré gyűlt, mindegyikük megütötte és megcsókolta, így köszöntve őt a testvériség tagjaként. Egyikük foltos kék, zöld és szürke köpönyeget terített a vállára. Egy másiktól uszadékfából készített husángot kapott. – A tengerhez tartozol, ezért a tenger fegyverez fel téged – folytatta Aeron. – Imádkozunk, hogy keményen forgasd fegyveredet istenünk minden ellenségével szemben!

A pap csak ekkor fordult a három lovashoz, akik a nyeregből figyelték az eseményeket.

– Azért jöttetek, hogy vízbe füljatok, uraim?

Az Árboc felköhögött.

– Én gyerekkoromban vízbe fúltam – felelte –, ahogy a fiam a neve napján.

Aeron gúnyosan felhorkant. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Árboc Steffariont születése után a Vízbefúlt Istennek adták, de azt is jól tudta, hogyan történt mindez. Gyors alámerítés egy kád tengervízben, amitől éppen csak vizes lett a csecsemő feje. Nem csoda, hogy a vas szülőiteit, akiknek hatalma egykor addig terjedt, ameddig a hullámok zaja elhallatszik, legyőzték.

– Az nem volt igazi vízbefúlás – közölte a lovasokkal. – Aki nem hal meg igazán, nem is remélhet feltámadást a halálból. Miért jöttetek hát, ha nem azért, hogy hitetekről számot adjatok?

– Gorold nagyúr fia keres téged. Hírei vannak számodra. – Az Árboc a vörös köpönyeges fiúra mutatott.

A fiú nem látszott többnek tizenhatnál.

– Úgy, és te melyikük volnál? – fordult hozzá Aeron.

– Gormond. Gormond Jótestvér, szolgálatodra.

– A Vízbefúlt Istent szolgáljuk! Te vízbe fúltál, Gormond Jótestvér?

– A nevem napján, Hínárhajú. Az apám küldött, hogy keresselek meg, és vigyelek el hozzá.

Beszélnie kell veled.

– Én itt vagyok. Jöjjön el Gorold nagyúr, és gyönyörködjön a látványban. – Aeron elvett egy friss tengervízzel töltött börtömlőt Rustól, kihúzta a dugót, és nagyot kortyolt belőle.

– El kell vinnem téged a toronyba – erősködött az ifjú Gormond a ló nyergéből.

Fél leszállni, nehogy összevizezze a csizmáját.

– Nekem az isten munkáját kell végeznem. – Aeron Greyjoy próféta volt. Nem tűrte, hogy mindenféle jöttment uracsák ugráltassák, akár valami szolgát.

– Goroldnak madara érkezett – szólalt meg az Árboc.

– Egy mestertől, Pyke-ról – tette hozzá Gormond.

Sötét szárnyak, sötét szavak.

– A hollók átrepülnek só és kő felett. Ha van olyan híred, amely érint engem, ki vele!

– A híreket, amelyeket hozunk, csak a mi fülünk hallhatja, Hínárhajú! – mondta az Árboc. – Nem olyan dolgokról van szó, amelyekről szívesen beszélnék itt, ezek előtt.

– Ezek itt az én vízbefúltjaim, Isten szolgálói, akárcsak magam. Nincsenek titkaim előttük, sem istenünk előtt, akinek szent tengersé mellett állunk.

A lovasok egymásra pillantottak.

– Mondd el neki! – bölintott az Árboc.

A vörös köpönyeges ifjú összeszedte a bátorságát.

– A király halott – mondta kurtán. Néhány rövid szó csupán, de még a tenger is beleremegett, ahogy kiejtette őket.

Négy király volt Westeroson, de Aeronnak nem kellett megkérdeznie, melyikükre gondolt. A Vas-szigeteken Balon Greyjoy volt az úr, senki más. *A király halott. Hogy lehet ez?* Aeron alig egy holdtöltével ezelőtt látta legidősebb bátyját, amikor visszatért a Vas-szigetekre, miután végigfosztogatta a Köves Partot. Balon szürke haja félig megőszült, míg a pap odavolt, válla görnyedtsége pedig még szembetűnőbb volt, mint a hosszúhajók kifutása előtt. A király azonban mindezek ellenére sem látszott betegnek.

Aeron Greyjoy két erős oszlopra építette fel az életét. Ez a néhány szó most ledöntötte az egyiket. *Csak a Vízbefúlt Isten maradt nekem. Tegyen olyan erőssé és fáradhatatlanná engem, akár a tenger!*

– Mondd el, hogy történt!

– Öfelsége Pyke egy hídján kelt át éppen, amikor lezuhant, és halálra zúzta magát a sziklán.

A Greyjoyok vára egy kiugró hegyfokra épült, tornyait és bástyáit a tengerfenéken nyugvó roppant sziklahalmok tetejére emelték. A vár részeit hidak kötötték össze; kőből faragott, ívelt hidak és kenderkötélből meg fapallókból készített, imbolygó függőhidak.

– Vihar dühöngött, amikor lezuhant? – szegezte nekik a kérdést Aeron.

– Igen – bólintott az ifjú. – Szörnyű vihar.

– A Viharisten vetette őt a mélybe – jelentette ki a pap. A tenger és az ég ezer és ezer éve hadban álltak egymással. A tengerből jöttek a vas szülöttei és a halak, amelyek még a legkegyetlenebb télben is táplálták őket, a viharok azonban csak bajt és fájdalmat hoztak. – A fivérem, Balon ismét nagygyá tett bennünket, s ezzel magára vonta a Viharisten haragját. Ő már a Vízbefúlt Isten sós csarnokaiban lakomázik, ahol sellők lesik minden kívánságát. Ránk hárul, akik itt maradtunk ebben a száraz és komor völgyben, hogy bevégezzük hatalmas munkáját. – Visszanyomta a dugót a vízestömlőbe. – Beszélek nemes atyáddal. Milyen messze van innét Pörölykürt?

– Tizenöt mérföldnyire. Felülhetsz mögém a nyeregbe.

– Egy lovas gyorsabban vágdat kettőnél. Add nekem a lovad, és a Vízbefúlt Isten áldása száll rád!

– Vidd az én lovamat, Hínárhajú! – ajánlotta fel Árboc Steffarion.

– Nem. Az övé erősebb. A lovadat, fiú!

Az ifjú habozott egy pillanatig, majd leszállt, és átadta a kantárt a Hínárhajúnak. Aeron a kengyelbe illesztette egyik csupasz, fekete lábát, és fellendült a nyeregbe. Nem kedvelte a lovakat – a zöld vidékek teremtményei voltak, akik gyengévé tették az embereket –, de a szükség most úgy hozta, hogy lovagolnia kell. *Sötét szárnyak, sötét szavak.* Vihar készülődött, hallotta a hullámok morajában, és a vihar nem hozott egyebet, csak veszedelmet.

– Találkozunk Kavicsosban, Merlyn nagyúr tornya alatt! – kiáltotta oda vízbefúltjainak, miközben megfordította a lovat.

Az út nehéz volt. A keskeny ösvény dombokon, erdőkön és sziklás szorosokon át vezetett, s gyakran mintha eltűnt volna a ló lábai alól. Nagy-Wyk a legnagyobb volt a Vas-szigetek közül, olyan hatalmas, hogy néhány úr birtoka nem is érintkezett a tengerrel. Gorold Jótestvér is közejük tartozott. Az ő vára a Kőkemény-hegyekben volt, a lehető legmesszebb a Vízbefúlt Isten birodalmától. Gorold népe a bányáiban robotolt, a föld sötét, sziklás mélyében. Sokan közülük anélkül születtek és haltak meg, hogy egyszer is sós vízre vetették volna tekintetüket. *Nem csoda, hogy az ilyen nép mogorva és különös.*

Lovaglás közben Aeron a fivéreire gondolt.

Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy, a Vas-szigetek urának ágyékából. Harlon, Quenton és Donel Quellon nagyúr első feleségétől, egy Kőfákból származó asszonytól. Balonnak, Euronnak, Victarionnak, Urrigonnak és Aeronnak a második, a sóbérci Sunderlyk leánya adott életet. Harmadszorra Quellon a zöld vidékről vett feleséget magának. Az a nő egy beteges, félkegyelmű fiúval, Robinnal ajándékozta meg, akit legszívesebben elfelejtettek volna. A papnak nem voltak emlékei Quentonról és Donelről, akik nem éltek túl a gyermekkort. Harlonra is

csak halványan emlékezett, amint szürke arccal, mozdulatlanul ül egy ablaktalan toronyszobában, és csak suttogni bír. A suttogása is napról napra gyengült, ahogy a szürkehám lassan kővé keményítette ajkát és nyelvét. *Egy nap együtt lakmározunk majd a tenger halaiból a Vízbefűlt Isten csarnokaiban mi négyen, és Urri is.*

Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából, de csak négy érte meg a férfikort. Ez volt e hideg világ rendje, ahol a férfiak halásztak a tengerben és a földet túrták, majd meghaltak, miközben asszonyaik vér és kínok közepette rövid életű gyerekeket hoztak a világra. Aeron volt a legifjabb és a legkisebb a négy kraken közül. Balon a legidősebb és a legbátrabb, vad és rettenthetetlen fiú, aki csak annak élt, hogy visszaállítsa a vas szülőiteinek ősi dicsőségét. Tízévesen felmászott a Tűzkő-sziklákra a Vak úr kísértet járta tornyához. Tizenhárom évesen már képes volt húzni egy hosszúhajó evezőjét, és úgy járta az ujjtáncot, mint bármelyik férfi a szigeteken. Tizenöt évesen elhajózott Hasítottajkú Dagmerrel a Kőlépcsőkhöz, és egy nyáron át rabolt és pusztított. Ott ölt először, és ott vette magának első két sófeleségét. Tizenhét évesen Balon már saját hajónak parancsolt. Megvolt benne minden, aminek egy idősebb fivérben meg kellett lennie, bár Aeron irányában sohasem mutatott egyebet, csak megvetést. *Gyenge voltam, és bűnnel teli, a megvetés is több volt, mint amit érdemeltem. Inkább Bátor Balon megvetése, mint Varjűszemű Euron szeretete.* Bár a kor és a bánat évről évre keserűbbé tette Balont, eltökéltebbé is vált, mint bármelyik élő ember. *Úr fiaként született, és királyként, egy irigy isten haragja miatt halt meg,* gondolta Aeron, *és most közeleg a vihar, olyan vihar, amilyenhez fogható még sohasem láttak ezek a szigetek.* Már régen besötétedett, mire a pap megpillantotta a Pörölykürt félholdba maró, tüskés vaspártázatát. Gorold vára zömök volt és otromba, hatalmas építőköveit a mögötte magasodó sziklafalból fejtették. Falai tövében úgy ásítottak a barlangok és ősi bányák bejáratai, mint megannyi fogatlan száj. A Pörölykürt vaskapuit éjszakára leengedték és elreteszelték. Aeron addig ütötte egy kődarabbal, míg fel nem ébresztette az egyik őrt.

Az őt fogadó ifjú szakasztott mása volt Gormondnak, akitől a lovat kapta.

– Te melyik vagy? – kérdezte tőle Aeron.

– Gran. Apám odabent vár téged.

A nagyterem nyirkos volt, huzatos és árnyakkal teli. Gorold egyik lánya egy ivókürtnyi sörrel kínálta a papot. Egy másik a lagymatag tüzet piszkálta, amely több füstöt adott, mint meleget. Maga Gorold Jótestvér halkán beszélgetett egy finom, szürke köpönyeget viselő férfival. A férfi nyakában sokféle fémszemmel díszített nyaklánc lógott, jelezve, hogy mester a Fellegvárból.

– Hol van Gormond? – kérdezte Gorold, amikor meglátta Aeront.

– Gyalog tér vissza. Küldd el az asszonyaidat, uram. És a mestert is. – Nem állhatta a mestereket. Hollóik a Viharisten teremtményei voltak, és Urri esete óta gyógyító tudományukban sem bízott. *Igazi férfi nem választja önként a szolgálatot, s nem kovácsol magának rabláncot a nyaka köré.*

– Gysella, Gwin, hagyjatok magunkra! – utasította kurtán a lányait Jótestvér. – Te is, Gran. Murenmure mester itt marad.

– Ő is elmegy – követelte Aeron.

– Ez az én házam, Hínárhajú. Nem a te tiszted megmondani, ki megy el és ki marad. A mester marad.

Ez az ember túl messzire él a tengertől, gondolta Aeron.

– Akkor én megyek el – közölte Jótestvérral. Száraz gyékény zizzent csupasz, repedezett talpa alatt, ahogy sarkon fordult és kifelé indult. Úgy tűnt, a semmiéit lovagolt ennyit.

Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor a mester megköszöri a torkát és így szól:

– A Tengerkő Trónuson Varjűszemű Euron ül.

A Hínárhajú visszafordult. Mintha hirtelen az egész csarnok hidegebbé vált volna. *A Varjűszemű a világ másik felén van. Balon küldte el őt két évvel ezelőtt, és megfogadta, hogy az életével fizet, ha valaha visszatér.*

– Beszélj! – szólalt meg rekedt hangon.

– A király halálát követő napon hajózott be Úrkikötőbe, és Balon legidősebb fivérének jogán magának követelte a várat és a koronát – mondta Gorold Jótestvér. – Most hollókat küld szerteszt, és magához hivatja Pyke-ra minden sziget kapitányát és királyát, hogy térdet hajtának előtte, és hűségesküt tegyenek neki mint királyuknak.

– Nem. – Hínárhajú Aeron nem mérlegelte szavai súlyát. – A Tengerkő Trónust csak istenfélő férfi foglalhatja el. A Varjúszemű nem imád mást, csak saját büszkeségét.

– Nemrégiben Pyke-on jártál, és találkoztál a királlyal – folytatta Jótestvér. – Mondott neked valamit Balon az öröklésről?

Mondott bizony. A Tengeri Toronyban beszéltek, miközben az ablakokon túl üvöltött a szél, odalent pedig kérlelhetetlenül dübörögtek a hullámok. Balon elkeseredetten rázta a fejét, miután meghallgatta Aeron híreit utolsó megmaradt fiáról.

– A farkasok puhánnyá nevelték, ahogy tartottam tőle – mondta a király. – Adja az isten, hogy halott legyen, és ne állhasson Asha útjába!

Ez volt Balon vaksága. Saját magát látta vad, önfejű lányában, és azt hitte, ő átveheti majd a helyét. Ebben azonban tévedett, és Aeron meg is próbálta figyelmeztetni rá.

– Asszony soha nem fog uralkodni a vas szülőttein, még egy olyan asszony sem, mint Asha – emlékeztette, de Balon hajlamos volt elereszteni a füle mellett azt, amit nem akart meghallani.

Mielőtt azonban a pap felelhetett volna Gorold Jótestvérnek, a mester újra szólásra nyitotta a száját.

– A Tengerkő Trónus jog szerint Theont illeti meg, vagy Ashát, ha a herceg halott. Ez a törvény.

– A zöld földek törvénye – jegyezte meg Aeron megvetően. – Mi közünk hozzá? Mi a vas szülőttei vagyunk, a tenger gyermekei, a Vizbefúlt Isten kiválasztottjai... Rajtunk nem uralkodhat asszony, sem pedig istentelen férfi.

– És Victarion? – kérdezte Gorold Jótestvér. – Ő parancsol a Vasflottának. Victarion is kéri majd a jussát, Hínárhajú?

– Euron a legidősebb fivér... – kezdte a mester.

Aeron egyetlen pillantással elnémította. A Hínárhajú pillantásától megrogyant az asszonyok lába, a gyerekek pedig sikoltozva menekültek anyjukhoz az apró halászfalvaktól a legnagyobb várakig. Egy ilyen pillantás bőven elég volt, hogy belefojtsa a szót a láncos nyakú rabszolgába.

– Euron idősebb – mondta a pap –, de Victarion istenfélőbb.

– Háborúra kerül sor kettejük között? – kérdezte a mester.

– Vas szülőtte nem onthatja vas szülőttének a véréit.

– Jámbor meggyőződés, Hínárhajú – sóhajtotta Jótestvér –, de sajnos a fivéred nem osztja. Sawane Botleyt vízbe fojtatta, amiért azt merete mondani, hogy a Tengerkő Trónus jog szerint Theont illeti.

– Ha vízbe fojtották, nem folyt vér – felelte Aeron.

A mester és az úr egymásra pillantott.

– Üzennem kell Pyke-ra, méghozzá sürgősen – mondta Gorold Jótestvér. – Hínárhajú, szükségem van a tanácsodra. Mi legyen, hűségeskü vagy ellenállás?

Aeron elgondolkodva huzigálta a szakállát. *Láttam a vihart, és a neve Varjúszemű Euron.*

– Egyelőre hallgatás – válaszolta végül. – Imádkoznom kell.

– Imádkozz, amennyit csak akarsz – mondta a mester. – Az mit sem változtat a törvényen. Theon a jogos utód, őt pedig Asha követi.

– *Csend!* – mennydörögte Aeron. – A vas szülőttei túl sokáig hallgattak rátok, láncos nyakú mesterekre, ahogy a zöld földekről meg a törvényeikről fecsegték. Ideje, hogy ismét a tengerre hallgassunk. Ideje, hogy ismét meghalljuk Isten hangját!

A hangja dühösen zengett a füstös csarnokban, és akkora erő feszült benne, hogy sem

Gorold, sem a mester nem mert ellent mondani neki. A *Vízbefúlt Isten velem van*, gondolta Aeron. *Megmutatta nekem az utat.*

Jótestvér felajánlotta neki a vár vendégszeretetét az éjszakára, a pap azonban visszautasította. Ritkán aludt várfalak között, és soha ilyen távol a tengertől.

– A Vízbefúlt Isten sós csarnokaiban, a hullámok alatt megismerem majd a kényelmet. Azért születünk, hogy szenvedjünk, és szenvedéseink által erősebbekké váljunk. Nem kérek egyebet, csak egy pihent lovat, amely elvisz Kavicsosig.

Jótestvér ezt örömmel a rendelkezésére bocsátotta. Elküldte vele a fiát, Greydont is, hogy megmutassa a papnak a legrövidebb utat a hegyeken át a tengerhez. Hajnalig még mindig egy óra volt hátra, amikor nekivágtak, de szívós és biztos járású hátasaiknak köszönhetően a sötétség ellenére is gyorsan haladtak. Aeron behunyta a szemét, elmondott egy halk imát, és rövidesen elszenderedett a nyeregben.

A rozsdás sarokvas halkan nyikordult.

– Urri – motyogta és rémülten felébredt.

Nincs sarokvas, nincs ajtó, nincs Urri. Tizennégy éves korában, amikor apja és idősebb fivérei távol voltak a háborúban, egy repülő fejsze lecsapta Urri fél kezét, miközben ujjtáncot járt. Quellon harmadik felesége, dús, lágy keblű és barna özikeszemű leány a rózsaszűzvári Piper-házból származott. Ahelyett, hogy Urri kezét az Ősi Rend szerint, tűzzel és tengervízzel gyógyította volna, rábízta őt a zöld földekről magával hozott mesterére, aki megesküdött, hogy vissza tudja varni a levágott ujjakat. Meg is tette, aztán mindenféle főzetekkel, borogatásokkal és gyógynövényekkel kezelte, a seb azonban elüszkösödött, Urri pedig belázasodott. Mire a mester lefűrészelte a karját, már késő volt.

Quellon nagyúr sohasem tért vissza erről az útról; a Vízbefúlt Isten végtelen jóságában megadta neki a tengeri halál kegyét. Helyette Balon nagyúr jött vissza a fivéréivel, Euronnal és Victarionnal. Amikor Balon megtudta, mi történt Urrival, egy szakácsbárddal lecsapta a mester három ujját, és apja feleségével visszavarratta őket. A borogatások és főzetek éppen annyira használtak a mesternek, mint Urrigonnak. A mester őrjöngve halt meg, és Quellon nagyúr harmadik felesége is rövidesen követte, amikor a bába halva született leányt emelt ki a méhéből. Aeron örült. Az ő fejszéje nyeste le Urri kezét, miközben együtt járták az ujjtáncot, ahogy az barátokhoz és testvérekhez illik.

Még mindig szégyen fogta el, ha az Urri halálát követő esztendőkre gondolt. Tizenhat évesen férfinak nevezte magát, de az igazat megvallva nem volt több két lábon járó borostömlőnél. Énekelt és táncolt (de nem az ujjtáncot, azt soha többé), tréfálkozott, hőzöngött és gúnyolódott. Játszott dudán, zsonglőrködött, lovagolt, és többet ivott, mint az összes Wynch meg Botley és a Harlaw-k fele. A Vízbefúlt Isten mindenkinek ad ajándékot, még neki is; élő ember nem tudott Aeron Greyjoynál hosszabb ideig vagy messzebbre vizelni, s ő ezt bizonyította is minden lakomán. Egyszer feltette új hosszúhajóját egy kecskenyáj ellenében, hogy képes elolítani egy kandalló tüzét pusztán a hímtagjával. Aeron egy éven át kecskehúson dőzsölt, a hajót pedig elnevezte *Arany Zivatarnak*, bár amikor Balon megtudta, milyen törökost készül felszereltetni az orrára, megfenyegette hogy fellógatja az árbocra.

Az *Arany Zivatart* végül Balon első lázadása idején, a Szép-szigettől nem messze érte el a végzete. Egy hatalmas, *Szélvész* nevű harci gálya szelte ketté, amikor Stannis Baratheon csapdába ejtette és szétzúzta a Vasflottát. Az istennek azonban még dolga volt Aeronnal, és partra juttatta őt. Néhány halász foglyul ejtette, és láncra verve Lannisportba vitték, ő pedig a Kaszter-hegy gyomrában töltötte a háború hátralévő részét, ahol bebizonyította, hogy a kraken tovább és távolabbra képes vizelni az oroszlánál, vadkannál és csirkénél is.

Az az ember meghalt. Aeron megfulladt, és az isten prófétájaként támadt fel a tengerből. Nem félt halandó embertől, ahogyan nem félt a sötétségtől sem... sem pedig az emlékektől, amelyek a lélek csontvázát alkotják. *Nyíló ajtó zaja, rozsdás vaspánt visítása. Euron megint eljött.* Nem számít. Ő a Hínárhajú pap, az isten kegyeltje.

– Háborúra kerül sor? – kérdezte Greydon Jótestvér. A nap lassan a hegyek fölé emelkedett.

– Fivér fivér ellen?

– Ha a Vízbefúlt Isten úgy akarja. A Tengerkő Trónuson nem ülhet istentelen ember. – A *Varjúszemű harcolni fog, ez bizonyos*. Asszony nem győzheti le őt, még Asha sem; az asszonyoknak a gyermekágyban kell megvívniuk a csatáikat. Theon pedig, a hol duzzogó, hol vihogó suhanc, ha élne, akkor is éppen olyan esélytelen volna. Igaz, Deresnél megmutatta, mire képes, a Varjúszemű azonban nem nyomorék kisfiú. Euron hajójának fedélzetét vörösre festették, hogy elrejtse a vért, ami átáztatja. *Victarion. A királynak Victarionnak kell lennie, különben mind elpusztulunk a viharban*.

Greydon elvált tőle, amikor a nap felkelt, hogy elvigye Balon halálhírének unokatestvéreinek Mélytárna, Varjúszeg és Hullató váraiba. Aeron egyedül folytatta az útját dombokon fel, völgyekbe le, végig a köves ösvényen, amely egyre szélesebb és könnyebben járható lett, ahogy közeledett a tengerhez. Minden faluban és minden kisebb uraság házában megállt, hogy prédikáljon.

– A tengerből jöttünk, és oda kell visszatérnünk! – mondta nekik. A hangja mély volt, akár az óceán, és dübörgött, akár a hullámok. – A Viharisten mérhetetlen haragjában elragadta Balont a várából és a mélybe vetette, ő pedig most a Vízbefúlt Isten csarnokaiban lakomázik, a hullámok alatt. – Felemelte a kezét. – *Balon halott! A király halott! De új király jó majd! Mert ami halott, nem halhat meg többé, hanem felkél, keményebben és erősebben! Új király kél!*

Néhányan azok közül, akik hallották őt, eldobták kapáikat, csákányait, és követték őt, így mire meghallotta a hullámok morajlását, már tucatnyi, istentől megérintett és megfűlni vágyó férfi igyekezett a nyomában.

Kavicsosban több ezer halászember lakott, kunyhóik egy szögletes, négy sarkában kisebb toronnyal ellátott bástya körül csoportosultak. Aeron vagy negyven vízbefúlt várta itt. Ők a szürke, homokos parton táboroztak fókabőr sátraikban és uszadékfából épített, hevenyészett menedékeikben. A bőrüket megkeményítette a sós tengervíz, kezük csupa heg volt a hálóktól és zsinóroktól, tenyerük kérges az evezőktől, szigonyoktól és fejszéktől, de ezek a kezek most a tengerből kifogott ágakból készített, vaskemény husángokat szorítottak, mert az isten saját víz alatti fegyvertárából szerelte fel őket.

A papnak kicsivel a dagályvonal felett építettek menedéket. Aeron boldogan mászott be, miután vízbe fojtotta legújabb híveit. *Istenem, imádkozott, beszélj hozzám a hullámok robajában, és mondd meg nekem, mit tegyek! A kapitányok és királyok a te szavadra várnak. Ki lesz a királyunk Balon helyett? Dalolj nekem a leviatán nyelven, hogy megtudhassam a nevét. Mondd meg nekem, ó Hullámok Ura, kinek van ereje megküzdeni a Pyke-ot fenyegető viharral?*

Bár a Pörölykürtbe és vissza megtett út kimerítette, Hínárhajú Aeron nyugtalanul forgolódott fekete tengeri hínárral fedett uszadékfa menedékében. A felhők lassan eltakarták a holdat és a csillagokat, és a sötétség éppolyan súlyosan nehezedett a tengerre, ahogyan az ő lelkére. *Balon Ashát akarta a trónon látni, saját testét, de asszony nem uralkodhat a vas szülőttei felett. Victarionnak kell elfoglalnia a trónt*. Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából, és Victarion volt a legerősebb közöttük, bivalytermetű férfi, rettenthetetlen és kötelességtudó. *És épp ez a veszély*. A fiatalabb fivér engedelmességgel tartozik idősebb bátyjának, és Victarion nem az a fajta volt, aki szembeszáll a hagyományokkal. *Ugyanakkor nem kedveli Euront. Legalábbis amióta az az asszony meghalt*.

Odakintről, vízbefűltjai horkolásán és a szél süvítésén keresztül hallotta a hullámok dübörgését, istene kalapácsának hangját, amely csatába hívta őt. Aeron kibújt az aprócska menedékből az éjszaka hűvösébe. Meztelen volt, sápadt és ösztövé, s meztelenül gázolt a sós, fekete habok közé. A víz jéghideg volt, neki azonban a szeme sem rebkent istene simogatásától. Hullám rohant a melléne, s ő megtántorodott. A következő átcsapott a feje felett. Érezte a só ízét az ajkán, és az isten jelenlétét köröskörül, a füle pedig csengett dalának dicsőségétől. *Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából, s én voltam a leghitványabb mind közül, gyenge és rémült, mint egy kislány. De ez már a múlté... Az az ember vízbe fűlt, engem pedig erőssé tett az isten*. A hideg, sós tenger körülfogta, átölelte, áthatolt gyenge, halandó húsán és megérintet-

te a csontjait. *Csontok*, gondolta. *A lélek csontváza. Balon és Urri csontjai. Az igazság a csontjainkban lakozik, mert a hús elmállik, de a csont megmarad. És Nagga hegyén, a Szürke Király Csarnoka...*

Hínárhajú Aeron ösztövéren, sápadtan és a hidegtől reszketve kievickélt a partra. Immár bölcsebb ember volt, mint amikor belegázolt a tengerbe. Mert meglelte a választ a csontjaiban, és az út most már sima és egyenes volt előtte. Ahogy a menedéke felé lépdelt, a teste szinte gözölgött az éjszaka dermesztő hidegében, a szívében azonban tűz lobogott, és az álom végre könnyen hatalmába kerítette, s nyugalomát nem törte meg a vaspántok nyikorgása.

Verőfényes, szeles napra ébredt. Forró kagylólevest és tábortűzön főtt hínárt reggelizett. Alighogy befejezte, Merlyn fél tucat öre kíséretében lejött a toronyból.

– A király halott – mondta neki a Hínárhajú.

– Igen, madár érkezett. És most egy újabb. – A Merlyn kopasz, gömbölyű, jól táplált férfi volt, aki a zöld földek szokása szerint „úrnak” nevezte magát, és prémeket meg bársonyt viselt. – Az egyik holló Pyke-ra hív engem, a másik a Tíz Toronyba. Nektek, krakeneknek túl sok karotok van, darabokra tépitek az embert. Mit mondasz, pap? Hová küldjem a hajóimat?

Aeron arca komor volt.

– Azt mondd, Tíz Torony? Miféle kraken hív téged oda?

Tíz Torony Harlaw urának székhelye volt.

– Asha hercegnő. Vitorlát bontott hazafelé. A Könyves hollókat küld szét, és a hercegnő minden barátját Harlaw-ba hívja. Azt mondja, Balon őt akarta a Tengerkő Trónusra.

– A Vízbefúlt Isten fog határozni arról, ki ül a Tengerkő Trónusra – felelte a pap. – Térdelj le, hogy megáldhassalak.

Merlyn nagyúr térdre ereszkedett, Aeron pedig kihúzta a dugót a tömlőjéből, és tengervizet öntött kopasz fejére.

– Isten Urunk, ki megfűtál értünk, add, hogy szolgád, Meldred újjászülessen a tengerből! Áldd meg őt sóval, áldd meg kövel, áldd meg acéllal! – A víz végigcsorgott Merlyn kövér arcán, benedvesítette a szakállát és rókaprém pelerinjét. – Ami halott, nem halhat meg többé, de felkél, keményebben és erősebben.

Amikor azonban Merlyn felemelkedett, azt mondta neki:

– Maradj és figyelj, hogy terjeszthesd Isten szavát.

A hullámok a víz szélétől háromlábnyira gömbölyű gránittömbön törtek meg. Ezen állt most Hínárhajú Aeron, hogy minden követője jól láthassa őt, és hallhassa az üzenetét.

– A tengerből jöttünk, és oda térünk vissza mindannyian – kezdte, mint már százszor azelőtt. – A Viharisten haragjában elragadta Balont a várából, és a mélybe vetette, ő pedig már a hullámok alatt lakomázik. – A magasba emelte a karját. – *A vaskirály halott!* De új király jön! Mert ami halott, nem halhat meg többé, hanem felkél, keményebben és erősebben!

– *Új király kél!* – kiáltották a vízbefúltak.

– Így van. Így kell lennie. De ki lesz az? – A Hínárhajú elhallgatott egy pillanatra, de csak a hullámok feleltek neki. – *Ki lesz a királyunk?*

A vízbefúltak elkezdték egymáshoz csapkodni a husángjaikat.

– *Hínárhajú!* – ordították. – *Hínárhajú király! Aeron király! Add nekünk Hínárhajút!*

Aeron megrázta a fejét.

– Ha egy apának két fia van, s egyiküknek fejszét, míg a másiknak halászhálót ad, melyikükből akarja, hogy harcos legyen?

– A harcosé a fejsze! – kiáltotta Rus. – A háló a tenger halászáé!

– Úgy van – helyeselt Aeron. – Az isten elvitt magával a mélybe, és vízbe fojtotta a hitvány teremtményt, aki voltam. Amikor ismét kivetett a partra, szemet adott, hogy lássak, fület, hogy halljak, és hangot, hogy terjesszem a szavát, hogy a prófétája legyek, és megtanítsam az ő igazságát mindazoknak, akik megfélemedtek róla. Én nem azért vagyok, hogy a Tengerkő Trónuson üljek... ahogyan Varjúszemű Euron sem. Mert hallottam az istent, aki azt mondja: *Istentelen ember nem ülhet Tengerkő Trónusomon!*

Merlyn keresztbe fonta a karját a mellén.

– Akkor tehát Asha? Vagy Victarion? Mondd meg nekünk, pap!

– A Vízbefúlt Isten elmondja nektek, de nem itt. – Aeron Merlyn kövér, fehér arcára mutatott. – Ne hozzám forduljatok, és ne is az emberek törvényeihez! Forduljatok a tengerhez! Húzd fel a vitorlákat, mártsd vízbe az evezőket, és menj Ó-Wykbe, uram. Te, a kapitányok és a királyok. Ne Pyke-ra menj, hogy fejet hajts az istentelen előtt, sem pedig Harlaw-ba, hogy fondorkodó asszonyokkal szövetkezz. Hajód orrát fordítsd Ó-Wyk felé, ahol a Szürke Király Csarnoka állt. A Vízbefúlt Isten nevében összehívlak benneteket. *Összehívom mindannyiótokat!* Hagyjátok el házaitokat és kunyhóitokat, váraitokat és tornyaitokat, s menjtek Nagga hegyére, ahol királyválasztást tartunk!

Merlyn elképedve meredt rá.

– Királyválasztást? De hiszen nem volt valódi királyválasztás már...

– *...már túl régóta!* – kiáltotta Aeron fájdalmasan. – De az idő hajnalán a vas szülőttei maguk választották királyaikat, a legméltóbbat emelve fel maguk közül. Ideje visszatérnünk az Ősi Rendhez, mert csak az tehet ismét hatalmassá bennünket. Királyválasztó gyűlés koronázta Nagykirállyá Vaslábú Urrast, s helyezte homlokára az uszadékfa koronát. Laposorrú Sylas, Zúzmarás Harrag, a Vén Kraken, mindet királyválasztók emelték fel. *Ezen* a választáson pedig olyan ember kerül majd ki, aki folytatja a Balon király által megkezdett munkát, és visszaszerzi nekünk elvesztett szabadságunkat. Megint mondom, ne Pyke-ra menjete hát, ne is Harlaw Tíz Tornyához, hanem Ó-Wykbe! Keressétek Nagga hegyét és a Szürke Király Csarnokának csontjait, mert azon a szent helyen, amikor a hold a tengerbe fullad és megint kiemelkedik onnét, méltó, *istenfélő* királyt választunk magunknak! – Megint felemelte csontos kezét. – *Hallgassátok!* Hallgassátok a hullámokat! Hallgassátok az istent! Beszél hozzánk, és azt mondja: *Nem lesz más királyunk, csak a választásból!*

Hallgatósága hangos ordításban tört ki, a vízbefúltak pedig egymáshoz csapkodták husángjaikat.

– *Királyválasztás!* – harsogták. – *Királyválasztás! Királyválasztás! Királyt csak választással!*

Akkora hangzavart csaptak, hogy talán még Varjúzemű Euron is meghallotta Pyke-on, és az aljas Viharisten a felhői között. Hínárhajú Aeron tudta, hogy helyesen cselekedett.

AZ ŐRSÉG KAPITÁNYA

A vérnarancsok kissé túlértek – jegyezte meg a herceg fáradtan, amikor a kapitány kitolta őt a teraszra.

Ezután órákig nem szólalt meg ismét.

A narancsokat illetően igaza volt. Néhány szem lepottyant és kifakadt a halványrózsaszín márványpadlón. Valahányszor Hotah levegőt vett, a gyümölcsök átható, édes illata betöltötte az orrát. Semmi kétség, a herceg is érezte az illatukat, ahogy ott ült a fák alatt a libatollas párnával bélelt, vaspántos ébenfa kerékkel ellátott székben, amit Caleotte mester készített neki.

Hosszú ideig nem hallatszott más, csak a medencékben és szökőkutakban pancsoló gyerekek zaja, és egyszer újabb halk loccsanás, ahogy még egy narancs fröccsent szét a teraszon. Aztán a kapitány márványon dobogó csizmák tompa hangját hallotta a palota ellenkező oldala felől.

Obara. Megismerte a nő lépteit; hosszú lábú, sietős, haragos léptek. A kapu melletti istállóban álló lova biztosan tajtékos, az oldala pedig véres a sarkantyújától. Mindig csödörön lovagolt, és egyszer állítólag azzal hengegett, hogy bármelyik lovat képes betörni Dorne-ban... ahogy bármelyik férfit is. A kapitány más léptek zaját is hallotta: Caleotte mester fürge csoszogását, ahogy igyekezett lépést tartani.

Homok Obara mindig túl gyorsan lépkedett. *Üldöz valamit, amit sohasem érhet utol,* mondta egyszer a herceg a lányának a kapitány füle hallatára.

Amikor a nő megjelent a hármashatoltív alatt, Areo Hotah oldalt lendítette hosszú csatabárdját, hogy eltorlaszolja az útját. A bárd fejét hat láb hosszú hegyi kőris nyélre erősítették, így Obara nem kerülhette meg.

– Ne tovább, hölgyem! – Mély, morajló hangján erősen érződött a norvosi akcentus. – A herceg nem óhajtja, hogy zavarják.

A nő arca olyan volt, akár a kő, mielőtt megszólalt volna. Aztán még jobban megkeményedett.

– Az utamban állsz, Hotah!

Obara volt a legidősebb a Homokgyökök közül. Nehéz csontú nő harminc közelében, anyja egy óvárosi szajha, közel ülő szemével és patkánybarna hajával. Foltos, sötétbarna és arany szín homokselyem köpönyege alatt régi, barna bőrből készült, kopott és rugalmas lovaglóruhát viselt. Öltözéke volt a legpuhább dolog vele kapcsolatban. Egyik csípőjén összetekert ostor lógott, a hátán acélból és rézből készített, kerek pajzs. A lándzsáját odakint hagyta, amiért Areo Hotah hálát adott. Tudta jól, bármilyen gyors és erős is a nő, esélye sem lett volna vele szemben... Obara azonban nem így gondolta, és Hotah nem szívesen látta volna a véré a halványrózsaszín márványpadlón.

Caleotte mester zavartan egyik lábáról a másikra állt.

– Obara hölgyem, én megpróbáltalak figyelmeztetni...

– Tudja, hogy az apám halott? – kérdezte a kapitányt Obara. A mesternek éppen annyi figyelmet szentelt, mint egy légynek. Már ha lett volna légy, amely olyan ostoba, hogy a feje körül zümmögjön.

– Tudja – felelte a kapitány. – Madara jött.

A halál hollószárnyon, apró, kemény, vörös viasszal lepecsételt levél képében érkezett Dorne-ba. Caleotte valószínűleg sejtette, mi áll a levélben, mert Hotahnak adta, hogy ő kézbesítse. A herceg megköszönte, de nagyon hosszú ideig nem törte fel a pecsétet. Egész délután

ott ült a levéllel az ölében, és a játszadozó gyerekeket figyelte. Addig nézte őket, míg a nap le nem ment, és az esti levegő le nem hűlt annyira, hogy bemeneküljenek; ezután a csillagok tóban tükröződő fényét bámulta. Már a hold is rég felkelt, amikor elküldte Hotaht egy gyertyáért, hogy elolvashassa a levelet az éj sötétjében, a narancsfák alatt.

Obara megérintette az ostorát.

– Ezrek kelnek át a homokon gyalogszerrel, hogy megmásszák a Csontutat, és segítsenek Ellariának hazahozni az apámat. A szentélyek zsúfolásig megteltek, és a vörös papok tüzet gyújtottak a templomaikban. A párnás házakban a nők minden férfival összefeksznek, aki csak bemegy, és nem fogadnak el pénzt. Napföldön, a Törött Karnál, végig a Zöldvér mentén, a hegyekben, odakint a mély homokban, mindenhol, *mindenhol* asszonyok tépik a hajukat, és férfiak ordítanak haragjukban. Minden szájból ugyanaz a kérdés hangzik: mit tesz most Doran? *Mit tesz a fivér, hogy megbosszulja meggyilkolt hercegünket?* – Közelebb lépett a kapitányhoz. – És te azt mondod, *a herceg nem óhajtja, hogy zavarják!*

– A herceg nem óhajtja, hogy zavarják – ismételte meg Areo Hotah.

Az őrség kapitánya jól ismerte a herceget, akit őriznie kellett. Valamikor régen egy tejfeleszajú kölyök érkezett ide Norvosból, nagydarab, széles vállú legény sűrű, fekete hajjal. A haj mostanra fehér lett, teste pedig számtalan csata sebeit viselte... de az ereje megmaradt, és mindig élesen tartotta hosszú nyelű csatabárdját, ahogyan a szakállas papok tanították. *Nem megy át*, mondta magában, hangosan pedig így szólt:

– A herceg a játszadozó gyerekeket figyeli. *Soha* nem szabad megzavarni, amikor a játszadozó gyerekeket figyeli.

– Hotah – folytatta Homok Obara –, állj félre az utamból, különben elveszem azt a bárdot, és...

– Kapitány! – érkezett a parancs a háta mögül. – Engedd át! Beszélek vele. – A herceg hangja rekedt volt.

Areo Hotah függőleges helyzetbe rántotta a nehéz bárdot, és oldalra lépett. Obara tekintete még egy pillanatra elidőzött rajta, majd a nő elviharzott mellette, nyomában a mesterrel. Caleotte nem volt magasabb öt lábnál, és kopasz, akár egy tojás. Az arca olyan sima és kövér volt, hogy nagyon nehéz lett volna megállapítani a korát, de már itt volt, amikor a kapitány megérkezett, sőt már a herceg anyját is szolgálta. Kora és termete ellenére még mindig meglehetősen fürge és okos volt, de reménytelenül jámbor. *Nem lehet ellenfele egyik Homokkigyónak sem*, gondolta a kapitány.

A herceg a narancsfák árnyékában üldögélt a székében. Kösztvényes lábait felpolcolta, a szeme alatt nehéz táskák... bár Hotah nem tudta volna megmondani, hogy a bánat vagy a kösztvény nem hagyja nyugodtan aludni. Odalent még mindig játszottak a gyerekek a szökőkutakban és medencékben. A legifjabbak nem voltak többek ötévesnél, a legidősebbek kilenc-tíz körül járhattak. Fele fiú volt, fele lány. Hotah hallotta, ahogy magas, sipító hangon kiáltoznak és fröcskölik egymást.

– Nem is olyan régen te is ott játszottál a medencében, Obara – mondta a herceg, amikor Obara fél térdre ereszkedett a kerek szék előtt.

A nő gúnyosan felhorkant.

– Húsz éve már, vagy olyan közel hozzá, hogy nem számít. És nem is voltam itt sokáig. Én vagyok a szajha kölyke, vagy elfelejtetted? – Amikor a herceg nem válaszolt, Obara felállt és csípőre tette a kezét. – Az apámat meggyilkolták.

– Párviadalban halt meg egy párbaj általi ítélet során – rázta a fejét Doran herceg. – A törvény értelmében ez nem gyilkosság.

– A *fivéred* volt.

– Az volt.

– Mit szándékozol tenni a halála miatt?

A herceg nehézkesen elfordította a székét, hogy szembenézzen vele. Bár még csak ötvenkét éves volt, Doran Martell sokkal idősebbnek látszott. A teste puha volt és formátlan a vászon-

köpeny alatt, lába pedig ijesztő látványt nyújtott. A köszvénytől groteszk módon elvörösödtek és megdagadtak az ízületei. A bal térde egy almára emlékeztetett, a jobb dinnyére, lábujjai helyén sötétvörös szőlőszemek sorakoztak, amelyek olyan érettnek tündek, mintha egy érintés kifakaszthatná őket. Még egy takaró súlyától is összerázkódott, de zokszó nélkül tűrte a fájdalmat. A kapitány egyszer hallotta, hogy ezt mondja a lányának: *A hallgatás a hercegek jó barátja, Arianne. A szavak olyanok, akár a nyilak. Ha egyszer elrepülnek, többé nem hívhatod vissza őket.*

– Írtam Tywin nagyúrnak...

– *Írtál?* Ha csak fele olyan férfi lennél, mint az apám volt...

– Nem vagyok az apád.

– Ezt tudom. – Obara hangjában mélységes megvetés vegyült.

– Azt akarod, hogy háborút indítsak.

– Ennél több eszem van. Még csak el sem kell hagynod a székedet. Hadd bosszuljam meg én az apám halálát! Van egy sereged a Herceghágónál. Yronwood nagyúrnak van egy másik a Csontúton. Add nekem az egyiket, Nymnek pedig a másikat! Ő mehet a királyi úton, én pedig közben kikergetem a határvidéki urakat a váraikból, és kerülővel Óváros ellen vonulok.

– És hogyan akarod megtartani Óvárost?

– Elég lenne kifosztani. Héttorony gazdagsága...

– Aranyat akarsz?

– Vért akarok.

– Tywin nagyúr átadja nekünk a Hegy fejét.

– És ki adja át nekünk Tywin fejét? A Hegy az ő ölebe volt.

A herceg a medencék felé mutatott.

– Obara, kérlek, nézd meg a gyerekeket.

– Nem nézem meg őket. Nagyobb örömet szerezne, ha Tywin nagyúr gyomrába döfhetném a lándzsámat. Elénekeltetném vele a „Castamere-i esők”-et, miközben kitépem a beleit, és aranyat keresek bennük.

– *Nézd meg őket!* – ismételte meg a herceg. – Parancsolom.

Az idősebb gyerekek közül néhány arccal lefelé hevert a rózsaszín márványon, és a hátát süttette. Mások a tengerben gázoltak. Hárman homokvárat építettek, közepén nagy tuskéval, amely hasonlított a Régi Palota Lándzsatornyára. Újabb két tucat a medencében tolongott és a csatát nézték, amelynek során kisebb gyerekek felmásztak a nagyobbak hátára, és a derékig érő vízben igyekeztek letaszítani ellenfelüket a nyeregből. Hangos kacagás kísérte a csobbanást, valahányszor egy pár elesett. Egy dióbarna leány lerántott egy lenszőke fiút a bátyja hátáról, az pedig fejjel előre a vízbe zuhant.

– Valaha az apád is ugyanezt a játékot játszotta, ahogy előtte én is – mondta a herceg. – Tíz év különbség volt közöttünk, így én otthagytam a medencét, mire ő elég idős lett, hogy játszszone, de sokat néztem őt, amikor eljöttem meglátogatni anyámat. Már fiúként is vad és indulatos volt. Gyors, mint a vízi kígyó. Gyakran láttam, ahogy nálánál jóval nagyobb fiúkat taszít le. Erre a gyerekekre emlékeztetett aznap, amikor elindult Királyvárba. Megfogadta, hogy még egyszer megteszi, különben sohasem engedtem volna el.

– *Engedted volna?* – nevetett Obara. – Mintha megállíthatad volna. Dorne vörös viperája odament, ahová kedve tartotta!

– Így van. Bár szólhatnék néhány vigasztaló szót...

– Nem *vigasztalásért* jöttem hozzád! – Obara hangjában gúnyos megvetés csendült. – Amikor az apám eljött, hogy magával vigyen engem, az anyám nem akarta, hogy elmenjek. „Lány, mondta, és nem hiszem, hogy a tiéd volna. Ezer másik férfival volt dolgom.” Ő a lábam elé dobta a lándzsáját, és visszakézből arcul vágta az anyámat, hogy sírva fakadt. „Lány vagy fiú, megvívjuk a csatáinkat, mondta, de az istenek megengedik, hogy fegyvert válasszunk.” A lándzsára mutatott, majd az anyám könnyeire, én pedig a lándzsát vettem fel. „Mondtam neked, hogy az enyém”, szolt az apám, és elhozott. Az anyám egy éven belül halálra itta magát. Azt

mondják, könnyezett, amikor meghalt. – Obara közelebb húzódott a székében ülő herceghez. – Hadd használjam a lándzsát! Nem kérek tőled egyebet.

– Nagyon sokat kérsz, Obara. Aludnom kell rá egyet.

– Már így is túl sokat aludtál.

– Talán igazad van. Üzenek neked Napföldre.

– Csak ha az üzeneted háború. – Obara sarkon fordult, és éppolyan haragosan távozott, ahogy érkezett, vissza az istállóba egy friss loért, amelyen újabb heves vágatába bocsátkozhat hazafelé.

Caleotte mester hátramaradt.

– Hercegem? – kérdezte a kis, gömbölyű emberke. – Fáj a lábad?

A herceg halványan elmosolyodott.

– Forró a nap?

– Hozzak egy italt a fájdalomra?

– Ne. Szükségem van az elmémre.

A mester habozott.

– Hercegem, szerinted... szerinted bölcs dolog visszaengedni Obara kisasszonyt Napföldre? Bizonyosan feltüzezi majd az egyszerű embereket. Nagyon szereték a fivéredet.

– Mint mi mindannyian. – A herceg a halántékához nyomta az ujját. – Nem. Igazad van. Nekem is vissza kell térnem Napföldre.

A kis ember megint habozott.

– Ez bölcs cselekedet?

– Nem bölcs, de szükséges. Legjobb lesz, ha lovas hírvivőt küldünk Ricassóhoz, és kinyit-tatjuk vele a szobáimat a Naptoronyban. Tájékoztasd a lányomat, Arianne-t, hogy holnap reggel ott leszek.

Kis hercegnőm. A kapitánynak nagyon hiányzott.

– Meglátanak – figyelmeztette a mester.

A kapitány értette, mire céloz az öregember. Két évvel ezelőtt, amikor odahagyták Napföldet a Vízkertek békéjéért és elszigeteltségéért, Doran herceg köszvénye még távolról sem volt ennyire rossz. Akkor még tudott járni, igaz, csak lassan, botra támaszkodva és minden lépésnél fájdalmas grimasszal az arcán. A herceg nem akarta, hogy ellenségei megtudják, milyen gyenge lett, a Régi Palota és az árnyékában fekvő város pedig tele volt figyelő szemekkel. *Szemekkel,* gondolta a kapitány, *és lépcsőkkel, amelyeket már nem képes megmászni. Meg kellene tanulnia repülni, ha fel akar jutni a Naptorony tetejére.*

– Meg *kell* hogy lássanak. Valakinek olajat kell öntenie a vízre. Dorne-t emlékeztetni kell rá, hogy még mindig van hercege. – Erőtlenül elmosolyodott. – Még ha öreg és köszvényes is.

– Ha visszatérsz Napföldre, fogadnod kell Myrcella hercegnőt – mondta Caleotte. – Vele lesz a fehér lovagja is... és *tudod*, hogy ő leveleket küld a királynéjának.

– Gondolom, ezt teszi.

A fehér lovag. A kapitány összeráncolta a szemöldökét. Ser Arys azért jött Dorne-ba, hogy a hercegnőjére vigyázzon, ahogy Areo Hotah érkezett ide az övével. Még a nevük is furcsán hasonlított: Areo és Arys. Itt azonban véget ért minden hasonlóság. A kapitány elhagyta Norvost és szakállas papjait, Ser Arys Vasszív azonban még mindig a Vastrónust szolgálta. Hotaht különös szomorúság kerítette hatalmába, valahányszor a herceg megbízásából Napföldre járt, és megpillantotta a lovagot hosszú, hófehér palástjában. Érezte, hogy egy nap ők ketten megküzdenek egymással, és azon a napon Vasszív meghal a koponyáját széthasító bárd csapásától. Végigsimította a bárd hosszú, sima kőrísa nyelét, és eltűnődött, vajon milyen messze van még ez a nap.

– Nemsokára leszáll a nap – mondta a herceg a mesternek. – Várunk reggelig. Gondoskodj róla, hogy hajnalra előkészítsék a hintómat.

– Ahogy parancsolod. – Caleotte esetlenül meghajolt.

A kapitány félreállt, hogy átengedje. Egy darabig hallgatta távolodó lépteit.

– Kapitány? – a herceg hangja halk volt.

Hotah előrelépett, egyik keze a csatabárd markolatán. A kőrisfa olyan sima volt a tenyerében, akár egy asszony bőre. Amikor odaért a kerek székhez, keményen a padlóhoz ütötte a bárd nyelét, hogy jelezze, várja a parancsot, de a herceg a gyerekeket figyelte.

– Voltak fivéridei, kapitány? – kérdezte. – Odahaza Norvosban, amikor fiatal voltál? Növéréid?

– Mindkettő – felelte Hotah. – Két fivérem, három nővérem. Én voltam a legfiatalabb.

A legfiatalabb és a legfeleslegesebb. Újabb éhes száj, egy nagyra nőtt kölyök, aki túl sokat evett és túl hamar kinőtte a ruháit. Nem csoda, hogy eladták őt a szakállas papoknak.

– Én a legidősebb voltam – mondta a herceg –, és mégis én maradtam utoljára. Miután Mors és Olyvar meghaltak a bölcsőjükben, letettem a reményről, hogy valaha fivérem születik. Kilencéves voltam, amikor megérkezett Elia, és fegyverhordozóként szolgáltam a Sósparton. Megérkezett a holló a hírrel, hogy anyám egy hónappal korábban feküdt ágyba a kellenél, én pedig akkor már elég idős voltam, hogy megértem: ez azt jelenti, a gyermek nem marad életben. Még amikor Gargalen nagyúr elmondta, hogy húgom született, akkor is azt feleltem neki, biztosan hamarosan meghal. Ő azonban az Anya kegyelméből életben maradt. És egy évre rá megjött Obery is, visítva és rúgkapálva. Én már felnőtt férfi voltam, amikor ők ezekben a medencékben játszottak. Most mégis én ülök itt, ők pedig már nincsenek.

Areo Hotah nem tudta, mit mondjon erre. Ő csak az őrség kapitánya volt, akinek még most, ennyi év után is idegen volt ez a föld a hétarcú istenével. *Szolgálj! Engedelmeskedj! Védj!* Tizenhat évesen mondta el ezt az esküt, aznap amikor egybekelt a csatabárdjával. *Egyszerű fogadalom egyszerű embereknek*, mondták a szakállas papok. Arra nem tanították meg, hogyan adjon tanácsot bánattal küszködő hercegeknek.

Még mindig a megfelelő szavakat kereste, amikor újabb narancs hullott le hangos loccsanással, alig egy lábnyira onnét, ahol a herceg ült. Doran összeresztette a hang hallatán, mintha valahogy fájdalmat okozott volna neki.

– Elég! – sóhajtott. – Elég volt. Hagyj magamra, Areo! Hadd gyönyörködjek a gyerekekben még néhány órát.

Amikor a nap lebukott, a levegő lehűlt, a gyerekek pedig bementek a vacsorájukért, a herceg azonban továbbra is ott ült a narancsfái tövében, a mozdulatlan medencéket és mögöttük a tengert bámulta. Egy szolgáló egy tál bíborszínű olívbogyót hozott neki kenyérral, sajttal és borsos tésztával. Evett belőle egy kicsit, és ivott egy kupával az édes, erős borból, amelyet nagyon szeretett. Amikor a kupa kiürült, újratöltötte. Az álom gyakran a székében érte, a hajnal komor, sötét óráiban. A kapitány csak ilyenkor tolta végig a holdsütötte karzaton, el a bordázott oszlopok mellett, át egy kecses boltív alatt a tengerre néző szobába, ahol a hatalmas ágyon hűvös, ropogós takarók várták. Doran felnyögött, amikor a kapitány megmozdította, de az istenek jók voltak, és ő nem ébredt fel.

A kapitány hálófülkéje közvetlenül a hercegé mellett volt. Leült a keskeny ágyra, egy falmélyedésből elővette a fenőkövét és a viaszosvásznat, és munkához látott. *Tartsd élesen a csatabárdodat*, mondták neki a szakállas papok azon a napon, amikor megbélyegezték. Mindig így is tett.

Miközben a bárdot fente, Hotah Norvosra gondolt, a hegy tetején álló felső, és lent, a folyó partján lévő alsó városra. Még mindig emlékezett a három harang hangjára; Nooméra, amelynek mély zúgása a velejéig hatolt, Narrah erős, büszke zengésére és a kedves Nyel ezüstös kacagására. Megint a szájában érezte a tömény gyömbérrel, fenyőmaggal és cseresznyedarabkákkal töltött téli sütemény ízét, amit vaskupában felszolgált, mézzel ízesített erjesztett kecsketejjtel, *nahsával* öblítettek le. Láta az anyját mókuszprém galléros ruhájában, amelyet minden évben csak egyszer vett fel, amikor elmentek, hogy megnézzék a Bűnösök Lépcsőjén táncoló medvéket. Érezte az égő szőr bűzét, ahogy a szakállas pap a mellkasához nyomta a billogot. A fájdalom olyan szörnyű volt, hogy azt hitte, megáll a szíve, de Areo Hotahnak a szeme sem rebtent. A szőr sohasem nőtt ki többé a bárd jelén.

A kapitány csak akkor fektette az ágyra kőris és vas hitvesét, amikor mindkét fele olyan éles volt, hogy borotválkozni lehetett volna vele. Ásítva lehúzta koszos ruháit, a padlóra hajította őket, és elnyújtózott szalmával kitömött derékalján. Attól, hogy a billogra gondolt, a jel viszketni kezdett, ezért alaposan meg kellett vakarnia, mielőtt lehunyta volna a szemét. *Össze kellett volna szednem a lehullott narancsokat*, tűnődött. Az utolsó gondolata elalvás előtt a gyümölcsök fanyar íze és az ujjain végigfolyó, ragacos piros levük volt.

A hajnal túl hamar jött el. Az istálló előtt készen állt a legkisebb a három lovas hintó közül. Cédrusfából készült, és vörös selyemkárpittal vonták be. A kapitány kiválasztott húszat a Vízkertekben posztoló harminc lándzsás közül kíséretnek; a többiek maradtak, hogy vigyázzanak a kertre és a gyerekekre, akik közül néhányan nagyurak és gazdag kereskedők fiai és lányai voltak.

Bár a herceg a hajnal első fényénél történő indulásról beszélt, Areo Hotah tudta, hogy elvesztegetik az időt. Mialatt a mester segítette Doran Martellnek megfürödni, és dagadt ízületeit bekötözte nyugtató hatású főzetekkel átítatott vászonnal, a kapitány rangjához illően rézlemezekből készült páncélt öltött, fölébe pedig hosszú, sötétbarna és sárga homokselyem köpönyegget, hogy megvédje a rezet a naptól. A nap forrónak ígérkezett, és a kapitány már régen megszabadult a súlyos lószőr köpenytől és szegecsekkel kivert bőrtunikától, amit Norvosban hordott, és amelyben Dorne-ban valószínűleg elevenen megfőtt volna. Hegyes tüskékkel taréjózott vassisakját megtartotta ugyan, de most narancssárga selyembe burkolva viselte, amelyet átvezetett a tüskék között. Máskülönbén a fémet érő napsütés miatt a feje vadul lüktetett volna, mire eléri a palotát.

A herceg még mindig nem állt készen az indulásra. Úgy döntött, még az út előtt elkölti a reggelijét, ami egy vérnarancsból és egy tál kockákra vágott, erős borssal ízesített szalonnás sirálytojásból állt. Ezután feltétlenül el kellett búcsúznia számos gyermektől, akik kedvenceivé lettek: a Dalt fiútól, Blackmont úrnő porontyaitól és a kerek arcú árva leánytól, akinek az apja szövetet és fűszereket árult végig a Zöldvér mentén. Doran pompás myri takarót terített a lábára, miközben velük beszélgetett, hogy megkímélje az ifjakat dagadt, bebugyolált ízületeinek látványától.

Már dél felé járt az idő, amikor végre elindultak. A herceg a hintóban, Caleotte mester számarháton, a többiek gyalog. Öt lándzsás ment elöl, öt hátul, a maradék öt-öt pedig két oldalról kísérte a hintót. Maga Areo Hotah szokásos helyét foglalta el a herceg balján, hosszú csatabárdját a vállán nyugtatta menetelés közben. A Napföldről a Vízkertekhez vezető út a tenger mellett haladt, így friss szellő hűsítette őket, ahogy a kietlen, kövel, homokkal és girbegurba, satnya fákkal borított vörösesbarna vidéken vonultak.

Félúton járhattak, amikor a második Homokkigyó utolérte őket.

Váratlanul jelent meg egy dűne tetején, finom, fehér selyemhez hasonló sörényű, aranyhomok csatalova hátán. Nym úrnő még lóháton is méltóságteljes látványt nyújtott orgonaszínű köpönyegében és nagy, sárgásfehér és rézszínű selyempalástjában, amely minden fuvallatra meglebbent körülötte, és ettől úgy nézett ki, mint aki felszállni készül. Homok Nymeria huszonöt éves volt, és karcsú, mint egy fűz. Egyenes, fekete haját vörös- és aranyzsinórral hosszú varkocsba fogta, éppúgy teret engedve homlokának akárcsak az apja. Magas arccsontjával, telt ajkával és tejfehér bőrével sugárzott belőle a szépség, amely nővéréből hiányzott... de Obara anyja óvárosi szajha volt, míg Nym az ősi Volantis legnemesebb véréből származott. Mögötte egy tucat lándzsás várt lóháton, kerek pajzsuk csillogott a napfényben. A katonák követték őt lefelé a dűnén.

A herceg félrekötötte a hintó függönyét, hogy jobban élvezhesse a tenger felől érkező hűvös szellőt. Nym úrnő mellé léptetett és visszafogta szépséges arany kancáját, hogy felvegye a hintó sebességét.

– Örülök a találkozásnak, bátyám – dalolta, mintha a puszta véletlen sodorta volna az útjába. – Elkísérhetlek Napföldre?

A kapitány a hintó túlsó oldalán lépdelt, de jól hallotta a lány minden szavát.

– Szívesen veszem – felelte Doran herceg, bár a kapitány a hangjából nem úgy érezte, hogy túlzottan boldog lenne. – A köszvény és a bánat rossz útítársak.

A kapitány tudta, hogy ezzel arra céloz: az út minden döccenője lándzsadöfésként hat daadt izületeire.

– A köszvényen nem segíthetek – mondta a lány –, de az apám haszontalannak tartotta a bánatot. A bosszú sokkal inkább a szája íze szerint való volt. Igaz, hogy Gregor Clegane beismerte, ő ölte meg Eliát és a gyermekeit?

– Világgá ordította a bűnét az egész udvar füle hallatára – ismerte el a herceg. – Tywin nagyúr nekünk ígérte a fejét.

– És egy Lannister mindig megfizeti az adósságait – bólintott Nym úrnő. – Nekem mégis úgy tűnik, Tywin nagyúr a saját pénzünkkel akar kifizetni bennünket. Madaram érkezett a mi kedves Ser Daemonunktól, aki megesküszik rá, hogy az apám több ízben is megcsiklandozta azt a szörnyeteget, miközben küzdöttek. Ha így van, Ser Gregor jószerivel halott, és ebben semmi része Tywin Lannisternek.

A herceg arca fájdalmas fintorba torzult. A kapitány nem tudta eldönteni, a köszvény okozta-e vagy unokahúga szavai.

– Lehet, hogy így van.

– *Lehet?* Én azt mondom, így van.

– Obara azt akarja, hogy vonuljak hadba.

Nym nevetett.

– Igen, szeretné felgyújtani Óvárost. Legalább annyira gyűlöli azt a várost, amennyire hűgocskánk szereti.

– És te?

Nym hátrapillantott a válla fölött a katonáira, akik kissé lemaradva követték őket.

– Ágyban voltam a Fowler ikrekkel, amikor megkaptam a hírt – hallotta a kapitány a lányt. – Ismered a Fowlerek jelmondatát? Hadd szárnyaljak! Én is csak ennyit kérek tőled. Hadd szárnyaljak, bátyám! Nem kell nagy sereg, csak egy kedves testvér.

– Obara?

– Tyene. Obara túl harsány. Tyene olyan kedves és gyengéd, hogy senki sem gyanakodna rá. Obara apánk halotti máglyájává változtatná Óvárost, de én nem vagyok ilyen mohó. Nekem elég négy élet. Tywin nagyúr arany ikrei fizetségképpen Elia gyermekeiért. Az öreg oroszlán, magáért Eliáért. És végül az ifjú király az apámért.

– Az a fiú sohasem ártott nekünk.

– Az a fiú fattyú, aki árulásból, vérfertőzésből és házasságtörésből született, ha hihetünk Stannis nagyúrnak. – A hangjából eltűnt a játékos él, és a kapitány azon kapta magát, hogy résnyire összehúzott szemmel figyel. A nővére, Obara a csípőjén viselte az ostorát, és a kezében tartotta a lándzsát, ahol mindenki jól láthatta. Nym úrnő sem volt kevésbé halálos, bár ő jól elrejtette a késeit. – Az apám meggyilkolását csak királyi vérral moshatjuk le.

– Oberyin párharcban halt meg, egy olyan ügyért, amelyhez semmi köze sem volt. Én ezt nem nevezem gyilkosságnak.

– Nevezd, aminek akarod. Elküldtük hozzájuk Dorne legnagyobb férőjút, ők pedig egy zsák csontot küldenek vissza helyette.

– Nem azt tette, amit kértem tőle. „Vedd szemügyre ezt a gyerekkirályt meg a tanácsosait, figyeld meg az erősségeiket és gyengéiket”, mondtam neki a teraszon. Narancsot ettünk. „Szeress magunknak barátokat, ha ez egyáltalán lehetséges. Tudd meg, amit csak lehet Elia haláláról, de ügyelj rá, hogy ne provokáld feleslegesen Tywint”, ezek voltak az én szavaim. Oberyin nevetett, és ezt mondta: „Mikor provokáltam én bárkit is... *feleslegesen?* Jobban tennéd, ha a Lannistereket óvnád attól, hogy engem provokáljanak”. Igazságot akart szolgáltatni Eliának, de nem volt hajlandó várni...

– Tizenhét évet várt! – vágott a szavába Nym úrnő. – Ha téged ölték volna meg, az apám

északra vezette volna a seregét, mielőtt a tested kihül. Ha te lennél az, a lándzsák úgy hullának a határvidékre, mint az eső.

– Ebben nem kételkedem.

– Abban se kételkedj, hercegem, hogy a nővéreim és én *nem* várunk tizenhét évet a bosszúra. – Azzal megsarkantyúzta a kancáját, és elvágatott Napföld felé, nyomában a kíséretével.

A herceg hátradőlt a párnákon és behunyta a szemét, de Hotah tudta, hogy nem alszik. *Fájdalmaik vannak.* Egy pillanatig azon volt, hogy odahívja a hintóhoz Caleotte mestert, de ha Doran hercegnek szüksége lett volna rá, ő maga tette volna meg.

Mire keleten megpillantották Napföld tornyait, a délutáni árnyak már sötéten nyújtózkodtak, a nap pedig olyan vörös és duzzadt volt, mint a herceg ízületei. Először a karcsú Lándzsatorony tűnt fel másfélszáz lábnyi magasságával, amelyet az aranyozott acéllándzsák még harminccal megtoldott; azután a hatalmas Naptorony következett aranykupolájával és ólomüvegeivel; legutoljára pedig a vörösesharna Homokhajó, amely leginkább egy óriási, partra vetett és kővé dermedt hajóra hasonlított.

Alig kilenc mérföld parti út választotta el Napföldet a Vízkertektől, mégis két külön világ volt. A Vízkertekben meztelen gyerekek hancúroztak a napon, a burkolt udvarokon zene szólt, a levegőben citrom és vérnarancs átható illata érződött. A levegő itt portól, verítéktől és füsttől bűzlött, az éjszaka pedig mormoló hangok sokaságától volt hangos. A Vízkertek rózsaszín márványpadlójával ellentétben Napföld sárból és szalmából épült, barna volt és vörös. A Martell-ház ősi erődje egy kiugró kő- és homokszirt legkeletibb pontján állt, s három oldalról tenger vette körül. A nyugati oldalon, Napföld roppant falainak árnyékában sártéglából épült üzletek és ablaktalan kalyibák tapadtak a várhoz, mint kagylók a gálya testéhez. Ezekről is nyugatra istállók, fogadók, borkimérések és párnás házak nőttek ki a földből, amelyek közül sokat saját külön fal vett körül, mégis újabb és újabb viskók jelentek meg *ezeknek* a falaknak a tövében is. *És így tovább, és tovább, és tovább, ahogy a szakállas papok mondanák.* Tyroshsal, Myrrel vagy Nagy Norvossal összehasonlítva az árnyékváros városka volt csupán, de Dorneban ez közelítette meg leginkább egy nagyváros jellegét.

Nym úrnő néhány órával előttük érkezett, és nyilván figyelmeztette az őrseget az érkezésükre, mert a Hármas Kapu nyitva állt, mire odaértek. A kapuk kizárólag itt álltak egy vonalban, egymás mögött, hogy a látogató azonnal áthaladhasson mindhárom Kígyófal alatt, és egyenesen a Régi Palotába juthasson anélkül, hogy előbb mérföldeket kelljen bolyongania keskeny síkatorokon, eldugott udvarokon és zajos bazárokon át.

Doran herceg összehúzta a hintó függőnyeit, amint a Lándzsatorony felbukkant előttük, az emberek azonban így is odakiáltottak neki, ahogy elhaladtak. *A Homokkígyók robbanásig hevítették a hangulatot,* gondolta a kapitány nyugtalanul. Átvonultak a mocskos külső íven, és bementek a második kapun. A szél odabent kátrány, sós víz és rothadó hínár szagát sodorta, a tömeg pedig lépésről lépésre sűrűbb lett.

– *Utat Doran hercegnek!* – mennydörögte Areo Hotah, és a téglához csapta csatabárdja nyelét. – *Utat Dorne hercegének!*

– A herceg halott! – visította egy asszony a háta mögött.

– Lándzsára! – ordította egy férfi az egyik erkélyről.

– *Doran!* – hallatszott egy előkelő hang. – Ragadjunk lándzsát!

Hotah meg sem próbálta megkeresni a kiabálókat; a tömeg túl sűrű volt, és legalább az emberek egyharmada azt kiáltozta, hogy „*lándzsára! Bosszút a Vipéráért!*”... Mire eljutottak a harmadik kapuig, az öröknek már arrébb kellett lökdösnüek az embereket, hogy a herceg hintája átgördülhessen, és a tömeg hajigálni kezdett. Egy rongyos kölyök, egyik kezében félig rothadt gránátalmával, átcusszant a lándzsások között, de amikor meglátta az útjában Areo Hotaht suhintásra kész bárdjával, a földre ejtette a gyümölcsöt, és visszavonulót fűjt. A hátrébb állók almát, citromot és narancsot dobáltak, s közben azt kiáltozták: „*Háborút! Háborút! Lándzsára!*” Az egyik őrt szemén találta egy citrom, és a kapitány lábán is szétfröccsent egy érett narancs.

A hintóból nem érkezett válasz. Doran Martell a selyemfalak mögött maradt, míg a vár vastagabb falai el nem rejtették őket, s mögöttük csikorgó robajjal le nem zuhant a csapórács. A kiáltás zaja lassan elhalkult. Arianne hercegnő a külső téren várt, hogy üdvözölhesse apját. Vele volt a fél udvartartás: Ricasso, a vén, vak udvarnagy, Ser Manfred Martell, a várnagy, az ifjú Myles mester szürke köntösében és selymes, illatos szakállával, vagy három tucat dorne-i lovag félszáz színárnyalatban pompázó, lobogó palástjaikban. A kis Myrcella Baratheon a septája és a lakozott fehér páncéljában verejtékező Ser Arys, a Királyi Testőrség lovagja között állt.

Arianne hercegnő a hintóhoz sietett combjáiig fűzött kígyóbőr szandáljában. Dús, fekete fűrtjei a derekáig omlottak alá, a homlokán napkorongokat ábrázoló rézpánt csillogott. *Még mindig milyen ifjú*, gondolta a kapitány. Míg a Homokkígyók magasak voltak, Arianne az anyjára hasonlított, aki mindössze öt láb és két hüvelyk volt. Az ékköves öv, a könnyű, bíborszín selyem és a sárga aranybrokát alatt azonban egy nő buja és gömbölyű teste rejtőzött.

– Apám! – szólalt meg, amikor a függönyök szétnyíltak. – Napföld örvend visszatérésednek.

– Igen, hallottam az örömujjongást. – A herceg erőtlenül mosolygott, és vörös, duzzadt kezével megfogta lánya arcát. – Szép vagy, kedvesem. Kapitány, légy olyan jó, és segíts le innét!

Hotah a hátára szíjazott hüvelybe csúsztatta a csatabárdot, és óvatosan, nehogy fájdalmat okozzon, a karjába vette a herceget. Doran Martell azonban még így is lenyelt egy fájdalmas nyögést.

– Utasítottam a szakácsokat, hogy készítsenek lakomát ma estére – mondta Arianne. – A kedvenc ételeidből.

– Attól tartok, nem tudnám teljes mértékben élvezni. – A herceg lassan körbehordozta a tekintetét az udvaron. – Nem látom Tyene-t.

– Négyszemközt kíván szót váltani veled. A trónterembe küldtem, hogy ott várjon rád.

A herceg sóhajtott.

– Jól van. Kapitány? Minél hamarabb túlesem ezen, annál előbb pihenhetek.

Hotah felvitte a herceget a Naptorony hosszú kőlépcsőjén a kupola alatti nagy, kerek terembe. A délutáni nap színes, vastag ablaküvegeken beható utolsó sugarai félszáz színben pompázó gyémántokat vetettek a halvány márványpadlóra. Itt várt rájuk a harmadik Homokkígyó.

A lány keresztbe tett lábbal ült egy párnán az emelvény alatt, amelyen a trónszékek álltak, de amikor beléptek, felállt. Testéhez tapadó, myri csipkével kivert ujjú, világoskék brokátruhájában olyan ártatlannak látszott, mint maga a Szűz. Egyik kezében a kézimunkáját tartotta, a másikban két aranytűt. A haja is aranyszínű volt, a szeme mély, kék tó... de valahogy mégis az apja szemére emlékeztette a kapitányt, igaz, Oberyné fekete volt, akár az éjszaka. *Oberyn herceg minden lánya azokat a viperaszemeket örökölte*, döbbsent rá hirtelen Hotah. *A szín lényegtelen.*

– Bátyám! – szólalt meg Homok Tyene. – Téged vártalak.

– Kapitány, segíts fel a trónusra!

Az emelvényen két szék állt. Majdnem teljesen egyformák voltak, azt leszámítva, hogy az egyik támláját a Martellek lándzsáját ábrázoló aranyozott berakás díszítette, a másik pedig Rhoyné ragyogó napját viselte, amelyet Nymeria hajóinak árbocán is lengetett a szél, amikor megérkeztek Dorne-ba. A kapitány a lándzsa alá ültette a herceget, és félreállt.

– Ennyire fáj? – Tyene úrnő hangja gyengéd volt, és a lány olyan édesnek látszott, mint a nyári eper. Az anyja septa volt, és Tyene-t szinte túlvilági ártatlanság lengte körül. – Tehetek valamit, hogy enyhítsem a fájdalmadat?

– Mondd el, amit akarsz, és hagyj pihenni. Kimerültem, Tyene.

– Ezt neked készítettem, bátyám. – Tyene széthajtogatta a hímzését. Az apját, Oberyn herceget ábrázolta sivatagi ménje hátán, vörös páncélban, arcán mosollyal. – Ha elkészültem veled, neked adom, hogy segítsen emlékezned rá.

– Nem valószínű, hogy elfelejtem az apádat.
– Ezt jó tudni. Sokan kételkednek ebben.
– Tywin nagyúr nekünk ígérte a Hegy fejét.
– Mily nagylelkű... de a hóhér kardja nem méltó vég a vitéz Ser Gregor számára. Oly régóta imádkozunk már a haláláért, úgy illik, hogy végre ő is imádkozzon érte. Ismerem a mérget, amit apám használt, és nincs nála lassabb vagy gyötrelmesebb. Nemsokára itt, Napföldön is halljuk majd a Hegy üvöltését.

Doran herceg mélyet sóhajtott.

– Obara háborúért kiált. Nym megelégedne néhány gyilkossággal. És te?

– Háború – felelte Tyene. – De nem a nővérem háborúja. Dorne népe a hazájában küzd a legjobban, így én azt mondom, hegyezzük ki lándzsáinkat, és várjunk. Amikor a Lannisterek és Tyrellek ránk rontanak, elvéreztetjük őket a hágókban, és eltemetjük a szélfúttá homok alá, ahogy már százszor megtettük.

– *Ha* ránk rontanak.

– Ó, kénytelenek lesznek, különben a birodalom megint szétszakad, mint mielőtt összeházasodtunk a sárkányokkal. Az apám ezt mondta. Azt mondta, köszönettel tartozunk az Ördögfióknak, amiért ideküldte hozzánk Myrcella hercegnőt. Olyan csinos, nem gondolod? Bárcsak nekem is olyan fürtjeim volnának! Királynőnek született, akárcsak az anyja. – Tyene arcán apró gödröcskék jelentek meg. – Megtiszteltetésnek venném, ha megszervezhetném a menyegzőt, és gondoskodhatnék a koronák elkészíttetéséről is. Trystane és Myrcella olyan ártatlan, úgy gondoltam, talán fehér arany... smaragdokkal, hogy menjen Myrcella szeméhez. Ó, persze gyémántok és gyöngyök is megtennék, a lényeg, hogy a gyermekek összeházasodjanak és megkoronázzák őket. Aztán már csak ünnepelnünk kell Myrcellát, aki első e néven, az Andalok, Rhoyné és az Elsők Királynője, Westeros Hét Királyságának törvényes örököse. És várjuk az oroszlánokat.

– *Törvényes* örökös? – horkantott a herceg.

– Idősebb a fivérénél – magyarázta Tyene, mintha a herceg valami féleszű volna. – A törvény szerint a Vastrónus őt illeti.

– *Dorne* törvényei szerint.

– Amikor a jó Daeron király nőül vette Myriah hercegnőt, és a királyságához csatolt bennünket, megegyeztek hogy Dorne-ban mindig Dorne törvényei határoznak. És Myrcella történetesen *itt* van Dorne-ban.

– Így igaz – ismerte el a herceg kelletlenül. – Hadd gondolkodjam rajta!

Tyene arcára kiült ingerültsége.

– Túl sokat gondolkodsz, bátyám.

– Valóban?

– Apám ezt mondta.

– Oberyin viszont túl keveset gondolkodott.

– Vannak, akik azért *gondolkodnak*, mert félnek *cselekedni*.

– A félelem és az óvatosság két különböző dolog.

– Ó, akkor imádkozom, hogy soha ne lássalak *fél*ni, bátyám! Még elfelejtenél levegőt venni. – Felemelte a kezét...

A kapitány csatabárdjának nyele hangosan csattant a márványpadlón.

– Úrnőm, sokat engedsz meg magadnak. Kérlek, távozz az emelvényről!

– Nem akartam rosszat, kapitány. Szeretem a nagybátyámat, ahogyan tudom, hogy ő is szerette az apámat. – Tyene fél térdre ereszkedett a herceg előtt. – Elmondtam, amiért idejöttem, bátyám. Bocsáss meg, ha megsértettelek; a szívem darabokra tört. Még mindig bírom a szereteted?

– Örökké.

– Akkor áldj meg, és távozzom.

Doran habozott egy pillanatilag, mielőtt az unokahúga fejére tette volna a kezét.

– Légy bátor, leányom!

– Hogyan is lehetnék más? Az ő lánya vagyok.

Alighogy távozott, Caleotte mester sietett oda az emelvényhez.

– Hercegem, ugye nem... hadd lássam a kezed! – Először megvizsgálta a tenyerét, majd gyengéden megfordította, és megszagolta a herceg kézfejét is. – Nem, jól van. Jól van. Nincsenek karcolások, tehát...

A herceg elhúzta a kezét.

– Mester, megkérhetlek, hogy készíts nekem egy kis máktejet? Egy gyűszűnyi is elég lesz.

– Máktej. Természetesen, ahogy óhajtod.

– Úgy értem, most rögtön – noszogatta Doran szelíden, Caleotte pedig eliramodott a lépcső felé.

Odakint lement a nap. Az alkony kék izzása öntötte el a kupola alatti termet, és a gyémántok a padlón haldokolni kezdtek. A herceg fájdalomtól sápadt arccal ült a trónusán a Martellek lándzsája alatt. Hosszú hallgatás után Areo Hotahhoz fordult.

– Kapitány – mondta –, mennyire hűségesek az őreim?

– Hűségesek. – A kapitány nem tudta, mi egyebet mondhatna.

– Mindegyikük? Vagy csak néhány?

– Jó emberek. Jó dorne-iak. Azt teszik, amit parancsolok. – Csatabárdja nyelével a padlóra csapott. – Elhozom a fejét bárkinek, aki elárul téged!

– Nem fejeket akarok, hanem engedelmességet.

– A tiéd. – *Szolgálj! Engedelmeskedj! Védj! Egyszerű fogadalom egyszerű embereknek.* – Hány emberre van szükséged?

– Ennek eldöntését rád bízom. Lehet, hogy egy maroknyi jó ember nagyobb szolgálatot tesz, mint több tucat. Olyan gyorsan és olyan csendesen hajtsd végre, ahogy csak lehet, és vérontás nélkül.

– Gyorsan, csendben és vértelenül. Értettem. Mi a parancsod?

– Megkeresed a fivérem lányait, őrizetbe veszed őket, és bezárod a Lándzsatorony tetején lévő cellákba.

– A Homokkígyókat? – A kapitány torka hirtelen kiszáradt. – Mind... mind a nyolcat, hercegem? A kicsiket is?

A herceg elgondolkodott.

– Ellaria lányai túl kicsik, hogy veszélyt jelenthetnének, de vannak, akik megpróbálhatják felhasználni őket ellenem. Legjobb lesz, ha biztonságban, a közelünkben vannak. Igen, a kicsiket is... de legelőször Tyene-t, Nymeriát és Obarát.

– Ahogy parancsolod, hercegem. – Belül azonban összezavarodott. *A kis hercegnőnek ez nem fog tetszeni.* – És Sarella? Felnőtt nő, majdnem húszéves.

– Ha nem tér vissza Dorne-ba, semmit sem tehetek vele kapcsolatban, csak imádkozhatok, hogy több esze lesz, mint a nővéreinek. Őt hagyjuk... játszani. Szedd össze a többieket! Nem alszom nyugodtan, míg nem tudom, hogy biztonságban, felügyelet alatt vannak.

– Úgy lesz. – A kapitány habozott. – Ha kitudódik, a köznép felhördül majd.

– Egész Dorne ordítani fog – értett egyet Doran Martell fáradtan. – Csak abban reménykedem, hogy Tywin nagyúr is meghallja Királyvárban, és tudni fogja, milyen hűséges barátja van Napföldön.

CERSEI

Azt álmodta, hogy a Vastrónuson ül, magasan mindannyiuk feje felett.

Az udvaroncok színes egereknek látszottak odalent. Hatalmas urak és büszke hölgyek térdeltek előtte. Bátor ifjú lovagok fektették kardjukat a lába elé, és esedeztek a kegyeiért, ő pedig lemosolygott rájuk. Míg a törpe meg nem jelent a semmiből, és harsányan nevetve rá nem mutatott. Ekkor az urak és hölgyek is kuncogni kezdtek, tenyerükkel próbálták eltakarni a vigyorukat. A királynő csak ekkor döbbent rá, hogy meztelen.

Rémülten próbálta eltakarni magát a kezével. A Vastrónus tuskéi és pengéi a húsába maradtak, ahogy igyekezett összekuporodva elfedni szégyenét. Acélfogak hasítottak a fenekébe, és vörös vér csorgott le a combján. Amikor megpróbált felállni, az egyik lába beszorult egy részbe a girbegurba fémszerkezeten. Minél jobban vergődött, a trón annál jobban körülfogta, húsdarabokat szakított ki a melléből és a hasából, vágásokat ejtett a karján és a lábán, mígnem egész teste ragacsos vörösben csillogott.

Az öccse mindvégig odalent ugrándozott és kacagott rajta.

A gúnyos nevetés még mindig ott visszhangzott a fülében, amikor gyengéd érintést érzett a vállán, és felriadt. Egy fél pillanatig mintha az őt megérintő kéz is a rémálomhoz tartozott volna, és Cersei felsikoltott, de csak Senelle volt az. A szolgálólány arca sápadt és rémült volt.

Nem vagyunk egyedül, döbbent rá a királyné. Az ágya körül árnyak tornyosultak, magas alakok csillogó sodronyínggel palástjuk alatt. Fegyvereseknek itt semmi keresnivalójuk. Hol vannak az őreim? A hálóterem sötét volt, leszámítva az egyik betolakodó kezében magasra tartott lámpást. Nem szabad félelmet mutatnom... Cersei hátrasöpörte alvástól zilált haját, és így szólt:

– Mit akartok tőlem?

Egy férfi lépett a lámpás fénykörébe, és Cersei látta, hogy fehér palástot visel.

– Jaime? – *Az egyik fivéremről álmodtam, de a másik jött el felébreszteni.*

– Felség. – A hang nem a fivéréé volt. – A parancsnok küldött érted.

A férfinak is göndör haja volt, akár Jaime-nek, a fivéréé azonban vertarany színű volt, akár csak az övé, míg ezé az emberé fekete és zsíros. Zavartan meredt rá, miközben valami árnyékszékéről meg számszerűről beszélt, és az apja nevét emlegette. *Még mindig álmodom, gondolta Cersei. Nem ébredtem fel, nem ért még véget a rémálom. Tyrion mindjárt kimászik az ágy alól, és elkezd nevetni rajtam.*

Ez persze ostobaság volt. Torzszülött öccse odalent volt a sötét cellában, kivégzését éppen erre a napra tűzték ki. A kezére pillantott, és felfelé fordította a tenyerét, hogy meggyőződjön róla, minden ujjja a helyén van. Ahogy végigsimította a karját, érezte, hogy a bőre libabőrös, de sértetlen. Combjain sem voltak vágások, a talpa sem hasadt fel. *Álom volt csupán, nem egyéb, csak álom. Túl sokat ittam tegnap éjjel, ezek a félelmek csak a bor keltette szorongás miatt vannak. Ma este én leszek az, aki nevet. A gyermekeim biztonságban lesznek. Tommen trónját senki sem fenyegetheti, az az ocsmány kis gnóm pedig egy fejjel rövidebben rothad majd valahol.*

Jocelyn Swyft állt mellette, és egy kupát nyomott a kezébe. Cersei belekortyolt: kifacsart citrommal kevert víz volt, olyan savanyú, hogy kiköpte. Hallotta, ahogy az éjszakai szél vadul rázza a bezárt ablaktáblákat, és hirtelen különös, éles tisztasággal látott mindent. Jocelyn reszketett, akár a nyárfalevél, és éppen olyan rémült volt, mint Senelle. Ser Feketeüst Osmund tornyosult fölé. Mögötte Ser Boros Blount állt a lámpással. Az ajtóban Lannister örök, csillogó

aranyoroszlánnal díszített sisakban. Ők is ijednek tűntek. *Hát lehetséges?* tűnődött a királyné. *Igaz lehet?*

Felkelt, Senelle pedig hálóköntöst terített a vállára, hogy elrejtse mezítelenségét. Cersei maga kötötte meg az övet, pedig az ujjai merevek és ügyetlenek voltak.

– Nemes atyám éjjel-nappal örökkel veszi körül magát – mondta. Nehéznek érezte a nyelvét. Megint kortyolt a citromos vízből, és körbe-körbe forgatta a szájában, hogy felfrissítse a leheletét.

Egy moly repült a Ser Borosnál lévő lámpásba; Cersei hallotta, ahogy verdes, és látta a szárnyai árnyékát az üvegen.

– Az örök a helyükön voltak, felség – mondta Osmund Feketeüst. – Találtunk egy rejtékajtot a kandalló mögött. Egy titkos átjárót. A parancsnok lement, hogy megnézzze, hová vezet.

– Jaime? – Hirtelen rémület markolt a szívébe. – Jaime-nek a *király* mellett kellene lennie...

– A fiúnak nem esett baja. Ser Jaime egy tucat embert küldött, hogy vigyázzanak rá. Őfelsége békésen alszik.

Remélem, édesebb az alma, mint az enyém volt, és édesebb lesz az ébredése is.

– Ki van a királlyal?

– Ser Lorast érte ez a megtiszteltetés, szolgálatodra.

Egyáltalán nem tetszett neki a dolog. A Tyrellek csupán intézők voltak, akiket a sárkánykirályok érdemeiken felül jutalmaztak. Hiúságukat csak becsvágyuk szárnyalta túl. Hiába a szűzek álma a szépséges Ser Loras, ha fehér palástja alatt ízig-vérig Tyrell. Nem lehetnek biztosak benne, hogy nem Egikertben ültették és érlelték-e eme borzalmas éjszaka bűzös gyümölcsét.

Ennek a gyanújának azonban nem mert hangot adni.

– Adj egy percet, hogy felöltözzek, Ser Osmund, aztán elkísérsz a Segítő Tornyába. Ser Boros, verd fel a porkolókat, és ellenőrizd, hogy a törpe még mindig a cellájában van-e!

Nem volt hajlandó kimondani a nevét. *Sohasem lett volna benne annyi bátorság, hogy kezet emeljen apánkra*, bizonygatta magának, de biztosra kellett mennie.

– Ahogy felséged parancsolja. – Blount átadta a lámpást Ser Osmundnak. Cersei egyáltalán nem bánta, hogy a hátát látja. *Apánknak nem lett volna szabad visszaállítani őt a tisztségébe.* A fickó gyávanak bizonyult.

Mire elhagyták Maegor erődjét, az ég már mélykék volt, bár még világítottak a csillagok. Egy kivételével, gondolta Cersei. *A Nyugatfényes csillaga lehanyatlott, és az éjszakák mostantól fogva sötétebbek lesznek.* Egy pillanatra megállt a száraz várárok felett átívelő csapóhídon, és lepillantott a mélyben meredező karókra. *Nem mernének hazudni nekem ilyen súlyú dologban.*

– Ki talált rá?

– Az egyik öre – felelte Ser Osmund. – Lum. Hallotta a természet hívó szavát, és öméltóságát az árnyékszékben találta.

Nem, ez nem lehet. Egy oroszlán nem így hal meg. A királyné furcsa nyugalmat érzett. Eszébe jutott, amikor kislánykorában elveszítette első fogát. Nem fájt, de a helyén tátongó lyuk olyan szokatlan volt, hogy állandóan piszkálta a nyelvével. *Most a világban tátong lyuk apám helyén, a lyukakat pedig be kell tömni.*

Ha Tywin Lannister tényleg halott, akkor senki sincs biztonságban... legkevesébé fia a trónon. Ha az oroszlán elpusztul, megjelennek az alantas állatok: a sakálok, keselyük és kóbor kutyák. Megpróbálják majd félreállítani őt, ahogy mindig is próbálkoztak. Gyorsan kell cselekednie, ahogyan Robert halálakor tette. Lehet, hogy Stannis Baratheon műve, amit valamelyik bérence hajtott végre. Könnyen előfordulhat, hogy a város elleni újabb támadás előjátéka. Remélte, hogy így van. *Hadd jöjjön! Szétzúrom, ahogy apám tette, és ezúttal az életével fizet.* Nem félt Stannistól, ahogyan Mace Tyrelltől sem. Senkitől sem félt. A Hegy lánya volt, nőstény oroszlán. *Nem lesz több pusmogás arról, hogy újra megházasítsanak.* A Kaszter-hegy immár az övé volt, s vele a Lannister-ház minden hatalma. Soha senki sem fogja többé semmi-be venni. Kaszter-hegy úrnője kezében még azután is jelentős hatalom marad, hogy

Tommennek már nem lesz szüksége régensre.

A felkelő nap fénye élénkörösre festette a tornyok tetejét, a falak tövében azonban még mindig ott settenkedett az éjszaka. A külső vár olyan néma volt, hogy akár azt is hihette volna, az összes lakója halott. *Annak is kellene lenniük. Nem helyénvaló, hogy Tywin Lannister egyedül haljon meg. Egy ilyen embernek kíséret kell, akik teljesítik a kívánságait a pokolban.*

A Segítő Tornyának kapujánál négy lándzsás katona posztolt vörös palástban és oroszlanos sisakban.

– Senki sem léphet be vagy távozhat az engedélyem nélkül – közölte velük. A parancs könnyen jött a szájára. *Az apám hangja is acél volt.*

A fáklyák füstje bántotta a szemét odabent, de Cersei nem könnyezett, ahogyan az apja sem tette volna. *Én vagyok az egyetlen igazi fia...* Talpa hangosan surrogott a lépcső kövén, ahogy felfelé sietett, és még mindig hallotta a moly kétségbeesett csapkodását Ser Osmund lámpásában. *Halj meg, gondolta a királyné bosszúsan, repülj bele a lángba, és ess túl rajta!*

A lépcső tetején további két vörös palástos őr állt. Vörös Lester valami részvétnyilvánítás-félét motyogott, ahogy elhaladt mellette. A királyné szaporán, felületesen szedte a levegőt, és érezte, hogy a szíve vadul kalapál a mellkasában. *A lépcső, szitkozódott magában, ebben az átkozott toronyban túl sok a lépcső.* Egy pillanatra átsuhant a fején a gondolat, hogy leromboltatja.

A terem tele volt ostoba fajankókkal, akik suttogva beszéltek, mintha Tywin nagyúr aludna, és attól félnének, felébresztik őt. Az örök és a szolgálók tátogva félrehúzódtak, amikor megjelent. Láttá rózsaszín fogínyüket és vonagló nyelvüket, de a szavaikban nem talált több értelmet, mint a moly zümmögésében. *Mit keresnek ezek itt? Honnét tudták meg? Őt kellett volna először tájékoztatniuk. Ő a régenskirálynő, vagy talán elfelejtették?*

A Segítő hálóterme előtt Ser Meryn Trant állt fehér páncéljában és palástjában. Sisakrostélya nyitva volt, és a szeme alatti táskák miatt olyan benyomást keltett, mintha még mindig szenderegne.

– Távolítsd el innét ezeket az embereket! – parancsolta Cersei. – Az apám az árnyékszéken van?

– Visszavitték az ágyába, úrnóm.

Ser Meryn kinyitotta az ajtót, hogy beléphessen.

Az ablaktáblákon behatolt a reggeli napfény, és aranyszín sávokat rajzolt a hálóterem padlójára terített vastag szőnyegekre. A nagybátyja, Kevan az ágy mellett térdelt és imádkozni próbált, de alig tudta kinyögni a szavakat. A kandalló körül örök tömörültek. A titkos ajtó, amelyről Ser Osmund beszélt, ott ásított a hamu mögött. Alig volt nagyobb egy sütőnél. Egy embernek kúsznia kellene benne. *De Tyrion csak félelme.* A gondolat felbőszítette. *Nem, a törpe be van zárva az egyik sötét cellába.* Ez nem lehetett az ő műve. *Stannis, gondolta, csak Stannis állhat mögötte. Még mindig vannak emberei a városban. Ő vagy a Tyrellek...*

Mindig is suttogtak titkos járatokról a Vörös Toronyban. Kegyetlen Maegor állítólag megölette a kastély építőit, hogy megőrizze létezésük titkát. *Vajon hány hálóteremnek van még rejtett ajtaja?* Cersei hirtelen maga előtt látta, ahogy a törpe törrel a kezében kimászik egy falikárpit mögül Tommen hálótermében. *Tomment jól őrzik,* nyugtatta meg magát. Csakhogy Tywin nagyurat is jól őrizték.

Első pillantásra nem ismerte fel a halottat. Igen, a haja olyan volt, mint az apjáé, de ez biztosan valaki más, egy kisebb termetű és sokkal öregebb férfi. A hálóköntösét felhajtották a mellkasára, így deréktól lefelé meztelen volt. A nehéz nyílveessző ágyékon találta, éppen a köldöke és a férfiasága között, és olyan mélyen belefűrödött, hogy csak a tollak látszottak ki. A szörzete merev volt a rászáradt vértől. A köldökében összegyűlt vér is alvadásnak indult.

A tetemből áradó büztől önkéntelenül elfintorodott.

– Vegyétek ki belőle a nyílveesszőt! – parancsolta. – Ez itt a Király Segítője!

És az apám. Nemes atyám. Most sikoltsak és tépkedjem a hajamat? Azt mesélték, hogy Catelyn Stark véres foszlányokra karmolta saját arcát, amikor a Freyek megölték drágalátos

Robbját. *Ezt szeretnéd, apám?* kérdezte volna tőle legszívesebben. *Vagy azt akarnád, hogy erős legyek? Te megsirattad az apádat?* Egyéves volt, amikor a nagypja meghalt, de jól ismerte a történetet. Tytos nagyúr rettenetesen elhízott, és egy napon, amikor éppen a szeretőjéhez igyekezett felfelé a lépcsőn, szétrobbant a szíve. Az apja Királyvárban volt, amikor az eset történt, ahol az örült király segítőjeként szolgált. Tywin nagyúr gyakran tartózkodott Királyvárban, amikor ő meg Jaime kicsik voltak. Ha sírt is, amikor megvitték neki apja halálának hírért, olyan helyen tette, ahol senki sem láthatta a könnyeit.

A királyné érezte, hogy körmei a tenyerébe mélyednek.

– Hogy hagyhattátok így heverni? Az apám három királyt szolgált segítőként, nála nagyobb ember sohasem élt a Hét Királyságban! A harangoknak szólniuk kell érte, ahogyan Robertért szóltak. Mosdassátok meg és öltöztessétek hermelinprémbe, aranybrokátba és karmazsinvörös selyembe, ahogy megilleti! Hol van Pycelle? *Hol van Pycelle?* – Az örökhöz fordult. – Puckens, hozd ide Pycelle nagymestert! Meg kell vizsgálnia Tywin nagyurat.

– Már megvizsgálta, felség – felelte Puckens. – Idejött, megvizsgálta, és elment, hogy hívja a csendes nővéreket.

Értem küldtek utoljára. A döbbenettől olyan harag fogta el, hogy szóhoz sem jutott. Pycelle pedig inkább elinal és üzenetet küld, mint hogy összepiszkolja azokat a puha, ráncos kezzeit. Az az ember hasznavehetetlen.

– Keressétek meg Ballabar mestert! – parancsolta. – Keressétek meg Frenken mestert. Bármelyiküket! – Puckens és Rövidfül elrohantak, hogy engedelmeskedjenek. – Hol van a fivérem?

– Lent az alagútban. Van ott egy akna a kőbe szerelt vas létrafokokkal. Ser Jaime lement, hogy megnézze, hová vezet.

Csak egy keze van, üvöltött volna rájuk legszívesebben. Közületek kellett volna mennie valakinek. Nem az ő dolga mindenféle létrákon mászkálni. Azok, akik meggyilkolták az apámat, talán még mindig odalent vannak, és őrá várnak. Az ikertestvére mindig is túlságosan meg gondolatlan volt, és úgy tűnt, még egyik kezének elvesztése sem tanította meg az óvatosságra. Már éppen azon volt, hogy ráparancsol az örökre, menjenek utána és hozzák vissza, amikor Puckens és Rövidfül visszatértek egy ősz hajú emberrel.

– Felség – mondta Rövidfül –, ez az ember itt azt állítja, hogy mester volt.

A férfi mélyen meghajolt.

– Miben lehetek felséged szolgálatára?

Az arca valahonnét ismerős volt, bár Cersei nem tudta elhelyezni. *Öreg, de nem annyira, mint Pycelle. Ebben még van valamennyi erő.* A férfi magas volt, bár kicsit görnyedt, s bátor, kék szeme körül redőkbe gyűrődött a bőr. *Csupasz a torka.*

– Nem viselsz mesterláncot.

– Elvették tőlem. A nevem Qyburn, szolgálatodra. Én kezeltem a fivéred kezét.

– Azt akarod mondani, hogy a csonkját. – Most már emlékezett rá. Harrenhalból jött Jaime-mel.

– Nem tudtam megmenteni Ser Jaime kezét, ez igaz. A tudományom azonban megmentette a karját, talán az életét is. A Fellegvár elvette a láncomat, de nem vehette el a tudásomat.

– Te is megteszed – döntött Cersei. – Ha kudarcot vallasz, a láncodnál többet is veszítesz, ezt megígérhetem. Távolítsd el a nyílveszőt az apám hasából, és készítsd elő őt a csendes nővéreknek!

– Ahogy parancsolod, királyném. – Qyburn az ágyhoz lépett, majd megállt és visszafordult. – És mit tegyek a lánnyal, felség?

– Lánnyal? – Cersei észre sem vette a másik holttestet. Odasietett az ágyhoz, és félrelökte a nagy halom véres takarót. A lány ott feküdt meztelenül, kihülve, rózsaszínűn... leszámítva az arcát, amely olyan fekete volt, mint Joffé a menyegzői lakomáján. Az egymásba fonódó apró aranykezekből álló lánc mélyen a nyakába vágódott, és annyira összeszorult, hogy felhasította

a bőrét. Cersei úgy sziszegett, akár egy dühös macska.

– Hát ő meg mit keres itt?

– Itt találtuk, felség – válaszolta Rövidfül. – Az Ördögfióka szajhája. – Mintha ez magyarázatot nyújtott volna arra, hogy miért van ott.

Nemes atyámnak nem kellett szajhák, gondolta. *Anyánk halála után sohasem érintett aszszonyt*. Fagyos pillantást vetett az örre.

– Ez nem... amikor Tywin nagyúr apja meghalt, és ő visszatért Kaszter-hegybe, egy... egy ilyen nőt talált... nagyságos anyám ékszereivel felcicomázva, az egyik köntösében. Letépte őket róla, és minden egyebet is. Két héten át parádéztatták meztelenül Lannisport utcáin, és minden férfinak be kellett ismernie, hogy tolvaj és szajha. Tywin Lannister így bánt a szajhakkal. Ő soha... ez a nő valami más okból volt itt, nem azért, hogy...

– Öméltósága talán az úrnőjéről kérdezte a lányt – vetette fel Qyburn. – Úgy hallottam, Sansa Stark eltűnt aznap éjjel, amikor a királyt meggyilkolták.

– Így van – csapott le mohón az ötletre Cersei. – Természetesen kikérdezte őt. Efelől semmi kétség.

Látta maga előtt Tyrion gúnyos tekintetét és majomszerű vigyorba torzuló száját az orra csontja alatt. *Ugyan hogyan tudta volna jobban kikérdezni, mint meztelenül, szétterpesztett lábakkal?* suttogetta a törpe. *Én is így szeretem kikérdezni őt.*

A királyné elfordult. *Nem fogok ránézni*. Hirtelen még azt is túl soknak érezte, hogy egy helyiségben legyen a halott nővel. Elsietett Qyburn mellett, és kiviharzott a folyosóra.

Ser Osmundhoz csatlakoztak a fivérei, Osney és Osfryd is.

– Van egy halott nő a Segítő hálótermében – közölte Cersei a három Feketeüsttel. – Soha senki nem tudhatja meg, hogy ott volt.

– Értettük, úrnőm. – Ser Osney arcán halvány csíkok látszottak, ahol Tyrion egy másik szajhája megkarmolta. – És mit tegyünk vele?

– Etessétek meg a kutyáitokkal. Tartsátok meg ágyasnak. Érdekel is engem! *Itt sem volt*. Kitépetem a nyelvét bárkinek, aki az ellenkezőjét meri állítani. Megértettétek?

Osney és Osfryd egymásra pillantottak.

– Meg, felség.

Cersei visszament utánuk a hálóterembe, és végignézte, ahogy bebugyolálják a lányt apja véres takarójába. *Shae, Shae-nek hívták*. Utoljára a törpe harcpróbája előtti éjszakán beszéltek, miután az a vigyorgó dorne-i kígyó felajánlotta, hogy a bajnoka lesz. Shae valami ékszerekről kérdezte, amiket Tyrion adott neki és bizonyos ígéretekről, amelyeket Cersei tett állítólag egy házról a városban és egy lovagról, aki elveszi őt. A királyné egyértelművé tette, hogy a szajha semmire sem számíthat tőle, míg el nem árulja, hová ment Sansa Stark. „A szolgálóleánya voltál. Azt várod, hogy elhiggyem: fogalmad sem volt a tervéről?“, mondta neki. Shae sírva távozott.

Ser Osfryd a vállára vetette a becsomagolt holttestet.

– A lánc kell nekem! – mondta Cersei. – Vigyázz, nehogy megkarcold az aranyat. – Osfryd bólintott, és elindult az ajtó felé. – Nem, ne az udvaron át! – Cersei a titkos járat felé mutatott.

– Van ott egy akna a tömlőcökhöz. Arra menj!

Ahogy Ser Osfryd fél térdre ereszkedett a kandalló előtt, odabent fény gyúlt, és a királyné zajt hallott. Jaime bukkant fel, görnyedten mint egy öregasszony, a csizmája nyomán koromfelhő szállt fel Tywin nagyúr utolsó tűzéből.

– Vigyázz az utamból! – szólt rá a Feketeüstökre.

Cersei odasietett hozzá.

– Megtaláltad őket? Megtaláltad a gyilkosokat? Hányan voltak? – Biztosan nem egyedül volt. Egyetlen ember nem végezhetett az apjával.

Ikertestvére arca elgyötört volt.

– Az akna egy fülkébe vezet, ahol fél tucat alagút találkozik. Leláncolt vasajtók zárják el őket. Meg kell találnom a kulcsokat. – Körülnézett a hálóteremben. – Aki ezt tette, talán még

mindig itt bujkál a falak mögött. Valóságos útvesztő ez, ráadásul sötét.

Cersei elképzelte Tyriont, ahogy óriási patkányként kúszik-mászik a falakban. *Nem. Ne légy ostoba! A törpe a cellájában van.*

– Hozass kalapácsokat! Rombold le ezt a tornyot, ha kell! Azt akarom, hogy elfogják őket. Bárki tette is, a halálát akarom!

Jaime átölelte, és ép kezét a csípőjére szorította. Hamuszag áradt belőle, de a reggeli nap fénye aranyba vonta a haját. Cersei szerette volna magához vonni az arcát egy csókra. *Később, mondta magában, később majd eljön hozzám, hogy megvigasztaljon.*

– Mi vagyunk az örökösei, Jaime – suttogta. – Ránk vár a feladat, hogy befejezzük, amit elkezdett. El kell foglalnod apánk helyét mint segítő. Ezt biztosan te is érzed. Tommennek szüksége lesz rád...

Jaime eltolta magától, felemelte a karját, és az arca elé tartotta a csonkot.

– Egy segítő, aki magán sem képes segíteni? Rossz tréfa, nővérkém. Ne kérj rá, hogy uralkodjak.

A nagybátyjuk meghallotta a goromba választ, és Qyburn meg a holttesttel küszködő Feketeüstök is. Még az örök, Puckens, Lóláb Hoke és Rövidfül is hallotta. *Estére az egész vár tudni fogja.* Cersei érezte, hogy forróság kúszik az arcába.

– Uralkodni? Egy szót sem szóltam uralkodásról. Én uralkodom, míg a fiam fel nem nő.

– Nem is tudom, kit szánjak jobban – jegyezte meg a fivére –, Tomment vagy a Hét Királyságot.

Cersei keze ütésre lendült. Jaime karja macskafürgeséggel röppent fel, hogy háritson... de ennek a macskának csak egy nyomorult csonk volt a jobb keze helyén. Ujjai vörös nyomot hagytak Jaime arcán.

A hang hallatán nagybátyjuk felpattant.

– Az apátok itt fekszik *holtan*. Legalább annyi tisztesség legyen bennetek, hogy kint veszedtek!

Jaime bocsánatkérően lehajtotta a fejét.

– Bocsáss meg nekünk, bátyám. A nővérem eluralkodott a bánat. Megfeledkezett magáról.

Cersei ezért legszívesebben megint megütötte volna. *Bolond voltam, amikor azt gondoltam, Segítő lehet belőle.* Inkább megszünteti a hivatalt. Mikor okozott neki bármelyik Segítő is egyebet a bánaton kívül? Jon Arryn az ágyába dugta Robert Baratheont, és mielőtt meghalt, szaglászni kezdett utána meg Jaime után. Eddard Stark ott folytatta, ahol Arryn abbahagyta; a szimatolása miatt kénytelen volt előbb megszabadulni Roberttől, mint azt tervezte, vagyis mielőtt elbánt volna veszedelmes fivéreivel. Tyrion eladta Myrcellát a dorne-iaknak, túszává tette az egyik fiát, a másikat pedig meggyilkolta. Amikor pedig Tywin nagyúr visszatért Királyvárbába...

A következő Segítő tudni fogja, hol a helye, fogadkozott magában. Ser Kevan kell a posztra. A nagybátyja fáradhatatlan volt, körültekintő és tántoríthatatlanul engedelmes. Támaszkodhat rá, ahogyan az apja is tette. *A kéz nem vitázik a fejjel.* Neki a birodalmat kellett irányítania, de szüksége volt új férfiakra, akik segítenek neki ebben. Pycelle reszketeg talpnyaló, Jaime a kardforgató kezével együtt a bátorságát is elvesztette, Mace Tyrellben meg a cimboráiban, Redwyne-ban és Rowanben pedig nem bízott. Akár még ebben a szörnyűségben is részük lehetett. Tyrell jól tudta, hogy soha nem uralhatja a Hét Királyságot, amíg Tywin Lannister életben van.

Óvatosnak kell lennem azzal a fickóval. A város tele volt az embereivel, még a Királyi Testőrségbe is sikerült bedugnia az egyik fiát, a lányát pedig Tommen ágyába szeretné bedugni. Még mindig ádáz haragot érzett, ha arra gondolt, hogy az apja beleegyezett Tommen és Margaery Tyrell eljegyzésébe. *Az a lány kétszer olyan idős, mint Tommen, és kétszeresen özvegy.* Mace Tyrell váltig állította, hogy a lánya még mindig szűz, de Cersei ebben erősen kételkedett. Joffreyt ugyan megölték, mielőtt hálhatott volna vele, de előbb Renly felesége volt...

Lehet, hogy valaki jobban szereti a hippokrász ízét, de ha egy korsó sört tesznek elébe, azt is gyorsan legurítja. Utasítania kell Varyst nagyurat, hogy tudjon meg minden tőle telhetőt.

Hirtelen megmerevedett. Varysról meg is feledkezett. *Itt kellene lennie. Mindig itt van.* Valahányszor valami fontos dolog történt a Vörös Toronyban, az eunuch azonnal megjelent, szinte a semmiből. *Itt van Jaime, Kevan, Pycelle is járt itt, de Varys nem.* Végigfutott a hátán a hideg. *Ő is benne volt. Biztosan félt, hogy apám a fejét veszi, ezért ő lépett előbb.* Tywin nagyúr sohasem kedvelte a suttogók negédes urát. És ha valaki, akkor a suttogók ura ismerte a Vörös Torony titkait. *Biztosan összefogott Stannisszel. Végül is együtt szolgáltak Robert tanácsában...*

Cersei a hálóterem ajtajához vonult, és odalépett Ser Meryn Tranthez.

– Trant, hozd ide nekem Varys nagyurat! Visítson és rúgkapáljon, ha kell, de ne essen baja.

– Ahogy felséged parancsolja.

Alig távozott a Királyi Testőrség egyik tagja, visszatért a másik. Ser Boros Blount arca ki-vörösödött, és a lovag erősen lihegett a sietségtől felfelé a lépcsőn.

– *Eltűnt!* – zihálta, amikor meglátta a királynét. Fél térdre ereszkedett. – Az Ördögfióka... a cellája nyitva, felség... sehol semmi nyoma...

Az álom tehát igaz volt!

– Parancsot adtam – mondta. – Szigorúan őrizni kellett, éjjel-nappal...

Blount mellkasa sebesen emelkedett és süllyedt.

– Az egyik börtönőr is eltűnt. Rugen a neve. Két másik aludt, amikor rájuk találtunk. Cerseinek minden lélekjelenlétére szüksége volt, hogy ne üvöltsön fel.

– Remélem, nem ébresztetted fel őket, Ser Boros. Hadd aludjanak.

– Aludjanak? – A lovag petyhüdt arca zavartnak tűnt. – Igenis, felség. Mennyi ideig...

– Örökre! Tégy róla, hogy örökre elaludjanak, ser. Nem tűröm, hogy az örök aludjanak szolgálat közben. – *Itt van a falak mögött. Megölte apámat, ahogy megölte anyámat és Joffot is.* A királyné tudta, hogy a törpe érte is eljön, pontosan ahogy a vénasszony megjósolta neki ott a sátor sötétjében. *Az arcába nevettem, pedig tényleg volt hatalma. Láttam a jövőmet egy csepp vérben. A végzetemet.* Minden erő kiszaladt a lábából. Ser Boros megpróbálta megfogni, a királyné azonban elrántotta a karját. Talán ő is Tyrion bábja. – Takarodj a közelemből! – mondta neki. – *Takarodj!* – Az egyik támlás padhoz tántorgott.

– Felség? – próbálkozott Blount. – Hozzak egy kis vizet?

Vért akarok, nem vizet. Tyrion vérét, a valonqar vérét. A fáklyák lángja táncolni kezdett körülötte. Cersei lehunyta a szemét, és a törpe vigyorgó arcát látta maga előtt. *Nem, gondolta, nem, már majdnem megszabadultam tőled!* De a törpe ujjai a nyakára fonódtak, és Cersei érezte, hogy lassan összeszorulnak.

BRIENNE

Egy tizenhárom éves hajadont keresek – mondta a falu kútja mellett álló ősz hajú paraszt-asszonynak. – Előkelő származású hölgy, nagyon szép, kék szeme és gesztenyebarna haja van. Lehet, hogy egy negyven év körüli, testes lovag vagy egy bolond társaságában utazik. Láttad őt?

– Nem emlékszem, hogy láttam volna, ser – felelte az asszony, és megtörölte a homlokát az öklével. – De nyitva tartom a szemem, azt megígérem.

A kovács sem látta őt, sem pedig a falu szentélyének septonja, sem a disznókat terelgető kondás, sem a kertjében hagymát szedő lány, vagy bárki az egyszerű emberek közül, akikkel Tarth Hölgye Rosby sárral tapasztott kunyhói között találkozott. Ő azonban kitarzott. *Ez a leg-rövidebb út Alkonyvölgybe*, biztatta magát. *Ha Sansa erre jött, valaki biztosan látta őt.* A vár kapujánál is feltette a kérdést két lándzsás őrnek, akiknek jelvénye fehér mezőben három piros keresztávot, a Rosby-ház címerét ábrázolta.

– Aki manapság az utakat járja, nem marad sokáig hajadon – mondta az idősebbik. A fiatalabbat az érdekelte, hogy a leánynak a lába között is olyan gesztenyebarna-e a haja.

Itt nem számíthatok segítségre. Amikor ismét nyeregbe szállt, egy tarka lovon ülő vézna fiúcskát vett észre a falu túlsó végében. *Vele még nem beszéltem*, gondolta, a fiú azonban eltűnt a szentély mögött, mielőtt utolérhette volna. Nem vesződött azzal, hogy üldözőbe vegye. Valószínűleg ő sem tudott többet, mint a falu más lakói. Rosby alig volt több enyhe kiszélesedésnél az út mentén; Sansának aligha volt oka rá, hogy időzzön itt. Brienne visszatért az útra, és északkeletnek vette az irányt, almáskertek és árpaföldek között, s hamarosan jócskán maga mögött hagyta a falut és a váracskáját. Azzal biztatta magát, hogy Alkonyvölgyben megtalálja az üldözött vadat. *Ha egyáltalán ezen az úton jött.*

– Megkeresem a lányt, és vigyázok rá – ígérte meg Brienne Ser Jaime-nek még Királyvárban. – Nemes anyja miatt. És a te kedvedért.

Nemes szavak voltak, de a szavak könnyen jönnek. Nem úgy a tettek. Túl sokat időzött, és túl keveset tudott meg a városban. *Korábban el kellett volna indulnom... de merre?* Sansa Stark Joffrey király halálának éjszakáján tűnt el, és ha látta is valaki azóta, vagy volt is fogalma róla, hová mehetett, hallgatott. *Nekem legalábbis nem beszélnek.*

Brienne biztos volt benne, hogy a lány elhagyta a várost. Ha még mindig Királyvárban lett volna, az aranyköpnyegesek egészen biztosan megtalálják. Máshol kellett tehát lennie... a máshol azonban tág fogalom. *Ha alig kinyílt szűz volnék, aki egyedül van, halálos veszélyben, és retteg, mihez kezdenék?* tette fel magának a kérdést. *Hová mennék?* Ő könnyen megtalálta a választ. Visszamenne Tarthba, az apjához. Sansa apját azonban a szeme láttára lefejezték. Az édesanyja is halott volt, őt az Ikrekben gyilkolták meg, Derest pedig, a Starkok hatalmas székhelyét kifosztották és felgyújtották, lakóit kardélre hányták. *Nincs többé otthona, ahová menekülhetne, nincs apja, nincs anyja, nincsenek fivérei.* Lehet a következő faluban, de akár félúton járhat Asshai felé. Az egyiknek éppen akkora esélye volt, mint a másinak.

Ha Sansa Stark haza akar menni, hogyan jutna el odáig? A királyi út nem volt biztonságos, ezt még egy gyermek is jól tudta. A vas szülőttei tartották a Nyakat átszelő Cailin-árkot, az Ikrekben pedig ott ültek a Freyek, akik meggyilkolták Sansa fivérét és édesanyját. Utazhatna persze a tengeren is, ha van pénze, de Királyvár kikötője még mindig romokban állt, a folyót lerombolt mólók és kiégett, elsüllyesztett gályák torlaszolták el. Brienne a kikötőben is kérdezősködött, de senki sem emlékezett rá, hogy látott volna hajót távozni Joffrey király halálának

éjszakáján. Horgonyzott ugyan néhány kereskedőhajó az öbölben, amelyek csónakokon rakodtak ki, mondta egy férfi, de a legtöbb továbbment északnak, Alkonyvölgybe, amelynek kikötője zsúfoltabb volt, mint valaha.

Brienne kancája gyönyörű volt, és remekül bírta az iramot. Az utakon többen voltak, mint számított rá. Kolduló barátok ballagtak, tájjuk bőrszíjon himbálózott a nyakukban. Egy ifjú septon vágatott el mellette poroszka lovon, amely olyan pompás volt, hogy bármelyik uraság megirigyelte volna, később pedig találkozott néhány csendes nővérrel, akik a fejüket rázták, amikor Brienne feltette nekik a kérdését. Ökrös szekerek oszlopa vonult dél felé gabonával és gypjával tömött zsákokkal megrakva, aztán egy disznókat hajtó legényt látott, nem sokkal később pedig egy hintóban utazó idős hölgygel találkozott, akit lovas örök kísértek. Mindegyiküket megkérdezte, nem láttak-e egy tizenhárom éves, kék szemű és gesztenyebarna hajú, előkelő leányt. Senki sem látta. Kérdezősködött az út előtt álló részét illetően is.

– Innentől Alkonyvölgyig elég biztonságos – válaszolta neki egy utazó –, de Alkonyvölgy után útonállóknak vannak, meg megtört emberek az erdőben.

Már csak a katonafenyőknél és az őrfákon lehetett zöldet látni; a többi fa rozsdabarna és arany gúnyát öltött, vagy éppenséggel levetették köpönyegüket, s barna, csupasz ágait nyújtogatták az ég felé. Minden szellőkés holt levelek kavargó felhőjét sodorta a keréknyomokkal barázdált útra. A levelek zörögve kergetőztek a nagy pej kanca patái körül, amelyet Jaime Lannister ajándékozott neki. *Olyan megtalálni egy elveszett lányt Westeroson, mint egy levelet a szélben.* Önkéntelenül is eltűnődött, vajon Jaime nem kegyetlen tréfából bizta-e rá ezt a feladatot. Lehet, hogy Sansa Stark már nem is él, lefejezték a Joffrey király halálában játszott szerepéért, és elkaparták egy jeltelen sírba. Hogyan is kendőzhetnék el jobban a meggyilkolását, mint hogy a keresésére küldenek egy nagy, buta tyúkot Tarthból?

Jaime nem tenne ilyet. Ő őszinte. Nekem adta a kardot, és Hűségnek nevezte. De amúgy sem számított. Megígérte Catelyn úrnőnek, hogy visszahozza a lányait, és nem volt szentebb fogadalom, mint a holtaknak tett eskü. A kisebbik lány Jaime szerint már rég halott volt; az az Arya, akit a Lannisterek északra küldtek, hogy feleségül menjen Roose Bolton fattyához, átverés volt. Így csak Sansa maradt. Brienne-nek meg kell találnia őt.

Alkonyat felé táborüzet vett észre egy kis patak mellett. Két férfi ült mellette, éppen pisztrángot sütöttek. Fegyvereiket és páncéljukat egy fa alá halmozták. Egyikük öreg volt, a másik valamivel fiatalabb, bár ő sem ifjúnak nevezhető. Ez utóbbi felállt, és üdvözölte. Nagy hasa szinte szétfeszítette a foltos szarvasbőr zekéjét rögzítő zsinórt. Arcát és állát óarany színű, bozontos, ápolatlan szakáll borította.

– Van elég pisztrángunk háromnak is, ser! – kiáltotta neki.

Nem most fordult elő először, hogy Brienne-t férfinak nézték. Levette a sisakját, hogy a haja szabadon hulljon a vállára. Sárga volt, akár a piszkos szalma, és majdnem olyan törekeny is. A szél ide-oda sodorta hosszú, ritkás tincseit.

– Köszönöm, ser.

A kóbor lovag olyan erősen hunyorgott, hogy a lány rájött, valószínűleg rövidlátó.

– Ahá, tehát egy hölgy? Páncélban és fegyverben? Illy, az istenekre, *mekkora!*

– Én is lovagnak néztem – mondta az idősebb lovag, s közben megfordította a pisztrángot.

Ha Brienne történetesen férfi, akkor is nagydarabnak mondták volna; nőként viszont egyenesen óriási volt. Pontosabban *szörnyűséges*, ahogy sokszor hallotta életében. Széles válla és még szélesebb csipője, hosszú lába és vastag karja volt. A melle inkább izom, mintsem kebel, a keze lapátnyi, a lábfeje hatalmas. Szepplős lóarcával és a szájához képest túl nagy fogaival ráadásul csúnya is volt. Nem volt szüksége rá, hogy emlékeztessék ezekre a vonásaira.

– Serek – folytatta –, nem láttatok egy tizenhárom éves leányt az úton? Kék szeme, gesztenyebarna haja van, és talán egy negyven év körüli testes, vörös képű férfival volt.

A rövidlátó kóbor lovag megvakarta a fejét.

– Nem emlékszem ilyen leányra. Milyen az a gesztenyebarna haj?

– Barnászörös – válaszolta az idősebbik. – Nem, nem láttuk őt.

– Nem láttuk őt, hölgyem – rázta a fejét a fiatalabb. – Gyere, szállj le a lóról, a hal mindjárt készen van. Éhes vagy?

Az igazat megvallva éhes volt, de ugyanakkor óvatos is. A kóbor lovagoknak rossz híruk volt. „A kóbor lovag és a rablólovag ugyanannak a kardnak a két oldala”, tartotta a mondás. *Ezek ketten nem látszanak túl veszélyesnek.*

– Megtudhatnám a neveteket, uraim?

– Én Ser Creighton Hosszúgally vagyok, szolgálatodra, akiről a dalnokok zengenek! – közölte a nagy hasú. – Bizonyára te magad is hallottál a Feketevízen véghezvitt tetteimről. A társam pedig Ser Illifer, a krajcártalan.

Ha létezett is dal Creighton Hosszúgallyról, Brienne sohasem hallotta. A nevük sem jelentett többet neki a címerüknél. Ser Creighton zöld pajzsán csupán egy barna pajzsfejet és egy valószínűleg csatabárd által ejtett mély vágást látott. Ser Illiferét arany- és hermelincikkek díszítették, bár a lovag egész megjelenése azt sejtette, hogy az aranyak és hermelinnek egész életében csupán a festett változatával találkozott. Hatvan körül járhatott, az arca sovány volt és beesett a durva szövésű, foltos pelerin csuklyája alatt. Páncélt viselt, de a vasat szeplők módjára apró rozsdafoltok pettyezték. Brienne egy fejjel magasabb volt mindkettőjüknél, és a fegyverzete meg a lova is sokkal jobb volt. *Ha ezektől megijedek, jobban teszem, ha kard helyett egy pár kötőtűt veszek a kezembe.*

– Köszönöm, jó serek – mondta. – Örömmel eszem a pizstrángotokból.

Brienne leugrott, lenyergelte a lovat és megitta, mielőtt megbéklyózva legelni engedte volna. A fegyvereit, a pajzsát és a nyeregtáskáit letette egy szilfa alá. Addigra a pizstráng jó ropogásra sült. Ser Creighton hozott neki egy halat, ő pedig keresztbe vetett lábbal leült a földre, hogy elfogyassza.

– Alkonyvölgy felé visz az utunk, hölgyem – mondta neki Hosszúgally, miközben az ujjaival szétszedte a pizstrángját. – Jobban tennéd, ha velünk tartanál. Az utak veszedelmesek.

Brienne tudott volna mesélni neki egy-két dolgot az utak veszélyeiről.

– Köszönöm, ser, de nincs szükségem a védelmetekre.

– Ragaszkodom hozzá. Egy igaz lovagnak mindig meg kell védenie a gyengébb nemet!

Brienne megérintette a kardja markolatát.

– Ez megvéd engem, ser.

– A kard csak annyit ér, mint az ember, aki forgatja.

– Én elég jól forgatom.

– Ahogy gondolod. Nem udvarias vitába bocsátkozni egy hölgygel. Biztonságban elkísérünk Alkonyvölgybe. Hárman nagyobb biztonságban utazhatnak, mint egy.

Mi is hárman voltunk, amikor elindultunk Zúgóból, Jaime-nek mégis odalett a keze, Cleos Freynek pedig az élete.

– A lovaitek nem bírnák lépést tartani az enyémmel.

Ser Creighton barna heréltje vén, csipás szemű, csapott hátú jószág volt, Ser Illifer hátasa pedig göthösnek és kiéheztetettnek tűnt.

– A lovam remekül szolgált engem a Feketevízen – jelentette ki Ser Creighton. – Az ám, micsoda vérfürdőt rendeztem ott! Begyűjtöttem vagy tucatnyi váltságdíjat! Ismerted, hölgyem, Ser Herbert Bollingot? Hát, többé már nem találkozhatasz vele. Azon a szent helyen végeztem vele. Ha csörögnek a kardok, Ser Creighton Hosszúgallyat bizony ne hátul keresd!

A társa szárazon felnevetett.

– Hagyd el, Creigh! Az ő fajtájának nincs szüksége a mi fajtánkra.

– Az én fajtámnak? – Brienne nem értette a célzást.

Ser Illifer a pajzsára bökött göcsörtös ujjával. Bár a festék megrepedezett és itt-ott foltokban levált róla, a címer tisztán kivehető volt: fekete denevér kettéosztott ezüst és arany mezőben.

– Hazug a pajzsod, nincs jogod hozzá. A nagyapám nagyapja segített megölni az utolsó Lothstont. Azóta senki sem merte felvenni azt a denevért, amely olyan fekete, mint egykori vi-

selőik tettei.

Az a pajzs volt, amelyet Ser Jaime a Harrenhali fegyvertárból szerzett. Brienne az istállóban találta a kancával és sok más holmival együtt: volt ott nyereg, kantár, sodronying, rostélyos sisak, több erszény arany meg ezüst, és egy írás, ami minden másnál értékeesebb volt.

– Elveszítettem a saját pajzsomat – magyarázta.

– Egy hölgynek nincs szüksége más pajzsra, mint egy igaz lovag! – közölte Ser Creighton határozottan.

Ser Illifer rá sem hederített.

– A mezítlás ember csizmát keres, aki fázik, köpönyeget. De ugyan ki burkolózik szegyenbe? Lucas nagyúr viselte azt a denevért, a Kerítő meg a fia, a Feketecsuklyás Manfryd. Miért viselnél ilyen jelvényt, kérdem én, hacsak a te bűnöd nem ocsmányabb még azokénál is... és nem *frissebb* is egyben. – Előhúzta a törét, egy csúf, olcsó vasszerszámot. – Egy szörnyen nagy és szörnyen erős nőszemély, aki elrejtí igazi színeit. Creigh, íme Tarth hölgye, aki volt olyan kedves és felvágta Renly királyi torkát!

– Ez hazugság! – Renly Baratheon sokkal több volt számára, mint pusztán a királya. Azóta szerelmes volt belé, amióta Renly felnötté válása alkalmából rendezett kényelmes, nagyúri utazgatása során először ellátogatott Tarthba. Az apja lakomával köszöntötte, és neki is megparancsolta, hogy vegyen részt rajta; máskülönben elrejtőzött volna a szobájában, mint valami sebesült nagyvad. Annyi idős volt akkor, mint most Sansa, és sokkal jobban félt a gúnyos kacagástól, mint a kardoktól. *Biztosan tudnak a rózsáról*, mondta Selwyn nagyúrnak, *kifognak nevetni engem*. Az Esthajnalcsillag azonban hajthatatlan volt.

Renly Baratheon pedig a lehető legudvariasabban bánt vele, mintha igazi, csinos ifjú hölgy lett volna. Még táncolt is vele, és a karjában Brienne kecsesnek érezte magát, szinte lebegett a padló felett. Renly példáját követve később mások is táncra kérték. Attól a naptól kezdve nem akart egyebet, csak Renly nagyúr közelében lenni, hogy szolgálhassa és megvédhesse őt. A döntő pillanatban azonban kudarcot vallott. *Renly a karjaim között halt meg, de nem én öltem meg*, gondolta, ám ezek a jöttment lovagok úgysem értették volna meg.

– Az életemet adtam volna Renly királyért, és boldogan haltam volna meg! – mondta. – Nem ártottam neki. A kardomra esküszöm!

– Egy lovag esküszik a kardjára – jegyezte meg Ser Creighton.

– Esküdj a Hétre! – szólította fel Ser Illifer, a krajcártalan.

– Akkor a Hétre. Nem ártottam Renly királynak. Esküszöm az Anyára. Soha ne ismerjem meg a kegyelmét, ha hazudok. Esküszöm az Atyára, és kérem őt, hogy igazságosan ítéljen fellettem. Esküszöm a Szüzre és a Vénasszonyra, a Kovácsra és a Harcosra. És esküszöm az Idegenre, vigyen el ebben a szent pillanatban, ha valótlan állítok!

– Jól esküszik, leány létére – ismerte el Ser Creighton.

– Igaz. – Ser Illifer, a krajcártalan megrántotta a vállát. – Hát, ha hazudott, az istenek majd elbánnak vele. – Visszacúsztatta a tört a hüvelyébe. – Tiéd az első őrség.

Miközben a kóbor lovagok aludtak, Brienne nyugtalanul járkált fel-alá a kis tábor körül, és a tűz pattogását hallgatta. *Tovább kellene állnom, amíg lehet...* Nem ismerte ezeket az embereket, de nem tudta rávenni magát, hogy itt hagyja őket védtelenül. Még az éjszaka sötétjében is jártak lovasok az úton, és az erdőből érkező zajok is vagy vadászó bagolytól és rókától származtak, vagy nem. Brienne tehát tovább járkált, és meglazította a kardját a hüvelyében.

Az őrség egészében véve könnyű volt. Az volt a nehéz, ami *utána* következett, amikor Ser Illifer felkelt, és szólt, hogy felváltja. Brienne leterített egy pokrócot a földre, összekuporodott és behunyta a szemét. *Nem szabad elaludnom*, ismételte magában, bármilyen halálos kimerültséget is érzett. Sohasem tudott nyugodtan aludni férfiak közelében. Az erőszak még Renly nagyúr táborában is állandó veszélyt jelentett. Ezt a leckét először Égikert falai alatt tanulta meg, aztán még egyszer, amikor ő és Jaime a Bátor Bajtársak fogságába estek.

A föld hidege áthatolt a takarón és lassan felkúszott Brienne csontjaiba. Nem telt bele sok idő, és az állkapcsától a lábujjaiig minden izma görcsbe merevedett. Eszébe jutott, vajon Sansa

Stark is fázik-e, bárhol legyen is. Catelyn úrnő azt mondta, Sansa szelíd lélek, aki szereti a citromos süteményt, a selyemköntösöket és a lovagdalokat, de a lány végignézte, ahogy levágják az apja fejét, majd kénytelen volt hozzámenni az egyik gyilkosához. Ha a szóbeszédnek csak a fele igaz, a törpe volt a legkegyetlenebb az összes Lannister közül. *Még ha Sansa mérgezte is meg Joffrey királyt, egészen biztosan az Ördögfióka vezette a kezét. A lány egyedül volt az udvarban, barátok nélkül.* Brienne még Királyvárban felkutatott egy Brella nevű nőt, aki korábban Sansa egyik szolgálólánya volt. A lány elmondta neki, hogy Sansa és a törpe között vajmi kevés melegséget tapasztalt. Talán előle is menekült, nemcsak Joffrey megölése miatt.

Ha álmodott is valamit, a hajnal elűzte, amikor felébresztette őt. A lábai olyan merevek voltak a hidegtől, mint két fatuskó, de senki sem zaklatta, és a holmija is érintetlen volt. A kóbor lovagok már talpon voltak. Ser Illifer egy mókust darabolt fel reggelire, Ser Creighton pedig egy fa előtt állt, és hosszan, kellemesen könnyített magán. *Kóbor lovagok, gondolta a lány, vének, hiúk, kövérek és rövidlátók, de azért tisztességes emberek.* Örömmel töltötte el a tudat, hogy még akadnak tisztességes emberek a világban.

Nyáron sült mókust, péppé zúzott makkot és savanyított zöldséget reggeliztek, s evés közben Ser Creighton a feketevízi csatában véghezvitt hőstetteivel szórakoztatta Brienne-t. Tucatnyi félelmetes lovagot vágott le a küzdelemben, akiről a lány még sohasem hallott.

– Rendkívüli harc volt, hölgyem – ecsetelte –, rendkívüli, véres öldöklés!

Elismerte, hogy Ser Illifer is bátran küzdött. Maga Ser Illifer keveset szólt.

Amikor elérkezett az ideje, hogy folytassák az útjukat, a lovagok két oldalról közrefogták, mint valami előkelő dámát kísérő testőrök... bár e mellett a dáma mellett bizony eltörpültek bátor védelmezői, és páncél meg fegyverzet tekintetében is messze elmaradtak tőle.

– Járt erre valaki az őrsegetek alatt? – kérdezte tőlük Brienne.

– Például egy tizenhárom éves szűz gesztenyebarna hajjal? – kérdezte Ser Illifer, a krajcártalan. – Nem, hölgyem. Senki.

– Nálam jártak – szólalt meg Ser Creighton. – Valami béreslegény tarka lovon, meg egy órával később fél tucat fickó gyalogszerrel, rabszolgákkal meg kaszákkal. Meglátták a tűzünket, megálltak és hosszan bámulták a lovainkat, de én megvillantottam nekik a pengémet, és szóltam, hogy álljanak tovább. Kemény fickóknak tűntek, meg kétségbeesettnek is, de annyira senki sem lehet kétségbeesett, hogy kikezdjen Ser Creighton Hosszúgallyal!

Nem, gondolta Brienne, annyira tényleg nem. Elfordult, hogy elrejtse a mosolyát. Ser Creighton azonban szerencsére annyira belemerült a Vörös Csirke Lovagjával folytatott, hőskölteménybe illő összecsapásának ecsetelésébe, hogy nem vette észre a lány vígságát. Jólesett a társaság az úton, még az ilyen is, mint ezek ketten.

Dél felé járt az idő, amikor Brienne kántálást hallott a csupasz, barna fák közül.

– Mi ez a hang? – kérdezte Ser Creighton.

– Imádság hangja. – Brienne ismerte az éneket. *Védelemért könyörögnek a Harcoshoz, a Vénasszonyt pedig arra kéri, világítsa meg előttük az utat.*

Ser Illifer, a krajcártalan előhúzta ütött-kopott kardját, és megállította a lovát, hogy bevárják őket.

– Már közel járnak.

A kántálás betöltötte az erdőt, mint valami jámbor mennydörgés. Aztán hirtelen felbukkant előttük az úton a hang forrása is. A menet élén kolduló barátok csoportja haladt, durva szövésű ruhát viselő koszos, szakállas férfiak, néhányan saruban, a többiek mezítláb. Mögöttük vagy hatvan rongyos férfi, asszony és gyerek, valamint egy foltos koca és pár birka haladt. A férfiak közül néhánynak fejsze volt a kezében, de a legtöbb furkósbotot és husángot szorongatott. A csődület közepén rossz állapotban lévő szürke, kétkerekű szekér zötyögött koponyákkal és törött csontdarabokkal megrakva. Amikor észrevették a kóbor lovagokat, a kolduló barátok megtorpantak, a kántálás pedig elhalt.

– Jó lovagok! – kiáltotta oda az egyik. – Az Anya szeret benneteket!

– Benneteket is, testvérem – válaszolta Ser Illifer. – Kik vagytok?

– Szegény emberek – felelte egy nagydarab, fejszés férfi. A csípős őszi levegő ellenére félmeztelen volt, a mellkasába hétágú csillagot karcoltak. Az andal harcosok vágtak ilyen csillagot a húsokba, amikor először átkeltek a keskeny tengeren, hogy leigázzák az Elsők királyságait.

– A városba vonulunk – magyarázta a szekér mögött álló magas asszony –, hogy elvigyük ezeket a szent csontokat Áldott Baelornak, és védelmet meg segítséget kérünk a királytól.

– Csatlakozzatok hozzánk, barátaim! – kérte őket egy elnyűtt papi gúnyát viselő, apró emberke, akinek a nyakában børszíjra akasztott kristály lógott. – Westerosnak minden kardra szüksége van!

– Mi Alkonyvölgy felé megyünk – közölte Ser Creighton –, de talán elkísérhetünk benneteket Királyvárig.

– Ha van pénzetek, hogy fizessetek a védelmünkért – tette hozzá Ser Illifer, aki a jelek szerint nemcsak krajcártalan, de gyakorlatias is volt.

– A verebeknek nincs szükségük aranyra – mondta a septon.

– Verebeknek? – Ser Creighton nem értette a dolgot.

– A veréb a legszerényebb és legközönségesebb madár, ahogy mi vagyunk a legszerényebbek és legközönségesebbek az emberek között. – A septonnak sovány, éles vonású arca volt, és rövid, őszülő barna szakálla. Ritkás haját varkocsba fogta a tarkóján, csupasz, fekete lábszára pedig inas volt és kemény, akár a gyökér. – Ezek itt szent emberek csontjai, akiket a hitük miatt gyilkoltak meg. Utolsó leheletükig szolgálták a Hét Istent. Vannak köztük, akik éhen haltak, másokat halálra kínoztak. Szentélyeket dúltak fel, szűz lányokat és anyákat erőszakoltak meg istentelenek, démonok szolgálói! Még csendes nővéreket is meggyaláztak. Az Anya odafent felkiált kínjában. Itt az ideje, hogy minden felkent lovag odahagyja világi urát, és felsorakozzon hitünk védelmére. Ha szeretitek a Hetet, jöjjetek velünk a városba!

– Én szeretem őket – mondta Ser Illifer –, de ennem is kell.

– Ahogy az Anya minden gyermekének.

– Mi Alkonyvölgybe igyekszünk – közölte Ser Illifer kurtán.

Az egyik kolduló barát kiköpött, egy asszony pedig felsóhajtott.

– Hamis lovagok vagytok! – kiáltotta a nagydarab fickó a csillaggal a mellkasán.

A társai közül többen fenyegetően felemelték a husángjaikat. A mezítlábas septon igyekezett megnyugtatni őket.

– Ne ítéljetez, mert az ítélet az Atya feladata. Hadd menjenek békével! Ők is szegény emberek, akik eltévedtek a világban.

Brienne előrébb léptetett.

– A húgom is eltévedt. Tizenhárom éves, gesztenyebarna hajjal, szép teremtés.

– Az Anya minden teremtménye szép. A Szűz vigyázzon erre a szegény, elveszett leányra... és terád is!

Azzal a septon a vállára emelte a szekér egyik hámját, és húzni kezdte. A kolduló testvérek megint rákezdték. Brienne és a kóbor lovagok lóhátról nézték, ahogy a menet lassan elhalad mellettük a barázdált úton Rosby felé. A kántálás lassan halkult, majd végleg elenyészett.

Ser Creighton kissé felemelkedett a nyeregben, hogy megvakarhassa az ülepét.

– Miféle ember képes megölni egy szentéletű septont?

Brienne tudta, miféle. Emlékezett rá, ahogy a Bátor Bajtársak Szűztó közelében a lábánál fogva fellógattak egy septont egy fára, és céltáblaként használták az íjaiknak. Eltűnődött, vajon az ő csontjai is ott heverték-e a szekéren a többi között.

– Bolond, aki megerőszakol egy csendes nővért – fejtegette Ser Creighton. – Sőt, ha csak hozzáér egyhez... azt mondják, ők az Idegen feleségei, s női tájékaik hidegek és kemények, mint a jég. – Brienne-re sandított. – Izé... bocsáss meg!

Brienne megsarkantyúzta a lovát, és nekieresztette Alkonyvölgy felé. Egy pillanattal később követte Ser Illifer, a sort pedig Ser Creighton zárta.

Három órával később újabb csapatba botlottak, amely Alkonyvölgy felé haladt; egy keres-

kedő volt az a szolgálóival, és őket is egy kóbor lovag kísérte. A kereskedő foltos szürke kancán lovagolt, a szolgálak pedig felváltva húzták a szekerét. Négyen a hámban erőlködtek, a másik kettő pedig a kerekek mellett gyalogolt, amikor azonban meghallották a lovak hangját, gyorsan körülvették a szekeret, és hosszú kőrísa botjaikat ütésre készen maguk elé tartották. A kereskedő kis számszeríjat kapott elő, a lovag kezében kard villant.

– Bocsássatok meg, amiért egy kicsit gyanakvó vagyok – kiáltotta oda nekik a kereskedő –, de veszélyes idöket élünk, és csak a jó Ser Shadrich védelmére támaszkodhatom. Kik vagytok?

– Én bizony nem más – felelte Ser Creighton sértődötten –, mint a híres Ser Creighton Hosszúgally. Most jövök a feketevízi csatából, ez pedig itt az útitársam, Ser Illifer, a krajcártalan.

– Nem akarunk rosszat nektek – tette hozzá Brienne.

A kereskedő kétkedően szemügyre vette a lányt.

– Hölgyem, nagyobb biztonságban lennél odahaza. Miért viselsz ilyen természetellenes öltözetet?

– A húgom után kutatok. – Nem merete megemlíteni Sansa nevét, amelyhez királygyilkosság vádja tapadt. – Gyönyörű, előkelő hölgy, kék szeme és gesztenyebarna haja van. Talán egy negyven év körüli testes lovag vagy egy részeg bolond társaságában láthattátok.

– Az utak tele vannak részeg bolondokkal és megbecstelenített szüzekkel. Ami pedig a testes lovagokat illeti, egy becsületes ember aligha tömheti meg a hasát, miközben olyan sok embernek nincs mit ennie... bár nekem úgy tűnik, a te Ser Creightonod nem éhezett mostanában.

– Nagyok a csontjaim – tiltakozott Ser Creighton. – Utazzunk együtt egy darabig? Nem kétkedem Ser Shadrich bátorságában, de kis termetűnek látom őt, és három penge mégiscsak jobb, mint egy.

Négy penge, gondolta Brienne, de fékezte a nyelvét.

A kereskedő a kísérőjére pillantott.

– Mit mondasz, ser?

– Ó, ettől a háromtól nincs miért tartanunk. – Ser Shadrich inas, rókaképű ember volt határozott orral és bozontos, narancssárga hajjal. Karcsú pej csataló hátán ült. Bár nem lehetett magasabb öt lábánál és két hüvelyknél, az önhietségig magabiztos volt. – Az egyik vén, a másik kövér, a nagydarab meg nő. Hadd jöjjenek!

– Ahogy gondolod. – A kereskedő leengedte az íját.

Miután folytatták az útjukat, a kísérő lovag hátramaradt, és alaposan szemügyre vette Brienne-t, mintha egy darab sózott sonka volna.

– Én mondom, jó kötésű, egészséges néember vagy.

A gúny Ser Jaime-től mélyre hasított; a kis fickó szavai alig sűrűltak.

– Van, akihez képest valóságos óriás.

A lovag nevetett.

– Ahol igazán számít, ott elég nagy vagyok, néember!

– A kereskedő Shadrichnek nevezett.

– Ser Shadrich vagytok az Árnyas Rétről. Van, aki Veszett Egérnek hív. – Megfordította a pajzsát, hogy megmutassa neki a címerét: ferde barna-kék mezőben nagy, fehér egeret ábrázolt vad, vörösen izzó szemmel. – A barna a földeket jelenti, amelyeket bejártam, a kék a folyók, amelyeken átkeltem. Az egér én magam vagyok.

– És valóban veszett vagy?

– Ó, eléggé. A közönséges egerek elfutnak a vér és a harc elől. A veszett egér keresi őket.

– Nekem úgy tűnik, a keresése ritkán jár sikerrel.

– Azért találok eleget. Igaz, nem vagyok tornára való lovag. Én a csatatérre tartogatom a bátorságomat, asszony.

Brienne úgy ítélte, az asszony egy fokkal jobb, mint a néember.

– Akkor benned és a jó Ser Creightonban sok a közös vonás.

Ser Shadrich felnevetett.

– Ebben kételkedem, de az lehet, hogy te és én egy csónakban evezünk. Elveszett hűgocská, mi? Kék szem és gesztenyebarna haj? – megint nevetett. – Nem te vagy az egyetlen vadász az erdőben. Én is Sansa Starkot keresem.

Brienne igyekezett megkeményíteni az arcát, hogy palástolja az ijedtségét.

– Ki ez a Sansa Stark, és miért keresed őt?

– Szerелеmből, mi másért?

Brienne összeráncolta a homlokát.

– Szerелеmből?

– Úgy bizony, az arany iránti szerелеmből. A te jó Ser Creightonoddal ellentétben én tényleg harcoltam a Feketevízen, csak éppen a vesztes oldalon. A váltságdíjam tönkretett. Gondolom, tudod, kicsoda Varys. Az eunuch kövér zacskó aranyat ígért ezért a lányért, akiről te sohasem hallottál. Én nem vagyok kapzsi. Ha egy túlméretezett nőszemély segítene megtalálni ezt a rosszcsont leánykát, szívesen megfélezném vele a Pók aranyát.

– Azt hittem, ennek a kereskedőnek a szolgálatában állsz.

– Csak Alkonyvölgyig. Hibald éppen olyan zsugori, mint amennyire fél. És *nagyon* fél. Mit mondasz erre, némbér?

– Én nem ismerem semmilyen Sansa Starkot – ismételte meg Brienne. – Én a hűgomat keresem, aki előkelő...

– ...kék szemmel és gesztenyebarna hajjal, igen. Mondd csak, ki is ez a lovag, aki a hűgodal utazik? Vagy bolondnak nevezted? – Ser Shadrich nem várta meg a választ, amit Brienne nem bánt, mivel nem tudott volna mit felelni. – Királyvárból eltűnt egy bolond Joffrey király halálának estéjén. Nagydarab fickó, az orrában egy csomó elrepedt ér, egy bizonyos Ser Dontos, a Vörös, eredetileg Alkonyvölgyből. Remélem, a hűgodat és a bolondját nem tévesztik össze a Stark lánnyal és Ser Dontossal! Az igencsak kellemetlen volna.

Megsarkantyúzza a lovát, és előresietett.

Még Jaime Lannister is ritkán csinált ekkora bolondot Brienne-ből. *Nem te vagy az egyetlen vadász az erdőben.* Sansa szolgálója, Brella elmesélte neki, hogy Joffrey megfosztotta Ser Dontost a sarkantyúitól, Sansa úrnő pedig könyörgött az életéért. *Segített neki megszökni,* vonta le a következtetést Brienne, miután meghallgatta a történetet. *Keress meg Ser Dontost, és megtalálod Sansát.* Tudhatta volna, hogy erre mások is rájönnek. *És talán vannak közöttük, akik még Ser Shadrichnél is kellemetlenebbek.* Csak reménykedhetett benne, hogy Ser Dontos jól elrejtette Sansát. *Ha viszont így van, hogyan találom meg?*

Behúzza a nyakát, és gondterhelten lovagolt tovább.

Leszállt az este, mire a társaság elért egy fogadóhoz. Magas, fagerendákkal aládúcolt épület volt két folyó egybefolyásánál, közvetlenül egy vén kőhid mellett. Ser Creighton felvilágosította őket, hogy ez a fogadó neve is: a Vén Kőhid. A fogadós régi barátja volt.

– Nem főz rosszul, és a szobákban sincs több tetű a szokásosnál – bizonygatta. – No, ki alszik meleg ágyban ma éjjel?

– Hát nem mi, hacsak a barátod nem ingyen adja – jegyezte meg Ser Illifer, a krajcártalan. – Nincs pénzünk szobára.

– Én ki tudom fizetni mind a hármunkét. – Brienne nem szenvedett hiányt pénzben; erről Jaime gondoskodott. A nyeregtáskában talált egy ezüstszarvasokkal és rézcsillagokkal megtömött erszényt, egy kisebbet aransárcánnyokkal, és egy írást, amely megparancsolja minden hűséges alattvalónak, hogy segítsék a birtokosát, a Tarth házból való Brienne-t, aki őfelsége ügyeiben jár el. Az okmányt Tommen, Első e Néven, az Andalok, Rhoyné és az Elsők Királya, a Hét Királyság Ura látta el gyermekes aláírásával.

Hibald is a megállás mellett volt, és utasította az embereit, hogy hagyják a szekeret az istálló közelében. A fogadó ablakainak gyémántalakú tábláin át meleg, sárga fény szűrődött ki, és Brienne hallotta, ahogy egy csődör izgatottan prűszköl kancája szagától. Éppen a nyeret oldotta le, amikor megjelent egy fiúcska az istálló kapujában, és így szólt:

– Engedd meg, ser.

– Nem vagyok *ser* – mondta neki Brienne –, de viheted a lovat. Kapjon enni, itasd meg és csutakold le!

A fiú elvörösödött.

– Bocsáss meg, hölgyem. Azt hittem...

– Gyakran előfordul. – Brienne átadta neki a kantárszárát, majd a vállára vetette a nyereg-táskákat, pokrócát összetekerve a hóna alá fogta, és bement a többiek után a fogadóba.

Az étkezőhelyiség deszkapadlóját fűreszpor borította, a levegő pedig sűrű volt a füst, a komló és a sült hús szagától. A tűz fölé helyezett és pillanatnyilag felügyelet nélkül hagyott rostélyos vadul sercegett és köpködött. Az asztalnál hat helybéli ücsörgött és beszélgettek, de az idegenek láttán elhallgattak. Brienne érezte, hogy vizsla tekintetek mérik végig. Sodronyinge, köpönyege és zekéje ellenére meztelennek érezte magát. Amikor az egyik férfi azt mondta: „Ezt nézzétek meg!”, tudta, hogy nem Ser Shadrichre céloz.

Előkerült a fogadós is. Mindkét kezében három söröskorsót cipelt, és minden lépésnél ki-lötyöntett egy keveset a nedűből.

– Vannak üres szobáid, jóember? – kérdezte tőle a kereskedő.

– Talán – felelte a fogadós –, azoknak, akik tudnak fizetni.

Ser Creighton Hosszúgally sértődöttnek látszott.

– Hát így üdvözölsz egy régi barátot, Naggle? Én vagyok az, Hosszúgally!

– Tényleg te vagy az. Tartozol nekem hét szarvassal. Mutass némi ezüstöt, én pedig mutatok egy ágyat!

A fogadós egyenként letette a korsókat az asztalra, s közben még több sört lötyögtetett ki az asztalra.

– Fizetek egy szobát magamnak, és egy másikat a két társamnak – mutatott Brienne Ser Creightonra és Ser Illiferre.

– Én is kiveszek egy szobát – csatlakozott a kereskedő –, magamnak és a jó Ser Shadrichnek. A szolgálóim odalent alszanak az istállóban, ha neked is kedvedre van.

A fogadós végigmérte őket.

– Hát kedvemre éppen nincs, de talán megengedem. Akartok vacsorát? Az ott egy jó kecske a nyárson.

– Én megállapítom, mennyire jó – közölte Hibald. – Az embereimnek elég lesz kenyér és a lecsöpögött zsír.

Így hát megvacsoráztak. Miután Brienne felment a fogadóssal az emeletre, a kezébe nyomott néhány érmét, és elhelyezte a holmiját a második szobában, amit mutatott neki, majd ő is megkóstolta a kecskét. Ser Creightonnak és Ser Illifernek is rendelt belőle, mivel ők is megosztották vele a pisztrángjukat. A kóbor lovagok és a kereskedő sörrel öblítették le a húst, Brienne azonban egy kupa kecsketejet ivott hozzá. Hallgatta az asztal körül folyó beszélgetést, hátha a vak véletlennek köszönhetően hall valamit, ami segít megtalálni Sansát.

– Királyvárból jössz – mondta az egyik helybéli Hibaldnak. – Igaz, hogy a Királyölőt megnyomorították?

– Igaz bizony – felelte Hibáid. – Elvesztette a kardforgató kezét.

– Az ám! – tette hozzá Ser Creighton. – Úgy hallottam, egy rémfarkas rágta le neki, az egyik szörnyeteg, amelyik északról jött le. Jó dolog még nem érkezett északról. Még az isteneik is furcsák.

– Nem farkas volt – szaladt ki Brienne száján. – Ser Jaime kezét egy qohori zsoldos vágta le.

– Nem könnyű dolog bal kézzel harcolni – jegyezte meg a Veszett Egér.

– Bah! – legyintett Ser Creighton Hosszúgally. – Én aztán mind a két kezemmel ugyanolyan jól küzdök!

– Ó, ebben nem kételkedem. – Ser Shadrich üdvözlésre emelte a kupáját.

Brienne-nek eszébe jutott a Jaime Lannisterrel való küzdelme az erdőben. Minden tudására

és erejére szüksége volt, hogy távol tartsa magától a pengéjét. *Legyengült a fogságban, és lánc volt a kezén. A Hét Királyság egyetlen lovagja sem állt volna meg előtte, ha ereje teljében van és nem akadályozzák a béklyók.* Jaime sok aljasságot elkövetett, de harcolni tudott! Szörnyen kegyetlen tett volt megcsónkítani őt. Egy dolog megölni az oroszlánt, de teljesen más lecsapni a mancsát és otthagyni kétségbeesetten, megtörtén.

Hirtelen úgy érezte, az étkezőhelyiség olyan hangos, hogy egy perccel sem bírja tovább. Jó éjt motyogott a többieknek, és elindult felfelé, hogy nyugovóra térjen. A szobája mennyezete nagyon alacsonyan volt; amikor Brienne a pislákoló kanóccal a kezében belépett, le kellett hajtania a fejét, nehogy beverje. A szoba bútorzatát egy hat embernek is elég széles ágy és az ablakpárkányra állított, csonkig égett faggyúgyertya alkotta. Meggyújtotta a kanócról, elreteszelte az ajtót, és az ágy egyik lábára akasztotta kardtartó övét. A kardhüvely dísztelen, repedezett barna bőrrel borított fatok volt, a kardja pedig még egyszerűbb. Még Királyvárban vette a Bátor Bajtársak által ellopott kard helyett. *Renly kardja helyett.* Még mindig fájt, ha arra gondolt, hogy elveszítette. De a takarójába tekerve egy másik kard lapult. Leült az ágyra és elővette. A gyertya fényében sárgán csillant az arany és vörösen izzottak a rubintok. Brienne-nek elakadt a lélegzete, amikor előhúzta Húséget gazdagon díszített hüvelyéből. Jól látszottak az acél mélyén futó fekete és vörös hullámok. *Valyriai acél, varázslat kovácsolta.* Igazi hőshöz illő kard volt. Kislánykorában a dajkája állandóan hőstörténetekkel, Morne-i Ser Galladon, Bolond Florian, Aemon a Sárkánylovag és más bajnokok dicső tetteinek legendáival traktálta. Mind-egyikük egy híres kardot forgatott, és Húséges is egészen biztosan méltó hozzájuk, ha ő maga nem is.

– Ned Stark saját kardjával fogod megvédeni Ned Stark lányát – ígérte Jaime.

Letérdelt az ágy és a fal közé, megmarkolta a kardot, és elmondott egy halk imát a Vénaszszonyhoz, aki aranylámpásával mutatja az utat az embereknek életükön át. *Vezess, imádkozott, világítsd meg előttem az utat, mutasd meg az ösvényt, amely Sansához vezet!* Cserbenhagyta Renlyt, és cserbenhagyta Catelyn úrnőt is. Jaime-et nem hagyhatta cserben. *Rám bízta a kardját. Rám bízta a becsületét.*

Azután, amennyire tőle telt, végignyújtózott az ágyon. Szélessége ellenére nem volt elég hosszú, így Brienne kénytelen volt keresztben fekvődni rajta. Odalentről felhallatszott a beszélgetés zaja és a kupák csörömpölése. A bolhák is megjelentek; a vakarózás segített ébren maradnia.

Hallotta, ahogy Hibald feljön a lépcsőn, és valamivel később a lovagok is követik.

– ...sohasem tudtam meg a nevét – mondta éppen Ser Creighton, amikor elhaladt az ajtaja előtt –, de a pajzsán vérvörös csirke volt, a kardjáról meg belek lógtak...

A hangja elhalt, majd kicsivel feljebb kinyílt és becsukódott egy ajtó.

A gyertya kialudt. Sötétség telepedett a Vén Kőhídra, és a fogadó olyan néma lett, hogy Brienne hallotta a folyó zúgását. Csak ekkor kelt fel, hogy összeszedje a holmiját. Óvatosan kinyitotta az ajtót, hallgatózott egy darabig, majd mezítláb leosont a lépcsőn. Odakint felvette a csizmáját, az istállóba sietett, felnyergelte a kancáját, s közben magában bocsánatot kért Ser Creightontól és Ser Illifertől. Hibald egyik szolgája felébredt, amikor elügetett mellette, de nem mozdult, hogy megállítsa. A ló patái hangosan kopogtak az öreg kőhídon. Aztán körülvettek a fák. Az erdő koromsötét volt, tele kísértetekkel és emlékekkel. *Jövök érted, Sansa úrnő,* gondolta, miközben elnyelte a sötétség. *Ne félj! Nem nyugszom, míg meg nem talállak!*

SAMWELL

Sam éppen a Másokról olvasott, amikor meglátta az egeret.

A szeme vörös volt és gyulladt. *Nem lenne szabad ennyit dörzsölnöm*, mondogatta mindig magában, miközben dörzsölte. Viszketett és könnyezett a portól, idelent pedig minden csupa por volt. Valahányszor lapozott egyet, apró porfelhők szálltak fel, ha pedig arrébb tolt egy könyvhalmot, hogy megnézzze, mi rejtőzik alatta, hatalmas szürke fellegek lepték el a szobát.

Samnek fogalma sem volt róla, mennyi idő telt el azóta, mióta utoljára aludt, de a vastag faggyúgyertyából, amit akkor gyújtott meg, amikor rábukkant a madzaggal lazán összefogott, rongyos papírkötegre, már alig ujjnyi csonk maradt. Rettenetesen fáradt volt, de nem bírta abbahagyni. *Még egy könyv*, biztatta magát, *és megállok. Még egy fóliáns, csak még egy. Még egy oldal, aztán felmegyek, pihenek és eszem egy pár falatot*. De mindig volt egy következő oldal, és mindig lapult egy újabb könyv a kupac alján. *Csak gyorsan belepillantok, miről szól*, gondolta ilyenkor, aztán mire észbe kapott, már a felénél járt. Nem evett azóta, hogy Pypel és Grenn-nel befalták azt a tál babos-szalonnás levest. *Leszámítva a kenyeret és sajtot, de abba éppen csak beleharaptam*, gondolta. Ekkor pillantott az üres fatálra, és látta meg az egeret, amely a kenyérmorzszákból lakomázott.

Az egér feleakkora volt, mint a hüvelykujja. Fekete szeme és puha, szürke bundája volt. Sam tudta, hogy meg kellene ölnie. Lehet, hogy az egerek jobban szeretik a kenyeret és a sajtot, de nem vetik meg a papírt sem. Rengeteg egérrüvélet talált a polcokon és a könyvkupacok között, és néhány könyv bőrfedelén is rágásnyomok éktelenkedtek.

De olyan apró jószág. És éhes. Hogyan sajnálhatna tőle néhány morzsát? *Viszont könyveket eszik...*

A székben eltöltött órák után Sam háta merev volt, akár egy darab deszka, a lábát pedig alig érezte. Tudta, hogy nem elég gyors ahhoz, hogy elkapja az egeret, de talán szét tudja lapítani. A könyökénél *A Fekete Kentaur krónikáinak* egy vaskos, bőrkötésű példánya hevert. Jorquen septon kimerítően részletes beszámolója volt arról a kilenc évről, amikor Orbert Caswell volt az Éjjeli Őrség parancsnoka. Szolgálati ideje minden egyes napjáról született egy oldal, s mindegyik úgy kezdődött, hogy „Orbert nagyúr hajnalban felkelt, és kiürítette a beleit”, kivéve az utolsót, amely így szólt: „Orbert nagyúr reggelre holtan találtatott.”

Egy egér nem lehet ellenfél Jorquen septonnak. Sam a bal kezével nagyon lassan megfogta a könyvet. A kötet vastag volt és súlyos, és amikor megpróbálta egy kézzel felemelni, kicsúszott kövér ujjai közül, és hangos csattanással visszazuhant az asztalra. Az egér egy szempillantás alatt elinalt. Sam megkönnyebbült. Réváltmai lettek volna, ha megöli szegény kis állatot.

– A könyveket azért ne edd meg, jó? – mondta hangosan. Talán ha legközelebb lejön, több sajtot kellene hoznia.

Meglepődött, mennyire leégett a gyertya. Vajon a babos-szalonnás leves ma volt vagy tegnap? *Tegnap. Egészen biztosan tegnap volt.* A gondolatától ásítania kellett. Jon biztosan aggódik, mi lehet vele, de Aemon mester meg fogja érteni. Mielőtt elveszítette volna szeme világát, a mester éppen úgy szerette a könyveket, mint Samwell Tarly. Ő ismerte az érzést, ahogy az ember néha szinte beléjük zuhan, mintha minden lapjuk egy másik világba vezető rés volna.

Sam feltápászkodott, és az arca fájdalmas grimaszba torzult a lábikrájába hasító ezernyi tűszúrástól. A szék nagyon kemény volt, és mélyen combja hátuljába vágott, amikor egy könyv fölé hajolt. *Ne felejtsek el hozni egy párnát.* Még jobb lett volna, ha idelent aludhat ebben a

cellában, amit négy, könyveiből rég kihullott lapokkal teli láda mögött talált, de nem akarta túl sokáig magára hagyni Aemon mestert. Mostanában gyenge volt és segítségre szorult, különösen a hollókkal. Persze ott volt Clydas is, de Sam fiatalabb volt, és jobban is értett a madarakhoz.

Bal hóna alatt egy halom könyvvel és tekerccsel, jobb kezében pedig a gyertyával nekivágott az alagutaknak, amelyet a testvérek csak főregjاراتoknak neveztek. A felszínre vezető meredek kőlépcsőt halvány fénysugár világította meg, így tudta, hogy odafent már felkelt a nap. Az égő gyertyát egy falmélyedésben hagyta, és elindult felfelé a lépcsőn. Az ötödik fokra érve már lihegett. A tizediknél megállt, és átvette a könyveket a jobb karjába.

Amikor kibukkant, az ég ólomszínű volt a feje fölött. *Havas égbolt*, gondolta Sam felpillantva. Ez nyugtalanította. Eszébe jutott az éjszaka odakint az Elsők Öklén, amikor a halottak és a hó együtt érkeztek. *Ne legyél ilyen gyáva*, korholta magát. *Itt vannak veled a testvéreid, nem is beszélve Stannis Baratheonról és lovagjairól.* A Fekete Vár körös-körül emelkedő tornyai és bástyái eltörpültek a Fal roppant jégtömegének tövében. Kis csoport kúszott felfelé az út negyedrésznél. Új, kanyargós lépcsőt húztak fel, és azon dolgoztak, hogy összekapcsolják a régi maradványaival. Fűrészeik és kalapácsaik hangját visszaverte a jég. Jon éjjel-nappal dolgoztatta az építőket. Sam hallotta vacsoránál, hogy néhányan panaszkodnak is emiatt, mondván, Mormont nagyúr feleilyen kemény munkára sem fogta őket. A nagy lépcsőn kívül azonban csak a láncos csőrő segítségével lehetett feljutni a Fal tetejére, és bár Samwell Tarly utálta a lépcsőket, a felvonóketrecet még jobban gyűlölte. Mindig becsukta a szemét, ha utazni kényszerült vele, és minden percben attól rettegett, hogy elszakad a lánc. Valahányszor a vasketrec nekisúrlódott a jégnek, a szíve kihagyott egy ütemet.

Kétszáz évvel ezelőtt sárkányok voltak itt, kalandoztak el a gondolatai, ahogy figyelte a lassan leereszkedő ketrecet. *Biztosan csak úgy felröppentek a Fal tetejére.* Alysanne királyné felkereste a Fekete Várat a sárkányán, Jaehaerys, a királya pedig a sajátján követte őt. Vajon nem hagyott-e hátra Ezüstszárnny egy tojást? Vagy talán Stannis bukkant rá egyre Sárkánykőn? *Még ha van is tojása, hogyan tudná kikelteni?* Áldott Baelor imádkozott a tojásai fölött, más targaryenek pedig varázslattal igyekeztek életet lehelni beléjük. Semmi más nem sült ki belőle, mint gúnykacaj és tragédia.

– Samwell! – szólalt meg egy gyászos hang. – Téged kereslek. Azt mondták, vigyelek a parancsnokhoz.

Sam orrán meglepedett egy hópehely.

– Jon látni akar?

– Ami ezt illeti, nem tudnám megmondani – felelte Bánatos Edd Tollett. – A felét sem akartam látni azoknak a dolgoknak, amiket láttam, és a felét sem láttam azoknak, amiket látni szerettem volna. Nem hiszem, hogy az akaratnak köze volna bármihez is. Azért jobb lesz, ha mész. Havas nagyúr beszélni óhajt veled, amint végzett Craster feleségével.

– Szegfűvel.

– Az az. Ha a szoptatós dajkám úgy nézett volna ki, még mindig a csecsén lógnék. De az enyémnek szakála volt.

– Mint a legtöbb kecskének – rikkantotta Pyp, aki Grenn-nel az oldalán most bukkant fel a sarkon. A kezükben íjat tartottak, hátukon nyílveszőkkel teli tegez. – Hol voltál, Gyilkos? Hiányoltunk tegnap a vacsoráról. Megmaradt egy egész sült ökör.

– Ne nevezz Gyilkosnak! – Sam elengedte a füle mellett az ökörrel kapcsolatos csúfolódást. Pyp már csak ilyen volt. – Olvastam. Volt ott egy egér...

– Ne emlegesd az egereket Grenn előtt! Retteg tőlük.

– Nem igaz! – tiltakozott Grenn sértődötten.

– Annyira félsz, hogy meg sem mernél enni egyet!

– Több egeret ennék meg, mint te!

Bánatos Edd Tollett mélyet sóhajtott.

– Amikor kölyök voltam, csak ünnepnapokon jutott egér az asztalra. Én voltam a legfiata-

labb, úgyhogy mindig én kaptam a farkát. Azon aztán nincs hús.

– Hol az íjad, Sam? – kérdezte Grenn. Ser Alliser Bölénynek nevezte, és mintha napról napra jobban felnőtt volna a szerephez. Amikor megérkezett a Falra, nagy volt, de lassú, a nyaka és a dereka vastag volt, az arca vörös, a mozdulatai esetlenek. Bár a nyaka még most is elvörösödött, ha Pyp bevitte az erdőbe valami tréfával, a karddal és pajzzsal eltöltött számtalan órányi gyakorlásnak köszönhetően lelapult a hasa, megkeményedett a karja és kiszélesedett a mellkasa. Most már *erős* volt, és bozontos is, mint egy bölény. – Ulmer várt rád a gyakorlótéren.

– Ulmer – mondta Sam szégyenkezve. Parancsnokként Havas Jon egyik első intézkedése volt, hogy bevezette a napi kötelező íjászgyakorlatot a helyőrség minden tagjának, beleértve az intézőket és a szakácsokat is. Véleménye szerint az őrség túl nagy hangsúlyt fektetett a kardra, és túl kicsit az íjra. Ez azokra az időkre vezethető vissza, amikor minden századik helyett még minden tizedik testvér volt lovag. Sam értette az utasítás mögött rejlő bölcsességet, de az íjászatot majdnem annyira utálta, mint a lépcsómászást. Ha rajta volt a kesztyűje, soha nem talál el semmit, ha viszont levette, felhólyagzott a keze. Azok az íjak *veszélyesek* voltak. Selyem hüvelykujjáról az íj húrja levágta a fél körmét. – Elfelejtettem.

– Összetörted a vad hercegnő szívét, Gyilkos – mondta Pyp. Val újabban egyre többet figyelte őket a Király Tornyában lévő szobája ablakából. – Keresett téged.

– Nem igaz! Ne mondj ilyeneket! – Sam csak kétszer beszélt Vallal, amikor Aemon mester meglátogatta, hogy megnézzé, egészségesek-e a gyermekek. A hercegnő olyan szép volt, hogy Sam sokszor elpirult és dadogni kezdett a jelenlétében.

– Miért ne? – kérdezte Pyp. – A te gyerekeidet akarja. Talán úgy kellene hívnunk, hogy Sam, a Csábító!

Sam a feje búbjáig elvörösödött. Tudta, hogy Stannis királynak tervei vannak Vallal. A lány volt a habarcs, amellyel meg kívánta szilárdítani az északiak és a szabad nép közötti békét.

– Ma nincs időm íjászatra menni. El kell mennem Jonhoz.

– Jon? Jon? Ismerünk mi olyat, akit Jonnak hívnak, Grenn?

– A parancsnok úrra gondol.

– Óóóó! A Hatalmas Havas uraságra. Hát persze. Miért akarod látni őt? Még a fülét sem tudja mozgatni. – Pyp megmozgatta a sajátját. Nagy fülei kivörösödtek a hidegtől. – Most már tényleg Havas *uraság*, rohadtul előkelő a mi fajtánkhöz.

– Jonnak kötelességei vannak – védte őt Sam. – Övé a Fal, és minden, ami ezzel együtt jár.

– Az embernek a barátaival szemben is vannak kötelességei. Ha mi nem vagyunk, Janos Slynt lenne a parancsnokunk. Janos nagyúr aztán elküldte volna Jont felderítőútra egy öszvér hátán, anyaszült meztelenül. „Na, eredj Craster Várához, mondta volna, és hozd vissza nekem a Vén Medve köpönyegét meg csizmáját!” Mi megmentettük ettől, most meg annyi a *kötelessége*, hogy egy kupa forralt bort sincs ideje meginni a tűz mellett?

– A feladataitól ráér az udvaron lenni – helyeselt Grenn. – Legtöbbször odakint van, és vív valakivel.

Sam kénytelen volt elismerni, hogy ez tényleg így van. Egyszer, amikor Jon eljött megbeszélni valamit Aemon mesterrel, Sam megkérdezte tőle, miért tölt annyi időt kardvívással.

– Elődöd, Mormont nagyúr nem fordított túl sok időt a vívásra – mutatott rá.

Válasz helyett Jon a kezébe nyomta Hosszúkarmot. Azt mondta, érezze a könnyedségét, az egyensúlyát, és forgassa meg a pengét, hogy a hullámok megcsillanjanak a sötét, füstszínű fémben.

– Valyriai acél – mondta. – Varázslat kovácsolta, pengeéles, majdnem elpusztíthatatlan. A kardforgatónak olyan jónak kell lennie, mint a kardja, Sam. Hosszúkarom valyriai acél, de én nem vagyok az. A Félkarú olyan könnyedén végzett volna velem, ahogy te agyoncsapsz egy bogarat.

Sam visszaadta neki a kardot.

– Ha én megpróbálok agyoncsapni egy bogarat, az mindig elrepül. Csak a kezemet ütöm be.

Aztán fáj.

Jon erre elnevette magát.

– Igazad van. Akkor Qhorin olyan könnyedén megölt volna, ahogy te megeszel egy tál zabkását.

Sam nagyon kedvelte a zabkását, különösen ha mézzel édesítették.

– Nekem nincs erre időm. – Azzal Sam otthagya a barátait, a mellkasához szorította a könyveit, és elindult a fegyverraktár felé. *A pajzs vagyok, amely az emberek birodalmát védelmezi*, emlékeztette magát. Eltűnődött, vajon mit szólnának azok az emberek, ha megtudnák, hogy birodalmukat olyanok védelmezik, mint Grenn, Pyp és Bánatos Edd.

A parancsnoki torony teljesen kiégett, Stannis Baratheon pedig lefoglalta magának a Király Tornyát, így Havas Jon Donal Noye szerény kvártélyába költözött be a fegyverraktár mögött. Szegfű éppen távozott, amikor Sam odaért. Abba a régi köpönyegbe bugyolálta magát, amit még ő adott neki, amikor elmenekültek Craster Várából. A lány majdnem elszaladt mellette, de Sam elkapta a karját. Közben leejtett két könyvet.

– Szegfű!

– Sam! – a lány hangja érdesnek tűnt. Szegfű karcsú volt és sötét hajú, nagy, barna őzszemekkel. Szinte elveszett Sam régi köpönyegének redői között, a csuklya majdnem eltakarta az arcát, de még így is reszketett. Sápadt arcán ijedség látszott.

– Mi a baj? – kérdezte Sam. – Hogy vannak a gyerekek?

Szegfű elhúzódott az érintésétől.

– Jól, Sam. Jól.

– Kész csoda, hogy kettejük mellett képes vagy aludni – folytatta Sam tréfálkozva. – Mellyiket hallottam sírni tegnap éjjel? Azt hittem, sohasem hagyja abba.

– Dalia fia volt. Mindig sír, ha csecset akar. Az enyém... az enyém szinte sohasem sír. Néha gügyög, de... – könnyek szöktek a szemébe. – Mennem kell. Ideje megetetnem őket. Kifolyik a tejem, ha nem megyek.

Azzal elsietett az udvaron, faképnél hagyva a megrökönyödött Samet. Le kellett térdelnie, hogy összeszedhesse a leejtett könyveket. *Nem kellett volna ennyit elhoznom*, gondolta, és lesöpörte a piszkot Colloqo Votar *Jáde-kompendiumáról*, egy vastag, keleti meséket és legendákat tartalmazó kötetről, amelyet Aemon mester utasítására keresett meg. A könyv sértetlennek látszott. Thomax mester *Sárkányvér: avagy a Targaryen-ház története száműzetéstől megdicsőülésig, különös tekintettel a sárkányok életére és halálára* című munkája kevésbé bizonyult szerencsésnek. Az eséstől kinyílt, és néhány lap sáros lett, köztük egy olyan is, amely Baleriont, a Fekete Iszonyatot ábrázolta meglehetősen szép, színes tintarajzon. Sam elátkozta ügyetlen ökör mivoltát, miközben igyekezett kisimítani és letisztítani a lapokat. Szegfű közelsége mindig összezavarta, és valami... valami *megmozdult* benne. Az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvéreként nem lett volna szabad olyasmiket éreznie, amiket Szegfű láttán érzett, különösen amikor a lány a melléről beszélt...

– Havas nagyúr vár téged. – A fegyverraktár bejárata mellett két ór állt fekete köpönyegben és vassisakban, a lándzsájára támaszkodva. Szőrös Hal szólalt meg. Mully talpra segítette Samet. Sam motyogott valami köszönetfélét, és eliramodott mellettük, kétségbeesetten szorongatva a könyveit, ahogy elhaladt az üllővel és fűjtatóval felszerelt kovácsműhely mellett. A munkapadon félig kész sodronying hevert. Szellem az üllő alatt hevert, és egy ökörcsontot rágcsált, igyekezett hozzájutni a velőhöz. A nagy, fehér rémfarkas felpillantott, amikor Sam elment mellette, de egyetlen hangot sem hallatott.

Jon lakószobája hátul volt, a halomba rakott lándzsák és pajzsok mögött. Éppen egy papirost olvasott, amikor Sam belépett. Mormont parancsnok hollója a vállán ücsörgött, és lefelé bámult, mintha ő is olvasott volna, amikor azonban megpillantotta Samet, széttárta a szárnyát, feléje röpített és azt rikoltotta: *kukorica, kukorica!*

Sam megigazította a könyveket, bedugta a kezét az ajtó mellett álló zsákba, és kivett egy marék magot. A holló leszállt a csuklójára, és felkapott egyet a tenyeréből, de olyan erőset

ütött a csőrével, hogy Sam felkiáltott és elrántotta a kezét. A holló megint felszökkent a levegőbe, a piros és sárga magok pedig szanaszét szóródtak.

– Csukd be az ajtót, Sam! – Jon arcán még mindig látszottak a halvány hegek, ahol egy sas megpróbálta kivájni a szemét. – Felhasította a bőrödöt ez a nyomorult?

Sam óvatosan letette a könyveket, és lehúzta a kesztyűjét.

– Igen. – Megszédült. – *Vérzek.*

– Mindannyian a vérünket ontjuk az Őrségért. Hordj vastagabb kesztyűt! – Jon egy székeltolt elé a lábával. – Ül le, és nézd meg ezt!

Odaadta neki az írást.

– Mi ez? – kérdezte Sam.

A holló kukoricaszemek után kutatott a szőnyegen.

– Egy papírpajzs.

Sam olvasás közben vérző tenyerét szopogatta. Első pillantásra felismerte Aemon mester kézírását. A betűk aprók és szabályosak voltak, de az öregember már nem látta, hol folyt meg a tinta, és itt-ott csúnya pacákat ejtett.

– Levél Tommen királynak?

– Deresben Tommen fakarddal küzdött a fivérem, Bran ellen. Annyira kipárnázták, hogy úgy nézett ki, mint egy kitömött liba. Bran mindig kiütötte. – Jon az ablakhoz ment. – És most Bran mégis halott, a dundi, rózsaszín képű Tommen pedig a Vastrónuson ül, koronával aranyfürtös fején.

Bran nem halott, mondta volna legszívesebben Sam. Elment a Falon túlra Hidegkézzel De a szavak a torkán akadtak. Megesküdtem, hogy nem mondom el.

– Nem írtad alá a levelet.

– A Vén Medve százszor könyörgött segítségért a Vastrónusnak. Erre ők elküldték Janos Slyntet. A Lannisterek semmilyen levéltől nem fognak jobban kedvelni bennünket. Főleg ha megtudják, hogy segítünk Stannisnek.

– Csak megvédeni a Falat, nem a lázadásában támogatjuk. – Sam gyorsan még egyszer átfutotta a levelet. – Ezt is mondja itt.

– Előfordulhat, hogy Tywin nagyúr nem érzi majd a különbséget. – Jon elvette tőle a levelet. – Miért segítene nekünk most? Sohasem tette.

– Hát – felelte Sam –, nem akarja majd, hogy azt mondják: Stannis a birodalom védelmére sietett, mialatt Tommen király csak odahaza játszadozott. Ez megvetést zúdítana a Lannisterházra.

– Én halált és pusztulást akarok a Lannister-házra zúdítani, nem megvetést. – Jon felemelte a papírost. – *Az Éjjeli Őrség nem vesz részt a Hét Királyság háborúiban – olvasta. – Eskünk a birodalomnak szól, a birodalmat pedig most szörnyű veszély fenyegeti. Stannis Baratheon támogat bennünket a Falon túlról érkező ellenségeinkkel szemben, de nem vagyunk az ő emberei...*

– Hát – mondta Sam bizonytalanul. – *Tényleg* nem vagyunk azok, ugye?

– Élelmet, szállást adtam Stannisnek, és megkapta Éjvárat, valamint engedélyt kapott arra is, hogy szabad népet telepítsen az Adomány területére. Ez minden.

– Tywin nagyúr azt túl soknak fogja tartani.

– Stannis szerint viszont nem elég. Minél többet adsz egy királynak, annál többet akar. Jég-hídon egyensúlyozunk, mindkét oldalon szédítő mélység. Épp elég nehéz kielégíteni egy királyt. Kettőt már szinte lehetetlen.

– Igen, de... ha netán a Lannisterek győznek, és Tywin nagyúr úgy ítéli meg, hogy Stannis segítségével elárultuk a királyt, az az Éjjeli Őrség végét jelentheti. Ott állnak mögötte a Tyrellek, Égikert minden erejével. És a Feketevízen legyőzte Stannist.

Lehet, hogy Sam rosszul lett a vér látványától, de jól tudta, hogyan nyerik meg a háborúkat. Az apja gondoskodott erről.

– A Feketevíz csak egy csata volt. Robb minden csatáját megnyerte, mégis elveszítette a fe-

jét. Ha Stannis képes maga mellé állítani Északot...

Magát próbálja meggyőzni, döbrent rá Sam, *de nem tudja*. A hollók sötét viharfellegként rajzottak ki a Fekete Várból, üzeneteikben felszólítva az északi urakat, hogy álljanak Stannis Baratheon mellé, és erőiket egyesítsék az övével. A legtöbbet Sam maga indította útjára. Eddig csak egy madár tért vissza, az, amelyiket Karholdba küldtek. Mennydörgésszerű némaság mindenhol.

Még ha Stannisnek valahogy sikerül is maga mellé állítania az északiakat, Sam nem tudta elképzelni, hogyan szállhat szembe Kaszter-hegy, Égikert és az Ikrek egyesített erejével. Észak nélkül viszont az ügye menthetetlenül elvész. *Ahogy az Éjjeli Őrség is, ha Tywin nagyúr árulónak bélyegez bennünket.*

– A Lannistereknek is vannak embereik északon. Bolton nagyúr és a fattya.

– Stannisnek meg ott vannak a Karstarkok. Ha meg tudja nyerni a Fehér Öblöt...

– *Ha* – hangsúlyozta Sam. – Ha viszont nem... uram, még egy papírpajzs is jobb a semminél.

Jon szórakozottan forgatta a levelet.

– Én is azt hiszem. – Söhajtott, majd fogott egy lúdtollat, és odafirkálta az aláírását a levél aljára. – Hozz pecsétviaszt!

Sam felmelegített egy darab fekete viaszt az egyik gyertya felett, csepegtetett belőle egy keveset a levélre, majd figyelte, ahogy Jon határozott mozdulattal a ragacsba nyomja a parancsnoki bélyegzőt.

– Ezt vidd el Aemon mesterhez, amikor elmész – parancsolta –, és mondd meg neki, hogy küldjön madarat Királyvárhoz!

– Úgy lesz. – Sam habozott. – Uram, ha szabadna megkérdeznem... Láttam Szegfűt elmenőben. Majdnem sírt.

– Val küldte, hogy megint Mance-ért könyörögjön.

– Ó! – Val annak az asszonynak a húga volt, akit a Falon Túli Király királynőjévé választott. Stannis és az emberei csak vad hercegnőként emlegették. A nővére, Dalia meghalt a csata során, bár penge nem érintette őt; Mance Rayder fiának világrahozatala végzett vele. Ha a pusmogás, amit Sam hallott, valamennyire is igaz, akkor rövidesen maga Rayder is követi őt a sírba. – Mit mondtál neki?

– Hogy beszéllek Stannisszal, bár kétlem, hogy a szavaim eltántoríthatnák. Egy király elsődleges feladata a birodalom védelme, Mance pedig megtámadta. Őfelsége aligha felejt el ezt neki. Az apám mindig azt mondta, hogy Stannis Baratheon igazságos ember. Azt soha senki sem állította róla, hogy megbocsátó lenne. – Jon elhallgatott, és összehúzta a szemöldökét. – Legszívesebben magam venném Mance fejét. Egykor az Éjjeli Őrség embere volt. Az élete jog szerint bennünket illet.

– Pyp azt mondja, Melisandre úrnő a lángoknak akarja adni, hogy valami varázslatot végezzen.

– Pyp jobban tenné, ha megtanulná fékezni a nyelvét. Másoktól is hallottam ugyanezt. Királyi vér, hogy felébredszék a sárkányt. De hogy Melisandre hol talál alvó sárkányt, azt senki sem tudja. Ostobaság! Mance vére semmivel sem királyibb az enyémnél. Sohasem viselt koronát, és trónon sem ült. Csak egy útonálló, semmi több. Az útonállók véreben pedig nincs varázserő.

A holló felpillantott a padlóról.

– *Vér!* – rikácsolta.

Jon rá sem hederített.

– Elküldöm Szegfűt.

– Ó! – Sam felkapta a fejét. – Hát, ez... ez jó, uram. – A legjobb lenne számára, ha elmenne valami meleg és biztonságos helyre, jó messzire a Faltól és a harcoktól.

– Őt és a fiút. Keresnünk kell egy másik szoptató dajkát a tejtetstvérenek.

– A kecsketej is megteszi, míg nem találsz valakit. Jobb a gyerekeknek, mint a tehéntej. –

Sam ezt olvasta valahol. Kényelmetlenül fészkelődött a széken. – Uram, amikor átnéztem az évkönyveket, ráakadtam még egy ifjú parancsnokra. Négyszáz évvel a Hódítás előtt. Osric Stark tízéves volt, amikor megválasztották, de hatvan éven át szolgált. Ez már négy, uram. Közel sem te vagy a valaha választott legfiatalabb parancsnok. Eddig az ötödik vagy a sorban.

– A négy fiatalabb mind Észak Királyának fia, fivére vagy fattya volt. Mondj nekem valami hasznosat! Mesélj az ellenségünkről.

– A Mások. – Sam megnedvesítette a szája szélét. – Őket is megemlíti a krónikák, de nem olyan gyakran, mint gondoltam. Vagyis azok a krónikák, amelyeket eddig átolvastam. Tudom, sokkal több van, amit nem találtam meg. A régebbi könyvek közül sok szétesett. A lapjaik szétmállanak, amikor hozzájuk érek. A *tényleg* régi könyvek pedig... vagy teljesen szétmállottak, vagy olyan helyen lapulnak, ahol még nem néztem, vagy... az is lehet, hogy nem léteznek ilyen könyvek, soha nem is voltak. A legrégebb krónikáink azután születtek, hogy az andalok Westerosra jöttek. Az Elsők csak kövekre vésett rúnákat hagytak ránk, így minden, amit tudni vélünk a Hősök Koráról, a Hajnalkorról és a Hosszú Éjszakáról, olyan forrásokból származik, amelyeket septonok jegyezték le több ezer évvel később. Vannak mesterek a Fellegvárban, akik az egészet megkérdőjelezzik. Azok a régi történetek tele vannak királyokkal, akik több száz évig uralkodtak, és lovagokkal, akik ezer évvel azelőtt éltek, hogy lettek volna lovagok. Te is ismered a meséket: Brandon az Építő, Csillagszemű Symeon, Éjkirály... azt mondjuk, te vagy az Éjjeli Őrség kilencszázkilencvennyolcadik parancsnoka, de a legrégebb lista, amit találtam, csak hatszázhetvennégy parancsnokot sorol fel, ami arra utal, hogy...

– Régen íródott – szakította félbe Jon. – És mi a helyzet a Másokkal?

– Találtam említéseket a sárkányüvegről. Az erdő gyermekei régen, a Hősök Korában minden évben száz obszidiántört adtak az Éjjeli Őrségnek. A Mások akkor jönnek, amikor hideg van, ebben a legtöbb mese megegyezik. Vagy éppenséggel akkor lesz hideg, amikor jönnek. Néha hóviharak idején jelennek meg, majd eltűnnek, ha az ég kitisztul. Elrejtőznek a nap fénye elől, és csak éjszaka jönnek elő... vagy akkor száll le az éjszaka, ha előjönnek. Néhány történetben halott állatok tetemén lovagolnak. Medvék, rémfarkasok, mamutok, lovak, nem számít, csak az állat halott legyen. Az, amelyik megölte Kicsi Pault, egy döglött lovon ült, úgyhogy ez a rész nyilván igaz. Néhány beszámoló óriási jégpókokat is említ. Nem tudom, azok mik lehetnek. Azokat az embereket, akik a Másokkal vívott csatában elesnek, el kell égetni, különben a halottak szolgálóiként újra felkelnek.

– Ezt mind tudtuk eddig is. A kérdés az, hogyan küzdhetünk ellenük.

– Ha hihetünk a legendáknak, a Mások páncélja védelmet nyújt a legtöbb hagyományos penge ellen – folytatta Sam –, az ő kardjaik pedig olyan hidegek, hogy darabokra törik tőlük az acél. A tűztől azonban tartanak, az obszidián pedig megsebzí őket. – Eszébe jutott az a lény, amellyel a kísértetjárta erdőben találkozott, és ahogy szinte elolvadt, amikor beledöfte a Jontól kapott sárkányüveg tört. – Találtam egy leírást a Hosszú Éjszakáról, amely az utolsó hősről szól, aki sárkányacél pengével pusztította a Másokat. Annak elvileg nem képesek ellenállni.

– Sárkányacél? – Jon felvonta a szemöldökét. – *Valyriai* acél?

– Én is erre gondoltam.

– Tehát csak rá kell vennem a Hét Királyság urait, hogy adják nekünk a valyriai pengéiket, és megmenekültünk? Ez nem lesz nehéz. – A nevetésében nyoma sem volt vidámságnak. – Megtudtad, kik ezek a Mások, honnét jönnek és mit akarnak?

– Még nem, uram, de előfordulhat, hogy rossz könyvekben keresgéltem. Több száz van, amelybe még bele sem pillantottam. Adj még időt, és megtalálom, amit meg lehet találni.

– Nincs több idő. – Jon hangja szomorú volt. – Szedd össze a holmidat, Sam! Szegfűvel mész.

– Megyek? – Sam egy pillanatig nem fogta fel. – Elmegyek? A Keleti Őrségbe, uram? Vagy... hová...

– Óvárosba.

– Óvárosba? – A hangja vékony cincogás volt csupán. Szarvhegy közel volt Óvároshoz. Otthon. Beleszédült a gondolatba. *Az apám.*

– Aemon is megy.

– Aemon? Aemon *mester*? De... ő százkét éves, uram, nem tud... elküldöd őt is *meg* engem is? Ki fogja gondozni a hollókat? Ha megbetegszenek vagy megsérülnek, ki...

– Clydas. Évek óta Aemon mellett van.

– Clydas csak intéző, és egyre rosszabb a szeme. Kell egy *mester*. Aemon mester olyan gyenge, egy tengeri út... – Az Arborra és az *Arbor Királynőjére* gondolt, és majdnem elharapta a nyelvét. – Lehet, hogy... ő öreg, és...

– Veszélyes számára az utazás. Ezzel tisztában vagyok, Sam, de a veszély itt még nagyobb. Stannis tudja, ki Aemon. Ha a vörös asszonynak királyi vér kell a varázslataihoz...

– Ó! – Sam elsápadt.

– Dareon csatlakozik hozzátok a Keleti Órségnél. A dalai reményeim szerint megnyernek számunkra néhány embert odalent délen. A *Feketerigó* elvisz benneteket Braavosba. Onnét te szervezed meg az utat Óvárosba. Ha még mindig el akarod ismerni Szegfű gyereket saját fatytyadnak, küldd őket tovább Szarvhegyre. Különben Aemon talál neki szolgálói munkát a Fellegvárban.

– A f-f-fattyam. – Igen, tényleg mondott ilyet, de... *Az a rengeteg víz. Bele is fulladhatok. A hajók folyton elsüllyednek, az ősz pedig viharos évszak.* Igaz, ott lesz vele Szegfű, a gyermek pedig biztonságban nőhet fel. – Igen, én... az anyám és a nővéreim segítenek Szegfűnek a gyerekekkel. – *Küldhetek levelet is, nem kell személyesen Szarvhegyre mennem.* – Dareon éppen olyan jól el tudja kísérni Óvárosba, mint én. Én... én minden délután gyakorolom az íjászatot Ulmerrel, ahogy megparancsoltad... vagyis kivéve akkor, amikor a pincében vagyok, de azt is mondtad, hogy tudjak meg mindent a Másokról. Az íjtól fáj a vállam és kisebesednek az ujjaim. – Megmutatta Jonnak kifakadt ujját. – De azért csinálom. Már többször találom el a célt, mint hogy mellélőnék, de még mindig én vagyok a valaha élt legrosszabb íjász. Szeretem Ulmer történeteit. Valakinek le kellene írnia, és könyvet készítenie belőle.

– Te fogod megtenni. A Fellegvárban van papír és tinta, ahogy íj is. Elvárom, hogy folytasd a gyakorlást. Sam, az Éjjeli Órségnek több száz embere van, aki képes kilőni egy nyílveeszt, de alig maroknyi, aki tud írni-olvasni. Azt akarom, hogy te legyél az új mesterem.

Sam összerándult a szó hallatán. *Ne, Apám, kérlek, soha többé nem beszélek róla, a Hétre esküszöm! Engedj ki, kérlek, engedj ki!*

– Uram, én... az itteni munkám, a könyvek...

– ...mind itt várnak majd, amikor visszatérsz hozzánk.

Sam a nyakára tette a kezét. Szinte érezte, ahogy fojtogatja a lánc.

– Uram, a Fellegvár... ott tetemeiket vágatnak fel az emberrel. – *És láncot kell viselned a nyakadon. Ha láncot akarsz, gyere velem.* Sam három nap és három éjjel sírta magát álomba kézzel-lábbal a falhoz bilincselve. A nyakára kötött lánc olyan szoros volt, hogy felsebezte a bőrét, és ha rossz irányba fordult álmában, elzárta a levegőt. – Nem vagyok képes láncot viselni.

– De képes vagy. Viselni fogod. Aemon mester öreg és vak. Lassan elhagyja az ereje. Ki veszi át a helyét, ha meghal? Mullin mester az Árnyéktoronyban inkább harcos, mint tudós, Harmune mester pedig a Keleti Órségben többször részeg, mint józan.

– Ha kérnél a Fellegvártól több mestert...

– Fogok is. Mindenki szükségünk lesz. De Aemon Targaryent nem olyan könnyű helyettesíteni. – Jon tanácsalannak látszott. – Biztos voltam benne, hogy örülsz majd neki. A Fellegvárban olyan sok könyv van, hogy senki sem képes elolvasni mindet. Te jól teljesítenél ott, Sam. Tudom, hogy jól.

– Nem. A könyveket el tudnám olvasni, de... egy mesternek a gyógyításhoz is értenie kell, a v-v-vértől pedig rosszul leszek. – Kinyújtotta remegő kezét, hogy Jon is lássa. – Sam vagyok, a rémült, nem pedig Sam, a gyilkos.

– Rémült? Mitől? Vénemberek dorgálásától félsz? Sam, te láttad, ahogy a lidércek felfelé özönlenek az Ököltre, fekete kezű és fényes, kék szemű élőhalottak! Megöltél egy Mást!

– A s-s-s-sárkányüveg volt, nem én.

– Hallgass! Hazudtál, fondorkodtál és összeesküdtél, hogy parancsnokká tegyél. Most *engedelmeskedni* fogsz nekem. Elmész a Fellegvárba, láncot kovácsolsz magadnak, és ha ehhez hullákat kell feldarabolnod, ám legyen! Az óvárosi hullák legalább nem ellenkeznek.

Nem érti.

– Uram – hebegte Sam –, az a-a-a-apám, Randyll nagyúr, ő, ő, ő, ő, ő... egy mester élete szolgálai élet. – Tisztában volt vele, hogy dadog. – A Tarly-ház egyetlen fia sem fog soha láncot viselni. Szarvhegy férfiúi sohasem hajolnak meg, és nem nyalják mindenféle uracsák talpát. – *Ha láncot akarsz, gyere velem.* – Jon, nem szeghetem meg az *apám* parancsát!

Azt mondta, *Jon*, de Jon már nem volt sehol. Most Havas nagyúr állt előtte sűrű szemmel, keményen mint a jég.

– Neked nincs apád – közölte Havas nagyúr. – Csak testvéreid. Csak mi vagyunk neked. Az életed az Éjjeli Őrségé, úgyhogy menj, tömd egy zsákba az alsóneműdet és amit még magaddal akarsz vinni Óvárosba! Napkelte előtt egy órával indulsz. Van még egy parancsom: ettől a naptól kezdve ne merd magad gyávának nevezni! Az elmúlt évben több dolgot láttál, mint a legtöbb ember egész életében. A Fellegvárral is szembe tudsz nézni, de az Éjjeli Őrség Felesküdtött testvéreként nézel szembe vele. Nem parancsolhatom meg neked, hogy legyél bátor, de azt *igen*, hogy rejtse el a félelmeidet. Elmondta a szavakat, Sam. Emlékszel?

Kard vagyok a sötétségben. De ő szálnalmasan bánt a karddal, a sötétség pedig megijesztette.

– Meg... megpróbálom.

– Nem próbálsz. Engedelmeskedsz.

– *Engedelmeskedsz.* – Mormont hollója megrebbentette hatalmas fekete szárnyait.

– Ahogy parancsolod, uram. És... Aemon mester tudja?

– Ez legalább annyira az ő ötlete, mint az enyéem. – Jon kinyitotta neki az ajtót. – Nincs búcsú. Minél kevesebben tudnak erről, annál jobb. Egy órával napkelte előtt, a temetőnél.

Sam nem emlékezett rá, hogyan távozott a fegyverraktárból. Amikor legközelebb észbe kapott, már sárban és régi hófoltokban bukdácsolt Aemon mester lakrésze felé. *Elrejtőzhetnék, gondolta. Elrejtőzhetnék a pincében, a könyvek között. Élhetnék odalent az egerekkel, éjszakánként pedig fellopózhatnék élelemért.* Jól tudta, hogy ezek bolond ötletek, és legalább annyira hiábavalóak, mint amennyire elkeseredettek. A pincékben keresnek először. Az *utolsó* hely, ahol keresnek, a Falon túl, de ez még nagyobb örültség volt. *A vadak elfognának és lassan végeznének velem. Talán elevenen megégetnék, ahogy a vörös asszony akarja tenni Mance Rayderrel.*

Amikor megtalálta Aemon mestert a madárházban, odaadta neki Jon levelét, és minden félelme összefüggéstelen szóáradatban tört ki belőle.

– Nem érti meg! – Úgy érezte, mindjárt elhánnya magát. – Ha láncot öltök, nemes a-a-atyám... meg-meg-meg...

– Az én apámnak ugyanez volt a kifogása, amikor a szolgálatot választottam – mondta az öregember. – Az *ő* apja volt az, aki elküldött a Fellegvárba. Daeron király négy fiát nemzett, és ebből háromnak maguknak is voltak fiaik. Hallottam, amint öfelsége azt mondja atyámnak azon a napon, amikor elküldött engem, hogy túl sok sárkány éppen olyan veszélyes, mint túl kevés. – Aemon foltos kezével megérintette a számtalan fémből kovácsolt láncot, amely lazán lógott vékony nyakában. – A lánc nehéz, Sam, de a nagyapámnak igaza volt. Ahogy a te Havas nagyuradnak is igaza van.

– *Havas!* – rikoltotta az egyik holló.

– *Havas!* – visszhangozta egy másik, majd az összes felvette.

– *Havas! Havas! Havas! Havas! Havas!*

Sam tanította meg nekik ezt a szót. Látta, hogy itt nem számíthat segítségre. Aemon mester

éppen úgy csapdába esett, ahogyan ő. *Megfog halni a tengeren*, gondolta elkeseredetten. *Túl öreg hozzá, hogy túléljen egy ilyen utat. Talán Szegfű kisleánya meghal, ő nem olyan nagy és erős, mint Daliáé. Vajon Jon mindannyiunkat meg akar ölni?*

Másnap reggel Sam azon vette észre magát, hogy ugyanazt a lovat nyergeli fel, majd vezeti el a temető felé a keleti úton, amelyen idejött Szarvhegyről. A nyeregtáskák csak úgy dagadtak a sajtól, a kolbásztól, a keményre főzött tojástól és a fél sózott oldalszalonnától, amit Három-ujjú Hobbtól kapott a névnapijára.

– Te olyan ember vagy, aki *értékeli* a főzés művészetét, Gyilkos – mondta neki a szakács. – Több ilyenre lenne szükségünk, mint te.

A szalonna kétségtelenül jól jön majd. A Keleti Órségig hosszú, hideg út vezetett, és a Fal árnyékában nem voltak sem falvak, sem fogadók.

A hajnal előtti óra sötét volt és mozdulatlan. A Fekete Vár furcsán némának tűnt. A temető mellett két kétkerekű szekér várta, valamint Fekete Bulwer egy tucat tapasztalt felderítő társaságában, akik szikarak voltak, mint a lovaik. Fehérszemű Kedge hangosan káromkodott, amikor használható szeme felfedezte Samet.

– Ne törődj velem, Gyilkos! – mondta a Fekete. – Elveszített egy fogadást. Azt mondta, látogatni kell majd kihúznunk téged valamelyik ágy alól.

Aemon mester túl gyenge volt a lovagláshoz, ezért neki az egyik szekeret készítették elő. A fenekét alaposan kibélelték bundákkal, felülre pedig bőrből tetőt feszítettek ki, hogy távol tartsa az esőt és a havat. Szegfű és a gyermek is vele utaznak majd. A másik szekér viszi a ruháikat és egyéb holmijukat, egy láda ritka könyvvel egyetemben, amelyekről Aemon úgy vélte, a Fellegvárban hasznukat vehetik. Sam a fél éjszakát a felkutatásukkal töltötte, de még így is csak a negyedrészüket találta meg. *Nem is nagy baj, mert különben szükségünk lenne még egy szekérre.*

Megérkezett a mester is. A medvebőrbe, amibe beburkolózott, háromszor is belefért volna. Ahogy Clydas lassan a szekér felé vezette, hirtelen feltámadt a szél, és az öregember megtántorodott. Sam odasietett, és átkarolta. *A következő szélhajtás átrepíti a Falon.*

– Kapaszkodj a kezembe, mester. Nincs messze.

Az öregember bólintott. A szél hátrafújta a csuklyájukat.

– Óvárosban mindig meleg van. Van egy fogadó a Mézbor egyik szigetén, ahová növekedéskoromban jártam. Nagyon jó lesz újra ott ülni, és almabort szüröcsölni.

Mire besegítették a mestert a szekérbe, megjelent Szegfű is, kezében a bundába csomagolt csecsemővel. A szeme vörös volt a sírástól a csuklya alatt. Jon ugyanakkor érkezett meg Bánatos Edd társaságában.

– Havas nagyúr – fordult hozzá Aemon mester –, hagytam neked egy könyvet a szobámban. A *Jáde-kompendium*. Egy volantiszi kalandor, Colloquo Votar írta, aki keletre utazott, és bejárta a Jáde-tenger minden földjét. Van benne egy rész, amit talán érdekesnek találsz majd. Megkértem Clydast, hogy jelölje be neked.

– Megígérem, hogy elolvasom – felelte Havas Jon.

Aemon mester orrából halvány, vékony csíkban takony csordult ki. Letörölte kesztyűs keze fejével.

– A tudás fegyver, Jon. Jól szereld fel magad, mielőtt csatába vágatnál!

– Úgy lesz. – Szállingózni kezdett a hó. A nagy, puha pelyhek lustán hullottak alá az égből. Jon Fekete Bulwerhez fordult. – Igyekezzetek, amennyire csak lehet, de ne vállaltok felesleges kockázatot. Egy öregember és egy csecsszópo gyermek van veletek. Gondoskodj róla, hogy ne fázzanak és ne éhezzenek.

– Te is tedd ugyanezt, uram – mondta Szegfű. – Tedd ugyanezt a másikért. Keres egy másik szoptatós dajkát, ahogy mondtad. Megígérted, hogy keresel. A fiú... Dalia fia... úgy értem, a kis herceg... keresd neki valami jó asszonyt, hogy nagyra és erőse nőjön.

– A szavamot adom rá – bólintott Havas Jon ünnepélyesen.

– Ne adj nevet neki! Ne nevezd el, míg el nem múlik két éves. Balszerencsét hoz, ha akkor

nevezik el őket, amikor még a csecsen vannak. Ti, varjak, talán nem tudjátok ezt, de így van.

– Ahogy óhajtod, hölgyem.

Szegfű arcán haragos kifejezés suhant át.

– Ne nevezd így! Anya vagyok, nem hölgy. Craster felesége vagyok és Craster lánya, és *anya!*

Bánatos Edd megfogta a csecsemőt, amíg Szegfű bemászott a szekérbe, és betakargatta a lábát néhány dohos bundával. A keleti égbolt ekkorra már feketéből szürkére váltott. Balkezes Lew már nagyon szeretett volna elindulni. Edd felemelte a gyereket, Szegfű pedig a melléhez szorította. *Lehet, hogy most látom utoljára a Fekete Várat*, gondolta Sam, miközben felkecmergett a kancájára. Bármennyire gyűlölte is egykor a Fekete Várat, most rettenetesen fájt, hogy itt kell hagynia.

– No, vágjunk neki! – adta ki a parancsot Bulwer. Ostor csattant, és a szekerek lassan, dőcögve elindultak a barázdált úton, az egyre sűrűsödő hóesésben. Sam egy kicsit hátramaradt Clydasszal, Bánatos Edd-del és Havas Jonnal.

– Akkor hát – sóhajtotta –, ég veletek!

– Veled is, Sam – mondta Bánatos Edd. – Nem hiszem, hogy elsüllyed a hajód. A hajók csak akkor süllyednek el, ha én is a fedélzeten vagyok.

Jon a szekereket nézte.

– Amikor először láttam Szegfűt – szólalt meg –, Craster Várának a falához lapult. Vézna, sötét hajú lány a nagy hasával, amint ijedten kushad Szellem előtt. Szellem bement a nyulai közé, és szerintem attól félt, hogy széttépi őt, és felfalja a gyereket... de nem a farkastól kellett volna tartania, ugye?

Nem, gondolta Sam. *Az igazi veszélyt Craster, a saját apja jelentette.*

– Több bátorság van benne, mint hinné.

– Akárcsak benned, Sam. Legyen gyors, biztonságos utatok, és vigyázz rá, Aemonra meg a gyerekekre! – Jon mosolya furcsán szomorú volt. – És hajtsd fel a csuklyádat! A hópelyhek elolvadnak a hajadban.

ARYA

A távoli, halvány fény alacsonyan csillogott a tengeri ködön át a látóhatár felett.

– Olyan, mint egy csillag – mondta Arya.

– Az otthon csillaga – felelte Denyo.

Az apja vezényszavakat vakkantott. A tengerészek fel-le mászkáltak a három hosszú árbocon, kimásztak a kötelekre, bereffelték a nehéz, bíborszínű vitorlákat. Odalent a két nagy evezőspadon az evezősök nekifeszültek és teljes erejükből húztak. A fedélzet recsegve megdőlt, ahogy a *Titán leánya* jobbra billent, és lassan befordult.

Az otthon csillaga. Arya az orrban állt, egyik kezét az aranyozott orrszobron nyugtatta, amely egy tál gyümölcsöt tartó leányt ábrázolt. Egy pillanatra igyekezett úgy tenni, mintha *tényleg* az ő otthona várna rá előttük.

Ez persze ostobaság volt. Az otthona elpusztult, a szülei meghaltak, a fivéreit pedig megölték, az egy Havas Jon kivételével, aki a Falon volt. Ő is oda akart menni. Meg is mondta a kapitánynak, de erre még a vas érme sem volt képes rávenni. Arya valahogy sohasem találta meg azt a helyet, ahová elindult. Yoren megesküdött, hogy elviszi Deresbe, ám ő Harrenhalban, Yoren pedig a sírban kötött ki. Amikor megszökött Harrenhalból, hogy Zúgóba menjen, Lem, Anguy és Héthúr Tom foglyul ejtette, és az üreges hegyhez vonszolták. Aztán a Véreb rabolta el és cipelte magával az Ikrekhez. Arya haldokolva hagyta ott a folyó mellett, és Sospárló felé vette az útját, ahol reményei szerint hajóra szállhatott volna Keleti Órség felé, csakhogy...

Talán Braavos sem lesz olyan rossz. Syrio is Braavosbóljött, és talán Jaqen is itt van valahol. Jaqen volt az, akitől a vas érmét kapta. Nem volt igazán a barátja, ahogyan Syrio, de ugyan mire ment valaha is a barátokkal? *Nem kellenek barátok, amíg velem van Tű.* A hüvelykujja begyével megérintette a kardmarkolat gombját, s közben azt kívánta, azt kívánta...

Az igazat megvallva Aryának fogalma sem volt róla, mit kívánjon, ahogyan azt sem tudta, mi vár rá a távoli fény alatt. A kapitány felengedte a hajóra, de nem jutott ideje beszélgetni vele. A legénység egy része elkerülte, de volt, akiktől ajándékokat kapott: egy ezüstvillát, ujjatlan kesztyűt, egy bőrfoltokkal tarkított, lelógó karimájú gypjúkalapot. Az egyik férfi megmutatta, hogyan kell tengerészcsomót kötni. Egy másik megkínálta egy gyűszűnyi tűzborral. A barátságosabbak megveregették a mellkasukat, és addig ismételték a nevüket, míg Arya képes volt visszamondani nekik, bár az ő nevét soha senkinek sem jutott eszébe megkérdezni. Sócskának nevezték, mert Sospárlónál, a Trident torkolatának a közelében szállt fel. *Ez a név volt olyan jó, mint akármelyik másik,* gondolta.

Eltűnt az utolsó éjszakai csillag is... már csak az előttük lévő két fénypont világított.

– Már csak két csillag van.

– Két szem – bólintott Denyo. – A Titán lát bennünket.

Braavos Titánja. Öreg Nan sokat mesélt nekik a Titánról még odahaza Deresben. Óriás, akkora mint egy hegy, és ha Braavost veszély fenyegeti, felébred, szemében tűz gyúl, sziklateste recsegve-csikorogva felkél, és a tengerbe gázol, hogy elpusztítsa az ellenséget. „Braavos népe fiatal, előkelő leánykák rózsaszín, szaftos húásával eteti őt”, fejezte be Nan. Sansa pedig ilyenkor mindig rémülten vinnyogott, Luwin mester azonban azt mondta, a Titán csak egy szobor, Öreg Nan történetei pedig csak mesék.

Deres kiégett és leomlott, emlékeztette magát Arya. Öreg Nan és Luwin mester nagy valószínűséggel mindketten halottak, ahogy Sansa is. Nem vezet semmi jóra, ha rájuk gondol. Mindenkinek meg kell halnia. Ezt jelentették a szavak, a szavak, amelyeket Jaqen H'ghar taní-

tott neki, amikor odaadta az ütött-kopott vas érmét. Amióta eljöttek Sósparlóból, még több braavosi szót tanult: kérlek, köszönöm, tenger, csillag, tűzbor, de úgy jött ide, hogy már tudta: mindenkinek meg kell halnia. A *Leány* tengerészeinek többsége az Óvárosban, Királyvárban és Szűztóban töltött éjszakáknak köszönhetően törte a közös nyelvet, de csak a kapitány és a fiai beszéltek elég jól ahhoz, hogy eltársalogjanak vele. Denyo volt a legfiatalabb közülük, vaskos, vidám, tizenkét éves fiú, aki apja kabinját takarította, és legidősebb fivérének segédkezett a számolásban.

– Remélem, a Titánok nem éhes – jegyezte meg Arya.

– Éhes? – kérdezte Denyo zavartan.

– Nem számít. – Még ha a Titán tényleg rózsaszín, szaftos leányhúson élt is, Arya akkor sem félt tőle. Ő vézna jószág volt, nem megfelelő egy óriásnak, és majdnem tizenegy, szinte felnőtt nő. *És Sócska nem is előkelő származású.* – A Titán Braavos istene? – kérdezte. – Vagy nektek is ott van a Hét?

– Braavoson minden istent tisztelnek. – A kapitány fia imádott mesélni a városáról, legalább annyira, amennyire apja hajójáról szeretett beszélni. – A ti hét isteneteknek van szentélyük itt, a Tengeren Túli Szentély, de csak a westerosi tengerészek imádkoznak ott.

Ők nem az én hét istenem. Az anyám istenei voltak, és hagyták, hogy a Freyek meggyilkolják őt az Ikrekben. Eltűnődött, vajon talál-e istenerdőt Braavoson, szívében varsafával. Denyo talán tudta, de tőle nem kérdezhette meg. Sócska Sósparlóból jött, és mit tudhat egy sósparlói leány Észak ősi isteneiről? *A régi istenek halottak, mondta magában, és velük együtt anya, apa, Robb, Bran és Rickon, mind halottak.* Emlékezett rá, hogy régen egyszer az apja azt mondta: ha hideg szelek fújnak, a magányos farkas elpusztul, de a farka életben marad. *Éppen az ellenkezője történt.* Arya, a magányos farkas élt, a farka farkasait azonban elvitték, megölték és megnyúzták.

– A Holdénekesek vezettek bennünket erre a bűvőhelyre, ahol a valyriai sárkányok nem találhattak ránk – magyarázta Denyo. – Az övék a leghatalmasabb templom. Tiszteljük még a Vizek Atyját is, de az ő házat újra felépítik, amikor csak feleséget vesz. A többi isten együtt él egy szigeten, a város közepén. Ott találsz a... a Sokarcú Istent.

A Titán két szeme most fényesebbnek látszott és távolabb került egymástól. Arya nem ismert semmiféle Sokarcú Istent, de ha ő felel az imákra, akkor talán épen ő az, akit keres. *Ser Gregor, gondolta, Dunsen, Nyájas Raff, Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királynő. Már csak hat Joffrey halott volt, a Véreb végzett Polliverrel, a Csiklandozót pedig ő maga ölte meg, azzal az ostoba, pattanásos apróddal együtt. Nem öltöm volna meg, ha nem próbál megfogni.* A Véreb haldoklott, amikor otthagya a Trident partján, emésztette a sebláz. *Meg kellett volna ajándékoznom kegyelemmel, és szíven szúrni egy késsel.*

– Sócska, nézd! – Denyo a karjánál fogva megfordította. – Látod? *Ott!*

A part felé mutatott.

A köd szétfoszlott előttük, a hajó orra elválasztotta, mint rongyos, szürke függönyt. A *Titán leánya* kiterjesztett biborszín szárnyain hasította a szürkészöld vizet. Arya vízimadarak rikácsolását hallotta a fejük felett. Ott, ahová Denyo mutatott, hirtelen hosszú, sziklás hegygerinc emelkedett ki a tengerből, meredek lejtőit feketefenyők borították. Pontosan előttük azonban betört a tenger a szigetre, és a nyílt víz felett lángoló szemével és szélben csapkodó hosszú, zöld hajával ott tornyosult a Titán.

Szétvetett lábakkal állt az öböl fölött, mindkét talpa egy-egy hegyfokon nyugodott, válla fenyegetően magasodott a csipkés gerinc fölé. A lábait tömör sziklából faragták, ugyanabból a fekete gránitból, mint a tengerbe nyúló hegyek, amelyeken állt, bár a dereka körül zöld bronzból öntött, páncélozott szoknyát viselt. A mellvértje és taréjos sisakba bújtatott feje is tömör bronz volt. Lobogó haját zöldre festett kenderszövetből készítették, a szeme helyén tátongó barlangokban pedig hatalmas máglyák lobogtak. Egyik kezével a bal oldalán lévő hegygerinc-re támaszkodott, bronzujjai roppant kötömb köré fonódtak. Másik kezét magasan a feje fölé nyújtotta, és egy törött kard markolatát szorongatta vele.

Csak egy kicsivel nagyobb, mint Baelor király szobra Királyvárban, nyugtatta magát, amikor még jócskán kint jártak a tengeren. Ahogy azonban a gálya közelebb ért oda, ahol a hullámok megtörtek a sziklákon, a Titán még nagyobbra nőtt. Arya hallotta, ahogy Denyo apja mély hangján parancsokat ordít, és odafent a kötelek között a tengerészek bevonták a vitorlákat. *Át fogunk evezni a Titán lába között.* Arya látta az íjászok lőréseit a hatalmas bronz mellvértén, és a foltokat meg pettyeket a karján és a vállán, ahol a tengeri madarak fészkeltek. Felfelé nyújtogatta a nyakát. Áldott Baelor a térdéig sem érne fel. Egyszerűen átlépné Deres falait.

És akkor a Titán mennydörgésszerű üvöltést hallatott.

A hang éppen olyan óriási volt, mint ő maga, a borzalmas csikorgó, köszörülő zaj olyan hangos volt, hogy még a kapitány üvöltését és a fenyőfákkal benőtt hegyoldalnak csapódó hullámok dübörgését is elnyomta. Egyszerre vagy ezernyi tengeri madár röppent a levegőbe, Arya pedig összerándult, de aztán látta, hogy Denyo nevet.

– Csak figyelmezteti az Arzenált az érkezésünkre! – kiabálta a fiú. – Nem kell félned tőle!

– Nem is félttem! – kiáltotta vissza Arya. – Csak hangos volt, ennyi az egész!

A szél és a hullámok most már keményen kézben tartották a *Titán leányát*, és sebesen röptették a csatorna felé. A kettős evezősor simán húzott, fehér habot korbácsolva a vízen, miközben a Titán árnyéka lassan elborította őket. Néhány pillanatig úgy tűnt, egészen biztosan nekivágódnak a szobor lába alatt magasodó szikláknak. Arya Denyo mellett kuporgott az orrban, és sós ízt érzett a szájában, ahol a permet elérte az arcát. Most már egyenesen felfelé kellett néznie, hogy láthassa a Titán fejét. „Braavos népe fiatal, előkelő leánykák rózsaszín, szaftos hússal eteti őt”, hallotta újra Öreg Nan hangját, de ő már nem fiatal leányka, és nem fog megijedni egy buta szobortól.

A biztonság kedvéért azonban Tű markolatán tartotta a kezét, miközben átsuhantak az óriás lába között. A roppant kőcombok belső oldalát további lőrések pettyezték, és amikor Arya hátrafelé tekerte a nyakát, hogy lássa, amint az árbockosár jó tízlépésnyire úszik el a szobor alatt, gyilkolyukákat vett észre a Titán páncélszoknyája alatt. A lyukakat fedő rácsok mögül sápadt arcok bámultak le rájuk.

Aztán átjutottak.

Az árnyék eltűnt, a fenyvesekkel borított sziklák mindkét oldalon eltávolodtak tőlük, a szél alábbhagyott, és egy hatalmas lagúnában találták magukat. Előttük újabb szirt emelkedett. A sziklaerőd óriási, tüskés ökölként meredt elő a vízből, s a kőpártázat mögött skorpiók, tűzköpek és kőhajító gépek nyüzsögtek. Denyo „Braavos Arzenáljának” nevezte, olyan büszkén, mintha ő maga építette volna. „Ott egy nap alatt képesek megépíteni egy hadigályát.” Arya több tucat gályát látott, amelyek mólókhoz kikötve vagy csúsztatósólyán várakoztak. A köves parton sorakozó számtalan fadokkból festett hajóorrok meredtek elő szikáran, gonoszul és éhesen, mint vérebe a ketrecben, amelyek csak gazdájuk vadászskürtjének jelére várnak. Arya megpróbálta megszámolni őket, de túl sok volt belőlük, és a partvonal kanyarulata mögül még több dokk, raktár és kikötő bukkant elő.

Két gálya jött elébük. Szinte csak súrolták a vizet, mint a szitakötők, tompa színű evezőik előre-hátra cikáztak. Arya hallotta, hogy a kapitány átkiált nekik, a másik két kapitány pedig visszakiabál, de nem értette, mit mondanak. Megszólalt egy kürt. A gályák két oldalt elhaladtak mellettük, olyan közel, hogy Arya jól hallotta a dobok fojtott lüktetését a bíborra festett hajótest aljából, *bum bum bum bum bum bum bum bum*, mintha élő szívek vertek volna odabent.

A következő pillanatban már maguk mögött hagyták a gályákat és az Arzenált is. Előttük széles, borsózöld, fodrozódó víztükör terpeszkedett, mint egy hatalmas, színes üveglap. Ebből a nedves mélységből emelkedett ki maga a tulajdonképpeni város, kupolák, tornyok és hidak szürke, arany és vörös rengetege. *Braavos száz szigete a tengerben.*

Luwin mester mesélt nekik Braavosról, de Arya már elfelejtette a tanult többségét. Sík város volt, ezt még ilyen távolságból is látta, nem olyan, mint Királyvár három magas hegyével. Itt csak olyan dombok voltak, amelyeket emberi kéz emelt téglából, gránitból, bronzból és márványból. Valami más is hiányzott, de kellett hozzá néhány perc, hogy rájöjjön, mi az. Nin-

csenek városfalak. Amikor azonban ezt megjegyezte Denyónak, a fiú csak nevetett rajta.

– A mi falaink fából vannak, és bíborszínűre festjük őket – mondta. – A mi falaink a gályák. Más falra nincs szükségünk.

A fedélzet megnyikordult mögöttük, Arya megfordult. Denyo apja tornyosult fölénk hosszú, bíborszínű kapitányi gyapjúkabátjában. Ternesio Terys kereskedő kapitánynak nem volt szakálla, szögletes, szél cserzette arcát rövidre nyírt, ápolt ősz haj keretezte. Az átkelés alatt Arya gyakran látta őt tréfálkozni a legénységgel, ám ha a homloka ráncba szaladt, az emberek úgy menekültek előle, mint a vihar elől. Most is ráncolta a homlokát.

– Utunk a végéhez ért – mondta Aryának. – A Chequy-kikötőbe megyünk, ahol a Tengerúr vámhivatalnokai feljönnek a fedélzetre, hogy átvizsgálják a rakományunkat. Ez legalább fél napba telik, mint általában, de semmi szükség rá, hogy várakozz miattuk. Szedd össze a holmidat! Leengedek egy csónakot, és Yorko kivisz a partra.

A part. Arya az ajkába harapott. Azért kelt át a keskeny tengeren, hogy ide eljusson, de ha a kapitány megkérdezte volna, azt feleli, a *Titán leánya* fedélzetén akar maradni. Sócska túl kicsi volt, hogy evezzen, ezt jól tudta, de meg tudta volna tanulni, hogyan kell kötelet fonni, vitorlát kötni és tartani az irányt a nagy sós tengereken. Denyo egy alkalommal felvitte őt az árbockosárba, és egy cseppet sem félt, bár a fedélzet igen apróra zsugorodott alatta. *Én is tudok számolni, és kabint takarítani is.*

A gályán azonban nem volt szükség még egy hajóinasra. Ezenkívül csak rá kellett néznie a kapitány arcára, és rögtön látta, mennyire szeretne már megszabadulni tőle. Arya tehát csak bólintott.

– A partra – mondta, pedig a part csak idegeneket jelentett.

– *Valar dohaeris.* – A kapitány két ujjával megérintette a homlokát. – Kérlek, emlékezz Ternesio Terysre, és a szolgálatra, amit neked tett.

– Emlékezni fogok – felelte Arya erőtlenül. A szél a köpönyegébe kapaszkodott, állhatatosan, mint egy kísértet. Ideje volt távoznia.

Szedd össze a holmidat, mondta a kapitány, de abból aztán nem volt sok. Csak a ruha, ami rajta volt, a kis pénzeserszény, az ajándékok, amiket a legénység tagjaitól kapott, a tőr a bal csípőjén és Tú a jobbján.

A csónak előbb készen állt, mint ő, és Yorko már az evezőknél ült. Ő is a kapitány fia volt, csak idősebb, mint Denyo, és kevésbé barátságos. *Nem búcsúztam el Denyótól,* jutott eszébe, miközben lefelé mászott, hogy beüljön mellé. Eltűnődött, vajon látja-e még valaha a fiút. *El kellett volna köszönnöm tőle.*

A *Titán leánya* lassan zsugorodott mögöttük, a város pedig egyre nagyobb lett Yorko minden evezőcsapásával. Jobbra tőlük kikötőt látott; mólók és gátak kusza szövevényét telis-tele nagy hasú ibbeni bálnavadászhajókkal, nyár-szigeteki hattyúhajókkal és annyi gályával, hogy lehetetlenség lett volna megszámolni. Balra egy másik kikötő húzódott, kicsit távolabb, egy tengerbe vesző földnyúlvány mögött, ahol a vízből félig elsüllyedt épületek csúcsai meredeztek. Arya még soha életében nem látott ennyi hatalmas épületet egy helyen. Királyvárban ott volt a Vörös Torony, Baelor Nagy Szentélye és a Sárkányfészek, de Braavosban csak úgy hemzsegtak a templomok, tornyok és paloták, amelyek ekkorák vagy még nagyobbak voltak. *Megint egér lesz belőlem,* gondolta rosszkedvűen, *amilyen Harrenhalban voltam, mielőtt elmenekültem volna.*

Onnét, ahol a Titán állt, a város egyetlen hatalmas szigetnek látszott, de ahogy Yorko közelebb evezett, Arya látta, hogy valójában több, egymáshoz közel álló kisebb szigetek alkotják, amelyeket számtalan csatornán átívelő köhidak kötnek össze egymással. Az öblön túl szürke kőházakkal szegélyezett utcákat látott. A házakat olyan sűrűn építették, hogy szinte összeborultak. Arya szemének furcsán hatottak, mert négy-öt emeletnyi magasak és igen karcsúak voltak, hegyes kalapra emlékeztető, csúcsos cseréptetőkkel. Szalmatetőt nem látott, és a Westerosról ismert gerendaépületekből is alig akadt néhány. *Nincsenek fák,* döbönt rá. *Braavos csupa kő. Szürke város a zöld tengerben.*

Yorko a dokkok északi oldala felé került, és bevezetett egy széles, zöld vizű csatornába, amely egyenesen a város szívébe vezetett. Áthaladtak egy félszáz hal-, rák- és tintahalfajta faragványával díszített kőhíd boltíve alatt. Egy második híd tűnt fel előttük, erre tekergőző indákat faragtak, ezen túl pedig egy harmadik, amely ezernyi festett szemmel bámult le rájuk. Mindkét oldalon kisebb csatornák nyíltak, azokból pedig még kisebbek. Arya észrevette, hogy néhány ház a csatornák fölé épült, mintegy alagúttá változtatva azokat. Az épületek között felémelt farkú vízi kígyókat formázó karcsú, festett csónakok suhantak. Ezekben nem eveztek, hanem rúddal tölték előre a farban álló, szürke, barna és mély moszatzöld köpönyeget viselő férfiak. Nagy, lapos fenekű, ládákkal és hordókkal megrakott bárkákat is látott. Ezeket mindkét oldalon vagy húszan-húszan lökdösték előre. De voltak ott csinos úszó házak is, színes üveglámpásokkal, bársonyfüggönyökkel és réz orrszobrokkal. A távolban, a kanálisok és a házak fölött masszív, szürke kőből épült útféle látszott. Az óriási építmény három sor roppant boltíven nyugodott, és dél felé beleveszett a ködbe.

– Mi az? – kérdezte Arya Yorkótól, és az építményre mutatott.

– Az édesvizű folyó – felelte az. – Friss vizet hoz a szárazföld belsejéből az iszapos lapályokon és a sós parti vizeken át. Jó, édes vizet a szökőkutaknak.

Amikor Arya hátrapillantott, a kikötő és a lagúna már eltűnt a szemük elől. Előttük a csatorna mindkét oldalán hatalmas szobrok sorakoztak; a tengeri madarak ürülékével pettyezett hosszú bronzpalástot viselő, komoly kőférfiak szobrai. Néhányuk könyvet tartott, mások tört vagy kalapácsot. Egyikük arancsillagot szorongatott felemelt kezében. Egy másik felfordított kőkancsójából kiapadhatatlan vízszugár ömlött a csatornába.

– Azok istenek? – kérdezte Arya.

– Tengerurak – válaszolta Yorko. – Az Istenek szigete kicsit távolabb van. Látod? Hat híddal lejjebb, a jobb parton. Az ott a Holdénekesek temploma.

A templom egyike volt azoknak az épületeknek, amiket Arya már a lagúnából észrevett. A hófehér márványtömeg tetején hatalmas ezüstkupola ült, amelynek tejüveg ablakai a hold fázisait ábrázolták. Kapuját két oldalról egy-egy márvány szütleány őrizte, akik olyan magasak voltak, mint a Tengerurak, és félhold alakú szemöldökfát tartottak.

Lejjebb újabb templom állt. Ezt vörös kőből emelték, és zord volt, akár egy erőd. Magas, szögletes tornya tetején húsz láb átmérőjű serpenyőben tűz lobogott, a rézajtók mellett pedig további, kisebb tüzek égtek.

– A vörös papok imádják a tüzüket – mondta Yorko. – Az ő istenük a Fény Ura, a vörös R'hllo.

Tudom. Arya emlékezett Myri Thorosra régi páncéljában és kopott palástjában, amelyben inkább rózsaszín papnak látszott, semmint vörösnek. De a csókja visszahozta a halálból Beric urat. Arya nézte, ahogy a vörös isten háza lassan elúszik mellettük, és eltűnődött, vajon ezek a braavosi papok is képesek-e ilyesmire.

Ezután hatalmas, zuzmóval borított téglaeépület következett. Arya raktárépületnek nézte volna, ha Yorko nem világosítja fel:

– Ez a Szent Menedék, ahol a kisebb istenek előtt hajtunk fejet, akiket a világ már elfelejtett. Karámként is emlegetik.

A Karám magas, zuzmóval benőtt falai között kis csatorna nyílt, és Yorko itt jobbra kormányozta a csónakot. Áthaladtak egy alagúton, majd megint kibukkantak a fényre. Mindkét oldalon további szentélyek tűntek fel.

– Nem tudtam, hogy ilyen sok isten van – jegyezte meg Arya.

Yorko morgott valamit. Követték a csatorna kanyarulatát, és újabb híd alatt úsztak át. A baljukon sziklás domb emelkedett, a tetején sötétszürke, ablaktalan kőtemplommal. A templom ajtajától lépcsősor vezetett le egy fedett révhez.

Yorko lelassította a csónakot, s az lágyan a kőcölöpöknek ütődött. Megmarkolt egy vaskarikát, hogy egy ideig egy helyben maradjanak.

– Itt kiteszlek.

A kikötőre árnyék borult, a lépcső meredek volt. A templom fekete cserépteteje hegyes csúcsban végződött, mint a házaké a csatorna mentén. Arya az ajkába harapott. *Syrio Braavosból jött. Lehet, hogy ő is járt ebben a templomban. Ő is felment ezen a lépcsőn.* Megragadta az egyik karikát, és felhúzta magát a partra.

– Tudod a nevemet – szólalt meg Yoriko a csónakból.

– Yoriko Terys.

– *Valar dohaeris.* – Az evezővel ellökte magát, és visszasodródott a mélyebb vízre. Arya nézte, ahogy visszaevez azon az úton, amelyiken jöttek, míg el nem tűnt a híd árnyékában. Amikor az evezők csobbanásai elhaltak, szinte hallotta a saját szívverését. Hirtelen valahol másutt járt... Harrenhalban talán, Gendryvel, vagy a Vérebbel a Trident melletti erdőben. *Sócska csak egy buta gyerek,* mondta magában. *De én farkas vagyok, és nem félek.* Megveregette Tú markolatát, hogy szerencsét hozzon, és bevetette magát az árnyékok közé. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, hogy senki se mondhassa rá, egy pillanatra is megijedt.

A lépcső tetején tizenkét láb magas, faragott kettős faajtót talált. A bal oldali ajtószárny varsafából készült, halovány volt, mint a csont. A jobb oldali fénylő ébenből. Az ajtó közepét faragott hold díszítette, amely a varsafa oldalon ébenből, az ében oldalon pedig varsafából volt. Az egész valahogy a deresi istenerdő szívfáját juttatta az eszébe. *Az ajtó figyel engem,* gondolta. Kesztyűs kezével egyszerre megnyomta mindkét szárnyat, de azok nem mozdultak. *Bezárták, bereteszelték.*

– Engedj be, te ostoba! – mondta. – Átkeltem a keskeny tengeren. – Ökölbe szorította a kezét, és dörömbölni kezdett. – Jaqen mondta, hogy jöjjenek el. Nálam van a vas pénz! – Elővette az erszényéből, és felemelte. – Látod? *Valar morghulis.*

Az ajtó nem felelt, csak kinyílt.

Az ajtószárnyak néma csendben, befelé nyíltak, pedig emberi kéz nem mozgatta őket. Arya tett egy tétova lépést előre, aztán még egyet. Az ajtó becsukódott mögötte, és egy rövid időre megvakult. Tú ott volt a kezében, bár nem emlékezett rá, hogy előhúzta volna. A falakon itt-ott gyertya égett, de ezek olyan kevés fényt adtak, hogy Arya a saját lábát sem látta. Valaki suttozott, de túl halkan ahhoz, hogy megérthette volna a szavakat. Valaki más sírt. Puha lépteket hallott, bőr súrlódott kövön, egy ajtó kinyílt és becsukódott. *Víz, vizet is hallok.*

A szeme lassan hozzászokott a sötétséghez. A templom belülről sokkal nagyobbnak tűnt, mint odakintről. Westeros szentélyei hétoldalúak voltak, hét oltárral a hét istennek, de itt több isten volt hétnél. Ott sorakoztak a szobraik végig a falak mentén, hatalmasan, fenyegetően. A lábuknál vörös gyertyák pislákoltak, tompán, mint a távoli csillagok. A hozzá legközelebb álló, tizenkét láb magas márványszobor egy asszonyt ábrázolt. A szeméből valódi könnyek csorogtak a kezében tartott edénybe. Mögötte ébenfából faragott, oroszlánfejű férfialak ült egy trónszéken. Az ajtó másik oldalán hatalmas, vasból és bronzból öntött ló ágaskodott két roppant hátsó lábán. Kicsit beljebb nagy kőarcot vett ki, egy sápadt gyermeket karddal, egy bozontos, bivalyméretű fekete kecskét, botra támaszkodó, csuklyás férfialakot. A többi szobor csak kivehetetlen tömeg volt számára, alig látta őket a homályban. Az istenek között falfülkék rejtőztek, telis-tele árnyakkal, néhányban gyertya égett.

Arya kezében a kardjával, óvatosan lopakodott előre a hosszú kőpadok között, halkán, mint egy árny. Érezte, hogy a padló kőből van; nem csiszolt márvány, mint Baelor Nagy Szentélyében, hanem valami durvább. Suttogó asszonyok csoportja előtt haladt el. A levegő meleg volt és sűrű, olyan fülledt, hogy ásítania kellett. Érezte a gyertyák illatát. Az illat nem volt ismerős, és valami egzotikus tömjénnek tulajdonította, de ahogy egyre mélyebben hatolt a templomba, mintha hó, fenyőtű és forró ragu illatát árasztották volna. *Jó illatok,* gondolta Arya, és egy kicsit máris bátrabbnak érezte magát. Elég bátornak ahhoz, hogy visszacsúsztassa Tút a hüvelyébe.

A templom közepén megtalálta a vizet, aminek a hangját hallotta. Egy tíz láb átmérőjű medence állt ott, fekete volt, mint a tinta, tompa fényű vörös gyertyák világították meg. Mellette ezüstös palástot viselő, fiatal férfi ült, és halkán sírt. Arya látta, hogy belemeríti az egyik kezét

a medencébe, mire skarlátvörös hullámok szaladtak szerteszét a vízen. Aztán kihúzta az ujjait, és egyenként leszopogatta őket. *Biztosan szomjas.* A medence karimáján kőkupák sorakoztak. Arya megtöltötte az egyiket, és odavitte neki, hogy ihasson. Az ifjú egy hosszú pillanatig csak bámult rá, amikor odanyújtotta neki a kupát.

– *Valar morghulis* – szólalt meg.

– *Valar dohaeris* – felelte Arya.

A fiatal férfi nagyot kortyolt a vízből, majd halk loccsanással a medencébe ejtette a kupát. Azután feltápáskodott, megingott, és kezét a hasára szorította. Arya egy pillanatig azt hitte, összeesik. Csak ekkor vette észre az egyre terjedő sötét foltot az öve alatt.

– Téged ledöftek! – tört ki belőle, de a másik ügyet sem vetett rá. Bizonytalanul megindult a fal felé, bemászott egy fülkébe, és leheveredett egy kemény kőágyra. Amikor Arya körülnézett, további falfülkéket látott. Néhányban öregemberek aludtak.

Nem, suttogta egy félig elfelejtett hang a fejében. Halottak vagy haldokolnak. Láss a szemmeddel!

Valaki megérintette a karját.

Arya megpördült, de csak egy kislány volt az: sápadt, kicsi gyerek kámzsás köpönyegben, amely szinte elnyelte. A köpönyeg jobb oldala fekete volt, a bal fehér. A kámzsa alatt sovány, csontos, beesett arcot látott csészealjnyi, sötét szemekkel.

– Ne érints meg! – figyelmeztette Arya a jelenést. – A fiút, aki utoljára megérintett, megöltem.

A lány mondott néhány szót, amit Arya nem értett. Megrázta a fejét.

– Nem beszéled a közös nyelvet?

– Én igen – szólalt meg mögötte egy hang.

Aryának egy cseppet sem tetszett, ahogy folyton meglepetést okoztak neki. A csuklyás férfi magas volt, és annak a fekete-fehér köpenynek a nagyobb változatát viselte, mint ami a lányon is volt. Arya a kámzsa alatt nem látott egyebet, csak a szemében tükröződő halvány, vörös gyertyafényt.

– Miféle hely ez? – kérdezte tőle.

– Ez a hely a béke. – A férfi hangja szelíd volt. – Itt biztonságban vagy. Ez a Fekete és a Fehér Háza, gyermekem. Bár te túl fiatal vagy ahhoz, hogy a Sokarcú Isten kegyét keresd.

– Ő is olyan, mint a déli isten, amelyiknek hét arca van?

– Hét? Nem. Neki megszámlálhatatlan arca van, gyermek, annyi, ahány csillag van az égen. Braavosban mindenki azt imád, akit akar... de minden út végén ott áll Ő, a Sokarcú, és vár. Egy napon előtted is ott áll majd, ne félj. Ne siettesd az ölelését!

– Én csak Jaqen H'ghart keresem.

– Nem ismerem ezt a nevet.

Arya szíve elszorult.

– Lorathból jött. A haja fehér volt az egyik oldalon, és vörös a másikon. Azt mondta, megtanít engem titkokra, és ezt adta.

A vas érmét eddig a kezében szorongatta. Amikor kinyitotta az ujjait, a pénzdarab izzadt tenyeréhez tapadt.

A pap szemügyre vette az érmét, de nem mozdult, hogy megérintse. A nagy szemű, ágrólszakadt lány is azt bámulta. A kámzsás férfi végül így szólt:

– Mondd meg a neved, gyermek.

– Sócska. Sospárlóból jövök, a Trident mellől.

Bár nem látta a férfi arcát, valahogy érezte, hogy mosolyog.

– Nem – mondta. – Mondd meg a neved!

– Galamb – felelte ezúttal.

– Az igazi nevedet, gyermek.

– Az anyám Nannak nevezett el, de mindenki csak Menyétnek hív...

– A nevedet.

Arya nyelt egyet.

– Arry. A nevem *Arry*.

– Közel járunk. És most az igazat.

A félelem mélyebbre hatol a pengénél, mondta magában.

– Arya. – Először csak suttogva ejtette ki a szót. Másodszorra szinte hozzávágta vallatójához. – *Arya* vagyok, a Stark-házból!

– Az vagy – bólintott a férfi. – De a Fekete és a Fehér Házában nincs helye Aryának a Stark-házból.

– Kérlek! – rimánkodott Arya. – Nincs hová mennem.

– Félsz a haláltól?

Arya az ajkába harapott.

– Nem.

– Lássuk! – A pap leengedte a kámzsáját. Alatta nem volt arc, csak megsárgult koponya, amelyről itt-ott bőrfoszlányok lógtak, az egyik üres szemgödörben pedig fehér féreg vonaglott.

– Csókolj meg, gyermekem! – recsegte a férfi. A hangja száraz volt és fojtott, mint a halálhörgés.

Azt hiszi, megijeszthet? Arya megcsókolta ott, ahol az orrának kellett volna lennie, és kihúzta a szemből a döggukacot, hogy megegye, de az elenyészett a kezében, mint az árnyék.

A sárga koponya is olvadni kezdett, és egy pillanattal később a legkedvesebb öregember mosolygott le rá, akit valaha látott.

– Még soha senki sem próbálta megenni a férgemet – mondta. – Éhes vagy, gyermekem?

Igen, felelte magában Arya, *de nem ételre vágyom*.

CERSEI

Hideg eső hullott, és sötétre festette a Vörös Torony falait és sáncait, mint a vér. A királynő megfogta a király kezét, és határozott léptekkel átvezette a sáros udvaron a kísérettel együtt várakozó hintóhoz.

– Jaime bácsi azt mondta, a lovamon ülhetek, és pénzt szórhatok az egyszerű embereknek! – tiltakozott a kisfiú.

– Talán meg akarsz fázni? – Cersei nem akart ekkora kockázatot vállalni. Tommen sohasem volt olyan erős, mint Joffrey. – A nagyapád azt akarná, hogy igazi királyként mutakozz a virrasztásán. Nem állítunk be a Nagy Szentélybe vizesen és sárosan.

Épp elég baj, hogy megint gyászt kell viselnem. A fekete nem az ő színe volt; fehér bőre miatt ő is félig halottnak tűnt benne. Cersei egy órával hajnal előtt kelt, hogy megfürödjön és rendbe hozza a haját, és nem engedte, hogy az eső tönkretegye az erőfeszítéseit.

A hintóban Tommen hátradőlt a párnákon, és kibámult az esőbe.

– Az istenek nagyapáért sírnak. Jocelyn úrnő azt mondja, az esőcseppek az ő könnyeik.

– Jocelyn Swyft bolond. Ha az istenek sírni tudnának, sírtak volna a fivéréért is. Az eső csak eső. Húzd be a függönyt, nehogy beverjen. Ez a palást cobolyprém, szeretnéd ha tönkremenne?

Tommen szó nélkül engedelmeskedett. Jámorsága aggodalommal töltötte el Cerseit. Egy királynak erősnek kell lennie. *Joffrey ellenszegült volna. Őt sohasem volt könnyű megfélemlíteni.*

– Ne görnyedj össze annyira! – szólt rá Tommenre. – Ülj úgy, ahogy egy királyhoz illik! Feszítsd hátra a válladat és igazítsd meg a koronádat. Azt akarod, hogy leessen a fejedről az urak előtt?

– Nem, anyám. – A fiú kihúzta magát és felemelte a kezét, hogy megigazítsa a koronát. Joff koronája túl nagy volt neki. Tommen mindig hajlamos volt a hízásra, de az arca most mintha soványabbnak tűnt volna. *Vajon eszik rendesen?* Meg kell majd kérdeznie az intézőt. Nem hagyhatta, hogy Tommen megbetegedjék, főleg így, hogy Myrcella a dorne-iak kezében van. *Idővel belenő majd Joff koronájába...* Addig is szükség lesz egy kisebbre, amely nem fenyeget állandóan azzal, hogy elnyeli a fejét. Haladéktalanul utasítania kell az aranyműveseket.

A hintó lassan haladt lefelé Aegon hegyén. Előttük a Királyi Testőrség két tagja lovagolt, a fehér lovon ülő fehér lovagok fehér palástja ázottan lógott a vállukról. Mögöttük ötven aranyba és vörösbe öltözött Lannister őr jött.

Tommen kilesett a függöny résein át az üres utcára.

– Azt hittem, több ember lesz. Amikor apám meghalt, minden ember kijött, hogy lásson bennünket.

– Az eső bekergette őket a házaikba. – Királyvár sohasem szerette Tywint nagyurat. *Nem mintha neki szüksége lett volna szeretetre. „A szeretetet nem eheted meg, nem vehetsz lovat rajta, és a házatad sem fűtheted vele a hideg éjszakákon”* hallotta egyszer, amint ezt mondja Jaime-nek, amikor a bátyja annyi idő lehetett, mint Tommen most.

A gyászolók kis csoportja eltörpült az aranyköpönyegeseké mellett, akiket Ser Addam Marbrand vonultatott fel Baelor Nagy Szentélye, a Visenya hegyén álló márványcsoda előtti téren. *Később többen is jönnek majd,* nyugtatta magát a királynő, miközben Ser Meryn Trant lesegítette a hintóról. A reggeli szertartásra csak a legelőkelőbbek és kíséretük nyert bebocsátást; délután lesz egy másik a közembereknek, az esti imádságon pedig mindenki részt vehe-

tett. Cerseinek akkorra vissza kell jönnie, hogy a köznép lássa őt gyászolni. *A csőcseléknek meg kell kapnia a szórakozását.* Micsoda kellemetlen teher! Hivatalos dolgokban kellett volna eljárnia, meg kellett nyernie egy háborút, irányítania kellett egy birodalmat. Az apja biztosan megértette volna.

A fősepton a lépcső tetején várta őket. Hajlott hátú vénember volt ritkás, ősz szakállal. Annyira meggörnyedt díszesen hímzett palástja súlya alatt, hogy a szeme egy vonalba került a királynő keblével... igaz, a koronája, egy könnyed, metszett kristályból és aranyzsinórokból készített költemény jó másfél lábbal toldotta meg a magasságát.

Tywin nagyúr adta neki ezt a koronát ahelyett, amelyik elveszett, amikor a tömeg végzett az előző főseptonnal. Az emberek kiráncigálták a vén bolondot a hintójából és ízekre tépték aznap, amikor Myrcella elhajózott Dorne-ba. *Falánk és könnyen kezelhető ember volt. Ez visszont...* Ez a fősepton Tyrion teremtménye, döbbsen rá hirtelen Cersei. Nyugtalanító gondolat.

Az öregember foltos keze leginkább egy csirkelábra hasonlított, ahogy előmeredt az arany-paszománnyal futtatott és apró kristályokkal teleaggatott ruhaujjból. Cersei letérdelt a vizes márványra, megcsókolta az ujjait, és intett Tommennek, hogy tegye ugyanezt. *Vajon mit tudhat rólam? Mennyit mondott el neki a törpe?* A fősepton mosolyogva kísérte be őket a szentélybe. De ez vajon veszélyes tudásról árulkodó, fenyegető mosoly volt, vagy csak egy vénember ráncos ajkának bárgyú rándulása? A királynő nem tudhatta biztosan.

Áthaladtak a Lámpások Csarnokának színes ólomüveg gömbjei alatt, kéz a kézben Tommennel. Két oldalról Trant és Feketeüst fogta közre őket, az átázott palástjukról csepegő víz tócsákba gyűlt a padlón. A fősepton lassan lépkedett kristálygömbbel ellátott varsafa botjára támaszkodva. Heten kísérték a Leghívebbek közül csillogó selyemruhában. Tommen aranybrokátot viselt cobolyprém köpenye alatt, a királynő egy régi, hermelinbéléses fekete bársonyköntöst. Nem volt ideje újat készíttetni, és nem vehette fel ugyanazt, amelyiket Joffrey temetésén viselt, sem pedig azt, amiben Roberttől búcsút vett.

Legalább azt nem várják majd el, hogy Tyrion miatt is gyászba öltözzek. Az ő halálakor vörös selymet és aranyat veszek, a hajamba pedig rubinokat tűzök. Az az ember, aki elhozza neki a törpe fejét, főúri rangra emeltetik, hirdette ki, bármilyen alantas legyen is származása vagy helyzete. A hollók a Hét Királyság minden szegletébe elvitték az ígérését, és a hírek hamarosan eljutnak majd a keskeny tengeren át a Kilenc Szabad Városba, és azon túl is. *Hiába fut az Ördögfióka a világ végéig, nem menekülhet előlem.*

A királyi menet áthaladt a belső kapun, belépett a Nagy Szentély tágas szívébe, majd végigment egy széles átjárón, amelyből hét találkozott a kupola alatt. Jobbra és balra előkelő gyászolók ereszkedtek térdre, ahogy a királynő és a király elvonultak előttük. Ott volt apja sok zászlóhordozója és számos lovag, akik félszáz csatában küzdöttek Tywin nagyúr oldalán. A látványuk önbizalommal töltötte el Cerseit. *Nem maradtam egyedül.*

Tywin Lannister holtteste lépcsős márványravatalon feküdt a Nagy Szentély hatalmas üveg-, arany- és kristálykupolája alatt. A fejénél Jaime állt őrt, ép kezének ujjai egy óriási aranypallos markolatára fonódtak, amelynek hegye a padlón pihent. Csuklyás köpönyege fehér volt, akár a frissen hullott hó, hosszú páncélinge gyöngyházfényű pikkelyeit aranszegéllyel futtatták. *Tywin nagyúr azt akarta volna, hogy a Lannisterek aranyát és karmazsínját viselje,* gondolta Cersei. *Mindig dühítette, ha Jaime-et tetőtől talpig fehérben látta.* A fivére megint növeszteni kezdte a szakállát is, az állát és az arcát borító erős borosta durva, ápolatlan külsőt kölcsönzött neki. *Legalább azt megvárhatta volna, míg apánk csontjai a hegy alá kerülnek.*

Cersei felvezette a királyt a három alacsony lépcsőfokon, és letérdeltek a holttest mellé. Tommen szemébe könnyek szöktek.

– Halkan sírj – súgta neki egészen közléről. – Király vagy, nem valami nyafogó csecsemő. Az urak téged figyelnek.

A fiú a keze fejével letörölte a könnyeit. Az ő szemét örökölte; smaragdzöld volt, fényes és nagy, mint Jamie-é ennyi idős korában. A fivére szépséges fiú volt... de ugyanakkor vad is, olyan vad, mint Joffrey, igazi oroszlánkölyök. A királynő átölelte Tomment, és megcsókolta

arany fürtjeit. *Szüksége lesz rám, hogy megtanítsam uralkodni és megvédjem az ellenségeitől.* Néhányan közülük ebben a pillanatban is ott álltak mögöttük, részvétet színlelve.

A csendes nővérek úgy felvértezték Tywin nagyurat, mintha valami végső ütközetre készülne. Legszebb vértjét viselte, mély, sötétvörösre lakkozott súlyos acélt, páncélkesztyűjén, láb- és mellvértjén aranyberakással. A mellkorongjai aranyló napot ábrázoltak, mindkét vállán egy-egy ugrásra kész arany nöstény oroszlán, a feje mellé helyezett sisakot pedig sörényes hím oroszlán díszítette. A mellkasára aranyozott, rubinokkal kirakott hüvelyű kardot fektettek, arany sodronykesztyűbe bújtatott ujjai a markolatra kulcsolódtak. *Még holtában is milyen nemes az arca,* gondolta Cersei, *bár a szája...* Az apja szája sarka enyhén felfelé görbült, amitől bizonytalan, réveteg kifejezés ült az arcára. *Ez nem helyénvaló.* Pycelle-t hibáztatta; tudtára kellett volna adnia a csendes nővéreknek, hogy Tywin Lannister uraság sohasem mosolygott. *Az a fickó annyit sem ér, mint mellbimbók a mellvértten.* Emiatt a félmosoly miatt Tywin nagyúr valahogy kevésbé látszott félelmetesnek. No meg amiatt, hogy a szeme csukva volt. Az apja tekintete mindig nyugtalanító volt: halványzöld, szinte ragyogó, apró aranyfoltokkal. Az a tekintet az ember bensőjébe hatolt, és látta, milyen gyenge, hitvány és ocsmány legbelül. *Ha rá nézett valakire, az tudta.*

Hívatlanul egy emlék tolult fel benne a lakomáról, amelyet Aerys király rendezett, amikor Cersei először megérkezett az udvarhoz. Éretlen leányka volt, zsenge, mint a nyári fű. A vén Merryweather éppen a bor adójának felemeléséről locsogott, amikor Rykker uraság így szólt:

– Ha aranyra van szükségünk, Ófelségének csak rá kell ültetnie Tywin nagyurat az éjjeli-edényére.

Aerys és a talpnyalói hangosan nevettek ezen, de az apja csak Rykkerre meredt a boroskupája fölött. Az a tekintet még sokáig ottmaradt azután is, hogy a vidámság elmúlt. Rykker elfordult, majd visszapillantott, állta egy darabig az apja tekintetét, aztán lesütötte a szemét, megivott még egy korsó sört, és vörös képpel eloldalgott. Vereséget szenvedett egy rezzenéstelen szempártól.

Tywin nagyúr szeme most mindörökre lecsukódott, gondolta Cersei. *Mostantól kezdve az én tekintetemtől hunyászkodnak majd meg, az én haragomtól kell rettegniük. Én is oroszlán vagyok.*

A kinti szürke égbolt miatt a szentélyben is félhomály uralkodott. Ha az eső eláll, a napsugarak behatoltak volna, és a függő kristályokon megtörve szivárványszínbe vonták volna a halottat. Kaszter-hegy ura szivárványt érdemelt. Nagy ember volt. *De én nagyobb leszek. Ezer év múlva, amikor a mesterek erről az időről írnak, rád csak úgy emlékeznek majd, mint Cersei királynő atyjára.*

– Anyám! – Tommen megrángatta a ruhája szélét. – Minek van ilyen rossz szaga? Nemes atyámnak?

– A halálnak.

Ő is érezte a szagot. A pusztulás alig érezhető, enyhe sugallata volt, legszívesebben elfintóította volna az orrát. Cersei nem vett róla tudomást. A hét ezüstruhás septon a ravatal mögött állt, és az Atyához könyörögtek odafent, hogy igazságosan ítélje meg Tywin nagyurat. Amikor végeztek, hetvenhét septa gyűlt össze az Anya oltára előtt, és dalolni kezdtek a kegyelméért. Tommen ekkor már nyugtalanul izgett-mozgott, és még a királynő térde is sajogni kezdett. Jamie-re pillantott. Az ikertestvére úgy állt ott, mintha kőből faragták volna, és nem pillantott rá.

A padok között görnyedt vállakkal ott térdelt a nagybátyjuk, Kevan, oldalán a fiával. *Lancel rosszabbul néz ki, mint apánk.* Bár még csak tizenhét volt, a fiú elment volna hetvennek is; szürke, beesett arca ösztövért volt, a tekintete fakó, a haja pedig fehér és törékeny, mint a kréta. *Mit keres Lancel az élők között, amikor Tywin Lannister halott? Hát elment az istenek esze?*

Gyles uraság a szokásosnál is többet köhögött, és szögletes, vörös selyem zsebkendővel tartotta el az orrát. *Ő is érzi.* Pycelle nagymester szeme csukva volt. *Ha elaludt, esküszöm, meg-*

korbácsoltatom. A ravatal jobb oldalán térdeltek a Tyrellek: Égikert ura, förtelmes anyja és jellegtelen felesége, a fia, Garlan és a lánya, Margaery. *Margaery királyné,* emlékeztette magát; Joff özvegye és Tommen jövődöbeli felesége. Margaery nagyon hasonlított fivérére, a Viráglavagra. A királynő eltűnődött, vajon egyéb közös tulajdonságaik is vannak-e. *A mi kis rózsánknak jócskán jutott hölgykísérő, akik éjjel-nappal mellette vannak.* Most is ott voltak vele vagy egy tucatnyian. Cersei az arcukat tanulmányozta. *Melyikük a legfélénekbb, a legbujább, melyikük áhítózik leginkább a kegyeire? Melyikük nyelvét vágta fel legjobban?* Mindenképpen ki kell derítenie.

Nagy megkönnyebbülés volt, amikor véget ért az éneklés. Az apja tetemének bűze mintha erősödött volna. A gyászolók legtöbbszörében volt annyi tisztesség, hogy úgy tegyenek, mintha minden rendben volna, de Cersei látta, hogy Margaery úrnő két unokatestvére elfintorítja helyes kis Tyrell-orrát. Ahogy ő és Tommen visszafelé vonultak a padok közti folyosón, valaki mintha árnyékszékét emlegetett volna gúnyosan kuncogva, de amikor arrafelé fordult, hogy lássa, ki beszélt, csak komor, ünnepélyes arcok tengere bámult vissza rá. *Soha senki sem mert volna gúnyolódni rajta, míg élt. Egyetlen pillantásával megfagyasztotta az ereikben a vért.*

Odakint, a Lámpások Csarnokában a gyászolók úgy rajzoltak körülöttük, mint a legyek, s igyekeztek elhalmozni őt haszontalan részvétnyilvánításaikkal. A Redwyne ikrek mindketten megcsókolták a kezét, az apjuk az arcát. Hallyne, a piromanta ünnepélyes ígéretet tett, hogy azon a napon, amikor apja csontjait nyugatra szállítják, tüzes kéz lángol majd az égen a város felett. Gyles nagyúr két köhögési roham között közölte vele, hogy felfogadott egy kőfaragómestert, aki kifaragja Tywin uraság szobrát, hogy örökké örködjön az Oroszlánkapu mellett. Ser Lambert Turnberry bekötött jobb szemmel jelent meg, és megesküdt, hogy addig nem veszi le a kötést, míg el nem hozza neki torzszülött öccse fejét.

Alig menekült meg a királynő ez utóbbi futóbolond karmai közül, máris sarokba szorította a Stokeworth-i Falyse úrnő és a férje, Ser Balman Byrch.

– Nagyságos anyám mélységes bánatát fejezi ki, felség – bugyogta Falyse. – Lollys gyermekágyban fekszik, és ő úgy érezte, vele kell maradnia. Kérve kér, hogy bocsáss meg neki ezért, én pedig megígértem, hogy közbenjárrok nálad... anyám mindenkinél jobban csodálta elhunyt apádat. Ha a nővéremnek fia születik, az a kívánsága, hogy Tywinnak nevezzük, ha... ha te is beleegyezel.

Cersei döbbenetesen meredt rá.

– A feleszű nővéred megerőszakoltatja magát fél Királyvárral, és Tanda nemes atyám nevével kívánja megtisztelni a fattyút? Inkább ne.

Falyse hátrahőkölt, mintha megütötték volna, a férje azonban csak végigsimított vastag, szőke bajuszán a hüvelykujjával.

– Én ugyanezt mondtam Tanda úrnőnek. Majd keresünk egy... megfelelőbb nevet Lollys fattyának, szavamat adom rá.

– Úgy is legyen!

Cersei hátat fordított nekik és otthagya őket. Látta, hogy Tommen Margaery Tyrell és a nagyanyja hálójába akadt. A Töviskirálynő olyan alacsony termetű volt, hogy Cersei egy pillanatra azt hitte róla, hogy egy másik gyerek. Mielőtt azonban megmenthette volna fiát a rózsáktól, a tömeg a nagybátyjához sodorta. Amikor a királynő emlékeztette későbbi találkozójukra, Ser Kevan fáradtan bólintott, és engedélyt kért, hogy visszavonuljon. Lancel azonban hátramaradt. Pontosan így festett valaki, aki fél lábbal a sírban van. *De vajon kifelé vagy befelé mászik?*

Cersei mosolyt erőltetett az arcára.

– Lancel, örömmre szolgál, hogy sokkal erősebbnek látlak. Ballabar mester olyan ijesztő híreket hozott nekünk rólad, hogy már az életedért aggódtunk. De azt hittem, már útban vagy Darry felé, hogy átvedd az uradalmadat.

Az apja, fizetségképpen a fivérének, Kevannak, a feketevízi csata után urat csinált Lancelből.

– Egyelőre nem. Törvényen kívüliek vették be magukat a váramba. – Az unokafivére hangja olyan vékony volt, mint a felső ajkán pelyhedző bajusz. Bár a haja megöszült, bajuszkezdeménye megőrizte homokszínét. Cersei gyakran bámulta, miközben a fiú kötelességtudóan dolgozott. *Olyan, mintha összekente volna valamivel a száját.* Néha megfenyegette, hogy letörli a nyálával. – Apám szerint a folyóvidéken erős kézre van szükség.

Milyen kár, hogy a te kezedet kapják, vetette volna oda legszívesebben Cersei. Helyette azonban csak mosolygott.

– És hallom, meg is házasodsz.

Az ifjú lovag megviselt arcán sötét kifejezés suhant át.

– Egy Frey lánnyal, és nem a saját választásom. Még csak nem is szűz. Özvegy, Darry vérből. Apám azt mondja, ez megkönnyíti majd a dolgomat a paraszttal, de a parasztok mind halottak. – A kezéért nyúlt. – Ez olyan kegyetlen, Cersei. Felsőged tudja, mennyire szeretem...

– ...a Lannister-házat – fejezte be helyette Cersei. – Ebben senki sem kételkedik, Lancel. Kívánom, hogy a feleséged ajándékozzon meg erős fiakkal. – *Csak ne nemes nagyapja legyen a házigazda a menyegzőn.* – Tudom, hogy számos nemes tettet viszel majd véghez Darryn.

Lancel bólintott, de látszott rajta, milyen nyomorultul érzi magát.

– Amikor úgy tűnt, meghalok, az apám elhozta a fősepton, hogy imádkozzon értem. Ő jó ember. – Unokafivére szeme nedvesen csillogott; egy gyermek szeme egy öregember arcán. – Azt mondja, az Anya valamiféle szent cél miatt hagyott életben, hogy vezekeljek a bűneimért.

Cersei eltűnődött, vajon hogyan kívánt vezekelni érte. *Hiba volt lovaggá ütni, az ágyamba engedni pedig még nagyobb.* Lancel gyenge nádszál volt, s Cerseinek egy cseppet sem tetszett hirtelen meglelt ájtatossága; sokkal szórakoztatóbbnak találta, amikor Jaime-et próbálta utánozni. *Ugyan mit mondhatott ez a nyafogó tökfilkó a főseptonnak? És mit mond el az ő kis Freyének, amikor egymás mellett fekszenek a sötétben?* Ha bevallotta, hogy Cerseijel hált, nos, azzal még megbirkózik. A férfiak mindig hazudtak a nőkkel kapcsolatban; majd egy tejfeleszájú ifjú hetvenkedésének állítja be, akit letaglózott a szépsége. *De ha Robertről és a borról is dalol...*

– A vezeklést legjobban imádságon keresztül lehet elérni – mondta Cersei. – *Néma imádságon keresztül.*

Azzal faképnél hagyta, hadd rágódjon ezen, és lélekben felkészült, hogy szembeszálljon a Tyrellek hadával.

Margaery testvérként ölelte meg, amit a királynő felettébb arcátlanak talált, de nem ez volt a megfelelő hely megfeddésére. Alerie úrnő és az unokahúgok megelégedtek a kézcsókkal. Graceford úrnő, aki gyermeket várt, a királynő engedélyét kérte, hogy fiú utód esetén Tywinnak, lány esetén pedig Lannának nevezze el. *Még egy?* Cersei majdnem felnyögött. *A birodalomban hemzsegni fognak a Tywinok.* A tőle telhető legnagyobb szívélyességgel megadta az engedélyt, s közben hálás elragadtatást színlelt.

Merryweather úrnő volt az, aki valóban örömet okozott neki.

– Felsőg – mondta a hölgy forró myri akcentusával –, üzentem a barátaimnak a keskeny tengeren túlra, és megkértem őket, hogy azonnal fogják el az Ördögfiókat, amint ocsmány képe felbukkan a szabad városok valamelyikében.

– Sok barátod van a tengeren túl?

– Myrben sok. Lysben és Tyroshban is. Hatalmas emberek.

Cersei ezt készséggel elhitte. A myri nő elképzelhetetlenül gyönyörű volt; hosszú lába, telt keble, selymes, olívaszínű bőre, buja ajka, nagy, sötét szeme és sűrű fekete haja volt, amely mindig úgy festett, mintha most kelt volna fel az ágyból. *Még az illata is bűnös, mint valami egzotikus lótusznak.*

– Merryweather uraság és én nem kívánunk egyebet, csak felségedet és az ifjú királyt szolgálni – dorombolta az asszony, s a pillantása legalább olyan súlyos volt, mint Graceford úrnő hasa.

Ez a nő becsvágyó, a férje pedig büszke, viszont szegény.

– Később beszélnünk kell, hölgyem. Taena, ugye? Nagyon kedves tőled. Tudom, hogy nagyszerű barátok leszünk.

Aztán lecsapott rá Égikert ura.

Mace Tyrell alig tíz esztendővel volt idősebb Cerseinél, az asszony mégis apja korosztályába sorolta, nem a sajátjába. Nem volt olyan magas, mint Tywin nagyúr, de széles mellkasával és még nagyobb pocakjával természetesebb volt nála. A haja gesztenyebarna volt, de a szakállába fehér és szürke foltok vegyültek. Az arca gyakran vörös volt.

– Tywin nagyúr nagy ember volt, *kivételes* férfi – jelentette ki határozottan, miután mindkét arcán megcsókolta Cerseit. – Félek, soha többé nem ismerünk már hozzá hasonlót.

Itt áll előtted, te bolond, gondolta Cersei. *A lánya vagyok.* De szüksége volt Tyrellre és Égikert erejére, hogy megtartsa a trónon Tomment, úgyhogy csak ennyit mondott:

– Nagyon fog hiányozni.

Tyrell a vállára tette a kezét.

– Egyetlen élő ember sem méltó rá, hogy felöltse Tywin nagyúr páncélját, ez vitathatatlan. Az élet azonban megy tovább, és a birodalmat kormányozni kell. Ha van valami, amiben a szolgálatodra lehetek ebben a sötét órában, felségednek csak kérnie kell.

Ha te akarsz lenni a Király Segítője, uram, legyen meg a bátorságod, hogy nyíltan kiomdod! A királynő mosolygott. *Hadd olvasson ki ebből azt, amit akar.*

– Minden bizonnyal uraságodra szükség van a Folyóvidéken.

– Willas fiam tehetséges ifjú – felelte Tyrell, tudomást se véve a célzásról. – Lehet, hogy a lába beteg, de észben nem szenved hiányt. És Garlan nemsokára átveszi Édesvizet. A Folyóvidék jó kezekben lesz alattuk, ha a helyzet úgy hozza, hogy másutt van szükség rám. A birodalom kormányzása mindig előbbre való, ahogy azt Tywin nagyúr gyakran mondta. Nagy örömmre szolgál, hogy e tekintetben jó hírekkel szolgálhatok felségednek. A nagybátyám, Garth beleegyezett, hogy pénzmesterként fog szolgálni, ahogy nemes atyád is kívánta. Éppen Óváros felé tart, hogy hajóra szálljon. Elkísérik a fiai is. Tywin nagyúr említést tett arról, hogy helyet talál nekik is. Talán a Városi Őrségben.

A királynő mosolya úgy megfagyott, hogy attól tartott, darabokra törnek a fogai. *Kövér Garth a kistanácsban, két fattya meg aranyköpönyegben... hát azt hiszik a Tyrellek, hogy aranytálcán kínálok fel nekik a birodalmat?* Ekkora önteltségtől elakadt a lélegzete.

– Garth kiválóan szolgált engem udvarnagyként, ahogyan előttem az apámat is – folytatta Tyrell. – Elismerem, Kisujjnak volt orra az aranyhoz, de Garth...

– Uram – vágott közbe Cersei. – Attól tartok, valami félreértés történt. Gyles Rosby uraságot kértem fel, hogy legyen az új pénzmesterünk, és ő megtisztelt azzal, hogy elfogadta az ajánlatot.

Mace tátott szájjal bámult rá.

– Rosby? Az a... *göthös*? De... megegyeztünk, felség. Garth útban van Óváros felé.

– Legjobb lesz hollót küldeni Héttorony nagyúrhoz, és megkérni, akadályozza meg, hogy a nagybátyád hajóra szálljon. Nem vennénk a lelkünkre, ha Garth vállalná az őszi tenger veszélyeit a semmiért. – Kedvesen elmosolyodott.

A pír lassan felkúszott Tyrell vastag nyakán.

– No de... nemes atyád biztosított engem... – Dadogni kezdett.

Ekkor megjelent az anyja, és belékarolt.

– Úgy látszik, Tywin uraság nem avatta be a terveibe a mi régensünket. El sem tudom képzelni, *miért*. No de ez a helyzet, nincs értelme akadékoskodni öfelségével. Igaza van, írnod kell Leytonnak, mielőtt Garth hajóra száll. Tudod, hogy a tengertől megbetegszik, és még többet szellent majd. – Olenna úrnő Cerseire villantotta fogatlan mosolyát. – A tanácsstermednek jobb illata lesz Gyles nagyúrral, bár megvallom, a köhögést elég nehezen viselném. Mindannyian nagyon szeretjük a jó öreg Garthot, de szélszorulása van, ez tagadhatatlan. Irtózom az utálatos szagoktól. – Ráncos arca még ráncosabb lett. – Az igazat megvallva a szentélyben is megcsapta az orromat valami kellemetlen szag. Talán te magad is érezted?

– Nem – felelte Cersei hidegen. – Illatot mondtál?

– Inkább nevezném bűznek.

– Lehet, hogy hiányoznak az őszirózsáid. Túl sokáig tartottunk itt.

Minél előbb szabadul meg Olenna úrnőtől, annál jobb. Tyrell nagyúr biztosan elküld jó pár lovagot, hogy hazakisérjék az anyját, és minél kevesebb Tyrell kard van a városban, a királynő annál nyugodtabban alszik majd.

– Tényleg vágyom Égikert illataira, ezt elismerem – mondta az öreg hölgy –, de természetesen nem távozhatok addig, míg nem adtam hozzá az én édes kis Margaerymet a te drága kis Tommenedhez.

– Én is türelmetlenül várom már azt a napot – jegyezte meg Tyrell. – Tywin nagyúr és én történetesen már azon voltunk, hogy kitűzzük a napját. Talán mi ketten folytathatnánk a megbeszélést, felség.

– Hamarosan.

– A hamarosan megteszi – mondta Olenna úrnő egy szippantás kíséretében. – Most pedig gyere, Mace, hagyjuk magára őfelségét a... bánatával.

Látlak még holtan, vénasszony, ígérte magának Cersei, miközben a Töviskirálynő eltotyogott két hatalmas, hét láb magas testőre között, akiket előszeretettel hívott Balnak és Jobbnak. Majd meglátjuk, milyen illatos a te hullád. Nyilvánvaló volt, hogy az öregasszonynak kétszer annyi esze van, mint nemes fiának.

A királynő megszöktette a fiát Margaerytől és az unokahúgaitól, és elindult az ajtó felé. Odakint már elállt az eső, az őszi levegő friss volt és édes. Tommen levette a koronáját.

– Tedd vissza! – parancsolt rá Cersei.

– Megfájdul tőle a nyakam! – panaszkodott a fiú, de engedelmeskedett. – Hamarosan megházasodom? Margaery azt mondta, amint összeházasodunk, rögtön elmehetünk Égikertbe.

– Nem mész Égikertbe, de visszalovagolhatsz a kastélyba. – Cersei intett Ser Meryn Trantnek. – Hozz egy lovat őfelségének, és kérdezd meg Gyles nagyurat, hogy megtisztelne-e társaságával a hintómban!

Az események gyorsabban pörögtek, mint számította; nem volt vesztegetnivaló ideje.

Tommen örült a lehetőségnek, Gyles pedig természetesen örömmel elfogadta a meghívását... igaz, amikor megkérte, hogy legyen a pénzmestere, olyan heves köhögési roham tört rá, hogy Cersei attól félt, ott helyben elpatkol. Az Anya azonban kegyesnek bizonyult, és Gyles idővel eléggé visszanyerte az erejét ahhoz, hogy elfogadja a felkérést, sőt elkezdte felköhögni azoknak az embereknek a nevét is, akiket szeretett volna leváltani. Ezek főleg Kisujj által ki-nevezett vámtisztviselők és gyapjúkereskedők voltak, de köztük volt a Kulcsok egyik Őre is.

– Mindegy, hogy hívod a tehenet, csak folyjon a tej. És ha felmerül a kérdés, tegnap csatlakoztál a tanácshoz.

– Teg... – Összegörnyedt az újabb köhögési rohamtól. – Tegnap. Természetesen.

Gyles nagyúr egy szögletes selyem zsebkendőbe köhögött, mintha el akarná rejteni a véres nyálat. Cersei úgy tett, mintha nem venné észre.

Ha meghal, keresek valaki mást. Talán visszahívja Kisujjt. A királynő nehezen képzelte el, hogy Petyr Baelish sokáig a Völgy védelmezője marad most, hogy Lysa Arryn meghalt. A Völgy urai máris mozgolódtak, ha igaz volt, amit Pycelle mondott. *Ha egyszer elveszik tőle azt a nyomorult fiút, Petyr térden csúszva jön vissza.*

– Felség? – Gyles nagyúr köhögött és megtörölgette a száját. – Szabad... – Megint köhögött. – ...megkérdeznem, ki... – Újabb roham rázta meg. – ...ki lesz a Király Segítője?

– A nagybátyám – felelte Cersei szórakozottan.

Nagy megkönnyebbülést érzett, amikor meglátta maga előtt a Vörös Torony kapuját. Tomment az apródjai gondjaira bízta, és hálásan visszavonult a szobájába, hogy lepihenjen.

Alig vette le azonban a lábbelijét, amikor Jocelyn lépett be félénken, és közölte: Qyburn odakint vár, és sürgősen meghallgatást kér.

– Küldd be! – parancsolta a királynő. *Egy uralkodó sohasem pihenhet.*

Qyburn öreg volt, de a hajában még több volt a hamu, mint a hó, a szája körüli nevetőráncok miatt pedig leginkább egy kislány kedvenc nagyapjának a benyomását keltette. *Igaz, meglehetősen rongyos nagyapa.* A gallérja kirojtosodott, ruhája egyik ujja pedig elszakadt és rozszul varrták meg.

– Kérlek, felség, bocsáss meg a külsőmért! – kezdte. – Odalent voltam a tömlöcöknél, és kérdezősködtem az Ördögfióka szökését illetően, ahogy megparancsoltad.

– És mit tudtál meg?

– Akkor éjjel, amikor Varys nagyúr és a fivéred eltűnt, egy másik embernek is nyoma veszett.

– Igen, a börtönőrnek. Mi van vele?

– Rugennek hívták. Segédbörtönőr volt, aki a sötétcellákért felelt. A segédbörtönőrök főnökének leírása szerint testes, borotvátalan, rekedt hangú. Még a régi király, Aerys nevezte ki, s kedve szerint járt-kelt. A sötétcelláknak nem sok lakójuk volt az utóbbi években. A többi porkoláb, úgy látszik, félt tőle, de senki sem tud róla valami sokat. Nem voltak barátai, rokonai. Nem ivott és nem járt bordélyházba. A hálófülkéje nyirkos volt és sivár, a szalma, amin feküdt, penészes. Az éjjeliedénye túlcsondult.

– Ezt mind tudom. – Jaime megvizsgálta Rugen celláját, Ser Addam aranyköpönyegesei pedig még egyszer megtették.

– Igen, felség – bólintott Qyburn –, de azt is tudad, hogy a bűzlő éjjeliedény alatt volt egy laza kő, amelyik egy kis üreget rejtett? Olyan helyet, ahol az ember az értékeit tartja, amelyeket nem szeretné, ha felfedeznének.

– Értékeit? – Ez új volt számára. – Úgy érted, pénzt?

Kezdetől fogva gyanította, hogy Tyrion valahogy megvásárolta ezt a börtönört.

– Kétségtelenül. Az igazat megvallva, a lyuk üres volt, amikor megtaláltam. Rugen nyilván magával vitte ebül szerzett vagyont, amikor kereket oldott. De ahogy ott kuporogtam a lyuk fölött a fáklyámmal, valami csillanást láttam, ezért kaparászni kezdtem a törmelék között, míg ki nem ástam. – Qyburn kinyitotta a tenyerét. – Egy aranypénz.

Igen, arany volt, de abban a pillanatban, hogy Cersei a kezébe vette, rögtön érezte, hogy valami nincs rendjén. *Túl kicsi, gondolta, túl vékony.* Az érme régi volt és megviselt. Az egyik oldalán egy király arca látszott profilból, a másikon pedig egy kéz lenyomata.

– Ez nem sárkány – mondta Cersei.

– Nem bizony – rázta a fejét Qyburn. – A Hódítás előtti időkből való, felség. A király Tizenkettedik Garth, a kéz pedig a Kertész-ház címere.

Égikert. Cersei a tenyerébe szorította a pénzt. *Miféle aljas áruslás ez? Mace Tyrell egyike volt Tyrion bírának, és hangosan követelte a halálát. Csak színjáték lett volna? Lehet, hogy egész idő alatt az Ördögfiókéval szövetkezett, és apám halálán mesterkedtek?* Ha Tywin Lannistert eltemetik, Tyrell lesz a nyilvánvaló választás a Király Segítőjének posztjára, de még így is...

– Erről senkinek sem beszélj! – parancsolta.

– Felsőged bízhat a diszkréciómban. Ha valaki egy zsoldoscapattal él, megtanulja fékezni a nyelvét, különben nem sokáig marad a szájában.

– Ez az én köreimben is így van. – A királynő eltette a pénzt. Majd később gondolkodik a dolgon. – És a másik ügy?

– Ser Gregor. – Qyburn megvonta a vállát. – Megvizsgáltam, ahogy parancsoltad. A Vipera lándzsáján lévő mérge mantichorától származik, keletről. A nyakamat teszem rá.

– Pycelle nem így véli. Azt mondta nemes atyámnak, hogy a mantichora mérge azonnali halált okoz, amint eléri a szívet.

– Így is van. Csakhogy ezt a mérget valahogyan megsűrítették, hogy elnyújtsa a Hegy haláltusáját.

– Megsűrítették? De *hogyan?* Valamilyen más anyaggal?

– Lehet, hogy úgy van, ahogy felsőged mondja, bár a legtöbb esetben a mérge vegyítése

csökkenti az erejét. Lehet, hogy az ok... mondjuk úgy, kevésbé természetes. Azt hiszem, varázslat.

Hát ez is akkora bolond, mint Pycelle?

– Azt akarod ezzel mondani, hogy a Hegy valami sötét *boszorkányság* miatt haldoklik?

Qyburn nem törődött a hangjából kicsendülő gúnyval.

– A mérég miatt haldoklik, de nagyon lassan és leírhatatlan kínok között. A próbálkozásaim, hogy enyhítsem a fájdalmát, éppolyan hiábavalónak bizonyultak, mint Pycelle-é. Attól tartok, Ser Gregor lassan hozzászokik a mákhoz. A fegyverhordozója azt mondja, őrijító fejfájás kínozza, és úgy issza a máktejet, ahogy nála kisebb emberek a sört gurítják le. Bárhogy legyen is, az erei a fejétől a lábujjáig megfeketedtek, a vizelete sűrű a gennytól, és a mérég akkora lyukat mart az oldalába, mint az öklöm. Az igazat megvallva, az is csoda, hogy még életben van.

– A mérete miatt – tűnődött a királynő. – Gregor nagy ember, és nagyon ostoba is. Úgy látszik, annyira ostoba, hogy azt sem tudja, mikor kell meghalnia. – Kinyújtotta a kupáját, és Senelle megint megtöltötte. – Az üvöltése megrémíti Tomment. Még engem is felébreszt néha. Azt mondom, ideje hívnunk Ilyn Payne-t.

– Felsőg – mondta Qyburn –, talán leköltöztethetném Ser Gregort a pincébe. Ott nem zavarja az üvöltése, és szabadabban vehetném kezelésbe.

– Kezelésbe vehetné? – Cersei nevetett. – Hadd vegye kezelésbe Ser Ilyn.

– Ha felséged így óhajtja – bölintott Qyburn –, de ez a mérég... hasznos lenne többet megtudni róla, nem gondolja? Küldj lovagot a lovag ellen, íjászt az íjász ellen, mondják az egyszerű emberek. De szembeszállni a fekete tudományokkal...

Nem fejezte be a gondolatot, csak mosolygott rá.

Nem Pycelle, ez nyilvánvaló. A királynő elgondolkodva méregette az előtte álló öregembert.

– Miért fosztott meg a Fellegvár a láncodtól?

– A főmesterek szívük mélyén mind gyáva férgek. Szürke birkák, ahogy Marwyn nevezi őket. Olyan képzett gyógyító voltam, mint Ebrose, de megpróbáltam túlszárnyalni őt. A Fellegvár tudósai évszázadok óta nyitják fel a holtak testét, hogy az élet természetét tanulmányozzák. Én a halál természetét akartam megérteni, ezért az élők testét nyitottam fel. Ezért a bűnért a szürke birkák megszegényítettek és száműzetésbe kényszerítettek... de jobban ismerem az élet és halál természetét, mint bárki Óvárosban.

– Valóban? – Ez felkeltette a kíváncsiságát. – Jól van. A Hegy a tiéd. Azt teszel vele, amit csak akarsz, de vizsgálataidat korlátozd a sötétcellákra. Ha meghal, hozd el nekem a fejét. Az apám Dorne-nak ígérte. Doran herceg nyilván szívesebben végezne maga Gregorral, de sajnos mindannyiunkat érnek csalódások az életben.

– Értettem, felség. – Qyburn megköszöri a torkát. – Sajnos azonban nem vagyok olyan jól ellátva, mint Pycelle. Fel kell szerelkeznem bizonyos...

– Utasítom Gyles nagyurat, hogy bocsássa rendelkezésedre a szükséges mennyiségű aranyat. Vásárolj magadnak néhány új köntöst is. Úgy nézel ki, mint aki most tévedt ide Bolhavégről. – A szemébe nézett, és azon töprengett, vajon mennyire bízhat meg ebben az emberben. – Kell mondanom, hogy károdra válik, ha a... munkálataiddal kapcsolatban... bármi is kijut e falak közül?

– Nem, felség. – Qyburn biztatóan rámosolygott. – A titkaid biztonságban vannak nálam.

Miután elment, Cersei töltött magának egy kupa bort, és megitta az ablaknál. Közben a lassan nyúló árnyékokat figyelte az udvaron, és az érmére gondolt. Arany *a Folyóvidékről. Hogyan juthat Királyvár egyik segédbörtönőre folyóvidéki aranypénzhez, hacsak nem azért fizették, hogy segédkezzen apám meggyilkolásában?*

Hiába igyekezett, képtelen volt úgy felidézni Tywin nagyúr arcát, hogy közben ne lássa maga előtt azt az ostoba félmosolyt, és ne jusson eszébe a tetemből áradó bűz. Megfordult a fejében, hogy talán valahogy ezek mögött is Tyrion áll. *Kicsi és kegyetlen, mint ő maga.* Lehet,

hogy Pycelle Tyrion embere lett? A sötétcellába küldte a vénembert, ez a Rugen pedig éppen ott szolgált, jutott az eszébe. A szálak összefutottak, de számára nagyon nem tetsző módon. A fősepton is Tyrion teremtménye, döbönt rá hirtelen, és szegény apám holtteste az ő kezei között volt egész éjszaka!

A nagybátyja pontosan napnyugtakor érkezett. Szénfekete, bélelt gyapjúzekéje ugyanolyan komor volt, mint az arca. Az összes többi Lannisterhez hasonlóan Ser Kevannak is világos bőre és szőke haja volt, bár ötvenöt éves korára ez utóbbinak nagy részét már elveszítette. Senki sem nevezte volna jóképűnek. Vastag derekával, gömbölyű vállával és szögletes, kiugró állával, amelyet rövidre nyírt, sárga szakállá sem igen takart el, egy vén szelindekre emlékeztette Cerseit... és neki pontosan egy hűséges, vén szelindekre volt szüksége.

Egyszerű, répából, kenyérből és véres marhahúsból álló vacsorát ettek, és egy kancsó dorne-i vörösborral öblítették le. Ser Kevan keveset beszélt, és alig nyúlt a kupájához. *Túl sokat mereng, szűrte le Cersei. Munkára kell fogni, hogy túljusson a bánatán.*

Miután leszedték az asztalt, és a szolgálók távoztak, ezt ki is mondta.

– Tudom, bátyám, mennyire támaszkodott rád apám. Most nekem is ezt kell tennem.

– Segítőre van szükséged – felelte Kevan –, és Jaime visszautasított.

Nyers és őszinte. Jól van.

– Jaime... annyira elveszítettem a fejem apánk halála miatt, azt sem tudtam, mit beszélek. Legyünk őszinték! Jaime bátor, de egy kissé bolond. Tommennek tapasztaltabb emberre van szüksége. Valakire, aki idősebb...

– Mace Tyrell idősebb.

Cersei orrlyukai kitágultak.

– Soha! – Félresöpört egy hajtincset a homlokából. – A Tyrellek túl sokat akarnak.

– Ostobaság volna Mace Tyrellt megtenned Segítődnék – ismerte el Ser Kevan –, de még nagyobb ostobaság volna az ellenségeddé tenned őt. Hallottam, mi történt a Lámpások Csarnokában. Mace-nek több esze is lehetett volna, mint hogy ilyesmit a nyilvánosság előtt hoz szóba, de még így sem volt bölcs dolog megszegyenítened őt a fél udvar előtt.

– Még mindig jobb, mint még egy Tyrellt beengedni a tanácsba. – A szemrehányás boszszantotta. – Rosby megfelelő pénzmester lesz. Te is láttad a hintóját a sok faragással meg függönnyel. A lovai is jobban öltözöttek, mint a legtöbb lovag. Aki ilyen gazdag, annak biztosan nem okoz problémát pénz találni. Ami pedig a Segítőt illeti... ki tudná jobban befejezni apám munkáját, mint a fivére, akivel mindent megtanácskozott?

– Mindenkinek szüksége van valakire, akiben megbízhat. Tywinnak ott voltam én, és egykor az anyád.

– Nagyon szerette őt. – Cersei igyekezett nem gondolni a halott szajhára az ágyában. – Tudom, hogy most együtt vannak.

– Én is ezért imádkozom. – Ser Kevan egy hosszú pillanatig tanulmányozta az arcát, mielőtt válaszolt volna. – Sokat kérsz tőlem, Cersei.

– Nem többet, mint amit apám kért.

– Fáradt vagyok. – A nagybátyja a boroskupáért nyúlt, és kortyolt egyet. – Feleségem van, akit két éve nem láttam, halott fiam, akit gyászolok, és egy másik, aki nemsokára megházasodik és úr lesz belőle. Darryt újra erőssé kell tenni, a birtokait meg kell védeni, felégetett földjeit felszántani és bevetni. Lancelnek szüksége van a segítségemre.

– Ahogy Tommennek is. – Cersei nem számított rá, hogy Kevant unszolni kell. *Apámmal sohasem volt ilyen szemérmes.* – A birodalomnak szüksége van rád.

– A birodalomnak. Igen. És a Lannister-háznak. – Megint ivott egy kortyot. – Jól van. Maradok és szolgálom őfelségét...

– Nagyszerű – kezdte Cersei, de Ser Kevan felemelte a hangját és belefojtotta a szót.

– ...amennyiben Segítő mellett régensnek is kinevezel, te pedig visszatérsz Kaszter-hegyre.

Cersei egy pillanatig szóhoz sem jutott.

– Én vagyok a régens! – emlékeztette.

– Te voltál. Tywin nem úgy tervezte, hogy sokáig töltöd be ezt a szerepet. Beszélt nekem a szándékáról, hogy visszaküld a Hegybe, és keres neked egy új férjet.

Cersei érezte, hogy forr benne a düh.

– Igen, beszélt ilyesmiről. Én pedig megmondtam neki, hogy nem áll szándékomban ismét férjhez menni.

A nagybátyja nem hatódott meg.

– Ha nem kívánsz újra férjhez menni, én nem fogom rád kényszeríteni. Ami viszont a másik dolgot illeti... most te vagy Kaszter-hegy úrnője. Ott a helyed.

Hogy merészeled? kiáltotta volna legszívesebben, de ehelyett így szólt:

– Régenskirálynő is vagyok. A helyem a fiam mellett van.

– Az apád másképp gondolta.

– Az apám halott.

– Nagy bánatomra és a birodalom fájdalmára. Nyisd ki a szemed, és nézz körül, Cersei! A királyság romokban hever. Tywin talán képes lett volna helyrehozni a dolgokat, de...

– *Én helyrehozom a dolgokat.* – Cersei hangja megenyhült. – A te segítségeddel, bátyám. Ha olyan hűségesen szolgálsz engem is, mint apámat...

– Te nem vagy az apád. És Tywin mindig is Jaime-et tekintette jogos utódjának.

– *Jaime...* Jaime fogadalmakat tett. Jaime sohasem gondolkodik, mindenén és mindenkin nevet, és kimondja ami először az eszébe jut. Jaime egy jóképű bolond.

– Mégis ő volt az első jelölted a Segítő tisztségére. Akkor te mi vagy, Cersei?

– Megmondtam, beteg voltam a fájdalomtól, nem gondolkodtam...

– Nem – bólintott Ser Kevan. – Pontosán ezért kell visszatérned Kaszter-hegybe, és olyanokra bízni a királyt, akik megteszik.

– *A király a fiam!* – Cersei felállt.

– Úgy van – mondta a nagybátyja –, és az alapján, amit Joffreyből láttam, te éppen olyan alkalmatlan vagy anyának, mint uralkodónak.

Cersei az arcába loccsantotta boroskupája tartalmát. Ser Kevan fenyegető méltósággal emelkedett fel.

– Felség. – A bor végigcsorgott az arcán, és lecsöpögött rövidre nyírt szakálláról. – Megenyeged, hogy visszavonuljak?

– Milyen jupon akarsz feltételeket szabni *nekem*? Nem vagy egyéb, mint apám egyik házi lovagja!

– Nincsenek földjeim, ez igaz. De vannak bizonyos jövedelmeim, és megtakarított aranyam. Az apám egyik gyermekéről sem feledkezett meg, amikor meghalt, és Tywin tudta, hogyan kell megjutalmazni a jó szolgálatot. Kétszáz lovagot etetek, és ha kell, meg tudom ketőzni ezt a számot. Vannak szabadlovasok, akik követik a lobogómat, és van aranyam, hogy zsoldosokat béreljek fel. Bölcsen teszed, ha nem veszel félvállról, felség... és még bölcsebben, ha nem teszel az ellenségeddé.

– Te *fenyegetsz* engem?

– Csak tanácsot adok. Ha nem engeded át a régensséget nekem, nevezd ki várnagynak Kaszter-hegybe, és tedd meg Mathis Rowant vagy Randyll Tarlyt Segítővé.

Mindketten a Tyrellek zászlóhordozói. A javaslatától elakadt a szava. *Vajon őt is megvették?* suhant át a fején a gondolat. *Elfogadta a Tyrellek aranyát, hogy elárulja a Lannister-házat?*

– Mathis Rowan józan, megfontolt és közkedvelt – folytatta a nagybátyja zavartalanul. – Randyll Tarly pedig a birodalom legjobb katonája. Gyenge Segítő békeidőben, de most hogy Tywin halott, nincs nála megfelelőbb ember a háború befejezésére. Tyrell nem veheti sértésnek, ha az egyik hűbéresét választod Segítőül. Tarly és Rowan is tehetséges férfiak... és *hűségesek*. Bármelyiket nevezd is ki, a tiéd lesz. Megerősíted magad, meggyengíted Égikertet, és Mace még halás is lesz érte. – Vállat vont. – Ez a tanácsom, vagy elfogadod, vagy nem. Tőlem akár Holdfiút is kinevezheted Segítőnek, nem érdekel. Meghalt a bátyám, asszony. Hazavi-

szem őt.

Áruló, gondolta Cersei. *Köpönyegforgató*. eltűnődött, vajon mennyit fizethetett neki Mace Tyrell.

– Cserbenhagyod a királyodat, amikor a legnagyobb szüksége van rád – mondta. – Cserbenhagyod Tomment.

– Tommennek ott az anyja. – Ser Kevan rezzenéstelen, zöld szeme állta a tekintetét. Az átlán még ott reszketett egy utolsó, fényes borcsepp, majd az is lehullt. – Igen – tette hozzá hal-kan, rövid szünet után –, és azt hiszem, az apja is.

JAIME

Ser Jaime Lannister ott állt az apja ravatala mellett, tetőtől talpig fehérben, öt ujjá az aranypallos markolatára fonódott.

Alkonyatkor Baelor Nagy Szentélyének belseje kísérteties homályba borult. A nap utolsó sugarai ferdén szűrődtek be a magas ablakokon, s vörös izzásban fürdették a Hét hatalmas szobrait. Az oltárok körül illatos gyertyák pislácoltak, a kereszthajókban gyülekező sötét árnyak némán lopakodtak a márványpadlón. Lassan távoztak az utolsó gyászolók, és az esti ima hangjai is elhaltak.

Balon Swann és Loras Tyrell hátramaradtak, miután mindenki más elment.

– Senki sem képes hét nap és hét éjszaka virrasztani – mondta Ser Balon. – Mikor aludtál utoljára, uram?

– Amikor nemes atyám még életben volt – felelte Jaime.

– Engedd, hogy ma éjjel én álljak őrt helyetted! – ajánlkozott Ser Loras.

– Nem a te apád volt. – *Nem te ölted meg. Hanem én. Lehet, hogy Tyrion engedte el a veszőt, amely végzett vele, de Tyriont én engedtem el.* – Hagyjatok magamra!

– Ahogy parancsolod, uram – mondta Swann.

Ser Lorason látszott, hogy szíve szerint próbálkozna még, de Ser Balon megfogta a karját, és elvezette. Jaime hallgatta lépteik lassan elhaló zaját, aztán megint egyedül maradt nemes atyjával a gyertyák és kristályok között, a halál édeskés, émelyítő bűzében. A háta sajgott a nehéz páncéltól, a lábát pedig alig érezte. Egy kicsit áthelyezte a testsúlyát, és erősebben szorította az aranypallost. Forgatni már nem tudta a kardot, de tartani még igen. Hiányzó keze lüktegett a fájdalomtól. Mulatságos. Több érzés volt elvesztett végtagjában, mint teste többi, megmaradt részében.

A kezem kardra éhezik. Meg kell ölnöm valakit. Kezdetnek Varys is megteszi, de előbb meg kell találnom a követ, ami alá elbújt.

– Azt parancsoltam az eunuchnak, hogy egy hajóhoz vigye, nem azt, hogy a hálótermedbe – mondta a holttestnek. – A véred éppen annyira az ő kezén szárad, mint... mint Tyrionén.

A véred éppen annyira az ő kezén szárad, mint az enyémen, akarta mondani, de a szavak a torkán akadtak. *Bármit tett is Varys, én parancsoltam neki.*

Az eunuch lakosztályában várakozott akkor éjjel, amikor végül úgy döntött, nem hagyja meghalni az öccsét. Miközben várt, egyik kezével a törét élesítette, s különös megnyugvást érzett a kövön súrlódó acél hangja hallatán. Amikor lépteket hallott, az ajtó mellé lépett. Varys púder- és levendulafelhő kíséretében libbent be. Jaime mögé lépett, kirúgta alóla a lábát, a mellére térdelt, puha, fehér álla alá nyomta a törét, és hátrafesztette a fejét.

– Nocsak, Varys uraság! – mondta kedvesen. – Micsoda nem várt találkozás!

– Ser Jaime? – nyögte Varys. – Megijesztettél.

– Az is volt a szándékom. – Megmozdította a törét, és a pengén vékony vércsík folyt végig. – Arra gondoltam, talán segíthetnél ellopni a fivéremet a cellájából, mielőtt Ser Ilyn lecsapja a fejét. Elismerem, randa egy fej, de csak az az egy van neki.

– Igen... nos... ha esetleg... elvennéd a törét... igen, óvatosan, ha kérhetlek, uram, jaj, megvágta... – Az eunuch megérintette a nyakát, és véres ujjára meredt. – Mindig iszonyodtam saját vérem látványától.

– Rövidesen egyéb iszonyatban is részed lehet, ha nem segítesz nekem.

Varys ülő helyzetbe tornászta magát.

– A fivéred... ha az Ördögfióka megmagyarázhatatlan módon eltűnik a cellájából, kérdéseket tesznek majd fel. Féltem az életemet...

– Az életed az enyém. Nem érdekel, milyen titkokat tudsz. Ha Tyrion meghal, te sem sokkal éled túl, ezt megígérhetem.

– Á! – Az eunuch lenyalta a vért az ujjáról. – Szörnyű dolgot kérsz... szabadítsam ki az Ördögfiókat, aki meggyilkolta szeretett királyunkat. Vagy talán ártatlannak tartod őt?

– Bűnös vagy ártatlan – mondta akkor ostobán –, egy Lannister mindig megfizeti az adóságait.

A szavak olyan könnyen jöttek.

Azóta nem aludt. Láta maga előtt a fivérét, látta ahogy a törpe vigyorog az orra csonkja alatt, az arcát nyalogató fáklyafényben.

– Te szerencsétlen, ostoba, vak, nyomorék barom! – vicsorgott gyűlölködve. – Cersei egy hazug szajha, aki Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is. Én pedig az a szörnyeteg vagyok, akinek mondanak. Igen, én öltem meg az aljas fiadat!

Sohasem mondta, hogy meg akarja ölni az apánkat. Ha ezt mondja, megállítom. Akkor én lennék a rokongyilkos, nem ő.

Jaime eltöprengett, vajon hol bujkálhat Varys. A suttogók mestere nagy bölcsen nem tért vissza saját lakosztályába, és a Vörös Torony átkutatása során sem bukkantak rá. Lehet, hogy az eunuch inkább elhajózott Tyrionnal, mint hogy itt maradjon és kényelmetlen kérdésekre válaszolgasson. Ha így történt, azok ketten már messze kint járnak a tengeren, és éppen egy kancsó arbori aranybort iszogatnak valami gálya kabinjában.

Kivéve akkor, ha az öcsém Varys is megölte, a hulláját pedig otthagya rothadni valahol a kastély mélyén. Évekbe is beletelik, mire odalent megtalálják a csontjait. Jaime lement egy tucat fáklyákkal, kötelekkel és lámpásokkal felszerelt ör kíséretében. Órákon át tapogatóztak kanyargós járatokban, keskeny kúszófolyosókban, rejtett ajtókon, titkos lépcsőkön és vaksötétségbe vezető aknákon át. Ritkán érezte magát ilyen reménytelenül nyomoréknak. Az ember sok mindent magától értetődőnek tekint, ha megvan mind a két keze. Például a létrákat. Még a kúzás sem ment könnyen; nem véletlenül hívják négykézláb való közlekedésnek. Nem tudott például egyszerre fáklyát tartani és mászni is, mint mások.

Mindezt a semmiért! Csak sötétséget, port és patkányokat találtak. *És a mélyben megbúvó sárkányokat.* Eszébe jutott a vassárkány szájában izzó parázs tompa, narancsszínű fénye. A kályha egy kis helyiséget melegített egy akna mélyén, ahol fél tucat járat találkozott. A padlón talált egy vörös és fekete lapokból kirakott, kopott mozaikképet, amely a Targaryen-ház háromfejű sárkányát ábrázolta. *Ismerlek, Királyölő,* hallotta a szörnyeteget, *egész idő alatt itt voltam, és vártam, hogy eljőjj hozzám.* Jaime-nek úgy tűnt, ismeri ezt a hangot, a fémestónust, ami egykor Rhaegaré, Sárkánykő uráé volt.

Szeles nap volt, amikor a Vörös Torony udvarán búcsút vett Rhaegartól. A herceg éjfékete pánccélját viselte, amelynek mellén rubinokból rakták ki a háromfejű sárkányt.

– Felsőg – kérte Jaime –, engedd, hogy most az egyszer Darry álljon őrt a király mellett, vagy Ser Barristan. Az ő palástjuk éppolyan fehér, mint az enyém.

Rhaegar herceg a fejét rázta.

– Királyi atyám jobban tart az apádtól, mint Robert unokafivérünktől. Azt akarja, hogy a közelben maradj, hogy Tywin nagyúr ne árthasson neki. Nem merem elvenni tőle ezt a mankót egy ilyen órán.

Jaime torka elszorult a haragtól.

– Én nem vagyok mankó. A Királyi Testőrség lovagja vagyok.

– Akkor őrizd a királyt! – förmedt rá Ser Jon Darry. – Amikor felvetted azt a palástot, engedelmességet fogadtál.

Rhaegar Jaime vállára tette a kezét.

– Ha vége a csatának, tanácsot kívánok tartani. Változások lesznek. Már régen meg akartam tenni, de... nos, nincs értelme olyan utakról beszélni, amelyeken nem mentünk végig. Beszé-

lünk, amikor visszatértem.

Ezek voltak az utolsó szavak, amiket Rhaegar Targaryen hozzá intézett. Odakint a kapuk előtt összegyűlt a hadsereg, egy másik pedig eközben a Tridenthez vonult. Sárkánykő hercege tehát lóra ült, felvette magas, fekete sisakját, és elvágatott a végzetébe.

Sokkal közelebb járt az igazsághoz, mint gondolta volna. A csata végeztével változások történtek.

– Aerys azt hitte, nem érheti bántódás, ha a közelében tart – mondta apja holttestének. – Hát nem mókás?

Tywin nagyúr mintha egyetértett volna ezzel; mosolya szélesebb volt, mint valaha. *Úgy tűnik, szeret halott lenni.*

Különös volt, de nem érzett bánatot. *Hol vannak a könnyeim? Hol a haragom?* Jaime Lannister sohasem szenvedett hiányt haragban.

– Apám – szólt újra a halotthoz –, te mondtad nekem, hogy a könnyek a gyengeség jelei egy férfinál, úgyhogy ne várd, hogy sírjak érted.

Ezer úr és hölgy jött el aznap reggel, hogy elvonuljon a ravatal előtt, délután pedig több ezer közember. Komor ruhákat és ünnepélyes ábrázatot öltöttek, de Jaime gyanította, hogy nem kevesen közülük titokban örülnek, hogy kiterítve láthatják a nagy embert. Tywint még nyugaton is inkább tisztelték, mint szerették, Királyvár pedig még mindig nem felejtette el a fosztogatást.

Az összes gyászoló közül Pycelle nagymester látszott a legzaklatottabbnak.

– Hat királyt szolgáltam – sóhajtotta Jaime-nek a második szertartás után, miközben bizonytalanul szimatolt a tetem körül –, de itt fekszik a legnagyobb ember, akit valaha ismertem. Tywin nagyúr nem viselt koronát, mégis megvolt benne minden, ami a királyt teszi.

Szakálla nélkül Pycelle nemcsak öregnek, de törekenynek is látszott. *A megborotválása a legkegyetlenebb dolog volt, amit Tyrion csak művelhetett veled,* gondolta Jaime, aki jól tudta, mit jelent, ha az ember elveszít egy darabot önmagából, azt a részt, amely azzá teszi, aki. Pycelle szakálla pompázatos volt, fehér, mint a hó és puha, mint a bárány gyapja, fenséges szőrzetköltemény, amely befedte az arcát, az állát, és majdnem az övéig omlott alá. A nagymester gyakran simogatta, miközben szónokolt. A bölcsesség benyomását keltette, és elrejtett bizonyos kellemetlen dolgokat: a vénember álla alatt fityegő petyhüdt bőrlebenyt, az apró, panaszos száját a hiányzó fogakkal, bibircsókokat, ráncokat és foltokat, amelyekből túlságosan is sok volt. Bár Pycelle igyekezett visszánöveszteni elvesztett szakállát, kudarcot vallott. Ráncos arcán és megereszkedett állán csak erőtlen szőrpamacsok sarjadtak, azok is olyan ritkásan, hogy Jaime látta alattuk a foltos, rózsaszín bőrt.

– Ser Jaime, szörnyűséges dolgokat láttam életem során – mondta az öregember. – Háborúkat, csatákat, a legaljasabb gyilkosságokat... gyermekként Óvárosban voltam, amikor a szürkepestis elvitte a város lakosságának a felét és a Fellegvár három negyedét. Héttorony uraság felgyújtatta a kikötőben lévő összes hajót, bezáratta a kapukat és megparancsolta az őrségnek, hogy öljenek meg mindenkit, aki menekülni próbál, legyen bár férfi, asszony vagy karon ülő gyermek. Megölték őt, amikor a pestis kidühöngte magát. Azon a napon, amikor újra megnyitotta a kikötőt, lerángatták a lováról, elvágták a torkát, és a fiát is. A tudatlanok Óvárosban a mai napig kiköpnek, ha meghallják a nevét, pedig Quenton Héttorony pontosan azt tette, amit kellett. A te apád is ugyanilyen ember volt. Azt tette, amit kellett.

– Ezért látszik annyira elégedettnek magával?

Pycelle szeme könnybe lábadt a tetemből felszálló párából.

– A hús... ahogy a hús kiszárad, az izmok összehúzódnak és felfelé húzzák a száját. Ez nem mosoly, csak... csak *száradás*, semmi egyéb. – Pislogva próbálta visszatartani a könnyeit. – Bocsáss meg, kérlek! Borzasztóan fáradt vagyok. – Azzal Pycelle nehézkesen a botjára támaszkodott, és lassan kicsoszogott a szentélyből.

Ez is haldoklik, értette meg Jaime. Nem csoda, hogy Cersei hasznavehetetlennek nevezte.

Az igazsághoz hozzátartozott, hogy drága nővére a fél udvart vagy hasznavehetetlennek,

vagy árulónak tartotta: Pycelle-t, a Királyi Testőrséget, a Tyrelleket, magát Jaime-et... még Ser Ilyn Payne-t is, a néma lovagot, aki hóhérként szolgált. Királyi ítéletvégrehajtóként a tömlöcök hozzá tartoztak. Mivel nem volt nyelve, Payne javarészt a beosztottjaira hagyta a börtönök vezetését, de Cersei ennek ellenére őt tette felelőssé Tyrion szökéséért. *Az én művem volt, nem az övé*, árulta el neki majdnem Jaime. Ehelyett azonban inkább megígérte, hogy amit csak lehet, megtud a segédbörtönőrök főnökétől, egy Hosszúvizes Rennifer nevű, púpos öregembertől.

– Látom, azon tűnődsz, miféle név ez – vihogott a fickó, amikor Jaime elment hozzá, hogy kifaggassa. – Régi név, az már szent igaz. Nem vagyok hencegő fajta, de királyi vér is folyik az ereimben. Egy hercegnőtől származom. Az apám mesélte el a történetet, amikor még kiskölyök voltam. – Foltos fejéből és az állát borító fehér szőrből ítélve Hosszúvizes Rennifer nem mostanában volt kiskölyök. – Ő volt a Szűzbörtön legszebb drágaköve. Tölgyököl uraság, a nagy admirális szívét is megbabonázta, bár már házasember volt. A hercegnő atya tiszteletére a „Vizes” fattyúnevet adta a fiuknak, aki nagyhírű lovaggá cseperedett, akárcsak saját fia, aki a „Hosszú” névvel egészítette ki a „Vizes”-t, hogy az emberek tudják: ő maga nem házasságon kívül született. Így hát van bennem egy kevés sárkány.

– Igen, majdnem azt hittem, Hódító Aegon áll előttem – felelte Jaime. A Vizes gyakori fattyúnevé volt a Feketevíz-öböl környékén, a vén Hosszúvizes valószínűleg inkább valami kisebb vidéki lovagtól származott, mint egy hercegnőtől. – De ami azt illeti, fontosabb ügyben jöttem, mint hogy a származásod felől érdeklődjek.

Hosszúvizes előrehajtotta a fejét.

– Az eltűnt fogoly.

– És az eltűnt börtönőr.

– Rugen – segített az öreg. – Segédbörtönőr. A harmadik szint, a sötétcellák tartoztak hozzá.

– Mesélj róla! – mondta Jaime kelletlenül. *Micsoda ócska színjáték!* Jól tudta, kicsoda Rugen, még ha Hosszúvizes nem is.

– Mosdatlan, borotvátlan, rekedt beszédű. Igaz, sosem kedveltem a fickót, ezt elismerem. Rugen már itt volt, amikor én megérkeztem, tizenkét évvel ezelőtt. Aerys királytól kapta a megbízatását. Meg kell mondjam, a fickó ritkán volt itt. Meg is említettem a jelentésemben, uram. De még mennyire, hogy megemlítettem! A szavamat adom rá, egy olyan ember szavát, akinek az ereiben királyi vér folyik!

Csak említsd meg még egyszer azt a királyi vért, és esküszöm, kiontok belőle egy keveset, gondolta Jaime.

– Ki látta ezeket a jelentéseket?

– Néhány közülük a pénzmesterhez ment, mások a suttogók mesteréhez. Mindet megkapta a főbörtönőr és a királyi ítéletvégrehajtó. A tömlöcök mindig is így működtek. – Hosszúvizes megvakarta az orrát. – Rugen itt volt, ha szükség volt rá, uram. Ez hozzátartozik az igazsághoz. A sötétcellákat ritkán használjuk. Mielőtt uraságod fivérét odazárták volna, egy ideig nálunk volt Pycelle nagymester, előtte pedig Stark uraság, az áruló. Volt még három másik is, közemberek, de Stark uraság átadta őket az éjjeli őrségnek. Nem tartottam jónak kiengedni azt a hármat, de a papírok rendben voltak. Ezt is belefoglaltam az egyik jelentésembe, erre mérget vehetsz!

– Mesélj a két őrről, akik elaludtak.

– Börtönőrök? – Hosszúvizes gúnyosan fűjt. – Azok nem börtönőrök voltak, csak egyszerű *porkolábok*. A korona hús porkolábnak fizet bért, uram, húsznak, de az én időm alatt sohasem volt több tizenkettőnél. Elvileg kellene tartanunk hat segédbörtönőrt is, kettőt minden szinten, de csak három van.

– Te meg két másik?

Hosszúvizes megint elfintorodott.

– Én a segédbörtönőrök *főnöke* vagyok, uram. A segédbörtönőrök *fölött* állok. Feladatom a létszám vezetése. Ha uraságod esetleg belenéz a könyveimbe, láthatja hogy minden adat pon-

tos. – Hosszúvizes belepillantott az előtte heverő nagy, nyitott, bőrkötésű könyvbe. – Jelenleg négy foglyunk van az első szinten és egy a másodikon, uraságod fivérének kívül. – Az öregember elgondolkozott. – Aki elszökött, természetesen. Így van. Ki is húzom.

Azzal fogott egy tollat, és nekilátott kihegyezni.

Hat fogoly, gondolta Jaime savanyúan, miközben fizetünk húsz porkolábot, hat segédbörtönőrt, egy segédbörtönőr-főnököt, egy börtönőrt és a királyi ítéletvégrehajtót.

– Ki akarom kérdezni ezt a két porkolábot.

Hosszúvizes Rennifer abbahagyta a toll hegyezését, és bizonytalanul pillantott fel Jaime-re.

– Kikérdezni őket, uram?

– Hallottad.

– Hallottalak, uram, persze hogy hallottalak, és mégis... uraságod természetesen azt kérdez ki, akit csak akar, ki vagyok én, hogy megtiltsam? De ser, ha bátorkodhatom megjegyezni, aligha hiszem, hogy válaszolnak majd. Halottak, uram.

– *Halottak?* Kinek a parancsára?

– Azt hittem, a tiédre, vagy... talán a királyéra? Nem kérdeztem. Nem... nem tisztem faggatni a Királyi Testőrséget.

Ez só volt a sebbe; Cersei az ő embereit használta fel a piszkos munka elvégzésére. Őket meg a drágalátos Feketeüstöket.

– Ti eszement barmok! – mordult Jaime Boros Blountra és Osmund Feketeüstre később, egy vértől és haláltól büzlő cellában. – Mit képzeltetek, mit műveltetek?

– Csak amit mondtak, uram. – Ser Boros alacsonyabb volt Jaime-nél, de nehezebb. – Őfelsége parancsolta. A nővéred.

Ser Osmund a kardszíjába akasztotta a hüvelykujját.

– Azt mondta, aludjanak el örökre. Úgyhogy a testvéreim és én tettünk róla.

Tettetek. Az egyik holttest arccal lefelé hevert az asztalon, mintha egy lakoma alkalmával ájult volna el, de a feje nem bor-, hanem vértócsába bukott. A másik porkolábnak sikerült felugrania a padról, és előrántania a törét, mielőtt valaki egy kardot döfött volna a bordái közé. Neki jutott a hosszabb, kellemetlenebb vég. *Megmondtam Varys-nak, hogy senki sem sérülhet meg a szökés közben, gondolta Jaime, de úgy látszik, szólnom kellett volna a nővéremnek és az öcsémnek is.*

– Ez helytelen cselekedet volt, ser.

Ser Osmund vállat vont.

– Senkinek sem fognak hiányozni. Lefogadom, hogy benne voltak, azzal együtt, amelyik lelécelt.

Nem, Jaime megmondhatta volna neki. *Varys kevert valamit a borukba, hogy elaludjanak.*

– Ha így van, kiszedhettük volna belőlük az igazságot. – *Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is...* – Ha gyanakvó természetű lennék, elgondolkoznék rajta, miért siettetek ennyire biztosítani, hogy ezt a két embert ne lehessen kikérdezni. Azért kellett elnémítani őket, nehogy kiderüljön a ti részetek ebben az egészben?

– Mi? – Feketeüstnek a torkán akadt a szó. – Mi csak azt tettük, amit a királynő parancsolt. Szavamat adom rá, mint felesküdt testvéred!

Jaime érezte, hogy fantomujjai viszketnek.

– Hívjátok le ide Osneyt és Osfrydet, és takarítsátok fel ezt a mocskot, amit műveltetek. És ha a kedves nővérem legközelebb megparancsolja nektek, hogy öljetek meg valakit, először hozzám jöttök. Máskülönben ne kerülj a szemem elé, ser!

A szavak még mindig ott visszhangzottak a fejében Baelor szentélyének üres homályában. Fölötte az összes ablak elsötétült, és távoli csillagok halvány fényét látta. A nap végleg és visszavonhatatlanul nyugodni tért. A halál büze az illatosított gyertyák ellenére is egyre erősebb lett. A szag az Aranyfog alatti szorost juttatta Jaime Lannister eszébe, ahol óriási győzelmet aratott a háború első napjaiban. A csatát követő hajnalon a varjak egyformán lakmároztak győztesből és legyőzöttből, ahogyan annak idején Rhaegar Targaryennel tették a Trident mel-

lett. Ugyan, *mennyit ér egy korona, ha varjak vacsorázhatnak a királyból?*

Jaime gyanította, hogy most is varjak köröznék Baelor Szentélyének hét tornya és hatalmas kupolája körül, fekete szárnyuk az éjszakai levegőbe hasít, ahogy keresik, hol juthatnának be. *A Hét Királyság minden varjújának hódolattal kellene adóznia előtted, apám. Jóllakattad őket Castamere-től a Feketevízig.* A gondolat nyilván elnyerte Tywin nagyúr tetszését, mert a molsolya még tovább szélesedett. *A fenébe is, úgy vigyorog, mint egy ifjú férj az első éjszakáján!*

Ez annyira groteszk volt, hogy Jaime hangosan felnevetett.

A nevetés sokáig visszhangzott a kereszthajóban, a kriptákban és a kápolnáknban, mintha a falakban nyugalomra helyezett halottak is nevettek volna. *Miért is ne? Még egy komédiás tréfiájánál is képtelenebb, ahogy itt állok és virrasztok az apám mellett, akit én segítettem megölni, s embereket küldök a fivérem után, akinek én segítettem megszökni...* Megparancsolta Ser Addam Marbrandnek, hogy kutassák át a Selyem utcát. „Nézzetek be minden ágy alá, tudjátok, mennyire szereti a fivérem a kuplerájokat!” Pedig az aranyköpönyegesek sokkal érdekesebb dolgokat találhattak a szajhák szoknyája, mint az ágyaik alatt. Eltűnődött, vajon hány törvénytelen gyerek születik majd az értelmetlen kutatás miatt.

Váratlanul eszébe jutott Tarth-i Brienne. *Ostoba, makacs, ronda néember.* Merre járhat? *Atya, adj neki erőt!* Ez már majdnem ima volt... de vajon az istenhez fohászokodott, az Atyához odafent, akinek hatalmas aranyszobra ott állt a pislákoló gyertyafényben? Vagy az előtte fekvő halotthoz imádkozott? *Mit számít? Soha egyikük sem hallgatott meg.* A Harcos volt Jaime istene, amióta csak elbírta a kardját. Más emberek lehetnek apák, fiúk, férjek, de Jaime Lannister, akinek a kardja arany volt, akár a haja, soha. Harcos volt, és soha nem is lesz egyéb.

El kellene mondanom Cerseinek az igazat, be kellene vallanom, hogy én engedtem ki a testvéreként a cellából. Végül is az igazság olyan pompásan bevált Tyrionnal. *Én öltem meg az aljas fiadat, és most megölöm az apádat is!* Jaime hallotta az Ördögfióka kacagását a félhomályban. A hang irányába nézett, de csak saját iménti nevetésének visszhangja ért el hozzá. A szeme lecsukódott, de ugyanolyan gyorsan fel is pattant. *Nem szabad elaludnom.* Ha elalszik, álmodni fog. Ó, hogy vihogott Tyrion... *hazug szajha... Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt...*

Éjfélkor megcsikordultak az Atya ajtaját tartó pántok, és több száz septon vonult be az éjszakai imádsághoz. Néhányan a leghívebbek ezüst szertartási ruháját és kristálykoszorúját viselték; egyszerűbb testvéreik bőrszíjra akasztva, a nyakukban viselték a kristályukat. Rajtuk kapcsos, fehér köntös volt hét zsinórból font övvel, amelynek minden fonata más-más színű volt. Az Anya ajtaján át fehér septák masíroztak be a kolostorból, hetes sorokban, halkán énekelve, a csendes nővérek pedig az Idegen lépcsőjén, egyesével jöttek le. A halál szolgálóleányai lágy szürkében érkeztek, az arcukat takaró kázmza és kendő alatt csak a szemük látszott. Egy csapat barát is megjelent világos-, szürkés- és sötétbarna, söt festetlen szövetben, amelyet a derekukon kenderből font kötél rögzített. Néhányuk nyakában ott lógott a Kovács kalapácsa, mások adománygyűjtő edényt szorongattak.

Az imára érkezők rá sem hederítettek Jaime-re. Körbejárták a szentélyt, és imádkoztak mind a hét oltárnál, az istenség hét arcának tiszteletére. Minden istennek áldoztak, mindegyiknek elénekeltek egy himnuszt. A hangjuk ünnepélyes volt és kellemes. Jaime lehunyta a szemét, hogy hallgassa, de amikor érezte, hogy megtántorodik, újra kinyitotta. *Kimérültebb vagyok, mint hittem.*

Évek teltek el utolsó virrasztása óta. *Akkor fiatalabb voltam, tizenöt éves fiúcska.* Akkor nem viselt páncélt, csak egyszerű, fehér tunikát. A szentély, ahol azt az éjszakát töltötte, harmadakkora sem volt, mint a Nagy Szentély bármelyik kereszthajója. Jaime a Harcos térdére fektette a kardját, a lábához helyezte a páncélját, és letérdelt a durva kőpadlóra az oltár előtt. Hajnalra a térde véres volt és sajgott. „Minden lovagnak véreznie kell, Jaime, mondta Ser Arthur Dayne, amikor meglátta. – A vér odaadásunk pecsétje.” Hajnalban megérintette a vállát kardjával. A halovány fényű penge olyan éles volt, hogy még az a könnyed érintés is átvágta Jaime tunikáját, és kiserkedt a vére. Nem érezte. Egy fiú térdelt le; egy lovag állt fel. *Az Ifjú*

apánk előtt.

– Nem – mondta. – Nem tehetem. Nem akarom.

– *Szükségem* van rád. Szükségem van a másik felemre. – Hallotta az esőcseppek kopogását az ablakokon, magasan a fejük felett. – Te vagy én, én vagyok te. Azt akarom, hogy velem légy. Hogy *bennem* légy. Kérlek, Jaime. *Kérlek!*

Jaime oldalt pillantott, hogy lássa, Tywin nagyúr nem emelkedik-e fel haragjában a ravatalról, de az apja ugyanolyan hidegen, oszladozva hevert ott.

– Én csatatérre termettem, nem tanácssterembe. És lehet, hogy most már arra sem vagyok alkalmas.

Cersei ruhája egyik rongyos, barna ujjába törölte a könnyeit.

– Jól van. Ha csatateret akarsz, tőlem megkapod. – Dühösen felrántotta a csuklyáját. – Bolond voltam, hogy idejöttem. Bolond voltam, hogy valaha is szerettelek!

Léptei hangosan kopogtak a néma csendben, és nedves nyomokat hagytak maguk után a márványpadlón.

A hajnal szinte váratlanul ütött rajta. A kupola üvege világosodni kezdett, és a következő pillanatban szivárványok ragyogtak a falakon, a padlón és az oszlopokon, halvány, sokszínű fénylepelbe vonva Tywin nagyúr holttestét. A Király Segítője szemmel láthatóan rothadt. Az arca zöldes árnyalatot öltött, két szeme, mint két fekete lyuk, mélyen az arcába süllyedt. A bőre felhasadozott, pompázatos vörös és arany páncélja illesztéseinek pedig undorító fehér folyadék szivárgott, amely összegyűlt alatta.

A septonok voltak az elsők, akik hajnali áhítatukra tértek vissza. Elénekeltek a dalaikat, elmondták az imáikat és elfintorították az orrukat. A leghívebbek egyike olyan rosszul lett, hogy ki kellett vezetni a szentélyből. Nem sokkal ezután egy csapat füstölőket lóbáló papnövendék jelent meg, és a levegő olyan sűrű lett a tömjéntől, hogy a ravatal is szinte füstbe burkolózott. A szivárványok eltűntek az illatos ködben, a bűz azonban makacsul kitartott. Jaime gyomra felkavarodott az édeskés, rothadó szagtól.

Amikor kitérültek a kapuk, a Tyrellek rangjukhoz illően az elsők között nyomultak be. Margaery egy nagy csokor aranyszínű rózsát hozott. Hivalkodóan Tywin nagyúr ravatalának lábához helyezte, de egy szálat elvett, és az orra alá tartotta, miközben helyet foglalt. *A leány éppen olyan okos, mint amilyen szép. Tommen sokkal rosszabbul is járhatott volna a királynét tekintve. Ahogy mások jártak.* Margaery hölgyei követték a példáját.

Cersei megvárta, míg a többiek elfoglalják a helyüket, s csak azután vonult be, az oldalán Tomennel. Mellettük Ser Osmund Feketeüst lépdelt fehérre lakkozott páncélban és fehér gyapjúpalástban.

...Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is...

Jaime látta Feketeüstöt meztelenül a fürdőházban, látta a fekete szőrt a mellkasán, és a még durvább szénaboglyát a lába között. Elképzelte, ahogy az a mellkas a nővérehez préselődik, a durva szőr felhorzsolja a nő mellének lágy bőrét. *Nem tenne ilyet. Az Ördögfióka hazudott.* Aranyszál és fekete drót, egymásba gabalyodva, verejtékben úszva. Feketeüst beesett arca minden lökésnél megfeszül. Jaime szinte hallotta a nővére nyögését. *Nem. Hazugság!*

Cersei sápadt arccal és kivörösödött szemmel ment fel a lépcsőn, letérdelt apjuk mellé, és Tomment is magával húzta. A fiú hátrahőkölt a látványtól, de az anyja elkapta a csuklójánál fogva, mielőtt elháríthatott volna.

– *Imádkozz!* – súgta oda neki. Tommen meg is próbálta, de még csak nyolcéves volt, Tywin nagyúr teteme pedig maga a tömény borzalom. Egy kétségbeesett lélegzetvétellel, és a király sírva fakadt.

– *Hagyd abba!* – sziszegte Cersei. Tommen elfordította a fejét, és összegörnyedve hányt. A koronája leesett a fejéről, és elgurult a márványpadlón. Az anyja undorodva elhúzódtól mellőle, és a következő pillanatban a király már rohant is az ajtó felé, amilyen gyorsan csak nyolcéves lábai bírták.

– Ser Osmund, válts fel! – mondta Jaime élesen, amikor Feketeüst a korona után indult. Átadta a fickónak az aranykardot, és a királya után sietett. A lámpások csarnokában érte utol, tizenkét döbbsépt szeme előtt.

– Sajnálom – zokogott Tommen. – Holnap jobban csinálom. Anya azt mondta, egy királynak példát kell mutatnia, de a szagtól rosszul lettem.

Ez nem lesz így jó. Túl sok a kíváncsi szem és fül.

– Jobb lesz, ha kimegyünk, felség. – Jaime kivezette a fiút a levegőre, ami az eső után a lehető legfrissebb volt, amivel Királyvár csak szolgálhatott. A tér körül vagy negyven aranyköpnyөгest helyeztek el, hogy őrizzék a lovakat és a hintókat. Kicsit arrébb vezette a fiút, ahol távol voltak mindenkitől, és leültette a márványlépcsőre.

– Nem féltem! – bizonygatta Tommen. – Csak a szagtól lettem rosszul. Te nem lettél rosszul tőle? Te hogyan tudtad elviselni, bátyám, ser?

Én éreztem a saját rothadó kezem büztét, amikor Vargo Hoat a nyakamba akasztotta.

– Az ember majdnem bármit el tud viselni, ha muszáj – mondta Jaime a fiának. *Éreztem az égő hús szagát, amikor Aerys király elevenen megsütött egy lovagot a páncéljában.* – A világ tele van szörnyűségekkel, Tommen. Harcolhatsz ellenük, nevezhetsz rajtuk vagy nézheted őket anélkül, hogy látnád... visszavonulsz magadba.

Tommen elgondolkodott ezen.

– Én... néha én is visszavonultam magamba – vallotta be –, amikor Joffy...

– *Joffrey.* – Cersei állt fölöttük. Szoknyája vadul csapkodott lába körül a szélben. – A fivéréred neve *Joffrey* volt. Ő sohasem szégyenített volna meg ennyire.

– Nem akartam! Nem féltem, anya. Csak nemes atyádnak olyan rossz szaga volt...

– Azt hiszed, nekem kellemesebb volt az a szag? Nekem is van orrom! – Megragadta a fülét és talpra állította. – Tyrell nagyúrnak is van orra. Láttad őt hányni a szentélyben? Láttad Margaery úrnőt nyafogni, mint egy csecsemő?

Jaime is felállt.

– Elég volt, Cersei!

A nővére orrlyukai kitágultak az indulattól.

– Ser? Te mit keresel itt? Ha jól emlékszem, megfogadtad, hogy apánk mellett őrködsz, míg le nem telik a virrasztás.

– Letelt. Menj és nézd meg!

– Nem. Hét nap és hét éjjel, azt mondtad. A parancsnok úr bizonyára el tud számolni hétig. Csak vedd az ujjaid számát, és adj hozzá kettőt!

Mások is kezdtek kiszállingózni a terre, elmenekülvén a szentélyben terjengő undorító bűz elől.

– Cersei, halkabban! – figyelmeztette Jaime. – Jön Tyrell.

Ez hatott. A királynő odahúzta Tomment maga mellé. Mace Tyrell meghajolt előttük.

– Remélem, öfelsége nem érzi rosszul magát?

– A királyt lesújtotta a bánat – mondta Cersei.

– Mint mindannyiunkat. Ha tehetek valamit...

Magasan felettük hangosan felrikoltott egy varjú. Baelor király szobrán ült, és a magasztos fejre szart éppen.

– Többet tehetsz Tommenért, mint gondolnád, uram – mondta Jaime. – Talán megtiszteléd öfelségét azzal, hogy vele vacsorázol az esti szertartás után?

Cersei gyilkos pillantást küldött felé, de most az egyszer volt annyi esze, hogy fékezze a nyelvét.

– Vacsora? – Tyrell nagyúr meglepettnek látszott. – Azt hiszem... természetesen, megtisztelsz bennünket. Nagyságos feleségemet és engem.

A királynő mosolyt erőltetett az arcára és valami udvarias közhelyet motyogott. Miután azonban Tyrell távozott, Tomment pedig Ser Addam Marbrand gondjaira bízta, Jaime-re támadt.

– Részeg vagy, vagy álmodozol, ser?! Kérlek, áruld el nekem, miért vacsorázzak azzal a mohó bolonddal meg az együgyű feleségével! – A szél belekapott aranyhajába. – *Nem* nevezem ki Segítőnek, ha erre...

– Szükséged van Tyrellre – szakította félbe Jaime –, de nem *itt*... Kérd meg, hogy foglalja el Viharvéget Tommennek. Hízelegj neki, mondd, hogy szükséged van rá a harcmezőn, apánk helyett. Mace nagy harcosnak képzei magát. Vagy megszerzi neked Viharvéget, vagy elbal-tázza és bolondot csinál magából. Bárhogy történjen is, te győzöl.

– Viharvég? – Cersei elgondolkodott. – Igen, de... Tyrell egyértelművé tette, hogy addig nem hagyja el Királyvárt, míg Tommen el nem veszi Margaeryt.

Jaime sóhajtott.

– Akkor házasodjanak össze. Évekbe telik, míg Tommen eléggé felnő, hogy beteljesítse a házasságot. Amíg ez meg nem történik, a frigyét bármikor félre lehet tenni. Add meg Tyrellnek a házasságát, és küldd el, hadd játszadozzon a háborúban!

A nővére ravaszul elmosolyodott.

– Még az ostromnak is megvannak a veszélyei – suttogta elégedetten. – Égikert ura talán még az életével is fizethet egy ilyen vállalkozásért.

– Fennáll a veszélye – ismerte el Jaime. – Különösen ha ezúttal elfogy a türelme, és úgy dönt, megrohamozza a kaput.

Cersei tekintete elidőzött rajta egy kicsit.

– Tudod – szólalt meg végül –, egy pillanatra pontosan úgy beszéltél, mint apánk.

BRIENNE

Alkonyvölgy kapuja zárva volt, a város falai sápadtan fénylettek a hajnal előtti félhomályban. A bástyák tetején ködgomolyok úsztak, mintha kísérteties őrszemek lettek volna. A kapu előtt tucatnyi szekér és ökrös taliga várta, hogy felkeljen a nap; Brienne egy rakomány répa mögött foglalt helyet. A lába már nagyon fáj, jólesett leszállni a lóról és kinyújtóztatni egy kicsit. Nemsokára újabb szekér zötyögött elő az erdőből, és mire az ég világosodni kezdett, a sor már negyed mérföld hosszúságban kígyózott.

A falu népe kíváncsian méregette, de senki sem szólt hozzá. *Nekem kell megszólítanom őket*, győzködte magát Brienne, de mindig is nehezebb esett idegenekkel beszélgetni. Már kislánként is nagyon félénk volt, és a hosszú évek megaláztatásai még félénkebbé tették. *Kérdősködnöm kell Sansa felől. Különben hogy találom meg?* Megköszörülte a torkát.

– Jóasszony! – szólt oda a répával telt kocsin ücsörgő asszonynak. – Talán láttad a húgomat az úton. Ifjú szűz, tizenhárom éves, csinos arcú, kék szemű, gesztenyebarna hajjal. Lehet, hogy egy részeg lovaggal utazik.

Az asszony megrázta a fejét, de a férje így szólt:

– Akkor lefogadom, hogy már nem szűz. Van neve ennek a szegény lánynak?

Brienne üresnek érezte a fejét. *Már rég ki kellett volna találnom neki valami nevet.* Bármilyen név megtette volna, de egy sem jutott az eszébe.

– Nincs neve? Hát, az utak tele vannak névtelen leányokkal.

– A temetőben meg még több van belőlük – tette hozzá a felesége.

Hajnalhasadáskor katonák jelentek meg a mellvédeken, a parasztok felültek a szekereikre, és megrángatták a gyeplőt. Brienne is felült a lovára, és hátrapillantott. A bebocsáttatásra váró sor nagyrészt parasztokból állt, akik eladásra szánt zöldségeiket és gyümölcsüket hozták. Úgy egy tucat hellyel mögötte két tehetős városi ült nemes fajtájú poroszka lovakon, még hátrébb pedig egy vézna fiúcskát látott tarka hátasán. A két lovagnak vagy Ser Shadrichnek, a Veszett Egérnek nyoma sem volt.

Az örök alig pillantottak a szekerekre, ahogy továbbintették őket, amikor azonban Brienne odaért a kapuhoz, meglepődtek.

– Állj meg, te! – kiáltotta a kapitány. Két sodronyinges őr keresztezte előtte a lándzsáját, hogy elzárják az útját. – Mi a célod itt?

– Alkonyvölgy urát vagy a mesterét keresem.

A kapitány tekintete megakadt a pajzsán.

– Lothston fekete denevére. Ennek a címernek rossz híre van.

– Nem az enyém. Át akarom festetni a pajzsot.

– Úgy? – A kapitány megvakarta borostás arcát. – Ami azt illeti, a nővérem foglalkozik ilyesmivel. A festett ajtajú házban találsz, a Hét Karddal szemben. – Intett az öröknek. – Engedjétek át, fiúk! Csak egy nőszemély.

A kapu egy piactérre nyílt, ahol az előtte belépők már javában pakolták elő a répát, sárga hagymát és árpászsákokat. Mások fegyvereket és páncélt árultak, a fennhangon kikiáltott áraból ítélve rendkívül olcsón. *A fosztogatók rögtön a varjak után érkeznek minden csata után.* Brienne sodronyíngék előtt lépdelt el, amelyeken még ott volt a rászáradt, barna vér; horpadt sisakokat, kicsorbult kardokat látott. Ruhadarabok is akadtak: bőrcsizmák, szőrmés köpönyegek, foltos felsőkabátok gyanús szakadásokkal. A jelvények közül sokat felismert. A páncélkesztyűs ököl, a jávorszarvas, a fehér napkorong, a kétélű fejsze mind északi címerek voltak.

De Tarly-katonák is vesztek itt, és sokan a viharvidékről. Látott piros és zöld almákat, pajzsot Leygood három villámával és lószerszámot Ambrose hangyaival. Tarly nagyúr saját hosszú léptű vadásza is feltűnt több címeren, csaton és zekén. *Barát vagy ellenség, a varjakat nem érdekli.*

Voltak fenyőből és hársból készült pajzsok krajcárokért, de Brienne ellovagolt mellettük. Meg akarta tartani a nehéz tölgyfa pajzsot, amit Jaime-től kapott, amelyet ő maga használt Harrenhaltól Királyvárig. A fenyőfa pajzsok is megvoltak az előnyei. Könnyebb volt, így egyszerűbb volt hordozni, és a puha fában nagyobb eséllyel szorult meg az ellenfél bárdja vagy kardja. A tölgy azonban nagyobb védelmet nyújtott, ha az ember elég erős volt, hogy elbírja a súlyát.

Alkonyvölgy az öböl köré épült. A várostól északra mészkő szirtek emelkedtek; délről sziklás földnyelv védte a horgonyzó hajókat a keskeny tenger felől érkező viharoktól. A vár a kikötőre nézett, szögletes öregtornya és tömzsi bástyája a város minden pontjáról jól látszott. A zsúfolt macskaköves utcákon könnyebb volt gyalogolni, mint lóháton haladni, ezért Brienne beadta a lovát egy istállóba, és gyalog folytatta az útját. Pajzsát a hátára vetette, pokrócát pedig az egyik karja alatt szorongatta.

A kapitány nővérét nem volt nehéz megtalálni. A Hét Kard volt a város legnagyobb fogadója, egy a szomszédos házak fölé magasodó, négyszintes épület; a vele szemben lévő műhely kettős ajtaját pedig tényleg pazarul kifestették. A kép egy őszi erdőben álló kastélyt ábrázolt. A fák az arany és a rozsdabarna különböző árnyalataiban díszeltek, az öreg tölgyek törzsén borostyán kapaszkodott felfelé. Még a makkokat is aprólékos gonddal dolgozták ki. Amikor Brienne közelebről megnézte, állatokat is látott a növények között: ravasz, vörös rókát, két verebet egy ágon, a levelek mögött pedig egy vadkan árnyékát.

– Nagyon szép az ajtód – mondta a sötét hajú nőnek, aki kijött a kopogtatásra. – Melyik kastélyt ábrázolja?

– Az összeset – felelte a kapitány nővére. – Az egyetlen, amit ismerek, a Barna Erőd a kikötőnél. Magam találtam ki, hogy kellene kinéznie egy várnak. Sárkányt sem láttam soha, sem griffet, sem egyszarvút. – Vidáman beszélt, amikor azonban Brienne megmutatta neki a pajzsát, elsötétült az arca. – Az öreganyám mesélte régen, hogy holdtalan éjszakákon óriási denevérek repülnek ki Harrenhalból, hogy elvigyék a rossz gyerekeket Örült Danelle üstjeibe. Néha hallottam, ahogy kaparásznak az ablaktáblákon. – Egy pillanatra elhallgatott, és eltűnődve szívtá a fogát. – Mi kerüljön a helyére?

Tarth címere rózsaszín és égszínkék negyedekre oszlott, benne sárga nappal és félholddal. De amíg az emberek gyilkosnak tartották, Brienne nem merte ezt hordozni.

– Az ajtód egy régi pajzsra emlékeztet, amit az apám fegyvertárában láttam.

Amennyire csak fel tudta idézni, leírta a címet. Az asszony bólintott.

– Most azonnal megfesthetem, de a festéknek száradnia kell. Vegyél ki egy szobát a Hét Kardban, ha gondold. Reggel átviszem a pajzsot.

Brienne eredetileg nem szándékozott Alkonyvölgyben éjszakázni, de úgy vélte, talán mégiscsak jobb lesz így. Nem tudta, hogy a vár ura itthon tartózkodik-e éppen, és hogy egyáltalán fogadja-e. Megköszönte a festőnek, és átment a macskaköves utcán a fogadóhoz. Az ajtó fölött, egy vasrúd alatt hét fakard lógott. A mész, amit rájuk kentek, már megrepedezett és itt-ott levált, de Brienne tudta, mit jelentenek. Sötétfi hét fiát jelképezték, akik a Királyi Testőrség fehér palástját viselték. A birodalom egyetlen másik családja sem dicsekedhetett ilyen sok sarjjal a testőrségben. *Házuk dicsőségei voltak. Most pedig cégéreként lógnak egy kocsmá ajtaja fölött.* Belépett az étkezőhelyiségbe, és szobát meg fürdőt kért a fogadóstól.

A fogadós a második emeleten helyezte el. Egy asszony, májszínű anyajeggyel az arcán, felvitt neki egy fadézsát, aztán a vizet, egyik vödörrel a másik után.

– Maradtak még Sötétfik Alkonyvölgyben? – kérdezte Brienne, miközben bemászott a dézsába.

– Hát, Setétek vannak, én magam is az vagyok. Az uram azt mondja, Setét voltam, mielőtt

egybekeltünk, utána meg még setétebb! – Felnevetett. – Nem tudsz úgy eldobni egy követ Alkony völgyben, hogy ne találj el egy Setétet, Setéterdeit vagy Setétfalvit, de az úri Sötétfik már mind eltűntek. Denys uraság volt az utolsó közülük, az a kedves ifjú bolond. Tudtad, hogy a Sötétfik királyok voltak Alkony völgyben, mielőtt az andalok jöttek volna? Ha rám nézel, meg nem mondanád, de királyi vér folyik bennem! Látod? Azt kéne mondaniuk: „Felség, még egy korsó sört!” „Felség, az éjjeliedényt ki kéne üríteni, és hozz még egy köteg rőzsét, felség, te rohadék, kialszik a tűz!” Megint nevetett és az utolsó cseppeket is kirázta a vödörből. – Nos, tessék. Elég meleg a víz?

– Megteszi. – A víz langyos volt.

– Hoznék fel többet is, de csak kilöttyenne. Amekkora te vagy, megtöltesz egy egész dézsát!

Csak egy ilyen nyomorult, szűk kis dézsát, mint ez. Harrenhalban a kádak hatalmasak voltak, és kőből készültek. A fürdőházban vágni lehetett a vízből felszálló gőzt, és Jaime anyaszült meztelenül sétált be. Brienne félig halottnak, félig istennek látta. *Bemászott mellém a kádba*, emlékezett pirulva. Megmarkolt egy darab lúgos szappant, dörzsölni kezdte a hónalját, és közben igyekezett újra felidézni Renly arcát.

Mire a víz kihűlt, Brienne olyan tiszta volt, amennyire csak lehetett. Ugyanabba a ruhába bújt vissza, amit levetett, és szoroson a derekára kötötte a kardját, de a sodronyingét és a sisakját otthagya, hogy ne tűnjön olyan fenyegetőnek a Barna Erődben. Jó érzés volt kinyújtóztatni a lábát. A vár kapujában ácsorgó örök börmellényt viseltek, a jelvényük két, fehér sávban keresztbe fektetett harci kalapácsot ábrázolt.

– Az uratokkal szeretnék beszélni – mondta nekik Brienne.

Az egyikük durván nevetett.

– Akkor jó hangosan kell kiabálnod.

– Rykker uraság Szűztóba ment Randyll Tarlyval – tájékoztatta a másik. – Ser Rufus Leek maradt itt várnagyként, hogy vigyázzon Rykker asszonyra és a kicsikre.

Így hát Leekhez kísérték. Ser Rufus alacsony, köpcös, őszes férfiú volt, akinek a bal lába csonkban végződött.

– Megbocsátasz ugye, ha nem állok fel? – üdvözölte. Brienne megmutatta neki a levelét, de Leek nem tudott olvasni, így elküldte őt a mesterhez, egy kopasz, foltos fejű, merev, vörös bajszú emberhez.

Amikor meghallotta a Hollard nevet, a mester ingerülten ráncolta a homlokát.

– Hányszor kell még elénekelnem ezt a dalt? – Brienne-t nyilván elárulta az arca. – Azt hiszed, te vagy az első, aki Dontost keresi? Talán inkább a huszonegyedik. Az aranyköpönyegesek napokon belül megjelentek a gyilkosság után, Tywin nagyúr írásával. És neked ugyan mid van?

Brienne odaadta neki a levelet Tommen bélyegzőjével és gyerekes aláírásával. A mester hümmögött, krárogott, megpiszkálta a viaszt, majd végül visszaadta.

– Rendben lévőknek tűnik. – Felmászott egy magas székre, és intett Brienne-nek, hogy foglaljon helyet egy másikon. – Én sohasem ismertem Ser Dontost. Kisfiú volt, amikor elhagyta Alkony völgyet. A Hollardoké egykor nemes ház volt, ez igaz. Ismered a címerüket? Vörös és rózsaszín balharántpólyás, kék pajzsfőben három aranykoronával. A Sötétfik kisebb királyok voltak a Hősök Korában, és hárman is a Hollardok közül vettek feleséget. Kis országukat később felfalták a nagyobb királyságok, de a Sötétfik kitartottak, a Hollardok pedig szolgálták őket... igen, még az ellenszegülésben is. Erről tudtál?

– Ezt-azt. – A saját mesterük azt mondta, hogy Alkony völgy ellenszegülése kergette az örületbe Aerys királyt.

– Alkony völgyben még mindig szeretik Denyst nagyurat, a sok szenvedés ellenére, amit okozott nekik. Serala úrnőt, myri feleségét hibáztatják. Csak Selyemkígyóként emlegetik. Ha Sötétfi uraság mondjuk csak egy Stauntont vagy Stokeworth-t vesz el... nos, tudod, hogyan gondolkodnak az egyszerű emberek. Azt mondják, a Selyemkígyó myri mérget csepegtetett a

férje fülébe, míg Denys nagyúr fel nem kelt a királya ellen és foglyul nem ejtette. Amikor elfogták, Ser Symon Hollard, a fegyvermestere levágta Ser Gwayne Gauntot, a Királyi Testőrség tagját. Aerys fél éven át ezek között a falak között raboskodott, miközben a Király Segítője Alkonyvölgy alatt várt egy hatalmas sereggel. Tywin nagyúrnak elég ereje volt hozzá, hogy bármikor megostromolja a várat, de Denys uraság azt üzenté, hogy a roham első jelére megöli a királyt.

Brienne innen ismerte a történetet.

– A királyt megszöktették – mondta. – Ser Barristan, a Bátor kihozta őt.

– Úgy van – bólintott a mester. – Miután elveszítette a túsztát, Denys uraság kinyitatta a kapukat és inkább véget vetett az ellenállásnak, mint hogy Tywin nagyúr foglalja el a várost. Térdet hajtott és kegyelemért könyörgött, de a király nem volt éppen megbocsátó természet. Denys a fejével fizetett, és vele együtt a fivérei, a nővérei, a nagybátyjai, az unokatestvérei, az összes nemes Sötétfi. A Selyemkígyót, szerencsétlen nőt, elevenen megégették, de előbb kitépték a nyelvét és levágták a női testrészeit, amelyekkel állítólag a rabjává tette a férjét. Fél Alkonyvölgy még mindig úgy gondolja, hogy Aerys túl kegyes volt hozzá.

– És a Hollardok?

– Számkivetettek lettek és elpusztultak – felelte a mester. – Én a Fellegvárban kovácsoltam a láncomat, amikor ez történt, de elolvastam a tárgyalásairól és a büntetésekről szóló beszámolókat. Ser Jon Hollard, az intéző Denys nagyúr húgának a férje volt, és a feleségével együtt halt meg, ahogy a kisfiúk is, aki félig Sötétfi volt. Robin Hollard apród volt, és amikor a királyt elfogták, a szakállát huzigálva táncolt körülötte. Ő a kínpadon végezte. Ser Symon Hollarddal Ser Barristan végzett a király szöktetése közben. A Hollardok birtokait elvették, a várukat lerombolták, a falvaikat felégették. A Sötétfikhez hasonlóan a Hollardok is kipusztultak.

– Leszámítva Ser Dontost.

– Így igaz. Az ifjú Dontos Ser Steffon Hollard, Ser Symon ikertestvérének a fia volt, aki valamilyen lázban halt meg néhány évvel korábban, így nem volt része az ellenszegülésben. Aerys ettől még fejét vehette volna a fiúnak, de Ser Barristan arra kérte, kímélje meg az életét. A király nem tagadhatta meg annak az embernek a kérését, aki kiszabadította őt, így Dontos fegyverhordozóként Királyvárba került. Amennyire én tudom, soha nem tért vissza Alkonyvölgybe, de miért is tette volna? Nem voltak itt földjei, sem rokonsága, sem vára. Ha Dontos és ez az északi leány segítettek meggyilkolni szeretett királyunkat, úgy vélem, igyekeznek olyan messzire jutni az igazságszolgáltatástól, amennyire csak lehet. Ha akarod, keresd őket Óvárosban, vagy a keskeny tengeren túl. Kutass Dorne-ban vagy a Falon. Keresd őket *máshol*. – Felállt. – Hallom a hollóim hangját. Megbocsátasz, ha most elbúcsúzom tőled?

A visszaút a fogadóba hosszabbnak tűnt, mint a séta fel a Barna Erődbe, de lehet hogy csak a hangulata miatt érezte így. Sansa Stark nincs Alkonyvölgyben, ez egyértelmű volt. Ha Ser Dontos valóban Óvárosba vitte vagy átkeltek a keskeny tengeren, ahogy a mester gondolta, Brienne küldetése reménytelenné vált. *Mi várta őt Óvárosban?* kérdezte magától. *A mester nem ismerte, ahogyan Hollardot sem. Nem ment volna idegenek közé.*

Brienne Királyvárban megkereste Sansa egyik korábbi szolgálóleányát, aki mosónőként dolgozott egy bordélyházban.

– Renly nagyúrnál szolgáltam Sansa úrnőm előtt, és mindkettőből áruló lett – panaszkodott a Brella nevű nő keserűen. – Semmilyen úrnak nem keltek már, így moshatok a szajhákra.

Amikor azonban Brienne Sansáról kérdezte, így felelt:

– Elmondom neked, amit Tywin nagyúrnak is elmondtam. Az a lány folyton imádkozott. Elment a szentélybe, és gyertyákat gyújtott, ahogy egy rendes úri hölgyhöz illik, de majdnem minden éjjel lement az istenerdőbe. Visszament északra, a nyakamat rá. Ott vannak az *istenei*.

Észak azonban hatalmas volt, és Brienne-nek fogalma sem volt róla, Sansa apja melyik zászlóhordozójában bízna meg leginkább. *Vagy talán a saját véréét keresné?* Bár minden testvérét megölték, Brienne tudta, hogy Sansának még mindig van egy nagybátyja és egy fattyú féltestvére a Falon, az éjjeli őrség kötelékében. Egy másik nagybátyját, Edmure Tullyt az Ik-

rekben tartották fogva, de az ő nagybátyja, Ser Brynden még mindig tartotta Zúgót. És Catelyn úrnő fiatalabb húga uralkodott a Völgyben. *Vér a vérhez kiált.* Lehet, hogy Sansa közülük menekült valakihez. De kihez?

A Fal túl messze volt, ráadásul sivár és kegyetlen hely. Ahhoz pedig, hogy eljusson Zúgóba, a lánynak végig kellett volna utaznia a háború sújtotta folyóvidéken, és át kellett jutnia a Lannisterek ostromgyűrűjén. A Sasfészek egyszerűbb megoldásnak látszott, és Lysa úrnő biztosan tárt karokkal várná nővére lányát...

A sikátor összeszűkülte előtte. Brienne valahogyan rossz irányba fordult. Zsákutcában találta magát, egy kis, sáros udvarban, ahol egy alacsony kőfal tövében három malac túrta a földet. Az egyik felvisített, amikor meglátta, és egy öregasszony, aki éppen vizet húzott, gyanakvoan végigmérte.

– Mit akarsz errefelé?

– A Hét Kardot keresem.

– Vissza arra, ahonnet jöttél. A szentélynél balra.

– Köszönöm.

Brienne megfordult, hogy visszamenjen, és nekiütközött valakinek, aki éppen akkor érkezett sietve a kanyar mögül. Az ütközés ereje ledöntötte a lábáról a másikat, és a sárban ülve kötött ki.

– Bocsánat – dűnnyögte Brienne. Csak egy kisfiú volt, vézna kölyök ritkás, egyenes hajjal, egyik szeme alatt árpával. – Megsérültél? – A kezét nyújtotta, hogy felsegítse, de a fiúcska a sarkán és könyökén kétségbeesetten elhátrált előle. Nem lehetett idősebb tíz- vagy tizenkét évesnél, ám sodronyínget viselt, a hátán pedig bőrtokban kard lógott.

– Ismerlek téged? – kérdezte Brienne. Az arca valahonnét ismerősnek tűnt, de nem tudta volna megmondani, honnet.

– Nem. Nem ismeresz. Soha... – Feltápáskodott. – B-b-bocsáss meg, hölgyem. Nem figyeltem. Úgy értem, figyeltem, csak lefelé. Lefelé néztem. A lábamra.

Azzal sarkon fordult és elinalt arra, amerről érkezett.

Volt benne valami, ami felkeltette Brienne gyanúját, de nem állt szándékában fel-alá kergetni a fiúcskát Alkonyvölgy utcáin. *Ma reggel, kint a kapu előtt, ott láttam, jutott hirtelen az eszébe. Egy tarka lovon ült.* Úgy érezte, máshol is találkozott már vele. De hol?

Mire Brienne megint megtalálta a Hét Kardot, a közös helyiség már zsúfolásig megtelt. A tűzhöz legközelebb eső helyen négy septa ücsörgött, a köpönyegük piszkos és elnyútt volt az utazástól. A többi asztalnál helybéliek ültek, forró ráklevest szürcsöltek és kenyérdarabokat ettek hozzá. Az illattól Brienne gyomra korogni kezdett, de sehol sem látott üres ülőhelyet. Hirtelen egy hang szólalt meg mögötte:

– Hölgyem, itt, ülj a helyemre!

Brienne csak akkor látta, hogy a férfi törpe, amikor leugrott a padról. A kis ember még öt láb magas sem volt. Az orra duzzadt és eres volt, a fogai vörösek a savanyúlevéltől, és a szent testvérek barna vászongúnyáját viselte. Vastag nyakában a Kovács vaskalapácsa függött.

– Csak maradj ülve – mondta Brienne. – Én is állhatok.

– Igaz, de én kisebb eséllyel ütöm be a fejem a plafonba. – A törpe beszéde nyers volt, de udvarias. Brienne látta a tar foltot a feje tetején, ahol leborotválta a haját. Sok szent testvér viselt ilyen tonzúrárt. Roelle septa egyszer elmondta neki, hogy ezzel azt jelzik: nincs rejtegetni-valójuk az Atya előtt. „Nem lát át az Atya a hajon?”, kérdezte Brienne. *Ostoba kérdés volt.* Lassú észjárású gyermek volt; ezt Roelle septa is gyakran megmondta neki. Most majdnem olyan ostobának érezte magát, ezért gyorsan leült a kis ember helyére a pad végén, rendelt egy pörköltet, majd a törpéhez fordult, hogy megköszönje.

– Alkonyvölgy valamelyik szent házában szolgálsz, testvérem?

– Inkább közelebb Szűztóhoz, hölgyem, de a farkasok kifüstöltek bennünket – felelte a férfi, s közben egy kenyérvéget rágcsált. – Amennyire tudtuk, újjáépítettük, de aztán jött néhány

zsoldos. Nem tudnám megmondani, kinek az emberei voltak, de elvitték a disznóinkat és legyilkolták a testvéreket. Én bebújtam egy üreges fatuskóba és elrejtöztem, de a többiek túl nagyok voltak. Sokáig tartott, mire mindet eltemettem, de a Kovács erőt adott hozzá. Amikor végeztem, kiástam egy kevés pénzt, amit a rangidős testvér elrejtett, és egyedül elindultam.

– Találkoztam más testvérekkel, akik Királyvár felé mentek.

– Bizony, sok százan vannak az utakon. És nemcsak testvérek. Septonok is megparasztoztak. Mind veréb. Talán én magam is az vagyok. A Kovács elég kicsinek teremtett. – Kuncogott. – És mi a te szomorú történeted, hölgyem?

– Én a hűgomat keresem. Előkelő származású, csak tizenhárom éves, szép hajadon kék szemmel és gesztenyebarna hajjal. Talán láttad őt. Egy férfival utazik. Lovag, talán bolond. Arany úti a markát annak, aki segít megtalálnom őt.

– Arany? – A testvér rávillantotta vörös vigyorát. – Nekem elég jutalom lenne egy tál abból a ráklevesből, de attól félek, nem tudok segíteni neked. Bolondokkal találkoztam, nem is kevéssel, szép hajadonokkal azonban nem sokkal. – Félrehajtotta a fejét és eltűnődött egy pillanatra. – Ha jobban belegondolok, mégiscsak volt egy bolond Szűztóban. Rongyos, koszos ruhában volt, amennyire emlékszem, de a kosz alatt színes bolondgúnya volt.

Vajon Dontos Hollard bolondgúnyában menekült? Senki sem mondta Brienne-nek, hogy azt viselt... de azt sem mondták soha, hogy nem. De miért bújt volna rongyokba? Talán valami balszerencse érte őt és Sansát, miután elmenekültek Királyvárból? Az utak veszélyeit tekintve ez könnyen előfordulhatott. *Lehet, hogy nem is ő volt az.*

– Annak a bolondnak vörös orra volt, tele elpattant erekkel?

– Erre nem esküdnék meg. Bevallom, kevés figyelmet szenteltem neki. A testvéreim eltemetése után Szűztóba mentem, hátha találok egy hajót, ami elvisz Királyvárba. Először lent a mólónál láttam meg a bolondot. Úgy tűnt, mintha valami rejtegetnivalója lenne, és nagyon ügyelt rá, hogy elkerülje Tarly uraság katonáit. Később megint találkoztam vele a Bűzös Gúnárban.

– A Bűzös Gúnárban? – ismételte Brienne bizonytalanul.

– Rossz hírű hely – ismerte el a törpe. – Szűztó kikötőjében Tarly uraság emberei őrzéretnek, de a Gúnár mindig tele van tengerészekkel, és a tengerészekről köztudott, hogy szívesen csempésznek fel embereket a hajóikra, ha az ár megfelelő. Ez a bolond három embernek próbált hajót szerezni a keskeny tengeren át. Gyakran láttam ott, amint a gályák evezőseivel beszélget. Néha furcsa dalt énekelt.

– Három embernek keresett hajót? Nem kettőnek?

– Háromnak, hölgyem. A Hétre is megesküszöm, ha kell. – *Három*, gondolta. *Sansa, Ser Dontos... de ki lehet a harmadik? Az Ördögfióka?* – Talált hajót a bolond?

– Ezt nem tudnám megmondani – rázta a fejét a törpe –, de az egyik éjjel megjelent a Gúnárban Tarly uraság néhány katonája, és őt keresték. Néhány nappal később pedig hallottam egy másik fickót, aki azzal dicsekedett, hogy átvert egy bolondot, és nála van az arany is, amivel bizonyíthatja. Részeg volt, és mindenkinek fizetett.

– Átvert egy bolondot – ismételte Brienne. – Vajon mit értett ez alatt?

– Nem tudnám megmondani. De arra emlékszem, hogy a neve Fűrge Dick volt. – A törpe széttárta a karját. – Attól tartok, ennél többel nem segíthetek, leszámítva egy kis ember imáit.

Brienne a szavához híven vett neki egy tál ráklevest... és némi friss, forró kenyeret meg egy kupa bort is. Miközben a törpe ott állt mellette és a vacsoráját fogyasztotta, Brienne a hallottakon rágódott. *Lehet, hogy az Ördögfióka is csatlakozott hozzájuk?* Ha Tyrion Lannister állt Sansa eltűnése mögött, és nem Dontos Hollard, akkor ésszerűnek tűnt, hogy a keskeny tengeren túlra meneküljenek.

Amikor a kis ember végzett a tál levesével, megette azt is, amit Brienne otthagyt.

– Többet kellene enned – mondta neki. – Egy ekkora nőnek, mint te, meg kell őriznie az erejét. Szűztó nincs messze innét, de az út nagyon veszélyes manapság.

Tudom. Ser Cleos Frey is azon az úton halt meg, és Ser Jaime-t is ott ejtették foglyul a Vé-

res Komédiások. *Jaime megpróbált megölni engem, emlékezett, bár sovány volt és gyenge, és lánc volt a csuklóján.* Még így is közel járt hozzá, de ez még azelőtt volt, hogy Zollo levágta volna a kezét. Zollo, Rorge és Shagwell százszor is megerősakolták volna, ha Ser Jaime nem mondja azt nekik, hogy a saját súlyát éri zafirokban.

– Hölgyem? Szomorúnak látszol. A húgodra gondolsz? – A törpe megveregette a kezét. – Sose félj, a Vénasszony megmutatja neked az utat hozzá. A Szűz pedig vigyáz rá.

– Imádkozom, hogy igazad legyen.

– Igazam van. – Meghajolt. – De most tovább kell mennem. Hosszú út áll még előttem Királyvárig.

– Van lovad? Őszvéred?

– Kettő is. – A kis ember nevetett. – Ott vannak, a derekam alatt. Elvisznek bárhová.

Megint meghajolt, és minden lépésnél dülöngélve, kacsázva elindult az ajtó felé.

Brienne még ottmaradt egy darabig az asztalnál, miután a szerzetes elment, és egy kupa vizet bort szopogatott. Nem gyakran ivott bort, de néha úgy találta, segít megnyugtatni a gyomrát. *És én hová menjek most?* tette fel a nyilvánvaló kérdést. *Szűztóba, megkeresni egy Fürge Dick nevű embert egy Bűzös Gúnár nevű helyen?*

Amikor utoljára látta Szűztót, a város kihalt volt, lakói meghaltak, elmenekültek vagy elrejtöztek, ura pedig bezárkózott a kastélyába. Emlékezett a leégett házakra, az üres utcákra, a betört kapukra. A lovaik mögött elvadult kutyák ólálkodtak, a forrás táplálta tavon pedig, amelyről a város a nevét kapta, puffedt hullák úsztak, mint nagy, halovány vízililiomok. *Jaime a „Hat szűz a tóban” című dalt énekelte, és amikor megkértem, hogy maradjon csendben, csak nevetett.* És Randyll Tarly is Szűztóban volt, vagyis még egy ok, hogy elkerülje a várost. Talán jobban teszi, ha Sirályváros vagy Fehérrév felé hajózik. *Végül is mindkettőt megtehetem. Benézek a Bűzös Gúnárba, beszélek ezzel a Fürge Dickkel, aztán keresek egy hajót Szűztóban, ami továbbvisz észak felé.*

Az étkezőhelyiség lassan kiürült. Brienne félbetépett egy darab kenyeret, s közben a többi asztalnál zajló beszélgetéseket hallgatta. A legtöbben Tywin Lannister nagyúr haláláról beszéltek.

– Azt mondják, a saját fia gyilkolta meg – mondta egy helybéli, aki ránézésre cipész lehetett. – Az az aljas kis törpe.

– És a király még csak kisfiú – tette hozzá a négy septa közül a legidősebb. – Ki fog uralkodni rajtunk, amíg nagykorú nem lesz?

– Tywin uraság fivére – felelte egy ór. – Vagy az a Tyrell uraság, talán. Vagy a Királyölő.

– Ő aztán ne! – szögezte le fogadós. – Az az esküszegő.

A tűzbe köpött. Brienne elengedte a kenyérdarabot, és lesöpörte a morzsákat a nadrádjáról. Eleget hallott.

Aznap éjjel megint azt álmodta, hogy Renly sátrában van. A gyertyák sercegve kialudtak, és jeges hideg vette körül. Valami megmozdult a zöld sötétben, valami szennyes és rettenetes dolog rontott a királyára. Meg akarta védeni, de a tagjai merevek, gémberedettek voltak, és annyi ereje sem volt, hogy felemelje a kezét. Amikor az árnyékkard átvágta a zöld acél torokvédőt, és fröcskölni kezdett a vér, akkor látta, hogy a haldokló király nem is Renly, hanem Jaime Lannister, és ő cserbenhagyta.

A kapitány nővére reggel a közös helyiségben találta. Egy csésze mézes tejet ivott, amelybe három nyers tojást kevert.

– Gyönyörű munkát végeztél – dicsérte meg, amikor az asszony megmutatta neki az elkészült pajzsot. Inkább kép volt, mint igazi címer, és a látvány visszarepítette hosszú évekkal korábbra, apja fegyvertárának hűvös sötétjébe. Eszébe jutott, hogyan futtatta végig az ujjá hegyét a repedezett, elhalványult festéken, a fa zöld levelein, a hullócsillag pályájának ívén.

Brienne kifizette a kapitány nővérenek az árat, amiben megegyeztek, és rátette még a felét. Vásárolt az útra némi kenyeret, sajtot és lisztet a szakácstól, majd vállára vetette a pajzsot és távozott a fogadóból. Az északi kapun át hagyta el a várost, s lassan lovagolt végig a falvakon

és földeken, ahol a legsúlyosabb harcok dúltak, amikor a farkasok lecsaptak Alkonyvölgyre.

Joffrey nyugatiakból, viharvidékiekből és folyóvidéki lovagokból álló hadseregét Randyll Tarly vezette. Az elesetteit visszavitték a falak mögé, és hősi sírokban helyezték őket örök nyugalomra Alkonyvölgy szentélyei alatt. Az északi halottakat, akik sokkal többen voltak, tömegsírba temették a tenger mellett. A nyughelyüket jelző kőhalom fölé a győztesek hevenyészett táblát állítottak. Ennyi állt rajta: ITT NYUGSZANAK A FARKASOK. Brienne megállt mellette, és halk imát mondott értük, Catelyn Starkért, a fiáéit, Robbért és mindenkiért, aki velük együtt halt meg.

Eszébe jutott az éjszaka, amikor Catelyn úrnő megtudta, hogy a fiai – a két kisebbik, akiket Deresben hagyott, hogy biztonságban legyenek – halottak. Brienne sejtette, hogy valami szörnyűség történt. Megkérdezte tőle, vannak-e hírei a fiairól.

– Nincsenek fiaim, csak Robb – felelte Catelyn úrnő. Olyan volt a hangja, mintha kést forgattak volna a gyomrában. Brienne átnyúlt az asztal fölé, hogy megvigasztalja, de megtorpant, mielőtt az ujjai az idősebb nő kezéhez értek volna, mert attól félt, elhúzódik tőle. Catelyn úrnő felfelé fordította a tenyerét, és megmutatta Brienne-nek a tenyerében és az ujjain húzódo sebeket, ahol egyszer kés hasított a húsába. Aztán a lányairól kezdett beszélni.

– Sansa kész kis hölgy – mondta. – Mindig udvariasan viselkedett, és mindenkinek a kedvében akart járni. Nagyon szerette a hősies lovagokról szóló történeteket. Sokkal szebb nő lesz belőle, mint én vagyok, ez már most látszik. Gyakran én magam fésültem a haját. Gesztenyebarna haja volt, sűrű és lágy... a vörös árnyalat úgy ragyog a fáklyafényben, mint a réz.

Aryáról, a kisebbik lányáról is beszélt, de Arya eltűnt, valószínűleg már halott volt. Sansa azonban... *Megtalálom őt, úrnőm*, esküdött Brienne Catelyn úrnő nyugtalan árnyának. *Soha nem adom fel a keresést. Ha kell, feladom az életemet, a becsületemet, minden álmomat, de megtalálom őt.*

A harctéren túl az út a tengerparton, a kavargó, szürkészöld víz és egy hosszú, alacsony mészkőhegy között vezetett tovább. Nem Brienne volt az egyetlen utazó errefelé. A part mellett több mérföldön át halászfalvak álltak, és a halászok ezen az úton vitték portékájukat a piacra. Ellovagolt egy halaskofa és a lányai mellett, akik üres kosarakkal a vállukon hazafelé gyalogoltak. A páncél miatt lovagnak nézték, míg meg nem látták az arcát. A lányok összesűgtek és kíváncsi pillantásokat vetettek rá.

– Nem láttatok egy tizenhárom esztendő leányt az úton? – kérdezte tőlük. – Előkelő leány, kék szemmel és gesztenyebarna hajjal. – A Ser Shadrichcsel való találkozás óvatosságra intette, de próbálkoznia kellett. – Lehet, hogy egy bolonddal utazik.

De azok csak a fejüket rázták és vihogtak rajta a tenyerük mögött.

Az első faluban mezítlábas fiúcskák szaladtak a lova mellett. A halászok vihorászása rosszul esett neki, ezért felvette a sisakját, így mindenki férfinak nézte. Az egyik fiú kagylót akart eladni neki, egy másik rákokat, egy harmadik pedig a nővérét.

Brienne vett három rákot a második fiútól. Mire elhagyta a falut, eleredt az eső, és a szél is kezdett felerősödni. *Vihar közeleg*, gondolta, amikor kinézett a tengerre. Az esőcseppek olyan hangosan kopogtak az acélsisakon, hogy csengett tőle a füle lovaglás közben, de még mindig jobb volt, mint odakint egy csónakban.

Egyórányi lovaglással északra az út kettéágazott egy váracska romjait jelző nagy kőhalomnál. A jobb oldali leágazás tovább követte a partvonalat, és a tenger mellett kanyargott egészen fel Hasadt-révig, egy kietlen, meddő, mocsaras vidékig; a bal oldali dombokon, mezőkön és erdőkön át Szűztóba vezetett. Az eső ekkor már zuhogott. Brienne leszállt a lóról, és levezette a kancát az útról, hogy meghúzódjanak a romok között. A szederbokrok, a gaz és a vad szilfák között még ki lehetett venni az egykori várfal helyét, az azt alkotó kövek azonban szerteszét heverték a két út között, mint egy gyermek építőkövei. A főbástya egy része viszont még állt. Három tornya szürke gránitból készült, mint a leomlott falak, a pártázat viszont sárga homokkő volt. *Három korona*, döbrent rá hirtelen, ahogy az esőfüggönyön át szemügyre vette őket. *Három aranykorona*. Ez a Hollardok erődje volt. Ser Dontos akár itt is születhetett.

Átvezette a kancáját a törmelékhalmon, a bástya főbejáratához. Az ajtóból csak a rozsdás sarokvasak maradtak, de a tető még kitartott, és az épület belseje száraz maradt. Brienne egy falikarhoz kötötte a lovat, levette a sisakját és kirázta a haját. Éppen némi száraz fa után kutatót, hogy tüzet rakhasson, amikor lódobogást hallott. A hang egyre közeledett. Ösztönösen hátralépett az árnyékba, ahol nem láthatták az út felől. Ez ugyanaz az út volt, ahol őt és Ser Jaime-et foglyul ejtették. Nem szerette volna, ha ez még egyszer megtörténik.

A lovas kis termetű volt. A *Vesztett Egér*, gondolta első pillantásra. *Valahogy mégiscsak követett.* Keze a kardja markolatára tévedt, és eltűnődött, vajon Ser Shadrich könnyű prédának tartja-e, csak mert nő. Grandison nagyúr várnagya egyszer elkövette ezt a hibát. Humfrey Wagstaff volt a neve; hatvanöt éves, büszke öregember volt foltos fejjel és sasorral. Az eljegyzésük napján figyelmeztette Brienne-t, a házasságuk után elvárja tőle, hogy rendes asszonyként viselkedjen. „Nem tűröm el, hogy nemes feleségem férfitáncsban kóricáljon. Ebben engedelmeskedni fogsz nekem, máskülönben kénytelen leszek fenyítést alkalmazni.”

Tizenhat volt akkor, nem állt idegenül a kezében a kard, de a gyakorlótéren tanúsított bátorsága ellenére félénk volt. Valahogy mégis összeszedte a bátorságát, és közölte Ser Humfreyval, hogy csak olyan férfitól fogad el fenyítést, aki harcban legyőzi őt. A vén lovag feje lila lett a haragtól, de beleegyezett, hogy felölti a páncélját és megtanítja neki, hol is az asszony igazi helye. Tompa gyakorlófegyverekkel küzdöttek, így Brienne buzogányának sem voltak tuskéi. Ser Humfrey kulcsontja, két bordája és az eljegyzésük bánta. Ő volt a harmadik, s egyben utolsó jövendőbelije. Az apja többé nem erőltette a dolgot.

Ha *tényleg* Ser Shadrich volt a sarkában, akkor könnyen lehet, hogy harcolnia kell. Nem akart szövetkezni a fickóval, és azt sem akarta, hogy kövesse őt Sansához. *Azt a fennhéjázást éreztem rajta, amely a gyakorlott fegyverforgatók sajátja*, gondolta, *de túl kis termetű volt. Nekem hosszabbak a karjaim, és valószínűleg erősebb is vagyok.*

Brienne-ben volt annyi erő, mint a legtöbb lovagban, régi fegyvermestere pedig gyakran mondogatta, hogy gyorsabb, mint amilyenek ekkora termettel illene lennie. Az istenek állóképességgel is megáldották, amelyet Ser Goodwin igen nemes adománynak tartott. A karddal és pajzzsal való hadakozás igen fárasztó foglalatosság volt, és a győzelem gyakran annak jutott, aki tovább kitartott. Ser Goodwin megtanította, hogyan harcoljon óvatosan, hogyan kímélje az erejét, miközben ellenfelei vad rohamaikban elpocsékolják a sajátjukat. „A férfiak mindig alá fognak becsülni téged – mondta –, és a büszkeségük arra sarkallja majd őket, hogy igyekezzenek minél gyorsabban legyőzni, különben még azt találják mondani, hogy egy asszony megszorongatta őket”. Amint kilépett a világba, azonnal megtapasztalta Ser Goodwin igazát. Még Jaime Lannister is így rontott rá a Szűztő melletti erdőben. Ha az istenek jók, a Vesztett Egér is elköveti ugyanezt a hibát. *Lehet harcedzett lovag*, gondolta, *de nem Jaime Lannister.* Előhúzta a kardját a hüvelyéből.

De nem Ser Shadrich gesztenyebarna harci ménje bukkant fel az elágazásban, hanem egy kiszolgált, tarka ló vézna legénnyel a hátán. Amikor Brienne meglátta a lovat, zavartan visszahúzódott. *Csak valami fiú*, gondolta, *míg meg nem pillantotta az arcát a csuklya alatt. Az alkonyölgyi kölyök, amelyik belém ütközött. Ő az.*

A fiú rá sem hederített a várromra, csak szemügyre vette az egyik utat, aztán a másikat. Egy pillanatnyi habozás után a dombok felé fordította a lovat, és továbbügetett. Brienne nézte, ahogy eltűnik a zuhogó esőben, és hirtelen rájött, hogy ugyanezt a fiút látta Rosbyban is. *Követ engem*, döbönt rá, *de ez kétszemélyes játék.* Eloldotta a kancáját, felült a nyeregbe és elindult utána.

A fiú lovaglás közben a földet bámulta, figyelte ahogy a barázdák lassan megtelnek vízzel. Az eső elfojtotta Brienne lovának közeledő lépteit, és nyilván a fiú csuklyája is segített. Egyszer sem pillantott hátra, míg Brienne oda nem ért mellé, és a kardlapjával jókorát nem húzott a lova farára.

A ló felágaskodott, a vézna fiú pedig kirepült a nyeregből. Köpönyege úgy csapkodott körülötte, mint két szárny. A sárba zuhant, és amikor földdel meg száraz, barna gazzal teli szájjal

felült, Brienne állt fölötte. Ugyanaz a fiú volt, semmi kétség nem fért hozzá. Felismerte az árpát is a szemén.

– Ki vagy te? – szegezte neki a kérdést.

A fiú szája mozgott, de nem jött ki rajta hang. A szeme akkorára kerekedett, mint két tojás.

– Pó! – Csak ennyit tudott kinyögni. – Pó! – Sodronyinge hangosan csörgött, amikor összerázkódott. – Pó! Pó!

– Tessék? – kérdezte Brienne. – Mit akarsz mondani? – Az ádámcsutkájához nyomta a kardja hegyét. – Mondd meg nekem, ki vagy, és miért követsz engem!

– Pó, izé, pó! – Bedugta az egyik ujját a szájába, és köpködve kipiszkált belőle egy nagy sárcomót. – Pó-pó-Pod. A nevem. Pó-pó-Podrick. Pé-Payne.

Brienne leengedte a kardját. Hirtelen megsajnálta a fiút. Eszébe jutott egy alkonyvári nap és egy ifjú lovag, a kezében rózsával. *Azért hozta a rózsát, hogy nekem adja.* A septája legalábbis ezt mondta. Nem kellett mást tennie, csak üdvözölnie őt apja várában. A lovag tizennyolc éves volt, vállára omló hosszú, vörös hajjal. Ő tizenkettő, akkor préselték és fűzték bele egy merev, új ruhába, amelynek derekát drágakövek díszítették. Egyforma magasak voltak, de képtelen volt a fiú szemébe nézni, és az egyszerű szavakat sem tudta kimondani, amire a septája megtanította. *Ser Ronnet. Üdvözöllek nemes atyám házában. Örülök, hogy végre láthatom az arcodat.*

– Miért követsz engem? – kérdezte a fiútól. – Mondta valaki, hogy kémkedj utánam? Varys embere vagy, vagy a királynőé?

– Nem. Egyiké sem. Senkié.

Brienne tíz év körülinek becsülte, de nagyon rossz volt a gyerekek korának megítélésében. Folyton fiatalabbnak nézte őket, talán mert ő maga mindig nagy volt a korához képest. *Szörnyen nagy,* mondta mindig Roelle septa, *és férfias.*

– Ez az út túl veszélyes egy kölyöknek egyedül.

– Nem *egy fegyverhordozónak!* Én az apródja vagyok. A Segítő apródja.

– Tywin nagyúr? – Brienne visszacsúsztatta a kardot a hüvelyébe.

– Nem. Nem azé a Segítőé. Az az előttié. A fiáé. Vele harcoltam a csatában. Azt kiabáltam: *félembert! Félembert!*

Az Ördögfióka fegyverhordozója. Brienne azt sem tudta, hogy volt neki. Tyrion Lannister nem volt lovag. Azt sejtette, hogy talán jár neki egy-két szolgálófiú, egy inas meg egy pohárnok, esetleg valaki, aki segít neki öltözködni. *De fegyverhordozó?*

– Miért loholsz utánam? – kérdezte. – Mit akarsz?

– Megtalálni. – A fiú feltápáskodott. – A hölgyét. Te őt keresed. Brella mondta. Ő a felesége. Nem Brella, Sansa úrnő. Úgy gondoltam, ha megtalálod... – Az arca hirtelen eltorzult a fájdalomtól. – A fegyverhordozója vagyok – ismételte, miközben esővíz csorgott az arcán –, de ő *otthagyt* engem!

SANSA

Egyszer, még kislánykorában, vándorénekes érkezett hozzájuk Deresbe, és ott is maradt fél évig. Öregember volt, fehér hajjal és szelcserzett arccal, de lovagokról, nemes küldetésekről és szép hölgyekről énekelt. Sansa keserű könnyeket hullatott, amikor elment, és könyörgött az apjának, hogy ne engedje el.

– Már háromszor elénekelt nekünk minden dalt, amit ismer – mondta Eddard nagyúr szelíden. – Nem tarthatom itt az akarata ellenére. De ne sírj. Ígérem, más énekesek is jönnek majd.

De nem jöttek, legalábbis több mint egy évig nem. Sansa imádkozott a Héthez a szentélyben, és a régi istenekhez a szívfa előtt, s kérte őket, hozzák vissza az öregembert, vagy ami még jobb, küldjenek egy másikat, aki fiatal és jóképű. Az istenek azonban nem hallgatták meg, és Deres termei némák maradtak.

De akkor még kicsi volt és ostoba. Most már tizenhárom éves, kivirágzott ifjú hölgy. Az éjszakái dalokkal teltek meg, nappal pedig csendért imádkozott.

Ha Sasfészek is úgy épül, mint más várak, csak a patkányok és a börtönőrök hallották volna a halott ember énekét. A börtönfalak elég vastagok, hogy elnyeljenek dalt és sikolyt egyaránt. Az égi cellák fala azonban a puszta levegő volt, így minden akkord, amit a halott ember játszott, szabadon szárnyalt és visszhangzott az Óriások Dárdájának kőormain. És milyen dalokat választott... A sárkányok táncáról, a szépséges Jonquilról és a bolondjáról, Ódonkői Jennyről és a Szitakötők Hercegéről énekelt. Árulásról, aljas gyilkosságokról, felakasztott emberekről és véres bosszúról dalolt. Fájdalomról és szomorúságról.

Bárhová ment is a kastélyban, Sansa nem szökhett meg a zene elől. A dallamok felszálltak a keskeny csigalépcsőkön, megtalálták őt a fürdőben, meztelenül, alkonyatkor vele vacsoráztak, és a hálótermébe is beosontak, hiába retesztelte el az ablaktáblákat. A hideg levegő szárnyán érkeztek, és a levegőhöz hasonlóan a csontjáig hatoltak. Bár a Sasfészekben nem esett a hó, amióta Lysa úrnő lezuhant, az éjszakák keservesen hidegek voltak.

A dalnok hangja erős volt és szép. Sansa úgy érezte, jobban énekel, mint korábban bármikor, a hangja valahogy gazdagabb lett, megtelt fájdalommal, félelemmel és vágyakozással. Nem értette, miért ajándékoztak az istenek ilyen gyönyörű hangot egy ilyen gonosz embernek. *Erővel ragadott volna el engem az Ujjaknál, ha Petyr nem állítja mellém Ser Lothort, hogy vigyázzon rám, emlékeztette magát. Az énekével nyomta el a kiáltásomat, amikor Lysa néném megpróbált megölni.*

Ettől azonban semmivel sem lett könnyebb hallgatni őt.

– Kérlek! – könyörgött Petyr nagyúrnak. – Nem tudod elhallgattatni?

– A szavamat adtam a fickónak, kedvesem. – Petyr Bealish, Harrenhal ura, a Három Folyó Legfelsőbb Ura, a Sasfészek és Arryn völgyének védelmezője felpillantott a levélből, amit éppen írt. Vagy száz levelet írt, amióta Lysa úrnő lezuhant. Sansa látta a távozó és érkező hollókat. – Inkább elviselem az énekét, mint hogy a zokogását kelljen hallgatnom.

Igen, tényleg jobb, ha énekel, de...

– Muszáj egész éjjel játszania, uram? Robert nagyúr nem tud aludni. Sír...

– ...az anyja után. Ezen nem segíthetünk, a nőszemély halott. – Petyr vállat vont. – Már nem tart sokáig. Nestor nagyúr holnap jön fel.

Sansa egyszer már találkozott Nestor Royce nagyúrral Petyr és a nagynénje házassága után. Royce a Hold Kapujának, a hegy aljában álló és a Sasfészekhez vezető lépcsőt védő hatalmas várnak az őrizője volt. A násznép nála éjszakázott, mielőtt megkezdték volna az utat felfelé.

Nestor nagyúr talán kétszer ha ránézett, jövetelének a híre mégis megrémítette. A völgy főintézője is volt, Jon Arryn és Lysa úrnő bizalmas hűbérese.

– Nem fogja... nem engeded, hogy Nestor nagyúr találkozzon Marillionnal, ugye?

A rettegés bizonyára kiült az arcára, mert Petyr letette a tollat.

– Épp ellenkezőleg. Ragaszkodni fogok hozzá. – Intett neki, hogy foglaljon helyet a mellette lévő széken. – Marillion és én megegyezésre jutottunk. Mord elég meggyőző tud lenni. Ha a mi dalnokunk csalódást okoz, és olyan dalt zeng, amit nem szívesen hallunk, nos, akkor csak azt kell mondanunk, hogy hazudik. Mit gondolsz, kinek hisz majd Nestor nagyúr?

– Nekünk? – Sansa nagyon szeretett volna biztos lenni ebben.

– Természetesen. A hazugságunk a hasznára válik.

A dolgozósobában meleg volt, a tűz vidáman pattogott, Sansa mégis reszketett.

– Igen, de... mi van, ha...

– Mi van, ha Nestor nagyúr többre tartja a becsületét, mint a hasznot? – Petyr átölelte. – Mi van, ha igazságot akar, és elégtételt meggyilkolt úrnőjéért? – Elmosolyodott. – Ismerem Nestort, kedvesem. Azt hiszed, engedném, hogy bántsa a lányomat?

Nem vagyok a lányod, gondolta. *Sansa Stark vagyok, Eddard nagyúr és Catelyn úrnő lánya, Deres vére.* De hangosan nem mondta ki. Ha nincs Petyr Baelish, Lysa Arryn helyett ő zuhant volna hatszáz lábnyit a hideg égből a sziklás halálba. *Ő olyan bátor.* Sansa azt kívánta, bárcsak benne is lenne ennyi bátorság. Legszívesebben visszabújt volna az ágyába, a takaró alá, és csak aludt és aludt volna. Lysa Arryn halála óta egyetlen éjszakát sem tudott végigaludni.

– Nem mondhatnád azt Nestor nagyúrnak, hogy... gyengélkedem, vagy...

– Tőled is hallani akarja majd Lysa halálának körülményeit.

– Uram, ha... ha Marillion elmondja, mi történt valójában...

– Úgy érted, ha hazudik?

– Hazudik? Igen... ha hazudik, ha az én történetem áll az övével szemben, és Nestor nagyúr a szemembe néz, és látja, mennyire félek...

– Egy kis félelem helyénvaló, Alayne. Rettenetes dolgot láttál. Nestor meg fog hatódni. – Petyr mélyen a szemébe nézett, mintha most látná először. – Az anyád szemét örökölted. Becsületes, ártatlan szempár. Kék, mint a napsütötte tenger. Ha kicsit idősebb leszel, sok férfi fulad majd bele ezekbe a szemekbe.

Sansa nem tudta, mit feleljen erre.

– Nem kell mást tenned, mint elmondanod Nestor nagyúrnak ugyanazt a mesét, amit Robert nagyúrnak is elmondtál – folytatta Petyr.

Robert csak egy beteg kisfiú, gondolta, *Nestor nagyúr viszont felnőtt férfi, szigorú és gyanakvó.* Robert nem volt erős, ő védelemre szorult, még az igazságtól is meg kellett óvni. „Van-nak kegyes, óvó hazugságok”, nyugtatta meg korábban Petyr. Most emlékeztette erre.

– Amikor hazudtunk Robertnek, csak azért tettük, hogy megkíméljük – mondta.

– Ezzel a hazugsággal pedig *saját magunkat* kíméljük meg. Máskülönben mindketten ugyanazon az ajtón át távozunk a Sasfészekből, mint Lysa. – Petyr megint felvette a tollát. – Hazugságokat és arbori aranyat szolgálunk fel neki, ő megissza, és ígérem, kérni fog még.

Nekem is hazugságokat szolgál fel, értette meg Sansa. Igaz, ezek megnyugtató hazugságok voltak, és úgy vélte, Petyr jót akart velük. *A hazugság nem olyan rossz, ha jót akarnak vele.* Bár képes lenne elhinni őket!

Még mindig aggasztotta azonban, amit a nagynénje mondott, mielőtt lezuhant. „Félrebeszél – mondta Petyr. – A feleségem örült, ezt magad is láthatod.” És látta is. *Nem tettem mást, csak építettem egy hóvárát, ő pedig ki akart lökni a Hold ajtaján. Petyr mentett meg. Nagyon szeretted az anyámat, és...*

És őt magát is? Hogyan is kételkedhetett ebben? Hiszen megmentette.

Alayne-t, a lányát mentette meg, suttogta belül egy hang. De ő Sansa is volt... és néha úgy érezte, a Védelmesző is két ember. Egyrészt Petyr, az ő védelmeszője, kedves, vicces és gyen-

géd... másrészt Kisujj is volt, az úr, akit Királyvárban ismert meg, aki ravaszul mosolygott és a szakállát simogatta, miközben Cersei királynő fülébe suttogott. És Kisujj nem volt a barátja. Amikor Joff megverette, az Ördögfióka kelt a védelmére, nem Kisujj. Amikor a tömeg meg akarta erőszakolni, a Véreb mentette meg, nem Kisujj. Amikor a Lannisterek akarata ellenére hozzáadták Tyrionhoz, Ser Garlan, a Nemes vigasztalta, nem Kisujj. Kisujj soha a kisujját sem mozdította érte.

Leszámítva azt, hogy kihozott onnét. Azt megtette értem. Azt hittem, Ser Dontos volt az, az én szegény, öreg, részeges Florianem, de mindvégig Petyr állt az egész mögött. Kisujj csak egy álarc volt, amit viselnie kellett. Csakhogy Sansa néha nem tudta megállapítani, hol ér véget az ember, és hol kezdődik az álarc. Kisujj és Petyr nagyúr annyira hasonlítottak egymásra. Legszívesebben talán mindkettőjük elöl elmenekült volna, de nem volt hová mennie. Deres leégett és elnéptelenedett, Bran és Rickon pedig halottak voltak. Robbot elárulták és meggyilkolták az Ikrekben, az édesanyjukkal együtt. Tyriont kivégezték a Joffrey elleni merényletért, és ha valaha is visszatér Királyvárba, a királynő neki is a fejét veszi. A nagynénje, akitől védelmet és biztonságot remélt, megpróbálta megölni. Edmure nagybátyja a Freyek foglya volt, anyja nagybátyja, a Fekete Hal pedig egy ostromgyűrű közepén ült Zúgóban. Nincs másutt hely számomra, csak itt, gondolta Sansa elkeseredetten, és nincs igaz barátom, csak Petyr.

A halott ember aznap éjjel a „Fekete Robin akasztásának napjára”-t, „Az Anya könnyei”-t és a „Castamere-i esők”-et énekelte. Aztán egy időre elhallgatott, de alighogy Sansa elbóbiskolt, újra játszani kezdett. Elénekelte a „Hat bánat”-ot, a „Lehullott levelek”-et és az „Alysanne”-t. *Milyen szomorú dalok!* gondolta Sansa. Amikor lehunyta a szemét, látta maga előtt a férfit az égi cellában, ahogy az egyik sarokba húzódik a hideg, fekete égbolt elöl, összegömbölyödik a takarója alatt és a melléhez szorítja a hárfáját. *Nem szabad sajnálnom, figyelmeztette magát. Hiú volt és kegyetlen, és nemsokára halott lesz.* Nem menthette meg. De miért is akarta volna? Marillion megpróbálta megerőszakolni, és Petyr nem egyszer, hanem kétszer mentette meg az életét. *Néha hazudnunk kell.* Királyvárban is csak a hazugságok tartották életben. Ha nem hazudik Joffreynek, a Királyi Testőrség lovagai véresre verik.

Az „Alysanne” végeztével a dalnok megint abbahagyta, s ezúttal csendben is maradt annyira ideig, hogy Sansa alhatott egy órácskát. Amikor azonban a hajnal első sugarai behatoltak a csukott ablaktáblákon, alulról felszűrődtek hozzá az „Egy ködös hajnalon” lány hangjai, és azonnal felébredt. Ez inkább női dal volt, egy anya panasza a szörnyű csata másnapján, amint egyetlen fia holtteste után kutat az elesettek között. *Az anya elveszett fia miatt érzett fájdalomtól önti dalba,* gondolta Sansa, *de Marillion az ujjait, a szemét siratja.* A szavak nyilként röppen-tek a levegőbe, és fájdalmasan vágódtak a húsába.

*Ó, láttad a fiamat, jó ser?
A haja gesztenyebarna
Megígérte, hogy visszatér hozzám
Haza, Vendvárba.*

Sansa egy lúdtollal tömött párnát szorított a fülére, hogy kizárja a dal többi részét, de hiába. Felkelt a nap, ő felébredt, Nestor Royce pedig felfelé jött a hegyen.

A főintéző és kísérete a késő délutáni órákban érte el Sasfészket. A völgy arany és vörös fényben ragyogott alattuk, a szél pedig egyre erősödött. Vele jött a fia, Ser Albar, egy tucat lo-
vag és még vagy húsz fegyveres. *Mennyi idegen!* Sansa aggódva fürkészte az arcukat, próbálta eldönteni, vajon ellenségek-e vagy barátok.

Petyr zöld ujjas fekete bársonyzekeiben fogadta a látogatóit. A zeke illeté gyapjúadrágjához, és sötétsége kiemelte szürkészöld szemét. Coleman mester ott állt mellette, a számtalan fém-
ből kovácsolt lánc lazán lógott hosszú, vézna nyakán. Bár a mester jóval magasabb volt, mégis a Védelmező vonzotta magára a tekinteteket. Úgy tűnt, erre a napra félretette a moso-
lyát. Komor csendben hallgatta, ahogy Royce bemutatta a kíséretében lévő lovakat, majd így

szólt:

– Üdvözlöm az urakat! Természetesen ismerik Colemon mestert. Nestor nagyúr, biztosan emlékszel a törvénytelen lányomra, Alayne-re?

– Természetesen. – Nestor Royce bikanyakú, hordómellű, kopaszodó férfiú volt őszülő szakállal és zord tekintettel. Üdvözlésképpen teljes félhüvelyknyire megbillentette a fejét.

Sansa pukedlizett. Nem mert megszólalni, mert attól félt, valami rosszat talál mondani. Petyr talpra állította.

– Kedvesem, legyél jó kislány, és kísérd Robert nagyurat a Magas Csarnokba, hogy fogadhassa a vendégeit.

– Igen, apám. – A hangját vékonynak és mesterkéltnek érezte. *Egy hazug ember hangja*, gondolta, miközben felsietett a lépcsőn és végigrohant a Holdtoronyba vezető galérián. *Egy bűnös ember hangja*.

Gretchel és Maddy éppen Robert Arryynak segített belebújni a nadrágjába, amikor Sansa betoppant a hálótermébe. A Sasfészek ura megint sírt. A szeme vörös volt, látszott hogy kidörzsölte, megdagadt orra folyt. Az egyik orrcimpája alatt takony csillogott, az alsó ajka pedig vérezett ott, ahol beleharapott. *Nem szabad, hogy Nestor nagyúr így lássa*, gondolta Sansa két-ségbeesetten.

– Gretchel, hozd ide nekem a mosdótálat! – Kézen fogta a fiút, és az ágyhoz húzta. – Jól aludt tegnap éjjel az én kis madárkám?

– Nem – szípigott Robert. – Egy pillanatot sem aludtam, Alayne. Ő megint *énekelt*, az ajtó pedig be volt zárva. Kiabáltam, hogy engedjenek ki, de nem jött senki. Valaki bezárt a szobámba.

– Ez nagyon gonosz volt tőlük. – Benedvesített egy puha ruhát a meleg vízben, és nekilátott letörölgetni az arcát... gyengéden, nagyon gyengéden. Ha túl erősen dörzsölték Robertet, gyakran reszketni kezdett. A fiú nagyon törekeny volt, és rettenetesen kicsi a korához képest. Nyolcéves volt, de Sansa nem egy ötévest látott már, aki nagyobb volt nála.

Robert ajka megrándult.

– Át akartam menni hozzád, hogy veled aludjak.

Tudom. A kedves kis madárka megszokta, hogy bebújik az anyja mellé, míg az hozzá nem ment Petyrhez. Lysa úrnő halála óta állandóan a várban kóborolt, és más ágyakat keresett. A legjobban Sansáét szerette... ezért kérte meg az előző éjjel Ser Lothor Brune-t, hogy zárja be a szobája ajtaját. Ha csak aludt volna mellette, azt még nem bánta volna, de folyton oda akart furakodni a melléhez, amikor pedig rájött a reszketőroham, gyakran bepisilt az ágyba.

– Nestor Royce uraság feljött a Kaputól, hogy meglátogasson. – Sansa megtörölte az orrát.

– Nem akarom látni őt – közölte Robert. – Mesét akarok. Egy mesét a Szárnyas Lovagról.

– Utána – mondta Sansa. – Előbb találkoznod kell Nestor nagyúrral.

– Nestor nagyúrnak szemölcse van! – tiltakozott Robert és fészkelődni kezdett. Félt a szemölcsös emberektől. – A mama azt mondta, *rettenetes* ember.

– Szegény kis madárkám! – Sansa hátrasimította a haját. – Tudom, hogy hiányzik. Petyr nagyúrnak is hiányzik. Ő is éppen úgy szerette, ahogyan te. – Ez hazugság volt, bár jót akart vele. Az egyetlen nő, akit Petyr valaha is szeretett, Sansa meggyilkolt anyja volt. Ezt Lysa úrnőnek is beismerte, mielőtt kilökte a Hold ajtaján. *Őrült volt és veszélyes. Meggyilkolta a saját férjét, és engem is meggyilkolt volna, ha Petyr nem ment meg*.

Robertnek persze nem kellett tudnia erről. Ő csak egy beteg kisfiú volt, akinek hiányzott az anyja.

– Tessék – mondta Sansa. – Most már úgy festesz, mint egy igazi úr. Maddy, hozd a köpönyegét!

A puha, meleg, báránygyapjú köpönyeg csinos égszínkékje kiemelte tunikája krémszínét. Sansa egy félholdat formázó ezüstcsattal rögzítette a vállán, és megfogta a kezét. Robert most az egyszer engedelmesen követte.

A Magas Csarnok Lysa úrnő halála óta zárva volt, s Sansa hátán végigfutott a hideg, ami-

kor belépett. A termet hosszúnak, méltóságteljesnek és gyönyörűnek találta, de nem szeretett itt lenni. A hely legjobb esetben is fénytelen és hideg volt. A karcsú oszlopok csontvázujjakra hasonlítottak, a fehér márványban futó kék erek pedig egy vénasszony lábát juttatták az eszébe. Bár a falakon ötven ezüst fáklyatartó sorakozott, egy tucatnyi fáklyát sem gyújtottak meg, így sötét árnyak táncoltak a padlón, és szállták meg a sarkokat. Lépteik visszhangzottak a rideg márványon, s Sansa hallotta a szél süvítését a Hold ajtaján túl. *Nem szabad odanéznem, mondogatta magában, különben én is reszketni kezdek, mint Robert.*

Maddy közreműködésével felsegítették Robertet a párnákkal kibélelt varsafa trónszékre, és üzentek, hogy az úr fogadja vendégeit. Két égszínké köpönyeges őr kinyitotta a terem alsó végében lévő ajtót, a vendégek pedig Petyr kíséretében beléptek, és végigmentek a csontszíni oszlopok között leterített hosszú, kék szőnyegen.

A kisfiú vinnyogó udvariassággal köszöntötte Nestor uraságot, és nem tett említést a szemölcséről. Amikor a főintéző nagyságos anyjáról kérdezte, Robert keze alig láthatóan remegni kezdett.

– Marillion bántotta az anyámat. Kidobta őt a Hold ajtaján.

– Láttam nagyuram, amikor ez történt? – kérdezte Ser Marwyn Belmore, egy szikár, vörös hajú lovag, aki Lysa őrségének kapitánya volt, míg Petyr ki nem nevezte a helyére Ser Lothor Brune-t.

– Alayne látta – felelte a fiú. – És nemes mostohaapám is.

Nestor nagyúr Sansára nézett. Ser Albar, Ser Marwyn, Colemon mester, mindenki őt nézte. *A nagynéném volt, de meg akart ölni, gondolta Sansa. Odarángatott a Hold ajtajához, és megpróbált kilökní. Nem akartam csókot, csak várat építettem a hóban.* Szorosan maga köré fonta a karját, nehogy remegni kezdjen.

– Bocsássatok meg neki, uraim – szólalt meg Petyr Baelish halkan. – Még mindig rémálmodok kínozzák amiatt a nap miatt. Nem csoda, ha nem képes beszélni róla. – Odalépett mögé, és gyengéden a vállára tette a kezét. – Tudom, milyen nehéz ez neked, Alayne, de a barátainknak hallaniuk kell az igazságot.

– Igen. – A toroka annyira összeszorult és olyan száraz volt, hogy szinte fájdalmat okozott a beszéd. – Láttam... Lysa úrnővel voltam, amikor... – Egy könnyesepp gördült végig az arcán. *Ez jó, egy könnyesepp jól jön.* – ...amikor Marillion... kilökte.

Megint elmondta a történetet. A szavak csak úgy ömlöttek belőle, de alig hallotta őket.

A közepén sem járt még, amikor Robert sírva fakadt. A párnák vésszesen inogni kezdtek alatta.

– Megölte az *anyámat!* Azt akarom, hogy repüljön! – A keze egyre jobban reszketett, a remegés most már egész karjára átterjedt. A fiú feje meg-megrándult, és vacogni kezdtek a fogai. – *Repüljön!* – visította. – *Repüljön, repüljön!*

Most már vadul hadonászott a karjával és a lábával. Lothor Brune épp időben lépett oda az emelvényhez, hogy elkapja a trónról lecsúszó fiút. Colemon mester is ott volt a sarkában, bár ő semmit sem tehetett.

Sansa csak állt, mint a többiek. Nem tehetett egyebet, mint végignézni, amíg elmúlik a roham. Robert egyik lába a képén találta Ser Lothort. Brune szitkozódott, de tartotta a vergődő, kapálózó fiút, aki most már össze is vizelte magát. A látogatók egy szót sem szóltak; Nestor nagyúr már korábban is látta ezeket a rohamokat. Hosszú percek múltak el, és még hosszabbnak tunktek, mire Robert rángatózása kezdett alábbhagyni. Az ifjú úr annyira kimerült a végére, hogy képtelen volt megállni a saját lábán.

– Legjobb lesz, ha visszavisszük őméltóságát az ágyába, és megpiócázzuk – javasolta Petyr.

Brune a karjába vette a fiút, és kivitte a teremből. Colemon mester komor arccal követte őket.

Miután a lépteik zaja elhalt, egy pissenés sem hallatszott a Sasfészek Magas Csarnokában. Sansa hallotta az odakint nyöszörgő és a Hold ajtaján kaparászó éjszakai szelet. Nagyon fázott és nagyon fáradt volt. *Muszáj megint elmondanom a történetet?* tűnődött.

De a jelek szerint előadása meggyőzte őket. Nestor nagyúr megköszönte a torkát.

– Nem kedveltem azt az énekest az első pillanattól kezdve – morogta. – Kértem Lysa úrnőt, hogy küldje el. Sokszor kértem rá.

– Mindig jó tanácsokat adott neki, uram – bólintott Petyr.

– De nem fogadta meg – panaszkodott Royce. – Csak vonakodva hallgatta végig, és nem törődött vele.

– A feleségem túlságosan jóhiszemű volt ehhez a világhoz. – Petyr olyan gyengéden beszélt, hogy Sansa szinte el is hitte, hogy szerette az asszonyt. – Lysa nem látta meg a rosszat az emberekben, mindig csak a jót. Marillion szépségesen dalolt, és ezt összekeverte a természetével.

– A fickó disznóknak nevezett bennünket – szólalt meg Ser Albar Royce. Széles vállú, nyers beszédű lovag volt. Az állat borotválta, de két oldalt meghagyta sűrű, fekete oldalszakállát, amelyek sövényként keretezték egyszerű arcát. Ser Albar apja fiatalabb változata volt. – Írt egy dalt két disznóról, akik egy hegy tövében rőfögnek, és egy sólyom hulladékát eszik. Ezzel ránk célzott, de amikor megmondtam neki, csak nevetett rajtam. Azt válaszolta: „De ser, hiszen ez a dal disznókról szól!”

– Belőlem is gúnyt üzött – jegyezte meg Ser Marwyn Belmore. – Bimbamnak nevezett. Amikor fogadkoztam, hogy kivágom a nyelvét, Lysa úrnőhöz menekült, és a szoknyája mögé bújt.

– Ahogy ezt gyakran tette – bólintott Nestor nagyúr. – A fickó gyáva nyúl volt, de Lysa úrnő kegye pimasszá tette. Úgy öltöztette, mint egy urat, aranygyűrűket és holdkő övet adott neki.

– Még Jon nagyúr kedvenc sólymát is nekiadta. – A lovag Waxley hat fehér gyertyáját viselte a mellén. – Nemes urunk nagyon szerette azt a madarat. Még Robert királytól kapta.

Petyr Baelish felsóhajtott.

– Ez helytelen volt – ismerte el –, és véget is vetettem nekik. Lysa beleegyezett, hogy elküldi. Azért is találkozott vele itt azon a napon. Vele kellett volna lennem, de álmomban sem gondoltam volna... ha nem ragaszkodtam volna hozzá... én voltam az, aki megölte őt.

Nem, gondolta Sansa, nem szabad ilyet mondanod, nem szabad elmondanod nekik, nem szabad! De Albar Royce a fejét rázta.

– Nem uram, ne hibáztasd magad! – mondta.

– Az énekes műve volt – bólintott az apja. – Hozasd fel ide Petyr nagyúr, tegyünk pontot ennek a szomorú ügynek a végére!

Petyr Baelish összeszedte magát, és így szólt:

– Ahogy óhajtod, uram.

Az őreihez fordult, parancsot adott nekik és az énekest előhozták a cellájából. Vele jött a börtönőr, Mord is. Apró, fekete szemével és torz, sebhelyes arcával félelmetes, visszataszító fickó volt. Az egyik fülét és arca egy részét levágták valami csatában, de megmaradt majd' háromszáz fontnyi fakó fehér hús. A ruha összevissza lógott rajta, és átható, áporodott szagot árasztott.

Hozzá képest Marillion szinte elegáns volt. Valaki megfürdette, adott neki egy égszínkék nadrágot és egy bő, buggyos ujjú, fehér tunikát, amelyet ezüstös selyemövével, Lysa úrnő ajándékával kötött meg. A kezére fehér selyemkesztyűt húztak, a szeme látványától pedig szintén fehér selyemkötés kímélte meg az urakat.

Mord korbáccsal a kezében állt mögötte. Amikor a bordái közé dőött vele, a dálnok fél térdre ereszkedett.

– Jó urak, bocsánatokatokért könyörgök.

– Beismered a bűnödöt? – kérdezte Nestor nagyúr fenyegetően.

– Ha volna szemem, sírnék. – Az énekes hangja, amely éjszaka olyan erősen és magabiztosan zengett, most megtört és suttogó volt. – Annyira szerettem őt, képtelen voltam elviselni, hogy más karjában lássam, képtelen voltam elviselni a tudatot, hogy az ágyába fogadta őt. Es-

küszöm, nem akartam ártani drága hölgyemnek. Elretesztem az ajtót, hogy senki se zavarhasson meg bennünket, míg én megvallom neki a szenvedélyemet, de Lysa úrnő olyan hidegen viselkedett... amikor elmondta, hogy Petyr nagyúr gyermekét hordozza, hat... hatalmába kerített az örület.

Sansa Marillion kezét bámulta, miközben az énekes beszélt. Kövér Maddy azt állította, hogy Mord levágta három ujját: a két kisujját és az egyik gyűrűsujját. A két kisujja csakugyan merevebbnek tűnt a többinél, de a kesztyűvel a kezén nehéz lett volna biztosan megállapítani. *Lehet, hogy csak mese volt az egész. Ugyan, honnét tudhatná Maddy?*

– Petyr nagyúr kegyesen megengedte, hogy megtartsam a hárfámat – mondta a vak dalnok. – A hárfámat és... a nyelvemet... így énekelhetem a dalaimat. Lysa úrnő nagyon szerette hallgatni az énekemet...

– Vigyétek innét ezt az alakot, mielőtt magam végzek vele! – mordult fel Nestor nagyúr. – Felfordul a gyomrom, ha csak ránézek.

– Mord, vidd vissza az égi cellába! – mondta Petyr.

– Igen, uram. – Mord a gallérjánál fogva durván megragadta Marilliont. – Nincs több beszéd!

Amikor beszélt, Sansa döbbenten látta, hogy a börtönőr fogai aranyból voltak. Nézték, ahogy félig húzza, félig lökdösi az énekest az ajtó felé.

– A fickónak meg kell halnia – jelentette ki Ser Marwyn Belmore, miután kimentek. – Követnie kellett volna Lysa úrnőt a Hold ajtaján át.

– A nyelve nélkül – tette hozzá Ser Albar Royce. – A hazug, gúnyolódó nyelve nélkül.

– Tudom, túl szelíden bántam vele – mondta Petyr Baelish bocsánatkérőn. – Az igazat megvallva, szánom őt. Szerелеmből ölt.

– Szerелеmből vagy gyűlöletből – mondta Belmore –, meg kell halnia.

– Hamarosan meghal – jegyezte meg Nestor nagyúr mogorván. – Senki sem bírja sokáig az égi cellában. A kékség magához hívja majd.

– Talán – bólintott Petyr Baelish –, de hogy Marillion felel-e majd a hívásra, csak ő tudhatja. – Intésére az örök kinyitották a terem túlsó végében lévő ajtót. – Uraim, tudom, hogy kimerültek vagytok az idevezető út után. Mindegyikötök számára előkészítettem egy szobát, ahol eltölthetitek az éjszakát, az Alsó Csarnokban pedig étel és bor vár benneteket. Oswell, mutasd nekik az utat, és gondoskodj róla, hogy semmiben ne szenvedjenek hiányt! – Nestor Royce-hoz fordult. – Uram, csatlakoznál hozzám a dolgozósobámban egy kupa borra? Alayne, kedvesem, gyere és tölts nekünk.

A szobában kellemes tűz égett, és egy kancsó bor várta őket. *Arbori arany*. Sansa megtöltötte Nestor nagyúr kupáját, Petyr pedig eközben egy piszkavassal megigazgatta a fahasábokat.

Nestor nagyúr helyet foglalt a tűz mellett.

– Ezzel még nincs vége – mondta Petyrnek, mintha Sansa ott sem lett volna. – Az unokabátyám maga óhajtja kikérdezni az énekest.

– Bronz Yohn nem bízik bennem. – Petyr arrébb lökött egy fahasábot.

– Nem egyedül jön. Biztos lehetsz benne, hogy Symond Templeton is vele tart. Attól tartok Waynwood úrnő is.

És Belmore nagyúr, az ifjú Hunter uraság, Horton Redfort. Elhozzák magukkal Erős Szikla Samet, a Tolletteket, a Shetteket, a Coldwatereket, néhány Corbrayt.

– Tájékozott vagy. Melyik Corbrayeket? Csak nem Lyonel nagyurat?

– Nem, a fivérét. Ser Lyn valamilyen okból nem kedvel engem.

– Lyn Corbray veszélyes ember – jegyezte meg Nestor nagyúr mogorván. – Mit szándékozol tenni?

– Mi egyebet tehetnék, mint tárt karokkal fogadom őket, ha megérkeznek? – Petyr még egyszer megpiszkálta a tüzet, aztán letette a piszkavasat.

– Az unokabátyám le akar váltani téged a védelmező posztjáról.

– Ha így van, nem állíthatom meg. A helyőrségem húsz főből áll. Royce nagyúr és a barátai

akár húszezret is mozgósíthatnak. – Petyr az ablak alatt álló tölgyfa ládához ment. – Bronz Yohn tesz, amit tesz – folytatta, és letérdelt. Kinyitotta a ládát, kivett belőle egy összetekert írást, és odavitte Nestor nagyúrnak. – Uram. Ez hölgyem irántad érzett szeretetének bizonyása.

Sansa figyelte, ahogy Royce kibontja a tekercest.

– Ez... ez váratlan, uram. – A lány döbbenten látta, hogy könnyek szöknek a szemébe.

– Váratlan, ám nem érdemtelen. Hölgyem minden más zászlóhordozójánál többre becsült téged. Azt mondta, te vagy a sziklája.

– A sziklája. – Nestor nagyúr elvörösödött. – Ezt mondta?

– Gyakran. És ez rá – Petyr a papírosra mutatott – a bizonyíték.

– Ezt... ezt jó tudni. Jon Arryn értékelte a szolgálataimat, ezt tudom, de Lysa úrnő... csak kigúnyolt, amikor udvaroltam neki, és én attól félttem... – Nestor összevonta a szemöldökét. – Az Arrynok pecsétjét látom rajta, de az aláírás...

– Lysát meggyilkolták, mielőtt aláírhatta volna a dokumentumot, így én írtam alá mint Védelmező. Tudtam, hogy ő is ezt kívánta volna.

– Értem. – Nestor nagyúr összetekerte a papírost. – Felettébb... kötelességtudó vagy, uram. Bizony, és a bátorságnak sem vagy híján. Lesznek, akik méltánytalannak tartják majd ezt az adományt, és téged hibáztatnak érte. Az őriző tiszte sohasem volt örökletes. Az Arrynok emeltek a Kaput azokban az időkben, amikor még a Súlyomkoronát viselték, és királyként uralkodtak a völgyben. A Sasfészek volt a nyári székhelyük, de amikor havazni kezdett, az udvartartás leköltözött. Egyesek szerint a Kapu éppen olyan királyi, mint a Sasfészek.

– Háromszáz esztendeje nem volt király a völgyben – mutatott rá Petyr Baelish.

– Jöttek a sárkányok – bölintott Nestor nagyúr. – De a Kapu még azok után is az Arrynok vára maradt. Maga Jon Arryn is a kapu őrizője volt, míg az apja élt. Miután felköltözött, a fivérért, Ronnelt nevezte ki a tisztségre, később pedig az unokatestvérért, Denyst.

– Robert nagyúrnak nincsenek fivérei, és unokatestvérei is csak távoliak.

– Igaz. – Nestor nagyúr szoroson megmarkolta az írást. – Nem állítom, hogy nem reménykedtem ebben. Míg Jon nagyúr segítőként uralkodott a birodalomban, nekem kellett uralkodnom helyette a völgyben. Megtettem mindent, amit elvárt tőlem, és semmit sem kértem saját magamnak. De az istenekre, megdolgoztam ezért!

– Így igaz – helyeselt Petyr –, és Robert nagyúr is nyugodtabban alszik, ha tudja, hogy mindig van egy hűséges barátja a hegy lábánál. – Felemelte a kupáját. – Tehát... pohárköszöntő, uram! A Royce-házra, a Hold Kapujának őrizőire... most és mindörökké!

– Igen, most és mindörökké! – Az ezüstkupák egymáshoz koccantak.

Később, jóval később, miután az arbori arany kancsója kiürült, Nestor távozott, és visszatért lovagjaihoz. Sansa addigra képes lett volna állva elaludni, nem akart semmi mást, csak ágyba bújni, de Petyr megragadta a csuklóját.

– Látod, milyen csodákat művel a hazugság és az arbori arany?

Mégis, miért érezte úgy, hogy mindjárt sírva fakad? Jó volt, hogy Nestor Royce-ot maguk mellé állították.

– Mind hazugság volt?

– Nem *mind*. Lysa gyakran nevezte sziklának Nestort nagyurat, bár nem hiszem, hogy bókának szánta. A fiát göröngynek nevezte. Tudta, hogy Nestor legnagyobb álma, hogy saját jogán birtokolhassa a Kaput, s nemcsak névleg, de a valóságban is úr lehessen. De Lysa más fiúgyermekéről álmódott, és azt akarta, hogy a vár majd Robert öccsére szálljon. – Felállt. – Érted, hogy mi történt itt, Alayne?

Sansa habozott egy pillanatig.

– Nestor nagyúrnak adtad a Hold Kapuját, hogy biztosítsd a támogatását.

– Így van – ismerte el Petyr –, de a mi sziklánk egy Royce, vagyis rendkívül büszke és nehezen kezelhető. Ha megkérdezem tőle az árát, úgy felpuffad a becsületét ért sérelem miatt, mint egy dühös varangy. De így... a fickó nem *teljesen* ostoba, de a hazugságok, amiket fel-

szolgáltam neki, édesebbek voltak az igazságnál. Ő maga is el akarja hinni, hogy Lysa minden más hűbéresénél többre becsülte őt. Végül is a többi zászlóhordozó közé tartozik Bronz Yohn is, és Nestor nagyon is tudatában van, hogy a Royce-ház jelentéktelenebb ágához tartozik. Többet akar a fiának. A becsületes emberek hajlamosak olyan dolgokat megtenni a gyerekeikért, amiket saját magukért eszükbe sem jutna megtenni.

Sansa bólintott.

– Az aláírás... aláíráshatározó és lepecsételtethető volna Robert nagyúrral is, de ehelyett...

– ...én magam írtam alá mint védelmező. Miért?

– Mert... ha leváltak vagy... megölnek...

– ...akkor Nestor joga a Kapura azonnal megkérdőjeleződik. Hidd el nekem, ezt ő is tudja.

Okos vagy, hogy megérted. De hát nem is vártam el kevesebbet a saját lányomtól.

– Köszönöm. – Sansa nevetséges büszkeséget érzett, amiért sikerült megfejtene, de össze is zavarodott. – De nem vagyok a lányod. Nem igazán. Úgy értem, úgy teszek, mintha Alayne volnék, de *te* tudod...

Kisujj az ajkára tette az ujját.

– Tudom, amit tudok, és te is. De vannak dolgok, amiket jobb nem kimondani, kedvesem.

– Még akkor sem, ha egyedül vagyunk?

– *Főleg* akkor nem, amikor egyedül vagyunk. Különben előbb-utóbb eljön a nap, amikor az egyik szolgáló kopogás nélkül lép be, vagy az egyik őr az ajtó előtt meghall valamit, amit nem kellene. Még több vért akarsz látni a csinos kis kezeckéden, drágaságom?

Marillion arca jelent meg előtte a fakó kötéssel a szemén. Mögötte látta Ser Dontost, testében nyilakkal.

– Nem – felelte. – Kérlek!

– Legszívesebben azt mondanám, hogy nem játék, amit művelünk, leányom, de természetesen az. A hatalmasok játszómája.

Én sohasem akartam játszani. A játék túl veszélyes volt. *Egy kis hiba, és halott vagyok.*

– Oswell... uram, Oswell vezetett el velem Királyvárból a szökésem éjszakáján. Biztosan tudja, ki vagyok.

– Ha csak fele annyi esze van, mint egy birkabogyónak, valószínűleg tudja. Ser Lothor is tudja. De Oswell régóta áll a szolgálatomban, Brune pedig természeténél fogva szükszavú. Feketeüst figyel Brune-t, Brune pedig figyel Feketeüstöt. *Ne bízz senkiben*, mondtam egyszer Eddard Starknak, de ő nem hallgatott rám. Te Alayne vagy, és *mindig* Alayne-nek kell lenned. – Két ujjával megérintette a bal mellét. – Még itt is. A szívedben. Képes vagy erre? Képes vagy a lányommá válni a szívedben?

– Én... – *Nem tudom, uram*, mondta majdnem, de Petyr nem ezt akarta hallani. *Hazugság és arbori arany*, gondolta. – Alayne vagyok, apám. Ki más is lehetnék?

Kisujj uraság megcsókolta az arcát.

– Az én eszemmel és Cat szépségével az egész világ a tiéd lehet, kedvesem. Most pedig irány az ágy!

Gretchel tüzet rakott a kandallójában, és felrázta az ágyneműjét. Sansa levetkőzött és bebújt a takaró alá. *Ma éjjel nem énekel*, gondolta reménykedve, *most hogy Nestor nagyúr és a többiek itt vannak a várban. Nem mer.* Lehunyta a szemét.

Valamikor az éjszaka közepén felébredt, amikor a kis Robert bemászott mellé az ágyba. *Elfelejtettem szólni Lothornak, hogy megint zárja be*, jutott az eszébe. Már nem volt azonban mit tenni, így hát átölelte.

– Madárkám? Maradhatsz, de ne mozgolódj. Csak hunyd le a szemed, és aludj, kicsim.

– Jó. – A kisfiú odabújt hozzá, és a mellei közé fúrta a fejét. – Alayne? Most akkor te vagy az anyukám?

– Azt hiszem, igen – felelte. Ha kegyes a hazugság, nem árthat.

A KRAKEN LÁNYA

A csarnok harsogott a Harlaw-któl, akik mind távoli unokatestvérek voltak. Minden úr felakasztotta a lobogóját a padok mögött, ahol az emberei ültek. *Kevesen vannak*, gondolta Asha Greyjoy, aki a galériáról figyelte őket, *túl kevesen*. A padok háromnegyed része üres maradt.

Qarl a Szűz is ugyanezt mondta, amikor a *Fekete Szél* megérkezett a nyílt tenger felől. Megszámolta a nagybátyja vára alatt horgonyzó hosszúhajókat, és megfeszült az arca.

– Nem jöttek el – jegyezte meg. – Vagy nem elegendő.

Nem tévedett, Asha mégsem helyeselhetett neki ott kint, ahol meghallhatta a legénység. Nem kételkedett a hűségükben, de még a vas szülőttei sem szívesen adják az életüket egy nyilvánvalóan elveszett ügyért.

Hát ilyen kevés barátom volna? A lobogók között látta Botley ezüsthálát, a Kofák kőfáját, Volmark fekete leviatánját, a Myre-ok hóhérvölgyét. A többi a Harlaw-k kaszája volt. Boremund halványkék mezőben helyezte el a sajátját, Hothóét csipkézett szegély vette körül, a Lovagét pedig anyja házának tarka pávakakasa osztotta négyfelé. Még Ezüsthajú Sigfrydnek is két, keresztbemetszett mezőben egymás színét váltó kaszája volt. Csak Harlaw nagyjúr lobogóját díszítette az éjfékete mezőben elhelyezett ezüstkasza, ahogyan az a napok hajnalán is ragyogott. Rodrik, akit Könyvesnek hívtak, a Tíz Torony ura, Harlaw ura, Harlaw Harlaw-ja... kedvenc nagybátyja.

Rodrik nagyjúr széke üres volt. Két vert ezüst kasza keresztelte egymást fölötte, olyan hatalmasak, hogy még egy óriás is nehezen forgatta volna őket, alattuk azonban csak az üres párnák. Ashát nem lepte meg. A lakoma már régen véget ért, a kecskelábú asztalokon csak csontok és zsíros fatálak maradtak. A jelenlévők most vedeltek, Rodrik nagybátyja pedig sohasem kedvelte a civakodó részeket társaságát.

Asha Háromfoghoz fordult. A vénségesen vén asszony a nagybátyja intézője volt már azóta, amikor még Tizenkétfognak hívták.

– A nagybátyám a könyveivel van?

– Igen, hol másutt lenne? – Az asszony olyan öreg volt, hogy egy septon egyszer azt mondta, biztosan ő dajkálta a Vénasszonyt. Ez akkor történt, amikor még megtúrták a Hitet a szigetek. Rodrik nagyjúr septonokat tartott a Tíz Toronyban; nem annyira a lelki üdve, mint a könyvei miatt. – A könyvekkel és Botleyval. Ő is vele volt.

Botley lobogója, ezüstsínű halraj halványzöld mezőben, szintén ott függött a teremben, de Asha nem látta a hajóját, *Sebes Uszonyt* a többi között.

– Hallom, Varjúszemű nagybátyám vízbe fojtotta az öreg Sawane Botleyt.

– Ez *Tristifer* Botley uraság.

Tris. Eltűnődött, mi történhetett Sawane idősebb fiával, Harrennel. *Nemsokára nyilván megtudom. Kellemetlen lesz*. Nem látta Tris Botleyt azóta, hogy... nem, nem szabad ezen rágódnia. – És nagyságos anyám?

– Ágyban – felelte Háromfog –, az Özvegytoronyban.

Hát persze, hol másutt? Az özvegy, akiről a torony a nevét kapta, a nagynénje volt. Gwynesse asszony azután tért haza gyászolni, hogy a férje Balon Greyjoy első felkelése idején a Szép-sziget közelében halálát lelta. „Csak addig maradok, míg el nem múlik a bánatom – mondta a fivérének – bár a Tíz Torony jog szerint engem illetne, mivel hét évvel idősebb vagyok nálad.” Hosszú évek teltek el azóta, de az özvegy csak nem akart elmenni. Egyre csak gyászolt, és időnként azt motyogta, hogy a vár őt illeti. *Most pedig Rodriknak van egy másik*

félőrült özvegy nővér a házában, töprengett Asha. Nem csoda, hogy a könyveiben keres megnyugvást.

Még most is nehéz volt elhinni, hogy a törékeny, beteges Alannys asszony túlélte a férjét, Balon nagyurat, aki olyan keménynek és erősnek tűnt. Asha nehéz szívvel hajózott el a háborúba, mert attól tartott, az anyja meghal, mielőtt visszatérne. Egy pillanatig sem gondolta, hogy az apja pusztulhat el helyette. *A Vízbefúlt Isten kegyetlen tréfákat űz velünk, de az emberek még kegyetlenebbek.* Egy hirtelen támadt vihar és egy elszakadt kötél küldte a halálba Balon Greyjoyt. *Legalábbis ezt állítják.*

Asha akkor látta utoljára az anyját, amikor észak felé tartva megállt Tíz Toronyban, hogy friss vizet vételezzon. Erdőmélyén akart rajtaütni. Alannys Harlaw sohasem rendelkezett azzal a fajta szépséggel, amit a dalnokok dicsőítenek, a lánya azonban nagyon szerette vad, markáns arcát és nevető szemét. Az utolsó találkozás alkalmával azonban egy ablak melletti székben találta Alannys asszonyt, ahogy egy nagy halom szőrmetakaró alatt kuporog, és a tengert bámulja. *Ez az anyám, vagy csak a szelleme?* – töprengett, amikor megcsókolta az arcát.

Az anyja bőre vékony volt, mint a pergamen, hosszú haja fehér. A fejtartásában ugyan maradt még némi büszkeség, a tekintete azonban tompa és ködös volt, a szája pedig reszketett, amikor Theon felől kérdezte. „Hazahoztad a kisfiamat?“, kérdezte. Theon tízéves volt, amikor Deresbe vitték túsznak, és úgy tűnt, Alannys úrnő számára mindig tízéves is marad. „Theon nem tudott eljönni – mondta neki Asha. – Apám fosztogatni küldte a Köves Partra.” Alannys úrnő erre nem felelt semmit. Csak lassan bölintott, de látszott rajta, milyen mélyen hasítottak a lelkébe lánya szavai.

Most el kell mondanom neki, hogy Theon halott, és újabb tört kell a szívébe döfnöm. Ahol már amúgy is két tör pihent. A pengéken az állt: *Rodrik és Maron*, és éjszakánként kegyetlen fájdalmat okozva még mindig meg-megfordultak benne. *Holnap reggel felkeresem*, határozta el Asha. A mögötte álló út hosszú volt és fáradságos, képtelen lett volna most találkozni az anyjával.

– Beszélnem kell Rodrik nagyúrral – mondta Háromfognak. – Gondoskodj a legénységemről, miután kipakolták a *Fekete Szelet*. Foglyokat is hoznak. Kapjanak meleg ágyat és meleg ételt.

– Van sült marhahús a konyhában. Meg óvárosi mustár egy nagy kőkorsóban.

A vénasszony elmosolyodott a mustár gondolatára. Az ínyéből egyetlen hosszú, barna fog meredt elő.

– Az nem elég. Nehéz átkelésünk volt. Azt akarom, hogy valami meleg kerüljön a gyomrukba. – Asha a csipőjére kötött szegeces övbe akasztotta a hüvelykujját. – Glover úrnő és a gyerekei nem szenvedhetnek hiányt sem ételben, sem melegben. Valamelyik toronyba tedd őket, ne a tömlőcbe. A csecsemő beteg.

– A csecsemők gyakran betegek. A legtöbb meghal, és az emberek sajnálják őket. Megkérdezem az uramat, hová tegyük a farkasnépet.

Asha a mutató- és hüvelykujja közé kapta az öregasszony orrát, és erősen megszorította.

– Azt teszed, amit mondtam. Ha ez a csecsemő meghal, senki sem sajnálja majd jobban nálad.

Háromfog felvisított, és megígérte, hogy engedelmeskedik. Asha elengedte, és elment, hogy megkeresse a nagybátyját.

Jó érzés volt megint ezeket a folyosókat járni. Asha mindig otthon érezte magát a Tíz Toronyban, sokkal inkább, mint Pyke-on. *Nem egy vár, hanem tíz egymás hegyén-hátán*, gondolta, amikor először megpillantotta. Eszébe jutott, mennyit rohángált lélekszakadva lépcsőkön, gyilokjárókon, fedett hidakon, hányszor horgászott a Hosszú Kőpart mellett, hány nappalt és éjszakát töltött el nagybátyja temérdek könyve között. A nagyapja nagyapja emelte a várat, amely a legújabb volt a szigeteken. Theomore Harlaw nagyúr három csecsemőkorú fiát vesztette el, és ezért az ősi Harlaw-kastély vízben álló pincéit, nyirkos köveit és salétrombűzét okolta. A Tíz Torony levegősebb, kényelmesebb és sokkal jobb fekvésű volt... Theomore

nagyúr azonban ingatag jellemnek bizonyult, ezt bármelyik felesége tanúsíthatta volna. Hat volt belőlük, s úgy különböztek egymástól, mint a kastély tíz tornya.

A könyvtorony volt a legkövérebb a tíz közül. A nyolcszögletű épületet hatalmas, faragott kőtömbökből emelték, a lépcsőt magába a vastag falba vágták. Asha fűgén felkaptatott az ötödik emeletre, és belépett a szobába, ahol a nagybátyja olvasott. *Nem mintha lenne olyan szoba, ahol nem olvas.* Rodrik nagyurat ritkán lehetett könyv nélkül látni, akár az árnyékszéken időzött, akár *Tengeri Dal* nevű hajója fedélzetén állt, akár meghallgatást tartott. Asha gyakran látta őt olvasni magas székében, az ezüstkaszák alatt. Meghallgatta az esetet, amit elébe vittek, ítélezett... és olvasott egy kicsit, míg az örkapitánya behozta a következő folyamadót.

Egy ablak melletti asztal fölött görnyedve találta, körülvéve pergamentekercsekkel, amelyek akár Valyriából is származhattak, még a Végzet előtti időkből, és bronz- vagy vaspánttal lezárható, súlyos, bőrkötésű könyvekkel. Mindkét oldalán díszes vastartóba helyezett, karnyi vastagságú méhviasz gyertya égett. Rodrik Hariaw nem volt sem kövér, sem sovány; sem magas, sem alacsony; sem csúnya, sem jóképű. A haja, akárcsak a szeme, barna volt, bár előszeretettel viselt rövid, takaros szakálla már szürkébe fordult. Mindent egybevéve átlagos ember volt, akit a többiekől csak az írott szó iránti rajongása különböztetett meg, amit a vas szülőttei közül sokan férfiatlannak és természetellenesnek tartottak.

– Bátyám! – Asha becsukta maga mögött az ajtót. – Miféle olvasmány volt olyan sürgős, hogy magukra hagyta vendégeidet?

– *Az Elveszett könyvek könyve* Marwyn főmester tollából. – Felpillantott a könyvből, és végigmérte Ashát. – Hotho hozott nekem egy példányt Óvárosból. Van egy lánya, akit szeretne hozzám adni. – Rodrik nagyúr hosszú körmével megveregette a könyvet. – Látod? Marwyn állítólag megtalált három oldalt a *Csodás és baljós jelekből*, amelyben Aenar Targaryen szűz lánya írta le a látomásait, mielőtt a végzet lesújtott volna Valyriára. Lanny tudja, hogy itt vagy?

– Még nem. – A nagybátyja Lannyként az anyját emlegette kedveskedően; csak a Könyves nevezte így őt. – Hadd pihenjen! – Asha lepakolt egy halom könyvet az egyik zsámolyról, és helyet foglalt. – Mintha Háromfog megint elveszítette volna két fogát. Most már Egyfognak hívod?

– Nagyon ritkán hívom bárhogyan is. Megijeszt az a vénasszony. Hány órára jár az idő? – Rodrik nagyúr kipillantott az ablakon a holdvilágos tengerre. – Máris besötétedett? Észre sem vettem. Későn jöttél. Napokkal ezelőtt vártunk.

– Rossz szelünk volt, és a foglyaimra is ügyelnem kellett. Robett Glover felesége és gyerekei. A legkisebb még csecsszopó, és Glover úrnő teje elapadt átkelés közben. Nem volt más választásom, mint kikötni a *Fekete Szélt* a Köves Parton, és elküldeni az embereimet, hogy keressenek egy szoptatós dajkát. Helyette egy kecskét hoztak. A leány nem hízik. Van szoptatós anya a faluban? Erdőmélye fontos szerepet játszik a terveimben.

– Változtatnod kell a terveiden. Túl későn érkezted.

– Későn és éhesen. – Kinyújtotta hosszú lábát az asztal alatt, és lapozgatni kezdte a hozzá legközelebb eső könyvet. Egy septon értekezése volt Kegyetlen Maegornak a Szegény Bajtársak ellen vívott háborújáról. – Ó, és szomjas is vagyok. Jólesne egy kupa sör, bátyám.

Rodrik nagyúr felhúzta az orrát.

– Jól tudod, hogy sem ételt, sem italt nem tűrök el a könyvtáramban. A könyveknek...

– ...bajuk eshet – fejezte be nevetve Asha.

A nagybátyja összevonta a szemöldökét.

– Látom, szeretsz bosszantani engem.

– Jaj, ne nézz ilyen sértődötten! Még sohasem találkoztam olyan emberrel, akit ne bosszantottam volna, ezt mostanra megtanulhattad. De elég ebből! Te jól vagy?

A nagybátyja megvonta a vállát.

– Elég jól. Romlik a szemem. Elküldtem Myrbe egy lencséért, hogy segítsen az olvasásban.

– És hogy van a nagynéném?

Rodrik nagyúr sóhajtott.

– Még mindig idősebb nálam hét évvel, és meg van győződve róla, hogy a Tíz Torony őt illeti. Gwynesse egyre feledékenyebb, de *erről* sohasem feledkezik meg. Ugyanolyan mélyen gyászolja halott férjét, mint a halála napján tette, de a nevére nem mindig emlékszik.

– Nem vagyok biztos benne, hogy valaha is tudta a nevét. – Asha hangos csattanással becsukta a septon könyvét. – Az apámat meggyilkolták?

– Az anyád így gondolja.

Volt idő, amikor ő maga is szívesen meggyilkolta volna, gondolta Asha.

– És mit gondol a nagybátyám?

– Balon lezuhant, amikor leszakadt alatta egy kötélhíd. Közeledett a vihar, a híd pedig minden széllökésnél kilengett és megfeszült. – Rodrik megint vállat vont. – Legalábbis így mondják. Az anyádnak madara érkezett Wendamyr mestertől.

Asha kihúzta a törét a tokjából, és nekilátott kipiszkálni a körme alá rakódott piszkot.

– Háromévnyi távollét után a Varjűzemű pontosan azon a napon tér vissza, amikor az apám meghal.

– Úgy hallottam, másnap. A *Csend* még odakint volt a tengeren, amikor Balon meghalt, legalábbis ezt állítják. Ennek ellenére egyetértek veled abban, hogy Euron... fogalmazzunk úgy, hogy jól időzítette a visszatérését.

– Én nem így fogalmaznék. – Asha belevágta a tört az asztal lapjába. – *Hol vannak a hajóim?* Negyvenet számoltam össze lent a kikötőben. Ez távolról sem elég hozzá, hogy elzavarjuk a Varjűzeműt apám székéből.

– Elküldtem a hívó üzenetet. A te nevedben, az irántad és anyád iránt érzett szeretetből. A Harlaw-ház összegyűlt. Kofa és Volmark is. Néhányan a Myre-ok közül...

– Mind Harlaw szigetéről... egy szigetről a hét közül! Egyetlen magányos Botley-lobogót láttam a csarnokban, Pyke-ról. Hol vannak Sóbérc, az Orkwoodok, a Wykek hajói?

– Baelor Feketedagály eljött Feketedagályról, hogy tanácskozzon velem, és rögtön el is hajózott. – Rodrik becsukta az *Elveszett könyvek könyvét*. – Mostanra Ó-Wykre ért.

– Ó-Wykre? – Asha attól félt, a nagybátyja azt közli vele, hogy mindannyian Pyke-ra mennek, hogy hűséget fogadjanak a Varjűzeműnek. – Miért Ó-Wykre?

– Azt hittem, hallottad. Hínárhajú Aeron királyválasztó gyűlést hívott össze.

Asha hátravetette a fejét, és hangosan felnevetett.

– A Vízbefűlt Isten biztosan feldugott valami izgága halat Aeron seggébe! *Királyválasztó gyűlés?* Ez valami tréfa, vagy komolyan gondolja?

– A Hínárhajú nem tréfált, amióta megfulladt. És a többi pap felelt a hívásra. Vak Beron Feketedagály, Háromszor Megfűlt Tarle... még a Vén Szürkesirály is otthagya a sziklát, amelyiken él, hogy a gyűlést hirdesse szerte Harlaw-n. Miközben mi itt beszélgetünk, a kapitányok Ó-Wyken gyülekeznek.

Asha elképedt.

– És a Varjűzemű is beleegyezett, hogy részt vesz ezen a komédián, és elfogadja a határozatát?

– A Varjűzemű nem bízik meg bennem. Azóta nem hallottam felőle, hogy Pyke-ra rendelt hűségesküt tenni.

Királyválasztó gyűlés. Ez valami új... vagyis inkább valami nagyon régi.

– És Victarion nagybátyám? Ő mit gondol a Hínárhajú ötletéről?

– Victarion értesült az apád haláláról... és nyilván erről a gyűlésről is. Ezenkívül nem tudok semmi biztosat.

Inkább királyválasztó gyűlés, mint háború.

– Azt hiszem, megcsókolom a Hínárhajú büdös lábát, és kipiszkálom a hínárt a lábujjai közül! – Asha kirántotta a tört az asztalból, és visszadugta a tokjába. – Egy mocskos *királyválasztó!*

– Ó-Wyken – bölintott Rodrik nagyúr. – Bár remélem, hogy nem lesz mocskos. Utánané-

tem Haereg *A vas szülötteinek története* című munkájában. Amikor a sókirályok és a vaskirályok utoljára királyválasztó gyűlést tartottak, Orkhegyi Urron rájuk eresztette a fejszéseit, és Nagga hegye tocsogott a kiontott vérben. Attól a sötét naptól kezdve ezer éven át a Greyiron-ház uralkodott anélkül, hogy megválasztották volna. Míg nem jöttek az andalok.

– Add kölcsön nekem Haereg könyvét, bátyám! – Mindent meg akart tudni a királyválasztó gyűlésekről, amit csak lehetett, mire Ó-Wykre ér.

– Itt elolvashatod. Régi és sérülékeny. – Összevont szemöldökkel méregette. – Rigney főmester egyszer azt írta, hogy a történelem kerék, mert az emberi természet alapvetően változatlan. Szerinte ami egyszer megtörtént, az szükségszerűen megint bekövetkezik. Ez jut eszembe, valahányszor a Varjűszeműre gondolok. Az Euron Greyjoy öreg füleimnek kísértetiesen úgy hangzik, mint az Urron Greyiron. Én nem megyek Ó-Wykre, és neked sem lenne szabad odamennem.

Asha elmosolyodott.

– Maradjak le az első királyválasztó gyűlésről, amióta... mennyi ideje is, bátyám?

– Négyezer éve, ha hihetünk Haeregnek. Ha Denestan mester érvelését fogadjuk el a *Kérdésekben*, akkor fele annyi. Semmi értelme Ó-Wykre menni. Ez a királyságról szőtt álom régi örökség a vérünkben. Már az apádnak is megmondtam, amikor először fellázadt, és most még sokkal inkább igaz, mint akkor volt. Földre van szükségünk, nem koronákra. Most, hogy Stannis Baratheon és Tywin Lannister a Vastrónusért versengenek, ritka esélyünk nyílik jobbítani a sorsunkon. Álljunk az egyik vagy a másik oldal mellé, segítsük győzelemre a flottánkkal, aztán követeljük meg a hálás királytól, amire szükségünk van.

– Ezen érdemes lesz elgondolkodni, ha végre én ülök a Tengerkő Trónuson – mondta Asha.

A nagybátyja mélyet sóhajtott.

– Tudom, nem szívesen hallod ezt, Asha, de nem fognak megválasztani. A vas szülöttein sohasem uralkodott nő. Hiába idősebb nálam Gwynesse hét évvel, amikor az apánk meghalt, a Tíz Torony rám szállt. Veled ugyanez történik majd. Balon lánya vagy, nem a fia. És van három nagybátyád.

– Négy.

– Három kraken nagybátyád. Én nem számítok.

– Nekem számítás. Amíg mögöttem áll a nagybátyám a Tíz Toronyban, mögöttem áll Harlaw is.

Nem Harlaw volt a legnagyobb a Vas-szigetek közül, de ez volt a leggazdagabb és a legnépesebb, és Rodrik nagyúr hatalma nem volt lebecsülendő. Harlaw-n nem volt vetélytárs a Harlaw-nak. A Volmarkoknak és a Kőfáknak hatalmas birtokaik voltak a szigeten, híres kapitányokkal és vad harcosokkal büszkélkedhettek, de még a legvadabbak is meghajoltak a kasza előtt. A Kenningek és a Myre-ok, akik egykor ádáz ellenségek voltak, már régen hűbéressé lettek.

– Az unokafivéreim hűséggel tartoznak nekem, és háborúban nekem kellene vezetnem kardjukat és vitorlájukat. De királyválasztáson... – Rodrik a fejét rázta. – Nagga csontjai alatt minden kapitány egyenlő. Lesznek, akik a te nevedet kiáltják majd, ebben nem kételkedem. De nem elegendő. És ha elharsan Victarion vagy a Varjűszemű neve, néhányan azok közül, akik most a házamban isznak, csatlakoznak majd a többiekhez. Még egyszer kérlek, ne hajózz bele ebbe a viharba! A küzdelmed reménytelen.

– Egyetlen küzdelem sem reménytelen, míg véget nem ér. Az én követelésem a legerősebb. Én vagyok Balon testének örököse.

– Még mindig csak egy makacs gyerek vagy. Gondolj szegény anyádra! Lannynek nincs rajtad kívül senkije. Ha kell, felgyújtom a *Fekete Szélt*, hogy itt tartsalak.

– Hogy úszva menjek Ó-Wykre?

– Hosszú és hideg út lenne egy olyan koronáért, amit amúgy sem tarthatsz meg. Az apádnak több volt a bátorság, mint a józan ész. Az Ősi Rend jól működött a szigeteken, amikor még csak egy kis királyság voltunk a sok közül, de Aegon hódítása véget vetett ennek. Balon nem

volt hajlandó megérteni a nyilvánvalót. Az Ősi Rend Fekete Harrenel és a fiaival együtt vészelt oda.

– Tudom. – Asha szerette az apját, de nem áltatta magát. Balon bizonyos tekintetben tényleg vak volt. *Bátor férfi, de balga úr.* – Ez azt jelenti, hogy a Vastrónus szolgálíként kell élnünk és halnunk? Ha jobbra sziklák vannak, balra pedig vihar, a bölcs kapitány harmadik utat választ.

– Mutasd meg nekem ezt a harmadik utat!

– Megmutatom... a királynőválasztó gyűlésen. Bátyám, hogy juthat egyáltalán eszedbe, hogy nem veszel részt rajta? Ez maga lesz az élő történelem...

– Én jobban szeretem a történelmet holtan. A halott történelmet tintával írják, az élő viszont vérrel.

– Vénen és gyáván akarsz meghalni az ágyadban?

– Hogyan másképp? Bár addig nem, míg nem olvastam eleget. – Rodrik nagyúr az ablakhoz ment. – Nem kérdeztél nagyságos anyád felől.

Féltem.

– Hogy van?

– Erősebb. Még mindannyiunkat túlélhet. Téged egészen biztosan túlél, ha kitartasz emellett az örölség mellett. Már többet eszik, mint amikor idejött, és gyakran végigalussza az éjszakát.

– Jól van. – A Pyke-on töltött utolsó évei alatt Alannys úrnő képtelen volt aludni. Éjszákanként gyertyával a kezében bolyongott a folyosókon, és a fiait kereste. „*Maron?* – kiabálta sipító hangon. – *Rodrik, merre vagy? Theon, kisfiam, gyere anyádhoz!*” Asha sokszor látta, ahogy a mester reggel szálkákat húz ki anyja talpából, mert az asszony az éjjel mezítláb átment az imbolygó kötélhídon a Tengeri Toronyba. – Reggel meglátogatom.

– Megkérdi majd, van-e híred Theonról.

Deres hercegéről.

– Te mit mondtál neki?

– A kevésnél is kevesebbet. Nem volt mit mondanom. – Habozott. – Biztos vagy benne, hogy meghalt?

– Semmiben sem vagyok biztos.

– Találtál holttestet?

– Sok holttest darabjait találtuk meg. A farkasok már ott jártak előttünk... a négylábúak, de kevés tiszteletet tanúsítottak kétlábú rokonaik iránt. Széthordták az elesettek csontjait, és feltörték a velőért. Bevallom, nehéz volt megállapítani, mi is történt ott pontosan. Olyan volt, mintha az északiak egymás ellen harcoltak volna.

– A varjak egymás ellen fordulnak a halott ember húsáért, és megölik egymást a szeméért. – Rodrik nagyúr a tengerre meredt, és a holdfény játékát figyelte a hullámokon. – Egy királyunk volt, aztán őt. Most pedig nem látok egyebet, csak varjakat, amint Westeros tetemén civakodnak. – Bezárta az ablaktáblákat. – Ne menj Ó-Wykre, Asha! Maradj az anyád mellett. Attól félek, nem sokáig lesz már velünk.

Asha fészkelődni kezdett ültében.

– Az anyám bátornak nevelt. Ha nem megyek el, életem egész hátralévő részében azon fogok rágódni, mi történt volna, ha elmegyek.

– Ha viszont elmész, életed hátralévő része talán túlságosan rövidnek bizonyul majd a rá-gódáshoz.

– Inkább az, mint hogy hátralévő napjaimban arról panaszkodjak, hogy a Tengerkő Trónus jog szerint engem illetne. Én nem vagyok Gwynesse.

A nagybátyja erre összerezent.

– Asha, két szép fiamból a Szép-sziget rákjai lakomáztak. Nem valószínű, hogy újra megházasodom. Maradj, és a Tíz Torony örökösévé teszek. Elégedj meg ennyivel!

– A Tíz Torony örökösévé? – *Bár meglehetném.* – Az unokafivéreidnek nem fog tetszeni a

dolog. A Lovagnak, az öreg Sigfrydnek, Púpos Hothónak...

– Vannak saját földjeik és váraik.

Igaz. A nyirkos, rothadó Harlaw-vár az öreg Ezüsthajú Sigfryd Harlaw-é volt; a púpos Hotho Harlaw a Csillámló Toronyban élt a nyugati part egy sziklaormán. A Lovag, Ser Harras Harlaw udvartartása Szürke kertben székelt; Kék Boremund a Boszorkány-hegy tetején uralkodott. De mindegyikük Rodrik nagyúr alattvalójának számított.

– Boremundnak van három fia, Ezüsthajú Sigfrydnek unokái, Hothónak pedig becsvágya – mondta Asha. – Mind a helyedbe szeretne lépni, még Sigfryd is. Az az ember örökké akar élni.

– Utánam a Lovag lesz Harlaw ura – mondta a nagybátyja –, de Szürke kertből éppen olyan könnyen uralkodhat, mint innét. Tégy neki hűségesküt a várért, és Ser Harras megvéd téged.

– Meg tudom védeni magam, bátyám, én kraken vagyok. Asha, a Greyjoy-házból. – Felállt. – Apám helyét akarom, nem a tiédet! A kaszáid veszélyesek. Még le talál esni az egyik, és levágja a fejemet. Nem, én a Tengerkő Trónuson ülök majd.

– Akkor te is csak egy vagy a tetemért rikoztató varjak közül. – Rodrik megint leült az asztalához. – Menj! Szeretnék visszatérni Marwyn főmesterhez és a kutatásához.

– Tudasd velem, ha esetleg megtalál még egy oldalt.

A nagybátyja a nagybátyja volt. Sohasem változott meg. *De bármit mond is, eljön Ó-Wykre.*

A legénység már bizonyára asztalhoz ült a nagyteremben. Asha tudta, hogy csatlakoznia kellene hozzájuk, hogy megbeszéljék az Ó-Wyk-i gyűlést, és hogy mit jelent számukra. A saját emberei egyként álltak mögötte, de a többiekre is szüksége volt: a Harlaw unokafivéreire, a Volmarkokra és a Kőfákra. *Őket kell megnyernem magamnak.* Erdőmélyei győzelme hasznára válik ehhez, ha az emberei dicsekedni kezdenek vele, és tudta, hogy megteszik. A *Fekete Szél* legénysége mérhetetlen büszkeséget érzett női kapitányuk tettei felett. Az emberek egyik fele lányaként szerette, a másik fele pedig szerette volna szétfeszíteni a lábát, de mindegyikük kész volt meghalni érte. *Ahogy én őértük,* gondolta, miközben a vállával kilökte a lépcső aljában lévő ajtót, és kilépett a holdfényes udvarra.

– Asha? – A kút mögül egy árnyék lépett elő.

A keze azonnal a töre markolatán termett... míg a sötét alak a holdfényben át nem változott főkabór köpönyeget viselő férfivá. *Újabb kísértet.*

– Tris. Azt hittem, a nagyteremben találalak majd.

– Látni akartalak.

– És ugyan melyik részemet? – Elvigyorodott. – Nos, itt állok, felnőve. Nézz meg bátran!

– Nő lettél. – Közelebb lépett hozzá. – Méghozzá gyönyörű.

Tristifer Botley egy kicsit kigömbölyödött, amióta utoljára látta, de a haja még mindig ugyanolyan rakoncátlan volt, mint ahogy az emlékeiben élt, a szeme pedig olyan nagy és biza-kodó, mint egy fókáé. *Kedves, szelíd szemek.* Ez volt a baj szegény Tristiferrel; túlságosan kedves és szelíd volt a Vas-szigetekhez. *Az arca is milyen csinos lett,* gondolta. Tris gyerek-ként rengeteget szenvedett pattanásai miatt. Asha ugyanebben a cipőben járt; talán éppen emi-att kerültek olyan közel egymáshoz.

– Sajnálattal hallottam, mi történt apáddal – mondta neki Asha.

– Én is gyászolom a tiédet.

Miért? szaladt ki majdnem Asha száján. Balon volt az, aki elküldte a fiút Pyke-ról, és Baelor Feketedagály gyámsága alá helyezte.

– Igaz, hogy most már Botley nagyúr vagy?

– Névleg legalábbis. Harren a Cailin-árok-nál halt meg. Az egyik mocsári ördög eltalálta egy mérgezett nyíllal. De nem vagyok ura semminek. Amikor az apám nem ismerte el Euron igényét a Tengerkő Trónusra, a Varjúszem vízbe fojtatta, a nagybátyáimmal pedig hűségesküt tétetett. Apám birtokainak a felét még így is a Vaserdőnek adta. Wynch nagyúr volt az első, aki tédet hajtott és királynak nevezte őt.

A Wynch-ház erős volt Pyke-on, de Asha ügyelt rá, nehogy elárulja kétségbeesését.

– Wynchben sohasem volt meg az apád bátorsága.

– A nagybátyád megvásárolta őt – mondta Tris. – A *Csend* kincsekkel megrakodva tért vissza. Aranytálak, gyöngyök, smaragdok, rubinok, akkora zafírok, mint egy tojás, olyan súlyos, pénzzel teli zsákok, hogy senki sem tudja felemelni őket... A Varjúszemű mindenféle barátokat vásárol. Germund nagybátyám Botley nagyúrnak nevezi magát, és a nagybátyád emberként uralkodik Úrkikötőben.

– Te vagy a jog szerinti Botley nagyúr – próbálta megnyugtatni Asha. – Ha az enyém lesz a Tengerkő Trónus, visszakapod az apád földjeit.

– Ahogy gondolod. Nekem semmit sem jelent. Nagyon szép vagy a holdfényben, Asha. Felnőtt nő lettél, de én még emlékszem rád, amikor vézna, pattanásos arcú lány voltál.

Miért kell folyton mindenkinek megemlítenie a pattanásokat?

– Én is emlékszem rá.

Bár számomra nem olyan szép emlék, mint a te számodra. Az öt fiú közül, akiket az anya gyámként Pyke-ra hozott, miután Ned Stark túszként magával vitte utolsó élő fiát, Tris állt korban a legközelebb Ashához. Nem ő volt az első fiú, akit megcsókolt, de ő oldotta meg először az ujjasa fűzőjét, csúsztatta be alá izzadt tenyerét és tapogatta meg bimbózó mellét.

Sőt, még többet is megengedtem volna neki, ha elég bátor. A háború alatt jött el első virágzása, és felébresztette benne a vágyat, de Asha már azelőtt is kíváncsi volt. *Ő ott volt, egyidős volt velem, és akarta, nem számított semmi más... csak ez és a havi vér.* Asha még így is szerelemnek nevezte a dolgot, míg Tris el nem kezdett ömlengeni a gyerekekről, akiket majd szül neki, legalább egy tucat fiút, igen, no meg néhány lányt is. „Nem akarok egy tucat fiút – mondta neki ijedten. – *Kalandokat akarok.*” Nem sokkal azután Qalen mester rajtakapta őket, és az ifjú Tristifer Botleyt elküldték Feketedagályhoz.

– Írtam neked leveleket – mondta Tris –, de Joseran mester nem volt hajlandó elküldeni őket. Egyszer adtam egy szarvast egy Úrkikötő felé tartó kereskedőhajó evezősének, aki megígérte, hogy a kezedbe adja a leveleket.

– Az evezősöd átvert, és bedobta a leveleket a tengerbe.

– Ettől tartottam. Én sem kaptam meg a te leveleidet.

Egyet sem írtam. Az igazat megvallva megkönnyebbült, amikor Tris elzavarták. Az ügyetlenkedése addigra már erősen untatta. De tudta, hogy ezt nem szívesen hallaná.

– Hínárhajú Aeron királyválasztó gyűlést hívott össze. Eljössz, hogy szót emelj mellettem?

– Bárhová elmegyek veled, de... Feketedagály uraság szerint ez a gyűlés veszélyes ostoba-ság. Úgy véli, a nagybátyád lecsap rájuk és végez velük, ahogyan Urron tette.

Elég örült hozzá.

– Nincs elég ereje.

– Nem ismered az erejét. Szorgalmasan gyűjti az embereket Pyke-on. Az Orkwoodiak húsz hajót hoztak neki Orkhegyről, Vékonyképű Jon Myre egy tucatot. Balkezes Lucas Codd is velük van. Meg Zúzmarás Harren, a Vörös Evezős, Kemmett Pyke, a fattyú, Szabadszülött Rodrik, Barnafogú Torwold...

– Jelentéktelen emberek. – Asha egytől egyig ismerte őket. – Sófeleségek fiai, rabszolgák unokái. A Coddok... tudod, mi a jelmondatuk?

– *Bár mindenki megvet bennünket* – felelte Tris –, de ha beleakadsz a hálójukba, éppolyan halott leszel, mintha sárkányurak lennének. Van még rosszabb is. A Varjúszemű szörnyeteget hozott magával keletről... és *varázslókat* is.

– A nagybátyám mindig kedvelte a csodabogarakat és a bolondokat – vont vállat Asha. – Az apám folyton veszekedett vele emiatt. Hadd hívják a varázslók az isteneiket. A Hínárhajú majd megidézi a miénket, és vízbe fojtja őket. Enyém a szavad a gyűlésen, Tris?

– Mindenem a tiéd. Örökre a tiéd vagyok, Asha. El is vennélek. Nagyságos anyád beleegyezését adta.

Asha elfojtotta a feltörő sóhaját. *Talán engem kellett volna előbb megkérdezned... bár valószínűleg sokkal kevésbé tetszett volna a válasz.*

– Már nem csupán második fiú vagyok – folytatta. – Én vagyok a jog szerinti Botley nagyúr, ahogy magad is mondtad. Te pedig...

– Hogy én mi vagyok, az Ó-Wyken dől majd el. Tris, már nem vagyunk gyerekek, akik egymást fogdossák, és próbálgatják, mi hová való. Azt hiszed, el akarsz venni engem, de ez nem igaz.

– De akarom. Te vagy minden álmom, Asha, Nagga csontjaira esküszöm, sohasem érintetem más nőt!

– Akkor menj, és érints meg egyet... vagy kettőt, vagy tízet! Én annyi férfit érintettem, hogy már nem is számolom. Néhányat az ajkammal, többet a fejszémmel.

Tizenhat évesen adta oda az erényét egy lysi kereskedőhajó gyönyörű, szőke tengerészének. A férfi csak hat szót tudott a közös nyelven, de a „dugni”, amelyet Asha a legszívesebben halott volna, köztük volt. Utána volt annyi esze, hogy felkeressen egy erdei boszorkányt, és megtanulja, hogyan főzzön holdteát, amely laposan tartja a hasát.

Botley pislogott, mintha nem igazán értené, amit az előbb mondott.

– De... azt hittem, vársz majd. Miért... – Megdörzsölte a száját. – Asha, *kényszerítettek?*

– Annyira kényszerített, hogy eltéptem a tunikáját. Nem akarsz elvenni, hidd el nekem! Te kedves fiú vagy, mindig is az voltál, de én nem vagyok kedves lány. Ha összeházasodnánk, rövidesen meggyülnél engem.

– Soha, Asha! Úgy vágyódtam utánad...

Eleget hallott. Egy beteges anya, egy meggyilkolt apa és egy rakás istenverte nagybáty épp elég volt neki; nem hiányzott még egy epekedő kiskutya is.

– Keress egy bordélyt, Tris! Ott majd kigyógyítanak abból a vágyakozásból.

– Én sohasem tudnék... – Tristifer megrázta a fejét. – Téged és engem egymásnak teremtettek, Asha! Mindig tudtam, hogy te leszel a feleségem, és a fiaim anyja. – Megragadta a karját.

A lány töre egy szemvillanás alatt Tris torkánál termett.

– Vedd le rólam a kezed, vagy meghalsz, mielőtt fiút nemzhetnél. *Most!* – Amikor engedelmeskedett, Asha leengedte a tört. – Nőt akarsz, hát legyen. Kapsz egyet az ágyadba ma éjszakára. Ha ez örömet okoz, képzeld azt, hogy én vagyok, de ne merészelj még egyszer megfogni. A királynőd vagyok, nem a feleséged. Ezt ne felejtse el!

Asha eltette a tört és otthagya Trist a nyakán lassan legördülő, a hold sápadt fényében feketén csillogó vércseppel.

CERSEI

Ó, remélem, hogy a Hét nem engedi, hogy essen a király menyegzőjén! – sóhajtott Jocelyn Swyft, miközben a királynő köntösének fűzőivel babrált.

– Senki sem akar esőt – felelte Cersei. A maga részéről havas esőt vagy jégverést akart, üvöltő orkánt, mennydörgést, amely megrázza a Vörös Torony köveit. Olyan vihart akart, amely méltó a haragjához. Jocelynnek azonban ennyit mondott: – Szorosabbra! Fűzd *szorosabbra*, te vigyorgó kis bolond!

A menyegző dühítette fel, de a nehézkes felfogású Swyft lány kényelmesebb célpontot nyújtott. Tommen még nem ült elég biztosan a Vastrónuson ahhoz, hogy megkockáztathatta volna Égikert megsértését. Nem, amíg Sárkánykö és Viharvég Stannis Baratheon kezében van, amíg Zúgó továbbra is ellenáll, amíg a vasemberek farkasként portyáznak a tengereken. Így hát Jocelyn volt kénytelen megenni az ételt, amit Cersei sokkal szívesebben tálalt volna fel Margaery Tyrellnek és szörnyű, ráncos öreganyjának.

Reggelire a királynő elküldetett a konyhába két főtt tojásért, egy szelet kenyérért és egy csupor mézért. Amikor azonban feltörte az első tojást, és egy félig kifejlődött, véres kiscsibét talált benne, felkavarodott a gyomra.

– Vidd ezt innét, és hozz forró, fűszeres bort! – utasította Senellét. A hideg lassan felkúszott a csontjaiba, és tudta, nagyon hosszú, borzalmas nap áll előtte.

Jaime sem javított a kedvén, amikor tetőtől talpig fehérben és még mindig borotvátlanul megjelent, hogy közölje, hogyan szeretné elejét venni a fia megmérgezésének.

– Az embereim ott lesznek a konyhában, és végignézik minden fogás elkészítését – mondta. – Ser Addam aranyköpönyegesei elkísérik a szolgálókat a konyhától az asztalig, nehogy valaki hozzányúlhasson az ételhez útközben. Ser Boros minden fogást megkóstol, mielőtt Tommen egyetlen falatot is a szájába venne belőle. És ha mindez nem elég, Ballabar mester ott fog ülni a terem hátsó részében hashajtókkal és a hús leggyakoribb méreg ellenszerével. Tommen biztonságban lesz, ígérem!

– Biztonságban. – A szót keserűnek érezte a nyelvén. Jaime nem értett semmit. Senki sem értett semmit. Csak Melara volt ott a sátorban, csak ő hallotta a vén boszorkány károgó fenyegetését, és Melara már rég nem élt. – Tyrion nem gyilkol kétszer ugyanúgy. Ahhoz túl ravasz. Talán ebben a pillanatban is itt van valahol a padló alatt, minden szavunkat hallja, és terveket sző, hogyan vágja el Tommen torkát.

– Tegyük fel, hogy itt van – mondta Jaime. – Bármilyen terveket szövöget is, kicsi és nyomorék. Tomment pedig Westeros legkiválóbb lovagjai őrzik. A Királyi Testőrség megvédi őt.

Cersei a fivére fehér selyemtunikájának ujjára pillantott, ahol az üresen lógó kézelőt felhajtották és feltűzték a csonk fölé.

– Emlékszem, milyen remekül őrizték Joffreyt a te pompás lovagjaid! Azt akarom, hogy egész éjjel Tommen mellett maradj, világos?

– Őrt állítok az ajtaja elé.

Cersei megragadta a karját.

– Nem kell őr! Te állsz ott! És *bent* a hálótermében.

– Ha esetleg Tyrion ki találna mászni a kandallóból? Nem fog.

– Mondod te. Azt állítod talán, hogy megtaláltál minden rejtett folyosót a falakban? – Mindketten tisztában voltak vele, hogy nem így van. – Nem akarom, hogy Tommen egyedül maradjon Margaeryvel, akár csak egy fél pillanatra is!

– Nem lesznek egyedül. Margaery unokatestvérei velük lesznek.

– Ahogy te is. Megparancsolom, a király nevében! – Cersei egyáltalán nem akarta, hogy Tommen és a felesége együtt háljanak, de a Tyrellek ragaszkodtak hozzá. „Férjnek és feleségnek együtt kell aludnia – szögezte le a Töviskirálynő –, még akkor is, ha egyebet nem tesznek. Őfelsége ágya biztosan elég nagy kettőjüknek is.” Alerie úrnő is az öregasszony szavait szajkózta: „Hadd melegítsék egymást a gyerekek éjszaka! Ez csak közelebb hozza őket egymáshoz. Margaery gyakran osztja meg a takaróját az unokatestvéreivel. Énekelnek, játszanak és titkokról sugdolóznak, miután elfújták a gyertyákat.”

– Milyen elragadó! – felelte Cersei. – Mindenképpen tartsák meg ezt a szokásukat... a szüzek csarnokában.

– Őfelsége nyilván jobban tudja – mondta Olenka úrnő Alerie-nek. – Hiszen ő a fiú anyja, *ebben* mindannyian biztosak lehetünk. És gondolom, meg tudunk egyezni a nászéjszakát illetően is. Egy férfinak nem illik külön aludnia a feleségétől a menyegző éjszakáján. Balszerencsét jelent a házasságukra nézve, ha így tesznek.

Egy nap megtanítom neked, mi az, hogy „balszerencse”, fogadkozott a királynő.

– Azon az éjszakán Margaery Tommen hálótermében aludhat – mondta kényszeredetten. – De tovább nem.

– Felsőged rendkívül nagylelkű – felelte a Töviskirálynő, és mindenki mosolygott.

Cersei olyan mélyen vágta az ujjait Jaime karjába, hogy véraláfutásokat hagyott.

– *Szemeket* akarok abban a szobában! – folytatta.

– Mit kellene látniuk? – kérdezte Jaime. – Nem áll fenn a házasság beteljesítésének a veszélye. Tommen még túl fiatal.

– Ossifer Plumm meg túl halott volt, de ez nem akadályozta meg abban, hogy gyermeket nemzzen, nem igaz?

A fivére értetlenül bámult rá.

– Ki az az Ossifer Plumm? Ő volt Philip nagyúr apja, vagy... kicsoda?

Majdnem olyan tudatlan, mint Robert. Minden esze a kardforgató kezében volt.

– Felejtsd el Plummot, csak arra gondolj, amit mondtam neked. Esküdj meg, hogy Tommen mellett maradsz, míg fel nem jön a nap!

– Ahogy parancsolod – bólintott Jaime, mintha a félelmei megalapozatlanok lettek volna. – Még mindig fel akarod gyűjtani a Segítő Toronyt?

– A lakoma után. – Ez volt az egész napos ünnepség egyetlen olyan része, amelyről Cersei úgy gondolta, élvezni fogja. – Nemes atyánkat abban a toronyban gyilkolták meg. Rá sem bírok nézni. Ha az istenek jók hozzánk, talán néhány patkányt is kifüstölünk a romok közül.

Jaime a szemét forgatta.

– Tyrionra gondolsz?

– Rá, Varysra, meg erre a börtönőrré.

– Ha bármelyikük a toronyban rejtőzne, megtaláltuk volna. Egy kisebb hadsereget állítottam neki csákánnyal és kalapáccsal. Falakat vertünk ki, padlókat téptünk fel és felfedeztünk vagy félszáz titkos folyosót.

– De amennyire tudod, akár még egyszer annyi is lehet odalent. – A rejtett járatok némelyike olyan szűk volt, hogy Jaime-nek fegyverhordozókat és lovászfíukat kellett beküldenie. Találtak egy átjárót a sötétcellákhoz, és ráakadtak egy kőkútra is, amelynek úgy tűnt, nincs fenéke. Rábukkantak egy teremre, amely tele volt koponyákkal, sárguló csontokkal és négy, az első Viserys király idejéből származó, megfakult ezüstérmékkel megtöltött zsákkal. Vagy ezer patkányt is találtak... de sem Tyrion, sem Varys nem volt közöttük, és Jaime végül úgy döntött, véget vetnek a keresésnek. Az egyik fegyverhordozó beszorult egy keskeny járatba, és az üvöltő fiút a lábánál fogva kellett kiráncigálni onnét. Egy másik leesett egy aknába, és eltörte mindkét lábát, két ór pedig eltűnt egy oldalfolyosó felderítése közben. A többi ór közül többen állították, hogy hallani vélik a kiáltásukat a kövek mögül, de amikor Jaime emberei átütötték a falat, csak földet és kőzúzalékot találtak a túloldalon. – Az Ördögfióka kicsi és ravasz. Lehet,

hogy még mindig ott van a falban. Ha igen, a tűz majd kikergeti.

– Még ha Tyrion a várban van is, akkor sem a Segítő Tornyában rejtőzik. Azt a pincétől a padlásig átkutattuk.

– Bárcsak meglehetnénk ugyanezt ennek a rohadt kastélynak a többi részével is! – sóhajtott a Cersei. – A háború után új palotát akarok építeni a folyón túl. – Két éjszakával korábban álmodott erről; erdőekkel és kertekkel övezett pompázatos, fehér kastélyt látott, mérföldekre Királyvár bűzétől és zajától. – Ez a város egy trágyadomb. Egyetlen krajcárért átköltöztetném az egész udvart Lannisportba, és Kaszter-hegyből irányítanám a birodalmat.

– Ez még a Segítő Tornyának felgyújtásánál is nagyobb ostobaság lenne. Amíg Tommen ül a Vastrónuson, a birodalom a törvényes királyt látja benne. De rejsd el a hegy gyomrában, és belőle is csak újabb trónkövetelő válik, aki semmiben sem különbözik Stannistól.

– Ezt én is tudom – vágott vissza a királynő élesen. – Azt mondtam, hogy el *akarom* költöztetni az udvart Lannisportba, nem pedig azt, hogy el fogom. Mindig ennyire lassú volt a felfogásod, vagy a kezed elvesztésébe hülyültél bele?

Jaime ezt eleresztette a füle mellett.

– Ha a lángok átterjednek a tornyon kívülre, a végén leéghet az egész kastély, akár akarod, akár nem. A futótűz alattomos fegyver.

– Hallyne nagyúr biztosított felőle, hogy piromantái képesek kordában tartani a lángokat. – Az Alkimisták Céhe két hete dolgozott a friss adag futótűz elkészítésén. – Hadd lássa a lángokat egész Királyvár! Jó lecke lesz az ellenségeinknek.

– Most pont úgy beszélsz, mint Aerys.

Cersei orrlyukai kitágultak a haragtól.

– Vigyázz a nyelvedre, ser!

– Én is szeretlek, édes nővérekém.

Hogy szerethettem valaha is ezt a nyomorult alakot? tünődött, miután Jaime elment. *Az ikertestvéred volt, az árnyékod, a másik feled,* suttogta belül egy hang. *Egykor talán,* gondolta. *De többé már nem. Idegenné vált számomra.*

Joffrey menyegzőjének fényűzéséhez képest Tommen király esküvője szerény és kicsiny esemény volt. Senki sem akart újabb pazarló ceremóniát, legkevésbé a királynő, és senki sem akart fizetni érte, legkevésbé a Tyrellek. Így hát az ifjú király a Vörös Torony szentélyében vette feleségül Margaery Tyrellt, alig száz vendég előtt, holott a bátyja házasságát ugyanezen hölgygel több ezren kísérték figyelemmel.

Az ifjú ara csinos volt, jókedvű és gyönyörű, a vőlegény kölyökképű és pufók. Magas gyerekhangon mondta el a fogadalmát, s ígért szeretetet és hűséget Mace Tyrell kétszeresen megözvegyült leányának. Margaeryn ugyanaz a köntös volt, amit a Joffreyval kötött házasságához is viselt: átlátszó, elefántcsontszínű selyem, myri csipke és apró szemű gyöngyök habkönnyű költeménye. Maga Cersei a meggyilkolt elsőszülött fia miatti gyász jeleként még mindig feketében volt. Az özvegye talán könnyű szívvel nevet, iszik, táncol és nem hagyja zavartatni magát Joff emléktől, de az anyja nem felejt el őt olyan könnyen.

Ez nem helyes így, gondolta. *Túl hamar. Egy év, két év talán elég idő lett volna. Égikertnek meg kellett volna elégednie az eljegyzéssel.* Cersei hátrapillantott a felesége és az anyja között álló Mace Tyrellre. *Belekényszerítettél ebbe a házasságutáztatba, uram, és ezt nem egyhamar bocsátom meg neked.*

Amikor eljött a köpönyegek cseréjének az ideje, a menyasszony kecsesen térdre ereszkedett, Tommen pedig ráterítette a súlyos, aranybrokát palástot, amelynek a hátára ónixkövekből a koronás Baratheon-szarvast rakták ki. Ez ugyanaz a borzalmas palást volt, amelyet Robert adott Cerseire a saját esküvőjük napján. Cersei a finom, vörös selyemleplet választotta volna, amit Joffrey is használt.

– Azt a palástot használta nemes atyám, amikor elvette az anyámat – magyarázta a Tyrelleknek, de a Töviskirálynő ebben is szembeszállt vele.

– Azt a vén rongyot? – kérdezte a szipirtyó. – Egy kicsit elnyűtnek vélem... és ha merhe-

tem, balszerencésnek is. Nem volna-e egy *szarvas* illőbb Robert király fiához? Az én időmben a menyasszony a *férje* színeit öltötte magára, nem pedig a férje *anyját*.

Hála Stannisnek és mocskolódó levelének, máris túl sok pletyka keringett Tommen származását illetően. Cersei nem merete tovább szítani a tüzet azzal, hogy ragaszkodik hozzá: Tommen a Lannisterek vörösével takarja be a feleségét, ezért a lehető legnagyobb méltósággal engedett. A sok arany és óniksz látványa azonban továbbra is bosszúsággal töltötte el. *Minél többet adunk ezeknek a Tyrelleknek, annál többet követelnek.*

A fogadalmak elhangzása után a király és újdonsült királynéja kivonult a szentély elé, hogy fogadják a jókivánságokat.

– Westerosnak immár két királynője van, és az ifjabbik éppen olyan gyönyörű, mint az idősebb! – harsogta Lyle Crakehall, egy ostoba lovag, aki Cerseit gyakran néhai, ám cseppet sem gyászolt férjére emlékeztette. Legszívesebben pofon vágta volna. Gyles Rosby kezét akart csókolni neki, de csak az ujjait sikerült leköhögnie. Redwyne uraság megsókolta az egyik orcáját, Mace Tyrell mindkettőt. Pycelle azt mondta neki, hogy nem elveszített egy fiút, hanem inkább nyert egy lányt. Tanda asszonyoság könnyes ölelésétől viszont megmenekült. A Stokeworth hölgyek egyike sem jelent meg a szertartáson, és a királynő legalább ezért hálás lehetett.

Az utolsók között lépett oda hozzá Kevan Lannister.

– Úgy értesültem, itt hagysz bennünket egy másik esküvő kedvéért – mondta neki a királynő.

– A Kökemény kikergette a megtörteket Darry várából – felelte a nagybátyja. – Lancel menyasszonya ott vár ránk.

– Nagyságos feleséged is csatlakozik hozzátok a menyegzőn?

– A folyóvidék még mindig túl veszélyes. Vargo Hoat söpredéke még mindig szabadon kószál, Beric Dondarrion pedig Freyeket akasztgat. Igaz, hogy Sandor Clegane beállt hozzá?

Ezt meg honnét tudja?

– Vannak, akik ezt állítják. De elég zavaros jelentéseket kapunk. A madár előző éjjel érkezett egy közvetlenül a Trident torkolatánál álló szentélyből. A közelben lévő, Sóspárló nevű falut kegyetlenül feldúlta egy csapat törvényen kívüli, a túlélők közül pedig többen azt mondták, a támadók között volt egy kutyasisakot viselő, tomboló vadállat is. A beszámolók szerint végzett egy tucat emberrel, és megerőszakolt egy tizenkét éves lányt. – Lancel nyilván alig várja, hogy kézre kerítse Clegane-t és Bericet, és helyreállítsa a király békéjét a folyóvidéken.

Ser Kevan egy hosszú pillanatig egyenesen a szemébe nézett.

– A fiam nem a megfelelő ember hozzá, hogy elbánjon Sandor Clegane-nel.

Legalább ebben az egyben egyetértünk.

– Az apja talán az lenne.

A nagybátyja arca megkeményedett.

– Ha nincs szükség szolgálataimra a Sziklában...

A szolgálataidra itt lett volna szükség. Cersei az unokafivérét, Damion Lannistert nevezte ki várnagynak a Sziklába, Nyugat Örzőjévé pedig egy másik kuzint, Ser Daven Lannistert tette meg. *Az arcátlanságnak megvan az ára, bátyám.*

– Hozd el nekünk Sandor fejét, és megígérem, hogy öfelsége nem lesz hálátlan. Joff talán kedvelte azt az embert, de Tommen mindig félt tőle... úgy tűnik, okkal.

– Ha egy kutya elvadul, a hiba a gazdájában keresendő – közölte Ser Kevan. Majd sarkon fordult, és távozott.

Jaime elkísérte a kisterembe, ahol a lakoma előkészületei folytak.

– Te vagy a hibás mindenért – súgta oda a fivérének menet közben. – *Hadd házasodjanak össze*, mondtad. Margaerynek Joffreyt kellene gyászolnia, nem pedig hozzámennie a fivéréhez. Ugyanúgy bele kellene betegednie a bánatba, mint nekem. Nem hiszem el, hogy szűz. Renlynek megvolt a szerszáma, vagy nem? Robert öccse volt, egészen biztosan volt neki! Ha az az undorító vén csoroszlya azt hiszi, engedem a fiamat...

– Hamarosan megszabadulsz Olenna úrnőtől – szakította félbe Jaime halkán. – Holnap reggel visszatér Égikertbe.

– Legalábbis ezt mondja. – Cersei egyetlen Tyrell ígérésében sem bízott.

– Elmegey – ismételte meg Jaime. – Mace a Tyrell-csapat felét Viharvéghez viszi, a másik fele pedig visszamegy a Folyóvidékre Ser Garlannal, hogy érvényesítsék a jogát Édesvízre. Még néhány nap, és Margaeryn, a hölgyein meg pár örön kívül nem marad rózsza Királyvárban.

– Leszámítva Ser Lorast. Vagy talán megfeledezteél *felesküdt testvéredről*?

– Ser Loras a Királyi Testőrség lovagja.

– Ser Loras annyira Tyrell, hogy rózsavizet pisál! Soha nem lett volna szabad fehér palástot kapnia.

– Elhiheted, én sem őt választottam volna. De senki sem vette a fáradságot, hogy kikérje a véleményemet. Azt hiszem, Loras azért elég jól végzi majd a feladatát. Ha valaki egyszer felölti azt a palástot, megváltozik tőle.

– Hát *te* egészen biztosan megváltoztál, és nem a jó irányban.

– Én is szeretlek, édes nővérem.

Kinyitotta neki az ajtót, és odakísérte a főasztalnál, a király mellett lévő helyéhez. Margaery Tommen másik oldalán, szintén kitüntetett helyen ült. Amikor kéz a kézben beléptek az ifjú királlyal, a fiatal királyné tüntetően megállt, átölelte és arcon csókolta Cerseit.

– Felség! – mondta a leány bátran és határozottan. – Úgy érzem, mintha lenne egy második anyám is. Imádkozom, hogy nagyon közel kerüljünk egymáshoz, s összefűzőn bennünket a drága fiad iránti szeretet.

– Mindkét fiamat szerettem.

– Imádkozom Joffreyért is – bólintott Margaery. – Nagyon szerettem őt, bár nem volt alkalmam megismerni.

Hazug, gondolta a királynő. Ha csak egyetlen pillanatig is szeretted volna, nem törted volna magad ennyire, hogy hozzámenj a testvéréhez! Sohasem akartál mást, csak a koronáját. Legszívesebben ott helyben, az emelvényen, a fél udvar szeme láttára pofon vágta volna a piruló arát.

A szertartáshoz hasonlóan a menyegzői lakoma is igen szerény volt. Alerie úrnő felelt az előkészületekért; Cerseinek nem volt gyomra hozzá, hogy még egyszer nekiveselkedjen ennek a félelmetes feladatnak azután, ahogy Joffreyé véget ért. Csak hét fogást szolgáltak fel. A fogások között Vajkupac és Holdfiú szórakoztatta a vendégeket, a vacsorát pedig zenészek kísérték sípokkal, hegedűkkel, egy kobozzal és egy hárfával. Az egyetlen dalnok Margaery valami kedvence volt, egy rámenős, beképzelt, az azúrkék különböző árnyalataiban pompázó siheder, aki a Kék Bárdnak nevezte magát. Előadott egy-két szerelmes dalt, majd visszavonult.

– Micsoda csalódás! – panaszkodott fennhangon Olenna úrnő. – Úgy vártam a „Castamere-i esők”-et!

Valahányszor a vénasszonyra pillantott, Maggy, a Béka ráncos, ocsmány és bölcs képe jelent meg lelki szemei előtt. *Minden öregasszony ugyanúgy néz ki, próbálta megnyugtatni magát, erről van szó, semmi egyébről.* A hajlott hátú boszorkány igazság szerint egy cseppet sem hasonlított a Töviskirálynőre, de Olenna úrnő utálatos kis félmosolya elég volt hozzá, hogy megint Maggy sátrában érezze magát. Még mindig az orrában érezte a szagát, a különös keleti fűszerek aromáját, és érezte Maggy puha ínyét, ahogy a vért szopogatja az ujjáról. *Királynő leszel, jövendölte az öregasszony nedves, vörösén csillogó szájjal, míg nem jön egy másik, fiatalabb és szebb, aki letaszít téged, és elvesz mindent, ami szívednek kedves!*

Cersei elsandított Tommen fölött oda, ahol Margaery ült és nevetett az apjával. *Elég csinos, ezt kénytelen volt elismerni, de a szépsége legnagyobb részben fiatalság. Még a parasztlányok is csinosak valameddig, amikor még frissek, ártatlanok, romlatlanok, és a legtöbbjüknek ugyanilyen barna haja és barna szeme van, mint neki. Csak egy bolond állíthatja, hogy szebb, mint én.* A világ azonban tele volt bolondokkal. Akárcsak a fia udvara.

A hangulata akkor sem javult, amikor Mace Tyrell felállt, hogy pohárköszöntőt mondjon. A

magasba emelte aranyserlegét, csinos kis lányára mosolygott, és zengő hangon így szólt:

– A királyra és a királynéira!

A többi birka mind vele bégetett.

– *A királyra és a királynéira!* – ordították, és egymáshoz csapták a kupáikat.

Cerseinek nem volt más válaszája, mint velük együtt inni, de közben azt kívánta, bár az egész vendégseregnek egyetlen, közös arca lenne, hogy belevághatná a borát a szemükbe, és emlékeztethetné őket, hogy ő pedig királynő. Tyrell talpnyalói közül Paxter Redwyne volt az egyetlen, akinek egyáltalán eszébe jutott ő is.

– *A királynéira és a királynőre!* – csiripelte. – *Az újra és a régire!*

Cersei több kupa bort megivott, de az ételét csak piszkálgatta az aranytálon. Jaime még kevesebbet evett, és ritkán kegyeskedett elfoglalni a helyét az emelvényen. *Ő is ugyanolyan ideges, mint én*, értette meg a királynő, miközben figyelte, ahogy a fivére fel-alá járkál a teremben, és ép kezével időnként félrehúzza a falikárpitokat, hogy meggyőződjön róla, senki sem rejtőzik mögöttük. Tudta, hogy az épületet a Lannisterek lándzsásai veszik körül. Az egyik ajtónál Ser Osmund Feketeüst örködött, a másikon Ser Meryn Trant. Balon Swann a király széke mögött állt, Loras Tyrell a királyné mögött. A fehér lovagok kardján kívül egyetlen fegyvert sem engedtek be a terembe.

A fiam biztonságban van, nyugtatgatta magát Cersei. *Nem érheti semmilyen bántódás, itt és most nem*. Mégis, ha Tommenre nézett, a torkát markoló Joffreyt látta maga előtt. Amikor pedig a fia elköhintette magát, a szívverése is elállt egy pillanatra. Nagy igyekezetében, hogy elérje, félrelökött egy felszolgálóleányt.

– Csak egy kis bor, ami rossz útra ment – nyugtatta Margaery Tyrell mosolyogva. Megfogta Tommen kezét, és megcsókolta az ujjait. – Az én kis szerelmemnek kisebb kortyokat kellene innia. Látod, majdnem halálra rémisztetted nagyságos anyádat!

– Sajnálom, anyám – mondta Tommen zavartan.

Ez már túl sok volt Cerseinek. *Nem hagyhatom, hogy sírni lássanak*, villant az agyába, amikor érezte a szemében gyülekező könnyeket. Elsietett Ser Meryn Trant mellett, és kimenekült a hátsó folyosóra. Amikor egyedül maradt egy nagy faggyúgyertya alatt, engedélyezett magának egy gyors, rázkódó zokogást, majd még egyet. *Egy asszony sírhat, de egy királynő nem*.

– Felség? – szólalt meg mögötte egy hang. – Zavarok?

Keleti akcentussal fűszerezett női hang volt. Egy pillanatra megrémült, hogy Maggy, a béka beszél hozzá a sírból. De csak Merryweather felesége volt az, a kökényszemű gyönyörűség, akit Orton nagyúr a száműzetése alatt vett el, majd hazahozott magával Hosszúasztalba.

– A kisterem olyan levegőtlen – mondta Cersei önkéntelenül. – A füst csípte a szememet.

– Az enyémet is, felség. – Merryweather úrnő olyan magas volt, mint a királynő, de szőke haj és világos bőr helyett neki hollófekete haja és olivabarna bőre volt, és egy évtizeddel fiatalabb is volt nála. Odanyújtotta Cerseinek halványkék, csipkés selyem zsebkendőjét. – Nekem is van egy fiam. Tudom, hogy folyókat fogok könnyezni az esküvője napján.

Cersei megtörölte az arcát. Nagyon dühös volt, amiért hagyta, hogy meglássák a könnyeit.

– Köszönöm – mondta mereven.

– Felség, én... – A myri asszony lehalkította a hangját. – Van valami, amiről tudnod kell. A szobalányodat megvásárolták. Mindent elmond Margaerynek, amit teszel.

– Senelle? – A királynő gyomra összerándult a hirtelen haragtól. Hát senkiben sem bízhat már? – Biztos vagy ebben?

– Követtesd őt. Margaery sohasem beszél vele személyesen. Az unokatestvérei a hollói, ők hozzák neki a híreket. Néha Elinor, néha Alla, néha Megga. Mind a hárman olyan közel állnak Margaeryhez, mintha testvérek volnának. A szentélyben találkoznak, és úgy tesznek, mintha imádkoznának. Állítsd egy saját emberedet a galériára holnap, és ő látja majd, ahogy Senelle Meggával sugdolózik a Szűz oltára alatt.

– Ha ez igaz, miért mondod el nekem? Te Margaery kíséretéhez tartozol. Miért árulod el

öt?

Cersei már apja ölében megtanult gyanakodni; könnyen előfordulhat, hogy ez valami csapda, koholmány, amivel ellentétet akarnak szítani az oroszlán és a rózsá között.

– Lehet, hogy Hosszúasztal felesküdt az Égikertre – felelte a nő, s közben megrázta fekete haját –, de én myri vagyok, és hűségem a férjemhez és a fiamhoz köt. A legjobbat akarom nekik.

– Értem. – A királynő a szűk folyosón erősen érezte a másik asszony parfümjét. A súlyos illat mohát, földet és vadvirágokat juttatott az eszébe. Az illatfelhő alatt pedig becsvágyat érzett. *Tanúskodott Tyrion tárgyalásán, emlékezett hirtelen Cersei. Láta, ahogy az Ördögfióka beleleteszi a mérget Joff kupájába, és nem félt elmondani.* – Utánanézek – ígérte. – Ha igaz, amit mondasz, megjutalmazlak.

Ha pedig hazudsz nekem, azt a nyelved, nemes férjed földjei és aranya bánják.

– Felséged nagyon kedves... és gyönyörű. – Merryweather úrnő elmosolyodott. Telt, sötét ajka között hófehér fogak csillantak.

Amikor a királynő visszatért a kisterembe, a fivére még mindig nyugtalanul járkált fel-alá.

– Csak egy korty bort nyelt félre. De engem is megijesztett.

– A gyomrom helyén egy csomó van. Képtelen vagyok enni! – mordult rá Cersei. – A bornak epeíze van. Ez a menyegző hiba volt!

– Ez a menyegző szükséges volt. A fiú biztonságban van.

– Ostoba! Soha senki sincs biztonságban, akinek korona van a fején.

Körülnézett a teremben. Mace Tyrell a lovagjaival nevetgélt. Redwyne nagyúr és Rowan halkan, alattomban tárgyaltak valamiről. Ser Kevan merengve ücsörgött a bora fölött a terem hátsó részében, Lancel pedig éppen egy septonnak súgott valamit. Senelle az asztal mellett sürgölődött, vérvörös bort töltött az ara unokatestvéreinek a kupájába. Pycelle nagymester elaludt. Nincs senki, *akire támaszkodhatnék, még Jaime sem*, döbbsen rá elkeseredetten. *Mindannyiukat ki kell söpörnem innét, és a saját embereimmel kell körülvennem a királyt.*

Később, miután az édességet, a diót és a sajtot is felszolgálták, majd elvitték, Margaery és Tommen megkezdték a táncot. Meglehetősen nevetséges látványt nyújtottak, ahogy ott keringtek a terem közepén. A Tyrell lány jó másfél lábmal magasabb volt ifjú férjénél, Tommen pedig a legnagyobb jóindulattal is ügyetlen táncos volt, híján Joffrey könnyed kecsességének. Nagyon igyekezett azonban a legjobbat kihozni magából, és szemmel láthatóan nem vette észre, milyen kínos feltűnést kelt. Alig végzett vele Szűz Margaery, az unokatestvérei is belibbentek, egyik a másik után, és ragaszkodtak hozzá, hogy őfelsége velük is táncoljon. *A végére Tommen úgy csetlik-botlik majd, mint egy bolond*, gondolta Cersei bosszúsán, miközben figyelte őket. *A fél udvar rajta fog nevetni a háta mögött.*

Mialatt Alla, Elinor és Megga Tommennel foglalkoztak, Margaery táncolt egyet az apjával, aztán egyet a fivérével, Lorasszal. A Viráglovag a derekán aranyrózsákkal kirakott övvel összefogott, fehér selyemruhát viselt, és a palástját is jáderózsa rögzítette. *Akár ikrek is lehetnének*, gondolta Cersei. Ser Loras egy évvel idősebb volt a húgánál, de ugyanolyan nagy, barna szemük, lusta fürtökben a vállukra omló, sűrű barna hajuk, ugyanolyan sima, makulátlan bőrük volt. *Egy jó adag csinos kis pattanás megtanítaná őket némi alázatra.* Loras magasabb volt, és az arcát finom, barna pihe borította, Margaerynek pedig nőies alakja volt, de ettől eltekintve jobban hasonlítottak egymásra, mint ő és Jaime. Ez is bosszantotta.

A saját ikertestvére zavarta meg az elmélkedésben.

– Megtisztelti felséged fehér lovagját egy táncossal?

Cersei megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Hogy végigtapogass azzal a csonkkal? Nem. De megengedem, hogy megtöltsd a boroskupámat. Ha úgy gondolsz, sikerülhet anélkül, hogy kiöntened.

– Egy nyomoréknak, mint én? Nem valószínű.

Azzal otthagya, és újabb körútra indult a teremben. Kénytelen volt maga megtölteni a kupáját.

Cersei Mace Tyrellt, később pedig Lancelt is visszautasította. A többiek értettek ebből, és ezután senki sem közeledett hozzá. *A mi igaz barátaink és hűséges uraink.* Még a nyugatiakban, apja felesküdt kardjaiban és zászlóhordozóiban sem bízott. Nem tudott, amikor saját nagybátyja is összeszűrte a levelet az ellenségeivel...

Margaery az unokatestvérével, Allával táncolt, Megga pedig Ser Talladdal, a Magassal. A másik kuzin, Elinor Hullámtörő jóképű, ifjú fattyújával, Vizes Aurane-nal borozgatott. Nem ez volt az első alkalom, hogy a királynő felfigyelt Aurane-ra. Szikár fiatalember volt szürkészöld szemmel és ezüstarany hajjal. Amikor először meglátta őt, egy fél pillanatig azt hitte, Rhaegar Targaryen tért vissza hamvaiból. *A haja miatt van, győzködte magát. Fele olyan szép sincs, mint Rhaegar volt. Túl keskeny az arca, és ott az a hasíték is az állán.* A Velaryonok ősi valyriai vérből származtak, és néhányuknak ugyanolyan ezüstös haja volt, mint a régi sárkánykirályoknak.

Tommen visszatért a helyére, és egy almás süteményt majszolt. Kevan nagybátyja helye üres volt. A királynő végül az egyik sarokban talált rá, amint elmélyülten beszélgetett Mace Tyrell fiával, Garlannal. *Ugyan mi beszélőnivalójuk lehet egymással?* Hiába hívta a Folyóvidék Nemesnek Ser Garlant, ő nem bízott benne jobban, mint Margaery-ben vagy Lorasban. Még nem felejtette el az arany pénzérmét, amit Qyburn a börtönőr éjjeliedénye alatt talált. *Arany kéz Égikertből. És Margaery kémkedik utánam.* Amikor Senelle megjelent, hogy újratöltse a kupáját, a királynőnek nehezebbre esett ellenállni a készítésnek, hogy megragadja a torkát és megfojtsa. *Ne merészelj mosolyogni rám, te alattomos kis szajha! Nemsokára kegyelemért fogsz esedezni!*

– Azt hiszem, öfelsége elég bort ivott ma estére – hallotta Jaime hangját.

Nem, gondolta. *A világ összes bora sem lenne elég, hogy kibírjam ezt az estét.* Olyan gyorsan pattant fel, hogy majdnem elesett. Jaime elkapta a karját és megtartotta. Cersei kitépte magát a kezéből és összeütötte a tenyerét. A zene elhallgatott, a terem elnémult.

– *Urak és hölgyek!* – szólalt meg erőteljes hangon. – Ha volnátok olyan kedvesek és kijönnétek velem, meggyújtanánk egy gyertyát, hogy megünnepeljük Égikert és Kaszter-hegy egyesülését, és a béke és jólét új korszakát a Hét Királyságban!

A Segítő Tornya sötéten, elhagyatottan állt. A tölgyfa ajtók és ablaktáblák helyén csak sötét lyukak ásítottak. A torony azonban még kifosztva és megalázva is tekintélyt parancsolóan magasodott a külső udvar fölé. A kisteremből kivonuló vendégek elhaladtak az árnyékában. Amikor Cersei felnézett, látta a torony holdba harapó, fogazott oromzatát, és eltűnődött, vajon hány király hány Segítőjének szolgálhatott lakhelyül az elmúlt három évszázadban.

A toronytól százlépésnyire mély lélegzetet vett, hogy elmúljon a szédülése.

– Hallyne nagyúr! Kezdhettek!

Hallyne, a piromanta hümmögve lendítette meg a kezében tartott fáklyát. A falakon felsorakozott íjászok megfeszítették a húrt, és egy tucat lángoló nyílveesszőt repítettek a tátongó ablaknyílásokba.

A torony hangos süvítéssel lángra kapott. Egy pillanat alatt felizzott a belseje, vörös, sárga, narancs... és zöld, fenyegető sötétzöld színben, az epe, a jade és a piromanták húgyának színében. Az alkimisták csak szubsztancia néven emlegették, az egyszerű emberek azonban *fűtőtűznek* nevezték. Ötven edénnyel helyeztek el belőle a Segítő Tornyában fahasábokkal, szurokkal teli hordókkal és egy Tyrion Lannister nevű törpe e világi javainak nagy részével együtt.

A királynő érezte a bőrén a zöld lángok melegét. A piromanták állítása szerint csak három dolog égett forróbban szubsztanciájuknál: a sárkánytűz, a föld belsejében égő tüzek és a nyári nap. A hölgyek közül néhányan halkán felsikoltottak, amikor az első lángok megjelentek az ablaknyílásokban és hosszú, zöld nyelvekként nyalták végig a külső falakat. Mások éljeneztek és pohárköszöntőket mondtak.

Gyönyörű, gondolta Cersei, *olyan gyönyörű, mint Joffrey volt, amikor a karomba adták.* Soha egyetlen férfi sem okozott neki olyan örömet, mint amit akkor érzett, amikor először a

szájába vette a mellbimbóját és szopni kezdett.

Tommen tágra nyílt szemmel bámulta a tüzet; legalább annyira lenyűgözte, mint amennyire megrémítette, míg Margaery a fülébe nem súgott valamit, amitől elnevette magát. Néhány lovag fogadásokat kötött, hogy meddig bírja a torony állva. Hallyne halkán dúdolgatott magában és ide-oda himbálózott.

Cersei a segítőkre gondolt, akiket az évek során ismert: Owen Merryweather, Jon Connington, Qarlton Chelsted, Jon Arryn, Eddard Stark, a fivére, Tyrion. És az apja, mindekelőtt ő, Tywin Lannister nagyúr. *Ők is mind égnek most*, mondta magában, és élvezettel ízlelgette a gondolatot. *Halottak és égnek, mind az utolsó szálig, a cselszövéseikkel, összeesküvéseikkel és árulásaikkal együtt. Ez az én napom. Az én váram és az én királyságom.*

A Segítő Tornya hirtelen felnyögött, de olyan hangosan, hogy minden beszélgetés azonnal abbamaradt. Kő recscent és hasadt, a felső lőrések egy része levált, és óriási por- meg füstfelhő kíséretében lezuhant. Az egész hegy beleremegett a becsapódásba. Ahogy a feltáruzó lyukon át beáramlott a friss levegő, a tűz még nagyobb erőre kapott és felfelé tört. Zöld lángnyelvek csaptak az égbe, kavartak-vonaglottak egymás körül. Tommen hátrahőkölt, de Margaery megfogta a kezét, és így szólt hozzá:

– Nézd, a lángok táncolnak! Pont, ahogy mi táncoltunk, szerelmem!

– Tényleg. – A fiú hangjában ámulat csendült. – Anya, nézd, táncolnak!

– Látom. Hallyne nagyúr, meddig égnek a lángok?

– Egész éjjel, felség.

– Elismerem, csinos kis gyertya – jegyezte meg Olenna úrnő, aki Bal és Jobb között ácsorgott, a botjára támaszkodva. – Elég fényes, hogy biztonsággal nyugovóra térjünk, azt hiszem. Az öreg csontok elfáradnak, ezeknek a fiataloknak pedig elég izgalomban volt részük egy éjszakára. Ideje ágyba dugni a királyt és a királynét.

– Igen. – Cersei intett Jaime-nek. – Parancsnok, kísérd őfelségét és ifjú királynéját a hálótermükbe, ha megkérhetlek.

– Ahogy parancsolod. Téged is?

– Szükségtelen. – Cersei túl élénknek érezte magát az alváshoz. A futótűz megtisztította, kiégetett belőle minden haragot és félelmet, s elszántságot öntött belé. – Olyan gyönyörűek a lángok. Még nézni akarom őket egy darabig.

Jaime habozott.

– Nem lenne szabad egyedül maradnod.

– Nem leszek egyedül. Ser Osmund itt marad velem és vigyáz rám. A felesküdt testvéred.

– Ha felséged úgy akarja – mondta Feketeüst.

– Úgy akarom.

Azzal Cersei belékarolt, és szorosan egymás mellett gyönyörködtek tovább a tomboló tűzvészben.

A BEMOCSKOLT LOVAG

Az éjszaka szokatlanul hideg volt, még így ősszel is. A sikátorokban metsző, nedves szél süvített, és felkavarta a nappal lerakódott port. *Északi szél, fagyos és könyörtelen.* Ser Arys Vasszív felhajtotta a csuklyáját, hogy eltakarja vele az arcát. Nem szerette volna, ha felismerik. Alig két héttel korábban az árnyékvárosban felkoncoltak egy kereskedőt, egy szerencsétlen, ártalmatlan embert, aki gyümölcsért jött Dorne-ba, de datolya helyett csak halált talált. Egyetlen bűne annyi volt, hogy Királyvárból érkezett.

Én keményebb falat lennék a csőcseléknek. Szinte örömmel vette volna, ha megtámadják. A keze önkéntelenül az oldalához csúszott, és megérintette a rajta lévő több réteg vászonruha redői között rejtőző kard markolatát. Kívülre türkizkék csíkokkal és aranyló napokkal díszített köntöst vett, alá pedig világosabb narancssárgát. A dorne-i viselet kényelmesebb volt, bár az apja valószínűleg belesápadt volna, ha megéri, hogy ilyenben kell látnia a fiát. A Folyóvidék szülötteként a dorne-iak ősi ellenségének számítottak, ahogy ezt Véntölgy várának falikárpitjai is tanúsították. Arysnak csak le kellett hunynia a szemét, és máris látta őket. Edgerran nagyrúr, a bőkezű, teljes pompájában a trónszékében ülve, száz dorne-i fejével a lába előtt. A dorne-i lándzsákkal átlukasztott Három Levél a Herceghágóban, Alester utolsó leheletével megszólaltatja a harci kürtjét. Ser Olyvar, a Zöld Tölgy talpig fehérben, amint elesik az Ifjú Sárkány oldalán. *Dorne nem a megfelelő hely egy Vasszív számára.*

A lovagot már Oberyin herceg halála előtt is nyugtalanság fogta el, valahányszor elhagyta Napföldet, és bemerészkedett az árnyékváros sikátoraiba. Mindenhol figyelő tekinteteket érzett magán, apró, fekete dorne-i szempárokat, amelyek alig leplezett gyűlölettel méregették. A kereskedők minden alkalommal igyekeztek becsapni, és néha eszébe jutott, vajon nem köpnek-e a kocsmárosok az italába. Egyszer egy csapat rongyos kölyök kavicsokkal kezdte hajjigálni, míg elő nem húzta a kardját, és el nem kergette őket. A Vörös Vipera halála még jobban feltűzelte a dorne-iakat, bár az utcák lecsendesedtek egy kissé, amióta Doran herceg bezárta a Homokkígyókat egy toronyba. Fehér palástja azonban még most is felért volna a támadásra való felszólítással az árnyékvárosban. Pedig hármat is hozott magával: két gyapjút, egy könnyűt és egy vastagot, és egy harmadikat finom, fehér selyemből. Most, hogy egyik sem húzta a vállát, meztelennek érezte magát.

Jobb meztelenen, mint holtan, mondta magában. *Palást nélkül is a Királyi Testőrség lovagja vagyok. Ezt neki is tisztelnie kell. Muszáj megérintenem vele.* Nem lett volna szabad hagynia, hogy belerángassák, de a dalnok is megmondta: a szerelem minden férfiből bolondot csinál.

Napföld árnyékvárosa a nappali forróságban gyakran kihaltnak tűnt, csak zümmögő legyek repkedtek a poros utcákon. Ám amint leszállt az este, ugyanezek az utcák hirtelen életre keltek. Halk zene szűrődött ki a házakból, ahogy Ser Arys elhaladt a leengedett redőnyök alatt, valahol pedig ujjdob verte a lándzsatánc gyors ütemét, és lüktető ritmust adott az éjszakának. Ott, ahol három utca találkozott a második Kígyófal tövében, egy örömlány kiáltott le neki egy erkélyről. Nem viselt egyebet, csak ékszereket és olajat. Arys felpillantott rá, majd behúzta a nyakát és továbbnyomult a harapós szélben. *Milyen gyengék vagyunk mi, férfiak. Még a legnemesebbiket is elárulja a teste.* Áldott Baelor királyra gondolt, aki addig böjtölt, míg össze nem esett, hogy megzabolázza szégyenteljes testi vágyait. Vajon ő is kénytelen lesz ezt tenni?

Az egyik boltíves átjáró alatt alacsony emberke állt, és kígyószeleteket sütögetett egy kályhán. Fafogóval forgatta a ropogós húsdarabokat. A mártások orrfacsaró szaga könnyeket csalt a lovag szemébe. Úgy hallotta, hogy a legjobb kígyómártásban a mustármag és a sárkánybors

mellett van egy csepp méreg is. Myrcella olyan gyorsan megszerette a dorne-i konyhát, amilyen gyorsan megkedvelte dorne-i herceget, és időnként maga Ser Arys is megkóstolt egy-egy fogást, hogy a kedvében járjon. Az étel úgy marta a száját, hogy szinte lihegett a bor után, és kifelé jövet még jobban égette, mint befelé. Kis hercegnője azonban szerette.

A lakosztályában hagyta, egy táblajáték fölé görnyedve Trystane herceggel szemben. Díszesen faragott figurákat tologattak jade-, kalcedon- és lazúrkő kockákon. Myrcella telt ajka enyhén szétnyílt, zöld szeme összeszűkülte az összpontosítástól. A játékot *cyvassénak* hívták. Egy volantisi kereskedőgályán érkezett Palánkvárosba, és az árvák terjesztették el a Zöldvér szélében-hosszában. A dorne-i udvar megőrült érte.

Ser Arys egyszerűen örjítőnek találta. Tíz különböző figura volt benne, mindegyiknek megvoltak a saját tulajdonságai és képességei, és a tábla játékról játékra változott attól függően, hogy az ellenfelek hogyan rendezték el saját kockáikat. Trystane azonnal a játék rabja lett, Myrcella pedig azért tanulta meg, hogy játszhasson vele. Nem volt még tizenegy éves, jegyese tizenhárom, mégis, mostanában egyre többször győzött. Trystane-on nem látszott, hogy bánta volna. A két gyermek nem is különbözhetett volna jobban egymástól: a fiúnak olívbarna bőre és egyenes szálú, fekete haja volt, szemben Myrcella tejfehér bőrrel és sűrű, szőke tincseivel; világos és sötét, mint Cersei királyné és Robert király. Remélte, hogy Myrcella több örömet lel a dorne-i fiúcskában, mint az anyjának jutott a viharúr mellett.

Nyugtalanította, hogy magára hagyta, de tudta, hogy a várban biztonságban van. Csak két ajtón át lehetett bejutni Myrcella Naptoronyban lévő lakosztályába, és Ser Arys mindegyik mellé két embert állított. Mindannyian Lannister-házi örök voltak, akik Királyvárból jöttek velük, harcedzett, kemény és izig-vérig hűséges férfiak. Myrcella elhozta a szolgálólányait és Eglantine septát is, Trystane-ra pedig saját felesküdt pajzsa, Zöldvéri Ser Gascoyne vigyázott. *Senki sem fogja háborgatni, nyugtatta magát, és két hét múlva messze leszünk innét.*

Doran herceg ezt ígérte. Bár Arys megdöbben, milyen öregnek és betegnek látszott Dorne hercege, a szavában nem kételkedett.

– Sajnálom, hogy eddig nem fogadhatalak, és nem találkozhattam Myrcella hercegnővel – mondta Martell, amikor Arys bekísérték a dolgozószobájába –, de remélem, Arianne lányom gondoskodott kellő fogadtatásokról itt nálunk, Dorne-ban.

– Gondoskodott, hercegem – felelte Arys, és csak remélni tudta, hogy nem árulja el a pirulása.

– A mi hazánk vad és szegény hely, de nem nélkülözi a szépséget. Elszomorít, hogy Napföldön kívül nem láttatok egyebet Dorne-ból, de attól félek, sem te, sem a hercegnőd nem lennétek biztonságban e falakon kívül. Mi, dorne-iak heves vérű nép vagyunk, hirtelen gyúlunk haragra, és lassan bocsátunk meg. Örülne a szívem, ha biztosíthatnád téged afelől, hogy csak a Homokkígyók akarnak háborút, de nem hazudok neked, ser. Hallottad a népem az utcákon. Hozzám kiáltanak, hogy hívjam össze a lándzsáimat, és attól tartok, a főuraim fele egyetért velük.

– És te, hercegem? – bátorkodott megkérdezni a lovag.

– Az anyám tanított meg rá régen, hogy csak örültek vetik bele magukat olyan háborúba, amit nem nyerhetnek meg. – Ha a kérdés nyersége meg is sértette, Doran herceg jól leplezte. – De a béke törékeny... olyan törékeny, mint a hercegnőd.

– Csak egy szörnyeteg bántana egy kislányt.

– A húgomnak, Eliának is volt egy kislánya. Rhaenysnek hívták. Ő is hercegnő volt. – A herceg sóhajtott. – Azok, akik képesek lennének kést döfni Myrcella hercegnőbe, nem viseltetnek iránta rosszindulattal, ahogy Ser Amory Lorch sem gyűlölte Rhaenyst, amikor megölte, ha valóban ő tette. Csak engem kényszerítenek általa. Ugyanis ha Myrcellát meggyilkolnák Dorne-ban, míg az én védelmem alatt áll, ki hinné el mentegetőzésemet?

– Senki sem árthat Myrcellának, míg én élek.

– Nemes eskü – bólintott Doran Martell halvány mosollyal –, de te csak egy ember vagy, ser. Reméltem, hogy konok unokahúgaim bebörtönzése segít majd lecsillapítani a kedélyeket,

de nem tettünk egyebet, csupán visszakergettük a csótányokat a szőnyeg alá. Minden éjjel halom, ahogy suttognak, és a késeiket fenik.

Ekkor döbönt rá Ser Arys, hogy a herceg fél. *Hiszen reszket a keze. Dorne hercege retteg.* Nem jött szó a szájára.

– Bocsáss meg nekem, ser! – folytatta Doran herceg. – Beteg és gyenge vagyok, és néha... Napföld felzaklat a zajával, porával és szagaival. Amint teendőim engedik, vissza kívánok térni a Vízkertekbe. Ha elmegyek, magammal viszem Myrcella hercegnőt. – Mielőtt a lovag tiltakozhatott volna, a herceg felemelte vörös, dagadt kezét. – Te is velünk jössz... és a septája, a szolgálólányai, az őrei. Napföld falai erősek, de alattuk ott van az árnyékváros. Még magában a kastélyban is több százan fordulnak meg nap mint nap. A Kertek az én menedékem. Maron herceg építtette Targaryen felesége számára, hogy Dorne és a Vastrónus egybekelését hirdesse. Az ősz csodálatos ott... forró napok, hűvös éjszakák, sós tengeri szellők, szökőkutak és medencék. És más gyerekek is vannak ott, nagy, előkelő származású fiúk és lányok. Myrcellának lesznek vele egykorú barátai, akikkel játszhat. Nem lesz magányos.

– Ahogy óhajtod. – A herceg szavai kalapácsként dübörögtek a fejében. *Ott biztonságban lesz.* Csakhogy miért kérte Doran Martell, hogy Királyvárba ne üzenje meg a költözést? *Myrcella akkor lesz a legnagyobb biztonságban, ha senki sem tudja, hol van.* Ser Arys egyetértett, de ugyan miféle más választása lett volna? A Királyi Testőrség lovagja volt, de csak egyetlen ember, ahogy a herceg mondta.

A sikátor hirtelen holdfényes udvarra nyílt. *Túl a gyertyaöntő műhelyén, írta, egy kapu és egy rövid külső lépcsősor.* Belépett a kapun, és felment a lépcsőn egy jeltelen ajtóhoz. *Vajon kopogjak?* Inkább benyitott. Egy nagy, alacsony mennyezetű, homályos szobában találta magát, amelyet néhány, a vastag agyagfalakba vájt mélyedésekben elhelyezett illatos, pislákoló gyertya világított meg. A saruja alatt mintás myri szőnyeget látott, az egyik falon kárpit lógott, alatta ágy.

– Hölgyem? – szólalt meg. – Hol vagy?

– Itt.

A lány kilépett az ajtó mögötti árnyékból.

Jobb felkarjára díszes kígyó tekeredett, réz- és aranypikkelyei minden mozdulatára megcsillantak. Semmi más nem volt rajta.

Nem, akarta mondani neki, csak azért jöttem, hogy megmondjam: mennem kell, de amikor meglátta a gyertyafényben ragyogó testet, mintha beszélni is elfelejtett volna. A torka olyan száraz lett hirtelen, mint a dorne-i homok. Csak állt némán, a tekintete falta a test csodáit, a nyak ívét, a gömbölyű, érett melleket nagy, sötét bimbóikkal, a lány csipőjének és derekának buja hajlatát. A következő pillanatban valahogy már a kezében tartotta, ő pedig a ruhát húzta le róla. Amikor elért az alsóneműjéhez, megmarkolta a vállánál fogva, és a köldökéig eltépte a selymet, de Aryst már nem érdekelte. A lány bőre sima és lágy volt az ujjai alatt, és olyan meleg, mint a dorne-i nap perzselte homok. Felemelte a fejét, és megkereste az ajkát. Az ajkak szétnyíltak az övé alatt, a mellei a tenyerébe simultak. Érezte, ahogy hüvelykujja könnyed érintésére megkeményednek a bimbók. A haja fekete volt, sűrű és orchideaillatot árasztott, sötét és földszerű szagot, amelytől olyan kemény lett, hogy szinte sajtolt.

– Érints meg, ser – suttogta a fülébe a lány.

A keze lecsúszott a gömbölyű hason, és megtalálta az édes, nedves helyet a fekete szőr sűrűjében.

– Igen, ott – dorombolta, és a férfi felcsúsztatva belé az ujját. A lány felnyögött, az ágyhoz húzta és lenyomta. – Még, ó igen, még, édes, lovagom, lovagom, lovagom, édes fehér lovagom, igen, téged, téged akarlak! – A kezével magába vezette, majd átölelte, és közelebb húzta. – Mélyebbre! – suttogta. – Igen!

Amikor köré fonta a lábát, Arys erősnek érezte, mint az acél. A körmei a hátába mélyedtek, ahogy belehatolt, újra és újra és újra, míg a lány felsikoltott és a teste íjként megfeszült alatta. Ekkor az ujjai megtalálták a bimbókat, és addig szorították őket, míg el nem töltötte a lányt a

magjával. *Most boldogan meghalnék*, gondolta a lovag, és legalább néhány szívverés erejéig békére lelt.

Nem halt meg.

A vágya mély volt és határtalan, akár a tenger, de amint az ár levonult, a szégyen és büntudat szikláit újra felszínre törtek, élesebben mint valaha. A hullámok néha elrejtették őket, de mindig ott rejtőztek a víz alatt feketén, síkosan, elpusztíthatatlanul. *Mit művelek?* kérdezte önmagától. *A Királyi Testőrség lovagja vagyok.* Legördült a lányról, hanyatt feküdt az ágyon és a mennyezetre bámult. Széles repedés futott végig rajta az egyik faltól a másikig. Ezt korábban nem vette észre, ahogyan elkerülte figyelmét a falikárpiton lévő kép is, amely Nymeriát és tízezer hajóját ábrázolta. *Csak őt látom. Akár egy sárkány is benézhetett volna az ablakon, akkor sem láttam volna egyebet, csak a mellét, az arcát, a mosolyát.*

– Van bor – suttogta a nyakába a lány. Az egyik karjával átölelte a mellkasát. – Szomjas vagy?

– Nem. – Átfordult és felült az ágy szélén. A szobában forróság volt, ő mégis reszketett.

– Vérzel – mondta a lány. – Túl erősen karmoltalak.

Amikor megérintette a hátát, összerezett, mintha lángoltak volna az ujjai.

– Ne! – Úgy ahogy volt, meztelenül, felállt. – Többet ne.

– Van balzsamom. A karmolásokra.

De nincs balzsamod a szégyenemre.

– Semmiség. Bocsáss meg nekem, hölgyem, de mennem kell...

– Máris? – A lány hangja érzéki volt, széles szája szerelmes suttogásra, telt ajka csókra termett. Sűrű, fekete haja súlyos, lágy, lusta csigákban meztelen vállára, onnét pedig dús keblére omlott. Még a dombocskáján lévő szőr is puha és göndör volt. – Maradj velem ma éjjel, ser! Még sokat tudnék tanítani neked.

– Már így is túl sokat tanultam tőled.

– Pedig eleinte örömet szereztek neked a leckék. Biztos, hogy nem egy másik ágyba, egy másik nőhöz indulsz? Mondd meg nekem, ki az! Megküzdök veled érte, fedetlen mellel, egy szál késsel! – Elmosolyodott. – Kivéve, ha Homokkigyó. Ha ez a helyzet, megosztozunk rajtad. Nagyon szeretem az unokanővéreimet.

– Tudod, hogy nincs más asszony. Csak... a kötelesség.

A lány oldalt fordult, felkönyökölt és az arcába nézett. Fekete szeme csillogott a gyertyafényben.

– Az a himlős szajha? Ismerem őt. A lába köze száraz, mint a por, a csókjától pedig kiserken a véred. Most az egyszer hadd aludjon a kötelesség egyedül, és maradj itt velem ma éjszakára!

– Az én helyem a palotában van.

A lány mélyet sóhajtott.

– A másik hercegnőddel. Féltékenyvé teszel. Azt hiszem, őt jobban szereted nálam. A leány túl fiatal hozzád. Neked asszonyra van szükséged, nem kislányra, de eljátszhatom az ártatlant, ha ez izgat fel.

– Ne mondj ilyeneket! – *Ne feledd, dorne-i.* A Folyóvidéken azt tartották, az ételük teszi a dorne-iakat ilyen forróvérűvé, s asszonyaikat ilyen vaddá és szemérmetlenné. *A tüzes bors és a különleges fűszerek felhevítik a vért, nem ura önmagának.* – Myrcellát lányomként szeretem. – Nem lehetett saját lánya, ahogy nem lehetett felesége sem. Pompás fehér palástja volt helyettük. – A Vízkertekhez megyünk.

– Előbb-utóbb – bölintott a lány –, bár az apám esetében minden négyszer annyi időt vesz igénybe, mint kellene. Ha azt mondja, holnap reggel kíván indulni, akkor biztos lehetsz benne, hogy az utazásra két héten belül sor kerül. Figyelmeztetlek, a Kertekben magányos leszel. Hová lett a bátor, ifjú hős, aki azt mondta, a karomban akarja tölteni élete hátralévő részét?

– Részeg voltam, amikor azt mondtam.

– Három kupa vizezett bort ittál.

– Tőled részegültem meg. Tíz év telt el, amióta... egyszer sem érintettem nőt, amióta fehérrel öltöttem. Sohasem ismertem a szerelmet, de most... félek.

– Ugyan mi ijesztheti meg az én fehér lovagomat?

– A becsületedet féltem – felelte. – És a tiédet.

– Én gondoskodom a becsületedről. – Egy ujjával megérintette a mellét, és lassan körbejártatta a bimbója körül. – És az örömemről is, ha kell. Felnőtt nő vagyok.

Tagadhatatlanul az volt. Ahogy ott feküdt a dunnán, arcán azzal a huncut mosollyal, és a mellével játszadozott... volt még asszony a világon ilyen nagy és ilyen érzékeny bimbókkal? Ha csak ránézett, kínzó vágyat érzett, hogy megragadja és addig szívja őket, míg kemények, csillogók és nedvesek nem lesznek...

Elfordította a tekintetét. Az alsóneműi szanaszét heverték a szőnyegen. A lovag lehajolt, hogy felszedje őket.

– Remeg a kezed – jegyezte meg a lány. – Szerintem inkább engem simogatna. Tényleg muszáj ennyire sietned az öltözködéssel, ser? Nekem jobban tetszel így. Az ágyban, ruhátlanul vagyunk igazán önmagunk, férfi és nő, szeretők, egy test, olyan közel, amilyen közel két ember csak kerülhet egymáshoz. A ruháink más emberről tesznek bennünket. Inkább lennék hús és vér, mint selyem és ékszerek, és te... te sem a fehér palástod vagy, ser.

– De az vagyok – mondta Ser Arys. – A *palástom* vagyok. És véget kell vetnünk ennek, nemcsak az én, hanem a te érdekedben is. Ha rájönnek...

– Az emberek szerencsésnek tartanak majd.

– Az emberek esküszegőnek tartanak majd. Mi lesz, ha valaki elmegy az apádhoz, és elmondja neki, hogyan becsületesítettelek meg?

– Az apámról sok mindent el lehet mondani, de soha senki sem állította, hogy bolond. Istenekegy Fattyá vette el a szüzességemet, amikor mindketten tizennégy évesek voltunk. Tudod, mit tett az apám, amikor megtudta? – Megmarkolta az ágyneműt, és felhúzta az állához, hogy elrejtse a meztelenségét. – Semmit. Az apám nagyon jó a semmittevésben. Ő *gondolkodásnak* nevezi. Mondd meg nekem őszintén, ser, az én becsületedemért aggódsz vagy a sajátodért?

– Mindkettőért. – A vád fullánkként hatolt a szívébe. – Ezért volt ez az utolsó együttlétünk.

– Ezt már mondtad.

Tényleg mondtam, és komolyan is gondoltam. De gyenge vagyok, máskülönben nem lennék itt. Ezt azonban nem mondhatta el neki; ő az a fajta nő volt, aki megvetette a gyengeséget, tudta jól. *Több van benne a nagybátyjából, mint az apjából.* Elfordult, és egy széken megtalálta csíkos selyem alsóruháját. A lány a köldökéig eltépte, amikor lehúzta róla.

– Ez tönkrement – panaszkodott. – Most hogy vegyem fel?

– Fordítva – javasolta a lány. – Ha felveszed fölé a köntösödet, senki sem látja majd a szakadást. A kis hercegnőd talán összevarrja majd neked. Vagy küldjek egy újat a Vízkertekbe?

– Ne küldj nekem ajándékokat! – Ez csak felkeltené a figyelmet. Kirázta a tunikát, megfordította, és belebújt. A selyem érintését hűvösnek érezte a bőrén, de elakadt ott, ahol összekarcolta a hátát. Addig mindenesetre megteszi, míg vissza nem ér a palotába. – Nem akarok mást, csak véget vetni ennek a... ennek a...

– Ezt te lovagiasnak tartod, ser? Fájdalmat okozol nekem. Kezdem azt hinni, hogy a sok szerelmes szó egytől egyig hazugság volt.

Sohasem lennék képes hazudni neked. Ser Arys úgy érezte, mintha pofon vágta volna.

– Mi másért dobtam volna el a becsületedet, ha nem a szerelemért? Amikor veled vagyok, alig... alig tudok gondolkodni, te vagy minden álmom, de...

– A szó csak levegő. Ha szeretsz engem, ne hagyd el!

– *Fogadalmat* tettem...

– ...hogy nem házasodsz meg és nem nemzel gyermekeket. Nos, megittam a holdteámat, és tudod, hogy nem lehetek a feleséged. – Elmosolyodott. – Bár lehet, hogy kénytelen leszek megtartani téged szeretőnek.

– Most gúnyolódsz rajtam.

– Egy kicsit talán. Azt hiszed, te vagy az egyetlen királyi testőr, aki szeretett egy asszonyt?

– Mindig is voltak olyanok, akiknek könnyebben ment elmondani az esküt, mint aztán megtartani – ismerte el. Ser Boros Blount nem volt idegen a Selyem utcában, Zöldmezei Ser Preston pedig rendszeresen látogatást tett egy szövetkereskedő házában, amikor a kereskedő nem tartózkodott odahaza, de Arys sohasem hozott volna szégyent a testvéreire azzal, hogy beszél gyarlóságukról. – Ser Terrence Toyne-t egyszer ágyban találták királya szeretőjével – mondta helyette. – Megesküdött rá, hogy szerelem volt közöttük, de a botlás mindkettőjük életébe került, a háza bukását és a valaha élt legnemesebb lovag halálát okozta.

– Igen, és mi a helyzet Kéjsóvár Lucamore-ral, akinek három felesége és tizenhat gyereke volt? Az a dal mindig megnevetet.

– Az igazság kevésbé mókás. Életében sohasem nevezték Kéjsóvár Lucamore-nak. Úgy hívták: Ser Lucamore, az erős; és egész élete hazugság volt. Amikor becstelensége kitudódott, saját felesküdt testvérei herélték ki, az öreg király pedig a Falra küldte. Tizenhat zokogó gyermek maradt utána. Nem volt igaz lovag, ahogyan Terrence Toyne sem...

– És a Sárkánylovag? – Félrelökte az ágyneműt, és a lábát átlendítette az ágy szélén. – A valaha élt legnemesebb lovagnak nevezted, pedig ágyba vitte a királynéját, és gyermeket nemzett neki.

– Ezt nem vagyok hajlandó elhinni! – felelte Arys sértetten. – Aemon herceg árulásának meséje Naerys királynéval tényleg nem egyéb, csak mese, a fivére hazugsága, aki félre akarta állítani törvényes fiát a fattya kedvéért. Aegont nem ok nélkül nevezték Méltatlannak. – Megkereste a kardtartó övét, és felcsatolta a derekára. Bár egy kicsit idegenül hatott a dorne-i selyem alsóneműn, a kard és tör ismerős súlya emlékeztette rá, ki és mi ő valójában. – Rám nem úgy fognak emlékezni, hogy Ser Arys, a Méltatlan – jelentette ki. – Én nem mocskolom be a palástomat!

– Igen – sóhajtott a lány –, azt a nagyszerű fehér palástot. Elfelejtetted, hogy apám nagybátyja ugyanilyet viselt. Még kicsi voltam, amikor meghalt, de emlékszem rá. Akkor volt, akár egy torony, és addig csiklandozott, míg végül nem kaptam levegőt a nevetéstől.

– Nem volt részem a megtiszteltetésben, hogy ismerjem Lewyn herceget – mondta Ser Arys –, de mindenki egyetért abban, hogy nagy lovag volt.

– Nagy lovag szeretővel. Már öregasszony, de azt mondják, ifjúkorában ritka szépség volt.

Lewyn herceg? Ezt a történetet Ser Arys még nem hallotta. Mélységes döbbenetet érzett. Terrence Toyne árulását és Kéjsóvár Lucamore kicsapongásait feljegyezték a Fehér Könyvben, de Lewyn herceg oldalán nyoma sem volt asszonynak.

– A nagybátyám mindig azt mondta, egy férfi valódi értékét a kezében tartott fegyvere határozza meg, nem pedig az, amelyik a lába között van – folytatta a lány –, úgyhogy kímélj meg a bemocskolt palástról szóló kenetteljes ostobaságtól! Nem a szerelmünk becstelenségét meg téged, hanem a szörnyetegek, akiket szolgálatsz, és a vadállatok, akiket a testvéreidnek nevezel.

Ez túl mélyre hatolt.

– Robert nem volt szörnyeteg.

– Gyermeked holttestein kapaszkodott fel a trónjára – vágott vissza a lány –, bár azt elismerem, hogy nem volt Joffrey.

Joffrey. Jóképű legény volt, korához képest magas és erős, de nagyjából ez volt minden jó, amit el lehetett mondani róla. Azóta is elfogta a szégyen, ha arra gondolt, hányszor megütötte azt a szegény Stark leányt a kölyök parancsára. Amikor Tyrion őt választotta kísérőül a Dorneba induló Myrcella mellé, hálája jeléül gyertyát gyújtott a Harcos oltárán.

– Joffrey halott, az Ördögfióka mérgezte meg. – Sohasem képzelte volna, hogy a törpe képes ilyen gaztetre. – Most Tommen a király, és ő nem a fivére.

– Nem is a nővére.

Ez igaz volt. Tommen jószívű kis ember volt, aki mindig igyekezett megtenni minden tőle telhetőt, de amikor Ser Arys utoljára látta, a mólón sírdogált. Myrcella egyetlen könnycseppet sem ejtett, pedig ő hagyta el az otthon melegét, hogy a szüzességével pecsételjen meg egy szö-

vetséget. A hercegnő az igazat megvallva nemcsak bátrabb, de okosabb és magabiztosabb is volt fivérénel. Fürgébben járt az esze, csiszoltabb volt a viselkedése. Soha semmi sem ijesztette meg, még Joffrey sem. *Valójában a nők az erősek.* Nemcsak Myrcellára gondolt, hanem az anyjára, a saját anyjára, a Töviskirálynőre, a Vörös Vipera szépséges és halálos Homokkígyóra... És Arianne Martell hercegnőre, mindenekelőtt őrá.

– Nem állítom, hogy nincs igazad. – A hangja rekedt volt.

– Nem állítod? Nem *állíthatod!* Myrcella sokkal alkalmasabb az uralkodásra...

– A fiúgyermek előbbre való a lánygyermeknél.

– *Miért?* Miféle isten rendelte így? Én vagyok apám örököse. Adjam át a jogaimat a fivéréimnek?

– Kiforgatod a szavaimat. Sohasem mondtam... Dorne más. A Hét Királyságnak még sohasem volt királynője.

– Az első Viserys azt akarta, hogy a lánya, Rhaenyra kövesse őt, vagy talán tagadod? De míg a király haldoklott, a Királyi Testőrség parancsnoka másképp határozott.

Ser Criston Cole. Criston, a királycsináló egymás ellen uszított fivért és nővért, megosztotta és önmaga ellen fordította a Királyi Testőrséget, s ezzel kirobbantotta a háborút, amelyet a dalnokok a sárkányok táncaként emlegettek. Egyesek szerint becsvágyból cselekedett, mivel Aegon herceg befolyásolhatóbb volt, mint nyakas nővére. Mások nemesebb indítékokat sejtettek a tettei mögött, és azzal érveltek, hogy az ősi andal szokásjogot védte. Néhányan azt rebesgették, hogy Ser Criston Rhaenyra hercegnő szeretője volt, mielőtt fehérbe bújt volna, és bosszút akart állni az asszonyon, aki eltaszította magától.

– A királycsináló borzalmas károkat okozott – mondta Ser Arys –, és borzalmasan meg is fizetett érte, de...

– ...de a Hét talán azért küldött ide téged, hogy egy fehér lovag helyrehozhassa, amit egy másik elrontott. Nyilván tudod, hogy amikor az apám visszatér a Vízkertekbe, magával akarja vinni Myrcella hercegnőt is.

– Hogy biztonságban legyen azoktól, akik esetleg ártani akarnának neki.

– Nem. Azért, hogy távol tartsa azoktól, akik esetleg meg akarnák *koronázni*. Ha életben marad, Vipera Oberyn herceg maga helyezte volna a koronát a fejére, de az apámnak nincs meg hozzá a bátorsága. – Felállt. – Azt mondom, úgy szereted a lányt, mintha saját véredből való lenne. Engednéd, hogy a lányodat megfosszák a jogaitól, és börtönbe zárják?

– A Vízkertek nem börtön – tiltakozott erőtlenül.

– Úgy érted, egy börtönben nincsenek szökőkutak meg fűgefák? Ha azonban a lány egyszer ott van, többé nem engedik, hogy elmenjen. Ahogyan téged sem engednek el. Hotah gondoskodik erről. Te nem ismered őt úgy, mint én. Rettenetes, ha feldühödik.

Ser Arys összevonta a szemöldökét. A nagydarab, sebhelyes arcú norvosi kapitány láttán valahogy mindig kényelmetlen szorongás fogta el. *Azt mondják, azzal a hatalmas fejszével alszik.*

– Mit akarsz, mit tegyek?

– Csak azt, amire megesküdteél. Az életed árán is véd meg Myrcellát. Véd meg őt... és a jogait. Tégy koronát a fejére!

– *Esküt tettem!*

– Joffreynak, nem Tommennek.

– Igaz, de Tommen jószívű fiú. Jobb király lesz belőle, mint Joffrey volt.

– De nem jobb, mint Myrcella. Ő is szereti a fiút. Tudom, nem engedi majd, hogy bármilyen bántódása essék. Viharvég jog szerint őt illeti, mivel Renly nagyúr utód nélkül halt meg, Stannis nagyúr pedig kegyvesztett lett. Idővel Kaszter-hegy is őrá száll majd az anyja révén. A birodalom egyik leghatalmasabb ura lesz... de a Vastrónus Myrcellát illeti.

– A törvény... nem tudom...

– Én igen. – Amikor felállt, hosszú, fekete haja a derekáig omlott. – Aegon, a sárkány hozta létre a Királyi Testőrséget, és ő alkotta meg az esküjét is, de amit az egyik király tett, azt egy

másik érvénytelenítheti vagy megváltoztathatja. A Királyi Testőrség tagjai eredetileg életük végéig szolgáltak, de Joffrey mégis elbocsátotta Ser Barristant, hogy a kutyája megkaphassa a palástot. Myrcella azt szeretné, ha boldog lennél, és engem is kedvel. Ha megkérjük, engedélyezni fogja, hogy összeházasodjunk. – Arianne átölelte, és a mellkasára fektette az arcát. A feje teteje éppen elérte az állát. – Tiéd lehet a palást, és én is, ha ezt akarod.

Széttép engem.

– Tudod, hogy ezt akarom, de...

– Dorne hercegnője vagyok – mondta a lány érzéki hangján –, és nem illendő hagynod, hogy könnyörögjek.

Ser Arys érezte a parfüm illatát a hajában, és a szíve dobogását, ahogy nekipréselődött. A teste felelt a lány közelségére, és biztos volt benne, hogy ezt ő is érzi. A vállára tette a kezét, és akkor vette észre, hogy a lány reszket.

– Arianne? Hercegnőm? Mi a baj, szerelmem?

– Hát ki kell mondanom, ser? Félek. Szerelmemnek hívsz, és mégis elutasítasz, amikor a legnagyobb szükségem volna rád. Hát olyan rettenetes dolog tőlem, hogy akarok egy lovagot, aki vigyáz rám?

Még sohasem látta őt ilyen sebezhetőnek.

– Nem – felelte –, de ott vannak apád őrei, hogy megvédjenek, miért...

– Éppen az apám őreitől félek! – Egy pillanatra mintha még Myrcellánál is fiatalabb lett volna. – Az apám őrei vonszolták el kedves unokanővéreimet láncra verve.

– Nem láncra verve. Úgy hallottam, minden kényelem a rendelkezésükre áll.

A lány keserűen felnevetett.

– Láttad őket? Nekem nem engedi, hogy meglátogassam őket, tudtad ezt?

– Áruláson törték a fejüket, háborúra uszítottak...

– Loreza hatéves, Dorea nyolc. Ugyan miféle háborúra uszíthattak? Az apám mégis bebörtönözte őket a nővéreikkel együtt. Láttad őt. A félelem néha az erős embereket is olyasmire készíti, amit másként talán sohasem tennének, és az apám sohasem volt erős. Arys, kedvesem, ha tényleg szeretsz, ahogyan állítod, hallgass meg! Én sohasem voltam olyan bátor, mint az unokatestvéreim, mert gyengébb magból származom, de Tyene és én egyidősek vagyunk, és kislánykorunk óta olyan közel állunk egymáshoz, mint a testvérek. Nincsenek titkaink egymás előtt. Ha őt bebörtönözheti, akkor engem is, mégpedig ugyanabból az okból... Myrcella miatt.

– Az apád sohasem tenne ilyet.

– Te nem ismered az apámat. Már akkor csalódást okoztam neki, amikor farkok nélkül jöttem a világra. Vagy fél tucattal próbáltam hozzáadni fogatlan aggastyánokhoz, az egyik hitványabb volt, mint a másik. Sohasem *parancsolta* meg, hogy menjek hozzájuk, ezt elismerem, de az ajánlatok önmagukban is bizonyítják, milyen kevésre becsül engem.

– Mindezek ellenére te vagy az örököse.

– Tényleg az volnék?

– Rád hagyta Napföldet, hogy uralkodj, míg ő a Vízkertekbe utazott, vagy nem?

– Hogy *uralkodjak*? Itt hagyta az unokafivérért, Ser Menfreyt várnagynak, a vén, vaksi Rocassót udvarnagynak, az intézőit, hogy begyűjtsék a vámokat és adókat, amit aztán a kincstárnoka, Alyse Ladybright számolgathatott, a szolgabíróit, hogy tartsanak rendet az árnyékvárosban, a bírát, hogy ítélkezzenek, és Myles mestert, hogy foglalkozzon minden olyan levéllel, amelyhez nem szükséges a herceg személyes figyelme. Mindegyikük fölé pedig odahelyezte a Vörös Viperát. Az én megbízatásom a lakomákra, mulatságokra és a fontos vendégek szórakoztatására terjedt ki. Oberyn kéthetente felkereste a Vízkerteket. Engem egy évben kétszer hívatott magához. Nem az az utód vagyok, akit apám szeretne, ezt világossá tette. A törvényeink megkötik a kezét, de tudom, hogy szívesebben venné, ha a fivérem követné.

– A fivéred? – Ser Arys megfogta az állát, és gyengéden felemelte az arcát, hogy a szemébe nézhessen. – Trystane nem lehet, még csak gyermek.

– Nem Trys. Quentyn. – A lány szeme elszánt volt, rezzenéstelen és fekete, mint a bűn. –

Tizennégy éves korom óta tudom az igazat, azóta a nap óta, hogy bementem apám szobájába, hogy lefekvés előtt megcsókoljam, de nem találtam ott. Később tudtam meg, hogy az anyám érte küldött. Otthagytam egy égő gyertyát. Amikor odamentem, hogy elfűjjam, egy befejezetlen levelet találtam mellette. A fivéremnek, Quentynnek szolt, Yronwoodban. Az apám azt üzent neki, hogy tegyen meg mindent, amit a mestere és a fegyvermestere megkövetel tőle, mert „*egy napon te ülsz majd ott, ahol most én, és te uralkodsz egész Dorne felett, egy uralkodónak pedig erősnek kell lennie testben és lélekben egyaránt*”. – Egy könnyecsepp gördült végig Arianne puha arcán. – Az apám szavai, a saját keze írásával. Az emlékezetembe égtek. Aznap éjjel, és még sokáig azután úgy sírtam álomba magam.

Ser Arys még sohasem találkozott Quentyn Martellel. A herceg zsenge korától fogva Yronwood uránál nevelkedett, előbb apródként, majd fegyverhordozóként szolgálta, sőt még a lovagi címet is tőle kapta a Vörös Vipera helyett. *Ha apa volnék, én is azt akarnám, hogy a fi-am kövessen*, gondolta, de hallotta a fájdalmat a lány hangjában, és tudta, ha kimondja, amit gondol, elveszíti őt.

– Talán félreértetted – mondta. – Gyermekek voltak még. A herceg talán csak azért mondta ezt, hogy nagyobb szorgalomra serkentse a fivéredet.

– Így gondold? Akkor mondd meg nekem: hol van most Quentyn?

– A herceg Yronwood nagyúr seregével van a Csontúton – felelte Ser Arys óvatosan. Napföld agg várnagya mondta ezt neki, amikor megérkezett Dorne-ba. A selymes szakállú mestertől ugyanezt hallotta.

Arianne habozott.

– Az apám azt akarja, hogy ezt higgyük, de vannak barátaim, akik mást mondanak. A fivérem titokban átkelt a keskeny tengeren, egyszerű kereskedőnek adva ki magát. Miért?

– Honnét tudhatnám? Száz oka lehet.

– Vagy egy. Tudsz róla, hogy az Arany Kompánia felbontotta a szerződését Myrrel?

– A zsoldosok folyton-folyvást felbontják a szerződésüket.

– Az Arany Kompánia nem. Keserűacél napjai óta az a jelmondatuk, hogy „*A szavunk felér az arannyal*”. Myr a háború küszöbén áll Lysszel és Tyroshsal. Miért bontottak volna fel egy szerződést, ami jó fizetéssel és zsákmánnyal kecsegtetett?

– Talán Lys vagy Tyrosh jobb fizetséget ajánlott nekik.

– Nem – rázta a fejét a lány. – Bármelyik más szabadcsapatról elhinném. A legtöbbjük garasokért képes lenne átállni. De az Arany Kompánia más. Száműzöttek és száműzöttek fiainak testvérisége, akiket Keserűacél álma egyesít. Otthont akarnak, legalább annyira, mint aranyat. Yronwood nagyúr ezt ugyanolyan jól tudja, mint én. Az ősei Keserűacél oldalán harcoltak három Blackfyre-felkelésben is. – Megfogta Ser Arys kezét, és az ujjaiiba kulcsolta az övéit. – Láttad már a kísértethegyi Toland-ház címerét?

Arysnak el kellett gondolkodnia egy pillanatra.

– A sárkány, amely a saját farkát eszi?

– A sárkány az idő. Nincs kezdete és nincs vége, tehát minden megismétlődik. Anders Yronwood az újjászületett Criston Cole. Azt suttogja a fivérem fülébe, hogy neki kell uralkodnia az apám után, és nem járja, hogy férfiak térdet hajtsanak nők előtt... hogy Arianne különösen alkalmatlan az uralkodásra, mert önféjű és szertelen. – Dacosan felszegte a fejét. – Így a két hercegnődnek közös a célja, ser... és közös a lovag is, aki azt állítja, szereti mindkettejüket, de nem hajlandó harcolni értük.

– Harcolok! – Ser Arys fél térdre ereszkedett. – Myrcella valóban idősebb, és alkalmasabb a koronára. Ki védi meg a jogait, ha nem a Királyi Testőrsége? A kardom, az életem, a becsületem, mind az övé... és a tiéd, szívem gyönyörűsége. Esküszöm, hogy soha senki sem veheti el tőled születési előjogodat, míg van bennem annyi erő, hogy felemeljem a kardomat. A tiéd vagyok. Mít kívánsz tőlem?

– Mindent. – A lány is letérdelt, és megcsókolta. – *Mindent*, szerelmem, igaz szerelmem, édes szerelmem, és örökké. De előbb...

- Csak kérd, és a tiéd!
- ...Myrcellát.

BRIENNE

A vén kőfal már félig leomlott, de ahogy Brienne megpillantotta a mező túloldalán, az ösz-szes szőrszál égnek meredt a nyakán.

Ott rejtőztek az íjászok, akik végeztek szegény Cleos Freyjel, gondolta... de fél mérfölddel később elhaladtak egy másik fal mellett, amely nagyon hasonlított az elsőre, és elbizonytalanodott. A keréknyomokkal barázdált út ide-oda kanyargott, és a csupasz, barna fák mások voltak, mint az emlékezetében élő zöldek. Vajon ellovagolt már amellett a hely mellett, ahol Ser Jaime kirántotta az unokatestvére kardját a hüvelyéből? Hol volt az erdő, amelyben harcoltak? A patak, amelyben addig dulakodtak és lármáztak, míg a Bátor Bajtársak rájuk nem találtak?

– Hölgymem? Ser? – Podrick még mindig nem tudta eldönteni, hogyan szólítsa. – Mit kémlelsz?

Szellemeket.

– Egy falat, amelyik mellett egyszer ellovagoltam. Nem számít. – *Ser Jaime-nek akkor még megvolt mindkét keze. Mennyire gyűlöltem őt gúnyolódása és a vigyora miatt!* – Maradj csendben, Podrick! Még mindig lehetnek törvényen kívüliek ezekben az erdőkben.

A fiú végignézett a csupasz, barna fákon, a nedves leveleken és az előttük húzódó sáros úton.

– Van kardom. Tudok harcolni.

De nem elég jól. Brienne nem kételkedett a fiú bátorságában, csak a képzettségében. Lehet, hogy fegyverhordozó volt, névleg legalábbis, de az urainak bizony nem sokat köszönhetett.

Az Alkonyvölgyből idáig vezető úton nagy nehezen, apró részletekben sikerült kiszednie belőle a történetét. A Payne-ház egyik jelentéktelen, szegény ágához tartozott, amely egy fiatalabb fiú ágyékából eredt. Az apja egész életében gazdagabb unokafivérei mellett volt fegyverhordozó, és Podrickot egy gyertyaöntő lányának nemzette, akit feleségül vett, majd elment és meghalt Greyjoy felkelésében. Az anyja négyéves korában otthagya őt az egyik unokatestvérnél, és egy vándor énekes nyomába eredt, aki megint teherbe ejtette. Podrick nem emlékezett rá, hogy nézett ki. Azok közül, akiket ismert, még talán Ser Cedric Payne hasonlított leginkább valamiféle szülőhöz, bár a hebegve-habogva előadott történetből Brienne-nek úgy tetszett, hogy Cedric kuzin sokkal inkább szolgaként, mintsem fiaként bánt Podrickkal. Amikor Kaszter-hegy összehívta a lobogóit, a lovag magával vitte, hogy gondozza a lovát és tisztítsa a páncélját. Aztán Ser Cedric Tywin nagyúr seregében harcolva elesett a folyóvidéken.

Az otthonától messzire sodródott, magára maradt és nincstelen fiú csatlakozott egy Ser Lorimer, a Pocakos nevű kövér kóbor lovaghoz, aki Lefford uraság csapatában szolgált, és a felszerelést szállító szekérszlop őrzése volt a feladata. „Mindig azok eszik a legjobbakat, akik az ételt őrzik!”, mondogatta mindig, míg le nem bukott egy Tywi nagyúr személyes készletéből származó szótt sonkával. Tywin Lannister felakasztatta, hogy példát szolgáltasson a többi tolvajnak. Podrick osztozott a lovaggal a sonkán, és bizton osztozott volna a kötélén is, de a neve megmentette az életét. Ser Kevan Lannister vette gondjaiba, és nem sokkal később az unokaöccse, Tyrion mellé rendelte fegyverhordozóként.

Ser Cedric megtanította Podrickot, hogyan kell ápolni egy lovat, és ellenőrizni, nem szorult-e kő a patkójába, Ser Lorimer pedig megtanította, hogyan kell lopni, de egyiküknél sem sajátított el túl sokat a kardvívás művészetéből. Az Ördögfióka legalább elküldte őt a Vörös Torony fegyvermesteréhez, amikor megérkeztek az udvarba. Az éhséglázadások idején azonban Ser Aron Santagart is megölték, így Podrick kiképzése félbeszakadt.

Brienne két letört ágból fakardokat készített, hogy képet kapjon Podrick tudásáról. Örömmel tapasztalta, hogy bár a fiú nyelve lassan jár, a keze egyáltalán nem. Bátor volt és készséges, ugyanakkor vézna, alultáplált és távolról sem elég erős. Ha tényleg részt vett a feketevízi csatában, ahogy állította, csak azért élhette túl, mert senki sem tartotta érdemesnek arra, hogy megölje.

– Nevezheted magadat fegyverhordozónak – mondta neki –, ám láttam apródokat, akik feleannyi idősek, mint te, de véresre vernének. Ha velem maradsz, minden éjjel hólyagos kézzel és lila karral térsz nyugovóra, és olyan merev és sebes leszel, hogy alig alszol majd. Ezt biztosan nem akarod.

– De akarom! – hajtogatta a fiú. – Akarom. A hólyagokat meg a lila foltokat. Úgy értem, nem akarom, de akarom. Ser. Hölgyem.

Eddig tartotta magát az ígéretéhez, és Brienne is tartotta magát a sajátjához. Podrick nem panaszkodott. Valahányszor új hólyag nőtt a kardforgató kezén, szükségét érezte, hogy büszkén megmutassa neki. A lovaikról is remekül gondoskodott. *Azért még mindig nem fegyverhordozó*, emlékeztette magát Brienne, *de hát én sem vagyok lovag, akárhányszor is mondja nekem, hogy „ser”*. Legszívesebben útjára küldte volna, de nem volt hová mennie. Ráadásul, bár Podrick azt állította, nem tudja, hová ment Sansa Stark, talán többet tudott, mint sejtette volna. Brienne küldetésének kulcsa talán valami véletlen, elejtett megjegyzésében rejtett.

– Ser? Hölgyem? – Podrick előremutatott. – Ott egy szekér az úton.

Brienne is látta: kétkerekű, magas oldalú fakordé volt. A hámban egy férfi és egy nő küszködött, vonszolták a szekeret a barázdákban Szűztó felé. *A külsejük alapján falusi népek*.

– Lassíts! – mondta a fiúnak. – Lehet, hogy útonállónak néznek bennünket. Csak annyit beszélj, amennyit feltétlenül szükséges, és légy udvarias!

– Az leszek, ser. Udvarias. Hölgyem. – A fiú szinte boldognak tűnt, hogy esetleg útonállónak nézik.

A parasztok gyanakodva figyelték őket, ahogy odaügettek hozzájuk, de miután Brienne elmagyarázta, hogy nem akarnak rosszat nekik, megengedték, hogy mellettük lovagoljon.

– Volt egy ökrünk – mondta neki az öregember, miközben lassan haladtak előre a gazzal benőtt földek, híg sártavak és lángoktól megfeketedett fák között. – De a farkasok elvitték. – Az arca vörös volt az erőfeszítéstől. – Elvitték a lányunkat is, elszórakoztak vele, de ő legalább visszajött az alkonyvölgyi csata után. Az ökör nem. Fogadok, hogy a farkasok felfalták.

Az asszonynak nem sok hozzáfűznivalója akadt. Legalább húsz évvel fiatalabb volt a férfinál, de egy szót sem szólt, csak bámulta Brienne-t, mintha kétfejű borjút látna. Tarth Szüze nem először látott ilyen tekintetet. Stark úrnő kedvesen bánt vele, de a legtöbb nő ugyanolyan kegyetlen volt, mint a férfiak. Nem tudta volna megmondani, kik okoztak nagyobb fájdalmat: a csinos lányok éles nyelvükkel és gúnyos villogásukkal, vagy a hideg szemű hölgyek, akik az udvariasság álarca mögé rejtették viszolygásukat. A közrendű asszonyok pedig mindkettőnél rosszabbak voltak.

– Szűztó romokban állt, amikor legutóbb láttam – mondta. – Betörték a kapukat, és a fél várost felégették.

– Valamennyire újjáépítették. Ez a Tarly kemény ember, de bátrabb úr is Mootonnál. Még mindig bujkálnak törvényen kívüliek az erdőkben, de már nem annyian, mint azelőtt. Tarly le vadászta a legrosszabbakat, és megrövidítette őket azzal a nagy kardjával. – Elfordította a fejét, és kiköpött. – Te nem láttál zsványokat az úton?

– Egyet sem. – *Ezúttal legalábbis nem*. Minél távolabb kerültek Alkonyvölgytől, az út annál kihaltabbá vált. Ha láttak is valakit, az eltűnt az erdőben, mire odaértek volna hozzá, leszámítva egy nagydarab, szakállas septont, aki dél felé tartott negyven kisebesedett lábú követőjével. A fogadókat, amiket találtak, vagy kifosztották és most üresen álltak, vagy katonai táborral alakították őket. Tegnap összefutottak Randyll nagyúr egyik íjakkal és lándzsákkal nyakig felfegyverzett őrjáratával. A lovasok körülvették őket, a kapitányuk pedig kikérdezte Brienne-t, de végül megengedte, hogy továbbmenjenek.

– Légy óvatos, asszony! Akikkel legközelebb találkozol, talán nem lesznek olyan tisztességesek, mint ezek a fiúk. A Véreb átkelt a Tridenten száz útonállóval, és azt mondják, megerősakolnak minden nőszemélyt, akivel csak találkoznak, a keblüket meg levágják tróféának.

Brienne kötelességének érezte, hogy ezt a figyelmeztetést a parasztnak és feleségének is továbbadja. A fickó bólogatott, miközben hallgatta, de amikor befejezte, megint köpött egyet és így szólt:

– Kutyák meg farkasok meg oroszlánok, a Mások vigyék el mindet! Ezek a zsványok nem mernek túl közel jönni Szűztóhoz. Nem ám, amíg Tarly nagyúr uralkodik ott!

Brienne ismerte Randyll Tarly nagyurat a Renly király seregével töltött időkből. Bár sohasem volt képes megkedvelni, azt sem felejtette el, hogy tartozik neki. *Ha az istenek kegyesek, továbbállhatunk Szűztón, mielőtt megtudja, hogy arra járok.*

– Ha véget érnek a harcok, Mooton uraság visszakapja a várost – mondta a parasztnak. – A király megbocsátott nemes uratoknak.

– Megbocsátott? – nevetett az öreg. – Aztán mire fel? Amiért a seggén ült a nyomorult kasztélyában? Küldött embereket Zúgóba, de ő maga nem ment el. Előbb az oroszlánok fosztották ki a városát, aztán a farkasok, aztán a zsoldosok, a mi jó urunk meg eközben a biztonságos falak mögött csücsült! A fivére bizony nem bújt volna így el. Ser Myles bátor férfi volt, míg az a Robert meg nem ölte.

Újabb kísértetek, gondolta Brienne.

– A hűgomat keresem. Szépséges hajadon, tizenhárom éves. Láttátok talán?

– Nem láttam hajadonokat, sem szépeket, sem ocsmányakat.

Senki sem látott. De muszáj volt kérdezősködni.

– Mooton lánya, az hajadon – folytatta a paraszt. – Legalábbis míg ágyba nem viszik. Ezek a tojások az ő menyegzőjére vannak. Ő meg Tarly fia. A szakácsoknak tojás kell a süteményekhez.

– Valóban. – *Tarly nagyúr fia. Az ifjú Dickon megházasodik.* Megpróbált visszaemlékezni, hány éves is lehet; úgy nyolc-tíz, gondolta. Brienne-t hétévesen jegyezték el egy nála három évvel idősebb kölyökkel, Caron nagyúr kisebbik fiával. Félénk fiú volt, anyajeggyel a szája fölött. Csak akkor egyszer, az eljegyzésük alkalmából találkoztak. Két évvel később meghalt, ugyanaz a meghülés vitte el, amelyik Caron nagyúr, Caron asszony és a lányaik halálát is okozta. Ha életben marad, az első virágzását követő egy éven belül férjhez adják, és az egész élete másképpen alakul. Most nem volna itt férjévtben, karddal az oldalán, s nem kutatna egy halott asszony lánya után. Ehelyett Éjidalban ücsörögne, pólyázná a saját gyereket, és szoptatná valaki másét. A gondolat nem volt új Brienne számára. Mindig elszomorította egy kicsit, de megkönnyebbülést is érzett.

A nap félig elbújt a felhők mögé, amikor kibukkantak a megfeketedett fák közül, és megpillantották maguk előtt Szűztót, s mögötte az öböl mély vizét. Brienne azonnal látta, hogy a város kapuit kijavították és megerősítették, a rózsaszín kőfalak tetején pedig újra számszeríjászok sétálgattak. A kaputorony fölött Tommen király uralkodói lobogója lengett: kettéosztott arany és vörös mezőben egymással szembe fordított szarvas és oroszlán. A többi lobogóra Tarly vadászát hímezték, és a Mooton-ház vörös lazaca csak a dombon álló kastély tetején látszott.

A csapórácsnál egy tucat alabárdos őr állta el az útjukat. A jelvényük alapján Tarly nagyúr seregéhez tartoztak, de egyikük sem volt Tarly embere. Brienne két kentaurt, egy villámot, egy kék bogarat és egy aranynyilat látott, de Szarvhegy hosszú léptű vadászát sehol. Az őrmesterük egy pávát viselt a mellén, amelynek fényes farkát megfakította a nap. Amikor a parasztok odaértek a kordéval, füttyentett egyet.

– Ez meg micsoda? Tojás? – Egyet feldobott a levegőbe, elkapta és elvigyorodott. – Megtartjuk őket.

– Ezeket a tojásokat Mooton nagyúrnak hoztuk! – rikácsolta az öregember. – A menyegzői süteményhez meg ilyesmihez.

– Majd tojnak a tyúkjaid újakat. Fél éve nem ettem tojást. Nesze, ne mondd, hogy nem fi-

zettünk ki!

Egy marék aprópénzt dobott az öreg lába elé. Most megszólalt a paraszt felesége is:

– Ez nem elég! – mondta. – Közel sem elég!

– Én meg azt mondom, elég – felelte az őrmester. – Azokért a tojásokért, meg érted is. Hozzátok ide, fiúk! Úgyis túl fiatal ahhoz a vénemberhez.

Két ór a falhoz támasztotta az alabárdját, és elranciaolták a kapálózó asszonyt a kordétól. A paraszt szürke arccal nézte, de nem mert megmocanni.

Brienne előrerúgott a kancával.

– Engedjétek el!

A kiáltás hallatán az örök megtorpantak, elég ideig ahhoz, hogy a paraszt felesége kiszabaduljon a szorításukból.

– Ez nem a te dolgod, néember! – vetette oda neki az egyik. – Vigyázz a szádra!

Brienne ehelyett előhúzta a kardját.

– Jól van! – kiáltotta az őrmester. – Csupasz acél! Mintha útonálló szagát érezném. Tudod, mit csinál Tarly nagyúr az útonállókkal?

Még mindig a kezében tartotta a tojást, amit a kordéról vett el. A marka összeszorult, a tojássárgája kibuggyant az ujjai között.

– Tudom, mit tesz Randyll nagyúr az útonállókkal – felelte Brienne. – És azt is tudom, mit tesz az erőszaktevőkkel.

Remélte, hogy a katonák a név hallatán egy kissé megjuhászodnak, de az őrmester csak lerázta a kezéről a tojás maradékát, és intett az embereinek, hogy szóródjanak szét. Brienne-t hirtelen acél lándzsahegyek vették körül.

– Mit mondtál, te néember? Mit csinál Tarly nagyúr az...

– ...erőszaktevőkkel – fejezte be helyette egy mélyebb hang. – Kiheréli vagy elküldi őket a Falra. Néha mindkettőt. A tolvajoknak meg levágja az ujjait.

Unott képű fiatalember lépett ki a kaputoronyból, derekán kardszíjjal. A páncélja fölött viselt köpeny valaha fehér volt, s eredeti színe itt-ott, foltokban még mindig kiütközött a fűfoltok és a rászáradt vér alatt. A mellén jól látszott a címere: hosszú rúdon lógó halott, barna szarvas.

Ő az. A hangja ökölcsapásként érte, az arca pengéként hatolt a gyomrába.

– Ser Hyle – szólalt meg Brienne mereven.

– Jobb lesz, ha átengeditek, fiúk – figyelmeztette az öröket Ser Hyle Hunt. – Ez itt Brienne, a Szépség, Tarth Szüze, aki megölte Renly királyt és lemészárolta a fél Szivárványörséget. Olyan aljas, mint amilyen randa, és nincs nála randább... kivéve talán téged, Húgytál, de a te apád egy bölény hátsó fele volt, így neked jó mentséged van. Az ő apja Tarth Esthajnalcsillaga.

Az örök durván nevettek, de az alabárdok szétváltak.

– Ne fogjuk el, ser? – kérdezte az őrmester. – Amiért megölte Renlyt?

– Miért? Renly lázadó volt. Mint mi mindnyájan, az utolsó emberig, de most már Tommen hűséges barátai vagyunk. – A lovas intett a parasztoknak, hogy bemehetnek. – Nemes urunk intézője örömmel fogadja majd azokat a tojásokat. A piactéren találjátok.

Az öregember az öklével megérintette a homlokát.

– Köszönöm, uram! Te igaz lovas vagy, ezt rögtön láttam. Gyere, asszony!

Azzal ismét nekifeszültek a kordénak, és áztötyögtek vele a kapun.

Brienne utánuk léptetett, a nyomában Podrickkal. *Igaz lovas*, gondolta haragosan. A kapun belül megállította a lovát. Balra egy sáros utcára nyíló istálló romjait látta, míg vele átellenben három félig felöltözött szajha ácsorgott egy bordélyház erkélyén, és egymás közt suttogtak valamiről. Az egyikük egy kicsit hasonlított egy táborakísérőre, aki egyszer odament Brienne-hez és megkérdezte tőle, punci vagy fark rejtőzik-e a nadrágjában.

– Ez a legförtelmesebb ló, amit valaha láttam – jegyezte meg Ser Hyle Podrick hátasa látán. – Meglep, hogy nem te ülsz rajta, hölgyem. Nem áll szándékomban esetleg megköszönni a segítségemet?

Brienne leugrott a nyeregből. Jó egy fejjel Ser Hyle fölé magasodott.

– Egyszer párviadalban mondok köszönetet neked, ser.

– Ahogy Vörös Ronnetnek is köszönetet mondtál?

Hunt nevetett. Egyszerű arca ellenére a nevetése telt volt és zengő. Brienne valaha őszintének hitte ezt az arcot, de aztán jobban megismerte. Bozontos, barna haj, mogyoróbarna szem, egy kis sebhely a bal füle mellett. Az álla hasított, az orra pedig horgas volt, de sokat és kellemesen nevetett.

– Nem a kapura kellene vigyáznod?

A lovag elfintorodott.

– Az unokatestvérem, Alyn zsványokra vadászik. Minden bizonnal a Véreb fejével tér vissza, hencegőn, dicsfénnel övezve. Nekem pedig eközben, hála neked, ezt a kaput kell őriznem. Remélem, elégedett vagy, szépségem. Mit keresel errefelé?

– Egy istállót.

– A keleti kapunál van egy. Ez leégett.

Azt én is látom.

– Amit azoknak az embereknek mondtál... Renly királlyal voltam, amikor meghalt, de valami varázslat végzett vele, ser. A kardomra esküszöm.

Azzal a markolatra tette a kezét, készen arra, hogy harcoljon, ha Hunt szemtől szemben hazugnak meri nevezni.

– Bizony, a Szivárványórséget meg a Viráglovag kaszabolta le. Ha jó napod van, talán elbírtál volna Ser Emmonnal. Folyton kapkodott, és hamar kifáradt. Na de Royce? Nem. Ser Robar kétszer olyan jó lovag volt, mint te... bár te nem is vagy lovag, ugye? Vagy már vannak női lovagok is? Ugyan, mi hozhatja a Szüzet Szüztóba?

A húgomat keresem, tizenhárom éves leány, szaladt ki majdnem a száján, de Ser Hyle valószínűleg tudta, hogy nincs húga.

– Egy férfit keresek, a Búzós Gúnár nevű helyen.

– Azt hittem, Brienne-nek, a Szépségnek nincs szüksége férfiakra. – A mosolya kegyetlen, gúnyos volt. – A Búzós Gúnár. Találó elnevezés... legalábbis a búzós rész. A kikötő mellett van. De először velem jössz urunkhoz.

Brienne nem félt Ser Hyle-től, de a férfi egyike volt Randyll Tarly kapitányainak. Elég egy füttyentés, és máris száz fegyveres ront elő, hogy megvédje.

– Le fogsz tartóztatni?

– Miért, Renly miatt? Ki volt ő? Azóta királyt váltottunk, némelyikünk kétszer is. Senki sem törődik veled, senki sem emlékszik rá. – Könnyedén megérintette a karját. – Erre parancsolj!

Brienne elrántotta a kezét.

– Hálás lennék, ha nem érnél hozzám.

– Végre hálás vagy valamiért – sóhajtotta maró gúnnal.

Amikor Brienne utoljára látta Szüztót, a város romhalmaz volt, kihalt utcák és kiégett otthonok gyászos útvesztője. Most azonban az utcákon disznók és gyerekek nyüzsögtek, a kiégett épületek nagy részét pedig lebontották. Volt, amelyiknek a helyét zöldséggel vetették be; más telkeken kereskedők sátrai és lovagok pavilonjai álltak. Brienne új, épülőfélben lévő házakat is látott. Egy porrá égett fogadó helyett kőből emeltek másikat, és a város szentélye is új palatétót kapott. A hűvös őszi levegő fűrészszerű zajától volt hangos. Az emberek farönköket cipeltek, a sáros utakon pedig kőfejtők szekerei döcögtek. Sokan a hosszú léptű vadászt viselték a ruhájukon.

– A katonák építik újjá a várost – jegyezte meg meglepetten.

– Nem kétlem, hogy szívesebben kockáznának, piálnának és dugnának, de Randyll nagyúr szereti munkára fogni a tétlen embereket.

Arra számított, hogy a várba kísérik, de Hunt ehelyett a nyüzsgő kikötő felé vette az irányt. Örömmel látta, hogy a kereskedők visszatértek Szüztóba. Egy kisebb hajó, egy gálya és egy

nagy, kétárbocos kogga horgonyzott a kikötőben több tucat apró halászbárka társaságában. Odakint az öbölben még több halászt lehetett látni. *Ha a Bűzös Gúnárban nem jutok semmire, hajóval megyek tovább*, határozta el. Sirályváros nem volt messze innét. Onnét aztán könnyedén továbbutazhat a Sasfészekbe.

Tarly nagyurat a halpiacon találták; épp igazságot szolgáltatott.

A part mellett hevenyészett emelvényt ácsoltak, s az úr erről tekintett le a vádlottakra. Tőle balra hosszú akasztófa állt, hús embernek elég kötéllel. A gerendán máris négy holttest lógott. Az egyik frissnek látszott, de a másik három már szemmel láthatólag ott volt egy ideje. Egy varjú éppen vékony csíkokat tépkedett az egyik hulla oszladozó húsából. A többi varjú óvakodott az akasztás reményében összegyűlt városiaktól, ezért távolabbról szemlélte az eseményeket.

Randyll mellett ott állt az emelvényen Mooton nagyúr is. Sápadt, puhány, kövér ember volt, fehér zekében és vörös nadrágban. Hermelinköpönyegét a vállánál lazacot formázó vörösarany csat fogta össze. Tarly sodronyínget és bőrruhát viselt, szürke acél mellvérttel. Bal válla mögül óriási pallos markolata meredt elő. *Átokszívnek* nevezték, és háza büszkesége volt. Amikor odaértek, éppen egy durva köpönyegét és koszos ujjast viselő, fiatal suhancot kérdezett ki.

– Senkit se bántottam, uram – hallotta Brienne –, csak elvettem, amit a septonok otthagytak, amikor elmenekültek! Ha ezért le kell vennem az ujjam, hát tedd.

– A törvény szerint a tolvaj egy ujjával felel – felelte Tarly nagyúr kemény hangon –, de aki egy szentélyből lop, az az isteneket lopja meg. – Az örkapitányához fordult. – Hét ujj. Hagyd meg a hüvelykujjait.

– *Hét?* – A tolvaj elsápadt. Amikor az örök megragadták, küzdeni próbált, de olyan erőtlennül, mintha máris megcsonkították volna. Ahogy nézte, Brienne-nek önkéntelenül is Ser Jaime jutott eszébe, és a sikolya, amikor Zollo *arakhja* megvillant és lecsapott.

A következő egy pék volt, akit azzal vádoltak, hogy fűrészporthat kevert a lisztbe. Tarly nagyúr ötven ezüstszarvasra büntette. Amikor a pék fogadkozott, hogy nincs annyi ezüstje, a nagyúr közölte, hogy minden hiányzó szarvasért egy korbácsütés jár. Őt egy aszott, szürke képű szajha követte, aki a vád szerint himlővel fertőzte meg Tarly négy katonáját.

– Mossátok ki a bizalmas részeit lúggal, és zárjátok be a börtönbe! – parancsolta Tarly.

Miközben a zokogó szajhát elvonszolták, a nagyúr észrevette Brienne-t a tömeg szélén, Podrick és Ser Hyle között. Összevonta a szemöldökét, de tekintete nem árulta el, hogy felismerte volna. Ezután az egyik kereskedőhajó tengerésze következett. A vádlója Mooton helyőrségének egyik íjásza volt, kötéssel a kezén és himzett lazaccal a mellkasán.

– Szolgáltatodra, uram, ez a rohadék átdöfte a kezemet a törével. Azt mondta, csaltam kockában.

Tarly nagyúr tekintete Brienne-ről az előtte álló katonára vándorolt.

– És csaltál?

– Nem, uram. Sohasem csalogok.

– Tolvajlásért levágom egy ujjadat. Ha hazudsz nekem, fellógatlak. Megnézzem azokat a kockákat?

– A kockákat? – Az íjász Mootonra nézett, jó ura azonban a halászbárkákat tanulmányozta. Az íjász nyelt egyet. – Lehet, hogy... azok a kockák szerencsét hoznak nekem, ez igaz, de én...

Tarly eleget hallott.

– Vágjátok le a kisujját! Eldöntheti, melyik kezéről. A másiknak verjétek át szöggel a tenyerét. – Felállt. – Végeztünk. A többit vigyétek vissza a tömlöcbe, velük holnap foglalkozom.

– Ser Hyle-hoz fordult és magához intette. Brienne követte.

– Uram – mondta a lány, amikor előtte állt. Megint nyolcévesnek érezte magát.

– Hölgyem. Minek köszönhetjük ezt a... megtiszteltetést?

– Azért küldtek, hogy megkeressem... megkeressem... – Habozott.

– Hogyan találod meg, ha nem tudod a nevét? Te végeztél Renly nagyúrral?

– Nem.

Tarly mérlegelte a választát. *Fölöttem is ítélik, ahogy a többiek fölött.*

– Nem – szólalt meg végül. – Csak hagytad meghalni.

A karjában halt meg, a vére elborította. Brienne összerezzen.

– Varázslat volt, én soha...

– Te *soha*? – A hangja korbácsként csattant. – Úgy bizony. Soha nem lett volna szabad páncélt öltened és kardot csatolnod. Soha nem lett volna szabad elhagynod apád házáat. Ez háború, nem pedig aratóbál. Az istenekre, vissza kellene küldenem téged Tarthra!

– Tedd meg, és felelj a trón előtt. – Rettenthetetlennek akart tűnni, de a hangja elvékonyodott és kislányosnak hangzott. – Podrick! A nyeregtáskámban találsz egy írást. Vidd oda ne mes urunknak!

Tarly elvette a levelet, és szigorú arccal kibontotta. Az ajka enyhén mozgott, miközben elolvasta.

– A király ügye. Miféle ügy?

Ha hazudsz nekem, fellógatlak.

– S-sansa Stark.

– Ha a Stark leány itt volna, tudnék róla. Lefogadom, hogy visszafutott északra. Talán az apja valamelyik zászlóhordozójánál próbál menedéket találni. Jobban teszi, ha megválogatja, kinél.

– Lehet, hogy a völgybe ment – szaladt ki Brienne száján –, az anyja hűgához.

Randyll nagyúr megvetően végigmérte.

– Lysa úrnő halott. Valami dalnok lökte le egy hegyről. Most Kisujjé a Sasfészek... bár nem sokáig. A völgy urai nem azok a fajták, akik csak úgy térdet hajtanak mindenféle felkapaszzkodott senkiházi előtt, aki nem tud mást, csak pénzt számolgatni. – Visszaadta neki a levelet. – Menj, ahová akarsz és tedd, amit jónak láatsz... de ha megerőszkolnak, ne gyere hozzám igazságért. Megérdemled az ostobaságodért. – Ser Hyle-ra pillantott. – Neked pedig, ser, a kapunál kellene lenned. Parancsot adtam, vagy nem?

– De igen, uram – bólintott Hyle Hunt –, de úgy gondoltam...

– Túl sokat gondolkodsz.

Azzal Tarly nagyúr távozott.

Lysa Tully halott. Brienne földbe gyökerezett lábbal állt az akasztófa alatt, kezében a felbecsülhetetlen értékű irománnyal. A tömeg szétoszlott, a varjak pedig visszatértek és folytatták a lakmározást. *Valami dalnok lelökte egy hegyről.* Vajon Catelyn úrnő hűgából is varjak lakmároztak?

– A Bűzös Gúnárt emlegetted, hölgyem – szólalt meg Ser Hyle. – Ha szeretnéd, hogy megmutassam...

– Menj vissza a kapudhoz!

A lovag arcán bosszús kifejezés suhant át. *Egyszerű arc, nem őszinte.*

– Ha így kívánod.

– Így.

– Csak játék volt, hogy elüssük az időt. Nem akartunk rosszat. – Habozott. – Tudod, Ben meghalt. Levágták a Feketevízen. Farrow is, meg Will a Gólya. Mark Mullendore pedig megsebesült, és odalett a fél karja.

Helyes, felelte volna legszívesebben Brienne. *Helyes, megérdemelte.* De eszébe jutott, ahogy Mullendore a pavilonja előtt üldögél, vállán a páncélingecskebe öltöztetett majmával, és pofákat vágnak egymásnak. Minek is nevezte őket Catelyn Stark akkor éjjel, Keserűhídnál? *A nyár lovagjai.* Most ősz volt, ők pedig hullottak, mint a falevelek...

Hátat fordított Hyle Huntnak.

– Podrick, gyere!

A fiú elindult utána a lovakkal.

– Megkeressük azt a helyet? A Bűzös Gúnárt?

– Én keresem meg. Te az istállóba mész, a keleti kapuhoz. Kérdezd meg a lovászt, van-e valami fogadó, ahol eltölthetnénk az éjszakát.

– Igen, ser. Hölgyem. – Podrick a földet bámulta menet közben, és időnként belerúgott egy kőbe. – Tudod, hol van? A Gúnár? Úgy értem, a Búzös Gúnár?

– Nem.

– Azt mondta, megmutatja nekünk. Az a lovag. Ser Kyle.

– Hyle.

– Hyle. Mit csinált veled, ser? Úgy értem, hölgyem?

Lehet, hogy nehezen jár a nyelve, de a fiú nem ostoba.

– Égikertben, amikor Renly király összehívta a lobogóit, néhányan játszadoztak velem. Ser Hyle is köztük volt. Kegyetlen játék volt, bántó és lovagiatlan. – Elhallgatott. – A keleti kapu arra van. Ott várj rám!

– Ahogy parancsolod, hölgyem. Ser.

A Búzös Gúnárt semmiféle cégér nem jelölte. Majdnem egy teljes óra ráment, mire megtalálta egy mészáros pajtája alatt, egy falépcső tövében. A pincében félhomály uralkodott, a mennyezet pedig olyan alacsony volt, hogy Brienne beverte a fejét egy gerendába, amikor belépett. Egyetlen gúnárt sem látott. A helyiségben szétszórva néhány zsámoly állt, az egyik tapasztott falnak pedig egy padot támasztottak. Asztalként régi, szürke és szüette boroshordók szolgáltak. A beharangozott bűz tényleg mindent átjárt. Az orra szerint legnagyobb rész bor-, doh- és penészszag volt, de érződött benne egy kevés az árnyékszékéből és egy leheletnyi a tetetől is.

Az összes vendég három tyrosi tengerész volt, akik az egyik sarokban iszogattak és dörögtek egymásnak zöld és lila szakálluk alól. Röviden végigmérték Brienne-t, és az egyikük mondott valamit, mire a többiek durván nevetni kezdtek. A kocsmáros két hordón keresztbefektetett deszka mögött ácsorgott. Egy asszony volt, gömbölyded, sápadt és kopaszodó. Nagy, ernyedtt mellei ide-oda ringtak bő, koszos inge alatt. Úgy nézett ki, mintha az istenek nyers tésztából gyúrták volna.

Brienne egy ilyen helyen nem mert vizet kérni. Vett egy kupa bort, és így szólt:

– Egy Fürge Dick nevű embert keresek.

– Dick Crabb. Jóformán minden éjjel bejön. – Az asszony gyanakodva méregette Brienne kardját és páncélját. – Ha le akarod vágni, csináld valahol máshol. Nem akarunk bajt Tarly urasággal.

– Beszélni akarok vele. Miért ártanék neki?

Az asszony megrántotta a vállát.

– Ha biccentenél, amikor bejön, hálás lennék.

– Mennyire hálás?

Brienne egy rézcsillagot tett a deszkára kettejük közé, aztán keresett egy helyet az árnyékban, ahonnét szemmel tarthatta a lépcsőt.

Megkóstolta a bort. Ragacsosnak érezte a nyelvén, és egy hajszál is úszkált benne. *Egy hajszál. Egy hajszálnyira esélyem van megtalálni Sansa Starkot* gondolta, miközben kihalásztá. Ser Dontos nyomát bottal üthette, Lysa úrnő halálával pedig a völgy sem tűnt már valószínű menedéknek. *Hol vagy, Sansa úrnő? Hazamenekültél Deresbe, vagy még mindig a férjeddél vagy, ahogy Podrick gondolja?* Brienne nem szívesen üldözte volna a lányt a keskeny tengeren túl, ahol még a nyelv is idegen volt számára. *Odaát még inkább szörnyetegnek tűnnék, ahogy dünyögök meg mutogatok, hogy megértessem magam. Csak kinevetnének, akárcsak Égikertben.* Belepirult az emlékebe.

Amikor Renly megkoronázta magát, Tarth Szüze keresztüllovagolt az egész Folyóvidéken, hogy csatlakozzon hozzá. Maga a király szívélyesen üdvözölte, és örömmel fogadta szolgálataiba. Nem úgy az urai és a lovagjai. Brienne nem számított meleg fogadtatásra. Felkészült a közönyre, a gúnyolódásra, a gyűlöletre. Már korábban is ette ezt a keserű kenyeret. Nem a

nagy többség megvetése zavarta össze és tette védtelenné, hanem a maroknyi ember kedvessége. Tarth Szüzét háromszor jegyezték el, de sohasem udvaroltak neki, míg Égikertbe nem jött.

Bozontos Ben volt az első, azon kevesek egyike Renly táborában, akik magasabbak voltak nála. Elküldte hozzá a fegyverhordozóját, hogy kitisztítsa a páncélját, és ezüst ivókürtöt ajándékozott neki. Ser Edmund Ambrose továbbment; virágokat hozott és megkérte, lovagoljon vele. Ser Hyle Hunt mindkettőjükön túltett. Gyönyörűen illusztrált könyvet adott neki, tele bátor lovagokról szóló történetekkel. Almát és répát hozott a lovainak, és kék selyem tolldísz a sisakjára. Tájékoztatta a táborban keringő pletykákról, és megmosolyogtatta szellemes, találó megjegyzéseivel. Egyszer még gyakorolt is vele, ami minden másnál többet jelentett.

Azt hitte, Hunt miatt kezdenek kedvesen bánni vele a többiek is. *Több mint kedvesen.* Étkezésnél az emberek szinte harcoltak, hogy mellé ülhessenek, újratölthessék a kupáját vagy édeskenyeret hozhassanak neki. Ser Richard Farrow szerelmes dalokat játszott a lantján a pavilonja előtt. Ser Hugh Beesbury egy csupor mézzel lepte meg, amely „édes volt, akár Tarth szüzei”. Ser Mark Mullendore megneveztette a majma, a Nyár-szigetekről származó apró, groteszk, fekete-fehér teremtmény bolondozásával. Egy Gólya Will nevű kóbor lovag felajánlotta, hogy kilazítja a görcsös csomókat a vállából.

Brienne visszautasította. Mindannyiukat visszautasította. Amikor Ser Owen Inchfield egy éjjel megragadta és megcsókolta, fenékkal landolt az egyik tábortűzben. Utána Brienne megnézte magát a tükörben. Az arca változatlanul széles és szeplős volt, a fogai kiálltak, ajka vastag, állkapcsa még mindig visszataszítóan erőteljes. Nem akart mást, csak lovag lenni és Renly királyt szolgálni, de most...

Nem mintha ő lett volna az egyetlen nő a táborban. Még a táborkísérő szajhák is csinosabbak voltak nála, odafent a kastélyban pedig Tyrell nagyúr minden éjjel vendégül látta Renly királyt, és előkelő leányok meg gyönyörű hölgyek táncoltak sípok, kürtök és hárfák muzsikájára. *Miért vagytok ilyen kedvesek hozzám?* ordította volna legszívesebben, valahányszor egy idegen lovag bókolt neki. *Mit akartok tőlem?*

A rejtélyt végül Randyll Tarly oldotta meg, amikor két fegyverest küldött érte, hogy kísérjék hozzá. Fia, az ifjú Dickon kihallgatott négy nevető lovagot nyergelés közben, és elmondta az apjának, miről beszéltek.

Fogadást kötöttek.

Három fiatal lovag kezdte az egészet, közölte vele Tarly: Ambrose, Bozontos és Hyle Hunt, a saját háznépéből. Ahogy azonban híre ment a táborban, mások is beszálltak a mókába. A versengésbe való belépéshez mindenkinek egy aranszarkányt kellett letennie, s az egész összeget végül az kapta volna, aki elveszi a szüzességét.

– Véget vetettem a multságuknak – mondta Tarly. – Néhányan az... indulók közül... kevéssé tisztességesek, a tét pedig napról napra növekedett. Csak idő kérdése, és egyikük úgy dönt, hogy erővel szerez érvényt az akarátának.

– De hát lovagok – mondta Brienne döbbenetesen –, felkent lovagok!

– És becsületes emberek. Tiéd a felelősség.

A vád hallatán összerezzen.

– Én soha... uram, semmivel sem bátorítottam őket!

– A pusztá jelenléted elég bátorítás volt nekik. Ha egy nő úgy viselkedik, mint egy táborkísérő, akkor ne csodálkozzon, ha úgy is bánnak vele. Egy hadra kelt sereg nem megfelelő hely egy szűznek. Ha tartod valamire az erényedet vagy házad becsületét, leveszed azt a páncélt, hazatérsz és könyörögsz az apádnak, hogy házassítson meg.

– De én harcolni jöttem – tiltakozott. – Hogy lovag legyek.

– Az istenek a férfit harcra, a nőt pedig gyermekszülésre teremtették – szögezte le Randyll Tarly. – Az asszonynak a gyermekágyban kell megvívnia a háborúját.

Valaki jött lefelé a pincébe vezető lépcsőn. Brienne félretolta a borát. Rongyos ruhát viselő, koszos barna hajú, ösztövé, markáns arcú férfi lépett be a Gúnárba. Vetett egy gyors pillantást a tyroshiakra, Brienne-en egy kicsit hosszabb ideig időzött a tekintete, aztán odament a desz-

kához.

– Bort! – vakkantotta. – Oszt a lóhúgyot kihagyd ám belüle, hallod!

Az asszony Brienne-re nézett és biccentett.

– Én fizetem a borodat – szólt oda neki Brienne –, néhány szóért.

A fickó gyanakvó tekintettel végigmérte.

– Néhány szóért? Egy csomó szót tudok. – Leült egy zsámolyra vele szemben. – Oszt melliket akarod hallani, hölgyem? Fürge Dick kimondja neked!

– Úgy hallottam, átvértél egy bolondot.

A rongyos férfi belekortyolt a borába, és elgondolkodott.

– Tán így van. Vagy nem. – Kopott, szakadozott zeke volt rajta, amelyről letépték valami úr címerét. – Ki akarja tudni?

– Robert király. – Egy ezüstszarvast tett a hordóra, kettejük közé. Az érme egyik oldalán Robert arcképe, a másikon a szarvas volt.

– Tételleg? – A férfi elvette a pénzt és vigyorogva megperdítette. – Szeretem nézni, ha egy király táncol, héj-nanna, héj-nanna, héj-nanna-hó! Meglehet, hogy láttam a bolondodat.

– Volt vele egy lány is?

– Két lány – vágta rá a fickó.

– Két lány? – *Lehet, hogy a másik Arya volt?*

– Hát – folytatta Dick –, a kis drágákat nem láttam, az igaz, de háromnak keresett fuvar.

– Fuvart hová?

– A tenger másik felére, ha jó' emlékszem.

– Emlékszel rá, hogy nézett ki?

– Mint egy bolond. – Elkapta az asztalon egyre lassabban pörgő érmét, és eltüntette. – Ijedd bolond.

– Miért volt ijedt?

Vállat vont.

– Nem kötötte az orromra, de az öreg Fürge Dick jól ismeri a félelem szagát. Majd' minden éjjel idegyün, italt vesz a tengerészeknek, tréfál, dalolgat. Csak aztán egy este bejönnek páran, azzal a vadással a csöcsükön, és a te bolondod olyan fehér lett, mint a tej, és befogta a pofáját, míg el nem mentek. – Közelebb húzta a zsámolyát Brienne-éhez. – Annak a Tarlynak a katonái itt lófrálnak a kikötőben, megnézik minden hajót, ami jön vagy megy. Aki szarvast akar, ki-megy az erdőbe. Aki hajót akar, kimegy a kikötőbe. A te bolondod nem mert. Hát felajánlot-tam neki a segítségemet.

– Milyen segítséget?

– Azt, amellik többbe kerül egy ezüstszarvasnál.

– Mondd el, és kapsz még egyet!

– Lássuk! – dűnnyögte. Brienne újabb szarvast tett a hordóra. A fickó ezt is megpörgette, majd felkapta. – Aki nem tud a hajókhöz menni, ahhoz a hajóknak köll elgyünni. Azt mondom neki, én tudok egy helyet, ahol ez megeshet. Olyan rejtekhelyet.

Brienne érezte, hogy libabőrös lesz a karja.

– Csempészöböl. A csempészekhez küldted a bolondot.

– Őt meg azt a két leányzót. – Vihogott. – Csak hát, ugye, ahová küdtem őket, ott má' egy ideje nem járt hajó. Úgy harminc éve. – Megvakarta az orrát. – Ki neked ez a bolond?

– Az a két leány a húgom.

– Tételleg? Szegény kis teremtések. Eccer régen nekem is vót húgom. Vékony lányka vót, göcsörtös térdekkel, de aztán csöcsöt növesztett, azt' egy lovag fia csak bebújt a lába közé... Amikor utójára láttam, Királyvár felé készülődött, hogy hanyatt fekvé keresse meg a kenyerit.

– Hová küldted őket?

Újabb vállrándítás.

– Hát, aztat má' nem t'om.

– *Hová?* – Brienne még egy ezüstszarvast csapott az asztalra.

A fickó a mutatóujjával visszapöckölte neki az érmét.

– O'an helyre, amit semmilyen szarvas nem talál meg... de tán egy sárkány igen.

Brienne érezte, hogy ezüsttel már nem szedi ki belőle az igazat. *Az arany talán segít, talán nem. Az acél biztosabb módszer lenne.* Brienne keze a törére siklott, de aztán inkább az erszé-nyébe nyúlt. Keresett egy aranysárkányt, és a hordóra tette.

– Hová?

A rongyos alak felkapta a pénzt és megharapta.

– Édes. Hasadt-révet juttatja eszembe. Innen északra, vad vidék hegyekkel meg mocsarakkal, de véletlenül épp ott születtem meg nevelkedtem. Dick Crabb a nevem, de csak FÜRGE Dicknek hívnak.

Brienne nem mondta meg a saját nevét.

– Hasadt-réven belül hol?

– A Suttogónál. Biztos hallottá' Clarence Crabbrül.

– Nem.

A férfi meglepettnek látszott.

– Ser Clarence Crabb, mondom. Az ő vére van bennem. Nyóc láb magas vót, és olyan erős, hogy fél kézzel ki bírta tépni egy fenyőt, oszt fél mérföldre elhajította. Egy ló se bírta el a súlyát, úgyhogy bölényen vágatott.

– Mi köze van neki ehhez a csempészöbölhöz?

– A felesége erdei boszorka volt. Valahányszó Ser Clarence megölt valakit, hazavitte a fejét, az asszony meg szájon csókolta, azt visszahozta az életbe. Urak vótak, varázslók, híres lovagok meg kalózok. Az egyik maga Alkonyvölgy királya vót. Jó tanácsokat adtak a vén Crabbnak. Mivel csak fejek vótak, nem bírtak igazán hangosan beszélni, de a pofájukat se fogták be soha. Ha fej vagy, csak a pofázással ütheted el a napot. Így kapta Crabb vára a Suttogó nevet. Még mindig úgy híják, bár vagy ezer éve rom. A Suttogó magányos egy hely ám. – A fickó ügyesen végigtáncoltatta az érmét az ujjai között. – Egy sárkány egymagába' magányosnak érzi magát. De tíz...

– Tíz sárkány egész vagy. Bolondnak nézel?

– Nem, de el tudlak vinni egyhez. – Az érme végigtáncolt az ujjain az egyik irányba, aztán vissza. – Elviszlek a Suttogóhoz, hölgyem.

Brienne-nek egyáltalán nem tetszett, ahogy az ujjai az aranypénzzel játszadoztak. Mégis...

– Hat sárkány, ha megtaláljuk a húgomat. Kettő, ha csak a bolondot találjuk meg. Semmi, ha nem találunk semmit.

Crabb vállat vont.

– Hat jó. Hat megteszi.

Túl gyors. Brienne elkapta a csuklóját, mielőtt eltüntethette volna az aranyat.

– Ne próbálj meg átverni! Nem vagyok könnyű préda.

Amikor elengedte, Crabb a csuklójához kapott és megdörzsölte.

– A rohadt életbe – morogta –, ez fáj!

– Sajnálom. A húgom tizenhárom éves. Meg kell találnom, mielőtt...

– ...mielőtt valami lovag bemászik a résébe. Jó' van, hallottam. Má' meg is menekült. FÜRGE Dick veled van. Találkozzunk a keleti kapunál hajnalban. El kő mennem ehhez a fickóhoz a lóér'.

SAMWELL

Samwell Tarly tengeribeteg lett.

Nem csak a vízbefúlástól való félelem tette, bár ennek is volt köze hozzá. A hajó mozgása volt a hibás, ahogy a deszkák folyton kicsúsztak a lába alól.

– Émelyeg a gyomrom – vallotta be Dareonnak, amikor elindultak Keleti Őrségből. A dalnok hátra vágta, és így felelt:

– Egy ekkora gyomor, mint a tiedé, Gyilkos, rendesen émelyeghet!

Sam igyekezett bátornak látszani, ha másért nem is, hát Szegfű miatt. A lány még sohasem látta a tengert. Amikor hazafelé vánszorogtak Craster Erődjétől a mély hóban, több tó került az útjukba, és Szegfűnek még ezek is csodás újdonságot jelentettek. Amikor a *Feketerigó* eltávolodott a parttól, a lány reszketni kezdett, és kövér, sós könnycseppek gördültek le az arcán. „Az istenek óvjanak minket!” – suttogta. Először a Keleti Őrség tűnt el a szemük előtt, aztán a Fal is egyre jobban összezsugorodott a távolban, míg végül azt is elveszítették. Ekkorra már a szél is felerősödött. A vitorlák leginkább a gyakori mosástól szürkére fakult fekete köpönyegre emlékeztettek, Szegfű arca pedig hófehérre sápadt a rémülettől.

– Ez jó hajó – próbálta megnyugtatni Sam. – Nem kell félned.

De a lány csak rámeredt, még szorosabban ölelte magához a gyermekét, és lemenekült a hajóközbe.

Sam hamarosan azon kapta magát, hogy görcsösen kapaszkodik a hajó szélébe és az evezők mozgását bámulja. Gyönyörű volt, ahogy egyszerre húztak, és sokkal jobb volt azokat figyelni, mint a vizet. A víz csak a megfúlást juttatta az eszébe. Nemes atyja még kiskorában meg akarta tanítani úszni, ezért belehajította a Szarvhegy alatti tóba. A víz behatolt az orrába, a szájába és a tüdejébe, és még órákkal azután is köhögött és prüszkölt, hogy Ser Hyle kihúzta. Azóta sohasem merészkedett derékig érőnél mélyebb vízbe. A Főkaöböl pedig *sokkal* mélyebb volt ennél, és távolról sem olyan barátságos, mint az a kis halásztavacska az apja vára tövében. A szürkészöld víz itt nyugtalanul fodrozódott, a fákkal benőtt partot pedig sziklák és örvények kusza, halálos útvesztője szegélyezte. Még ha valahogy sikerülne is kievickélnie odáig, a hullámok egészen biztosan hozzávágják egy köhöz és ripityára törnek a fejét.

– Sellőket keresel, Gyilkos? – kérdezte Dareon, amikor észrevette, hogy Sam az öböl partját bámulja. A Keleti Őrség jóképű dalnoka világos hajával és mogyoróbarna szemével sokkal inkább hasonlított egy hercegre, mintsem egy fekete testvére.

– Nem.

Samnek fogalma sem volt róla, mit keres a tekintete a parton, sem arról, mit keres ő maga ezen a hajón. *A Fellegvárba tartok, hogy láncot kovácsoljak és mester legyek, hogy jobban szolgálhassam az őrséget*, mondogatta magában, de a gondolattól még levertébb lett. Nem akart mester lenni, nem akart nehéz, hideg láncot a nyakába. Nem akarta elhagyni a testvéreit, hiszen rajtuk kívül sohasem volt egyetlen barátja sem. Legfőképpen egyáltalán nem akart találkozni az apjával, aki meghalni küldte a Falra.

Társaikkal más volt a helyzet. Számukra az utazás boldog véget ér majd. Szegfű biztonságban lesz Szarvhegyen, ahol egész Westeros választja el majd a kísértetjárta erdő borzalmaitól. Szolgálólányként apja várában meleg és bőséges ellátás vár rá, és kicsiny része lehet egy hatalmas világnak, amelyről Craster feleségeként még csak nem is álmodhatott. Végignézheti, ahogy a fia naggyá és erőssé cseperedik, s vadász, istállósegéd vagy kovács lesz belőle. Ha némi ügyességet tanúsít a fegyverforgatás terén, talán még valami lovag is a fegyverhordozó-

jává fogadja.

Aemon mester is jobb helyre kerül. Jóleső érzés volt arra gondolni, hogy hátralévő idejében Óváros meleg szellői simogatják majd, a többi mesterrel beszélget és megosztja a bölcsességét a tanítványokkal és a növendékekkel. Megérdemelte a pihenést, százszorosan is.

Még Dareonnak is jobb sora lesz. Mindig is azt állította, hogy ártatlan az erőszakban, ami a Falra juttatta, és folyton azt hajtogatta, hogy neki valami nagyúr udvarában a helye, ahol énekléssel keresheti a betevő falatját. Most előtte áll a lehetőség. Jon toborzónak jelölte ki egy Yoren nevű ember helyére, akinek nyoma veszett, valószínűleg meghalt. Az lesz a feladata, hogy utazgasson a Hét Királyságban, daloljon az éjjeli őrség hősiességéről, és időnként térjen vissza a Falra újoncokkal.

Senki sem tagadta, hogy hosszú és kemény út állt előttük, de a többiek legalább öröm és boldogság várta a végén. Ez vigaszt nyújtott Samnek. *Értük megyek*, mondogatta magában, *az éjjeli őrségért, és a boldog végért*. Minél tovább nézte azonban a tengert, az annál hidegebbnek és mélyebbnek látszott.

A hátsó fedélzet alatti szűk kabinban azonban, amelyen a többi utassal osztozott, rájött, hogy ha *nem* nézi a vizet, az még rosszabb. Megpróbálta azzal elterelni a figyelmét háborgó gyomráról, hogy Szegfűvel beszélgetett, miközben a lány a babáját szoptatta.

– A hajó egészen Braavosig elvisz bennünket – mondta. – Ott keresünk egy másik hajót, amivel eljutunk Óvárosba. Amikor kicsi voltam, olvastam egy könyvet Braavosról. Az egész város egy lagúna száz apró szigetére épült, és van ott egy titán, egy több száz láb magas köem-ber. Lovak helyett csónakokon járnak, és a komédiásaik írott történeteket játszanak le, nem mindig csak ugyanazokat az ostoba tréfákat. Az étel is nagyon jó, főleg a hal. Van mindenféle kagylójuk, angolnájuk meg osztrigájuk, ráadásul frissen, a lagúnából. Biztosan lesz egy-két napunk a hajó indulásáig. Ha igen, elmehetünk megnézni egy komédiásjátékot, és ehetünk osztrigát.

Azt hitte, Szegfű ettől majd fellelkesül. Nagyobbat nem is tévedhetett volna. A lány merev, kifejezéstelen tekintettel bámult rá mosatlan hajtincsei mögül.

– Ha úgy kívánod, uram.

– *Te mit szeretnél?* – kérdezte Sam.

– Semmit.

Azzal elfordult tőle, és a gyereket átvette az egyik melléről a másikra.

A hajó imbolygása felkavarta gyomrában a közvetlenül indulás előtt elfogyasztott tojást, szalonnát és pirított kenyeret. Hirtelen úgy érezte, hogy egyetlen pillanatra sem bírja tovább a kabinban. Felpattant, felküzdötte magát a fedélzetre, és a tengernek adta a reggelijét. Olyan erővel tört rá a rosszullét, hogy azt sem volt ideje megállapítani, merről fúj a szél, így rossz irányba hányt, és lefröcskölte magát. Még így is sokkal jobban érezte magát utána... igaz, nem sokáig.

A hajó a *Feketerigó* volt, az őrség legnagyobb gályája. Mint Cotter Pyke elmondta Aemon mesternek még Keleti őrségben, a *Viharvarjú* és a *Karom* gyorsabbak voltak nála, ám azok harci gályák voltak, karcsú, fürgé ragadozó madarak, ahol az evezősök nyitott fedélzeten ültek. A *Feketerigó* jobb választás volt a keskeny tenger Skagoson túli zord vizeihez.

– Viharok dúlnak – figyelmeztette őket Pyke. – A téli viharok rosszabbak, az ősziek viszont gyakoribbak.

Az első tíz nap viszonylagos nyugalomban telt el. A *Feketerigó* lassan úszott a Fókaöbölben, egy pillanatra sem tévesztve szem elől a szárazföldet. Hideg volt, ha fújt a szél, de a levegő sós illatában volt valami üdítő. Sam alig bírta enni, és ha nagy nehezen sikerült is leeröltetnie valamit, az sem maradt lent sokáig, de ettől eltekintve jól bírta az utat. Igyekezett bátorságot önteni Szegfűbe, és tőle telhetően felvidítani őt, de ez kemény diónak bizonyult. Bármit mondott is neki, nem volt hajlandó feljönni a fedélzetre, inkább odalent kuporgott a sötétben a fiával. Szemmel láthatóan a csecsemőnek sem tetszett jobban a hajó, mint anyjának. Ha éppen nem sivalkodott, akkor az anyatejet öklendezte fel. A belei gyorsan és szünet nélkül működtek,

összekenték a bundákat, amelyekbe Szegfű bugyolálta, hogy megvédje a hidegtől, és csípős szaggal töltötték meg a levegőt. Bármennyi faggyúgyertyát gyújtott is meg Sam, az ürülék szagát nem lehetett elűzni.

Odakint a levegőn kellemesebb volt, különösen amikor Dareon énekelt. A *Feketerigó* evezősei jól ismerték a dalnokot, ő pedig játszott nekik, miközben húztak. Tudta az összes kedvenc dalukat: a szomorúakat, mint a „Fekete Robin akasztásának napja”, a „Sellő panasza” és az „Életem ősze”, a lelkesítőket, mint a „Vaslándzsák” és a „Hét fiú hét kardja”, a trágár nótákat, mint az „Ürnő vacsorája”, „Az ő kicsi virága” és a „Meggett víg leány volt, víg leány volt biz'a”. Amikor rázendített „A medve és a szép hölgy”-re, az összes evezős csatlakozott hozzá, és a *Feketerigó* szinte suhant a vízen. Sam tudta az Alliser Thorne-nal eltöltött közös kiképzésből, hogy Dareon nem valami jó kardforgató, de a hangja gyönyörű volt. Aemon mester egy ízben úgy jellemezte, hogy „mennydörgésre csepegtetett méz”. Játszott hárfán és hegedűn is, sőt saját dalokat is írt... igaz, Sam nem tartotta túl jónak őket. Így is jó volt azonban ülni és hallgatni őt, bár a láda olyan kemény és szálkás volt, hogy Sam szinte örült húsos ülepének. A *kövér emberek mindenhová magukkal viszik a párnájukat, bárhová menjenek is*, gondolta.

Aemon mester is szívesebben töltötte napjait a fedélzeten. Egy nagy halom bunda alatt kucorgott, és a tenger felett a távolba meredt.

– Vajon mit néz? – kérdezte egyszer Dareon. – Neki idefent ugyanolyan sötét van, mint odalent a kabinban.

Az öregember meghallotta. Bár Aemon látása elhomályosult, majd teljesen elsötétült, a halála teljesen rendben volt.

– Nem vakon születtem – emlékeztette őket. – Amikor utoljára megtettem ezt az utat, láttam minden sziklát, minden fát, minden hullámot, és néztem a nyomunkban repülő sirályokat. Harmincöt éves voltam, és már tizenhat éve viseltem a mesterek láncát. Egg azt akarta, hogy segítsék neki az uralkodásban, de én tudtam, hogy itt a helyem. Északra küldött hát az *Arany-sárkány* fedélzetén, és ragaszkodott hozzá, hogy a barátja, Ser Duncan kísérjen el biztonságban Keleti Őrségbe. Egyetlen újonc sem érkezett a Falra ekkora parádéval, amióta Nymeria hat aranybéklyóba vert királyt küldött az őrségnek. Egg még a tömlőcöket is kiürítette, hogy ne kelljen egyedül elmondanom az eskümet. A díszkíséretnek nevezte őket. Egyikük nem kisebb férfiú volt, mint Folyami Brynden. Később parancsnokká választották.

– A Vörös Holló? – csodálkozott Dareon. – Tudok róla egy dalt. Az a címe, hogy „Ezer és egy szem”. De azt hittem, száz évvel ezelőtt élt.

– Mind akkor éltünk. Egykor én is olyan fiatal voltam, mint ti.

Ettől mintha egy kicsit elszomorodott volna. Köhögni kezdett, majd lehunyta a szemét és elaludt. Valahányszor egy hullám meglökte a hajót, ő is megbillent fektében a bundák alatt.

Szürkén borult rájuk az ég. Keletnek, délnek, majd megint keletnek hajóztak, ahogy a Főkaöböl lassan kiszélesedett körülöttük. A kapitány, egy őszes hajú testvér, akkora hassal, mint egy söröshordó, olyan koszos és kopott köpönyeget viselt, hogy a legénység csak Vén Sósrongynak nevezte. Ritkán szólt. Az első tisztje azonban helyette is beszélt, bősztitkokat szórt a sós levegőbe, valahányszor alábbhagyott a szél vagy lankadni kezdtek az evezősök. Reggelente zabkását, délután borsókását, vacsorára pedig szózott marhahúst, szózott tőkehalat és szózott ürühúst ettek, és sörrel öblítették le. Dareon énekelt, Sam hányt, Szegfű sirt és szoptatott, Aemon mester aludt és vacogott, a szél pedig napról napra egyre hidegebb és metszőbb lett.

Az út még így is jobb volt, mint Sam utolsó útja. Alig volt több tízévesnél, amikor útnak indult Redwyne nagyúr gályáján, az *Arbor Királynőjén*. A pompás hajó három hatalmas, kék vitorlájával és a napfényben aranyosan csillogó evezősoraival ötször akkora volt, mint a *Feketerigó*. Samnek a lélegzete is elállt, ahogy az evezők emelkedtek és süllyedtek az Óvárosból való kifutáskor... de ez volt az utolsó kellemes élménye a Redwyne-szorosról. Ezután ugyanis – nemes atyja legnagyobb felháborodására –, akárcsak most, elkapta a tengeribetegség. Amikor elérték az Arbort, a dolgok még rosszabbra fordultak. Redwyne nagyúr ikerfiai első látásra megvetésre méltónak találták Samet. Minden reggel új módot ötlöttek ki, hogy megszégyenít-

sék a gyakorlótéren. A harmadik napon Horas Redwyne arra kényszerítette, hogy malacként visítva könyörögiön kegyelemért. Az ötödik napon a fivére, Hobber ráadta a saját páncélját egy konyhalányra, aki aztán addig verte Samet a fakarddal, míg sírva nem fakadt. Amikor aztán a lány felfedte a kilétét, az összes fegyverhordozó, apród és istállófiú a hasát fogva hahotázott rajta.

– A fiúnak kell egy kis edzés, ennyi az egész – mondta az apja Redwyne nagyúrnak aznap éjjel, de Redwyne bolondja megszólaltatta a kereplőjét, és azt mondta:

– Inkább egy csipetnyi bors, néhány csinos gerezd fokhagyma és egy alma a szájába!

Randyll nagyúr megtiltotta Samnek, hogy almát egyen, amíg Paxter Redwyne házában tartózkodnak. A hazafelé vezető úton is tengeribeteg volt, de annyira megkönnyebbült távozásuk hírére, hogy szinte örült a hányás ízének a szájában. Csak Szarvhegyre való visszatérésük után tudta meg az anyjától, hogy az apja nem tervezte, hogy ő is visszajön.

– Úgy volt, hogy Horas jön velünk helyetted, te pedig az Arborban maradsz Paxter nagyúr apródjaként és pohárnokaként. Ha megelégedésére szolgáltál volna, eljegyezz a lányával is.

Sam még mindig emlékezett anyja gyengéd érintésére, ahogy letörölte a könnyeket az arcáról a nyálával megnedvesített csipkés zsebkendővel.

– Szegény Samem – suttogetta. – Én szegény, szegény Samem.

Jó lesz újra látni őt, gondolta, ahogy ott kapaszkodott a Feketerigó korlátjába, és figyelte a sziklás parton megtörő hullámokat. Talán még büszke is lesz rám, ha feketében lát. „Most már férfi vagyok, anyám – mondhatnám neki –, intező, és az éjjeli őrség tagja. A testvéreim néha úgy neveznek, hogy Sam, a gyilkos”. Találkozik majd a fivérével, Dickonnal, és a nővéreivel is. „Látjátok – mondhatnám nekik –, látjátok, végül csak jó voltam valamire!”

De ha elmegy Szarvhegyre, lehet, hogy ott lesz az apja is.

A gondolattól megint rátört az émelygés. Kihajolt a korláton és okádott, de most nem a széllal szemben. Ezúttal sikerült a jó korláthoz odaállnia. Egyre jobban ment neki a hányás. Legalábbis így hitte, míg a *Feketerigó* el nem hagyta a szárazföldet, és az öblön át keletnek, Skagos partjai felé nem vette az irányt.

A masszív, hegyekkel borított sziget a Fókaöböl bejáratánál helyezkedett el. Kopár, barátságatlan, vademberek lakta föld volt. Sam olvasta, hogy lakói barlangokban és zordon hegyi erődítményekben élnek, és hatalmas, bozontos egyszarvúkon vágatnak csatába. A *skagos* szó „követ” jelentett a régi nyelven. A skagosiak a kő szülöttének nevezték magukat, észak többi népe azonban skaggnak hívta őket, és csekély szeretetet érzett irányukban. Alig száz évvel ezelőtt Skagos fellázadt. A felkelés leverése évekig tartott, és Deres urának, valamint sok száz felesküdt kardjának életét követelte. Néhány dal szerint a skaggok kannibálok voltak; harcosaik állítólag megették megölt ellenfeleik szívét és máját. Az ősidőkben a skagosiak áthajóztak a szomszédos Skane szigetére, foglyul ejtették az asszonyokat, a férfiakat pedig legyilkolták, és két hétig tartó lakoma közepette felfalták a tetemeket a kavicsos parton. Skane a mai napig lakatlan maradt.

Dareon is ismerte ezeket a dalokat. Amikor Skagos komor, szürke hegycsúcsai felbukkantak a tengerből, odalépett a *Feketerigó* orrában ácsorgó Sam mellé, és így szólt:

– Ha az istenek jók, talán megpillantunk egy egyszarvút.

– Ha a kapitány jó, nem megyünk olyan közel. Az áramlatok alattomosak Skagos körül, és olyan sziklák vannak arrafelé, amelyek képesek széttörni a hajót, mint egy tojánhéjat. De nehogyszóval beszélj erről Szegfűnek! Így is elég rémült.

– Ő meg az a vinnyogó kölyke. Nem is tudom, melyikük hangosabb. A kis nyomorult csak akkor hallgat el, ha betömi a száját a mellével, de akkor meg ő kezd el nyavalyogni.

Ezt Sam is észrevette.

– Lehet, hogy a kicsi fájdalmat okoz neki – mondta erőtlenül. – Ha jönnek a fogai...

Dareon egy ujjal gunyoros akkordot pendített a lantján.

– Én úgy hallottam, hogy a vadak bátrabbak ennél.

– Ő igenis *bátor!* – vágott vissza Sam, bár még neki is be kellett ismernie, hogy sohasem

látta még Szegfűt ilyen nyomorúságos állapotban. Bár általában elrejtette az arcát és sötéten tartotta a kabint, Sam látta, hogy a szeme folyton vörös, az arca pedig nedves a könnyektől. Amikor azonban megkérdezte tőle, mi a baj, a lány csak a fejét rázta, és ráhagyta, hogy kitalálja a választ.

– Egyszerűen megijeszti a tenger – mondta Dareonnak. – Mielőtt a Falra jött volna, nem ismert mást, csak Craster Erődjét és a körülötte lévő erdőket. Nem tudok róla, hogy valaha is fél mérföldnél távolabbra merészkedett volna attól a helytől, ahol született. Ismert patakokat és folyókat, de sohasem látott tavat, míg bele nem botlottunk egybe, a tenger pedig... nos, a tenger ijesztő valami.

– Egyszer sem veszítettük szem elől a szárazföldet.

– Majd elveszítjük. – Sam maga sem örült ennek túlságosan.

– Egy kis víz csak nem rémíti meg a Gyilkost!

– Nem – hazudott Sam –, engem nem. De Szegfű... talán ha játszanál valami altatót nekik, a gyerek könnyebben elcsendesedne.

Dareon szája undorodva megrándult.

– Csak ha bedugaszolja a kölyök seggét. Nem tudom elviselni azt a szagot.

Másnap eleredt az eső, és a tenger is haragosabb lett.

– Legjobb lesz, ha lemegyünk, ott száraz! – mondta Sam Aemonnak, de az agg mester csak mosolygott és így szólt:

– Jó érezni az esőcseppeket az arcomon, Sam. Mintha könnyek lennének. Kérlek, hadd maradjak még egy kicsit. Nagyon régen nem sírtam már.

Ha az öreg és gyenge Aemon mester úgy döntött, hogy a fedélzeten marad, Samnek nem volt más választása, mint vele maradni. Majdnem egy teljes órán át ácsorgott mellette a köpönyegébe burkolózva, miközben lassan bőrig ázott a lágy, kitartó esőben. Aemon mintha nem is érezte volna. Sőhajtott, és lehunyta a szemét, Sam pedig közelebb húzódott hozzá, hogy amennyire lehet, megvédje a széltől. *Nemsokára úgymint megkér, hogy segítsen le a kabinba, biztatta magát. Biztosan megfog kérni.* A mester azonban nem kérte meg, és végül messze, keleten felmorajlott a vihar.

– *Le kell* mennünk – mondta Sam dideregve. Aemon mester nem válaszolt. Sam csak ekkor vette észre, hogy az öregember elaludt. – Mester! – szólt megint, és gyengéden megrázta a vállát. – Aemon mester, ébredj!

Aemon fehér, vak szeme felpattant.

– Egg? – kérdezte, miközben az eső végigfolyt az arcán. – Egg, azt álmodtam, hogy öreg vagyok.

Samnek fogalma sem volt arról, hogy mitévő legyen. Letérdelt, felnyalábolta az öregembert és lecipelte a fedélközbe. A legnagyobb jóindulattal sem lehetett volna erősnek nevezni, és az eső is alaposan átítatta Aemon mester fekete köpönyegét, amitől kétszer olyan nehéz lett, de még így sem nyomott többet egy gyereknél.

Amikor Aemonnal a karjában benyomakodott a kabinba, azt vette észre, hogy Szegfű hagyta kialudni az összes gyertyát. A gyerek aludt, a lány pedig az egyik sarokban kuporgott, az arcát a nagy, fekete köpönyegbe fúrta, amit Sam adott neki, és halkán sírdogált.

– Segíts! – szólt oda neki sürgetőn. – Segíts megszáritani és megmelegíteni!

Szegfű azonnal felkelt, és együtt levették az átázott ruhákat az öreg mesterről, majd betakarták egy nagy halom száraz bundával. A bőre azonban még így is nyirkos volt és hideg.

– Bújj be mellé! – mondta Szegfűnek. – Öleld át, és melegítsd fel a testeddel! Muszáj felmelegítenünk.

A lány ezt is szó nélkül megtette, de a szipogást egy pillanatra sem hagyta abba.

– Hol van Dareon? – kérdezte Sam. – Melegebben lennénk, ha mindannyian itt volnánk. Neki is le kell jönnie.

Éppen elindult volna felfelé, hogy megkeresse az énekest, amikor a padló hirtelen felemelkedett vele, majd eltűnt a lába alól. Szegfű sikoltott, Sam keményen a deszkának vágódott, el-

vesztette az egyensúlyát, a gyerek pedig visítva felébredt. A következő lökés akkor jött, amikor Sam már majdnem feltápáskodott. Szegfű a karjába zuhant, és olyan szorosan kapaszkodott belé, hogy alig kapott levegőt.

– Ne félj! – nyugtatta. – Ez csak egy kaland. Egyszer majd elmeséled ezt a történetet a fiadnak.

Ezzel csak azt érte el, hogy Szegfű belevájta a körmét a karjába. A lány borzongott, minden ízében rázkódott a heves zokogástól. *Bármit mondok, csak még rosszabb lesz.* Erősen magához ölelte, s közben – kissé feszengve – érezte, ahogy a mellei nekipréselődnek. Hiába rettegett, valahogy ennyi is elég volt hozzá, hogy megmerevedjen. *Érezni fogja,* gondolta szégyenkezve, de ha a lány érezte is, semmi jelét nem adta, csak még jobban csimpaszkodott belé.

Az ezután következő napok egybefolytak. Sohasem látták a Napot. A nappalok szürkék voltak, az éjszakák feketék, kivéve amikor villámlás fénye világította be az eget Skagos hegycsúcsai fölött. Mindannyiuk szeme kopogott az éhségtől, de egyikük sem bírt enni. A kapitány csapra veretett egy hordó tüzes bort, hogy erőt öntsön az evezősökbe. Sam is megkóstolt egy kupával, és jólesően sóhajtott, ahogy forró kígyók végigtekergőztek a torkán és szertesztét a mellkasában. Dareon is rákapott az italra, és ettől kezdve ritkán lehetett józanul látni.

A vitorlákat felvonták, majd leeresztették. Az egyik leszakadt az árbocról, és hatalmas, szürke madárként elrepült. Ahogy a *Feketerigó* Skagos déli partjai mentén hajózott, egy gálya roncsait vették észre a sziklák között. A tenger kisodorta a partra a legénység néhány tagjának tetemét, és dögevő varjak meg rákok hada róttá le nekik kegyeletét.

– Túl közel vagyunk! – morogta a vén Sósrongy, miután megszemlélte. – Egy erősebb lökés, és mi is ott kötünk ki mellettük.

A kimerült evezősök nekifeszültek, és a hajó araszolni kezdett délnek, a keskeny tenger felé, míg Skagos szigete néhány sötét foltta nem zsugorodott mögöttük az égen, amelyek egyaránt lehetek viharfellegek vagy magas, fekete hegyek. Ezután nyolc napon és hét éjszakán át simán, nyugodtan hajóztak.

Aztán újabb vihar érkezett, rosszabb mint az előző.

Vajon három vihar volt, vagy csak egy, amelyet időnként szélcsend szakított meg? Sam képtelen volt eldönteni, pedig kétségbeesetten próbálta rákényszeríteni magát, hogy foglalkozzon vele.

– *Mit számít?* – ordított rá egyszer Dareon, amikor mindannyian odalént kuporogtak a kabinban.

Semmit, szerette volna felelni neki Sam, *de amíg ezen jár az eszem, addig nem gondolok a vízbe fulladásra, a tengeribetegségre vagy Aemon mester vacogására.*

– Semmit... – nyögte ki végül vékony hangon, de a mennydörgés elnyomta a mondat többi részét, a padló pedig megbillent és arrébb lökte őt. Szegfű zokogott, a gyerek üvöltött, és odakentről hallotta, hogy a Vén Sósrongy, a toprongyos kapitány, aki sohasem beszélt, üvölt a legénységgel.

Gyűlölöm a tengert, gondolta Sam, *gyűlölöm a tengert, gyűlölöm a tengert, gyűlölöm, gyűlölöm.* A következő villám olyan fényes volt, hogy bevilágította a kabint a fejük felett lévő deszkamennyezet résein keresztül. *Ez egy jó, erős hajó, jó, erős hajó, jó hajó,* ismételte magában. *Nem fog elsüllyedni. Nem félek.*

A viharos szélhőkésések közötti szünetekben, ahogy Sam kifehéredett bütykökkel markolta a korlátot és elkeseredetten próbált hányni, hallotta a legénység néhány tagját arról morgolódni, hogy az asszony, a vad asszony hibája az egész.

– A saját apjával dugott! – hallotta Sam az egyik tengerészt, miközben a szél megint erősödni kezdett. – Az még a kurválkodásnál is rosszabb. Az *mindennél* rosszabb! Mind megfuladunk, ha nem szabadulunk meg tőle, meg attól a fürtelemtől, amit ellett!

Sam nem mert szembeállni velük. Idősebbek voltak nála, kemény, inas férfiak, akiknek karját megedzették az evezők mellett eltöltött hosszú évek. De ügyelt rá, hogy mindig élesen tartsa a kését, és ha Szegfű kiment a kabinból, hogy könnyítsen magán, mindig elkísérte.

Még Dareonnak sem volt egyetlen jó szava sem a vad lányról. Egyszer, Sam unszolására eljátszott egy altatót, hogy megnyugtassa a gyereket, de az első strófa közepén Szegfű vigasztalhatatlan zokogásban tört ki.

– Hét kénköves pokol! – vakkantotta Dareon. – Hát addig sem bírod ki bögés nélkül, míg eljátszok egy dalt?

– Csak játssz! – kérlelte Sam. – Csak énekelj el neki a dalt!

– Nem dal kell ennek – felelte Dareon –, hanem egy jó kis verés, vagy talán egy kiadós dugás. Tűnj az utamból, Gyilkos!

Félrelökte Samet, és kiviharzott a kabinból, hogy egy kupa tüzes borban és az evezősök durva társaságában keressen vigaszt.

Sam ekkor már józan esze végső határán járt. A szagokhoz már majdnem hozzászokott, de a vihar és Szegfű zokogása miatt napokig nem aludt.

– Nem tudnál adni neki valamit? – kérdezte Aemon mestertől nagyon halkán, amikor látta, hogy az öregember ébren van. – Valami gyógynövényt vagy főzetet, hogy ne féljen ennyire?

– Nem félelem az, amit hallasz – rázta a fejét az aggastyán. – Ez a bánat hangja, arra pedig nincs orvosság. Hadd folyjon a könnye, Sam! Úgysem tudod elállítani.

Sam nem értette.

– De hát biztonságos helyre megy! *Meleg* helyre. Miért bánkódik?

– Sam – suttofta az öreg –, két jó szemed van, és mégsem látsz. Az anya búsul a gyermeke után.

– Csak tengeribeteg, ennyi az egész. Mind azok vagyunk. Ha kikötünk Braavoson...

– ...a gyermek akkor is Dalia fia lesz, s nem az ő testének gyümölcse.

Beletelt egy kis időbe, mire Sam felfogta, mire céloz ezzel Aemon.

– Ez nem lehet... ő nem... persze, hogy az övé! Szegfű sohasem hagyta volna el a Falat *a fia* nélkül. Hiszen szereti!

– Szoptatta és szerette mindkettőt – mondta Aemon –, de nem egyformán. Nincs anya, aki egyformán szeretné minden gyermekét, még az Anya sem odafent. Szegfű nem könnyen hagyta ott a gyermeket, ebben biztos vagyok. Hogy mivel fenyegette meg a parancsnok, milyen ígéreteket tett neki, csak találgatni tudok... de biztos, hogy elhangzottak fenyegetések és ígérek is.

– Nem. Nem igaz. Jon soha...

– Jon soha. De Havas nagyúr megtette. Néha nincs jó választás, Sam, csak olyan, amelyik kevésbé fájdalmas a többinél.

Nincs jó választás. Sam a rengeteg megpróbáltatásra gondolt, amin ő és Szegfű keresztülmentek, Craster Erődjére, a Vén Medve halálára, óra, jégre, metsző szelekre, végtelennek tűnő, gyaloglással töltött napokra, a halottakra a Fehérfánál, Hidegkézre és a hollókkal teli fára, a Falra, a Falra, a Falra, a Fekete Kapura a föld alatt. Mire volt jó mindez? *Nincs jó választás és nincs boldog vég.*

Ordítani szeretett volna. Üvölteni, zokogni, reszketni akart, szeretett volna összegömbölyödni és nyüsztíteni. *Kicserélte a gyerekeket*, mondogatta döbbenten. *Kicserélte a gyerekeket, hogy megvédje a kis herceget, hogy távol tartsa Melisandre úrnő tüzétől, megóvja a vörös istentől. Ki törődik vele, ha elégeti Szegfű gyermekét? Szegfűn kívül senki. Hiszen a fiú csak Craster kölyke, vérfertőzésből született ocsmányság, nem a Falon túli király fia. Nem jó túsznak, nem jó áldozatnak, nem jó semmire, még neve sincs.*

Sam szótlánul feltámolygott a fedélzetre, hogy hányjon, de semmi sem volt a gyomrában. Leszállt az éjszaka. Különös, nyugodt éj volt, amilyenhez hasonlót már napok óta nem láttak. A tenger fekete volt, mint az üveg. Az evezősök a helyükön pihentek, néhányan ültükben elaludtak. A szél belekapaszkodott a vitorlákba, és messze északon Sam még néhány elszórt csillagot is látott, és a vörös vándort, akit a szabad nép Tolvajnak nevezett. *Az az én csillagom*, gondolta Sam szerencsétlenül. *Segítettem parancsnokot csinálni Jonból, és elhoztam neki Szegfűt meg a gyereket. Nincs boldog vég.*

– Gyilkos!

Dareon jelent meg mellette. Mit sem törődött Sam bánatával.

– Végre egy kellemes éjszaka! Nézd, előbújnak a csillagok is. Talán a holdat is meglátjuk egy kicsit. Lehet, hogy túl vagyunk a nehezén.

– Nem. – Sam megtörölte az orrát, és kövér ujjával dél felé mutatott, ahol egyre sűrűsödött a sötétség. – Ott – mondta. Alig ejtette ki a száján, villám csapott le hirtelen, némán, vakítóan. A távoli felhők egy pillanatra felizzottak. Olyanok voltak, mint a világ fölé tornyosuló, egymásra halmozott bíbor, vörös és sárga hegyek. – Nem vagyunk túl a nehezén. A legrosszabb még csak most jön, és nincs boldog vég.

– Az istenekre! – rázta a fejét Dareon nevetve. – Gyilkos, micsoda *gyáva* egy alak vagy te!

JAIME

Tywin Lannister nagyúr egy csatamén hátán vonult be a városba, csillogó, vörösre lakkozott páncélján csak úgy ragyogott a sok gyémánt- és aranydíszítés. Vörös lobogókkal leterített, magas hintón távozott, a földi maradványait kísérő hat csendes nővér társaságában.

A temetési menet az Istenek Kapuján át hagyta el Királyvárt, amely még az Oroszlánkapunál is szélesebb és pompázatosabb volt. Jaime nem tartotta jó választásnak. Az apja oroslán volt, ezt senki sem vitatta, de még ő maga sem állította magáról, hogy isten lett volna.

Tywin nagyúr hintóját ötven lovagból álló díszkíséret vette körül, lándzsájuk végén vörös zászlók lobogtak. Szorosan mögöttük vonultak a nyugati urak. A lobogók hangosan csapkodtak a szélben, a rájuk varrt címerek táncoltak és remegtek. Jaime ellovagolt a menetszlop mellett. Elhaladtában látott vadkanokat, borzokat és bogarakat, zöld nyílvezzőt, vörös ökröt, keresztbevetett alabárdokat, keresztbevetett lándzsákat, erdei macskát, epret, négy tarkított napkorongot.

Brax nagyúr ezüsttel hasított halványszürke zekét viselt, a szíve fölött ametiszt egyszarvúval. Jast uraság fekete acélba bújt, amelynek mellvértjén három arany oroslánfej díszelgett. A haláláról szóló híresztelések nem voltak teljesen alaptalanok, csak rá kellett nézni: a sebesülések és a fogság miatt már csak árnyéka volt régi önmagának. Banefort nagyúr jobban viselte a háborút, és látszott rajta, hogy kész lenne azonnal visszatérni a csatamezőre. Plumm bíborszínből pompázott, Prester fekete-fehér hermelinben, Moreland vörösesbarnát és zöldet viselt, de mindannyian vörös selyempalástot öltöttek annak a férfinak a tiszteletére, akit most utolsó útjára kísértek.

Az urak mögött száz számszerijász és háromszáz gyalogos érkezett. Az ő vállukon is vörös köpönyeg lobogott. Fehér palástjában és fehér pikkelyes páncéljában Jaime idegennek érezte magát a vörös folyam szélén.

A nagybátyja sem nyugtatta meg.

– Parancsnok! – szólította meg Ser Kevan, amikor Jaime odaért mellé az oszlop elején. – Van a királynő őfelségének valami utolsó parancsa számomra?

– Nem Cerseit képviselem. – Hátrébb lassú, kimért, komor lüktetéssel megszólalt egy dob. Mintha azt ismételtette volna: *halott, halott, halott*. – Azért jöttem, hogy lerójam a kegyeletemet. Az apám volt.

– Az övé is.

– Nem Cersei vagyok. Nekem szakállam van, neki mellei. Ha még ezután sem vagy biztos a dolгодban, bátyám, számold meg a kezeinket. Cerseinek kettő van.

– Mindketten szerettek gúnyolódni – mondta a nagybátyja. – Kímélj meg a tréfáidtól, ser. Nincs gusztusom hozzájuk.

– Ahogy óhajtod. – *Nem alakul olyan jól, mint reméltem*. – Cersei szeretett volna személyesen búcsút venni tőled, de sajnos számos sürgős teendője van.

Ser Kevan megvetően horkantott.

– Ahogy mindannyiunknak. Hogy van a királyod? – A hangsúly szemrehányássá tette a kérdést.

– Elég jól – felelte Jaime védekezően. – Délelőttönként Balon Swann van vele. Jó és bátor lovag.

– Valaha ez magától értetődő volt, ha a fehér palástosokról esett szó.

Az ember nem válogathatja meg a testvéreit, gondolta Jaime. *Haad válogassam ki a saját*

embereimet, és a Királyi Testőrség megint büszke és nagyszerű lesz. Ilyen leplezetlenül ki-
mondva azonban gyengén hangzott volna; üres hengegés attól az embertől, akit az egész birodalom csak királyölőként ismert. *Akinek szart sem ér a becsülete.* Jaime annyiban hagyta a dolgot. Nem azért jött, hogy veszekedjen a nagybátyjával.

– Ser – folytatta –, békét kell kötnöd Cerseijel.

– Háborúban állnánk? Nekem senki sem szólt.

Jaime ezt eleresztette a füle mellett.

– Ha két Lannister viszálykodik, az csak házunk ellenségeit segíti.

– Ha viszály van köztünk, arról nem én tehetek. Cersei uralkodni akar. Ám legyen! Övé a birodalom. Én nem kérek egyebet, mint hogy hagyjanak békén. A helyem Darryben van, a fi-am mellett. A várat helyre kell állítani, a földeket be kell vetni és meg kell védeni. – Keserűen felnevetett. – A nővéred nem sok egyéb elfoglaltságot hagyott számomra. Lancelt is meg kell házasanom. A menyasszonya már türelmetlenül várja, hogy elérjünk Darrybe.

Az özvegye az Ikrekből. Az unokatestvére, Lancel tíz lépéssel lovagolt mögöttük. Mélyen ülő szemével és élettelen, fehér hajával még Jast úrnál is öregebbnek látszott. Jaime szellemuj-jai viszketni kezdtek a fiú láttán... *Lancellel és Osmund Feketeüsttel kéfélt, ki tudja, talán még Holdfűival is...* Már számtalanszor próbált beszélni Lancellel, de sohasem találta egyedül. Ha nem volt mellette az apja, valami septonnal volt. *Lehet, hogy Kevan fia, de az ereiben tej folyik. Tyrion hazudott nekem. Meg akart sebezni a szavaival.*

Jaime kiverte a fejéből unokatestvérét, és megint nagybátyjához fordult:

– A menyegző után is Darryben maradsz?

– Egy ideig talán igen. Úgy tűnik, Sandor Clegane a Trident mentén fosztogat. A nővéred a fejét akarja. Az is lehet, hogy csatlakozott Dondarrionhoz.

Jaime hallott Sospárlóról. Mostanra már a fél ország hallott róla. A támadás kivételesen kegyetlen volt. Asszonyokat erőszakoltak és csonkítottak meg, gyermekeket mészároltak le anyjuk karjában, a fél várost felgyújtották.

– Randyll Tarly Szűztóban van. Hadd foglalkozzon ő a törvényen kívüliekkel. Jobban örül-nék, ha Zúgóba mennél.

– Ott Ser Daven parancsol. Nyugat őrzője. Neki nincs szüksége rám, Lancelnek viszont igen.

– Ahogy gondolod, bátyám. – Jaime feje most már ugyanarra az ütemre lüktetett, mint a dob. *Halott, halott, halott.* – Bölcsen teszed, ha magad mellett tartod a lovagjaidat.

A nagybátyja hűvösen végigmérte.

– Ezt vegyem fenyegetésnek, ser?

Fenyegetés? Jaime a gondolattól is megdöbbsent.

– Övintézkedés. Csak arra céloztam... Sandor veszélyes.

– Én már útonállókat és rablólovagokat akasztottam, amikor te még a pólyádba szartál. Több eszem van annál, hogy egyedül szálljak szembe Clegane-nel és Dondarionnal, ha ettől tartasz, ser. Nem minden Lannister a dicsőség megszállottja.

No de bátyám, csak nem rám céloztál?

– Addam Marbrand éppolyan jól el tud banni ezekkel a haramiákkal, mint te. Vagy éppen Brax, Banefort, Plumm, bárki közülük. De egyikükből sem válna jó Segítő.

– A nővéred ismeri a feltételeimet. Nem változtak. Mondd meg ezt neki, ha legközelebb a hálótermében jársz.

Azzal Ser Kevan megsarkantyúzta a csataménjét és előrelovagolt, véget vetve a beszélgeté-süknek.

Jaime hagyta, hadd menjen, bár hiányzó kardforgató keze megrándult néhányszor. Remélte, hogy valami csoda folytán Cersei valahogy félreértette a dolgot, de nem így van. *Tud kettőnk-ről. Tommenről és Myrcelláról. És Cersei tudja, hogy tudja.* Ser Kevan Lannister volt Kaszter-hegyből. Képtelen volt elhinni, hogy Cersei valaha is ártana neki, de mégis... *tévedtem Tyrionnal kapcsolatban, miért ne tévedhetnék Cerseijel kapcsolatban is?* Amikor fiúk apákat

ölnek, ugyan mi akadályozna meg egy unokahúgot, hogy elrendelje nagybátyja meggyilkolását? *Egy kényelmetlen nagybátyét, aki túl sokat tud.* Persze lehet, hogy Cersei abban reménykedik, hogy a Véreb majd elvégzi helyette a piszkos munkát. Ha Sandor Clegane végez Ser Kevannal, neki nem kell összevéreznie a kezét. *Végezni fog vele, ha találkoznak.* Kevan Lannister valaha kemény kardforgató volt, de már eljárt felette az idő, a Véreb meg...

Közben utolérte a menetoszlop. Ahogy az unokatestvére ellovagolt mellette két septonjával az oldalán, Jaime odakiáltott neki:

– Lancel! Kuzin! Hadd gratuláljak a házasságodhoz. Csak azt sajnálom, hogy a kötelességeim miatt nem vehetek részt rajta.

– Őfelségét meg kell védeni.

– És meg is védem. Azért nagyon bánom, hogy lemaradok a nászéjszakáról. Ha jól tudom, neked ez az első házasságod, neki pedig a második. A nemes hölgy biztosan szívesen megmutatja majd neked, mi hová való!

A trágár megjegyzés hallatán a közelben lévő urak közül többen nevettek, Lancel septonjai pedig rosszallóan csóválták a fejüket. Unokatestvére kényelmetlenül fészkelődött a nyeregben.

– Eleget tudok, hogy teljesítsem házastársi kötelezettségeimet, ser.

– Egy feleségnek éppen erre van szüksége a nászéjszakáján – felelte Jaime. – Egy olyan férjre, aki tudja, hogyan teljesítse a *kötelességét*.

Lancel elpirult.

– Imádkozom érted, testvér, és őfelségéit, a királynőit is. A Vénasszony vezesse el őt a bölcsességhez, és a Harcos óvja meg a bajtól!

– Miért lenne szüksége Cerseinek a Harcosra? Itt vagyok neki én.

Jaime megfordította a lovát, fehér palástja hevesen csapkodott a szélben. *Az Ördögfióka hazudott. Cersei még Robert holttestét is szívesebben kapná a lába közé, mint egy ilyen Lancel-féle ájtatos bolondot. Tyrion, te alias fattyú, valami hihetőbbet kellett volna hazudnod.* Elvágatott nemes atya halottas hintaja mellett a távoli város felé.

Királyvár utcái szinte kihaltak tűntek, ahogy Jaime Lannister fellovagolt az Aegon hegyén álló Vörös Toronyhoz. A katonák, akik általában zsúfolásig megtöltötték a város játékbarlangjait és kocsmáit, már javarészt elmentek. Nemes Garlan visszavitte a Tyrell-sereg felét Égikertbe, s nagyságos anyja és nagyanyja is vele ment. A had másik fele délre vonult Mace Tyrell-lel és Mathis Rowannel, hogy ostrom alá vegyék Viharvéget.

Ami a Lannister-csapatokat illeti, kétezer harcedzett veterán táborozott a város falain kívül. Ők Paxter Redwyne flottájának érkezését várták, amely majd átszállítja őket a Feketevíz-öblön Sárkánykőhöz. Úgy tűnt, Stannis nagyúr csak kisebb helyőrséget hagyott hátra, amikor északra hajózott, ezért Cersei úgy vélte, kétezer ember bőven elég lesz.

A többi nyugati visszatért a feleségéhez és a gyerekeihez, hogy újjáépítsék az otthonaikat, bevessék a földjeiket, és betakarítsanak még egy utolsó aratást. Cersei körbevezette Tomment a táboraikon, mielőtt elindultak, hadd éltessek ifjú királyukat. Sohasem volt még olyan gyönyörű, mint azon a napon a mosolyával és az őszi napfényben csillogó aranyhajával. Bárki bármit mondott is a nővéréről, ha akarta, tudta, hogy érje el, hogy beleszeressenek az emberek.

Amikor Jaime belovagolt a város kapuján, két tucat lovat éppen az öklelést gyakorolta egy forgó bábun a külső udvaron. *Még valami, amit nem csinálhatok többé,* gondolta. A kardforgatás is elég nagy megpróbáltatás volt számára, a kopja pedig a kardnál is súlyosabb és ormótlanabb fegyver volt. Talán megpróbálhatta volna a bal kezében tartani a kopját, de akkor a pajzsot át kellett volna vennie a jobbjába. A baj vívásban az ellenfél mindig bal oldalon érkezett, a jobb kézben tartott pajzs tehát körülbelül annyit ért, mint mellbimbók a mellvérten. *Nem, a bajvívó korszakomnak leáldozott,* gondolta, miközben leszállt a nyeregből... de azért megállt, és elnézte őket egy darabig.

Ser Tallad, a magas leesett a nyeregből, amikor a homokzsák visszafelé fejbe találta. A Vadkan olyan erővel rontott a pajzsra, hogy elrepedt. A rombolást Kayce-i Kennos fejezte be. A Záporerdei Ser Dermotnak új pajzsot adtak. Lambert Turnberry kopjája éppen csak sú-

rolta a célt, de Szakáll nélküli Jon Bettley, Humfrey Swyft és Alyn Stackspear mind tiszta telitalálatot értek el, Vörös Ronnet Connington pedig darabokra törte a kopjáját. Aztán nyeregbe szállt a Viráglóvag, és mindannyiukat megszegényítette.

Jaime mindig úgy gondolta, hogy a bajvívás háromnegyed részben lovaglótudomány. Ser Loras káprázatosan lovagolt, és úgy kezelte a kopját, mintha azzal a kezében született volna... ami megmagyarázta volna anyja elgyötört arcát. *Pontosan oda helyezi a hegyét, ahová akarja, és olyan egyensúlyérzéke van, mint egy macskának. Talán mégsem a vakszerencsének köszönhetette, hogy kiűtött a nyeregből.* Nagyon sajnálta, hogy soha többé nem lesz esélye megmérkőzni a Fiúval. Otthagyta az ép férfiakat, hadd játsszanak.

Cersei a dolgozószobájában volt, Maegor Erődjében Tommennel és Merryweather nagyúr sötét hajú myri feleségével. Mindhárman Pycelle nagymesteren nevettek éppen.

– Lemaradtam talán valami szellemes tréfáról? – kérdezte Jaime, amikor belökte az ajtót.

– Ó, nézd csak! – dorombolta Merryweather úrnő. – Bátor fivéred visszatért, felség.

– Legalábbis a nagy része. – Jaime látta, hogy a királynő alaposan felöntött a garatra. Mostanában Cersei, aki annak idején annyira megvetette a részeges Robertet, mindig tartott a keze ügyében egy kancsó bort. Ez nem tetszett neki, de újabban mintha semmi sem tetszett volna neki, amit a nővére tett. – Nagymester! – mondta Cersei. – Legyél szíves, oszd meg a híreket a parancsnokkal!

Pycelle láthatóan szörnyen kényelmetlenül érezte magát.

– Madár érkezett – kezdte. – Stokeworth-ből. Tanda úrnő üzen, hogy a lánya, Lollys erős, egészséges fiúgyermeket hozott a világra.

– Sohasem találnád ki, hogy nevezték el a kis fattyút, drága fivérem.

– Úgy emlékszem, Tywinnak akarták hívni.

– Igen, de én megtiltottam. Megmondtam Falyse-nek, nem tűröm, hogy apánk nemes nevét valami disznópásztor és egy féleszű anyakoca félresikerült kölyke viselje.

– Stokeworth úrnő erősködik, hogy nem ő tehet a névről – folytatta Pycelle. Ráncos homlokán verejték gyöngyözött. – Azt írja, Lollys férje választotta. Az a Bronn nevű férfi... úgy tűnik, sajnos...

– Tyrion – kockáztatta meg Jaime. – *Tyrionnak* nevezte el a gyereket.

A vénember reszketegen bölintott, és megtörölgette homlokát a köntöse ujjával. Jaime nem állta meg nevetés nélkül.

– Tessék, drága nővérem! Égen-földön kerested Tyriont, ő pedig egész idő alatt Lollys méhében rejtőzött.

– Mulatságos. Te és Bronn mindketten olyan mulatságosak vagytok. A fattyú nyilván ebben a pillanatban is a Féleszű Lollys valamelyik tőgyét szopogatja, az a zsoldos meg szemtelen kis tréfáján vigyorog.

– Talán ez a gyermek hasonlít némiképp a fivéredre – jegyezte meg Merryweather úrnő. – Lehet, hogy torzan vagy orr nélkül született. – Felnevetett mély torokhangján.

– Küldenünk kell a kis drágámnak valami ajándékot – jelentette ki a királynő. – Nem igaz, Tommen?

– Küldhetnék neki egy kiscicát.

– Vagy egy oroszlánkölyköt – vetette fel Merryweather úrnő. A mosolya pedig azt sugallta: *hogy széttépje a kis torkát.*

– Én másfajta ajándéokra gondoltam – mondta Cersei.

Nyilván egy új mostohaapára. Jaime ismerte már a Cersei szemében felvillanó kifejezést. Már máskor is látta, legutóbb például Tommen menyegzőjének éjszakáján, amikor porrá égette a Segítő Tornyát. A futótűz zöld fénybe vonta a bámészkodók arcát, amitől leginkább rothadó hullákra hasonlítottak, egy falka vidám kísértetre, amelyek közül némelyik csinosabb a többinél. Cersei még a hátborzongató izzásban is gyönyörű volt. Egyik keze a keblén nyugodott, az ajka enyhén szétvált, zöld szeme csillogott. *Sír*, döbrent rá Jaime, de nem tudta volna megmondani, hogy a bánattól vagy az elragadtatástól.

Jaime-t mélyen nyugtalanította ikertestvére pillantása, amelyről Aerys Targaryen jutott eszébe, és a király izgalma a lángok láttán. Egy királynak nincsenek titkai a Királyi Testőrség előtt. Uralkodása utolsó éveiben Aerys és királynéja közötti viszony igen feszült volt. Külön aludtak, és nappal is mindent megtettek, hogy elkerüljék egymást. De valahányszor Aerys elégetett valakit, Rhaella királynénak éjszaka látogatója volt. Aznap, amikor tüzre vetette buzogányos-törös Segítőjét, Jaime és Jon Darry öröködték a királyné hálóterme előtt, miközben a király bent kielégítette vágyait. „Fájdalmat okozol! – hallották Rhaella kiáltását a tölgyfa ajtón keresztül. – *Nagyon fáj!*” Groteszk módon ez még Chelsted nagyúr halálsikolyánál is rosszabb volt.

Jaime végül nem bírta magában tartani:

– Arra is felesküdtünk, hogy *őt* megvédjük.

– Igaz – bólintott Darry –, de nem tőle.

Ezután Jaime csak egyszer látta Rhaellát, aznap reggel, amikor Sárkánykőre távozott. A királyné köpönyegbe burkolózott, az arcát pedig csuklya takarta, amikor bemászott az uralkodói kerekesházba, amely levitte Aegon magas hegyéről a várakozó hajóhoz, de később hallotta, mit beszélnek egymás között a szolgálóleányai. Azt mondták, a királyné úgy nézett ki, mintha valami vadállat tépázta volna meg, karmolta volna cafatosra a combjait és rágta volna meg a melleit. *Egy koronás vadállat.*

Az örült király végül már annyira félt, hogy semmilyen pengét nem tűrt meg a jelenlétében, kivéve a Királyi Testőrség tagjainak kardját. Mosatlan szakállá összecsomósodott, ezüst-arany hajának csapzott tincsei a derekát verték, körmei kilenc hüvelyk hosszú repedezett, sárgás karmokká nőttek. A pengék azonban, amelyektől nem menekülhetett, a Vastrónus pengéi ezután is tovább kínozták. A karján és a lábán állandóan hegek és félig begyógyult vágások étkelkenkedtek.

Legyen csak megfeketedett csontok és égett hús királya, emlékezett Jaime, ahogy a nővére mosolyát figyelte. *Legyen a hamu királya.*

– Felség – szólalt meg végül. – Válthatnék veled néhány szót kettesben?

– Ahogy kívánod. Tommen, ideje nekilátnod a mai leckédnek. Menj a nagymesterrel!

– Igen, anyám. Éppen Áldott Baelorról tanulunk.

Merryweather úrnő is távozott, de előtte mindkét arcán megcsókolta a királynőt.

– Visszajöjtek vacsorára, felség?

– Nagyon megharagszom, ha nem teszed.

Jaime nem tudta nem észrevenni, hogyan ingatja a myri nő minden lépésnél a csípőjét. *Minden lépése csábítás.* Amikor becsukódott mögötte az ajtó, megköszöri a torkát és így folytatta:

– Először azok a Feketeüstök, aztán Qyburn, most meg ő. Furcsa állatsereglettel veszed körül magad mostanság, nővérkém.

– Kezdem nagyon megkedvelni Taena úrnőt. Szórakoztató.

– Margaery Tyrell kíséretéhez tartozik – emlékeztette Jaime. – Minden lépésedről beszámol a kis királynénak.

– Persze, hogy beszámol. – Cersei a pohárszékhez ment, hogy újratöltse a kupáját. – Margaery nagyon örült, amikor megkértem, engedje át nekem társaságul Taenát. Hallanod kellett volna. „*Olyan lesz neked, akár a testvéred, ahogyan nekem is az volt. Hát persze, hogy megkapod! Nekem itt vannak az unokatestvéreim és a többi hölgy.*” A mi kis királynénk nem akarja, hogy magányos legyek.

– Ha tudod, hogy kém, miért veszed magad mellé?

– Margaerynek távolról sincs annyi esze, mint képzeli magáról. Fogalma sincs róla, milyen negédes kígyóra talált ebben a myri szajhában. Arra használok Taenát, hogy megetessem a kis királynéval, amit akarom, hogy tudjon. Egy része még igaz is. – Cersei szeme rosszindulatúan csillogott. – És Taena elmond nekem mindent, amit Szűz Margaery tesz.

– Tényleg? Mennyit tudsz erről a nőről?

– Tudom, hogy anya, kicsi fiúval, akit szeretne magasra juttatni ebben a világban. Mindent meg fog tenni, amit csak kell, hogy ezt elérje. Az anyák mind egyformák. Lehet, hogy Merryweather úrnő egy kígyó, de távolról sem ostoba. Jól tudja, hogy többet tehetek érte, mint Margaery, ezért igyekeznek hasznossá válni számomra. Meglepődnél, milyen érdekes dolgokat mesélt nekem.

– Miféle dolgokat?

– Cersei leült az ablak alá.

– Tudtad, hogy a Töviskirálynő egy láda pénzt tart a hintójában? Régi arany, még a Hódítás előtti időkből. Ha egy kereskedő óvatlanul aranypénzben nevezi meg a vételárat, ő Égikert kezeivel Fizet, amelyek feleannyit nyomnak, mint a mi sárkányaink. Ugyan melyik kereskedő merne panaszkodni, hogy Mace Tyrell nagyságos anyja becsapta? – Kortyolt egyet a borból, majd így folytatta: – Élvezted a kis lovaglást?

– A nagybátyánk megjegyzést tett a távollétedre.

– Nem nagyon érdekelnék nagybátyánk megjegyzései.

– Pedig érdekelhetnének. Jó hasznát vennéd Kevannak. Ha nem is Zúgónál vagy a hegyben, akkor északon Stannis nagyúr ellen. Apánk mindig Kevanra támaszkodott, amikor...

– Roose Bolton észak őrzője. Ő majd elbánik Stannisszel.

– Bolton nagyúr csapdába esett a Nyak alatt. A vaseberek a Cailin-árokknál elvágták északtól.

– Nem sokáig. Bolton fattyú fia nemsokára elhárítja ezt az apró akadályt. Bolton kiegészítheti a seregét kétezer Freyjel, Walder nagyúr fiai, Hosteen és Aenys vezetése alatt. Ez több mint elég, hogy végezzenek Stannisszel és pár ezer megtörttel.

– Ser Kevan...

– ...azzal lesz elfoglalva Darryben, hogy megtanítsa Lancelnek, hogyan törölje ki a seggét. Apánk halála elcsüggesztette. Őreg, hasznavehetetlen ember. Daven és Damion jobb szolgálatot tehet nekünk.

– Megteszik. – Jaime-nek semmi baja sem volt az unokatestvéreivel. – De akkor is szükséged van egy segítőre. Ha nem a nagybátyánk, akkor ki?

– A nővére nevetett.

– Hát nem te. Attól ne félj! Talán Taena férje. A nagyapja segítő volt Aerys alatt.

– *A bőségszarus segítő.* Jaime elég jól emlékezett Owen Merryweatherre. Barátságos, de tehetetlen fickó volt.

– Amennyire fel tudom idézni, olyan jól végezte a dolgát, hogy Aerys száműzte és elvette a birtokait.

– Robert visszaadta neki. Legalábbis egy részüket. Taena boldog lenne, ha Orton visszaszervezhetné a többit.

– Ez most akkor arról szól, hogy kedvében járj egy myri szajhának? Azt hittem, a birodalom kormányzásáról beszélgetünk.

– A birodalmat én kormányzom.

– *Te, hogy a Hét mentsen meg bennünket.* A nővére előszeretettel képzelte magáról, hogy Tywin nagyúr mellekkel, de tévedett. Az apjuk kérlelhetetlen és békíthetetlen volt, akár egy gleccser, Cersei pedig csupa futótűz, különösen ha nem tudta megvalósítani zavartalanul terveit. Amikor megtudta, hogy Stannis elhagyta Sárkányköt, olyan kergén és szelesen viselkedett, mint valami szüzlány, mert biztos volt benne, hogy a lázadó végre feladta a harcot, és önként száműzetésbe hajózott. Amikor aztán északról üzentek, hogy ismét felbukkant a Fálnál, rettenetes haragra gerjedt. *Nincs híján az észnek, de nincs ítélőképessége, és még kevesebb türelme.*

– Erős segítőre van szükséged, hogy támogasson.

– A *gyenge* uralkodóknak van szükségük erős segítőre, ahogy Aerysnek szüksége volt apánkra. Egy erős uralkodónak csak hatékony szolgálta kell, aki végrehajtja a parancsait. – Megforgatta a bort a poharában. – Hallyne nagyúr talán megteszi. Nem ő lenne az első piromanta, aki a király segítőjeként szolgál.

Tényleg nem. A legutóbbit én öltem meg.

– Azt beszélik, hogy Vizes Aurane-t akarod kinevezni hajómesterré.

– Talán jelent rólam valaki? – Amikor Jaime nem felelt, Cersei hátravetette a haját, és így folytatta: – Vizes alkalmas a feladatra. Élete felét hajón töltötte.

– Élete felét? Nem lehet több húszévesnél.

– Huszonkettő, no és akkor mi van? Apánk még huszonegy sem volt, amikor Aerys Targaryen kinevezte segítővé. Legfőbb ideje, hogy legyen egy fiatal férfi is Tommen körül a sok ráncos öregember mellett. Aurane erős és életteli.

Erős, életteli teli és jóképű, gondolta Jaime... *Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is...*

– Paxter Redwyne jobb választás lenne. Övé Westeros legnagyobb flottája. Vizes Aurane talán el tudna irányítani egy kisebb vitorlást, de csak ha vennél neki egyet.

– Mekkora gyerek vagy, Jaime! Redwyne Tyrell zászlóhordozója és a borzalmas öreganyjának az unokaöccse. Tyrell nagyúr egyetlen háziállatát sem akarom a tanácsomban tudni.

– Úgy érted, Tommen tanácsában.

– Tudod jól, hogy értem.

Túlságosan is jól.

– Tudom, hogy Vizes Aurane rossz ötlet, Hallyne pedig még rosszabb. Ami meg Qyburnt illeti... az istenekre, Cersei, *Vargo Hoat* csapatában volt! *A Fellegvár megfosztotta a láncától!*

– A szürke birkák. Qyburn igen hasznossá tette magát számomra... És hűséges, amit a saját rokonaimról nem mondhatok el.

A varjak lakmároznak majd mindannyiunkból, ha továbbmész ezen az úton, drága nővérem.

– Cersei, hallgasd magad! Törpéket látsz minden árnyékban, és ellenségeddé teszed a barátaidat. Kevan bátyánk nem az ellenséged. *Én* sem vagyok az ellenséged.

Cersei arca eltorzult a haragtól.

– Könyörögtem a segítségedért. Térdre borultam előtted, te pedig *elutasítottál!*

– A fogadalmam...

– ...abban nem akadályozott meg, hogy megöld Aeryst. A szó csak levegő. Megkaphattál volna engem, de te inkább a palástot választottad. Kifelé!

– Nővérem...

– Azt mondtam, *kifelé!* Felfordul a gyomrom, ha csak ránézek arra a csonkra. *Kifelé!*

Hogy nyomatékot adjon a szavainak, feléje fröccsentette a borát. Nem találta el, de Jaime értette a célzást.

Az alkonyat a Fehér Kard Tornyában találta. Magányosan ücsörgött egy kupa dorne-i vörösborral és a Fehér Könyvvel. Egykori kardforgató keze csonkjával lapozgatott, amikor belépett a Viráglovag, levette a palástját és a kardszóját, és Jaime-é mellé akasztotta egy falba vert szegre.

– Láttalak ma az udvaron – mondta neki Jaime. – Jól lovagoltál.

– A jónál is jobban. – Ser Loras töltött magának egy kupa bort, és leült a félhold alakú asztalhoz, Jaime-mel szemben.

– Egy szerényebb férfiú talán úgy felelt volna, hogy „túl nagylelkű vagy hozzám, uram”, vagy „jó volt a lovam”.

– A ló megfelelő volt, te pedig nagylelkű vagy hozzám, uram, ahogy én is szerény vagyok. – Loras a könyvre mutatott. – Renly nagyúr mindig azt mondta, hogy a könyvek a mestereknek valók.

– Ez nekünk való. Minden ember története meg van itt írva, aki valaha fehér palástot viselt.

– Én is belenéztem. Szépek a pajzsok. Jobban kedvelem a gazdagabban díszített könyveket. Renly nagyúrnak volt néhány, olyan rajzokkal, amiktől egy septon megvakult volna.

Jaime önkéntelenül is elmosolyodott.

– Olyanok ebben nincsenek, ser, de a történetek bizony felnyitják a szemed. Nem árt, ha ismered azoknak az életét, akik előtted jártak.

– Ismerem. Aemon herceg, a Sárkánylovag, Ser Ryam Redwyne, a Nagyszívű, Bátor Barristan...

– ...Gwayne Corbray, Alyn Connington, Darry Démona, igen. Bizonyára hallottál Erős Lucamore-ról is.

– Kéjsóvár Lucamore-ról? – Ser Loras elvigyorodott. – Három feleség és harminc gyerek, ugye? Levágták a farkát. Elénekeljem neked a dalt, uram?

– És Ser Terrence Toyne?

– Lefektette a király ágyasát, és üvöltve halt meg. A tanulság: aki fehér nadrágot hord, jó szorosan fűzze be.

– Szürkeköppönyeges Gyles? Bökezű Orivel?

– Gyles áruló volt, Orivel gyáva féreg. Szégyent hoztak a fehér palástra. Mit akarsz ezzel mondani, uram?

– Kicsit és még kevesebbet. Ne vedd sértésnek, amit nem annak szántam, ser. Mi a helyzet Hosszú Tom Costayne-nel?

Ser Loras a fejét rázta.

– Hatvan éven át volt a Királyi Testőrség lovagja.

– Mikor volt ez? Soha nem...

– Hát Alkonyvölgyi Ser Donnel?

– Mintha hallottam volna a nevét, de...

– Hegyi Addison? A Fehér Bagoly, Michael Mertyns? Jeffory Norcross? Úgy hívták, a Hajthatatlan. Vörös Virágos Robert? Róluk mit tudnál elmondani?

– A Virágos fattyúnév. A Hegyi is.

– Mégis mindketten a Királyi Testőrség parancsnoki tisztéig emelkedtek. A történetük benne van a könyvben. Sötétfi Rolland is itt van. A Királyi Testőrségben rajtam kívül valaha szolgált legfiatalabb lovag. A csatamezőn kapta meg a palástot, és egy órával a felöltése után meghalt.

– Nem lehetett valami vitéz lovag.

– Elég vitéz volt. Ő meghalt, de a királya életben maradt. Nagyon sok bátor férfi viselte a fehér palástot. A legtöbbjüket elfelejtették.

– A legtöbbben nem is érdemelnek egyebet. A hősökre mindig emlékezni fognak. A legjobbakra.

– A legjobbakra és a legrosszabbakra. – *Tehát egyikünk neve valószínűleg tovább él majd valami dalban.* – És néhányra, akiben volt egy kicsi mindkettőből. Mint benne.

Megveregette a lapot, amit éppen olvasott.

– Kicsoda? – Ser Loras a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lássa. – Tíz fekete pötty skarlát mezőben. Nem ismerem ezt a címet.

– Ez a címer Criston Cole-é volt, aki az első Viseryst és a második Aegont szolgálta. – Jaime becsukta a Fehér Könyvet. – Úgy nevezték: a Királycsináló.

CERSEI

Három szerencsétlen bolond egy bőrszákkal, gondolta a királynő, amikor térdre borultak előtte. Nem nyújtottak valami bizalomgerjesztő látványt. *Egy kis esély mindig van.*

– Felség – mondta Qyburn halkán –, a kistanács...

– ...majd vár, amíg jónak látom. Lehet, hogy egy áruló halálhírét közölhetjük velük. – A város másik oldalán Baelor szentélyének harangjai gyászdalukat zengték. *Érted egyetlen harang sem fog szólni, Tyrion*, gondolta Cersei. *Szurokba mártom a fejedet, nyomorék testedet pedig a kutyáknak adom.* – Álljatok fel! – utasította a leendő nagyurakat. – Mutassátok, mit hoztatok nekem!

Azok felálltak. Három rongyos, visszataszító ember. Egyikük nyakán hatalmas kelés éktelekedett, és egyikük sem fürdött legalább fél éve. Már maga a gondolat mulattatta, hogy ilyeneket főúri rangra emeljen. *A lakomákon odaültethetném őket Margaery mellé.* Amikor a főbolond kioldotta a zsák madzagját és beledugta a kezét, oszlófélben lévő hús büze töltötte be a fogadótermet, mint valami romlott virág szaga. A fej szürkészöld volt és férgek nyüzögtek rajta. *Olyan szaga van, mint apámnak.* Dorcas felnyögött, Jocelyn pedig a szája elé kapta a kezét, és öklendezni kezdett.

A királynő rezzenéstelen arccal vette szemügyre a zsákmányt.

– Rossz törpét öltetek meg – mondta végül, haraggal ejtve ki minden szót.

– Nem, nem – merészelt ellentmondani az egyik bolond. – Ez biztosan ő. Törpe, látja felség? Csak egy kicsit elrohadt.

– És új orrot is növesztett – jegyezte meg Cersei. – Meglehetősen nagyot. Tyrion orrát levágták egy csatában.

A három bolond összenézett.

– Senki sem mondta – szólalt meg végül az, amelyik a fejet tartotta. – Ez csak jött szembe nagy hetykén, egy ocsmány törpe, mi meg azt hittük...

– *Mondta*, hogy veréb – tette hozzá vádlón a harmadik fickónak a keléses nyakú –, de *te* azt mondtad, hazudik.

A királynő dühös volt, hogy e miatt a komédia miatt várakoztatta a kistanácsot.

– Elraboltátok az időmet, és megöltetek egy ártatlan embert. A ti fejeteiket kellene leütnem. – De tudta, hogy ha megteszi, a következő talán habozni fog, és hagyja megszökni az Ördögfiókát. Inkább tíz láb magas halmot rak halott törpékből, de ezt nem engedi. – Tűnjetek a szemem elől!

– Igenis, felség – mondta a keléses. – Kérlek, bocsáss meg nekünk!

– Akarod a fejet? – kérdezte a fickó, amelyik tartotta.

– Add oda Ser Merynnek. Nem így, a *zsákban*, te féleszű! Úgy. Ser Osmund, vezesd ki őket!

Trant eltávolította a fejet, Feketeüst pedig a hóhérokot, így látogatásuknak nem maradt egyéb nyoma, csak Jocelyn úrnő reggelije.

– Azt azonnal takarítsd fel! – parancsolt rá a királynő. Már a harmadik fejet hozták elé. *Ez legalább törpe volt.* A legutóbbi csak egy ronda gyerek.

– Ne félj, valaki megtalálja a törpét – biztatta Ser Osmund. – És ha megvan, végzünk vele.

Valóban? Az előző éjjel Cersei a bibircsókos képű, károgó hangú öregasszonyról álmódott. Lannisportban úgy emlegették, Maggy, a béka. *Ha apám megtudta volna, mit mondott nekem, kivágta volna a nyelvét.* Cersei azonban soha senkinek sem mondta el, még Jaime-nek sem.

Melara szerint ha nem beszélünk a jóslatairól, elfelejtjük őket. Az elfelejtett jóslat pedig nem válhat valóra.

– A besúgóim mindenfelé szaglászhatnak az Ördögfióka után, felség – mondta Qyburn. A mesterek köntöséhez nagyon hasonló ruhába bújt, de szürke helyett fehérbe. Makulátlan volt, akár a Királyi Testőrség palástja. Arany csigafonat futott körbe a szegélyén, az ujjain és magas, merevített gallérján, a derekán pedig aranyzsinór rögzítette. – Óvárosban, Sirályvárosban, Dorne-ban, még a Szabad Városokban is. Bárhová fusson is, a kémeim megtalálják.

– Feltételezed, hogy elhagyta Királyvárt. Amennyire tudjuk, akár Baelor szentélyében is lapulhat. A harangzsinórokon hintázzik, ő csapja ezt a borzalmas zenebonát. – Cersei savanyú képet vágott és hagyta, hogy Dorcas felsegítse. – Gyere, uram! A tanács vár. – Ahogy lefelé mentek a lépcsőn, megfogta Qyburn karját. – Elvégezted azt a kis feladatot, amit rád bíztam?

– Elvégeztem, felség. Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott. Ekkora fejet... Órákba telt, mire a bogarak megtisztították a hústól. Utólagos engedelmekkel kibéleltem egy ezüstözött ébenfa dobozt nemezzel, hogy méltóképpen találjuk a koponyát.

– Egy vászonzsák is elég lett volna. Doran herceg a fejét akarja. Egy fikarcnyit sem fogja érdekelni, milyen dobozban érkezik.

A harangok kongása az udvaron még erősebb volt. *Csak egy fősepton volt. Meddig kell még elviselnünk ezt?* A harangzúgás ugyan dallamosabb volt, mint a Hegy üvöltése, de mégis...

Qyburn mintha megérezte volna gondolatát.

– A harangok napnyugtakor elhallgatnak, felség.

– Az nagy megkönnyebbülés lesz. Honnét tudod?

– A tudás szolgálatom része.

Varys mindannyiunkkal elhitette, hogy pótolhatatlan. Micsoda bolondok voltunk! Amint a királynő kiszivárogtatta, hogy Qyburn foglalta el az eunuch helyét, azonnal jelentkezett az öregnél a szokásos söpredék, hogy az információikat néhány pénzért váltsák. *Az ezüst volt a lényeg mindvégig, nem a Pók. Qyburn ugyanolyan jó szolgálatot tesz majd.* Már alig várta, hogy láthassa Pycelle arkifejzését, amikor Qyburn elfoglalja a helyét a tanácsban.

Amikor a kistanács ülésezett, a tanácssterem előtt mindig a Királyi Testőrség egyik lovagja őrködött. Ma ezt a szolgálatot Ser Boros Blount látta el.

– Ser Boros! – szólította meg a királynő nyájasan. – Szürkének látszol ma reggel. Talán valami rosszat ettél?

Jaime őt jelölte ki a király előkóstolójává. *Ízletes feladat, ám szegényteljes egy lovag számára.* Blount gyűlölte. Petyhüdt arca megremegett, ahogy kinyitotta nekik az ajtót.

A tanácsstagok elhallgattak, amikor beléptek. Gyles nagyúr üdvözlésül köhhentett egyet, elég hangosat ahhoz, hogy felébressze Pycelle-t. A többiek felálltak és különféle udvariasságokat mormoltak. Cersei engedélyezett magának egy nagyon halvány mosolyt.

– Uraim, remélem, megbocsátjátok a késésemet.

– Azért vagyunk itt, hogy szolgáljuk felségedet – felelte Ser Harys Swyft. – Megtiszteltetés részünkről jövedeleddel várni.

– Gondolom, mindannyian ismeritek Qyburn nagyurat.

Pycelle nem okozott csalódást.

– Qyburn *nagyúr*? – nyögte ki, és elvörösödött. – Felség, ez... egy mester szent esküt tesz, hogy nem birtokol földeket és nem visel címet...

– A te Fellegvár elvette a láncát – emlékeztette Cersei. – Ha nem mester, a mesterek fogadalmi sem köthetik. Ha emlékszel, az eunuchot is nagyúrnak szólítottuk.

– De ez az ember... nem alkalmas... – dadogta Pycelle.

– Ne merészelj nekem alkalmasságról papolni! Főleg az után a bűdös komédia után, amit nemes atyám holttestén követtél el.

– Felséged nem gondolhatja komolyan... – Felemelte foltos kezét, mintha egy ütést akarna elhárítani. – A csendes nővérek eltávolították Tywin nagyúr beleit és szerveit, lecsapolták a vérért... minden óvintézkedést megtettünk... a testét sóval és illatos növényekkel tömtük ki...

– Kímélj meg az undorító részletektől. Éreztem a te *óvintézkedéseid* eredményét. Qyburn nagyúr gyógyító művészete megmentette a fivérem életét, és nincsenek kétségeim afelől, hogy rátermettebben szolgálja majd a királyt, mint az a negédes eunuch. Uram, ismered a tanács többi tagját?

– Gyatra hírszerző volnék, ha nem ismerném őket, felség.

Qyburn helyet foglalt Orton Merryweather és Gyles Rosby között.

A tanácsosaim. Cersei gyökerestől kitépett minden rózsát, és eltávolított mindenkit, aki a nagybátyja vagy a fivérei lekötöztette lehetett. A helyükön most olyan emberek ültek, akik egyedül neki tartoznak majd hűséggel. Még új, a Szabad Városoktól kölcsönzött címekeket is adott nekik; a királynőt immár nem „mesterek” segítették a kormányzásban. Orton Merryweather a főbírája lett, Gyles Rosby a főkincstárnoka, Vizes Aurane, Hullámtörő rámenős, ifjú fattya pedig főadmirálisként szolgálja ezentúl.

Segítőnek pedig Ser Harys Swyftet tette meg.

A szelíd, kopasz és alázatos Swyft nevetséges, fehér kis szőrpamacsot viselt ott, ahol más az állát hordta. Finom anyagú, sárga zekéjének elejére lazúrkövecskékből háza kék törpekakását dolgozták. Efölött száz aranykézzel díszített, kék bársonypelerint viselt. Ser Harys nagyon izgatott lett, amikor értesült a kinevezéséről, de lassú eszével nem fogta fel, hogy sokkal inkább tús, mint valódi segítő. A lánya Cersei nagybátyjának volt a felesége, és Kevan imádtá áll nélküli, lapos mellű és csirkelábú hölgyét. Amíg Ser Haryst a kezében tartja, Kevan Lannister kétszer is meg fogja gondolni, hogy ujjat húzzon-e vele. *Igaz, egy após nem a legjobb tús, de a gyenge pajzs is jobb a semminél.*

– A király is csatlakozik hozzánk? – kérdezte Orton Merryweather.

– A fiam ifjú királynéjával játszik. A királyságról alkotott elképzelése pillanatnyilag abból áll, hogy papírokra üti a királyi pecsétet. Őfelsége még túl fiatal, hogy átlássa az államügyeket.

– És a mi vitéz testőrparancsnokunk?

– Ser Jaime a fegyverkovácsánál van, aki kezet készít neki. Tudom, hogy mindannyiunknak elege van már abból a visszatartó csonkból. Merem állítani, hogy ő legalább annyira fárasztónak találná ezeket a megbeszéléseket, mint Tommen. – Vizes Aurane halkan kuncogott ezen. *Helyes, gondolta Cersei, minél inkább nevetnek rajta, annál kevésbé jelent fenyegetést. Hadd nevéssenek!* – Van borunk?

– Van, felség. – Nagy krumpliorrával és bozontos, vörösés-narancssárgás hajával Orton Merryweather nem volt éppen jóképű férfiú, de az udvariasságnak sohasem volt híján. – Van dorne-i vörösünk, arbori aranyunk és hippokrász Égikertből.

– Az arany jó lesz. A dorne-i borok éppolyan savanyúak, mint maguk a dorne-iak. – Miközben Merryweather megtöltötte a kupáját, Cersei így folytatta: – Azt hiszem, legjobb lesz, ha velük kezdjük.

Pycelle ajka még mindig reszketett, de valahogy sikerült megtalálnia a hangját.

– Ahogy parancsolod. Doran herceg őrizetbe vétette fivére engedetlen fattyait, de Napföld még mindig forrong. A herceg azt írja, hogy addig nemigen tudja lecsillapítani a kedélyeket, míg meg nem kapja a megígért elégtételt.

– Természetesen. – *Fárasztó egy alak ez a herceg.* – A hosszú várakozásnak hamarosan vége. Napföldre küldöm Balon Swannt, hogy vigye el neki Gregor Clegane fejét.

Ser Balonnak lesz egy másik feladata is, de arról jobbnak látta nem beszélni.

– Ah. – Ser Harys Swyft mutató- és hüvelykujjával mókás kis szakállát babrálta. – Tehát halott? Ser Gregor?

– Azt hiszem, igen, uram – felelte Vizes Aurane szárazon. – Úgy tudom, a fej eltávolítása a testről gyakran halált okoz.

Cersei egy mosollyal jutalmazta; kedvelte a szellemességet, amennyiben nem ő volt a célpontja.

– Ser Gregor a sérülésébe halt bele, ahogy Pycelle nagymester előre megmondta.

Pycelle harákkolt, és savanyú pillantást vetett Qyburnre.

– A lándzsa mérgezett volt. Senki emberfia nem segíthetett rajta.
– Így mondtad. Jól emlékszem. – A királynő a segítőjéhez fordult. – Miről beszéltél éppen, amikor megérkeztem, Ser Harys?

– Verebekről, felség. Raynard septon szerint már akár kétezren is lehetnek a városban, és mindennap újabbak érkeznek. A vezetőik végítéletről és démonimádásról prédikálnak...

Cersei ivott egy korty bort. *Nagyszerű!*

– Már ideje volt, nem gondoljátok? Ti minek neveznétek ezt a vörös istent, amit Stannis imád, ha nem démonnak? A Hitnek szembe kell szállnia az ilyen gonoszszággal. – Erre Qyburn emlékeztette. Okosan tette. – Attól tartok, néhai főseptonunk túl sok mindent eltűrt. A kor elhomályosította a látását és megfosztotta az erejétől.

– Öreg, kimerült ember volt, felség. – Qyburn Pycelle-re mosolygott. – A halála nem ért meglepetésként bennünket. Senki sem remélhet annál többet, mint hogy álmában, békében érje a halál, sok-sok évvel a háta mögött.

– Nem – helyeselt Cersei –, de reméljük, hogy az utódja életerősebb ember lesz. A barátaim a másik Hegyről azt mondják, hogy nagy valószínűséggel Raynardi Torbert lesz az.

Pycelle megköszöri a torkát.

– Nekem is vannak barátaim a leghívebbek között, és ők Ollidor septont emlegetik.

– Erről a Luceonról se feledkezzünk meg – vetette közbe Qyburn. – Tegnap éjjel szopós malaccal és arbori arannyal vendégelt meg harmincat a leghívebbek közül, napközben pedig kenyeret oszt a szegényeknek, hogy bizonyítsa kegyességét.

Vizes Aurane-t szemmel láthatóan éppen annyira untatta ez a fecsegés a septonokról, mint Cerseit. Közélről nézve a haja inkább ezüstös volt, mint arany, a szeme pedig szürkészöld, míg Rhaegar hercegnek bíbor. De a hasonlóság még így is... Eltűnődött, vajon Vizes leborotválná-e a kedvéért a szakállát. Bár tíz évvel fiatalabb volt nála, kívánta őt; Cersei látta a tekintetében. Sok férfi nézett rá így, amióta a mellei bimbózni kezdtek. *Azt mondták, azért mert olyan gyönyörű vagyok, de Jaime is gyönyörű volt, rá mégsem néztek úgy soha.* Amikor kicsi volt, gyakran belebújt a fivére ruhájába. Mindig meglepődött, mennyire másképp bánnak vele az emberek, ha azt hiszik, Jaime az. Még maga Tywin nagyúr is...

Pycelle és Merryweather még mindig arról locsogott, ki esélyes a főseptoni címre.

– Az egyik éppen olyan jó lesz, mint a másik – közölte a királynő élesen –, de bárkinek a fejére kerüljön is a kristálykorona, azonnal ki kellátkoznia az Ördögfiókát! – Az utolsó fősepton feltűnően hallgatott Tyrionnal kapcsolatban. – Ami pedig ezeket a rózsaszín verebeket illeti, ameddig nem prédikálnak ámulást, addig a Hit gondjai, nem a miénk.

Orton nagyúr és Ser Harys egyetértően dörögött. Gyles Rosby ugyanerre irányuló kísérlete heves köhögési rohamba fulladt. Cersei undorodva fordult el, amikor a férfi egy véres váladéksomót harákkolt fel.

– Mester, elhoztad a völgyből érkezett levelet?

– El, felség. – Pycelle kivett egyet a nagy halom papíros közül, és kisimította. – Sokkal inkább nyilatkozat, mintsem levél. Rovottkőben írta alá Bronz Yohn Royce, Waynwood aszszonyság, Hunter nagyúr, Redfort nagyúr, Belmore nagyúr és Symond Templeton, Kilencsillag Lovagja. Mindegyikük ellátta a pecsétjével is. Azt írják...

Egy halom sületlenséget.

– Az urak elolvashatják a levelet, ha kívánják. Royce és a többiek sereget gyűjtenek a Sasfészek alatt. El akarják távolítani Kisujjt a völgy védelmezőjének posztjáról, ha kell, erővel. A kérdés, hogy engedjük-e ezt.

– Baelish nagyúr a segítségünket kéri? – kérdezte Harys Swyft.

– Eddig nem tette. Az igazat megvallva nem úgy tűnik, mintha nagyon aggódna. A legutolsó levelében csak mellékesen tesz említést a lázadókról, mielőtt alázatosan arra kérne, hogy küldjem el neki Robert néhány régi falikárpitját.

Ser Harys megint a szakállát piszkálta.

– Ezek az urak, akik aláírták a nyilatkozatot, *ők* a királyhoz folyamodnak segítségért?

- Nem.
- Akkor... talán nem is kell tennünk semmit.
- Egy háború a völgyben igencsak tragikus lenne – mondta Pycelle.

– Háború? – nevetett Orton Merryweather. – Baelish nagyúr igen szórakoztató ember, de egy háborút nem lehet szellemes megjegyzésekkel megnyerni. Kétlem, hogy vérontásra kerülne sor. És számít bármit is, ki a kis Robert nagyúr régense, amíg a völgy rendesen küldi az adóját?

Nem, határozott Cersei. Az igazat megvallva Kisujjnak több hasznát vette az udvarban. Tehetsége volt a pénz előteremtéséhez, és nem köhögött.

– Orton nagyúr meggyőzött. Pycelle nagymester, utasítsd e nyilatkozattevő urakat, hogy Petyrnek nem eshet bántódása. Máskülönb a korona számára közömbös, milyen felállásban kormányozzák tovább a völgyet Robert Arryn nagykorúságáig.

– Igen, felség.

– Beszélhetnénk a flottáról? – kérdezte Vizes Aurane. – Egy tucatonál is kevesebb hajónk élte túl a feketevízi poklot. Helyre kell állítanunk tengeri hatalmunkat.

Merryweather bólintott.

– A tengeri erő létfontosságú.

– Használhatjuk esetleg a vasembereket? – kérdezte Orton Merryweather. – Ellenségeink ellenségeit? Mit kérne tőlünk a Tengerkő Trónus a szövetségért cserébe?

– Északot akarják – felelte Pycelle –, amit királynőnk nemes atyja a Bolton-háznak ígért.

– Mily kellemetlen! – jegyezte meg Merryweather. – Észak azonban nagy. A földeket fel lehet osztani. Nem kell, hogy az elrendezés végleges legyen. Bolton talán belemegy, ha biztosítjuk róla, hogy minden erőnkkel támogatni fogjuk, miután Stannist elpusztítottuk.

– Úgy hallottam, Balon Greyjoy meghalt – szólalt meg Ser Harys Swyft. – Tudjuk, ki uralkodik most a Vas-szigeteken? Volt Balon nagyúrnak fia?

– Leo? – köhögött Gyles. – Theo?

– Theon Greyjoy Deresben nevelkedett, Eddard Stark gyámsága alatt – mondta Qyburn. – Aligha számíthatjuk a barátaink közé.

– Mintha azt hallottam volna, hogy megölték – jegyezte meg Merryweather.

– Csak egy fia volt? – Ser Harys Swyft a szakállát cibálta. – Fivérek. Voltak fivérei is. Vagy nem?

Varys tudta volna, gondolta Cersei ingerülten.

– Nem áll szándékomban összefeküdni azokkal a szánalmas tintahalakkal. Rájuk is sort kerítünk, miután elbántunk Stannisszel. Amire szükségünk van, az egy saját flotta.

– Javaslom, hogy építsünk új nehéz hadihajókat – mondta Vizes Aurane. – Kezdetnek mondjuk tízet.

– És honnét szerzünk rá pénzt? – kérdezte Pycelle.

Gyles ezt újabb köhögési rohamra való felhívásnak tekintette. Még több rózsaszín köpetet produkált, majd letörölte egy szögletes, vörös selyem zsebkendővel.

– Nincs... – sikerült kinyögnie, mielőtt a köhögés belefajtott a szót. – ...nincs... nekünk nincs...

Ser Harysnek valahogy sikerült megértenie a köhögések között rejlő választ.

– A korona jövedelmei sohasem voltak nagyobbak – tiltakozott. – Ezt maga Ser Kevan mondta.

Gyles nagyúr tovább köhögött.

– ...kiadások... aranyköpönyegesek...

Cersei már sokszor hallotta ezt a kifogást.

– Főkinctárnokunk azt akarja mondani, hogy túl sok az aranyköpönyeges és túl kevés az arany. – Rosby köhögése kezdte bosszantani. *Talán a Kövér Garth mégsem lett volna olyan rossz választás.* – Hiába nagyok a bevételek, Robert adósságait nem képesek túlszárnyalni. Ezért úgy döntöttem, hogy a háború végéig felfüggesztjük adósságaink törlesztését a Szent

Hitnek és a Braavosi Vasbanknak. – Az új fősepton bizonyára tördeli majd szentséges kezét, a braavosiak meg nyafognak és rikoltoznak majd, de mit számít? – Az így megtakarított pénzt új flottánk kiépítésére fordítjuk.

– Felsőged igen körültekintő – bölintott Merryweather nagyúr. – Ez bölcs lépés... és feltétlenül szükséges, míg véget nem ér a háború. Egyetértek.

– Én is – mondta Ser Harys.

– Felsőg – szólalt meg Pycelle reszketeg hangon –, attól tartok, ez több bajt okoz, mintsem sejtened. A Vasbank...

– ...Braavoson van, a tenger másik oldalán. Megkapják az aranyukat, mester. Egy Lannister mindig visszafizeti az adósságait.

– A braavosiaknak is van egy mondásuk – Pycelle ékköves lánca halkán csilingelt. – *A Vasbank megkapja, ami jár neki.*

– A Vasbank akkor kapja meg, ami jár neki, ha én azt mondom. Addig is a Vasbank majd szép türelmesen vár. Vizes nagyúr, kezd meg a nehéz hadihajók építését!

– Úgy lesz, felség!

Ser Harys a papírjaival zörgött.

– A következő ügy... kaptunk egy levelet Frey nagyúrtól, amelyben bizonyos követelésekkel áll elő...

– Mennyi földet meg címet akar még az az ember? – csattant fel a királynő. – Az anyjának biztosan három melle volt.

– Az urak talán nem tudják – vetette közbe Qyburn –, de a város borkiméréseiben és fogadóiban egyesek azt suttogják, hogy a korona valami módon cinkos volt Walder nagyúr bűnében.

A többi tanácsstag zavartan bámult rá.

– A vörös menyegzőre célzol? – kérdezte Vizes Aurane.

– Bűn? – kérdezte Ser Harys.

Pycelle hangosan megköszörülte a torkát, Gyles nagyúr köhögött.

– Ezek a verebek meglehetősen szókimondóak – figyelmeztette őket Qyburn. – A vörös menyegző, azt mondják, megsértett minden isteni és emberi törvényt, és azok, akiknek közük volt hozzá, átkozottak.

Cersei azonnal felfogta, mire céloz.

– Walder nagyúrnak nemsokára az Atya ítélőszéke előtt kell felelnie. Már nagyon öreg. A verebek hadd köpködjék az emlékét. Nekünk semmi közünk hozzá.

– Nincs – mondta Ser Harys.

– Nincs – rázta a fejét Merryweather.

– Senki sem gondolhat ilyesmit – fűzte hozzá Pycelle.

Gyles nagyúr köhögött.

– Egy kis nyál Walder nagyúr sírján bizonyára nem fogja zavarni a férgeket – bölintott Qyburn –, de az is hasznos volna, ha valaki *megebűnhődne* a vörös menyegzőért. Néhány Frey lehullott feje nagyban hozzájárulna az északiak lecsillapításához.

– Walder nagyúr sohasem áldozná fel a sajátjait – vetette ellen Pycelle.

– Tényleg nem – tűnődött Cersei –, de az utódai talán kevésbé lesznek finnyások. Reméljük, Walder nagyúr nemsokára megteszi nekünk azt a szívességet, hogy meghal. Az Átkelő új ura pedig keresve sem találhatna jobb alkalmat arra, hogy megszabaduljon néhány kényelmetlen féltestvértől, kínos unokatestvértől és áskálódó nővértől, mint hogy őket kiáltja ki bűnösnek.

– Míg Walder nagyúr halálára várunk, van egy másik megbeszélnivalónk – mondta Vizes Aurane. – Az Arany Kompania felbontotta szerződését Myrrel. A kikötőben az a szóbeszéd járja, hogy Stannis nagyúr fogadta fel őket, és most átjönnek a tengeren.

– És mivel fizeti ki őket? – kérdezte Merryweather. – Hóval? Nem véletlenül hívják őket *Arany Kompaniának*. Mennyi aranya van Stannisnek?

– Kevés – nyugtatta meg őket Cersei. – Qyburn nagyúr beszélt annak az öbölben várakozó myri gályának a legénységével. Ők azt állítják, az Arany Kompania Volantis felé indult. Ha át akarnak kelni Westerosra, rossz irányba vonulnak.

– Talán megunták, hogy folyton a vesztes oldalon harcolnak – jegyezte meg Merryweather.

– Ennek is része lehet benne – helyeselt a királynő. – Csak a vak nem látja, hogy a háborút gyakorlatilag megnyertük. Tyrell nagyúr körbezárta Viharvéget. Zúgót a Freyek és Daven unokatestvérem, Nyugat új őrzője ostromolja. Redwyne nagyúr hajói átkeltek a Tarthi szoroson, és gyorsan haladnak felfelé a part mentén. Sárkánykőn csak néhány halászbárka maradt, hogy megakadályozza Redwyne partraszállását. A vár talán kitart egy darabig, de ha miénk a kikötő, elvágthatjuk a védőket a tengertől. Aztán már csak maga Stannis marad nyúgnak.

– Ha hihetünk Janos uraságnak, igyekszik megnyerni ügyének a vadakat – figyelmeztette őket Pycelle.

– Állatbőrökbe bújt barbárok – mondta Merryweather megvetően. – Stannis nagyúr igen-csak kétségbeesett lehet, ha ilyenekkel szűri össze a levet.

– Kétségbeesett és ostoba – bólintott a királynő. – Az északiak gyűlölik a vadakat. Roose Boltonnak nem jelenthet gondot megnyerni őket. Néhányan máris csatlakoztak fattyú fiához, hogy segítsenek kipucolni a nyomorult vasembereket a Cailin-árokából, és megtisztítsák az utat Bolton előtt. Umber, Ryswell... a többi neve nem jut eszembe. Még Fehéröblöt sem sok választja el az átállástól. Ura beleegyezett, hogy mindkét leányunokáját Frey barátainkhoz adja, és megnyitja kikötőjét a hajóink számára.

– Azt hittem, nincsenek hajóink – szólt közbe Ser Harys zavartan.

– Wyman Manderly Eddard Stark hűséges zászlóhordozója volt – mondta Pycelle. – Bizhatunk egy ilyen emberben?

Senkiben sem bizhatunk.

– Kövér öregember, és fél. Egy tekintetben azonban valóban makacsnak bizonyul. Kitart amellett, hogy addig nem hajt térdet, míg az örököse vissza nem tér hozzá.

– Nálunk van ez az örökös? – kérdezte Ser Harys.

– Harrenhalban lesz, ha még életben van. Gregor Clegane ejtette foglyul. – A Hegy nem mindig bánt gyengéden a foglyaival, még azokkal sem, akik csinos váltságdíjat értek. – Ha halt, azt hiszem, el kell küldenünk Manderly nagyúrnak a gyilkosai fejét, legőszintébb bocsánatkérésünkkel együtt.

Ha egy fej elég volt hozzá, hogy megbékítse Dorne hercegét, egy zsáknyi elég kell legyen egy főkabórbe bugyolált, kövér északinak.

– Vajon nem próbálja-e Stannis nagyúr is megnyerni magának Fehérrév szövetségét? – kérdezte Pycelle nagymester.

– Ő, már meg is próbálta. Manderly továbbküldte nekünk a leveleit, és kitérő választ adott rájuk. Stannis Fehérrév kardjait és ezüstjét követeli, és cserébe... nos, *semmit* sem ígér. – Egy nap hálából gyertyát gyújt majd az Idegennek, amiért Renlyt vitte el, és Stannist hagyta itt. Ha fordítva történik, az élete most sokkal nehezebb lenne. – Ma reggel újabb madár érkezett. Stannis a hagymacsempészét küldte Fehérrévbe, hogy tárgyaljon a nevében. Manderly bedugta a nyomorultat egy cellába. Azt kérdezi tőlünk, mit tegyen vele.

– Küldje ide, hogy kikérdezhessük – javasolta Merryweather nagyúr. – A fickó sok hasznos dolgot tudhat.

– Haljon meg – mondta Qyburn. – A halála jó lecke lesz az északiaknak. Megtanulják belőle, mi vár az árulókra.

– Szívből egyetértek – bólintott a királynő. – Utasítottam Manderly nagyurat, hogy haldéktalanul ütse le a fejét. Ezzel teljesen kizárhatjuk, hogy Fehérrév Stannist támogassa.

– Stannisnek szüksége lesz egy új segítőre – jegyezte meg Vizes Aurane kuncogva. – Talán a répalovag lesz az?

– Répalovag? – kérdezte Ser Harys bizonytalanul. – Ki az az ember? Sohasem hallottam róla.

Vizes nem válaszolt, csak a szemét forgatta.

– És ha Manderly nem hajlandó rá? – kérdezte Merryweather.

– Nem mer ellentmondani. A hagymalovag feje a pénz, amin megveheti a fia életét – mosolygott Cersei. – A dagadt, vén bolond talán hűséges volt a Starkokhoz a maga módján, de most, hogy Deres farkasai kipusztultak...

– Felséged megfeledkezik Sansa úrnőről – jegyezte meg Pycelle.

A királynő dühbe gurult.

– Természetesen nem feledkeztem meg a kis nőtény farkasról! – Nem volt hajlandó kiejteni a száján a lány nevét. – Be kellett volna dugnom a sötétcellába, mint egy áruló lányát, de ehelyett a köreimbe fogadtam. Osztozott a kandallómon és az asztalomon, a saját gyerekeimmel játszott. Etettem, öltöztettem, igyekeztem egy kicsit felnyitni a szemét a világra, és hogy hálálta meg a jóindulatomat? Segített meggyilkolni a fiamat! Ha megtaláljuk az Ördögfiókat, megtaláljuk Sansa úrnőt is. Nem halt meg... de ha a kezeim közé kerül, megígérhetem, hogy dalolni fog az Idegenek, és könyörög majd a csókjáért!

Kínos csend állt be. *Mi az, mind lenyelték a nyelvüket?* gondolta Cersei ingerülten. Ennyi is épp elég volt, hogy eltűnjön, miért is vesződik a tanáccsal.

– Mindenesetre – folytatta a királynő –, Eddard nagyúr kisebbik lánya tényleg Bolton nagyúrral van, és amint a Cailin-árok elesett, hozzáadják a fiához, Ramsayhez. – Amíg a lány elég jól játssza a szerepét, és alátámasztja a követelésüket Deresre, egyik Boltont sem fogja különösebben érdekelni, hogy valójában valami intéző kölyke, akit Kisujj varázsolt elő. – Ha északnak egy Stark kell, hát kapnak egyet. – Megvárta, míg Merryweather ismét megtölti a kupáját. – A Falon viszont újabb probléma jelentkezett. Az éjjeli őrség testvéreinek elment az eszük, és Ned Stark fattyú fiát választották meg parancsnokuknak.

– Havasnak hívják a fiút – mondta Pycelle gyámoltalanul.

– Egyszer láttam őt Deresben – folytatta a királynő –, bár a Starkok mindent elkövettek, hogy elrejtsek. Nagyon hasonlít az apjára.

A férje féltrelepésének a gyümölcsei is Robertre hasonlítottak, de benne legalább volt annyi jóérzés, hogy eldugta őket szem elől. Egyszer, az után a sajnálatos esemény után a macskával, dűnnyögött valamit arról, hogy az udvarba hozza valamelyik törvénytelen lányát. „Tedd, ahogy jónak látod – mondta neki akkor Cersei –, de ne lepődj meg, ha azt talárod, hogy a város nem a legegészségesebb hely egy serdülő lánynak.” A zúzódásokat, amiket ezzel a megjegyzéssel kiérdemelt, nehéz volt elrejtteni Jaime elől, de legalább a fattyú lányról nem esett több szó. *Catelyn Tully eger volt, máskülönben a bölcsőjében fojtotta volna meg Havas Jont. Ehelyett viszont rám hagyta a piszkos munkát.*

– Havas Eddard nagyúr árulásra való hajlamát is örökölte – mondta. – Az apja Stannisnek adta volna a birodalmat. A fia földet és várakat adott neki.

– Az éjjeli őrség esküje szerint nem vesz részt a Hét Királyság háborúiban – emlékeztette őket Pycelle. – A fekete testvérek évezredek óta tartják magukat ehhez a hagyományhoz.

– Máig tartották – mondta Cersei. – A fattyú kölyök írt nekünk, hogy megerősítse: az éjjeli őrség nem áll egyik oldalra sem, de a tettei meghazudtolják a szavait. Ételt és menedéket nyújtott Stannisnek, s még van képe fegyvereket és embereket kérni tőlünk.

– Felháborító! – méltatlankodott Merryweather nagyúr. – Nem engedhetjük meg, hogy az éjjeli őrség csatlakozzon Stannishez.

– Árulónak és lázadónak kell nyilvánítanunk ezt a Havast – jelentette ki Ser Harys Swyft. – A fekete testvéreknek le kell váltaniuk őt.

Pycelle fáradtan bölintott.

– Javaslom, tájékoztassuk a Fekete Várat, hogy addig nem kapnak embereket, míg Havast el nem mozdítják.

– Az új dromondjainkhoz evezősök is kellenek majd – mondta Vizes Aurane. – Utasítsuk az urakat, hogy ezentúl ne a Falra, hanem hozzám küldjék a vadorzóikat és tolvajait.

Qyburn mosolyogva előrehajolt.

– Az éjjeli őrség véd meg bennünket a kísértetektől és mumusoktól. Uraim, én azt mondom, segítsük a bátor fekete testvéreket!

Cersei kemény pillantást vetett rá.

– Mit akarsz ezzel?

– Csak ennyit – felelte Qyburn. – Az éjjeli őrség már évek óta könyörög emberekért. Stannis nagyúr válaszolt a könyörgésükre. Hát tehet Tommen király ennél kevesebbet? Őfelsége küldjön száz embert a Falra. Látszólag azért, hogy feketét öltsenek, de valójában...

– ...hogy eltávolítsák Havas Jont a parancsnoki posztról – fejezte be Cersei élvezettel. *Tudtam, hogy jól döntök, amikor bevettem őt a tanácsba.* – Pontosan ezt fogjuk tenni! – Nevetett. *Ha ez a fattyú kölyök tényleg az apja fia, semmit sem fog gyanítani. Talán még köszönetet is mond nekem, mielőtt a penge a bordái közé hatol.* – Természetesen nagy körültekintéssel kell eljárunk. A többit bízátok rám, uraim!

Így kellett elbánni egy ellenséggel: törrel, nem pedig nyilatkozatokkal.

– Remek munkát végeztünk ma, uraim. Köszönöm nektek. Van még valami?

– Még egy utolsó dolog, felség – mondta Vizes Aurane bocsánatkérő hangon. – Nem szívesen rabolom a tanács idejét ilyen jelentéktelen semmiségekkel, de mostanában furcsa dolgokat hallani a kikötőben. A keletről jött tengerészek sárkányokról sutognak...

– ...meg mantichórákról nyilván és szakállas manókról – kacagott Cersei. – Akkor gyere vissza, ha törpékről hallasz, uram.

Azzal felállt, jelezve, hogy a tanácskozás véget ért.

Erős őszi szél fújt, amikor Cersei elhagyta a tanácsstermet, és Áldott Baelor harangjai még mindig gyászdalukat zengték a város felett. Az udvaron vagy negyven lovag püfölte egymást karddal és pajzsral, fokozva a hangzavart. Ser Boros Blount visszakísérte a királynőt a lakosztályába, ahol Merryweather úrnő éppen Jocelynnel és Dorcasszal kacagott valamin.

– Mi az, amit ennyire viccesnek találtok?

– A Redwyne ikreket – felelte Taena. – Mindketten beleszerettek Margaery úrnőbe. Régen folyton azon veszekedtek, melyikük lesz az Arbor következő ura. Most meg mind a kettő be akar lépni a Királyi Testőrségbe, csak hogy a kis királyné közelében lehessenek.

– A Redwyne-oknak mindig is több szeplőjük volt, mint eszük. – Azért ezt nem ártott tudni. *Ha Horrorrt vagy Vajfejt netán rajtakapnák Margaeryvel az ágyban...* Cersei eltűnődött, vajon a kis királynénak tetszenek-e a szeplők. – Dorcas, hívd ide nekem Ser Osney Feketeüstöt!

Dorcas elpirult.

– Ahogy parancsolod.

Miután a lány elment, Taena Merryweather kérdő tekintettel nézett a királynőre.

– Miért vörösödött el ennyire?

– Szerelem. – Most Cerseien volt a nevetés sora. – Tetszik neki a mi Ser Osneynk.

Ő volt a legfiatalabb és a legborotváltabb a Feketeüstök közül. Neki is ugyanolyan fekete volt a haja, horgas az orra és könnyed a vigyora, mint a bátyjának, Osmundnak, ő azonban az egyik arcán ráadásként három hosszú sebhellyel is büszkélkedhetett. Tyrion egyik szajhájának az ajándékai voltak.

– Azt hiszem, szereti a sebhelyeit.

Merryweather úrnő sötét szeme csak úgy csillogott a dévajáságtól.

– Úgy ám. A sebhelyektől a férfiak veszélyesnek tűnnek, a veszély pedig izgató.

– Megdöbbenesz, hölgyem – mondta a királynő incselkedve. – Ha annyira felizgat a veszély, miért mentél hozzá Orton nagyúrhoz? Persze mindannyian kedveljük őt, de akkor is...

Petyr egyszer megjegyezte, hogy a Merryweather-ház címerét ékesítő bőségszaru remekül illik Ortonhoz, mivel répaszínú a haja, az orra helyén cékla, az esze helyén pedig borsókása van.

Taena nevetett.

– Az uram bőkezűbb, mint amilyen veszélyes, ez igaz. De... Remélem, felséged nem fog kevesebbnek tartani ezért, de nem egészen szűzként kerültem Orton ágyába.

Ti ott a Szabad Városokban mind szajhák vagytok, nem igaz? Ezt jó volt tudni; egy nap még hasznát veheti.

– És ugyan, ki volt ez a szerető, aki ennyire... veszélyes volt?

Taena olajbarna bőre még sötétebb lett, ahogy elpirult.

– Ó, nem lett volna szabad beszélmem. Felsőged megőrzi a titkomat, ugye?

– A férfiaknak sebhelyeik vannak, a nőknek titkaik.

Cersei arcon csókolta. *Előbb-utóbb úgyis kiszedem belőled a nevét.*

Amikor Dorcas visszatért Ser Osney Feketeüsttel, a királynő elküldte a hölgyeit.

– Gyere, Ser Osney, ülj oda velem az ablakhoz. Megkínálhatlak egy pohár borral? – Maga töltött mindkettejüknek. – Kopottas a palástod. Lehet, hogy kapsz tőlem egy újat.

– Egy fehéret? Ki halt meg?

– Még senki – felelte a királynő. – Ez lenne a kívánságod, hogy csatlakozz Osmund bátyádhoz a Királyi Testőrségben?

– Ha nem sértelek meg, szívesebben csatlakoznék a *királynői* testőrséghez.

Amikor Osney vigyorgott, az arcán húzódó sebhelyek élénkvrösrre váltottak. Cersei végighúzta az ujját a hegeken.

– Bátor a nyelved, ser. Még a végén újra megfélemlékezek magamról.

– Az jó lenne. – Ser Osney elkapta a kezét és otrombán megsókolta az ujjait. – Drága királynőm!

– Romlott egy fickó vagy te – suttogetta a királynő –, és azt hiszem, nem igazi lovag. – Engedte, hogy a köntöse selymén át megérintse a mellét. – Elég!

– Nem. Akarlak.

– Már megkaptál.

– Csak egyszer. – Megint megragadta a bal mellét, és ügyetlenül megszorította, amivel Robertet juttatta az eszébe.

– Egy kellemes éjszaka egy jó lovagnak. Pompás szolgálatot tettél nekem, és megkaptad érte a jutalmadat. – Cersei ujjai végigsimították a férfi nadrágját. A szöveten keresztül is érezte, hogy megkeményedik. – Csak nem egy új ló hátán láttalak tegnap reggel az udvaron?

– A fekete csődör? Igen. Osfryd bátyám ajándéka. Éjfélnek hívom.

Milyen csodálatosan eredeti.

– Remek ló a csatába. Az élvezethez azonban nincs jobb egy vágtnál egy tüzes, fiatal kancsikón. – Rámosolygott és megszorította. – Mondd meg nekem őszintén. Csinosnak tartod a mi kis királynénkat?

Ser Osney gyanakodva elhúzódott.

– Azt hiszem. Ahhoz képest, hogy kislány. Nekem inkább asszony kell.

– Miért nem mindkettő? – suttogetta Cersei. – Szakítsd le nekem a kis rózsabimbót, és nem leszek hálátlan.

– A kis... Margaeryre gondolsz? – Ser Osney lelkesedése hirtelen hervadni kezdett a nadrágjában. – De ő a király felesége. A király egyik őrzőjének a fejébe került, hogy lefektette a király feleségét, nem?

– Sok-sok évvel ezelőtt. – *A király szeretője volt, nem a felesége, és a feje volt az egyetlen, amit nem veszített el. Aegon izenként szedte szét, és végignézette a nővel.* De Cersei nem akarta, hogy Osney ezen az ősrégi kellemetlenségen rágódjon. – Tommen nem Méltatlan Aegon. Ne félj, azt teszi, amit mondok neki. Azt akarom, hogy Margaery veszítse el a fejét, nem pedig azt, hogy te.

Osney elgondolkodott.

– Úgy érted, a szüzességét veszítse el?

– Azt is. Már persze ha még megvan neki. – Megint végigsimított a sebhelyein. – Hacsak nem gondolod, hogy Margaeryt esetleg hidegen hagyja a... vonzerőd.

Osney sértett arcot vágott.

– Kedvel engem. Az unokatestvérei mindig ugratnak engem az orrom miatt... hogy milyen

nagy, meg minden. Amikor Megga utoljára ezt csinálta, Margaery rájuk szólt, hogy hagyják abba, és azt mondta, szép az arcom.

– Tessék, helyben vagy!

– Helyben – bólintott a férfi kétkedően –, de hol leszek, ha ő... ha én... miután mi ketten...?

– ...miután megtettétek? – Cersei fenyegetően elmosolyodott. – Lefeküdni a királynéval árulás. Tommennek nem lesz más választása, mint hogy elküldjön a Falra.

– A Falra? – kérdezte Osney rémülten.

Cerseinek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne nevesse el magát. *Nem, nem szabad. A férfiak utálják, ha kinevetik őket.*

– A fekete köpönyeg jól menne a szemedhez, és fekete hajadhoz.

– A Falról senki sem tér vissza.

– Te visszatérsz. Nem kell mást tenned, csak megölnöd egy fiút.

– Milyen fiút?

– Egy fattyút, aki összeszúrta a levet Stannisszel. Ifjú és tapasztalatlan, neked pedig lesz száz embered.

Cersei érezte rajta, hogy fél, de túl büszke volt hozzá, hogy ezt beismerje. *A férfiak mind egyformák.*

– Több kölyköt öltem meg, mint számon tudnám tartani – bizonygatta. – Ha a fiú halott, kegyelmet kapok a királytól?

– Kegyelmet és főúri címet. – *Persze ha Havas Jon testvérei nem kötnek fel előbb.* – Egy királynőnek szüksége van kísérőre. Olyanra, aki nem ismer félelmet.

– Feketeüst nagyúr? – Lassan mosolyra húzódott a szája, és a sebei lángra gyúltak. – Igen, jól hangzik! Egy igazi úri uraság...

– ...aki méltó rá, hogy ágyba bújjon a királynővel.

Osney összevonta a szemöldökét.

– De a Falon hideg van.

– Én viszont meleg vagyok. – Cersei átölelte a nyakát. – Vigyél ágyba egy lányt, ölj meg egy fiút, és a tiéd vagyok. Megvan hozzá a bátorságod?

Osney gondolkodott egy pillanatig, aztán rábólintott.

– Én vagyok a te embered.

– Bizony az vagy, ser. – Megcsókolta, és hagyta hogy egy kicsit megízlelje a nyelvét, mielőtt elhúzta volna az arcát. – Egyelőre elég. A többivel várnunk kell. Rólam fogsz álmodni ma éjjel?

– Igen. – A hangja rekedt volt.

– És amikor ágyban vagy a Szűz Margaeryvel? – kérdezte incselkedve. – Amikor benne vagy, akkor is rólam fogsz álmodni?

– Igen – fogadkozott Osney Feketeüst.

– Jól van.

Miután elment, Cersei behívta Jocelynt, hogy bontsa ki a haját, ő pedig közben kibújt a cipőjéből és elnyújtózott, mint egy macska. *Én erre születtem*, mondta magában. Legjobban a terv előkelő eleganciája nyugozta le. Még Mace Tyrell sem mer majd drágalátos leánykája védelmére kelni, ha rajtakapják egy olyannal, mint Osney Feketeüst, és sem Stannis Baratheonnak, sem Havas Jonnak nem lesz oka eltűnődni azon, vajon miért küldték Osneyt a Falra. Tesz róla, hogy Ser Osmund legyen az, aki rajtakapja az öccsét a kis királynéval; így a másik két Feketeüst hűsége nem kérdőjeleződik meg. *Ha apám most látna, nem kapkodna annyira, hogy megint férjhez adjon. Kár, hogy ennyire halott. Ő meg Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon, mind halottak. Csak Tyrion maradt, ám ő sem sokáig.*

Aznap éjjel a királynő a hálótermébe hívatta Merryweather úrnőt.

– Iszol velem egy kupa bort? – kérdezte tőle.

– Egy kicsit. – A myri nő nevetett. – Egy nagyot.

– Szeretném, ha holnap reggel meglátogatnád a menyemet – közölte Cersei, miközben

Dorcas átöltöztette a lefekvéshez.

– Margaery úrnő mindig örömmel lát engem.

– Tudom. – A királynő figyelmét nem kerülte el a stílus, ahogyan Taena Tommen kis feleségét emlegette. – Mondd meg neki, hogy hét méhviasz gyertyát küldtettem Baelor szentélyébe a mi drága főseptonunk emlékére.

Taena nevetett.

– Ha így van, ő hetvenhetet küld majd, nehogy túlgyászold őt!

– Nagyon megharagszom, ha nem teszi – mondta a királynő mosolyogva. – Mondd meg neki azt is, hogy van egy titkos imádója, egy lovag, akit annyira elvarázsol a szépsége, hogy éjszakánként nem tud aludni!

– Megkérdezhetem felségedet, ki ez a lovag? – Taena nagy, sötét szemében huncut fény gyúlt. – Csak nem Ser Osney?

– Talán – felelte a királynő –, de ne add ki a nevet könnyen. Úgy kelljen kiszednie belőled. Megteszed ezt nekem?

– Ha ezzel örömet szerzek neked. Az minden kívánságom, felség.

A hideg szél még jobban felerősödött odakint. Kora hajnalig fennmaradtak, arbori aranyat szopogattak, és meséltek egymásnak. Taena eléggé berúgott, és Cersei csak megtudta tőle titkos szerelme nevét. Egy myri hajóskapitány volt, félig kalóz, vállig érő fekete hajjal és egy sebhellyel, amely az állától a füléig futott.

– Százszor mondtam neki, hogy nem, de ő csak azt hajtogatta: igen – emlékezett az asszony –, míg végül én is igent nem mondtam. Nem az a fajta férfi volt, akit csak úgy vissza lehet utasítani.

– Ismerem ezt a fajtát – bólintott a királynő fanyar mosollyal.

– Talán felséged is ismert régen ilyen férfit?

– Robertet – hazudta, s közben Jaime-re gondolt.

Mégis, amikor behunyta a szemét, a másik fivérééről álmodott, és a három nyomorult bolondról, akikkel a napja kezdődött. Álmában Tyrion fejét hozták el neki a zsákjukban. Bronzba öntette, és az éjjeliedényében tartotta.

A VASKAPITÁNY

Északi szél fúj, amikor a *Vasdiadal* megkerülte a szirtfokot, és behajózott a Nagga Bölcsőjének nevezett szent öbölbe.

Victarion megállt a hajó orrában Nute, a borbély mellett. A távolban kirajzolódott Ó-Wyk szent partja, fölötte pedig a füves hegy, ahol Nagga bordái hatalmas, fehér, hajóárbochnyi vastagságú, és kétszer olyan magas fatörzsekként meredtek elő a földből. *A Szürke király csarnokának csontváza*. Victarion érezte a hely varázserejét.

– Balon azok alatt a csontok alatt állt, amikor először királlyá kiáltotta ki magát – emlékezett. – Megfogadta, hogy visszaszerzi a szabadságunkat, és Háromszor Megfűlt Tarle uszadékfa koronát helyezett a fejére. „BALON! – kiabálta mindenki –, BALON! BALON A KIRÁLY!”

– A te nevedet éppolyan hangosan kiabálják majd – mondta Nute.

Victarion bólintott, bár nem osztozott a borbély magabiztosságában. *Balonnak háromfia volt, és egy lánya, akit nagyon szeretett.*

Ezt felelte a kapitányainak is a Cailin-árok nál, amikor először biztatták, hogy követelje magának a Tengerkő Trónust.

– Balon fiai halottak – mondta a Kőházi Vörös Ralf –, Asha pedig nő. Te voltál a fivéred erős jobb keze, neked kell felvenned a kardot, amit elejtett.

Amikor Victarion emlékeztette őket, hogy Balon azt parancsolta, tartsa az Árkot az északiakkal szemben, Ralf Kenning így szólt:

– A farkasok megtörték, uram. Mi értelme elfoglalni ezt a mocsarat, ha közben elveszítjük a szigeteket?

– A Varjúszemű túl sokáig volt távol. Nem ismer bennünket – tette hozzá Sánta Ralf.

Euron Greyjoy, a Szigetek és Észak királya. A gondolatra régi harag izzott fel a szívében, de akkor is...

– A szó csak szél – mondta nekik Victarion –, és az egyetlen jó szél az, amelyik megfeszíti a vitorlánkat. Azt akarjátok, hogy harcoljak a Varjúszeművel? Fivér a fivér, vas szülte a vas szülte ellen?

Euroné volt az idősebb joga, bármennyi rossz vér állt is középük. *Nincs átkozottabb annál, aki a rokona vérént ontja.*

Amikor azonban eljutott hozzájuk a Hínárhajú üzenete, amely királyválasztó gyűlésre szólított, minden megváltozott. *Aeron a Vizbefűlt Isten hangján szól*, emlékeztette magát Victarion, és ha a *Vizbefűlt Istennek az az akarata, hogy én üljek a Tengerkő Trónuson...* Másnap átadta a Cailin-árok parancsnokságát Ralf Kenningnek, és a szárazföldön át elindult a Lázfolyó felé, ahol a Vasflotta várakozott a nád és a fűzfák között. A viharos tenger és a szeszélyes széljárás alaposan lelassította, de csak egy hajót veszített el, és végre hazatérhetett.

A *Bánat* és a *Vasbosszú* szorosan követték a *Vasdiadalt*, amikor megkerülte a kiugró földnyelvet. Kissé hátrébb ott jött az esti dagály hátán a *Kőököl*, a *Vasszél*, a *Szürke Szellem*, a *Quellon nagyúr*, a *Vickon nagyúr*, a *Dagon nagyúr* és a többi, a Vasflotta kilentezede, hosszú mérföldekre nyúló, ritkás oszlopban. A vitorlák látványa mélységes elégedettséggel töltötte el Victarion Greyjoyt. Soha férfi nem szerette még úgy a feleségét, ahogyan ő szerette a hajóit.

Ó-Wyk szent partja mentén hosszúhajók sorakoztak, ameddig csak a szem ellátott, árbocaik lándzsaerdőként meredtek a magasba. A mélyebb vizeken a zsákmány ringatózott: rajtaütésben vagy ütközetben szerzett koggák, karakkok, dromondok, amelyek túl nagyok voltak ahhoz,

hogy kikössenek velük a parton. A hajók orrán, tatján és árbocain ismerős lobogók lengtek.

Nute, a borbély a part felé hunyorított.

– Az ott Harlaw uraság *Tengeri Dala*?

A borbély zömök, dongalábú fickó volt hosszú karokkal, de a szeme már nem volt olyan jó, mint ifjúkorában. Annak idején olyan jól bánt a fejszével, hogy azt mondták, meg tudna borotválni vele egy embert.

– Az, a *Tengeri Dal*. – Úgy tűnt, Könyves Rodrik otthagyta a könyveit. – És ott van a vén Drumm Mennydörgője is, mellette meg Feketedagály *Éji Suhanója*. – Victarion szeme ugyanolyan éles volt, mint régen. Még felvont vitorlával és ernyedten lógó zászlókkal is felismerte a hajókat, ahogy az a Vasflotta kapitányához illik. – Ott az *Ezüstuszony* is. Sawane Botley valamelyik rokona.

Victarion hallotta, hogy a Varjűszemű vízbe fojtatta Botleyt, az örököse pedig elesett a Cailin-ároknaál, de voltak még fivérek és más fiak is. *Hányan is? Négyen? Nem, öten, és egyiküknek sincs különösebb oka kedvelni a Varjűszeműt.*

Aztán meglátta. Egyárbocos, karcsú, sekély járatú, sötétvörös testű gálya. A felcsavart vitorlák feketék voltak, mint a csillagtalán égbolt. A *Csend* még így, kikötve is gyorsnak és könnyörtelennek látszott. A hajó orrát kinyújtott kezű, fekete vas leány díszítette. Karcsú dereka, hetyke melle és hosszú, formás lába volt. A fejről szélfűtta, fekete vas haj zuhatag omlott alá, a szeme helyén igazgyöngy csillogott, de nem volt szája.

Victarion keze ökölbe szorult. Négy embert és egy feleséget vert agyon ezzel a kézzel. Bár a haja már itt-ott deresedett, az erejéből mit sem veszített, a mellkasa még mindig széles volt, akár egy bikáé, a hasa lapos, mint egy kamasz fiúé. *Aki rokont öl, átkozott lesz istenek és emberek előtt egyaránt,* figyelmeztette Balon azon a napon, amikor tengerre küldte a Varjűszeműt.

– Itt van – mondta Victarion a Borbélynak. – Vonjátok be a vitorlákat. Evezőkkel megyünk tovább. A *Bánat* és a *Vasbosszú* álljon a *Csend* és a tenger közé. A flotta többi része zárja le az öblöt. Az engedélyem nélkül nem távozhat sem ember, sem madár.

A parton állók észrevették a vitorláikat, barátok és rokonok üdvözlő kiáltásai harsantak. A *Csend* fedélzetéről azonban egy hang sem hallatszott. Az ott várakozó néma korcsok szótlánul figyelték a közeledő *Vasdiadalt*. Szurokfekete férfiak és a sothorosi majmokhoz hasonlatos zömök, szőrös teremtmények bámultak vissza Victarionra. *Szörnyetegek,* gondolta.

A *Csend*től húszlábnyira vetettek horgonyt.

– Engedjete le egy csónakot, kimegyek a partra!

Miközben az evezősök elfoglalták a helyüket, Victarion felcsatolta övét. Az egyik oldalán kard, a másikon tör lógott. Nute, a borbély kapitánya vállára erősítette a palástját. A palást kilenc réteg aranybrokátból készült, Greyjoy krakenjének alakjában, s a szörny karjai Victarion csizmáját verdesték. A palást alatt fekete bőrmellényt és súlyos, szürke sodronyínget viselt. A Cailin-ároknaál megszokta, hogy éjjel-nappal páncélban járjon. A kisebesedett vállat és a sajgó izmokat könnyebb volt elviselni, mint a véres beleket. Elég volt, ha a mocsári ördögök mérgezett nyílveesszője éppen csak megkarcolta az embert, és a szerencsétlen lába között néhány óra múlva vörösesbarna, darabos sugárban folyt el élete. *Bárki nyeri is el a Tengerkő Trónust, magam bánok el a mocsári ördögökkel.*

Victarion magas, fekete, harci krakent mintázó sisakot tett a fejére, amelynek karjai az arcát körbefogva az álla alatt fonódtak össze. Addigra menetkészen állt a csónak is.

– Rád bízom a ládákat – mondta Nute-nak, mielőtt átlépett a hajó oldalán. – Gondoskodj róla, hogy állandóan erős őrizet alatt legyenek.

A ládákon nagyon sok múltott.

– Ahogy parancsolod, felség.

Victarion savanyú, mogorva képet vágott.

– Még nem vagyok király.

Lemászott a csónakba.

Hínárhajú Aeron a parti fővenyen várta, vizestömlőjével a hóna alatt. A pap ösztövért volt és magas, de alacsonyabb Victarionnál. Az orra cápauszonyként emelkedett ki csontos arcából, a szeme akár a vas. Szakálla derekáig ért, hajának gubancos tincsei minden széllökésnél neki-ütődtek a combja hátuljának.

– Testvérem – szólította meg. A hideg hullámok fehér tajtékot vetve törtek meg a bokájuk körül. – Ami halott, nem halhat meg többé.

– De felkél, keményebben és erősebben.

Victarion levette a sisakját és letérdelt. Az öböl vize megtöltötte a csizmáját és átította a nadrágját. Aeron sós vízzel öntözte meg a homlokát. Együtt imádkoztak.

– Hol van fivérünk, a Varjűszemű? – kérdezte a kapitány Hínárhajú Aerontól, miután végeztek az imádsággal.

– Övé a nagy aransátor, ahol a legnagyobb a lárma. Istentelen emberekkel és szörnyetgekkel veszi körül magát, rosszabb alakokkal, mint azelőtt. Apánk vére megromlott az ereiben.

– Az anyánké is.

Victarion beszélni sem akart rokongyilkosságról itt, ezen a szent helyen, Nagga csontjai alatt, a Szürke Király csarnokában, de sok éjszakán álmolta, hogy páncélkesztyűs öklével Euron vigyorgó képébe sújt, ütése nyomán szétnyílik a hús, és a rossz vér vörösen árad mindenfelé. *Nem szabad. A szavamat adtam Balonnak.*

– Mindenki eljött? – kérdezte szentéletű fivérértől.

– Mindenki, aki számít. A kapitányok és a királyok. – A Vas-szigeteken a kettő egy és ugyanaz volt, mivel minden kapitány király volt a hajóján, és minden királynak egyben kapitánynak is kellett lennie. – Magadnak akarod követelni apánk koronáját?

Victarion elképzelte magát a Tengerkő Trónuson.

– Ha a Vízbefűlt Isten úgy akarja.

– A hullámok beszélnek majd, testvérem – mondta Hínárhajú Aeron, és a tenger felé fordult. – Hallgasd a hullámokat, testvérem!

– Igen. – Victarion eltűnődött, vajon hogyan hangozhat a neve, ahogy a hullámok suttozgják és a kapitányok meg királyok kiáltozzák. *Ha hozzám kerül a kupa, nem fogom eltolni magamtól.*

Emberek gyűltek köré jókivánságaikkal és hogy megnyerjék kegyét. Jöttek minden szigetről: Victarion látott Feketedagályokat, Tawneykat, Orkwoodokat, Kőfákat, Wyncheket és még sok más család képviselőit. Ott voltak a Jótestvérek Ó-Wykről, Nagy-Wykről és Orkhegyről is. Ott voltak a Coddok is, bár a becstelen emberek mind megvetették őket. Szerény pásztorok, szövők, Netleyk ősi, büszke házak fiaival keveredtek; még a szerény szolgák, rabszolgák és sófeleségek vérei is ott voltak. Egy Volmark megveregette Victarion hátát; két Sparr borostömlőt nyomott a kezébe. Nagyot húzott a tömlőből, megtörölte a száját, majd velük ment a tábornözeikhez, és meghallgatta, ahogy háborúról, koronáról zsákmányról, és uralma dicsőségéről meg szabadságáról szónokolnak.

A Vasflotta emberei aznap éjjel vitorlavászonból hatalmas sátrat emeltek a dagályvonal fölé, hogy Victarion megvendégelhessen félszáz híres kapitányt nyáron sült gödölyével, sózott tökehállal és tengeri homárral. Aeron is eljött. Halat evett és vizet ivott, miközben a kapitányok annyi sört vedeltek, amennyi az egész Vasflottát elbírt volna. Sokan ígérték neki a hangjukat: Erős Fralegg, a fürges eszű Éles Alvyn, a púpos hátú Hotho Harlaw. Hotho az egyik lányát is felajánlotta királynénak.

– Nincs szerencsém a feleségekkel – mondta neki Victarion. Az első felesége meghalt a gyermekágyban, miután halott leányt szült neki. A másodikat a himlő vitte el. A harmadik pedig...

– Egy királynak kell hogy legyen örököse! – kötötte az ebet a karóhoz Hotho. – A Varjűszemű három fiút hoz a királyválasztó gyűlés elé.

– Fattyakat és torzszülötteket. Hány éves a lány?

– Tizenkettő – felelte Hotho. – Szép és termékeny, most virágzott, a haja színe akár a méz.

A mellei még kicsik, de jó a csípeje. Jobban hasonlít az anyjára, mint rám.

Victarion tudta, hogy ez azt jelenti, a lánynak nincs púpja. Mégis, amikor megpróbálta elképzelni, csak az asszonyt látta maga előtt, akit megölt. Minden ütésnél felzokogott, utána pedig a karjában vitte le a sziklákhoz, hogy a rákoknak adja.

– Boldogan szemügyre veszem a lányt, ha megkoronáztak – mondta. Hotho ennél többet nem is remélhetett, és elégedetten elcsoszogott.

Baelor Feketedagálynak nehezebb volt a kedvére tenni. Ott ült Victarion mellett fekete-zöld mókuszprém szegélyű báránygyapjú tunikájában, sima arccal, jóképűen. Cobolyprém palástját hétágú ezüstcsillag fogta össze. Nyolc éven át volt túszerő Óvárosban, és a zöld földek hét istenek híveként tért vissza.

– Balon örült volt, Aeron még örültebb, Euron pedig a legörültebb mind közül – közölte Baelor nagyúr. – Mi a helyzet veled, kapitány? Ha a te nevedet kiáltom, véget vetsz ennek az örült háborúnak?

Victarion összeráncolta a homlokát.

– Azt kívánnád, hogy hajtsak térdet?

– Ha kell. Egyedül nem szállhatunk szembe Westerossal. Robert király legnagyobb fájdalomra már megtanított erre bennünket. Balon azt mondta, vassal fizeti meg a szabadságot, de az asszonyaink fizették meg Balon koronáját üres ágyaikkal. Köztük az anyám. Az Ősi Rend halott.

– Ami halott, nem halhat meg többé, hanem felkél, keményebben és erősebben. Száz év múlva Bátor Balon tetteiről dalolnak majd.

– Nevezd inkább özvegycsinálónak. Én boldogan elcserélném a szabadságát egy apára. Tudsz nekem adni egyet?

Amikor Victarion nem válaszolt, Feketedagály gúnyosan horkantott, majd felállt és távozott.

A sátorban nemsokára fülledt hőség uralkodott és átható füstszag terjengett. Gorold Jótestvér két fia verekedés közben felborított egy asztalt; Szolga Will elveszítette egy fogadást, és kénytelen volt megenni a saját csizmáját; a Kis Lenwood Tawney hegedült, Szövő Romny pedig elénekelte a „Véres kupá"-t, az „Acéleső"-t és más régi rablónótákat. Qarl, a szűz és Eldred Codd ujjtáncot jártak. A nézők harsány kacagásban törtek ki, amikor Eldred egyik ujjá Sánta Ralf boroskupájában kötött ki.

A nevetők között női hang hallatszott. Victarion felállt, és látta, hogy a sátor bejáratánál áll, és éppen sűg valamit Qarlnak, a szűznek, mire ő is nevetni kezd. Remélte, több esze lesz annál, hogy idejőjön, de látványa még így is mosolyt csalt az ajkára.

– *Asha!* – kiáltotta parancsolóan. – *Húgom!*

A lány odafurakodott hozzá a tömegben. Karcsú volt, és könnyed léptű. Magas, ső marta bőrcizmát, zöld gyapjú nadrágot, barna, bélelt tunikát és félig kioldott, ujjatlan bőrmellényt viselt.

– Bátyám! – Asha Greyjoy nő léte magas volt, de még így is lábujjhegyre kellett állnia, hogy megcsókolhassa az arcát. – Örülök, hogy itt látlak a királynőválasztó gyűlésen.

– Királynőválasztó? – nevetett Victarion. – Részeg vagy, húgom? Ül le! Nem láttam a *Fekete Szélt* a parton.

– Norne Jótestvér vára alatt kötöttem ki, és lóháton keltem át a szigeten. – Leült egy zsámolyra, és kérés nélkül jót húzott Nute, a borbély borából. Nute nem tiltakozott; már eszméletlenre itta magát. – Ki tartja az Árkot?

– Ralf Kenning. Most, hogy az Ifjú Farkas halott, már csak a mocsári ördögök zaklatnak bennünket.

– Nem a Starkok voltak az egyedüli északiak. A Vastrónus Rémvár urát nevezte ki Észak őrzőjévé.

– Kioktatsz hadviselés dolgában? Én már csatákat vívtam, amikor te még anyatejet szoptál.

– És csatákat veszítettél. – Asha kortyolt a borból.

Victarion nem szerette, ha a Szép-szigetre emlékeztették.

– Minden férfinak el kell veszítenie egy csatát fiatalon, hogy ne veszítse el a háborút, amikor megöregszik. Remélem, nem azért jöttél, hogy trónigényt támassz.

A lány incselkedve mosolygott rá.

– És ha igen?

– Itt sokan emlékeznek rád, amikor még kislány voltál, meztelenül úsztál a tengerben, és a babáddal játszottál.

– Fejszével is játszottam.

– Játszottál – ismerte el Victarion –, de a nőnek férj kell, nem korona. Ha király leszek, kapsz tőlem egyet.

– Milyen jó vagy hozzám, bátyám. Keressek neked egy csinos kis feleséget, amikor királynő leszek?

– Nincs szerencsém a feleségekkel. Mióta vagy itt?

– Ahhoz elég régen, hogy lássam: Hínárhajú bátyám többet ébresztett fel, mint szeretett volna. A Drumm is be akarja jelenteni az igényét, Háromszor Megfűlt Tarle pedig azt mondta, hogy Maron Volmark a fekete vonal jogos örököse.

– A királynak krakennek kell lennie.

– A Varjűszemű kraken. Az idősebb fivér előbbre való a fiatalabbnál. – Asha közelebb hajolt hozzá. – Én viszont Balon király testének gyermeke vagyok, ezért megelőzlek mindkettőtököt. Hallgass meg, bátyám...

Ekkor azonban hirtelen csend támadt. Az énekszó elhallgatott, Kis Lenwood Tawney leeresztette a hegedűjét, és mindenki a bejárat felé fordult. Még a tálak és kések csörömpölése is elhalt.

Tucatnyi új vendég lépett a lakomasátorba. Victarion látta közöttük Vékonyképű Jon Myret, Barnafogú Torwoldot és Balkezes Lucas Coddot. Germund Botley keresztbe fonta a karját az aranyozott mellvérten, amelyet egy Lannister kapitánytól zsákmányolt Balon első lázadása idején. Mellette Orkhegyi Orkwood állt. Mögöttük Kőkéz, Szolga Quellon és a Vörös Evezős érkeztek, az utóbbi farkocsba fonta lángoló haját. Ott volt Pásztor Ralf, Úrkikötői Ralf és Qarl, a rabszolga is.

És a Varjűszemű, Euron Greyjoy.

Semmit sem változott, gondolta Victarion. *Ugyanúgy néz ki, mint azon a napon, amikor ki-nevetett engem, és elment.* Euron volt a legjobb kiállítás Quellon nagyúr fiai közül, és ezen háromévnnyi száműzetés sem változtatott. A haja még mindig fekete volt, mint az éjféli tenger, nyoma sem volt rajta egyetlen fehér tarajú hullámnak sem, az arca pedig még mindig sima és sápadt volt a gondozott, fekete szakáll alatt. A bal szemét fekete bőr szemkendő fedte, a jobb azonban kék volt, mint a nyári égbolt.

A mosolygós szeme, gondolta Victarion.

– Varjűszemű! – szólalt meg hangosan.

– Varjűszemű *király*, fivérem. – Euron elmosolyodott. Az ajka nagyon sötétnek, sebesnek és kéknek tűnt a lámpás fényében.

– Csak a királyválasztó gyűlés adhat nekünk királyt – A Hínárhajú is felállt. – Istentelen ember...

– ...nem ülhet a Tengerkő Trónuson, tudom. – Euron körülnézett a sátorban. – Ami azt illeti, mostanában gyakran ültem a Tengerkő Trónuson. Egyszer sem tiltakozott. – Mosolygós szeme csak úgy csillogott. – Ki tudhat többet nálam az istenekről? Lóistenek és tűzistenek, aranyból készített, drágaköszemű istenek, cédrusfából faragott istenek, hegyoldalakra vésett istenek, az üres levegő istenei... Mindet ismerem. Láttam, ahogy híveik virágokkal koszorúzzák meg őket, vagy kecskék, bikák és gyermekek vérént ontják a nevükben. És hallottam az imádságokat is, félszáz nyelven. Gyógyítsd meg elsorvadt lábamat, szeressen belém a szűz, adj nekem egészséges fiút. Ments meg, szabadíts meg, tégy gazdaggá... *védj meg!* Védj meg az el-lenségeimtől, védj meg a sötétségtől, védj meg a rákóktól a gyomromban, a lovasuraktól, a

rabszolga-kereskedőktől, a zsoldosoktól a kapum előtt. Védj meg a *Csendtől*. – Nevetett. – *Is-tentelen?* No de Aeron, a legistenesebb ember vagyok, aki valaha vitorlát bontott! Te egy istent szolgálsz, Hínárhajú, én tízezret szolgáltam. Az emberek az én vitorláim láttán imádkoznak Ibtől Asshaiig.

A pap felemelte csontos ujját.

– Fákhoz, aranybálványokhoz és kecskefejű szörnyetegekhez imádkoznak. Hamis istenekhez...

– Pontosan – felelte Euron –, és ezért a bűnükért végzek velük. A tengerbe folytatom vérüket, sikoltozó asszonyaikba pedig a saját magomat vetem. A kis isteneik nem tudnak megállítani engem, tehát hamis istenek. Az én hitem még a tiédnél is erősebb, Aeron. Talán inkább neked kellene áldásért letérdelned előttem.

A Vörös Evezős erre hangosan felnevetett, a többiek pedig követték.

– *Bolondok!* – sziszegte a pap. – Bolondok, rabszolgák és vakok, azok vagytok mind! Hát nem látjátok, mi áll előttetek?

– Egy király – felelte Szolga Quellon.

A Hínárhajú a padlóra köpött, és kiviharzott az éjszakába. Miután elment, a Varjűszemű Victarionra szegezte mosolygó szemét.

– Kapitány uram, hát nem üdvözlöd rég nem látott fivéredet? Te sem, Asha? Hogy van nagyságos anyád?

– Rosszul – válaszolta a lány. – Valaki özvegyé tette.

Euron megvonta a vállát.

– Úgy hallottam, a Viharisten küldte Balont a halálba. Kiról beszélsz? Árudd el a nevét, húgom, hogy bosszút állhassak rajta!

Asha felállt.

– Te is éppen olyan jól tudod a nevét, mint én. Három évig voltál távol tőlünk, de alig egy nappal apám halála után a *Csend* mégis visszatért.

– Engem vádolsz? – kérdezte Euron szelíden.

– Kellene? – Victarion összevonta a szemöldökét Asha éles hangja hallatán. Veszélyes dolog így beszélni a Varjűszeművel, még akkor is, ha mosolygó szeme csillogott az élvezettől.

– Én parancsolok a szeleknek? – kérdezte a Varjűszemű a háziállataitól.

– Nem, felség – felelte Orkhegyi Orkwood.

– Senki sem parancsol a szeleknek – tette hozzá Germund Botley.

– Bár parancsolnál nekik! – mondta a Vörös Evezős. – Oda hajóznál, ahová csak akarnál, és sohasem vesztegelnél szélcsend miatt.

– Ti is hallhattátok, három bátor férfi szájából – folytatta Euron. – A *Csend* a tengeren járt, amikor Balon meghalt. Ha kételkedsz a nagybátyád szavában, engedélyezem, hogy megkérded a legénységemet.

– Egy néma legénységet? Igen, az sokat segítene.

– Egy férj segítene sokat. – Euron megint a követőihez fordult. – Torwold, nem emlékszem, van neked feleséged?

– Csak az az egy – vigyorgott Barnafogú Torwold. Mindenki láthatta, mivel érdemelte ki a nevét.

– Én nem vagyok házas – közölte Balkezes Lucas Codd.

– Nem véletlenül – jegyezte meg Asha. – A Coddokat az *asszonyok* is mind megvetik. Ne nézz rám ilyen gyászos képpel, Lucas! Még mindig megvan az a híres kezed. – Az öklével pumpáló mozdulatot tett.

Codd káromkodott, de a Varjűszemű a mellkasára tette a kezét.

– Hát udvarias volt ez, Asha? Most a lelke mélyéig megsértetted Lucast.

– Könnyebb volt, mint a nadrágja mélyén megsérteni. Tudok úgy fejszét hajítani, mint bármelyik férfi, de amikor a célpont olyan kicsi...

– A lány elfeledkezik magáról – csikorgatta a fogát Vékonyképű Jon Myre. – Balon hagy-

ta, hogy férfinak képzelje magát.

– Az apád elkövette ugyanezt a hibát veled – vágott vissza Asha.

– Add nekem őt, Euron! – szólt közbe a Vörös Evezős. – Úgy elverem, hogy a segge olyan vörös lesz, mint a hajam!

– Csak gyere, és próbáld meg! – csattant fel Asha. – És mostantól a Vörös Eunuchnak hívnak majd! – A kezében hajítófejsze villant. Feldobta a levegőbe, és ügyesen elkapta. – Itt van a férjem, bátyám. Aki engem akar, annak vele kell megbeszélnie a dolgot!

Victarion ököllel az asztalra csapott.

– Itt nem fog vér folyni! Euron, fogd a... az állataidat... és menj!

– Szívélyesebb fogadtatást reméltem tőled, fivérem. *Idősebb* vagyok nálad... és nemsokára törvényes királyod leszek.

Victarion arca elsötétült.

– Ha megszólal a királyválasztó tanács, majd elválík, kinek a fejére kerül az uszadékfa korona!

– Ebben egyetértünk. – Euron a bal szemét eltakaró kötéshez emelte két ujját, sarkon fordult, és távozott. A többiek hűséges kutyaként követték. Egy ideig csend maradt utánuk, de aztán Kis Lenwood Tawney felemelte a hegedűjét. Megint folyni kezdett a bor és a sör, de sok vendégnek hirtelen elmúlt a szomjúsága. Eldred Codd vérző kezét szorongatva kiosont a sátorból. Utána Szolga Will, Hotho Harlaw és a Jótestvérek egy nagyobb csoportja következett.

– Bátyám! – Asha a vállára tette a kezét. – Kérlek, járj velem egyet!

A sátron kívül egyre erősebb szél fűjt. Felhők rohantak el a hold sápadt képe előtt, mintha öklelésre készülő gályák lennének. Az égen csak néhány halvány csillag látszott. A part mentén végig hosszúhajók pihentek, magas árbocaik erdőként meredtek ki a fövényből. Victarion hallotta a csikorgó fa hangját, ahogy a hajótestek lassan felültek a homokra. Hallotta a kötelek nyikorgását, a lobogók csapkodását. Kijjebb, az öböl mélyebb vizein ködbe burkolózó, komor árnyakként nagyobb hajók ringatóztak.

Egymás mellett ballagtak a parti fövényen, távol a sátraktól és a tábortüzektől.

– Mondd meg nekem őszintén, bátyám – kérte Asha –, miért ment el Euron olyan hirtelen?

– A Varjúszemű gyakran ment kalandozni.

– Sohasem ilyen sokáig.

– Keletre vitte a *Csendet*. Az pedig hosszú út.

– Az kérdeztem, *miért* ment el, nem azt, hogy hová. – Amikor nem felelt, Asha így folytatta: – Távol voltam, amikor a *Csend* kifutott. Az Arbor megkerülésével a Kőlépcsőkhöz vittem a *Fekete Szélt*, hogy ellopjak pár apróságot a lysi kalóztól. Amikor hazatértem, Euron már elment, az új feleséged pedig halott volt.

– Csak sófeleség volt. – Nem érintett másik asszonyt, amióta a rákoknak adta őt. *Amikor király leszek, feleséget kell vennem magam mellé. Igazi feleséget, aki a királyném lesz, és fiaikat szül nekem. Egy királynak örökös kell.*

– Az apám nem volt hajlandó beszélni róla – folytatta Asha.

– Nem jó olyan dolgokról beszélni, amelyeken senki ember fia nem változtathat. – Már elege volt a témából. – Láttam a Könyves hajóját.

– Minden csáberőmre szükségem volt, hogy kicsalogassam a Könyvtoronyból.

Tehát a Harlaw-k mellette állnak. Victarion még gondterheltebb lett.

– Nem reménykedhetsz a koronában. Nő vagy.

– Hát ezért veszítek mindig a vizelőversenyekben? – nevetett Asha. – Bátyám, elszomorít, hogy ezt kell mondanom, de lehet, hogy igazad van. Négy napja és négy éjszaka iszom a kapitányokkal és a királyokkal, és hallgatom, mit mondanak... és mit nem. Az enyémekek velem vannak, és sok Harlaw is. Velem van Tris Botley is, meg néhány másik. Nem elegen. – Bele-rúgott egy kőbe, amely hangosan csobbant a vízben két hajó között. – Azt fontolgatom, hogy a nagybátyám nevét kiáltom.

– Melyik nagybátyádét? – kérdezte Victarion. – Hárman vannak.

– Négyen. Bátyám, hallgass meg! Magam helyezem a homlokodra az uszadékfa koronát... ha hajlandó vagy megosztani velem a hatalmat.

– *Megosztani* a hatalmat? Ezt meg hogyan gondolod? – Semmi értelme sem volt a nő beszédének. *Talán a királyném akar lenni?* Victarion hirtelen azon kapta magát, hogy teljesen más szemmel tekint Ashára, ahogy még sohasem tette. Érezte, hogy a férfiassága megkeményedik. *Balon lánya*, emlékeztette magát. Emlékezett rá, amikor kislányként fejszéket hajigált egy ajtóba. Keresztbe fonta a karját a mellén. – A Tengerkő Trónuson csak egy embernek van hely.

– Akkor legyél te az az egy! – mondta Asha. – Én ott állok majd mögötted, védem a hátadat, és suttogok a füledbe. Egyetlen király sem uralkodhat egymaga. Még a sárkányoknak is voltak segédek, amikor a Vastrónuson ültek. A király segítői. Hadd legyek a segitőd, bátyám!

A Szigetek egyetlen királyának sem volt soha szüksége segítőre, főleg nem egy nőre. *A kapitányok és a királyok részegen rajtam gúnyolódának.*

– Miért akarsz a segitőm lenni?

– Hogy véget vessünk ennek a háborúnak, mielőtt az vet véget nekünk. Elnyertünk mindent, amit elnyerhetünk... és ha nem kötünk békét, ugyanilyen gyorsan el is veszíthetjük. A lehető legudvariasabban viselkedtem Glover úrnővel, és ő esküszik, hogy a férje hajlandó tárgyalni velem. Ha visszaadjuk Erdőmélyét, Torrhen Mezejét és a Cailin-árkot, azt mondja, az északiak átengedik nekünk a Tengeri Sárkány Fokát és az egész Köves Partot. Azok a vidékek gyéren lakottak, de tízszer akkorák, mint az összes sziget együtt. Az egyezséget fogolycsere pecsételi meg, és mindkét oldal megfogadja, hogy a másik mellé áll, ha a Vastrónus...

Victarion felnevetett.

– Ez a Glover úrnő a bolondját járhatja veled, húgom. A Tengeri Sárkány Foka és a Köves Part a miénk. Miért adnánk vissza bármit is? Deres kiégett és leomlott, az Ifjú Farkas pedig fejetlenül rothad a földben. *Egész* észak a miénk lesz, ahogy nemes atyád megálmodta.

– Majd akkor, ha a hajóink megtanulnak fák között evezni. A halász horogra kaphat egy szürke leviatánt, de ha nem vágja el a zsinórt, az lerántja a halálba. Észak túl nagy ahhoz, hogy megtarthassuk, és túl sok rajta az északi.

– Menj vissza a babáidhoz, húgom! A háborúk megnyerését hagyd a harcosokra. – Victarion megmutatta neki az ökleit. – Van két kezem. Senkinek sem kell egy harmadik is.

– De tudok valakit, akinek kell a Harlaw-ház.

– Púpos Hotho felajánlotta a lányát királynémnek. Ha elveszem, a Harlaw-k az enyémek.

Ez meglepte a lányt.

– Rodrik nagyúr a Harlaw-ház ura.

– Rodriknak nincs lánya, csak könyvei. Hotho lesz az örököse, én pedig a király. – Most, hogy hangosan kimondta ezeket a szavakat, igaznak is érezte őket. – A Varjúszemű túl sokáig volt távol.

– Vannak, akik messziről nagyobbak tűnnek – figyelmeztette Asha. – Menj a tábortüzek közé, ha mersz, és hallgasd őket! Nem a te erődről, és nem is az én híres szépségemről mesélnek legendákat. Csak a Varjúszeműről beszélnek; a távoli helyekről, ahol járt, az asszonyokról, akiket megerőszakolt és a férfiakról, akiket megölt, a városokról, amiket kifosztott, arról ahogy felgyújtotta Tywin nagyúr flottáját Lannisportban...

– *En* gyújtottam fel az oroszlán flottáját – közölte Victarion. – A saját kezemmel hajítottam az első fáklyát a zászlóshajójára.

– De a haditervet a Varjúszemű eszelte ki. – Asha a karjára tette a kezét. – És a feleségedet is ő ölte meg... nem igaz?

Balon megparancsolta nekik, hogy ne beszéljenek róla, de Balon halott volt.

– Gyereket tett a hasába, így engem kényszerített rá, hogy megöljem. Őt is meg akartam ölni, de Balon nem tűrt testvérgyilkosságot a házában. Száműzetésbe küldte Euront, hogy soha ne térjen vissza...

– ...míg Balon él?

Victarion az ökleit nézte.

– Felszarvazott. Nem volt választásom.

Ha kitudódik, az emberek kinevetnek, ahogy a Varjúszemű kinevetett, amikor elébe álltam. „Nedvesen és szolgálatkészen jött hozzám – hencegett. – Úgy tűnik, Victarion mindenhol nagy, kivéve ott, ahol igazán számít.” De ezt nem mondhatta el Ashának.

– Sajnálak téged – mondta a lány –, és még jobban sajnálom a feleségedet... de nemigen hagysz más lehetőséget, mint hogy magamnak követeljem a Tengerkő Trónust.

Nem teheted.

– Úgy pazarolod el a lélegzetedet, ahogy akarsz, asszony.

– Igaz – bólintott Asha, és otthagya.

A VÍZBE FÚLT EMBER

Aeron Greyjoy csak akkor vergődött ki a partra és öltötte fel ismét a ruháit, amikor már keze-lába elgémberedett a hidegtől.

Megfutamodott a Varjűszemű elől, mintha még mindig az a szánalmas, gyenge teremtmény lett volna, mint annak idején, a feje felett összecsapó hullámok azonban újra eszébe juttatták, hogy az az ember halott. *Újjászülettem a tengerből, keményebb és erősebb lettem.* Nem fél többé semmilyen halandótól, ahogyan nem rémisztette a sötétség, és nem rémisztették lelke csontjai, lelke szürke és borzalmas csontjai. *Nyló ajtó zaja, rozsdás vaspánt visitása.*

A pap köntöse még merev volt a két héttel korábbi mosásban ráragadt sótól, és hangosan ropogott, amikor felhúzta. A gyapjú nedves mellkasához tapadt, és magába szívta a hajából rácsorgó sós tengervizet. Megtöltötte vizestömlőjét, és a vállára vetette.

Ahogy ott lépdelt a parton, a sötétben beleütközött egy vízbefúltba, aki éppen a dolgáról igyekezett visszafelé.

– Hínárhajú – motyogta a vízbefúlt.

Aeron a fejére tette a kezét, megáldotta, és továbbment. Érezte, hogy a talaj emelkedni kezd a lába alatt, először gyengéden, majd egyre meredekebben. Amikor alacsony bozótost érzett a lábujjai között, tudta hogy maga mögött hagyta a parti fövenyt. Lassan kaptatott felfelé, s közben a hullámok hangját hallgatta. *A tenger sohasem fárad el. Nekem is ugyanilyen fáradhatatlannak kell lennem.*

A dombtetőn negyvennégy óriási kőborda meredt elő a földből, mint megannyi hatalmas, sápadt fatörzs. A bordák láttán Aeron szíve hevesebben vert. Nagga volt az első tengeri sárkány, a leghatalmasabb és legerősebb, amely valaha kiemelkedett a hullámok közül. Krakeneken és leviatánokon élt, haragja egész szigeteket nyelt el, a Szürke Király mégis megölte őt, a Vízbefúlt Isten pedig kővé változtatta csontjait, hogy az emberek örökké emlékezzenek az első királyok bátorságára. Nagga bordáiból lettek nagy csarnokának oszlopai és gerendái, állkapcsából pedig a trónusa. *Ezer és hét esztendőn át uralkodott itt,* idézte magában Aeron. *Itt vette feleségül sellő asszonyát, és itt tervezte a Viharisten elleni háborúit. Innét uralkodott a só és a kő fölött hínárból font köntösében, Nagga fogából készített magas, sápadt koronájával a fején.*

De mindez a napok hajnalán történt, amikor még nagyszerű férfiak éltek földön és tengeren. A csarnokot Nagga élő tüze melegítette, amelyet a Szürke Király a rabszolgájává tett. A falakat ezüsthínárból font, szemet gyönyörködtető kárpitok díszítették. A Szürke Király harcosai hatalmas, tengeri csillagot mintázó asztalnál, igazgyöngyből faragott trónusokon ülve lakomáztak a tenger kincseiből. *Odalett, a dicsőség odalett.* Az emberek most sokkal kisebbek voltak, életük megrövidült. A Szürke Király halála után a Viharisten eloltotta Nagga tüzét, a trónszékeket és falikárpitokat ellopták, a tető és a falak elrohadtak. Még a Szürke Király gigantikus agyatrónját is elnyelte a tenger. Nem maradt egyéb, csak Nagga elpusztíthatatlan csontjai emlékeztették a vasembereket az egykori csodákra.

De ez is elég, gondolta Aeron Greyjoy.

A köves dombtetőbe kilenc széles lépcsőfokot vájtak. Mögötte kezdődtek Ó-Wyk üvöltő dombjai, azokon is túl pedig, a messzi távolban fekete, könyörtelen hegyek emelkedtek. Aeron megállt ott, ahol egykor az ajtó nyílt, kihúzta a dugót a vizestömlőjéből, ivott egy korty sós vizet, majd a tenger felé fordult. *A tengerből jöttünk, és oda kell visszatérnünk.* Még innét is jól hallotta a hullámok szüntelen robajlását, és érezte a víz mélyén rejtőző isten hatalmát. Aeron

térdre ereszkedett. *Elküldted hozzám a népedet, imádkozott. Odahagyták házaikat és kunyhóikat, kastélyaikat és erődjeiket, s minden halászfaluból, minden eldugott völgyből idesereglettek Nagga csontjaihoz. Most adj nekik bölcsességet, hogy felismerjék az igaz királyt, amikor elébük áll, és eltaszítsák maguktól a hamisat.* Egész éjjel imádkozott, mert amikor beleköltözött az isten, Aeron Greyjoynak nem volt szüksége alvásra, ahogyan nem aludtak a hullámok és a tenger halai sem.

A szél sötét fellegeket kergetett, amikor az első fénysugár belopakodott a világba. A fekete égbolt palaszürkévé vált; a fekete tenger sűrűzöld lett; az öböl túlsó oldalán Nagy-Wyk fekete hegyei fenyőfák kékeszöld árnyalatát öltötték magukra. Ahogy a színek lassan visszahódították a világot, száz lobogó emelkedett fel és kezdett heves csapkodásba. Aeron látta Botley ezüsthálát, Wynch véres holdját, Orkwood sötétzöld fáit. Harci kürtöket, leviatánokat és kaszákat látott, és mindenfelé a hatalmas, aranyló krakeneket. Alattuk rabszolgák és sófeleségek mozgolódtak, új életet leheltek a parázsba, és reggelire halat vágtak fel a kapitányoknak és királyoknak. A hajnali fény megérintette a köves partot, és Aeron figyelte, ahogy az álomból ébredező emberek félrelökik főkabór takaróikat, és első kupa sörükért kiáltanak. *Igyatok sokat, gondolta, mert ma isteni feladat vár ránk.*

A tenger is mozgolódott. A hullámok egyre nagyobbak lettek, ahogy a szél erősödött. A megtörő hullámok vízpermetbe burkolták a hajókat. *A Vízbefült Isten is ébredszik,* gondolta Aeron. Hallotta a tenger mélységes mélyéből feltörő hangját. *Veled leszek ezen a napon, erős és hűséges szolgám,* mondta a hang. *Istentelen ember nem ülhet Tengerkő Trónusomra.*

A vízbefültjai ott találták őt Nagga bordáinak íve alatt. Szálegyenesen, elszánt arccal állt, hosszú, fekete haja lobogott a szélben.

– Eljött az idő? – kérdezte Rus.

Aeron bólintott, és így felelt:

– Eljött. Menj, és fújj gyülekezőt!

A vízbefültak megmarkolták uszadékfa husángjaikat, és egymáshoz ütögették őket, miközben levonultak a dombról. Egyre többen csatlakoztak hozzájuk, és a lárma hamarosan betöltötte az egész partot. A csattogás és kalapálás olyan félelmetes volt, mintha száz fa ütötte-verte volna egymást vastag ágaival. Megszólaltak az üstdobok is, *bumm-bumm-bumm-bumm-bumm, bumm-bumm-bumm-bumm-bumm.* Felharsant egy harci kürt, aztán még egy. *AAAAAAAAAuuuuuuuu.*

Az emberek otthagyták a tábortüzeiket, és elindultak a Szürke Király csarnokának csontjai felé; evezősök, kormányosok, vitorlakészítők, hajóácsok, harcosok fejszéikkel és halászok hálókival. Néhányukat rabszolga kísért, másoknak sófeleségeik voltak. Megint másokat, akik túl gyakran hajóztak a zöld földekre, mesterek, dalnokok és lovagok vettek körül. A közrendűek nagy félhold alakban gyülekeztek a domb tövében. Velük együtt, kissé hátrébb álltak a rabszolgák, a gyerekek és az asszonyok. A kapitányok és a királyok megindultak felfelé a domboldalon. Hínárhajú Aeron ott látta közöttük a vidám Sigfry Kőfát, Mosolytalan Andrikot, Ser Harras Harlaw-t, a lovagot. Baelor Feketedagály nagyúr fekete palástjában ott állt a rongyos főkabórt viselő Kőház mögött. Victarion Andrikot kivéve mindegyikük fölébe magasodott. A fivére nem viselt sisakot, de azonkívül teljes páncélzatban pompázott, arany kraken-palástja a csizmáját verdeste. *Ő lesz a királyunk. Ki kételkedhetne benne, ha ránéz?*

Amikor a Hínárhajú a magasba emelte csontos kezét, az üstdobok és a harci kürtök elhallgattak, a vízbefültak leeresztették husángjaikat, és mindenki elcsendesedett. Csak a dübörgő hullámok zaja hallatszott, amit ember fia soha el nem némíthat.

– A tengerből jöttünk, és mindnyájan oda térünk vissza! – kezdte Aeron, előbb halkán, hogy az embereknek hegyezniük kelljen a fülüket. – A Viharisten haragjában elragadta Balont a várából, és a mélybe vetette, s ő most a hullámok alatt, a Vízbefült Isten vizes csarnokaiban lakomázik. – Az ég felé emelte a szemét. – *Balon halott! A vaskirály halott!*

– *A király halott!* – kiáltották vízbefültjai.

– De ami halott, nem halhat meg többé, hanem újra felkél, keményebben és erősebben! –

emlékeztette őket. – Balon elbukott. Balon, a fivérem, aki az Ósi Rend szerint élt, és vassal fizetett. Balon a bátor, Balon az áldott, Balon a kétszer koronázott, aki visszaszerezte nekünk a szabadságunkat és az istenünket. Balon halott... de új vaskirály kél, aki elfoglalja a Tengerkö Trónust, és uralkodik a szigetek felett!

– *Új király kél!* – hangzott a felelet. – *Új király kél!*

– Úgy van. Új király jő. – Aeron hangja most már úgy zengett, akár a hullámok. – De ki? Ki foglalja el Balon helyét? Ki uralkodik majd e szent szigeteken? Vajon itt van közöttünk? – A pap széles mozdulatot tett a kezével. – *Ki uralkodik majd felettünk?*

Egy sirály vijjogása felelt. A tömeg mozgolódni kezdett, mintha álomból ébrednének. Mindenki a szomszédjára pillantott, hogy lássa, melyikük meri magának követelni a koronát. *A Varjúszemű sohasem a türelméről volt híres*, gondolta Hínárhaj Aeron. *Lehet, hogy ő szólal meg elsőként.* Ha így tesz, az lesz a veszte. A kapitányok és a királyok hosszú utat tettek meg, hogy részt vehessenek ezen a lakomán, és nem fogadják el az első ételt, amit elébük tesznek. *Kóstolgatni, ízlelgetni akarnak, egy falatot ebből, egy morzsát abból, míg meg nem találják az ízlésüknek legmegfelelőbbet.*

Ezzel úgy tűnt, Euron is tisztában van. Keresztbe font karral állt némákból és szörnyetegekből verbuvált legénysége gyűrűjében. Csak a szél és a hullámok válaszoltak Aeron kihívására.

– A vas szülőtteinek király kell! – folytatta a pap, megtörve a hosszúra nyúlt csendet. – Újra megkérdezem: *Ki uralkodik majd felettünk?*

– Én! – hallatszott a válasz odalentről.

Innét-onnét felhangzott a „Gylbert! Gylbert király!” kiáltás. A kapitányok félreálltak, hogy utat engedjenek a trónigénylőnek és bajnokainak, akik felhágtak a dombra, és megálltak Aeron oldalán, Nagga bordái alatt.

A királyjelölt magas, szikár, bús képű uraság volt előreugró, simára borotvált állal. Három bajnoka két lépcsőfokkal lejjebb állt meg a kardjával, a pajzsával és a lobogójával. Némileg hasonlítottak a magas férfira, ezért Aeron úgy vélte, a fiai lehetnek. Egyikük kibontotta a lobogóját, amelyen nagy, fekete hajó látszott a lenyugvó nap előtt.

– Gylbert Farwynd vagyok, a Magányos Fény ura! – közölte a nagyúr a királyválasztó gyűléssel.

Aeron ismert néhányat a Farwyndek közül. Furcsa népség voltak, a birtokaik Ó-Wyk legnyugatibb partjain és az azon túl lévő elszórt szigeteken terültek el. Ezek némelyike egyetlen szikladarab volt csupán, olyan kicsi, hogy egy család élt csak meg rajta. A Magányos Fény ezek közül is a legtávolabbi volt: nyolcnapi hajóútra feküdt északnyugat felé, oroszlánfóka-telepekkel és a határtalan, szürke óceánnal körülvéve. Az ottani Farwyndek még a többinél is furcsábbak voltak. Azt beszélték róluk, hogy bőrváltók, istentelen teremtmények, akik képesek átváltozni oroszlánfókává, rozmárrá, sőt foltos bálnává, a tengerek farkasává is.

Gylbert nagyúr beszélni kezdett. Egy csodálatos földről mesélt a Napnyugati-tengeren túl, ahol nincs tél, ahol nem ismerik a szükségét, ahol a halál sem uralkodik az emberek felett.

– Tegyetek meg királyotokká, és én elvezetlek oda benneteket! – kiáltotta. – Tízezer hajót építünk, ahogy egykor Nymeria tette, és mindannyian útra kelünk a lenyugvó napon túli föld felé. Ott aztán minden férfi király lesz, és minden feleség királyné!

Aeron látta, hogy a szeme hol szürke, hol kék, úgy változik, akár a tenger. *Őrült szemek*, gondolta, *egy bolond szemei.* A látomás, amit elébük tárt, nyilvánvalóan a Viharisten csapdája, amellyel pusztulásba akarja csalni a vas szülőtteit. Az emberei által a királyválasztó gyűlés elé öntött ajándékok között voltak fókabőrök, rozmáragyarak, bálnacsontból készített karkötők és bronzal kivert harci kürtök. A kapitányok szemügyre vették, majd elfordultak, és hagyták, hogy az alacsonyabb rendű emberek válogassanak az ajándékok között. Amikor a bolond befejezte mondandóját, és a bajnokai kiáltozni kezdték a nevét, csak Farwyndek csatlakoztak hozzájuk, és még közülük sem mindenki. A „Gylbert! Gylbert király!” kiáltások hamarosan elhaltak. A sirály hangosan felrikoltott fölöttük, és leszállt Nagga egyik bordájára, miközben Magá-

nyos Fény ura levonult a dombról.

Hínárhajú Aeron megint előrelépett.

– Újra megkérdem: *Ki uralkodik majd felettünk?*

– Én! – hallatszott egy mély hang, és a tömeg ismét szétvált.

A jelölt faragott faszékben ült, amelyet az unokái cipeltek fel a dombra a vállukon. Az óriási, legalább háromszáz font súlyú és kilencvenéves emberi roncs fehér medveszőrmét viselt. A saját haja is hófehér volt, bozontos szakálla takaróként borult rá az arcától a combjáig, így nehéz volt megállapítani, hol ér véget a szakáll, és hol kezdődik a prém. Bár az unokái nagydarab, keménykötésű fickók voltak, alaposan megküzdöttek a súlyával a meredek kőlépcsőkön. A Szürke Király csarnoka előtt tették le, és hárman ottmaradtak alatta, mint a bajnokai.

Hatvan évvel ezelőtt ez az ember bizonytalán elnyeri a gyűlés tetszését, gondolta Aeron, de az ő ideje már lejárt.

– Igen, én! – harsogta a fickó a székéből. A hangja illett a természetéhez. – Miért ne? Ki lenne jobb nálam? A vakok kedvéért Erik vagyok, a vasöntő. Erik, az igazságos, az Üllőzúzós Erik. Mutasd meg nekik a kalapácsomat, Thormor!

Egyik bajnoka felemelte a kalapácsot, hogy mindenki jól láthassa. Irtózatossá volt, a nyelvét régi bőr borította, a feje helyén vekni nagyságú acéltömb.

– A számát sem tudom, hány kezdet zúztam péppé ezzel a kalapáccsal – folytatta Erik –, de valamelyik tolvaj talán meg tudja mondani. Azt sem tudom, hány fejet loccsantottam szét az üllőmön, de talán valami özvegy tudja. Elsorolhatnám, mi mindent tettem a csatákban, de nyolcvannal éves vagyok, és már nem élek addig, hogy befejezhessem. Ha a kor bölcsesség, senki sem bölcsőbb nálam. Ha a méret erő, senki sem erősebb. Olyasvalakit akartok, akinek utódai vannak? Nekem annyi van, hogy már számon sem tartom őket. Erik király, igen, jól hangzik! Gyerünk, kiáltsátok velem! ERIK! ÜLLŐZÚZÓ ERIK! ERIK KIRÁLY!

Az unokái is kiáltozni kezdtek, és akkor ládákkal a vállukon előléptek az ő fiaik. A kőlépcső aljában kiborították őket, és ezüst, bronz meg acél ömlött ki belőlük: karkötők, nyakláncok, török, kések, hajítófejszék. Néhány kapitány elkapdosta a legszebb darabokat, és csatlakozott az egyre dagadó kántálásához. Alig kapott azonban erőre a kiáltás, amikor női hang hasított belé.

– Erik!

A férfiak félreálltak, hogy átengedjék. A nő fél lábbal az alsó lépcsőfokon megállt, és így szólt:

– Erik, állj fel!

A kiáltás elhalt. A szél zúgott, hullámok csapódtak a partnak, az emberek sugdolózni kezdtek. Vasöntő Erik lebámult Asha Greyjoyra.

– Leány. Átkozott nőszemély. Mit mondtál?

– Állj fel, Erik! – kiáltotta a lány. – Állj fel, és én is a nevedet kiáltom a többiekkel együtt. Állj fel, és én leszek az első, aki követ téged! Koronát akarsz? Jól van. Állj fel, és vedd el!

Valahol a tömegben felnevetett a Varjúszemű. Erik haragos pillantást vetett rá. A hatalmas ember ujjai szorosan a trónszék karfájára fonódtak. Az arca vörös lett, aztán lila, karja reszelt az erőfeszítéstől. Aeron látta, hogy a nyakában vadul lüktet egy vastag, kék ér, ahogy küszködve próbál felemelkedni. Egy pillanatig úgy látszott, sikerül neki, de hirtelen elfogyott a levegője, és nyögve visszazuhant a párnára. Euron még hangosabban nevetett. A nagydarab ember lehorgaszotta a fejét, és egy pillanat alatt megöregedett. Az unokái levitték a dombról.

– Ki uralkodik a vas szülőitei felett? – kiáltotta ismét Hínárhajú Aeron. – Ki lesz a királyunk?

Az emberek egymásra néztek. Néhányan Euron felé pillantottak, mások Victarionra, kevesen Ashát keresték. A hajóknak zöld és fehér hullámok csapódtak. Megint felharsant a sirály rekedt, reményvesztett sikolya.

– Állj fel, Victarion! – kiáltotta a Merlyn. – Vessünk véget ennek a komédiának!

– Majd ha készen állok! – kiáltotta vissza Victarion.

Aeron megnyugodott. *Jobb lesz, ha vár.*

A Drumm volt a következő. Ő is öreg volt, de nem annyira vén, mint Erik. A saját lábán mászta meg a dombot, oldalán híres kardjával, a Vörös Esővel, amelyet valyriai acélból kovácsoltak még a Végzet előtt. Az ő bajnokai előkelő emberek voltak: a fiai, Denis és Donnel, mindkettő remek harcos, közöttük pedig Andrik, a mosolytalan állt, valóságos óriás, fatörzs vastagságú karokkal. Sokat nyomott a latban a Drumm számára, hogy egy ilyen ember kiáll mellette.

– Hol van az megírva, hogy a királyunknak krakennek kell lennie? – kezdte Drumm. – Milyen joga van Pyke-nak uralkodnia felettünk? Nagy-Wyk a legnagyobb sziget, Harlaw a leggazdagabb, Ó-Wyk a legszentebb. Igaz, amikor a fekete vérvonalat elemésztette a sárkánytűz, a vas szülőttei Vickon Greyjoyra ruházták a hatalmat... de csak mint *úr*, nem mint királyra!

Jó kezdés volt. Aeron mindenfelől helyeslő kiáltásokat hallott, de ezek elhalkultak, amikor az öregember a Drummok dicsőségéről kezdett mesélni. Rettegett Dale-ről, Rabló Rorynról, Gormond Drumm, az Ősatya száz fiáról beszélt. Előhúzta Vörös Esőt, és elmondta, hogyan szerezte meg a kardot Ravasz Hilmar Drumm egy páncélos lovagtól ésszel és egy fahusággal. Rég elsüllyedt hajókról és nyolcszáz éve vívott, elfeledett csatákról szónokolt, és a tömeg kezdte elveszíteni a türelmét. Beszélt és beszélt, csak nem akaródzott neki abbahagyni.

Amikor Drumm ládái kinyíltak, a kapitányok látták, milyen szűkmarkú ajándékokkal próbálja lekenyerezni őket. *Soha trónt még nem nyertek el bronzsal*, gondolta Hínárhajú. A szomorú bizonyíték hallható is volt, ahogy a „*Drumm! Drumm! Dunstan király!*” kiáltások lassan elhaltak.

Aeron gyomra összeszorult, és úgy tűnt neki, még a hullámok is erősebben rohamozzák a hajókat, mint korábban. *Itt az idő*, gondolta. *Itt az idő, hogy Victarion a gyűlés elé álljon.*

– Ki uralkodik felettünk? – kiáltotta megint, de izzó fekete szeme ezúttal megkereste a tömegben a bátyját. – Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából. Egyikük erősebb volt valamennyinél, és nem ismerte a félelmet!

Victarion a szemébe nézett, és bólintott. A kapitányok utat engedtek neki, ő pedig felment a lépcsőn.

– Testvér, áldj meg! – mondta, amikor felért a dombra. Letérdelt és fejet hajtott.

Aeron kinyitotta a vizeztömlőjét, és sós vizet locsolt a homlokára.

– *Ami halott, nem halhat meg többé* – mondta a pap.

– *De felkél, keményebben és erősebben* – felelte rá Victarion.

Victarion felemelkedett, a bajnokai pedig felsorakoztak alatta: Sánta Ralf, Kőházi Vörös Ralf és Nute, a borbély, hírneves harcosok mindhárman. Kőházi tartotta a Greyjoyok lobogóját, az aranykrakent éjféli tengerhez hasonlatos, fekete mezőben. Alighogy a lobogó kibomlott, a kapitányok és királyok ajkán felharsant a főkapitány neve. Victarion megvárta, míg elhallgatnak, aztán így szólt:

– Ti mind ismertek engem. Ha jól csengő szavakat akartok, keressétek őket másutt! Nekem nincs énekes-nyelvem. Van viszont egy fejszém, és ezek itt. – Felemelte hatalmas, páncélkesztyűs öklét, Nute, a borbély pedig felmutatta a fejszékét, egy félelmetes acéljóságot.

– Hűséges fivér voltam – folytatta Victarion. – Amikor Balon megházasodott, engem küldött el Harlaw-ba, hogy elhozzam a feleségét. Számos csatába vezettem a hajóit, és csak egyet veszítettem el. Amikor Balon először koronát vett, én hajóztam be Lannisportba, hogy megpörköljem az oroslán farkát. A második alkalommal engem küldött, hogy megnyúzzam az Ifjú Farkast, ha nyűszítve haza akarna oldalogni. Tőlem még többet kaptok abból, amit Balon adott nektek! Ennyit akartam mondani.

A bajnokai kántálni kezdték:

– VICTARION! VICTARION! VICTARION KIRÁLY!

Az emberei odalent hozzáláttak a ládák kibontásához. Csak úgy záporozott az ezüst, az arany, az igazgyöngy, a gazdag hadizsákmány. A kapitányok egymást félrelökve igyekeztek megkaparintani a legértékesebb darabokat, s közben kiáltoztak:

– VICTARION! VICTARION! VICTARION KIRÁLY!

Aeron a Varjúszeműt figyelte. *Vajon megszólal-e most, vagy hagyja, hogy a királyválasztó folyjon tovább?* Orkhegyi Orkwood súgott valamit Euron fülébe.

De nem Euron vetett véget a kiáltásnak. A nő volt az. Két ujját a szájába dugta, és *fütytyentett*. Az éles fütytyszó úgy hatolt át a lármán, mint kés az aludtтеjen.

– Bátyám! Bátyám!

Asha lehajolt, felkapott egy megnyomorodott aranygallért, és felsietett a lépcsőn. Nute megragadta a karjánál fogva, és egy pillanatig Aeron azt remélte, hogy a bátyja bajnokai elhallgattatják a lányt, de Asha kitepte magát a Borbély szorításából, és odavetett valamit Vörös Ralfnak, mire az félreállt. Amikor felnyomakodott a lépcső tetejére, az üdvrivalgás elhalt. Balon Greyjoy lánya volt, és a tömeg kíváncsian hallgatta, mi mondanivalója lehet nekik.

– Kedves volt tőled, hogy ilyen ajándékokat hoztál a királynőválasztó gyűlésre, bátyám – mondta Victarionnak –, de nem kellett volna ennyi páncélt felöltened. Megígérem, nem teszek kárt benned. – Asha a kapitányok felé fordult. – Nincs bátrabb a nagybátyámnál, nincs erősebb nála, nincs nála vadabb a csatában! És olyan gyorsan elszámol tízig, mint bárki közületek, a saját szememmel láttam... de ha húszig kell számolnia, bizony leveszi a csizmáját. – A kapitányok nevettek. – Nincsenek azonban fiai. A feleségei egyre-másra meghalnak. A Varjúszemű idősebb nála, és megalapozottabb a követelése...

– Úgy van! – ordította odalentről a Vörös Evezős.

– De az én követeléselem még erősebb. – Asha hetykén a fejébe húzta a gallért. Az arany megcsillant sötét hajában. – Balon fivére nem előzheti meg Balon fiát!

– Balon fiai halottak! – kiáltotta Sánta Ralf. – Én csak Balon kislányát látom itt!

– Lány? – Asha a bőrzekéje alá csúsztatta a kezét. – Hohó! Mi ez? Megmutassam? Sokan közületek azóta nem láttak ilyet, hogy elválasztották őket az anyjuktól. – Újabb nevetés. – A mell szörnyű dolog egy királyon, nem így mondja a dal? Ralf, megfogtál, *tényleg* nő vagyok... bár nem *öregasszony*, mint te. Sánta Ralf... nem inkább Ernyedt Ralfnak kellene hívunk? – Asha tört húzott elő a mellei közül. – Én is anya vagyok, és itt van a szopós gyermekem! – A magasba emelte. – Itt pedig a bajnokaim!

Azok átnyomakodtak Victarion három bajnokán, és megálltak Asha alatt: Qarl, a szűz, Tristifer Botley és a lovag, Ser Harras Harlaw, akinek Alkonyat nevű kardja legalább olyan legendás volt, mint Dunstan Drumm Vörös Esője.

– A bátyám azt mondta, ismeritek őt. Ismertek engem is...

– Én szeretnék jobban megismerni! – kiáltotta valaki.

– Menj haza, és ismerd meg a feleségedet! – vágott vissza Asha. – A bátyám azt mondja, többet ad nektek abból, amit az apámtól kaptatok. Nos, mi is volt az? Egyesek most azt felelik: arany és dicsőség. *Szabadság*, milyen fennkölt! Igen, ezt kaptuk tőle... meg özvegyeket, Feketedagály nagyúr a megmondhatója. Hányan vagytok, akiknek az otthonát felgyújtották, amikor Robert idejött? Hányan vagytok, akinek a lányát meggyalázták? Leégett városok, lerombolt várak, az apám ezt adta nektek. *Vereséget* kaptatok tőle. És a bátyámtól még többet kaptok majd. De tőlem nem.

– Akkor mit kapunk tőled? – kérdezte Lucas Codd. – Kötögetést?

– Igen, Lucas. Kötők nektek egy királyságot. – Egyik kezéből a másikba dobta a tört. – Meg kell tanulnunk az Ifjú Farkas leckéjét, aki megnyert minden csatát... és elveszített mindent!

– A farkas nem kraken – tiltakozott Victarion. – Ha a kraken egyszer megragad valamit, nem ereszti többé, legyen az hajó vagy leviatán.

– És mi mit ragadtunk meg, bátyám? Északot? Ugyan mi az? Mérföldek, mérföldek és mérföldek, távol a tenger zajától? Elfoglaltuk a Cailin-árkot, Erdőmélyét, Torrhen Mezejét, még magát *Derest* is. Mít tudunk felmutatni mindebből?

Intett, a *Fekete Szél* néhány tengerésze pedig előrelépett, vállukon vasalt tölgyfa ládákkal.

– Ezennel átadom nektek a Köves Part kincseit! – mondta Asha, és kinyílt az első láda.

ordítani, de senki sem hallotta volna meg. A tetovált ember arca szinte a szétrepedés végső határáig felfúvódott, a madár a mellkasán mintha csapkodott volna, ahogy izmai megfeszültek. A rovasok pedig már fényesen izzottak, minden vonal és betű fehér tüzzel égett. A hang csak nem akart megszűnni, üvöltve ide-oda verődött a mögöttük magasodó hegyek között és Nagga Bölcsőjének vizén, visszaverődött Nagy-Wyk hegyeiről, egyre csak szólt, szólt és szólt, míg végül betöltötte az egész nedves világot.

És amikor már mindenki azt hitte, a hang sohasem hallgat el, elhallgatott.

A kürtöt fújó férfi végül csak kifogyott a levegőből. Megtántorodott, és majdnem összeesett. A pap látta, hogy Orkhegyi Orkwood elkapja az egyik karját, és megtámasztja, Balkezes Lucas Codd pedig elveszi tőle a kürtöt. A girbegurba hangszerből vékony füstcsík szállt felfelé, és Aeron látta, hogy megszólaltatója száját vér és hólyagok borítják. A mellkasára tetovált madár is vérzett.

Euron Greyjoy lassan vonult fel a dombra. Minden szem rászegeződött. A sirály egyre csak rikoltozott a fejük fölött. *Istentelen ember nem ülhet a Tengerkő Trónuson*, dübörgött Aeron fejében, de tudta: hagynia kell beszélnie a bátyját. Az ajka néma imát formált.

Asha és Victarion bajnokai félreálltak. A pap tett egy lépést hátrafelé, és egyik kezével Nagga hideg, érdes kőbordájának támaszkodott. A Varjűsemű megállt a lépcső tetején, a Szürke Király csarnokának bejáratánál, mosolygó szemét a kapitányokra és királyokra szegezte, de Aeron érezte a másik szemét is, amelyiket elrejtett előlük.

– *VASEMBEREK!* – szólalt meg Eurón Greyjoy. – Hallottátok a kürtöm szavát. Most halljátok az én szavaimat is. Balon fivére vagyok, Quellon legidősebb élő fia. Vickon nagyúr és a Vén Kraken vére folyik az ereimben. Én azonban mindkettejüknél messzebbre hajóztam. Csak egyetlen élő kraken van, aki nem ismeri a vereséget. Csak egy nem hajtott térdet soha. Csak egy hajózott el az Árnyékos Asshaiba, és látott minden képzeletet felülmúló csodákat és borzalmakat...

– Ha annyira tetszett az Árnyék, menj vissza oda! – kiáltotta a rózsaszín képű Szűz Qarl, Asha egyik bajnoka.

A Varjűsemű ügyet sem vetett rá.

– A kisöcsém befejezné Balon háborúját, és elfoglalná északot. Drága unokahúgom békét és tobozokat hozna nekünk. – Kék ajka mosolyra torzult. – Ashának jobban ízlik a győzelem a vereségnél. Victarion királyságot akar, nem pedig néhány gyér földdarabot. Tőlem mindkettőt megkapjátok. Varjűseműnek neveztek engem. Nos, kinek van élesebb szeme a varjúnál? A csata után a varjak százával és ezrével érkeznek, hogy az elesettek húsából lakmározzanak. A varjú messziről kiszagolja a halált. Azt mondom nektek, egész Westeros haldoklik. Akik követnek engem, életük végéig lakomázhatnak! A vas szülőttei vagyunk, és valaha hódítók voltunk. A mi törvényeink uralkodtak, ameddig csak elhallatszott a hullámok robaja. A fivérem azt akarja, érvétek be a hideg és kietlen északkal, az unokahúgom még kevesebbet kínál... de tőlem megkapjátok Lannisportot, Égikertet, az Arbort, Óvárost. A folyóvidéket, a királyerdőt és a záporerdőt, Dorne-t és a határvidéket, a Holdhegységet és Arryn völgyét, Tarthot és a Kőlépcsőket. Azt mondom, vegyük el *mindet!* Azt mondom, vegyük el Westeros! – A papra pillantott. – Persze mindezt a Vízbefúlt Isten nagyobb dicsőségére.

Egy pillanatra még magát Aeront is magukkal ragadták a bátor szavak. A pap is ugyanezt az álmod látta, amikor először pillantotta meg az égbolton a vörös üstökös. *Tűzzel és karddal száguldunk végig a zöld földeken, kiűrtjük a septonok hét istenét és az északiak fehér fáit...*

– Varjűsemű! – kiáltotta Asha. – Talán Asshaiban hagyta a józan eszedet? Ha nem tudjuk megtartani északot, márpedig nem tudjuk, hogyan foglalhatnánk el az egész Hét Királyságot?

– Hiszen már máskor is megtették. Balon ilyen keveset tanított volna meg a lányának a hadviselés művészetéről? Victarion, úgy látom, a fivérünk lánya még sohasem hallott Hódító Aegonról.

– Aegon? – Victarion keresztbefonta a karját páncélos mellkasán. – Mi köze mindehhez a Hódítóknak?

– Tudok annyit a háborúról, mint te, Varjúszemű – folytatta Asha. – Aegon Targaryen *sárkányokkal* hódította meg Westerost.

– És mi is így teszünk – bólintott Eurón Greyjoy. – A kürtöt, amelynek a hangját hallottátok, Valyria füstölgő romjai között találtam, ahová rajtam kívül senki emberfia nem merészkedett még. Hallottátok a szavát, és éreztétek a hatalmát. Ez egy sárkánykürt, vörös arany- és valyriai acélpántok fogják össze, és varázsigéket véstek bele. A régi idők sárkányurái ilyen kürtöket fújtak, mielőtt a Végzet elnyelte őket. Ezzel a kürttel, vasemberek, *sárkányokra* kényszeríthetem rá az akaratomat!

Asha hangosan nevetett.

– Többre mennél egy olyan kürttel, amivel kecskékre kényszerítheted rá az akarodat, Varjúszemű. Nincsenek többé sárkányok.

– Megint tévedsz, leányzó. Három is van, és azt is tudom, hol találom őket. Ez egészen biztosan mégér egy uszadékfa koronát.

– *EURON!* – kiáltotta Balkezes Lucas Codd.

– *EURON! VARJÚSZEMŰ! EURON!* – csatlakozott hozzá a Vörös Evezős.

A *Csend* néma és korcs szerzetei felpattintották Euron ládáit, és a kapitányok és királyok elé szórták az ajándékait. A következő pillanatban a pap Hotho Harlaw-t hallotta, akinek mindkét marka tele volt arannyal. Gorold Jótestvér és Üllözúzó Erik is ordított.

– *EURON! EURON! EURON!* – a kiáltás mennydörgéssé erősödött. – *EURON! EURON! VARJÚSZEMŰ! EURON KIRÁLY!*

A mennydörgés végiggördült Nagga hegyén, mintha maga a Viharisten rázta volna a felhőket. – *EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!*

Még egy pap szívében is van helye a kételynek. Még egy próféta is megismerheti a rettegést. Hínárhajú Aeron keresni kezdte magában az istenét, de csak néma csendet talált. Ezernyi torok üvöltötte fivére nevét, de ő csak egy rozsdás vaspánt visitását hallotta.

BRIENNE

Szűztótól keletre a dombok meredekebbek lettek, a fenyőfák pedig néma, szürkészöld hadseregként fogták közre őket.

Fürge Dick azt állította, hogy a parti út a legrövidebb és legkönnyebb, így ritkán veszítették szem elől az öblöt. Ahogy haladtak, a tenger menti városok és falvak egyre kisebbek lettek, és egyre távolabb estek egymástól. Ha rájuk esteledett, kerestek egy fogadót. Crabb más utazókkal osztozott az ágyon, Brienne pedig kivett egy külön szobát magának és Podricknak.

– Ócsóbb vóna, ha mind egy ágyba' aludnánk, hölgyem – jegyezte meg Fürge Dick minden egyes alkalommal. – Odafektethetnéd közénk a kardodat. Az öreg Dick nem árt a légynek se. Udvarias, mint egy lovag, és becsületes, akár a nappal!

– A nappalok egyre rövidebbek – felelte Brienne.

– Hát, az meglehet. De ha nem bízol bennem az ágyban, majd meghúzom magam a padlón, hölgyem.

– Az én padlómon ugyan nem.

– Azt hihetné az ember, hogy nem bízol benne.

– A bizalmat ki kell érdemelni. Mint az aranyat.

– Ahogy óhajtod, hölgyem – bólintott Crabb –, de odafent északon, ha elfogy az út, akkor meg köll ám bíznod majd a jó öreg Dickben. Ha el akarnám venni az aranyadat karddal, ugyan ki állítana meg?

– Nincs kardod. Nekem van.

Azzal becsukta előtte az ajtót, majd addig állt és hallgatózott, míg biztos nem volt benne, hogy a fickó továbbállt. Bármilyen fürgének tartotta is magát, Crabb nem ért fel sem Jaime Lannisterrel, sem a Veszett Egérrel, de még Humfrey Wagstaffal sem. Csenevész volt, és alultáplált, egyetlen védelmét pedig horpadt, rozsdafoltos sisakja jelentette. Kard helyett régi, kicsorbult tört hordott magával. Amíg Brienne ébren volt, addig nem jelentett veszélyt rá.

– Podrick – fordult fegyverhordozójához –, nemsokára nem lesz több fogadó, ahol meghúzhatjuk magunkat. Egy cseppet sem bízom a vezetőkben. Ha letáborozunk, szemmel tartod őt, míg én alszom?

– Maradjak ébren, hölgyem? Ser. – Eltűnődött. – Van kardom. Ha Crabb megpróbál bántani téged, megölhetem.

– Nem! – felelte Brienne ellentmondást nem tűrő hangon. – Nem harcolsz vele. Csak annyit kérek tőled, hogy figyeld, míg alszom, és kelts fel, ha valami gyanúsat csinál. Meglátod, gyorsan ébredek.

Másnap aztán, amikor megálltak megitatni a lovakat, Crabb megmutatta az igazi arcát. Brienne kénytelen volt elbújni egy bokor mögé, hogy könnyítsen magán. Ahogy ott guggolt, hallotta, hogy Podrick felkiált:

– Mit csinálsz? Nem mész onnét!

Befejezte a műveletet, felhúzta a nadrágját, és visszament az útra. Fürge Dick éppen a lisztet törölgette az ujjairól.

– A nyeregtáskámban egyetlen sárkányt sem találsz – közölte vele Brienne. – Az aranyat mindig magamnál tartom.

Az aranypénz egy részét az övére akasztott erszényben hordta, a többi pedig a ruhája belsejébe varrt két titkos zsebben lapult. A nyeregtáskában lévő kövér zacskóba mindenféle méretű rézermét, fillért, garast meg csillagot tett... és finom, fehér lisztet, hogy még kövérebbnek tűn-

jön. A lisztet még Alkonyvölgyben, a Hét Kard szakácsától vette aznap reggel, amikor útnak indult.

– Dick nem akart rosszat, hölgyem! – Megmozgatta liszttel borított ujjait, hogy mutassa, nincs fegyvere. – Csak meg akartam nézni, hogy tényleg megvannak-e a sárkányok, amiket ígértél. Tele a világ hazugokkal, akik átvágják a becsületes embert. Nem mintha te az volnál.

Brienne csak remélhette, hogy a férfi vezetőnek jobb, mint tolvajnak.

– Jobb lesz, ha indulunk.

Felült a lovára.

Dick gyakran énekelt lovaglás közben. Sohasem énekelt végig egy teljes dalt, mindig csak egy strófát ebből, egy pár sort abból. Brienne gyanította, hogy el akarja búvólni, el akarja aldatni az éberségét. Néha megpróbálta rávenni őt és Podrickot, hogy énekeljenek vele, de hasztalan. A fiú túlságosan szégyellős és lassú nyelvű volt, Brienne pedig sohasem énekelt. *Énekel-tél az apádnak?* kérdezte tőle egyszer Stark úrnő Zúgóban. *Énekel-tél Renlynek?* Nem, ő soha, egyszer sem, pedig szeretett volna... mennyire szeretett volna...

Amikor éppen nem énekelt, Fűrge Dick beszélt. Folyton hasadt-révi történetekkel traktálta őket. Azt mondta, minden árnyékos völgynek megvan a maga ura, és csak az idegenekkel szemben táplált gyanakvás tartja össze őket. Az ereikben az Elsők sötét, erős vére folyik.

– Az andalok el akarták foglalni Hasadt-révet, de mi kivéztettük őket a völgyekben, és belefojtottuk őket a mocsarakba. Csak hát amit a fiaik nem tudtak elvenni karddal, a csinos lányok elvették csókkal. Biz' ám, betolakodtak a házakba, amiket nem tudtak meghódítani!

Alkonyvölgy Sötétfi királyai is megpróbálták rákényszeríteni az uralmukat Hasadt-révre; a szűztői Mootonok szintúgy, majd később a Rák-sziget gögös Celtigarjai. A Rév népe azonban minden idegennél jobban ismerte saját lábait és erdeit, és szorongatott helyzetben felszívódtak a hegyek gyomrát behálózó barlangokban. Ha éppen nem akadt hódítójelölt, aki ellen harcolhattak volna, akkor egymással viaskodtak. Véres családi viszályaik olyan sötétek és mélyek voltak, mint a hegyeik lábánál elterülő mocsarak. Néha egy-egy bajnok békét hozott a Révnek, de az sohasem élte túl őt magát. Lucifer Hardy uraság nagyszerű ember volt, és a Brune fivérek is. A vén Csonttörő még nagyszerűbb, de a leghatalmasabbak mind közül a Crabbek voltak. Dick még mindig nem volt hajlandó elhinni, hogy Brienne sohasem hallott Ser Clarence Crabbról és dicső tetteiről.

– Miért hazudnék? – kérdezte tőle Brienne. – Minden vidéknek megvannak a maga helyi hősei. Ott, ahonnan én jövök, a dalnokok Morne-i Ser Galladonról, a Tökéletes Lovagról énekelnek.

– Milyen Ser Gallhóról? – horkantott gúnyosan Dick. – Sose' hallottam róla. Aztán mér' vót olyan rohadtul tökéletes?

– Ser Galladon olyan vitéz bajnok volt, hogy még a Szűz szívét is rabul ejtette. A szerelme zálogául egy varázskardot adott neki. Úgy nevezték, az Igazságos Szűz. Közönséges penge nem állhatta útját, és nem volt pajzs, ami kibírta volna a csókját. Ser Galladon büszkén viselte az Igazságos Szüzet, de csak három alkalommal húzta ki a hüvelyéből. Nem akarta használni a Szüzet halandó ember ellen, mert olyan erős volt, hogy minden küzdelmet tisztességtelenné tett volna.

Crabb ezt nevetségesnek találta.

– A Tökéletes Lovag? Inkább a Tökéletes Bolond! Mire jó az embernek egy varázskard, ha rohadtul nem használja semmire?

– A becsület – felelte Brienne. – A becsület a válasz.

Dick erre csak még hangosabban nevetett.

– Ser Clarence Crabb kitörülte volna a szőrös seggit a te Tökéletes Lovagoddal, hölgyem! Ha valaha találkoztak volna, most eggyel több kibaszott fej csücsülne a polcon a Suttogóban, ha engem kérdezel. Azt hajtogatná a többi fejnek: „Használnom kellett volna a varázskardot, használnom kellett volna azt a rohadt kardot!”

Brienne nem állta meg mosolygás nélkül.

– Talán – hagyta rá –, de Ser Galladon nem volt bolond. Ha egy nyolc láb magas ellenféllel áll szemben, aki bölényen vágtat, valószínűleg előhúzza az Igazságos Szüzet. Azt mondják, egyszer megölt vele egy sárkányt.

Fürge Dicket nem különösebben hatotta meg a dolog.

– A Csonttörő is megküzdött egy sárkánnyal, de neki nem köllött ám varázskard. Egyszerűen csomót kötött a nyakára, így valahányszor a bestia tüzet próbált lehelni, a saját valagát pörkölte meg.

– És mit tett Csonttörő, amikor Aegon és a húgai megérkeztek? – kérdezte Brienne.

– Akkor má' halott volt. De ezt tudhatnád, hölgyem. – Crabb ferde pillantást vetett rá. – Aegon a hűgát, azt a Visenyát küldte fel a Révbe. Az urak hallották, hogy járt Harren. Nem vótak bolondok, úgyhogy letették a kardjukat a lába elé. A királyné aztán a saját embereivé fogadta őket, és azt mondta, nem tartoznak hűséggel se Szűztónak, se a Rák-szigetnek, se Alkonyvölgynek. De a nyomorult Celtigarok aztán is csak küldték az embereiket a keleti partra adót szedni. Ha eleget küldtek fel, egy kevés nekik is csöpögött belőle... máskülönben csak a saját urainknak meg a királynak hajolunk meg. Az *igaz* királynak, nem ám Robertnek meg a pereputtyának. – Köpött egy nagyot. – Rhaegar herceggel voltak a Tridentnél Crabbek, Bruneok meg Boggsok, meg voltak a Királyi Testőrségben is. Egy Hardy, egy Cave, egy Pyne meg *három* Crabb, Clement. Rupert és Rövid Clarence. Hat láb magas volt az is, de az *igazi* Ser Clarence-hez képest rövidnek számított. Itt fent Hasadt-révnél mind a sárkányok jó emberei vagyunk.

Az utakon egyre kisebb lett a forgalom, ahogy északkelet felé haladtak, míg végül nem találtak több fogadót. Az öböl menti úton ekkor már több volt a gaz, mint a keréknyom. Aznap éjjel egy kis halászfaluban húzták meg magukat. Brienne adott néhány rezet a helybélieknek, hogy az egyik szénapajtában alhassanak. A padlást lefoglalta magának és Podricknak, majd miután felmászta, felhúzta a létrát.

– Ha itt hagysz lent egyedül, akár a rohadt lovaiddat is elköthetem! – kiáltott fel Crabb odalentről. – Jobb lesz, ha azokat is felviszed a létrán, hölgyem!

Mivel nem kapott feleletet, így folytatta:

– Esni fog ma éjjel. Kemény, hideg eső lesz. Te meg Pod jó melegen kuporogtok majd ott fenn, szegény öreg Dick meg ideleenn vacoghat. – Megágyazott magának egy halom szalmán, közben pedig a fejét csóválta, és dűnnyögött maga elé. – Sose láttam még ilyen bizalmatlan lányzót, mint te.

Brienne összegömbölyödött a köpönyege alatt, oldalán az ásító Podrickkal. *Nem voltam mindig ilyen bizalmatlan*, felelhette volna Crabbnek. *Amikor kislány voltam, azt hittem, minden férfi olyan nemes, mint az apám.* Még azokról a férfiakról is ezt hitte, akik megjegyezték, milyen csinos lány, milyen magas és okos, és milyen kecses, amikor táncol. Septa Roelle nyitotta fel a szemét.

– Csak azért mondják mindezt, hogy elnyerjék nemes atyád jóindulatát – mondta. – Az igazságot a tükörben találod, nem a férfiak nyelvén.

Kíméletlen lecke volt, sokat sírt utána, de jó szolgálatot tett neki Égikertben, ahol Ser Hyle és a cimborái játszadoztak vele. *Egy szűznek bizalmatlannak kell lennie ebben a világban, különben nem sokáig marad szűz*, gondolta, miközben odakint eleredt az eső.

A keserűhídi kézitásában aztán megkereste a kérőit, Farrow-t, Ambrose-t, Bozontost, Mark Mullendore-t, Raymond Naylandet és Gólya Willt, és egyenként elverte rajtuk a port. Legázolta Harry Sawyert, Robin Potternek betörte a sisakját, és csúnya sebet ejtett az arcán. Amikor az utolsó is elbukott, az Anya Conningtont is feltálalta neki. Ser Ronnetnél ezúttal nem rózsza, hanem kard volt. Brienne minden találatára édesebb volt a csóknál. Aznap Loras Tyrell került szembe utolsóként a dühével. Ő sohasem udvarolt neki, szinte rá sem nézett, de a pajzsán három aranyrózsza virított, Brienne pedig gyűlölte a rózsákat. A pusztá látványuk irtózatot adott neki. Éjjel kettejük küzdelméről álmódott és Ser Jaime-ről, aki szívárványszínű palástot terített a vállára.

Másnap reggel még mindig esett. Reggeli közben FÜRGE Dick azt javasolta, hogy várják meg, míg eláll.

– És mikor áll el? Holnap? Két hét múlva? A következő nyáron? Nem. Van köpönyeg a vállunkon, és jó sok mérföld előttünk.

Egész nap esett. A keskeny út hamarosan sárpatakká változott alattuk. A mellettük elmaradozó fák mind csupaszok voltak, a lehullott levelek pedig ragacsos, barna szőnyeggé váltak a kitartó esőben. Dick köpönyege a mókusbőr bélés ellenére átázott, és Brienne látta, hogy a férfi vacog. Egy pillanatra szánalmat érzett. *Nem eszik rendesen.* Eltűnődött, vajon tényleg létezik-e az a csempészöböl és a Suttogó nevű romos vár. Az éhes emberek elkeseredett tettekre képesek. Lehet, hogy az egész valami fondorlat, hogy átverje őt. A gyanakvás szinte a gyomrába mart.

Jó ideig úgy tűnt, mintha a lankadatlanul hulló eső kopogása lenne az egyetlen zaj a világon. FÜRGE Dick lova egykedvűen caplatott a sárban, nem nézett se jobbra, se balra. Brienne figyelte a fickót. Összegörnyedt a nyeregben, mintha így próbálta volna szárazon tartani magát. Ezúttal nem volt falu a közelben, amikor rájuk esteledett, és fák sem voltak, hogy menedéket lelhetek volna alattuk. Kénytelenek voltak néhány szikla között meghúzni magukat, úgy ötvenlépésnyire a dagály vonalától. A sziklák legalább a szélről megvédték őket valamelyest.

– Jobb lesz, ha örködünk ma éjjel, hölgyem – mondta Crabb, miközben Brienne azon küszködött, hogy meggyújtson egy halom ágat. – Egy ilyen helyen cuppogók lehetnek.

– Cuppogók? – kérdezte Brienne gyanakodva.

– Szörnyek – magyarázta FÜRGE Dick élvezettel. – Úgy néznek ki, mint az emberek, míg közel nem gyűnnek, csak épp túl nagy a fejük, és pikkelyeik vannak ott, ahol a rendes embernek haja. Fehérek, mint a hal hasa, az ujjai között meg úszóhártya van. Mindig nedvesek és halszagúak, de bugyogó szájukban tűhegyes, zöld fogak vannak. Állítólag az Elsők mindet megölték, de el ne hidd! Éjjel gyűnnek, és ellopják a rossz gyerekeket. Ahogy lépkednek a hártyás lábukon, olyan hangot adnak, hogy *cupp-cupp*. A lányokat megtartják, hogy szaporodjanak velük, de a kisfiúkat megeszik, széjjeltépik őket azokkal az éles, zöld fogaikkal. – Podrickra vigyorgott. – Téged felfalnának, kölyök. *Nyersen* felfalnának.

– Ha megpróbálják, megölöm őket! – Podrick megmarkolta a kardját.

– Csak próbáld meg. Csak próbáld. A cuppogók nem hálnak ám meg egykönnyen. – Brienne-re hunyorított. – Te rossz kislány vagy, hölgyem?

– Nem. – *Csak bolond.* A fa túlságosan nedves volt, hiába próbálkozott Brienne kovával és acéllal. Az aprófa füstölt egy kicsit, de ez volt minden. Csüggedten leült, a hátát egy sziklának vetette, magára húzta a köpönyegét, és lélekben felkészült a hideg, nedves éjszakára. Egy darab kemény, sózott húst rágszált, közben meleg ételről álmodozott, FÜRGE Dick pedig elmesélte, hogyan küzdött meg Ser Clarence Crabb a cuppogók királyával. Jó *mesemondó*, ezt el kellett ismernie, *de Mark Mullendore is mókás volt a kis majmával.*

Az eső olyan sűrűn esett, hogy nem látták lemenni a napot, az ég pedig olyan szürke volt, hogy nem látták feljönni a holdat. Az éjszaka fekete volt, és csillagtalán. Crabb egy idő után kifogyott a történetekből, és aludni tért. Hamarosan Podrick is horkolni kezdett. Brienne csak ült, a hátát a sziklának vetve, és hallgatta a hullámok hangját. *A tenger közelében vagy, Sansa? Tűnődött. Ott várakozol a Suttogóban a hajóra, amely soha nem érkezik meg? Ki van ott veled? Három embert mondott. Talán csatlakozott hozzád és Ser Dontoshoz az Ördögfióka? Vagy megtaláltátok a húgodat?*

Hosszú nap állt mögöttük, és Brienne kimerült volt. Az eső lágyan dobolt körülötte, és még a sziklának támaszkodva is érezte, hogy egyre jobban elnehezül a szemhéja. Kétszer is elbóbiskolt. A második alkalommal felriadt, és a szíve majd kiugrott a helyéről, mert azt hitte, valaki áll fölötte. A tagjai elgémberedtek, a bokája belegabalyodott a köpönyegébe. Lerúgta magáról, és felállt. FÜRGE Dick egy szikla mellett kuporgott, félig eltemetve a vizes, nehéz homokban, és mélyen aludt. *Álom. Csak álom volt.*

Lehet, hogy hibát követett el, amikor otthagya Ser Creightont és Ser Illifert. Ők ketten tiszt-

tességes embernek tüntek. *Bár velem jött volna Jaime*, gondolta... de ő a Királyi Testőrség lo-
vagja, az ő helye a királya mellett volt. Amellett valójában Renly hiányzott neki. *Megeskü-
dtem, hogy megvédem őt, és kudarcot vallottam. Aztán megfogadtam, hogy bosszút állok érte, és
abban is kudarcot vallottam. Helyette elmenekültem Catelyn úrnővel, akit szintén cserben-
hagytam.* A szél iránya megváltozott, és az eső végigcsorgott az arcán.

Másnap az út kavicsos ösvénnyé szűkült, később pedig követni is alig lehetett. Dél környé-
kén aztán, egy szél koptatta szikla tövében hirtelen véget ért. Odafent, a hullámok nyaldosta
orom tetején apró vár állt. Az ólomszínű égbolt alatt három göcsörtös torony körvonala rajzo-
lódott ki.

– Az ott a Suttogó? – kérdezte Podrick.

– Neked az egy rohadt romnak tűnik? – Crabb köpött egyet. – Az ott a Rémodú, a vén
Brune uraság székhelye. Az útnak itt vége. Innét a fenyves a miénk.

Brienne a sziklát tanulmányozta.

– Hogyan jutunk fel oda?

– Könnyen. – FÜRGE Dick megfordította a lovát. – Maradjatok szorosan az öreg Dick mö-
gött. A cuppogók mindig azt viszik el, aki hátul kullog.

A felfelé vezető útról kiderült, hogy a szikla egyik hasadékaiban rejtőző meredek, köves ös-
vény. Nagyrészt természetes módon jött létre, de itt-ott lépcsőket faragtak bele, hogy meg-
könnyítsék a haladást. Mindkét oldalon csupasz sziklafal magasodott följük, amelyet évszá-
zadok óta rágott a szél és az esővíz. Néhány helyen a kő egészen fantasztikus alakzatokat vett
fel. FÜRGE Dick külön fel is hívta a figyelmet néhányra.

– Az ott egy óriás feje, látjátok? – mondta, és Brienne elmosolyodott, amikor odanézett. –
Az meg ottan egy kőszarkány. A másik szárnya letörött, amikor még az apám kölyök volt. Azok
ottan fölötte meg lógó mellek, mint az öregasszonyok csöcse. – Lopva hátrapillantott Brienne
mellére.

– Ser? Hölgyem? – szólalt meg Podrick. – Ott egy lovas.

– Hol? – A kőalakzatok egyike sem hasonlított lovasra.

– Az úton. Nem kőlovas. Igazi lovas. Követ minket. Ott lent.

Arrafelé mutatott.

Brienne hátrafordult a nyeregben. Már olyan magasra jutottak, hogy mérföldekre belátták a
partot. A lovas két-három mérfölddel hátrébb ugyanazon az úton jött, amelyiken ők is.
Megint? Gyanakvó pillantást vetett FÜRGE Dickre.

– Ne sandíts úgy rám! – tiltakozott Crabb. – Az öreg Dicknek semmi köze ahhoz ottan, bárki
is az! Biztos Brune egy embere, aki hazagyűtt a háborúból. Egy dalnok, aki ide-oda vándorol.
– Elfordította a fejét, és kiköpött. – Az egyszer biztos, hogy nem cuppogó. A rohadt fajtájuk
nem ül lóra.

– Nem – mondta Brienne. Ebben az egyben legalább egyetértettek.

Az út utolsó százlábnyi része bizonyult a legmeredekebbnek és legveszélyesebbnek. A lo-
vak patái alatt kilazult kövek indultak meg és gurultak le hangos robajjal az ösvényen. Amikor
odafent kibukkantak a sziklahasadékból, közvetlenül a várfal tövében találták magukat. Oda-
fent, az egyik mellvédről egy arc bámult le rájuk, majd eltűnt. Brienne nőnek nézte, és ezt meg
is mondta FÜRGE Dicknek.

Dick bólintott.

– Brune túl vén, hogy falakon mászkáljon, a fiai meg az unokái meg elmentek a háborúba.
Nem maradt itt senki, csak a fehérség meg egy-két taknyos orrú kölök.

Brienne már éppen meg akarta kérdezni vezetőjüket, hogy Brune nagyúr melyik királlyal
jegyezte el magát, de már nem számított. Brune fiai elmentek; talán lesz köztük, aki vissza sem
tér. *Itt nem számíthatunk vendégszeretetre ma éjjel.* Nem tűnt valószínűnek, hogy egy vénem-
berekkel, asszonyokkal és gyerekekkel teli vár megnyitja a kapuit egy csapat fegyveres idegen
előtt.

– Úgy beszélsz Brune nagyúrról, mintha ismernéd – mondta Fürge Dicknek.

– Egyszer talán ismertem.

Brienne a férfi zekéjének mellrészére pillantott. Szabadon lógó szálak és egy szabálytalan, sötétebb folt az anyagon egyértelműen mutatta, hogy valamilyen jelvényt téptek le onnét. Semmi kétség, vezetőjük katonaszökevény volt. Lehet, hogy a mögöttük érkező lovas az egyik cimborája?

– Menjünk tovább – nógatta őket Dick –, mielőtt Brune elkezdene tünődni rajta, mit keresünk a falai alatt. Még egy asszony is el tud eresztetni egy rohadt nyílvezzőt. – Dick a váron túl magasodó, fákkal benőtt mészkődombok felé intett. – Innentől nincs több út, csak patakok meg vadcsapások, de ne félj, hölgyem! Fürge Dick ismeri ezt a vidéket.

Brienne éppen ettől félt. A szél erősebben fújt a sziklaorom tetején, és mintha csapda szagát hozta volna.

– És az a lovas?

Hacsak a lova nem tud a vízen járni, rövidesen ő is elindul felfelé a sziklán.

– Mi van vele? Ha valami bolond Szüztóból, talán meg sem találja azt a nyomorult ösvényt. Ha meg megtalálja, lerázzuk az erdőben. Ott nem lesz út, amit kövessen.

Csak a nyomaink. Brienne eltöprengett, nem tenné-e jobban, ha itt várná be a lovast, pengével a kezében. *Ha viszont kóbor énekes vagy Brune nagyúr egyik fia, akkor bolondot csinállok magamból.* Úgy döntött, Crabbnak igaza van. *Ha holnap még mindig a nyomunkban lesz, majd akkor foglalkozom vele.*

– Ahogy gondold – felelte, és a fák felé fordította a kancáját.

Brune nagyúr vára egyre kisebb lett mögöttük, majd eltűnt a szemük elől. Körülöttük őrfák és katonafenyők magasodtak, mint megannyi égnek szegezett, zöldbe öltöztetett lándzsa. A talajt falnyi vastagságban tobozokkal teleszórt lehullott tülevélszőnyeg borította. A lovak patája szinte nem is csapott zajt. Esett egy kicsit, egy időre elállt, aztán megint rákezdte, de a fenyők alatt alig éreztek meg egy-egy cseppet.

Az erdőben sokkal lassabban haladtak. Brienne folyamatosan ösztökelte a lovát a zöldes félhomályban, s jobbra-balra kerülgette a fákat. Tisztában volt vele, hogy itt nagyon könnyű lenne eltévedni. Bármerre nézett, mindenfelé ugyanazt látta. Magát a levegőt is szürkének, zöldnek és mozdulatlanak érezte. A fenyőágak végigkarcolták a karját, és hangosan súrlódtak újonnan festett pajzsán. A hátborzongató csend óráról órára jobban nehezedett a lelkére.

Fürge Dicket is zavarta. Kicsit később, amikor szürkülni kezdett, megpróbálkozott az énekléssel.

– *Volt egyszer egy medve* – kezdett bele. A hangja olyan érdes volt, mint egy ráspoly. A fenyőfák elnyelték a dalát, ahogyan elnyelték a szelet és az esőt is. Kis idő múlva abbahagyta.

– Rossz itt – szólalt meg Podrick. – Ez rossz hely.

Brienne ugyanezt érezte, de nem lett volna okos dolog beismerni.

– A fenyőerdő komor hely, de ez is csak erdő. Nincs itt semmi, amitől félnünk kellene.

– És a cuppogók? Meg a fejek?

– Okos kölök – jegyezte meg Fürge Dick nevetve.

Brienne bosszús pillantást vetett rá.

– Nincsenek cuppogók – szögezte le. – És fejek sincsenek.

Dombok és völgyek váltogatták egymást. Brienne egyre többet fohászkodott, hogy Fürge Dick becsületes ember legyen, és tudja, hová vezeti őket. Ami őt magát illette, még abban sem volt biztos, hogy képes lenne újra megtalálni a tengert. Akár nappal volt, akár éjszaka, az égbolt ugyanolyan fakószürke és borús maradt, és nem volt sem nap, sem csillagok, amelyek alapján tájékozódhatott volna.

Aznap este korán táboroztak le, miután leereszkedtek egy völgybe, és egy zölden csillogó lán szélén találták magukat. A talaj elég szilárdnak tűnt a szürkészöld fényben, amikor azonban továbbmerészkedtek, a lovak marig süllyedtek az ingoványba. Kénytelenek voltak megfordulni, és kigázolni a szilárdabb talajra.

– Nem baj – nyugtatta őket Crabb. – Visszamegyünk a dombra, és másutt gyűvünk le.

A következő nap ugyanolyan volt. Fenyvesekben és lápokon lovagoltak a sötét égbolt alatt, az újra meg újra eleredő esőben. Víznyelők, barlangok és ősi erődítmények mohával borított romjai mellett haladtak el. Errefelé minden kőhalomnak története volt, és Furge Dick mindet el is mondta nekik. Az elmondása alapján azt hihette az ember, hogy Hasadt-rév népe vérrel öntözte a fenyveseit. Brienne hamarosan kifogyott a béketűrésből.

– Milyen messze van még? – szegezte neki végül a kérdést. – Most már biztosan láttunk minden fát Hasadt-révben.

– Dehogyan – felelte Crabb. – De már közel vagyunk. Látod, az erdő kezd ritkulni. Közel vagyunk a keskeny tengerhez.

A nekem ígért bolond a saját tükörképem lesz egy pocsolójában, gondolta Brienne, de nem látta értelmét visszafordulni most, amikor már ilyen messzire eljött. Azt azonban nem tagadhata, hogy kimerült. A combjai kemények voltak a nyeregtől, mint a vas, és az utóbbi időben csak négy órát aludt éjjelente, miközben Podrick örködött. Ha Furge Dick tényleg meg akarta ölni őket, meg volt győződve róla, hogy itt, a számára ismerős terepen fogja megpróbálni. Lehet, hogy valami rablóbarlangba vezeti őket, ahol ugyanolyan alattomos népség rejtőzik, mint ő maga. De az is elképzelhető volt, hogy körbe-körbe vezeti őket, míg a másik lovas ide nem ér. Nyomát sem látták a fickónak, mióta elhagyták Brune nagyúr várát, de ez nem jelentette feltétlenül azt, hogy feladta az üldözésüket.

Lehet, hogy meg kell majd ölnöm, emlékeztette magát egy éjjel, amikor fel-alá járkált a táborban. A gondolattól émelygő érzés fogta el. Régi fegyvermestere sohasem tartotta elég keménynek a harchoz.

– A karod ereje egy férfiéval vetekszik – mondta neki nemegyszer Ser Goodwin –, de a szíved lágy, mint minden leányé. Egy dolog az udvaron gyakorolni, életlen karddal, és másik egy lábnyi éles acélt döfni egy ember beleibe, és látni, ahogy a fény kialszik a szemében.

Hogy edződjön, Ser Goodwin rendszeresen elküldte apja mészárosához, hogy bárányokat és szopós malacokat öljön le. A malacok és bárányok úgy visítottak, mint a rémült gyerekek. A munka végeztével Brienne nem látott a könnyektől, a ruhája pedig olyan véres lett, hogy elégettette a szolgálóleányával. De Ser Goodwinnek még mindig kételyei voltak.

– A malac csak malac. Egy ember más tészta. Amikor olyan ifjú fegyverhordozó voltam, mint te most, volt egy barátom. Erős volt, furge és ügyes, verhetetlen a gyakorlótéren. Mindannyian tudtuk, hogy egy nap pompás lovag lesz belőle. Aztán a háború a Kőlépcsőkhöz is elért. Láttam, ahogy a barátom térdre kényszeríti az ellenfelét, és kiüti a fejszét a kezéből, de amikor végezhetett volna vele, egy fél pillanatig habozott. A csatában egy fél pillanat az életet vagy a halált jelenti. A fickó előrántotta a törét, és talált egy rést a barátom páncélján. Az ereje, a gyorsasága, a bátorsága, a sok nehezen szerzett tudás... mind nem ért egy fabatkát sem, *mert visszariadt az öléstől.* Ezt jól vésd az eszedbe, leány!

Az eszembe vésem, ígerte Ser Goodwin árnyának ott, a fenyőerdő mélyén. Leült egy sziklára, elővette a kardját, és nekilátott megélezni. *Emlékezni fogok rá, és imádkozom, hogy ne riadjak vissza.*

Újabb zord, hideg és borús nap következett. Nem látták feljönni a napot, de amikor a feketeség szürkévé vált, Brienne tudta, hogy ideje ismét nyeregbe szállni. Furge Dickkel az élen ismét nekivágtak a fenyvesnek. Brienne szorosán a férfi mögött lovagolt, a sort pedig Podrick zárta.

A vár minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak ott állt előttük. Az egyik pillanatban még az erdő mélyén jártak, és sok-sok mérföldekre nem láttak egyebet, csak fenyőfákat. Aztán megkerültek egy sziklatömböt, és hirtelen egy keskeny, fátlan réssel találták szemben magukat. Egy mérfölddel távolabb az erdő hirtelen véget ért. Mögötte ott volt az ég, a tenger... és egy nagy szikla peremén ősrégi, omladozó vár elhagyatott, gazzal benőtt maradványai.

– A Suttogó – szólalt meg Furge Dick. – Figyeljete! Hallhatjátok a fejeket.

Podricknak tátva maradt a szája.

– Én hallom őket.

Brienne is hallotta. Halk, lágy susogás volt, amely mintha nemcsak a várból, hanem magából a földből érkezett volna. A hang egyre erősödött, ahogy közeledtek a sziklához. Hirtelen rájött, hogy a tengert hallja. A hullámok lyukakat vájtak a szikla aljába, és a föld alatt húzódó barlangokban és alagutakban dübörögtek.

– Nincsenek fejek – mondta. – Csak a hullámok suttogását halljátok.

– A hullámok nem suttognak. A fejek azok.

A vár falait habarcs nélkül emelték, és nem volt benne két egyforma kő. A sziklahasadékokban vastagon tenyészett a moha, az alapokból pedig fák nőttek. A legtöbb régi várnak volt istenerdője. A Suttogónak, így ránézésre, semmi egyebe nem volt. Brienne a szikla szélére, az összeomlott külső fal romjaihoz léptetett kancáján. A köhalmot sűrűn benötte a mérgező vörös borostyán. A lovat odakötötte egy fához, és olyan közel óvakodott a szakadékhoz, amilyen közel csak mert. Ötvenlábnyi mélységben ott kavargott a tenger egy leomlott torony törmelékei körül. Mögötte hatalmas üreg bejárata látszott.

– Az a régi világitótorony – magyarázta FÜRGE DICK, amikor odalépett mögé. – Egyszer leestem, amikor feleakkora voltam, mint Pod. Régen lépcsők is vótak le a barlangba, de amikor leomlott a fal, azok is vele mentek. A csempészek attó' kezdve nem szálltak ki itt. Régen be tudtak evezni a barlangba csónakkal, de már nem. Látod?

Egyik kezét a lány hátára tette, a másikkal pedig lemutatott. Brienne-nek minden szőrszála égnék meredt. *Egy taszítás, és én is odakerülök a torony mellé. Hátralépett.*

– Vedd le rólam a kezéd!

Crabb grimaszt vágott.

– Én csak...

– Nem érdekel, mit *csak*. Hol a kapu?

– Odaát a másik oldalon. – Habozott. – Ez a te bolondod, nem olyan haragtartó fickó, ugye? – kérdezte idegesen. – Úgy értem, tegnap éjjel szöget ütött a fejembe, hogy tán haragszik az öreg FÜRGE DICKRE, azér' a térképér', amit eladtam neki, meg hogy kihagytam, hogy a csempészek mán nem kötnek ki itten.

– Az aranyból, amit tőlem kapsz, megadhatod neki, amit fizetett a *segítségéért*. – Brienne nem tudta elképzelni, hogy Dontos HOLLARD bárkire is veszélyt jelenthetne. – Már persze, ha itt van.

Megkerülték a falakat. A vár háromszög alaprajzú volt, minden sarkán szögletes toronnyal. A kapuk alaposan elrohadtak. Amikor Brienne meglökte az egyiket, a fa elrepedt, hosszú szilánkokban szétmállott, és a fél kapu ráomlott. Odabent megint csak zöld homályt látott. Az erdő behatolt a falakon, és elfoglalta a várudvart meg a lakótornyot is. A kapu mögött azonban leeresztett csapórács volt, fogai mélyen süllyedtek a puha, sáros talajba. A vas vöröslött a rozsdától, de amikor Brienne megrázta, ellenállt.

– Jó ideje senki sem használta ezt a kaput.

– Én be tudok mászni – ajánlkozott PODRICK. – A sziklánál. Ahol leomlott a fal.

– Túl veszélyes. Lazának láttam azokat a köveket, a vörös borostyán pedig mérgező. Kell lennie hátsó kapunak is.

A vár északi oldalán, egy óriási, tüskés szederbokor mögött találták meg. A szedret mind leszedték, a bokor felét pedig levágták, hogy megközelíthetővé tegyék a kaput. A törött ágak láttán nyugtalanság fogta el Brienne-t.

– Valaki járt itt, méghozzá nemrég.

– A bolondod meg a leányok – mondta CRABB. – Mondtam.

Sansa? Brienne képtelen volt elhinni. Még egy Dontos HOLLARD-féle ostoba szeszakazánnak is több esze van annál, hogy egy ilyen sivár helyre hozza a lányt. Érzett valamit a romokban, ami nyugtalansággal töltötte el. Érezte, hogy itt nem fogja megtalálni a Stark leányt... de muszáj volt megnéznie. *Valaki volt itt*, gondolta. *Valaki, aki el akart rejtőzni.*

– Bemegyek – mondta. – Crabb, te velem jössz. Podrick, te itt maradsz, és vigyázol a lo-

vakra.

– Én is menni akarok! Fegyverhordozó vagyok. Tudok harcolni.

– Azért akarom, hogy itt maradj. Törvények kívüliek lehetnek az erdőben. Nem hagyhatjuk őrizetlenül a lovakat.

Podrick egy követ piszkált a lábával.

– Ahogy parancsolod.

Brienne átnyomakodott a szederbokron, és megmarkolta a rozsdás vaskarikát. A hátsó kapu egy pillanatig ellenállt, de aztán a sarokvasak hangos tiltakozása közepette kinyílt. A csikorgás hallatán Brienne nyakán minden szőrszál égnek meredt. Előhúzta a kardját. Még bőrbe és sodronyongbe öltözve is meztelennek érezte magát.

– Menjé', hölgyem! – noszogatta Furge Dick a háta mögött. – Mire vársz? A Vén Crabb már ezer esztendeje halott.

Tényleg, mire vár? Brienne megfeddte magát, amiért ilyen ostobán viselkedik. A hang csak a végeérhetetlen barlangjáratokban visszhangzó tenger moraja volt, amely minden hullámlökésnél hol erősebben, hol halkabban szólt. De *valóban* olyan volt, mint a suttogás, és egy pillanatra szinte látta is maga előtt a fejeket, amint ott gubbasztanak a polcon, és egymásnak dűnyögnek. „*Használnom kellett volna a kardot* – mondta az egyik. – *Használnom kellett volna a varázskardot.*”

– Podrick! – szólt hátra Brienne. – Van egy kard a takarómba csavarva. Hozd ide nekem!

– Igen, ser. Hölgyem. Viszem.

A fiú elszaladt.

– Egy kard? – Furge Dick a füle tövét vakargatta. – De hát van egy kard a kezekben is. Ugyan mire köll még egy?

– Ezt te kapod. – Brienne odanyújtotta neki markolattal előre.

– Tényleg? – Crabb habozva nyúlt érte, mintha attól félt volna, hogy a penge megharapja. – A bizalmatlan hölgy kardot ad az öreg Dicknek?

– Tudod, hogyan kell használni?

– Hiszen Crabb vagyok! – Kikapta a kardot a kezéből. – Az a vér folyik az ereimben, mint az öreg Ser Clarence-nek! – A levegőbe suhintott, és Brienne-re vigyorgott. – Azt mondják, a kard teszi az urat.

Podrick Payne visszatért, és olyan óvatosan tartotta a karjában Hűséget, mintha egy gyermek lett volna. Furge Dick halkán fűttyentett az oroszlánfejekkel díszített, míves hüvely láttán, de elállt a lélegzete, amikor Brienne kihúzta a fegyvert, és próbaként néhányszor meglendítette. *Még a hangja is élesebb, mint egy hétköznapi kard.*

– Utánam! – mondta Crabbnek. Oldalvást átcsusszant a kapun. Le kellett hajtania a fejét, hogy átférjen a boltív alatt.

Feltárult előtte a gazzal benőtt udvar. Balra a főkapu látszott, és egy összeomlott épület, valószínűleg istálló váza. A rekeszek nagy részében facsemeték nőttek, és a száraz nádtető résein át igyekeztek a fény felé. A jobbán rothadt falépcsőt látott, amelyek lefelé, a várbörtön vagy a pince sötétjébe vezettek. A lakótorony helyén nagy halom kő hevert csupán, s azt is benőtte a zöld és bíbor moha. Az egész udvart gaz és túlevél borította. Mindenfelé fenyőfák álltak, komor sorokban. Az egész közepén sápadt idegen állt: karcsú, ifjú varsafa, a törzse fehér, akár egy zárdában tartott leány bőre. Szétterülő ágain sötétvörös levelek nőttek. Mögötte, a leomlott fal helyén, az ég és a tenger üres végtelenje...

...és egy táborút maradványai.

A hangok kitartóan suttogtak a fülébe. Brienne letérdelt a tűz mellé. Felvett egy megfeketedett gallyat, megszagolta, és megpiszkálta a hamut. *Valaki melegeadni próbált itt tegnap éjjel. Vagy jeleket küldött egy erre járó hajónak.*

– Hallóóóóó! – kiáltotta Furge Dick. – Van itt valaki?

– Hallgass! – szólt rá Brienne.

– Lehet, hogy valaki bujkál itt. Meg akar nézni minket, mielőtt előgyün. – Odament, ahol a

lépcső eltűnt a föld alatt, és lebámult a sötétbe. – Hallóóóóó! – kiáltotta megint. – Van ott lent valaki?

Brienne a szeme sarkából látta, hogy az egyik fiatal fa megmozdul. A bokrok közül előlépett valaki. Olyan koszos volt, mintha a földből bújt volna elő. A kezében törött kardot tartott, de Brienne az arca láttán merevedett meg, az apró szeme és széles, lapos orrcimpa láttán.

Ismerte azt az orrot. Ismerte a szemet is. A barátai *Disznónak* hívták.

Mintha minden egyetlen pillanat alatt történt volna. A kút szájából egy másik fickó csuszszant elő, s közben még annyi zajt sem keltett, mint a nedves leveleken sikló kígyó. Foltos vörös selyembe bugyolált sisakot viselt, a kezében pedig rövid, vastag hajítódárdát szorongatott. Brienne őt is felismerte. A háta mögül levélzörgést hallott, és a vörös lombok közül egy arc kukucskált ki. Crabb pont a varsafa alatt állt. Felpillantott, és meglátta az arcot.

– Ez az! – kiáltotta oda Brienne-nek. – Itt a bolondod.

– Dick! – figyelmeztette Brienne. – Hozzám!

Shagwell leugrott a varsafáról, és számárbógéshez hasonló nevetést hallatott. Tarka bolondgúnyát viselt, de a ruha már olyan kopott és mocskos volt, hogy inkább tűnt barnának, mint szürkének vagy rózsaszínnek. A bolond cséphadaró helyett hármass csatacsillagot, fanyélhez erősített három, szegecsekkel kivert golyót lóbált a kezében. Erősen, mélyen meglendítette, és Crabb egyik térde vért és csontszilánkokat fröcskölve felrobbant.

– Na, ez mókás! – káromta Shagwell, miközben Dick összerogyott. A kard, amit Brienne-től kapott, kirepült a kezéből, és eltűnt a gazban. Crabb üvöltve vonaglott a földön, és térde maradvékát szorongatta. – No nézd csak! – folytatta Shagwell. – Hiszen ez a Csempész Dick, aki a térképet adta nekünk! Azért jöttél ideig, hogy visszaadd az aranyukat?

– *Kérlek* – nyöszörgött Dick –, kérlek, ne, a lábam...

– Fáj? El tudom mulasztani.

– Hagyd békén! – kiáltotta Brienne.

– *NE!* – sikoltotta Dick, és védekezéséppen az arca elé kapta véres kezét. Shagwell meglendítette a szöges golyókat a feje fölött, és Dick arcába sújtott. Émelyítő reccsenés hallatszott. A beálló csendben Brienne hallotta saját szíve dobogását.

– Rossz Shags! – szólalt meg a fickó, aki a kútból mászott elő. Amikor meglátta Brienne arcát, felnevetett. – Megint te, néember? Mi van, ránk vadászol? Vagy hiányzott a barátságos képünk?

Shagwell egyik lábáról a másikra ugrált, és vadul forgatta a fegyverét.

– Miattam jött! Minden éjjel rólam álmodik, amikor feldugja az ujját a résébe. Akar engem, fiúk, a nagy kancának hiányzik az ő vidám Shagse! Seggbekürom, és telenyomom tarka maggal, míg nem ellik nekem egy kicsi Shagset!

– Ahhoz másik lyukat kell használnod, Shags – tájékoztatta Timeon vontatott dorne-i hanghordozásával.

– Akkor legjobb lesz, ha minden likát használom. Csak hogy biztosra menjek.

Jobbra indult, Disznó pedig tőle balra került, és a szikla csipkés széle felé szorították. *Fuvar három embernek*, villant át Brienne agyán.

– Csak hárman vagytok.

Timeon megrántotta a vállát.

– Mindenki ment a maga útján, miután otthagytuk Harrenhalt. Urswyck meg a bandája délnek lovagolt, Óváros felé. Rorge Sópárlónál próbált meglépni. Én meg a cimboráim Szűztó felé vettük az irányt, de a közelébe sem jutottunk a hajóknak. – A dorne-i megmarkolta a lándzsáját. – Tudod, azzal a harapással kikészítetted Vargót. A füle megfeketedett, és genny folyt belőle. Rorge és Urswyck amellettt voltak, hogy lépjünk le, de a Kecske azt mondta, tartanunk kell a várát. Azt mondta, ő Harrenhal ura, és senki sem veheti el tőle. Olyan fröcsögösen mondta, ahogy mindig beszélt. Úgy hallottuk, a Hegy darabonként végzett vele. Egy kéz ma, egy láb holnap, szépen, tisztán csapkodta le. A csontokat bekötözték, úgyhogy Hoat nem halt bele. A Hegy a farkát hagyta utoljára, de valami madár Királyvárba hívta, úgyhogy befejezte,

és ellovagolt.

– Nem értetek jöttem. A... – Majdnem azt mondta, *a húgomat keresem*. – Egy bolondot keresek.

– *Én* bolond vagyok! – rikkantotta Shagwell vidáman.

– Egy másik bolondot – tört ki Brienne-ből. – Akit én keresek, előkelő hölgygel, Stark nagyúr, Deres urának lányával utazik.

– Akkor te a Vérebet keresed – felelte Timeon. – Sajna ő sincs itt. Csak mi.

– Sandor Clegane? – kérdezte Brienne. – Ezt hogy értsem?

– Nála van a Stark leány. Ahogy hallottam, Zúgó felé igyekezett, a Véreb meg ellopta. Rohadt kutyája.

Zúgó, gondolta Brienne. *Zúgó felé igyekezett. A nagybátyjaihoz.*

– Honnét tudod?

– Beric egyik emberétől hallottam. A villámúr is őt keresi. A bandája keresztül-kasul járja a Három folyó vidékét, és utána szaglász. Harrenhal után belebotlottunk hármukba, és az egyikből sikerült kipiszkálnunk a mesét, mielőtt meghalt.

– Hazudhatott is.

– Hazudhatott volna, de nem tette. Később hallottuk, hogyan ölte meg a Véreb a fivére három emberét egy út menti fogadóban. A lány ott volt vele. A fogadós megesküdt, mielőtt Rorge kinyírta, és a szajhák is ugyanezt mondták. Rusnya egy társaság volt. Na, azért nem annyira rusnyák, mint te, de mégis...

El akarja terelni a figyelmemet, döbönt rá Brienne, *el akarja altatni az éberségemet a hangjával*. Disznó egyre közelebb óvakodott hozzá... Shagwell ugrott egyet feléje. Brienne tovább hátrált előlük. *Ha hagyom, leszorítanak a szikláról.*

– Ne gyertek közelebb! – figyelmeztette őket.

– Azt hiszem, inkább orra duglak, te lotyó! – közölte Shagwell. – Hát nem lenne mókás?

– Nagyon kicsi a farka – magyarázta Timeon. – Dobj el azt a csinos kis kardot, és talán gyengéden bánunk veled, némbor! Aranyra van szükségünk, hogy kifizessük a csempészeket, ennyi az egész.

– És ha adok nektek aranyat, elengedtek minket?

– Igen – bólintott Timeon mosolyogva. – Miután mind megkúrtunk. De kifizetünk, mint egy rendes szajhát. Egy ezüst minden dugásért. Vagy elveszük az aranyat, és úgyis végigmegyünk rajtad, aztán azt tesszük veled, amit a Hegy tett Vargo urasággal. Mi legyen?

– Ez.

Brienne Disznóra vetette magát.

A fickó az arca elé kapta a törött kardot, de míg ő fent védekezett, Brienne lent támadott. Hűség átszakított gyapjút, bőrt és izmot, ahogy a zsoldos combjába mélyedt. Disznó vadul visszavágott, de a lába kiment alóla. A törött kard éppen csak súrolta Brienne sodronyingét, mielőtt a fickó a hátára zuhant volna. Brienne a torkába dőfte a kardot, erősen csavart egyet a pengén és ugyanazzal a mozdulattal ki is rántotta. Még éppen időben, mert Timeon lándzsája sziszegve húzott el az arca mellett. *Nem rettentem vissza*, gondolta. Az arcán vér csorgott. *Láttad, Ser Goodwin?* Alig érezte a vágást.

– Te jössz! – vetette oda Timeonnak, miközben a dorne-i egy másik lándzsát húzott elő, kisebbet és vastagabbat, mint az előző. – Hajítsd el!

– Hogy félreugorj, és nekem gyere? Én is holtan végzem, mint Disznó. Nem. Kapd el, Shags!

– Kapd el te! – felelte Shagwell. – Láttad, mit csinált Disznóval? Elvette az eszét a havivérzés!

A bolond mögötte volt, Timeon előtte. Bárhogy fordult is, egyikük mindig a hátába került.

– Kapd már el! – biztatta Shaget Timeon. – Megbaszhatod a hulláját!

– Ó, *tényleg* szeretsz engem!

A csatacsillag suhogott a levegőben. *Válassz egyet*, sürgette magát Brienne. *Válassz egyet*,

és végezz vele gyorsan!

A következő pillanatban egy kő repült elő a semmiből, és fejbe találta Shagwellt Brienne nem habozott. Timeon felé lendült.

A fickó jobb volt Disznónál, de csak egy rövid hajítódárdája volt, neki pedig valyriai acél-pengéje. Húség szinte életre kelt a kezében. Gyorsabb volt, mint életében bármikor. A kard szürke, elmosódott foltként süvített; Timeonnak sikerült megsebesítenie a vállán, ő azonban lecsapta a fülét, a fél arcát, a dárdája hegyét, és egy lábnyi edzett acélt döfött a gyomrába a sodronyingen keresztül.

Timeon még mindig harcolni próbált, amikor kihúzta belőle a kardot. A rovátkák vörösen csillogtak a vértől. A fickó az övéhez kapott, és tört rántott, ezért Brienne levágta a kezét. *Ezt Jaime-ért kaptad.*

– Anya kegyelmezz! – nyögte a dorne-i. Vér bugyogott a szájából, vér lövellt a csuklójából.
– Fejezd be! Küldj vissza Dorne-ba, te rohadt kurva.

Brienne visszaküldte.

Amikor megfordult, Shagwell a földön térdelt és kábultan tapogatózott csatacsillaga után. Nehézkesen feltápászkodott, de akkor újabb kő találta el a fülén. Podrick felmászott a leomlott fal törmelékhalma, és haragos képpel állt a borostyánban, kezében újabb kődarabbal.

– *Mondtam*, hogy tudok harcolni! – kiáltotta le.

Shagwell négykézláb próbált menekülni.

– Megadom magam! – kiáltotta. – *Megadom* magam! Nem bánthatod a drága Shagwellt, túl mókás vagyok hozzá, hogy meghaljak!

– Te sem vagy jobb a többinél. Te is raboltál, nőket erőszakoltál és gyilkoltál.

– Ó, igen, igen, nem tagadom... de én *szórakoztató* vagyok, tréfáimmal és ugrándozásommal. Én megnevettettem az embereket.

– És megrikatod az asszonyokat.

– Az is az én hibám? Az asszonyoknak nincs humorérzékük.

Brienne leeresztette Húséget.

– Áss egy sírt! Ott, a varsafa alatt. – Odamutatott a pengével.

– Nincs ásóm.

– Van két kezed. – *Eggyel több, mint amennyit Jaime-nek hagyatok.*

– Miért vesződjek vele? Hagyjuk itt őket a varjaknak.

– Timeont és Disznót megehetik a varjak, de Fürge Dick sírt kap. Ő Crabb volt. Ez az ő otthona.

A talaj fellazult az esőtől, de még így is ráment a nap hátralévő része, mire a bolond elég mélyre ásott. Leszállt az éj, mire végzett, a keze pedig véres és sebes volt. Brienne eltette Húséget, felnyalábolta Dick Crabbet, és a gödörhöz vitte. Nehezeére esett ránézni az arcára.

– Sajnálom, hogy nem bíztam benned. Már nem tudom, hogyan kell.

Ahogy leguggolt, hogy a sírba fektesse a tetemet, arra gondolt: *a bolond most fog próbálkozni, míg háttal vagyok neki.*

Egy pillanattal Podrick figyelmeztető kiáltása előtt hallotta meg a szaggatott lihegést. Shagwell egyik kezében élesen csipkézett szikladarab lapult, Brienne ruhaujjában viszont a tőre.

Egy tör majdnem mindig erősebb egy kőnél. Félreütötte a kezét, és kilyukasztotta a beleit az acéllal.

– Ne vess! – sziszegte neki. Shagwell azonban csak nyöszörgött. – Ne vess! – ismételte meg. Egyik kezével elkapta a torkát, a másikkal pedig még egyszer beledöfte a tört a gyomrába. – *Ne vess!* – kiáltotta újra és újra, míg a keze könyékig vörös nem lett a vértől, és fuldokolni nem kezdett a bolond haldoklásának bűzétől. Shagwell azonban nem nevetett. A görcsös zokogás, amit Brienne hallott, a sajátja volt. Amikor rádöbbsent, elejtette a tört, és összerázkódott.

Podrick segített neki leengedni a sírjába Fürge Dicket. Mire végeztek, már feljövöben volt a hold. Brienne lesöpörte a földet a kezéről, és két aransárkányt dobott a gödörbe.

- Miért tetted ezt, hölgyem? Ser? – kérdezte Pod.
- Ezt ígértem neki, ha megtalálja nekem a bolondot.

A hátuk mögött nevetés hallatszott. Brienne kirántotta a hüvelyéből Húséget, és megpördült. Arra számított, hogy még több Véres Komédiással találja szemben magát... de csak Hyle Hunt ücsörgött a kötörmelék tetején, keresztbevetett lábbal.

– Ha vannak bordélyházak a pokolban, a nyomorult hálás lesz neked – kiáltotta le nekik a lovag. – Máskülönben csak pocskokolod a jó kis aranyat.

– Megtartom az ígéreteimet. Te mit keresel itt?

– Randyll nagyúr küldött, hogy kövesselek. Ha valami furcsa szerencse folytán esetleg belebotlanál Sansa Starkba, vissza kell vinnem őt Szúztóba. Ne félj, azt a parancsot kaptam, hogy ne tegyek kárt benned.

Brienne gúnyosan horkantott.

– Mintha képes lennél rá.

– Most mihez kezdesz, hölgyem?

– Eltemetem.

– Úgy értem, a lánnyal kapcsolatban. Sansával.

Brienne elgondolkodott egy pillanatra.

– Ha Timeon igazat beszélt, Zúgó felé indult. Valahol út közben elkapta a Véreb. Ha megtalálom...

– ...végez veled.

– Vagy én övele – közölte Brienne makacsul. – Segítesz eltemetni szegény Crabbet, ser?

– Nincs lovag, aki elutasíthatna egy ilyen szépséget!

Ser Hyle lemászott a falról. Együtt visszakotorták a földet Fürge Dickre. Közben a hold egyre feljebb araszolt az égen, a föld alatt pedig elfeledett királyok levágott fejei suttozták egymásnak titkaikat.

A KIRÁLYNŐCSINÁLÓ

Dorne perzselő napja alatt a víz legalább annyit ért, mint az arany, ezért minden egyes kutat szigorúan őriztek. Szilajkő kútja azonban már vagy száz éve kiszáradt, őrei pedig nedvesebb helyre távoztak, hátrahagyva szerény erődjük bordázott oszlopaít és hármas boltíveit. Idővel a homok lassan visszatért, hogy ismét elfoglalja jogos tulajdonát.

Arianne Martell napnyugta előtt nem sokkal érkezett meg Dreyjel és Sylvával. Az ég arany- és bíborkárpitként függött a nyugati horizont felett, a felhők tompán, vörösen izzottak. Mintha maguk a romok is ragyogtak volna; a ledőlt oszlopok rózsaszín fénnel pislácoltak, a repedezett kőpadlón vérvörös árnyékok kúsztak, maga a homok pedig aranyból fokozatosan narancssárgává, majd bíborra mélyült az egyre gyengülő fényben. Garin néhány órával korábban ért oda, az Éjcsillagnak nevezett lovag pedig az előző nap.

– Szép itt – jegyezte meg Drey, miközben segített Garinnek megitatni a lovakat. Mindegyikük hozott magával vizet. Dorne homoki ménjei gyorsak és fáradhatatlanok voltak, képesek voltak mérföldeken át kitartani, amikor más lovak már feladták volna, de még nekik is szükségük volt vízre. – Honnét tudtál erről a helyről?

– A nagybátyám hozott ide Tyene-nel és Sarellával. – Az emlék mosolyt csalt Arianne arcára. – Fogott néhány viperát, és megmutatta Tyene-nek, hogyan lehet a legbiztonságosabban lefejtetni a mérgeket. Sarella minden követ felfordított, lesöpörte a homokot a mozaikokról, és az égvilágon mindent tudni akart az emberekről, akik itt éltek.

– És te mit csináltál, hercegnő? – kérdezte Foltos Sylva.

Én a kút mellett ültem, és azt képzeltem, hogy valami rablólovag hozott ide, hogy a magáéva tegyen, gondolta, magas, kemény férfi fekete szemmel és kopaszodó halántékkal. Az emlék kényelmetlen érzést keltett benne.

– Álmodoztam – felelte –, és amikor lement a nap, lekuporodtam a nagybátyám lábához, és egy történetért könyörögtem neki.

– Oberyin herceg tele volt történetekkel. – Garin is velük volt azon a napon; Arianne és ő tejtestvérek voltak, elválaszthatatlanok már kicsi gyermekkoruk óta. – Emlékszem, Garin hercegről mesélt, aki után a nevemet kaptam.

– Nagy Garin – jegyezte meg Drey. – A Rhoyme csodája.

– Ő az. Egész Valyria reszkett tőle.

– Reszkettek tőle – bólintott Ser Gerold –, aztán megölték. Ha a halálba vezetnék negyedmilió embert, vajon engem is úgy emlegetnének, hogy Nagy Gerold? – Gúnyosan horkantott. – Azt hiszem, megmaradok Éjcsillagnak. Az legalább a sajátom.

Kivonta a kardját, letelepedett a kiszáradt kút kávájára, és egy olajos fenőkövel nekilátott megfenni a pengét.

Arianne gyanakodva figyelte. *Elég előkelő, hogy méltó hitves legyen, gondolta. Az apám nyilván azt hinné, elment a józan eszem, de a gyerekeink gyönyörűek lennének, akár a sárkányurak.* Ha volt is szebb férfi Dorne-ban, ő nem ismerte. Ser Gerold Dayne-nek sasorra, magas pofacsontja és erős állkapcsa volt. Az arcát simára borotválta, de sűrű haja közepén éjfeke-te sávval elválasztott, ezüstös gleccserként omlott a vállára. *A szája viszont kegyetlen, a nyelve pedig még inkább az.* A szeme feketének látszott, ahogy ott ült a lebukó nappal a háttérben, az acélt simogatva, de Arianne már korábban közelebről is szemügyre vette, és tudta, hogy valójában bíborszínű. *Sötét bíbor. Sötét és haragos.*

A férfi megérezhette tekintetét, mert felpillantott, a szemébe nézett, és elmosolyodott.

Arianne érezte, hogy a vér az arcába tolul. *Nem lett volna szabad elhoznom őt. Ha így néz rám akkor is, amikor Arys itt van, a homok bizony vért fog inni.* Nem tudta megjósolni, hogy kiét. A Királyi Testőrség tagjai hagyományosan az egész Hét Királyság legnagyobb lovagjai voltak... de az Éjszillag mégiscsak az Éjszillag volt.

A dorne-i éjszakák hidegek kint a homokban. Garin tüzelőt gyűjtött; évszázada kiszáradt fák fehérre aszalódott ágait. Drey megrakta a tüzet, és fűtyörészve szikrát csiholt a kovájával.

Amikor a gyújtós lángra kapott, leültek a tábornút köré, és körbeadtak egy tömlőre való nyárbort... csak Éjszillag nem ivott belőle; ő jobban kedvelte az édesítetlen citromos vizet. Garin jókedvében volt, és a Zöldvér torkolatában lévő Palánkváros legújabb pletykáival szórakoztatta őket. Oda jártak kereskedni a folyó árvái karakkjaikon, koggáikon és gályáikon a keskeny tenger túloldaláról. Ha hinni lehetett a tengerészek történeteinek, kelet szinte pezsgett a csodáktól és borzalmaktól: rabszolgafelkelés Astaporban, sárkányok Qarthban, szürkepestis Yi Tiben. A Baziliskusz-szigeteken új kalózkirály jelent meg, aki kifosztotta a Magas Fák Városát, Qohorban pedig a vörös papok követői lázadtak fel, és próbálták meg felgyújtani a Fekete Kecskét.

– Az Arany Kompania pedig felbontotta szerződését Myrrel, pont amikor a myriek háborúra készültek Lys ellen.

– A lysiek vették meg őket – vetette fel Sylva.

– Okos lysiek – tette hozzá Drey – okos, gyáva lysiek.

Arianne tudta, hogy nem így van. *Ha Quentyn maga mögött tudhatja az Arany Kompaniát... „Az arany alatt a keserű acél” volt a csatakiáltásuk. A keserű acélnál többre lesz szükséged, fivérem, ha félre akarsz állítani engem.* Arianne-t szerették Dorne-ban, Quentynt alig ismerték, ezen pedig semmilyen zsoldoscsapat sem változtathatott.

Ser Gerold felállt.

– Azt hiszem, vizelek egyet.

– Jól nézd meg, hová lépsz! – figyelmeztette Drey. – Oberyn herceg már jó ideje nem fejte meg az itteni viperákat.

– Én mérget szoptam anyatej helyett, Dalt. Csúnyán megbánja az a vipera, amelyik megmar.

Ser Gerold eltűnt egy félig leomlott boltív alatt.

Miután elment, a többiek egymásra pillantottak.

– Bocsáss meg, hercegnőm – mondta Garin halkán –, de nem tetszik nekem ez az ember.

– Kár – közölte Drey. – Pedig szerintem ő majdnem szerelmes beléd.

– Szükségünk van rá – emlékeztette őket Arianne. – Lehet, hogy szükségünk lesz a kardjára is, de a várára egészen biztosan.

– Nem a Remetetoronny az egyetlen vár Dorne-ban – vetette ellen Foltos Sylva –, és vannak más lovagok, akik szeretnek téged. Drey is lovag.

– Az vagyok – bólintott helyeslően Drey. – Van egy csodálatos lovam és egy nagyszerű kardom, a vitézségem pedig csak... nos, elég sok lovagéhoz mérhető.

– Még inkább sok százéhoz, ser – jegyezte meg Garin.

Arianne hagyta, hadd élcelődjenek egymással. Drey és Foltos Sylva a legkedvesebb barátai voltak az unokahúgát, Tyene-t leszámítva, Garin pedig azóta ugratta őt, amióta együtt szopták az anyja mellét, de ebben a pillanatban nem volt tréfás hangulatban. A nap lebukott, az égen megjelentek a csillagok. *Milyen sok csillag!* Nektámaszkodott egy bordás oszlopnak, és eltűnődött, vajon a fivére is ugyanezeket a csillagokat bámulja-e ma éjjel, bárhol legyen is. *Látod a fehéret, Quentyn? Az Nymeria csillaga. Milyen fényesen ragyog, az a tejszerű sáv mögötte pedig tízezer hajó. Nymeria olyan fényesen ragyogott, mint bármelyik férfi, és én is ragyogni fogok. Nem rabolhatod el tőlem az örökségemet!*

Quentyn nagyon fiatal volt, amikor Yronwoodba küldték, az anyjuk szerint túlságosan is. A norvosiak nem adták gyámságba a gyerekeiket, és Mellario úrnő sohasem bocsátott meg Doran hercegnek, amiért elvette tőle a fiát. „Én sem örülök neki jobban, mint te – hallotta egyszer

Arianne az apját –, de véradósságunk van, és Quentyn az egyetlen pénz, amit Ormond nagyúr hajlandó elfogadni."

„Pérez? – kiabálta az anyjuk. – Ő a *fiad!* Miféle apa fizeti meg az adósságait saját testével és vérével?"

„A hercegi apa" – felelte Doran Martell.

Doran herceg még mindig azzal hitegette, hogy a fivére Yronwood nagyúrral van, de Garin anyja látta őt Palánkvárosban, kereskedőnek öltözve. Egyik társa tunya tekintete Cletus Yronwoodéra hajazott, Anders uraság élvhajhász fiára. Egy mester is utazott velük, járatos az idegen nyelvekben. *A fivérem távolról sem olyan ravasz, mint amilyennek képzelem magát. Egy igazán eszes ember Óvárosból indult volna el, még ha ez hosszabb utat jelent is. Óvárosban talán nem ismerték volna fel.* Arianne-nak sok barátja volt Palánkváros árvái közt, és közülük néhánynak felkeltette a kíváncsiságát, vajon miért utazik egy herceg és egy nagyúr fia hamis név alatt, és miért szeretnének átjutni a keskeny tengeren. Egyikük egy éjjel bemászott egy nyitva felejtett ablakon, megcsiklandozta Quentyn kis dobozának a zárját, és megtalálta benne a leveleket.

Arianne bármit megadott volna érte, hogy biztos lehessen benne: ez a titkos kiruccanás a keskeny tengeren túlra Quentyn ötlete volt, és csakis az övé... de a nála lévő iratok Dorne lánzdzás-napkorongos pecsétjét viselték. Garin unokatestvére nem merte feltörni a pecsétet, hogy elolvassa őket, de...

– Hercegnő! – Ser Gerold Dyne állt mögötte, félig a csillagfényben, félig árnyékban.

– Hogyan ment a vizelés? – érdeklődött Arianne dévaj mosollyal.

– A homok tiszteletteljes hálával fogadta. – Dayne feltette a lábát az előtte heverő szobor fejére, amely akár a Szűz is lehetett, mielőtt a homok elkoptatta volna az arcát. – Vizelés közben szöveget ütött a fejembe, hogy a terved nem feltétlenül éri el a várt eredményt.

– És mit várok tőle, ser?

– A Homokkígyók kiszabadítását. Bosszút Oberynért és Eliáért. Ismerem a nótát? Szeretnél belekóstolni egy kicsit az oroszlánvérbe.

Ezt akarom, és a jussomat Napföldet akarom és apám trónját. Dorne-t akarom.

– Igazságot akarok.

– Nevezd, ahogy akarod. A Lannister leány megkoronázása üres gesztus. Sohasem ülhet a Vastrónusra. Ahogy te sem kapod meg a háborút, amit annyira akarsz. Az oroszlánt nem olyan könnyű felbőszíteni.

– Az oroszlán halott. Ki tudja, a nőtény oroszlán melyik kölykét részesíti előnyben!

– Azt, amelyik ott van vele, a saját barlangjában. – Ser Gerold kihúzta a kardját. A penge tompán izzott a csillagfényben, élesen, akár a hazugság. – A háborút így indítják. Nem aranykoronával, hanem acélpengével.

Nem vagyok gyermekgyilkos.

– Tedd azt el! Myrcella az én védelmem alatt áll. Ser Arys sem engedi, hogy a drága kis hercegnőjének egy haja szála is meggörbüljön, ezt te is tudod.

– Nem, hölgyem. Én azt tudom, hogy a Dayne-ek évezredek óta ölik a Vasszíveket.

Arianne-nak elállt a lélegzete ekkora önteltség hallatán.

– Nekem úgy tűnik, a Vasszívek éppen olyan régóta ölik a Dayne-eket.

– Mindannyiunknak megvannak a családi hagyományai. – Az Éjcsillag eltette a kardját. – Felkel a hold, és úgy látom, közeledik az eszményképed.

A szeme éles volt; a magas, szürke lovon tényleg Ser Arys érkezett. Fehér palástja pompásan lobogott mögötte, ahogy feléjük vágatott a homokban. Myrcella hercegnő mögötte ült a nyeregben, a szorosán köréje tekert köpönyeg kámzsája elrejtette arany fűrtjeit.

Amikor Ser Arys lesegítette őt a nyeregből, Drey fél térdre ereszkedett előtte.

– Felség!

– Úrnőm! – Foltos Sylva letérdelt mellé.

– Királynőm, parancsolj velem! – Garin két térdre rogyott.

Myrcella zavarában Arys karjába kapaszkodott.

– Miért szólítanak engem felségnek? – kérdezte panaszos hangon. – Ser Arys, hol vagyunk, és kik ezek az emberek?

Hát semmit sem mondott el neki? Arianne előrelépett suhogo selyemruhájában, és megnyugtatóan rámosolygott a kislányra.

– Ők igaz és hűséges barátaim, felség... és a te barátaid is.

– Arianne hercegnő? – A kislány boldogan átölelte. – Miért szólítanak királynőnek? Valami rossz történt Tommennel?

– Gonosz emberek közé keveredett, felség – felelte Arianne –, és attól félek, összeesküvést szöttek veled, hogy ellopják a trónodat.

– A trónomat? Úgy érted, a *Vastrónust*? – A kislány láthatóan még jobban összezavarodott. – De hát ő nem lopta el, Tommen...

– ...fiatalabb nálad, nem igaz?

– Egy évvel idősebb vagyok.

– Ez azt jelenti, hogy a Vastrónus jog szerint téged illet – mondta Arianne. – Az öcséd még kisfiú, nem szabad hibáztatnod őt. Rossz tanácsadói vannak... de *neked* vannak barátaid. Megengeded, hogy bemutassam őket? – Kézen fogta a gyereket. – Felség, bemutatom Ser Andrey Daltot, Citromerdő örökösét.

– A barátaim csak Dreynek hívnak – mondta a fiú –, és nagy megtiszteltetés volna számomra, ha felséged is így tenne.

Bár Drey arca őszinte volt, mosolya pedig barátságos, Myrcella mégis gyanakodva szemlélte őt.

– Míg meg nem ismerlek, sernek kell hogy szólítsalak.

– Bármilyen név mellett döntesz is, felség, a tiéd vagyok!

Sylva megköszöri a torkát, Arianne pedig folytatta:

– Bemutathatom Sylva Santagart úrnőt, királynőm? Az én legkedvesebb Foltos Sylvám.

– Miért hívnak így? – kérdezte Myrcella.

– A szeplőim miatt, felség – válaszolta Sylva –, bár úgy tesznek, mintha azért neveznének így, mert Foltvár örököse vagyok.

Garin következett, a hanyag tartású, napbarnított legény, aki jádekövet hordott az egyik fülében.

– Ez itt a vidám árva Garin, aki mindig megnevettet – mondta Arianne. – Az anyja volt a szoptatós dajkám.

– Sajnálom, hogy meghalt – mondta Myrcella.

– Nem halt meg, drága királynőm. – Garin megvillantotta aranyfogát, amit Arianne vett neki kárpótlásul ahelyett, amit eltört neki. – Az úrnőm úgy érti, a Zöldvér árvái közül való vagyok.

Myrcellának elég ideje lesz megtanulni az árvák történetét a folyón felfelé vezető út során. Arianne a kis társaság utolsó tagjához vezette leendő királynőjét.

– És végül, ám vitézségben elsőként, bemutatom neked Ser Gerold Dayne-t, Csillagvölgy lovagját.

Ser Gerold fél térdre ereszkedett. A hold fénye megcsillant sötét szemében, ahogy hűvösen végigmérte a kislányt.

– Élt egy Arthur Dayne – szólalt meg Myrcella. – Ő a Királyi Testőrség lovagja volt az Őrült Aerys király idejében.

– Ő volt a Hajnal Kardja. Már nem él.

– Most te vagy a Hajnal Kardja?

– Nem. Az emberek Éjcsillagnak hívnak. Én az éjszakához tartozom.

Arianne szelíden elhúzta onnét a gyermeket.

– Biztosan éhes vagy. Van datolya, sajt, olajbogyó, és ihatsz édes citromlevet. De nem szabad túl sokat enned vagy innod. Rövid pihenő után útnak indulunk. Itt, a homokban éjszaka a

legjobb utazni, míg a nap fel nem kúszik az égre. Így nem viseli meg annyira a lovakat.

– És a lovasokat sem – tette hozzá Foltos Sylva. – Gyere, felség, melegedj meg! Megtisztelnél, ha megengednéd, hogy kiszolgáljalak.

Odavezette a hercegnőt a tűzhöz. Mögötte Ser Gerold jelent meg.

– A házam története tízezer évre nyúlik vissza, a napok hajnaláig – panaszkolta. – Miért van az, hogy az unokafivérem az egyetlen Dayne, akire az emberek emlékeznek?

– Nagyszerű lovag volt – jegyezte meg Ser Arys Vasszív.

– Nagyszerű kardja volt – mondta fanyarul az Éjcsillag.

– És nagyszerű szíve. – Ser Arys karon fogta Arianne-t. – Hercegnőm, hadd váltsak veled néhány szót!

– Gyere!

Bevezette Aryst a romok közé. A lovag a palást alatt aranybrokát zekét viselt, amelyre házának három zöld tölgyfalevelét hímezték. A fején könnyű fémsisak volt, a tetején éles tuskével, amelyet dorne-i szokás szerint sárga sállal tekert körbe. Ha nincs a palást, bárki helyi lovnak nézte volna. Köpenye ragyogó fehér selyemből készült, halovány volt, mint a holdfény és könnyű, mint a szellő. *Mérföldekről látszik, hogy a Királyi Testőrség palástja. Te nemes bold!*

– Mennyit tud a gyermek?

– Keveset. Mielőtt elhagytuk Királyvárt, a nagybátyja emlékeztette, hogy én vagyok a védelmezője, és bármilyen parancsot adok neki, az a biztonságát szolgálja. Hallotta őket az utcákon is, ahogy bosszúért kiáltoznak. Tudta, hogy ez nem játék. A lány bátor, és okosabb a koránál. Mindent megtett, amit csak kértem tőle, és nem kérdezett semmit. – A lovag megfogta a kezét, körülnézett, és lehalkította a hangját. – Vannak más hírek is, amiket hallanod kell: Tywin Lannister halott.

Ez megdöbbenette Arianne-t.

– Halott?

– Az Ördögfióka gyilkolta meg. A királyné most a régens.

– Tényleg? – *Asszony a Vastrónuson?* Arianne mérlegelte a dolgot egy darabig, majd úgy döntött, ez csak használ az ügyüknek. Ha a Hét Királyság uraságai hozzászoknak Cersei királynő uralmához, annál könnyebben hajtanak majd térdet Myrcella királynő előtt. Tywin nagyúr veszélyes ellenfél volt, nélküle Dorne ellenségei sokkal gyengébbek lesznek. *A Lannisterek Lannistereket ölnek, mily bájos!* – Mi lett a törpével?

– Megszökött – felelte Ser Arys. – Cersei főúri címet ígér bárkinek, aki elviszi neki a fejét. – A homok által félig eltemetett mozaikpadlós udvarban egy oszlophoz nyomta a lányt, megcsókolta, a keze pedig a mellére siklott. Hosszú, szenvedélyes csók volt, és a szoknyáját is felhajtotta volna, de Arianne nevetve kiszabadította magát öleléséből.

– Látom, ez a királynőcsinálás felizgat téged, ser, de most nincs időnk erre. Később, ígérem! – Megérintette az arcát. – Adódott bármilyen probléma?

– Csak Trystane. Oda akart ülni Myrcella ágyára, hogy *cyvasse*-t játsszon vele.

– Mondtam neked, hogy négyéves korában már volt vöröshimlője. Azt csak egyszer kapja meg az ember. Azt kellett volna híresztelned, hogy Myrcellának szürkehámja van, az távol tartotta volna.

– A fiút talán igen, de apád mesterét nem.

– Caleotte – sóhajtotta Arianne. – Látni akarta őt?

– Miután leírtam neki a vörös foltokat az arcán, nem. Azt mondta, semmit sem lehet tenni, míg a kór le nem zajlik, és adott nekem egy tégely kenőcsöt, amivel enyhíthetem a viszketését.

A vöröshimlőbe még soha senki sem halt bele tízéves kor alatt, de a betegség felnőtteknél halálos lehetett, Caleotte mester pedig nem esett át rajta gyerekkorában. Arianne ezt akkor tudta meg, amikor nyolcévesen ő is elkapta.

– Jól van – bólintott. – És a szolgálólány? Meggyőző?

– Messziről igen. Az Ördögfióka éppen ezért választotta őt sok előkelőbb származású lány

helyett. Myrcella segített neki becsavarni a haját, és maga festette az arcára a pöttyöket. Távoli rokonok. Lannisportban csak úgy hemzsegnék a Lannisek, Lannettek, Lantellek és szerényebb Lannisterek, és a felének ugyanilyen sárga haja van. Myrcella hálóköntösében és a mester kenőcsével az arcán... gyenge fényben talán még engem is megtévesztett volna. Sokkal nehezebb volt az én helyemre keríteni valakit. Magasságban Dake áll a legközelebb hozzám, de ő túl kövér, úgyhogy ráadtam a páncélotom Rolderre, és utasítottam, hogy tartsa leeresztve a sisakrostélyt. A fickó három hüvelykkel alacsonyabb nálam, de ha nem állok ott mellette, talán nem tűnik fel senkinek. Mindenesetre Myrcella lakosztályában marad.

– Csak néhány napra van szükségünk. A hercegnő azután elérhetetlen lesz apám számára.

– Hová viszed? – Magához vonta, és a nyakához dörgölte az orrát. – Ideje beavatnod a terv többi részébe, nem gondolod?

A lány nevetett, és eltolta magától.

– Nem, az indulásnak van itt az ideje.

A hold már megkoronázta a Holdszüzet, amikor maguk mögött hagyták Szilajkó kiszáradt romjait. Délnyugat felé indultak. Arianne és Ser Arys vezették a menetet, kettejük között a tüzes kancán lovagló Myrcellával. Szorosan mögöttük haladt Garin és Foltos Sylva, két dorne-i lovagja pedig hátvédül szolgált. *Heten vagyunk*, döbrent rá Arianne vágta közben. Ez korábban nem is tűnt fel neki, de jó előjelnek tartotta az ügyük szempontjából. *Hét lovas útban a discsőség felé. A dalnokok egy napon mindannyiunkat halhatatlanná tesznek majd.* Drey nagyobb csapatot szeretett volna, de az feltűnést keltett volna, ráadásul minden további beavatott megkétszerezte volna az árulás veszélyét. *Az apám legalább erre megtanított.* Doran Martell még fiatalabb és erősebb korában is óvatos ember volt, tele titkokkal és hallgatással. *Ideje megszabadulnia a terheitől, de nem tűröm, hogy becsülete vagy személye bármilyen sérelmet szenvedjen.* Vissza fogja küldeni a Vízkertekbe, hogy ott, nevető gyermekekkel és narancs- meg citromillattal körülvéve élje le még hátralévő éveit. *Igen, és Quentyn remek társaság lesz neki. Miután megkoronáztam Myrcellát és kiengedtem a Homokkígyókat, egész Dorne a lobogóm alá sereglük majd.* Lehet, hogy az Yronwoodok Quentyn mellé állnak, de egyedül nem jelentettek veszélyt. Ha átállnak Tommenhez és a Lannisterekhez, az Éjszillag majd elpusztítja őket, hogy nyomuk sem marad.

– Fáradt vagyok! – panasolta Myrcella, miután már órák óta nyeregben voltak. – Messze van még? Hová megyünk?

– Arianne hercegnő olyan helyre viszi felségedet, ahol biztonságban lesz – nyugtatgatta Ser Arys.

– Hosszú az út – mondta Arianne –, de könnyebb lesz, ha elértük a Zöldvért. Ott vár ránk Garin néhány embere, a folyó árvái. Hajókon laknak, és fel-alá hajóznak a Zöldvéren meg a mellékfolyóin. Halásznak, gyümölcsöt szednek, és elvégeznek mindenféle munkát, ami adódik.

– Úgy van – kapcsolódott be Garin vidáman. – És énekelünk, játszunk meg táncolunk a vízen, és mindent tudunk a gyógyításról. Az anyám Westeros legjobb bábája, az apám pedig meg tudja gyógyítani a bibircsókákat!

– Hogy lehetnek árvák, ha van apátok és anyátok? – kérdezte a lány.

– Ők rhojne-iak – magyarázta Arianne. – A Rhojne folyó gyermekei.

Myrcella még mindig nem értette.

– Én azt hittem, ti vagytok a rhojne-iak. Úgy értem, ti, dorne-iak.

– Részben igen, felség. Nymeria vére folyik az ereimben, meg Mors Martellé, a dorne-i úré, akihez feleségül ment. A menyegzőjük napján Nymeria felgyújtotta a hajóit, hogy az emberei megértsék: nincs visszaút. A legtöbben örültek a lángoknak, mert a bolyongásuk hosszú és borzalmas volt, mielőtt Dorne-ba értek volna, és sok embert veszítettek a viharokban, a betegségekben és a rabszolga-kereskedők miatt. De voltak néhányan, akik gyászoltak. Ők nem szerették ezt a száraz, vörös földet, sem hétarcú istenét, ezért megtartották régi életmódjukat. Új hajókat ácsoltak a régiek megmaradt deszkáiból, és belőlük lettek a Zöldvér árvái. Az ő dala-

ikban szereplő Anya nem a *mi* Anyánk, hanem Rhoyme Anya, akinek a vize az idők hajnala óta táplálja őket.

– Azt hallottam, hogy a rhoyme-iaknak valami teknősbékaistenük van – szólt közbe Ser Arys.

– A Folyó Véne egy kisebb isten – magyarázta Garin. – Őt is a Folyó Anya szülte. Megküzdött a Rákkirályal, hogy uralkodhasson mindazok felett, akik a hömpölygő víz alatt élnek.

– Ó! – bólított Myrcella.

– Úgy hallottam, te is vívtál néhány hatalmas ütközetet, felség! – szólt közbe Drey a legvidámabb hangján. – Azt mondják, nem irgalmaztál a mi bátor Trystane hercegünknek a *cyvasse*-asztalnál.

– Mindig ugyanúgy állítja fel a kockáit. A hegyek vannak elöl, az elefántok meg a hágókban – felelte Myrcella. – Én meg odaküldöm a sárkányomat, hogy falja fel az elefántjait.

– A szolgálólányod is játssza a játékot? – kérdezte Drey.

– Rosamund? – kérdezte Myrcella. – Nem. Megpróbáltam megtanítani rá, de azt mondta, túl nehezek a szabályok.

– Ő is Lannister? – kérdezte Sylva úrnő.

– Lannisporti Lannister, nem Kaszter-hegyi. A haja ugyanolyan színű, mint az enyém, de nem göndör, hanem egyenes. Rosamund nem igazán kedvel engem, de ha felveszi a ruháimat, az emberek, akik nem ismernek minket, azt hiszik, én vagyok az.

– Tehát már máskor is csináltátok ezt?

– Ó, igen! Helyet cseréltünk a *Tengeri Fecskén*, amikor Braavosba mentünk. Eglantine septa barna festéket kent a hajamra. Azt mondta, játékból csináljuk, de azért volt, hogy ne eszen bajom, ha a hajót esetleg elfoglalja a nagybátyám, Stannis.

A kislány láthatóan elfáradt, ezért Arianne megálljt parancsolt. Megint megittatták a lovakat, pihentek egy kicsit, és ettek némi sajtot meg gyümölcsöt. Myrcella megfelezett egy narancsot Foltos Sylvával. Garin olíwabogyót evett, a magokat pedig Dreyre köpte.

Arianne szeretne volna elérni a folyót, mielőtt feljön a nap, de sokkal később indultak, mint tervezte, így még mindig nyeregben voltak, amikor a keleti égbolt vörösleni kezdett. Éjszillag rúgtatott mellé.

– Hercegnő! – mondta a lovas. – Én gyorsabb iramot diktálnék, hacsak nem akarsz mégis végezni a gyerekekkel. Nincs sátrunk, a homok pedig napközben kegyetlen.

– Én is éppolyan jól ismerem a homokot, mint te, ser – felelte Arianne. Azért úgy tett, ahogy a férfi javasolta. A gyorsabb iram ugyan megviselte az állatokat, de inkább hat ló veszzen el, mint egy hercegnő.

Nyugat felől nemsokára megérezték a szűrös homokot hozó forró, száraz szelet. Arianne eltakarta az arcát a fátylával. A fátyol csillogó selyemből készült, fent halványzöld, lent sárga volt, a két szín pedig középtájon egymásba olvadt. A nehezekként rávarrt apró, zöld gyöngyszemek halk csörgéssel ütődtek egymáshoz lovaglás közben.

– Tudom, miért visel fátylat az én hercegnőm – szólalt meg Ser Arys, miközben Arianne rézsisakjához erősítette a selymet. – Máskülönben a szépsége túlragyogná a napot.

Arianne nem állta meg nevetés nélkül.

– Nem, a hercegnőd azért visel fátylat, hogy ne tüsszön a szemébe a nap, és ne menjen a szájába a homok. Neked is így kellene tenned, ser.

Eszébe jutott, vajon meddig csiszolhatta fehér lovagja ezt a nehézkes bókot. Ser Arys kellemes társaság volt az ágyban, de a szellemesség nem az ő asztala volt.

A dorne-iak is eltakarták az arcukat, ahogyan ő, Foltos Sylva pedig segített elfátyolozni a kis hercegnőt, Ser Arys azonban makacsul kitartott. Nemsokára sűrű patakokban folyt le az arcán az izzadság, az arcán pedig rózsás pír gyúlt. *Nem sok kell hozzá, és megfő abban a nehéz ruhában*, gondolta Arianne. Nem ő lett volna az első. Az elmúlt évszázadokban számtalan ellenséges sereg kelt át a Herceghágón büszkén lobogó zászlókkal, hogy aztán megsüljön vagy kiszáradjon Dorne forró homokján. „A Martell-ház címere egy napkorongot és egy lándzsát

ábrázol, a dorne-iak két kedvenc fegyverét – írta annak idején az Ifjú Sárkány *Dorne meghódítása* című hivalkodó írásában –, de a kettő közül a nap a halálosabb.

Szerencsére nem kellett átkelniük a mély homoksvatagon, csak a holt földek egy kis szakaszán. Amikor Arianne észrevett egy magasan fölöttük, a felhőtlen égen köröző héját, tudta hogy a nehezen túljutottak. Nemsokára elhaladtak egy fa mellett. A homoki koldusnak nevezett fajtából való volt, satnya és göcsörtös, sokkal több tövissel, mint levéllel, de mégis azt üzenté számukra, hogy nincsenek messze a víztől.

– Már majdnem ott vagyunk, felség! – kiáltotta oda Garin Myrcellának vidáman, amikor kissé távolabb még több homoki koldust pillantottak meg.

Egy kiszáradt patakmeder mellett egész kis bozótos nőtt belőlük. A nap heve tüzes pörölyként zúdult rájuk, de most, útjuk vége felé, már nem számított. Újra megálltak, hogy megittassák a lovakat, ők is nagyot húztak a tömlőikből, benedvesítették a fátylaikat, majd ismét nyeregbe ültek, és nekivágtak az utolsó szakasznak. Fél mérföld múltán már ördögfüben és olajfaligetek között lovagoltak. Egy sziklás dombvonulat mögött a fű zöldebb és bujább lett, és nemsokára kisebb citromfa-ültetvényeket találtak, amelyeket régi csatornák pókhálószerűen szerteágazó rendszere öntözött. Garin vette észre elsőként a zölden csillogó folyót. Harsányan felkiáltott, és előrenyargalt.

Arianne Martell egyszer átkelt a Manderen, amikor három Homokkígyóval elindultak meglátogatni Tyene anyját. A hatalmas folyamhoz képest a Zöldvér alig érdemelte meg a folyó elnevezést, de az életet jelentette Dorne számára. Nevét lassan vánszorgó vizének zavaros zöld színéről kapta, de a napfény aranyszínűre festette a vizet közeledtükre. Ritkán volt része ennél jólesőbb látványban. *A következő szakasz lassú és egyszerű lesz, gondolta, fel a Zöldvéren, aztán a Vaithre, ameddig csak a rúddal hajtott bárkák el tudnak vinni bennünket.* Közben lesz elég ideje felkészíteni Myrcellát az elkövetkezőkre. Vaithen túl a mély homok várt rájuk. Az átkeléshez szükségük lesz némi segítségre Homokkőből és Ördögligetből, de egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy megkapják. A Vörös Vipera Homokkőben nevelkedett, Oberyn herceg kedvese, Homok Ellaria pedig Uller nagyúr törvénytelen lánya volt; a Homokkígyók közül négyen az unokái voltak. *Az Ördögligetben koronázom meg Myrcellát, és ott bontom ki a lobogómat is.*

A bárkát fél mérfölddel lejjebb találták meg, egy hatalmas, zöld fűz lehajló ágainak rejtekében. Ezek a hajók alacsonyak és szélesek voltak, s ránézésre nélkülöztek minden kecsességet; az Ifjú Sárkány „tutajra épített viskók”-nak gúnyolta őket, ám ez aligha volt tisztességes részéről. A legszegényebb árva hajóit leszámítva mindegyik bárkát csodálatos faragások és festés díszítette. Ezt itt például a zöld különböző árnyalataira festették, ívelt fa kormányrúdja sellőt ábrázolt, a mellvéd rúdjaian át pedig halfejek kukucskáltak. A fedélzetet farudak, kötelek és olajosbödönök borították, az orrban és a tatban vaslámpások himbálóztak. Arianne egyetlen árva sem látott. *Hol lehet a legénység?* tűnődött.

Garin a fűzfa tövében állította meg a lovát.

– Ébresztő, halszemű népség! – kiáltotta, és leugrott a nyeregből. – *A királynőtök* van itt, és méltó fogadtatásra vár. Gyerünk, kifelé, dalt és bort akarunk! Már érzem a számban...

A bárka lakófülkéjének ajtaja hangos csattanással vágódott ki, és Areo Hotah lépett ki rajta a napfényre, a kezében hosszú nyelű fejszéjével.

Garin megtorpant. Arianne úgy érezte, mintha a fejsze az ő gyomrába hatolna. *Nem lehet, hogy így érjen véget. Ennek nem lenne szabad megtörténnie.*

– Ez az utolsó pofa, amit látni akartam! – kiáltotta Drey, és a hercegnő tudta, hogy cselekednie kell.

– *El innét!* – kiáltotta, és visszaugrott a nyeregbe. – Arys, véd a hercegnőt...

Hotah hangosan dobbantott a fejszéje nyelével a deszkapadlón. A bárka díszesen faragott mellvédje mögött egy tucat hajitódárdával vagy számszerűen felfegyverzett katona emelkedett fel. A kabin tetején további fegyverek jelentek meg.

– Add meg magad, hercegnőm – kiáltotta a kapitány –, különben apád parancsára meg kell

ölnünk mindenkit, kivéve téged és a gyermeket!

Myrcella hercegnő mozdulatlanul ült a lován. Garin felemelte a kezét, és lassan hátrálni kezdett a bárkától. Drey leoldotta a kardszóját.

– A megadás tűnik a legbölcsebb húzásnak! – kiáltotta oda Arianne-nak. A kardja hangos csattanással hullott a földre.

– *Nem!* – Ser Arys Vasszív Arianne és a számszeríjak közé ugratott. A kardja ezüstösen vilant a kezében. Lekapta a válláról a pajzsát, és bal kezét a szíj alá csúsztatta. – Nem kapjátok el őt, míg én élek!

Arianne-nak csak annyi ideje maradt, hogy átvillanjon az agyán: *Mit művelsz, te vakmerő bolond?*

Mögülük felharsant az Éjcsillag nevetése.

– Vak vagy, vagy örült, Vasszív? Túl sokan vannak. Dobd el a kardodat!

– Tedd, amit mond, Ser Arys! – kérte Drey.

Elfogtak bennünket, ser, kiálthatott volna rá Arianne. A halálod nem ment meg bennünket. Ha szereted a hercegnődet, add meg magad! De torkán akadt a szó.

Ser Arys Vasszív még egy utolsó, vágyakozó pillantást vetett rá, aztán aranysarkantyúját a lova oldalába vágta, és rohamra indult. Egyenesen a bárka felé vágatott, fehér palástja vadul csapkodott mögötte. Arianne Martell még sohasem látott ehhez foghatóan nemes és ehhez foghatóan ostoba tettet.

– *Neeeeee!* – sikoltotta, de már késő volt. Hangos zizzenéssel elrepült egy nyílveendő, majd még egy.

Hotah parancsot mennydörgött. Ilyen közéről a fehér lovag páncélja akár pergamenből is lehetett volna. Az első nyílveendő átütötte súlyos tölgyfa pajzsát, és odaszegezte a vállához. A második a halántékát súrolta. Egy elhajított dárda horpaszon találta Ser Arys lovát, de az állat csak vágatott tovább, és bár kissé megtántorodva, de feljutott a hajópallóra.

– *Ne!* – visította egy kislány, egy buta kislány. – *Ne, kérlek, ez nem történhet meg!*

Hallotta, hogy Myrcella is sikít, a hangja szinte eszelős a félelemtől.

Ser Arys kardja villant egyet jobbra, egyet balra, és két katona összerogyott. A lova felágaskodott, és arcon rúgott egy számszeríjaszt, aki éppen a fegyverét igyekezett újratölteni, de a többiek csak lőttek és lőttek, teletűzdelve a hatalmas csatamént tollas lövedékeikkel. A nehéz vesszők olyan erővel csapódtak be, hogy a ló oldalra tántorodott, kiment alóla a lába, és elvágódott a fedélzetten. Arys Vasszívnek valahogy sikerült idejében leugrania róla, sőt még a kardját sem veszítette el. Térdre küzdötte magát a haldokló állat mellett...

...és amikor felnézett, Areo Hotah állt fölötte.

A fehér lovag felemelte a kardját, de túl lassan. Hotah bárdja vállból levágta a karját, vért fröcskölvé továbblendült, és visszafelé az iszonyú erejű, kétkezes csapás leválasztotta Arys Vasszív fejét, amely pörögve repült a levegőben. A nádasban ért földet, s a Zöldvér halk locsanással elnyelte.

Arianne nem emlékezett rá, mikor kecmergett le a nyeregből. Az is lehet, hogy úgy zuhant le a lóról. Arra sem emlékezett. Am egyszer csak négykézláb támaszkodott a homokban, zokogott, minden ízében reszketett, és kihányta a vacsoráját. *Nem*, képtelen volt bármi másra gondolni. *Nem, nem, senkinek sem kellett volna hogy baja essen, mindent megterveztem, olyan óvatos voltam.* Hallotta Areo Hotah ordítását: „Utána! Nem szökhet meg! *Utána!*” Myrcella is a földön volt, sírt és remegett, sápadt arcát a tenyerébe temette, az ujjai közül vér szivárgott. Arianne nem értette az egészet. Emberek szálltak nyeregbe, mások pedig köré és társai köré sereglettek, de az egésznek semmi értelme sem volt. Álmodott csak, valami szörnyű, véres rémálom pergett előtte. *Ez nem lehet igaz. Mindjárt felébredek, és jót nevetek majd az éjszakai lidércálmon!*

Amikor hátrafesztették a két karját, hogy megkötözzék, nem ellenkezett. Az egyik katona talpra rántotta. Az apja őrségének egyenruháját viselte. Egy másik lehajolt, és kirántotta a csizmájában rejtőző hajítókést, amit még unokatestvérétől, Nymtól kapott.

Areo Hotah átvette a katonától, és összeráncolt homlokkal szemügyre vette.

– A herceg azt mondta, vigyelek vissza Napföldre – közölte. Az arcán és a homlokán Arys Vasszív véreinek cseppjei csillogtak. – Sajnálom, kis hercegnőm.

Arianne ráemelte könnyáztatta arcát.

– Honnét tudta? – kérdezte a kapitányt. – Olyan óvatos voltam. Honnét tudhatta?

– Valaki beszélt – vont vállat Hotah. – Valaki mindig beszél.

ARYA

Minden éjjel, elalvás előtt, a párnájába temette az arcát, és elmormolta imáját.

– Ser Gregor – szólt az ima –, Dunsen, Nyájas Raff, Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királyné.

Az Átkelő Freyeinek neveit is elsuttogta volna, de nem ismerte őket. *Egy nap megtudom, fogadkozott magában, és akkor megölöm mindet.*

A Fekete és Fehér Házában azonban semmilyen suttogás nem lehetett olyan halk, hogy ne hallják meg.

– Gyermekem – mondta neki egy nap a kedves férfi –, milyen neveket suttogsz éjszakánként?

– Nem suttogok neveket – felelte Arya.

– Hazudsz – mondta a férfi. – Mindenki hazudik, amikor fél. Vannak, akik sok hazugságot mondanak, vannak akik keveset. Vannak olyanok is, akiknek csak egy nagy hazugságuk van, de azt olyan gyakran ismételtetik, hogy végül szinte maguk is elhiszik... a lelkük egy kis szegletében azonban mindig tudni fogják, hogy hazugság, és ez meglátszik az arcukon is. Mesélj nekem azokról a nevekről!

Arya az ajkába harapott.

– A nevek nem számítanak.

– De igen – bólintott a kedves férfi. – Mesélj, gyermekem!

Mesélj, vagy kitesszük innét a szűrődet, hallotta a szavak mögött Arya.

– Olyan emberek nevei, akiket gyűlölök. Azt akarom, hogy meghaljanak.

– Ebben a házban sok hasonló imát hallunk.

– Tudom – mondta Arya. Jaqen H'ghar egyszer három imáját teljesítette. *Csak el kellett suttognom őket...*

– Ezért jöttél hozzánk? – folytatta a kedves férfi. – Hogy megtanuld a művészetünket, s aztán megölhesd a gyűlölt embereket?

Arya nem tudta, mit feleljen erre.

– Talán.

– Akkor rossz helyre jöttél. Nem a te tiszted eldönteni, ki élhet, és kinek kell meghalnia. Ez a hatalom Őt, a Sokarcút illeti. Mi pusztán a szolgálai vagyunk, akik felesküdték, hogy teljesítik az akaratát.

– Ó! – Arya a fal mellett sorakozó szobrokra pillantott, lábuk körül az égő gyertyákkal. – Melyik isten ő?

– Mindegyik – felelte a feketébe és fehérbe öltözött pap.

Sohasem mondta meg a nevét. Az árva sem, egy nagy szemű, beesett arcú kislány, aki egy másik, Menyét nevű kislányra emlékeztette. Aryához hasonlóan az árva is a templom alatt lakott három tanítvánnyal, két szolgálóval és egy Umma nevű szakáccsal. Umma folyton beszélt munka közben, csak éppen Arya egy árva szavát sem értette. A többieknek nem volt nevük, vagy nem óhajtották közölni vele. Az egyik szolgáló nagyon vén volt, a háta hajlott, mint egy íj. A másíknak vörös képe volt, és szőr nőtt a fülében. Mindkettőjüket némának hitte egészen addig, míg egyszer nem hallotta őket imádkozni. A tanítványok fiatalabbak voltak. A legidősebb közülük apja korabeli lehetett; a másik kettő nem sokkal idősebb Sansánál, a nővérénél. A tanítványok is fekete-fehérben jártak, de az ő köntösükön nem volt csuklya, és a bal fele volt fekete, a jobb pedig fehér. A kedves férfinál és az árvánál ez fordítva volt. Arya szolgálóruhát kapott: festetlen gyapjútunikát, buggyos nadrágot, vászon alsóneműt, a lábára pedig vászonpa-

pucsot.

Csak a kedves férfi ismerte a közös nyelvet.

– Ki vagy? – tette fel neki a kérdést mindennap.

– Senki – felelte ilyenkor ő, aki volt már Arya a Stark-házból, Lábalatti Arya, Lóarcú Arya. Volt Arya és Menyét is, meg Galamb, Sócska, Nan a pohárnok, szürke egér, bárány, Harrenhal kísértete... de nem igazából, nem a szíve legeslegmélyén. Ott Arya volt Deresből, Eddard Stark nagyúr és Catelyn úrnő lánya, akinek egykor fivérei voltak: Robb, Bran, Rickon, volt egy nővére, Sansa, egy Nymeria nevű rémfarkasa és egy Havas Jon nevű féltestvére. Odabent volt valaki... de a férfi nem ezt a választ akarta.

Közös nyelv nélkül Arya nem tudott beszélni a többiekkel, de sokat hallgatta őket, és ismételte szavait, miközben a dolga után járt. Bár a legfiatalabb tanítvány vak volt, mégis ő felelt a gyertyákért. Puha papucsában fel-alá járt a templomban a mormogó öregasszonyok között, akik mindennap eljöttek imádkozni. Szeme világa nélkül is tudta mindig, melyik gyertya aludt ki.

– A szaglása vezeti – magyarázta a kedves férfi –, és a levegő is melegebb ott, ahol gyertya ég.

Biztatta Aryát, hogy hunyja le a szemét, és próbálja ki ő maga is.

Minden hajnalban letérdeltek a fekete, mozdulatlan tavacska mellé, és imádkoztak, mielőtt megreggeliztek volna. Néha a kedves férfi vezette az imádságot, máskor az árva lány. Arya alig néhány szót ismert a braavosiai nyelven, azokat, amelyek ugyanúgy hangzottak felsővalyriaiul. Így hát ő a saját imáját küldte a Sokarcú Istennek, ami így szólt: „Ser Gregor, Dunsen, Nyájas Raff, Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királyné.” Hangtalanul imádkozott. Ha a Sokarcú Isten igazi isten, úgyis meghallja.

Mindennap jöttek hívők a Fekete és Fehér Házába. A legtöbbször egyedül érkezett, és egyedül ücsörgött; gyertyát gyújtottak egyik vagy másik oltárnál, imádkoztak a medence mellett, és néha sírtak. Néhányan közülük ittak a fekete kupából, és aludni tértek; a legtöbben azonban nem ittak. Nem voltak szertartások, sem dalok vagy dicsőítő himnuszok, hogy az isten kedvében járjanak. A templom sohasem volt tele. Egy-egy hívő időnként látni kívánt egy papot, s a kedves férfi vagy az árva ilyenkor lekísérte a szentélybe, de ez nem esett meg gyakran.

A falak mellett harminc különböző isten sorakozott, apró fénykörüktől övezve. Arya megtanulta, hogy a Könnyező Asszony az öregasszonyok kedvence; a gazdagok inkább az Éjszaka Oroszlánját, a szegények a Csuklyás Vándort kedvelték. A katonák Bakkalonnak, a Sápadt Gyermekeknek, a tengerészek a hold Halovány Szüzének és a Tengeri Királynak gyújtottak gyertyát. Az Idegennek is volt saját kis szentélye, de hozzá alig jött valaki. Általában egyetlen, magányos gyertya pislákol a lábánál. A kedves férfi azonban azt mondta, nem számít.

– Sok arca van, és sok füle, amivel hallhat.

A templom alatti dombot keresztül-kasul behálózták a sziklába vájt járatok. A papok és a tanítványok hálófülkéi az első szinten voltak, Arya és a szolgálók a másodikon aludtak. A legalsó szint a papokat kivéve mindenki számára tiltott területnek számított. Ott volt a szentély.

Ha éppen nem volt dolga, Arya kedvére barangolhatott a termekben és a raktárakban, csak a templomot nem hagyhatta el, és nem mehetett le a harmadik pincébe. Talált egy szobát, amelyben fegyvereket és régi páncélokot őriztek: díszes sisakokkal, furcsa, régi mellvértékkel, kardokkal, törökkel, késekkel, számszerijakkal és hosszú nyelű, falevélhegyű lándzsákkal volt tele. Egy másik kamrát zsúfolásig megtömtek ruhaneműkkel; vastag bundák, félszáz színben pompázó, csodálatos selymek mellett magas halmokban áporodott szagú rongyok és foszladozó, durva vászonruhák porosodtak. *Biztosan vannak kincseskamrák is*, döntött Arya. Oszlopokba rakott aranytányérokat, ezüstérmékkal töltött zsákokat, tengerkék zafirokat, zsinórra fűzött, kövér igazgyöngyöket képzelt maga elé.

Egyszer a kedves férfi váratlanul hozzálépett, és megkérdezte, mit csinál. Arya azt felelte neki, hogy eltévedt.

– Hazudsz! Ami még rosszabb: *rosszul* hazudsz. Ki vagy te?

– Senki.

– Újabb hazugság – sóhajtotta a férfi.

Weese egészen biztosan véresre verte volna, ha hazugságon éri, a Fekete és Fehér Házában azonban minden más volt. Amikor a konyhában segített, Umma néha rászózott egyet a fakana-lával, ha útban volt neki, de soha senki más nem emelt kezét rá. *Csak ölésre emelik fel a kezü- ket*, gondolta.

A szakácsnővel egészen jól kijött. Ha Umma adott neki egy kést, és egy hagymára mutatott, Arya felszeletelte. Ha Umma odatolta egy halom tészta elé, Arya addig gyúrta, míg a szakács- nő azt nem mondta, állj (az *állj* volt az első braavosi szó, amit megtanult). Ha Umma a kezébe nyomott egy halat, Arya megpucolta, kiszálgázta és meghengergette az apróra őrölt dióban. A kedves férfi elmagyarázta neki, hogy Braavos édesvízzel keveredő tengervizében csak úgy hemzsegnek a halak és rákok. A várostól délre elterülő hatalmas, nádasokkal, dagálytavakkal és iszapos lapályokkal borított területről lassú, barna folyó érkezett a lagúnába. Ebben bősé- gesen tenyészték a különböző kagylók, halak, békák, teknősök, folyami rákok, leopárdrákok, kú- szórások, vörös angolnák, fekete angolnák és csíkos angolnák, orsóhalak és osztrigák; ezek mind rendszeresen képviseltették magukat a faragott faasztalon, amelynél a Sokarcú Isten szolgálói étkeztek. Előfordult, hogy Umma tengeri sóval és porrá tört borssal fűszerezte a hala- kat, vagy apróra tört fokhagymával főzte meg az angolnát. Nagy ritkán még sáfrányt is hasz- nált. *Meleg Pite szerette volna ezt a helyet*, gondolta Arya.

A vacsorákat szerette a legjobban. Nagyon régóta nem fordult már elő, hogy rendszeresen teli hassal térjen nyugovóra. Esténként néha-néha a kedves férfi megengedte neki, hogy kérdé- seket tegyen fel. Egyszer megkérdezte tőle, miért olyan békések a templomba járó emberek; odahaza mindenki félt a haláltól. Emlékezett rá, hogy zokogott az a pattanásos apród, amikor gyomron szúrta, és hogy könyörgött Ser Amory Lorch, amikor a Kecske behajíttatta a medve vermébe. Emlékezett az Istenszem melletti falura is, és lakóira, akik sikoltoztak, ordítottak és nyüszítettek, valahányszor a Csiklandozó az aranyról faggatta őket.

– Nem a halál a legrosszabb – felelte a kedves férfi. – A halál az Ő ajándéka, amellyel meg- szűnik szükség és fájdalom. Születésünk napján a Sokarcú Isten egy sötét angyalt rendel valamennyiünk mellé, hogy életünk végéig mellettünk járjon. Ha bűneink és szenvedéseink el- viselhetetlenül súlyossá válnak, az angyal kézen fog bennünket, és elvezet az éj földjére, ahol a csillagok örökké ragyognak. Azok, akik eljönnek ide, és isznak a fekete kupából, az angyalu- kat keresik. Ha félnek, a gyertyák megnyugtadják őket. Te mire gondolsz, gyermekem, ha az égő gyertyáink szagát érzed?

Deresre, felelhette volna. *Hó, füst és fenyőtű illatát érzem. Az istállók illatát érzem. Hodor nevetését érzem, Jont és Robbot, ahogy az udvaron harcolnak, meg Sansát, amint valami buta szép hölgyről énekel. A kriptákat érzem, ahol a kőkirályok ülnek, a süllő kenyér illatát érzem, az istenerdő illatát érzem. A farkasomat érzem, a bundája illatát, mintha még mindig itt lenne mellettem.*

– Nem érzek semmit – válaszolta, kíváncsian, hogy mit felel erre a férfi.

– Hazudsz – mondta az –, de ha úgy akarod, tartsd meg a titkaidat, Arya a Stark-házból. – Csak akkor nevezte így, ha neheztelt rá valamiért. – Jól tudod, hogy elhagyhatod ezt a helyet. Nem tartozol közénk, még nem. Bármikor hazamehetsz, amikor csak akarsz.

– Azt mondtad, ha elmegyek, nem jöhetek vissza.

– Így igaz.

Ezek a szavak elszomorították. *Syrio is mondta ezt*, jutott eszébe. *Folyton ezt hajtogatta.* Syrio Forel kézímunkát tanított neki, és meghalt érte.

– Nem akarok elmenni.

– Akkor maradj... de ne feledd, a Fekete és Fehér Háza nem árvaház. A mi fedelünk alatt mindenkinek szolgálnia kell. Mi itt úgy mondjuk, *Valar dohaeris*... Maradj, ha akarsz, de tud- nod kell, hogy engedelmességet követelünk tőled. Mindig és mindenben. Ha nem tudsz enge- delmeskedni, távoznod kell.

- Tudok engedelmeskedni.
- Majd meglátjuk.

Más feladatai is voltak azonkívül, hogy Ummának segített. Neki kellett felsöpörnie a templom padlóját, felszolgált és töltött az étkezéseken; halottak ruháit válogatta és rendezgette, kiürítette az erszényeiket, és furcsa pénzerméket számolgotott. Minden reggel elkíserte a kedves férfit, aki körbejárta a templomot, és megkereste a halottakat. *Halkan, mint egy árny*, mondotta magában, és Syrióra gondolt. Vastag vastáblás lámpást cipelt, minden falmélyedésben résnyire nyitotta a táblát, és halottakat keresett.

A halottakat sohasem volt nehéz megtalálni. Eljöttek a Fekete és Fehér Házába, imádkoztak egy órán, egy napon vagy egy éven át, ittak a medence édes, sötét vizéből, majd lefeküdtek a kőágyra egyik vagy másik isten mögött. Lehunyták a szemüket, elaludtak, és többé nem ébredtek fel.

– A Sokarcú Isten ajándéka megszámlálhatatlanul sok formában jelenhet meg – mondta neki a kedves férfi –, de itt mindig gyengéd.

Ha találtak egy holttestet, a férfi elmondott egy imát, meggyőződött róla, hogy az élet tényleg elszállt-e, Arya pedig hívta a szolgálókat, mert az ő feladatuk volt levinni a tetemet a pincébe. Ott aztán a tanítványok levetkőztették és megmosták a holttesteket. A halott ruhái, pénze és értéktárgyai válogatás céljából egy edénybe kerültek. A kihűlt húst aztán levitték az alsó szentélybe, ahová csak a papok léphettek be; Arya nem tudhatta, hogy mi történik ott. Egy alkalommal, amikor éppen vacsoránál ültek, szörnyű gyanú ébredt benne. Letette a kését, és az előtte heverő halovány hússzeletre meredt. A kedves férfi észrevette az arcán az iszonyatot.

– Az disznóhús, gyermekem – mondta. – Csak disznóhús.

Az ágya kőből volt. Ez Harrenhalra emlékeztette, és arra az ágyra, amelyben akkor aludt, amikor lépcsőt súrolt Weese-nek. A derékaljat itt szalma helyett rongyokkal tömték ki, s ettől göröngyösebb lett, mint a harrenhali, de kevésbé karcolt. Annyi takarót kapott, amennyit csak akart; vastag gyapjútakarókat, vöröset, zöldet és mintásat. És a cellája is csak az övé volt. Itt tartotta a kincseit: az ezüstvillát, a lecsüngő kalapot és az ujjatlan kesztyűt, amiket a *Titán Leánya* tengerészeitől kapott, a törét, a csizmáját, az övét, néhány pénzerméjét, a ruhákat, amiben érkezett...

És Tűt.

Bár a kötelességei miatt kevés ideje maradt a kézimunka gyakorlására, amikor csak tudott, gyakorolt; az árnyékával párbajozott egy kék gyertya fényénél. Egy éjjel éppen arra járt az árva, és meglátta Aryát karddal a kezében. A lány egy szót sem szólt, de másnap a kedves férfi vele ment a cellájába.

– Meg kell szabadulnod ezektől – közölte, és a kincseire mutatott.

Arya megdöbbsent.

– De hát az enyémeik.

– És ki vagy te?

– Senki.

A férfi felvette az ezüstvillát.

– Ez a Stark-házból való Aryáé. Ez itt mind az övé. Nincs helyük itt. Neki sincs helye itt. Az ő neve túlságosan büszke, itt pedig nem fér meg a büszkeség. Mi itt mindannyian szolgálak vagyunk.

– Én szolgálak – tiltakozott Arya sértődötten. Nagyon szerette az ezüstvillát.

– Szolgát játszol, de a szívedben most is egy nagyúr leánya vagy. Sok neved volt már, de úgy viselted őket, mint egy köntöst. Alattuk mindig ott volt Arya.

– Nem viselek köntöst! Egy ostoba köntösben nem lehet *harcolni*!

– És miért akarnál harcolni? Talán valamiféle haramia vagy, aki sikátorokban lopózik, vért szomjazva? – Söhajtott. – Mielőtt innál a hideg kupából, fel kell ajánlanod magadat a Sokarcúnak. A testedet, a lelkedet, *önmagadat*. Ha nem vagy képes erre, el kell hagynod ezt a helyet.

– A vaspénz...
– ...a vaspénz eljuttatott idáig. Innentől kezdve neked kell megfizetned az utadat, és az ár igen magas.

– Nincs aranyam.

– Amit mi kínálunk, nem lehet arannyal megvásárolni. Az ár te vagy. Az emberek sokféle ösvényen járnak a könnyek és a fájdalom eme völgyében. A mi utunk a legnehezebb. Kevesen képesek végigmenni rajta. Kivételes testi és lelki erő szükségeltetik hozzá, és olyan szív, amely egyszerre kemény és erős.

Nekem *csak egy lyuk maradt a szívem helyén*, gondolta Arya, *és nincs hová mennem*.

– Erős vagyok. Olyan erős, mint te. És kemény is vagyok.

– Úgy véled, ez az egyetlen hely számodra. – Mintha olvasott volna a gondolataiban. – Tévedsz! Sokkal egyszerűbb szolgálatot találnál egy kereskedő házában. Vagy lennél inkább kurtizán, akinek megéneklük a szépségét? Csak mondd ki, és elküldünk a Fekete Gyöngyhöz vagy az Alkonyat Lányához. Rózsaszirmokon alhatsz, és selyemszoknyában járhatsz, amely minden lépésnél suhog, és hatalmas urak adják majd oda egész vagyonukat szűzi véredért. Ha pedig házasságra és gyermekekre vágysz, mondd meg, és keresünk neked egy férjet. Becsületes inaslegényt, gazdag öregembert, tengerészt, amit csak akarsz.

Arya egyiket sem akarta. Szótlanul megrázta a fejét.

– Talán Westerosról álmodsz, gyermekem? Luco Prestayn *Fényes Hölgye* holnap indul Sírálványos, Alkonyvölgy, Királyvár és Tyrosh felé. Biztosítsunk neked helyet a fedélzeten?

– Csak most jöttem Westerosról. – Néha úgy érezte, mintha legalább ezer év telt volna el, amióta elmenekült Királyvárból, máskor pedig úgy tűnt, csak tegnap történt, de tudta: nem mehet vissza. – Elmegyek, ha akarod, de *oda* nem megyek vissza.

– Nem számít, hogy én mit akarok – felelte a kedves férfi. – Lehet, hogy a Sokarcú Isten vezetett ide, hogy az Ő eszköze légy, de ha rád nézek, egy gyermeket látok... ami még rosszabb, egy lánygyermeket. Az évszázadok során sokan szolgálták a Sokarcút, de alig maroknyi szolgája volt asszony. Az asszonyok hoznak életet a világba. Mi a halál ajándékát hozzuk. Senki sem cselekedheti mindkettőt.

El akar ijeszteni, gondolta Arya, *ahogy a féreggel is tette*.

– Nem érdekel.

– Pedig kellene, hogy érdekeljen. Ha itt maradsz, a Sokarcú Isten elveszi a füledet, az orrod, a nyelvedet. Elveszi szomorú szürke szemedet, amely oly sok mindent látott. Elveszi a kezdet, a lábadat, a karodat, a szemérmes részeit. Elveszi a reményeidet és álmaidat, a szeretetedet és a gyűlöletedet. Az Ő szolgálóinak fel kell adniuk mindent, ami azzá teszi őket, amik. Meg tudod tenni ezt?

Tenyérébe fogta az arcát, és mélyen a szemébe nézett. Olyan mélyen, hogy Arya beleborzongott.

– Nem – mondta végül. – Nem hiszem, hogy képes vagy rá.

Arya ellökte a kezét.

– Ha *akarnám*, képes lennék rá!

– Ezt mondja Arya a Stark-házból, aki sírférgeket eszik.

– *Bármit* fel tudok adni, amit csak akarok!

A férfi a kincsekre mutatott.

– Akkor kezd ezekkel.

Aznap éjjel, vacsora után Arya visszament a cellájába, levette a köntösét, és elstutogta a nevet, de nem jött álom a szemére. Ide-oda hánykolódott a rongyokkal tömött derékaljon, és az ajkát harapdálta. Érezte a lyukat ott belül, ahol egykor a szíve volt.

A sötétben újra felkelt, felöltötte westerosi ruháit, és felcsatolta a kardját. Tú az egyik oldalon lógott, töre a másikon. Felopakodott a lépcsőn lecsüngő kalapjával a fején, ujjatlan kesztyűjével az övében, egyik kezében az ezüstvillával. *Nincs itt hely a Stark-házból való Arya számára*, gondolta. Arya helye Deresben volt, csak hogy Deres nem létezett többé. *Ha leesik a*

hó, és fehér szelek fújnak, a magányos farkas elpusztul, de a farka túléli. Neki azonban nem volt farkája. Megölték a farkáját. Ser Ilyn meg Ser Meryn meg a királyné, és amikor megpróbált újat találni, mind elfutottak, Meleg Pite, Gendry, Yoren, és Zöldkezű Lommy, még Harwin is, pedig ő az apja embere volt. Kilökte az ajtót, és kilépett az éjszakába.

Most először járt odakint azóta, hogy belépett a templomba. Az ég borús volt, a földet rojtos, szürke takaróhoz hasonló köd ülte meg. Jobb felől, a csatornából loccsanásokat hallott. *Braavos, a Titkos Város,* gondolta. Milyen találó név! Leosont a meredek kőlépcsőn a fedett kikötőhöz. A lába körül ködpamacskok kavargtak. A sűrű ködben a vizet sem látta, de hallotta, ahogy halkán nyalogatja a kőoszlopokat. A sötét messzeségben fénypont izzott: a vörös papok templomának éjjeli tüzének gondolta.

A víz szélén megállt, kezében az ezüstvillával. Valódi ezüst volt az egész. *Nem az én villám. Ezt a villát Sócska kapta.* Elengedte, és hallotta a halk csobbanást, ahogy a villa elsüllyedt a vízben. Ezután a lecsüngő kalap következett, majd a kesztyű. Ezek is Sócskáé voltak. Kiöntötte a tenyerére erszénye tartalmát; öt ezüstszarvas, kilenc rézcsillag, néhány garas és krajcár. Ezeket is a vízbe szórta. Aztán a csizmán volt a sor. Ezek csobbantak a lehangosabban. Utána a tör repült, amelyiket attól az íjásztól szerzett, aki kegyelemért könyörgött a Vérebnek. A kardtartó öve is a kanálisban végezte. A köpönyege, a tunikája, a nadrágja, az alsóneműje, mindene. Minden, kivéve Tűt.

Ott állt a móló végén, sápadtan és libabőrösen, minden ízében reszketett a hideg ködben. Tű mintha suttogott volna a kezében. *A hegyes végével,* mondta, és *ne mondd el Sansának!* A pengén ott volt Mikken jele. *Ez csak egy kard.* Ha kardra lesz szüksége, százat is talál a templom alatt. Tű amúgy is túl kicsi volt *igazi* kardnak, jóformán nem volt több játék fegyvernél. Ostoba kislány volt, amikor Jon készítette neki.

– Ez csak egy kard – ismételte, ezúttal hangosan...
...de nem csak az volt.

Tű Robbot, Brant és Rickont jelentette, az anyját, az apját, még Sansát is. Tű Deres szürke falait és lakóinak nevetését jelentette. Tű volt a nyári hó, Óreg Nan meséi, a szívfa vörös leveleivel és ijesztő arcával, az üvegkertek meleg földillata, a szobája ablakának tábláin dörömbölő északi szél. Tű volt Havas Jon mosolya. *Mindig összekócolta a hajamat, és „kishúgomnak” hívott,* emlékezett, és hirtelen könnyek szöktek a szemébe.

Amikor a Hegy emberei elfogták, Polliver ellopta tőle a kardot, de amikor a Vérebbe mentek a fogadóba a keresztútnál, ott volt. *Az istenek akarták, hogy visszakapjam.* Nem a Hét, nem a Sokarcú, hanem az apja istenei, észak ősi istenei. *A Sokarcú Isten megkaphatja a többi,* gondolta, *de ezt nem.*

Anyaszült meztelenül felsietett a lépcsőn, a kezében Tüvel. Félúton járt, amikor az egyik kő megmozdult a lába alatt. Arya letérdelt, és az ujjával kitapogatta a széleit. Először nem mocant, de nem adta fel, egyre mélyebbre ásott a körmével az omladozó habarcsban. A kő végül elmozdult. Megmarkolta mindkét kézzel, összeszedte az erejét és meghúzta. Szűk rés tárult fel előtte.

– Itt biztonságban leszel – mondta Tűnek. – Senki sem tudja, hol vagy, csak én. – Becsúszatta a hüvelyébe dugott kardot a lépcső mögé, aztán visszalökte a követ a helyére. Semmi sem különböztette meg a többi kőtől. Ahogy felment a templomhoz, megszámolta a lépcsőfokokat, hogy tudja, hol találja meg újra a kardot. Egy nap talán szüksége lesz rá. – Egy nap – suttogta magában.

Nem mondta el a kedves férfinak, mit tett, ő azonban tudott róla. Másnap éjjel, vacsora után ismét eljött a cellájába.

– Gyermekem – mondta –, gyere, ülj ide mellém. Elmondok neked egy történetet.
– Milyen történetet? – kérdezte Arya gyanakodva.

– A kezdetünk történetét. Ha közénk akarsz tartozni, tudnod kell, kik vagyunk, és hogyan születünk. Az emberek a braavosi Arcnélküliekről suttoznak, de mi ősbek vagyunk a Titkos Városnál. Mielőtt felkelt volna a Titán, jóval Uthero leleplezése előtt, az Alapítás előtt, mi már

itt voltunk. Braavosban, az északi ködben nyílt ki a virágunk, de először Valyriában vertünk gyökeret, a nyomorult rabszolgák között, akik a Birtok réges-régi éjszakáit megvilágító Tizen- négy Láng alatti mély bányákban dolgoztak. A legtöbb bánya nyirkos és hűvös hely, mert hideg, halott kőből vájják ki őket, a Tizennégy Láng azonban élő hegység volt, tüzes szívvel és ereiben olvadt sziklával. A régi Valyria bányái ezért örökké forróak voltak, és egyre forróbbak lettek, ahogy az aknák mind mélyebbre és mélyebbre hatoltak. A rabszolgák mintha kemencében szenvedtek volna. Az őket körülvevő sziklák olyan forróak voltak, hogy nem lehetett megérinteni őket. A levegőben fojtogató kénköszzag terjengett, s minden lélegzetvétel megperzselte a tüdejüket. Talpuk a legvastagabb talpú lábbelikben is megégett és felhólyagzott. Néha, ha kutatás közben áttörtek egy falat, arany helyett gőzt, forrásban lévő vizet vagy olvadt követ találtak. Némelyik akna olyan alacsony volt, hogy a rabszolgák nem tudtak felegyenesedni, és össze kellett görnyedniük vagy mászniuk. És odalent, a vörös sötétben férgek éltek.

– Miféle férgek? – kérdezte Arya rosszat sejtve.

– Tüzférgek. Egyesek szerint a sárkányok rokonai, mert a tüzférgek is lángot lehelnek. De ahelyett, hogy az égben szárnyalnának, ők alagutakat fúrnak földbe és kőbe. Ha hihetünk a régi történeteknek, már a sárkányok eljövetele előtt voltak tüzférgek a Tizennégy Láng gyomrában. Az újszülöttek nem nagyobbak a te vézna karodnál, de iszonyatos méretűre nőhetnek, és nem kedvelik az embert.

– Megölték a rabszolgákat?

– Az aknában gyakran találtak megégett, megfeketedett tetemeket ott, ahol a szikla megrepedt vagy tele volt lyukakkal. Az aknák mégis egyre mélyebbre hatoltak. A rabszolgák százával pusztultak, de gazdáik ezzel mit sem törődtek. A vörösarany, a sárgaarany és az ezüst értékesebb volt, mint a rabszolgák élete, mert a rabszolga olcsónak számított a régi birtokon. Háború idején a valyriaiak ezrével hajtották haza őket, békében pedig tenyészítették, de csak a legrosszabbakat küldték meghalni a vörös sötétségbe.

– És nem lázadtak fel ellenük?

– Voltak, akik megtették – bólintott a férfi. – A bányákban megszokott volt a lázadás, de kevés volt, amely bármit is elért volna. A régi birtok sárkányurai igen nagy jártassággal bírtak a varázslatok terén, és a náluk gyengébbek az életükkel játszottak, ha szembeszálltak velük. Az első Arcnélküli mégis ezt tette.

– Ki volt ő? – tört ki Aryából, mielőtt gondolkodott volna.

– Senki – felelte a férfi. – Azt mondják, ő maga is rabszolga volt. Mások szerint a birtok egy urának a fia, nemes fajta. Vannak, akik egyenesen azt állítják, hogy munkavezető volt, akinek megesett a szíve a rábizott rabszolgákon. Az igazat senki sem tudja. Bárki volt is, a rabszolgák között járt, és hallotta imáikat. Száz különböző nép fiai dolgoztak a bányákban, és mindegyikük a saját istenéhez imádkozott, a saját nyelvén, de ugyanazért könnyörögtek. Szabadulni akartak, azt akarták, hogy érjen véget a fájdalmuk. Apró, egyszerű dolog. Az isteneik mégsem feleltek, a szenvedésük pedig folytatódott. *Az isteneik mind süketek volnának?* – tűnődött ez az ember... míg egy éjjel odalent, a vörös sötétségben rá nem döbbsent a válaszra. Minden istennek megvannak az eszközei, férfiak és nők, akik szolgálják őket, és segédkeznek akarata végrehajtásában itt, a földön. A rabszolgák nem száz különböző istenhez kiáltottak, mint először hitte, hanem egyetlen istenhez, amelynek száz különböző arca volt... és ennek az istennek ő volt az eszköze. Még akkor éjjel kiválasztotta a rabok közül a legnyomorultabbat, azt, amelyik a legkétségbeesettebben fohászkodott szabadulásért, és megszabadította fogságából. Átadta az első ajándékot.

Arya önkéntelenül hátralépett.

– Megölte a *rabszolgát*? – Ez nem tűnt helyesnek. – A *gazdáikat* kellett volna megölnie!

– Idővel nekik is átadta az ajándékot... de ez a történet más napra tartozik, s a legjobb, ha nem osztod meg senkivel. – Félrehajtotta a fejét. – És ki vagy te, gyermek?

– Senki.

– Hazugság.

– De hát *honnét* tudod? Ez valami varázslat?

– Akinek szeme van, annak nem kell varázslónak lennie, hogy képes legyen megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól. Csak meg kell tanulnod olvasni az arcról. Nézd a szemeket! A száját. Az izmokat itt, az állkapocs sarkában, és itt, ahol a nyak összeér a vállal. – Két ujjal, gyengéden megérintette. – Vannak hazugok, akik pislognak. Mások kimeresztik a szemüket. Megint mások félrenéznek. Van, aki az ajkát nyalogatja. Sokan eltakarják a szájukat, mielőtt hazudnának, mintha csak a hamisságukat próbálnák leplezni. Más jelek talán finomabbak, de mindig ott vannak. A hamis mosoly és az igaz mosoly talán hasonlónak tűnik, de különböznek egymástól, akár a hajnal az alkonyattól. Meg tudod különböztetni a hajnalt az alkonyattól?

Arya bólintott, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy képes lenne-e rá.

– Akkor megtanulhatod felismerni a hazugságot... és ha egyszer megtanultad, többé semmilyen titok nem lesz biztonságban előtted.

– Taníts!

Ha az kell hozzá, akkor senki lesz belőle. Egy senkiben nincsenek üres, tátongó lyukak.

– *Ő* fog tanítani téged – mondta a kedves férfi, és az ajtóban megjelenő árva felé fordult. – Braavos nyelvével fogjátok kezdeni. Mire vagy jó, ha nem tudsz beszélni, és nem érted meg, amit mások mondanak? Te pedig megtanítod neki a saját nyelvedet. Ti ketten együtt fogtok tanulni, egyik a másiktól. Hajlandó vagy erre?

– Igen – felelte Arya, és ettől a pillanattól kezdve a Fekete és Fehér Házának tanítványává lépett elő. Elvették tőle szolgálói ruháját, és kapott egy köntöst helyette. A köntös fekete volt és fehér, s selymes puhaságával a vörös takaróra emlékeztette, amelyet még Deresben használt. Alatta finom, fehér vászon alsóneműt és a térde alá érő fekete alsótunikát viselt.

Ettől fogva ő és az árva minden idejüket együtt töltötték. Tárgyakat érintettek meg és mutogattak egymásnak, s mindketten igyekeztek megtanítani a másiknak egy-két szót a saját nyelvükön. Először csak egyszerű szavakat, mint a kupa, a gyertya és a cipő; aztán nehezebbeket; majd egész mondatokat. Syrio Forel parancsára Aryának egyszer fél lábon kellett állnia, míg reszketni nem kezdett. Később macskák után küldte. Fák ágain táncolta a víztáncot, farkarddal a kezében. Mind nehéz volt, de ez még nehezebb.

Még a varrás is jobb móka volt, mint a nyelvtanulás, morgolódott magában egy reggel, miután az egyik felét elfelejtette a szavaknak, amelyekről azt hitte, megtanulta, a másik felét pedig olyan borzalmasan ejtette ki, hogy az árva kinevette. *A mondataim éppen olyan kanyargósak, mint az öltéseim voltak.* Ha a lány nem lett volna olyan kicsi és vézna, Arya beverte volna azt az ostoba arcát. Így azonban csak dühösen az ajkába harapott. *Túl ostoba, hogy tanuljon, és túl ostoba, hogy feladja.*

Az árvának gyorsabban ment a közös nyelv. Egy este vacsoránál odafordult Aryához, és megkérdezte tőle:

– Ki vagy te?

– Senki – felelte Arya braavosiul.

– Hazudsz – közölte az árva. – Jólabbul kell hazudnod.

Arya nevetett.

– Jólabbul? Talán *jobban*, te buta.

– Jobban, te buta. Megmutatom.

Másnap elkezdték a hazudós játékot. Felváltva tettek fel kérdéseket egymásnak. Néha az igazat válaszolták, néha pedig hazudtak. A kérdezőnek ki kellett találnia, hogy melyik válasz igaz, és melyik hamis. Az árva valahogy mindig tudta, Arya viszont találgatott. A legtöbbször rosszul.

– Hány évod van? – kérdezte tőle egyszer az árva a közös nyelven.

– Tíz – felelte Arya, és felmutatta tíz ujját. Úgy *gondolta*, hogy tízéves, bár nehéz lett volna biztosan megmondani. A braavosiak másképp számolták a napokat, mint odahaza Westeroson. A neve napja akár el is múlhatott.

Az árva bólintott. Arya is bólintott, és legjobb braavosi tudásával megkérdezte:

– *Neked* hány éved van?

Az árva tíz ujját mutatta. Aztán megint tízet, majd megint. Aztán hatot. Az arca közben mozdulatlan maradt, akár az álló víztükör. *Nem lehet harminchat*, gondolta Arya. *Hiszen kislány*.

– Hazudsz – mondta. Az árva megrázta a fejét, és megint felmutatta a kezét: tíz, tíz, tíz és hat. Ki is mondta a harminchatot, és Aryával is elismételtette.

Másnap elmondta a kedves férfinak, mit állított magáról az árva.

– Nem hazudott – mondta a pap halkán kuncogva. – Akit te árva kislánynak gondolsz, felnőtt nő, aki egész életében a Sokarcút szolgálta. Mindent odaadott Neki, aki valaha volt, és aki lehetett volna. Minden életet, ami benne rejtőzött.

Arya az ajkába harapott.

– Én is olyan leszek, mint ő?

– Nem – felelte a férfi –, csak ha ezt kívánod. A mérgek tették őt olyanná, amilyenek most látod.

Mérgek. Most már értette. Minden este, ima után az árva a fekete medence vizébe ürítette egy kőkcáncsó tartalmát.

Nem csupán az árva lány és a kedves férfi voltak a Sokarcú Isten szolgálói. Időnként mások is felkeresték a Fekete és Fehér Házát. Egy kövér fickónak vad, fekete szeme és kampós orra volt, széles szájában pedig sárga fogak sorakoztak. A szigorú arcú sohasem mosolygott; az ő szeme halovány volt, az ajka telt és sötét. A jóképű férfi szakálla minden alkalommal más és más színben pompázott, az orra is más volt, de szépségéből sohasem veszített. Ők hárman jártak oda legtöbbit, de akadtak még rajtuk kívül is: a kancsal, az úrfi, az éhező. A kövér és a kancsal egy alkalommal együtt érkeztek. Umma Aryát küldte, hogy töltsön nekik.

– Ha éppen nem töltesz, olyan mozdulatlanul kell állnod, mintha kőből faragtak volna ki – mondta neki a kedves férfi. – Képes vagy erre?

– Igen. – *Mielőtt megtanulnál mozogni, előbb meg kell tanulnod a mozdulatlanságot*, tanította neki annak idején, Királyvárban Syrio Forel, és ő megtanulta. Harrenhalban Roose Bolton pohárnokaként szolgált, ő pedig megnyúzta azt, aki kilötytentyette a borát.

– Jól van – bólintott a kedves férfi. – Legjobb lenne, ha vak és süket is volnál. Hallhatsz bizonyos dolgokat, de be kell engedned őket az egyik füleden, és ki a másikon. Ne figyelj oda!

Arya nagyon sok mindent hallott aznap éjjel, de majdnem az egész beszélgetés braavosi nyelven zajlott, és tíz szóból jó, ha egyet megértett. *Mozdulatlan, mint a kő*, mondogatta magában. A legnehezebb az ásítás ellen való küzdelem volt. Hajnal felé úgy érezte, cserbenhagyja minden ereje. Ott állt, kezében a kancsóval, és azt álmodta, hogy farkas, aki szabadon száguld egy holdfényes erdőben hatalmas, üvöltő falkájával a nyomában.

– A többiek is mind papok? – kérdezte a kedves férfitől másnap reggel. – Az a valódi arcuk volt?

– Te mit gondolsz, gyermekem?

Nem, gondolta.

– Jaqen H'ghar is pap? Nem tudod, Jaqen visszajön Braavosba?

– Ki? – kérdezte a férfi ártatlanul.

– Jaqen H'ghar. Ő adta nekem a vas érmét.

– Senkit sem ismerek ezen a néven, gyermekem.

– Megkérdeztem tőle, hogyan változtatja meg az arcát, és azt mondta, ha tudod, hogyan kell, nem nehezebb, mint felvenni egy új nevet.

– Valóban?

– Megmutatod nekem, hogyan kell megváltoztatnom az arcomat?

– Ha kívánod. – A tenyerébe fogta Arya arcát, és elfordította a fejét. – Fújd fel az arcodat, és nyújtss ki a nyelvét.

Arya felfújta az arcát, és kinyújtotta a nyelvét.

– Tessék. Megváltozott az arcod.

– Nem erre gondoltam. Jaqen varázslatot használt.

– Minden varázslatnak ára van, gyermekem. Az igazi bűbájhöz sokévnnyi ima, áldozat és tanulás szükséges.

– *Sokévnnyi?* – kérdezte Arya rémulten.

– Ha könnyű lenne, minden ember használná. Mielőtt futni kezdenél, előbb meg kell tanulnod járni. Miért használnál varázslatot, ha pusztá komédiásmutatvány is megteszi?

– Én komédiásmutatványokat sem ismerek.

– Akkor gyakorold az arc mimikát. A bőröd alatt izmok vannak. Tanuld meg használni őket! A te arcod, a te ajkad, a te füled. A mosolynak és a komor arc kifejezésnek nem szabad hirtelen szélviharként jönniük-menniük. A mosolynak szolgának kell lennie, aki csak akkor jelenik meg, ha hívod. Tanuld meg *uralni* az arcodat!

– Mutasd meg, hogyan kell!

– Fújd fel az arcod. – Arya felfújta. – Húzd fel a szemöldöködöt. Magasabbra. – Ezt is megtette. – Jól van. Lássuk, meddig bírod így tartani. Nem sokáig. Holnap próbáld meg újra. A pincében találsz egy myri tükröt. Mindennap gyakorolj előtte egy órán át. Szem, orrlyukak, arc, fülek, ajak; tanulj meg uralkodni mindegyik felett. – Megint a kezébe fogta az arcát. – Ki vagy te?

– Senki.

– Hazugság. Szánalmas kis hazugság, gyermek.

Másnap megkereste a myri tükröt, és attól kezdve minden reggel és minden este leült vele szemben, kétoldalt egy-egy gyertyával, és grimaszokat vágott. *Urald az arcodat*, mondogatta magában, *és képes leszel hazudni*.

A kedves férfi hamarosan megparancsolta neki, hogy segítkezzen a többi tanítványnak a holttestek előkészítésében. A munka távolról sem volt olyan nehéz, mint lépcsőt sűrölni Weese-nek. Néha, ha a tetem nagy vagy kövér volt, küszködött egy kicsit a súlyával, de a halottak legtöbbje nem volt több egy halom ráncos bőrbe csomagolt csontnál. Arya mosdatás közben szemügyre vette a halottakat, és eltűnődött, mi hajthatta ide őket a fekete tavacskaéhoz. Eszébe jutott egy történet, amit még Öreg Nantól hallott. Hosszú tél idején azok, akik túl sokat éltek, egyszer csak bejelentették, hogy elmennek vadászni. *A leányaik sirtak, a fiaik pedig elfordították az arcukat, és a tűzbe bámultak*, hallotta Öreg Nant, *de senki sem állta útjukat, s nem kérdezték tőlük, a mély hóban és a hideg, üvöltő szélben ugyan milyen vadat remélnék el ejteni*. Arra gondolt, vajon mit mondhatnak az öreg braavosiak fiaiknak és leányaiknak, mielőtt elindulnak a Fekete és Fehér Házába.

A hold újra és újra fordult egyet, de Arya nem látta. Szolgált, mosdatta a halottakat, grimaszokat vágott a tükör előtt, braavosiul tanult, és igyekezett észben tartani, hogy ő senki.

A kedves férfi egy nap érte küldött.

– A kiejtésed maga a borzalom – közölte –, de elég szót ismersz ahhoz, hogy megértesd magad. Ideje, hogy egy kicsit elválj tőlünk. Csak úgy tanulhatod meg valaha is tökéletesen a nyelvünket, ha azt beszéled mindennap, hajnaltól alkonyatig. Menned kell.

– Mikor? – kérdezte Arya. – Hová?

– Most – felelte a férfi. – E falakon túl Braavos száz szigetét találod a tengeren. Megtanultad a kagylót és rákot jelentő szavakat, ugye?

– Igen. – Elmondta őket a tőle telhető legjobb braavosi kiejtéssel.

A tőle telhető legjobb braavosi mosolyt csalt a férfi arcára.

– Megteszi. A Víziváros kikötőjében találsz egy Brusco nevű halkereskedőt. Jó ember rossz háttal. Szüksége van egy lányra, aki tolja a taligáját, és eladja a kagylóit meg rákjait a hajókkal érkező tengerészeknek. Te leszel ez a lány. Megértetted?

– Igen.

– És ha Brusco megkérdi, ki vagy?

– Senki.

– Nem. Ez nem lesz jó a házon kívül.

Arya habozott.

– Lehetek Sócska Sospárlóból.

– Sócskát ismeri Ternesio Terys és a *Titán Leányának* legénysége. A beszéded elárul, ezért westerosinak kell lenned... de azt hiszem, valaki másnak.

Arya az ajkába harapott.

– Lehetnék Macska?

– Macska. – A férfi gondolkodott egy darabig. – Igen. Braavos tele van macskákkal. Eggyel több nem tűnik fel senkinek. Akkor tehát Macska vagy, árva lány...

– Királyvárból. – Az apjával kétszer is járt ugyan Fehérrévben, de Királyvárt jobban ismerte.

– Így lesz. Az apád evezősmester volt egy gályán. Amikor meghalt az anyád, magával vitt a tengerre. Aztán ő is meghalt, a kapitányának pedig nem volt szüksége rád, ezért Braavosban partra tett. És mi volt a hajó neve?

– *Nymeria* – vágta rá Arya azonnal.

Aznap éjjel elhagyta a Fekete és Fehér Házát. Jobb csípőjén, a köpönyege alatt hosszú vas-kés függött. Rozsdafoltos, kopott jószág volt, amelyet egy árvától elvár az ember. A cipője szorította a lábujjainál, a tunikája pedig olyan elnyűtt volt, hogy a hideg szél könnyedén átfújta rajta. De ott feküdt előtte Braavos. Az éjszakai levegőben füst, só és halak illatát érezte. A csatornák girbegurbák voltak, a sikátorok még girbe-gurbábbak. Az emberek kíváncsi pillantásokat vetettek rá, a koldusgyerekek pedig oda-odakiáltottak neki valamit, amit nem értett. Nemsokára fogalma sem volt róla, merre jár.

– Ser Gregor – ismételte, miközben áthaladt egy hídon, amelyet négy boltív tartott. A híd közepéről láthatta a Rongszedők Révjében álló hajók árbocait. – Dunsen, Nyájas Raff, Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királyné.

Eleredt az eső. Arya az ég felé fordította az arcát, hagyta, hogy az esőcseppek eláztassák a bőrét, és olyan boldognak érezte magát, hogy legszívesebben táncrea perdült volna.

– *Valar morghulis* – mondta. – *Valar morghulis, valar morghulis.*

ALAYNE

Ahogy a felkelő nap fénye beszűrődött az ablakon, Alayne felült az ágyban és kinyújtózott. Gretchel hallotta, hogy mozgolódik, és ő is gyorsan felkelt, hogy odavigye a köntösét. A szoba kihűlt az éjjel. *Még rosszabb lesz, ha megérkezik a tél,* gondolta. *Télen olyan hideg lesz ez a vár, mint egy sírbolt.* Alayne belebújt a köntösbe, és megkötötte a derekán.

– Majdnem kialudt a tűz – jegyezte meg. – Tegyel rá még egy fahasábot, ha kérhetlek.

– Ahogy óhajtod, úrnőm – bólintott az öregasszony.

Alayne lakrésze a Szűztoronyban nagyobb és sokkal fényűzőbb volt, mint a kis hálóterem, amelyben akkor lakott, amikor Lysa úrnő még élt. Most már volt külön öltözőszobája, saját árnyékszéke és fehér kőből faragott erkélye, amely a völgyre nézett. Miközben Gretchel a tűzzel foglalatzkodott, Alayne mezítláb az ajtóhoz szaladt, és kisurrant a szobából. A kőpadló nagyon hideg volt, a szél pedig vadul tombolt idefent, de az elébe táruló látvány egy pillanatra mindezt elfeledtette vele. A Szűztorony helyezkedett el legkeletebbre a Sasfészek hét karcsú tornya közül, így Alayne előtt ott terült el az egész völgy, hajnali párában úszó erdőivel és földjeivel. A napsugarak színaranyba öltöztették a hegyeket.

Milyen csodálatos! Az Óriások Dárdájának hófödte csúcsa félelmetesen magasodott fölélük; a roppant kő- és jégtömeg mellett eltörpült az oldalában gubbasztó vár. A szakadék szélén, ahonnét nyáron Alyssa könnye hullott, most húsz láb hosszú jégsapok függtek. A jéggel dermedt vízesés fölött egy vadászsólyom körözött, kék szárnyait szélesen nekifeszítve a hajnali égnek. *Bár nekem is lenne szárnyam!*

Nekitámaszkodott a faragott kő mellvédnek, és kilesett a mélység fölé. Látta az Ég erődöt hatszáz lábnyi mélységben, és a hegybe vágott kőlépcsőt, amely a Hón és a Kőn át kanyargott lefelé, egészen a völgy aljáig. Látta a Hold kapujának bástyáit és tornyait, amelyek innét fentről gyermekjátékoknak tüntek. A falak alatt ott mozgolódott a Nyilatkozattévő Urak serege, a katonák úgy bújnak elő a sátraikból, mint hangyák a hangyavárból. *Bár tényleg hangyák volnának,* gondolta, *akkor rájuk léphetnénk, és eltaposhatnánk őket.*

Az Ifjú Hunter nagyúr és katonái két nappal korábban csatlakoztak a többiekhez. Nestor Royce bezáratta előttük a kapukat, de helyőrsége alig háromszáz embert számlált. A Nyilatkozattévő Urak mindegyike ezret hozott, és hat volt belőlük. Alayne úgy ismerte a nevüket, mint a sajátját. Benedar Belmore, Bátor dal ura. Symond Templeton, Kilencsillag Lovagja. Horton Redfort, Redfort ura. Anya Waynwood, Vastölgy úrnője. Gilwood Hunter, akit boldogboldogtalan Ifjú Hunter nagyúrként emlegetett, Hosszúj Vár ura. És mind közül a leghatalmasabb, Yohn Royce, a rettegett Bronz Yohn, Rovottkő ura, Nestor unokafivére, és a Royce-ház legelőkelőbb ágának családfője. Ők hatan Lysa Arryn halála után gyűltek össze Rovottkőn, és szerződést kötöttek, amelyben megfogadták, hogy megvédik Robert nagyurat, a völgyet és egymást. Nyilatkozatukban nem tettek említést a védelmezőről, de „rossz kormányzásról” beszéltek, aminek véget kell vetni, és utalások történtek bizonyos „hamis barátokra” és „aljas tanácsadókra” is.

A hideg szél megtalálta az utat fel a lábán. Alayne visszament a szobába, hogy felvegyen egy köntöst, amiben megreggelizhet. Petyr nekiadta néhai felesége teljes ruhatárát, rengeteg selymet, szatént, bársonyt és bundát, olyan holmikat, amelyekről soha álmodni sem mert, bár a legtöbbjük túl nagy volt neki. Lysa úrnő nagyon elhízott az egymást követő terhességek, halvaszülések és vetélések alatt. A legrégebb ruhák közül némelyik azonban még a fiatal, zúgói Lysa Tully számára készült, néhány másikat pedig Gretchelnek sikerült úgy átalakítania, hogy

Alayne-re is jó legyen, akinek tizenhárom évesen már majdnem olyan hosszú lábai voltak, mint a nagynénjének húsz körül.

Ma reggel egy mókusprém szegélyű, tarka, Tully vörös és kék köntösön akadt meg a szemem. Gretchel segített belebújtatni a karját a harang alakúra szabott ruhaujjakba, hátul megkötötte, majd kifésülte és feltűzte a haját. Alayne előző este, lefekvés előtt megint sötétre festette. A nagynénjétől kapott szer saját haja ragyogó gesztenyebarnáját Alayne égett barnájává változtatta, de általában nem tartott soká, míg a vöröses árnyalat elkezdett visszakúszni a hajszálak tövéénél. *És mihez kezdek majd, ha elfogy a festék?* A szer Tyroshból érkezett, a keskeny tengeren túlról.

Amikor lement a reggelihez, Alayne-t újfent meglepte a Sasfészek némasága. Az egész Hét Királyságban nem volt csendesebb vár. Az itteni kevés szolga mind öreg volt, s ők is lehalkították a hangjukat, nehogy felizgassák az ifjú urat. A hegyen nem voltak lovak, nem voltak kutyák, amik ugathattak vagy moroghattak volna, az udvaron nem gyakorlatoztak lovagok. Még az örök léptei is furcsán tompának hatottak a sápadt kőfolyosókon. Hallotta ugyan a tornyok körül nyüsztő és sóhajtozó szelet, de ez volt minden. Amikor megérkezett a Sasfészekbe, még hallatszott Alyssa könnyének morajlása, de a vízesés már befagyott. Gretchel szerint néma is marad egészen tavaszig.

Robert nagyurat egyedül találta a konyhák fölött lévő Hajnali Csarnokban, amint fakanalával egykedvűen piszkált egy nagy tál mézzel kevert zabkását.

– Tojást akartam – panaszolta, amikor meglátta Alayne-t. – *Három* lágytojást akartam, és egy kis háta szalonnát.

Nem volt tojásuk, ahogyan nem volt szalonnájuk sem. A Sasfészek magtáraiban tárolt zabon, kukoricán és árpán még vagy egy évig élélhettek, de friss élelmiszerek tekintetében egy Szikla Mya nevű fattyú leányra voltak utalva, aki a völgyből járt fel. Most azonban, hogy a Nyilatkozattévő Urak a hegy lábánál táboroztak, Myának esélye sem volt átjutni. Belmore uraság, aki hátuk közül elsőként érte el a kaput, hollót küldött Kisujjhoz, és közölte vele, hogy nem engednek fel több ételt a Sasfészekbe, míg le nem küldi Robertet. Nem zajlott szigorúan vett ostrom, egyelőre legalábbis nem, de nem sok választotta el őket tőle.

– Ha Mya megjön, kaphatsz tojást, amennyit csak akarsz – ígérte Alayne a kis úrfinak. – Hoz tojást, vaját, dinnyét és mindenféle finomságot.

A kisfiút azonban nem lehetett ígéreteikkel lekenyerezni.

– Én *ma* akartam tojást enni!

– Madárkám, nincs tojás, te is tudod. Kérlek, add meg a zabkásádat, nagyon finom!

Ő is evett egy kanállal a sajátjából. Robert ide-oda kotorta az ételt a tálban, de a kanalat nem emelte a szájához.

– Nem vagyok éhes – jelentette ki végül. – Vissza akarok bújni az ágyba. Nem aludtam az éjjel. *Éneklést* hallottam. Colemon mester álombort adott, de még akkor is hallottam.

Alayne letette a kanalát.

– Ha valaki énekelt volna, azt én is meghallom. Csak rosszat álmodtál, ennyi az egész.

– Nem, *nem* álom volt! – Könnyek szöktek a szemébe. – Megint Marillion énekelt. Az apád azt mondja, meghalt, de *nem*!

– Meghalt. – Alayne hátán végigfutott a hideg. *Épp elég baj, hogy kicsi és beteges, mi van, ha még örült is?* – Édes madárkám, hidd el, hogy *meghalt*. Marillion annyira szerette nagyságos édesanyádat, hogy nem tudott együtt élni a bűnével, és kilépett az égbe. – Alayne nem látta a holttestet, ahogyan Robert sem, de nem kételkedett a dalnok halálában. – Tényleg elment.

– De én minden éjjel hallom! Még akkor is, ha becsukom az ablaktáblákat, és *parnát* nyomok a fejemre. Az apádnak ki kellett volna vágnia a nyelvét. Én *mondtam* neki, de nem tette.

Szükség volt a nyelvére, hogy vallomást tehessen.

– Légy jó kisfiú, és add meg a zabkásádat – kérlelte Alayne. – Kérlek! A kedvemért.

– Nem kell zabkása! – Robert elhajította a kanalát. Az lepattant egy faliszőnyegről, és csúnya zabkásafoltot hagyott egy fehér selyemholdon. – Az úr *tojást* akar!

– Az úr zabkását eszik, és hálás lesz érte! – szólalt meg mögöttük Petyr.

Alayne megfordult; Petyr a boltíves ajtóban állt Coleman mesterrel az oldalán.

– Hallgatnod kellene a védelmezőre, uram – mondta a mester. – A zászlóhordozóid éppen felfelé tartanak a hegyre, hogy hódoljanak előtted, ezért szükséged lesz minden erődre.

Robert az öklével megdörgölte bal szemét.

– Küldd el őket! *Nem akarom*, hogy idejőjjenek. Ha idejönnek, repülni fognak.

– Számomra is erős a kísértés, uram, de attól tartok, megígértem, hogy nem esik bántódásuk – sóhajtotta Petyr. – Akárhogy is, már túl késő, hogy visszafordítsuk őket. Mostanra talán már a Kónél járnak.

– Miért nem hagynak békén bennünket? – siránkozott Alayne. – Soha nem ártottunk nekik. Mit akarnak tőlünk?

– Csak Robert nagyurat. Őt és a völgyet. – Petyr elmosolyodott. – Nyolcan lesznek. Nestor vezeti őket, és velük van Lyn Corbray is. Ser Lyn nem az a fajta ember, aki távol marad, ha egy jó kis vérfürdőre van kilátás.

A szavai vajmi kevésbé nyugtatták meg Alayne-t. Lyn Corbray majdnem annyi embert ölt meg párbajban, mint ahányat a csatamezőn. Azt is tudta, hogy a sarkantyúit Robert felkelése idején szerezte. Először Jon Arryn ellen küzdött Sirályváros kapuinál, később pedig az ő lobo-gója alatt a Tridentnél, ahol levágta Lewynt, Dorne herceget, a Királyi Testőrség fehér lovagját. Petyr azt mondta, hogy Lewyn herceg már több sebből vérzett, mire a harc forgataga az Elhagyatott Hölg্য karjába sodorta, akivel utolsó táncát lejtette, ám hozzátette: Ezt azonban nem lenne bölcs dolog felhozni a jelenlétében. Akik ugyanis megteszik, azoknak rövidesen alkalmuk nyílik magától Martelltől megkérdezni az igazságot, odalent a pokol mélyén.

Ha csak a fele igaz volt annak, amit Robert nagyúr öreitől hallott, Lyn Corbray egymaga veszélyesebb volt, mint a hat Nyilatkozattévő Úr együtt.

– Ő miért jön? – kérdezte. – Azt hittem, a Corbrayek melletted állnak.

– Lyonel Corbray hajlandó lenne elismerni az uralmamat – felelte Petyr –, de a fivére a maga útját járja. A Tridentnél, amikor az apjuk megsebesült, Lyn volt az, aki felkapta az Elhagyatott Hölg্যet, és megölte azt, aki megsebesítette. Mialatt Lyonel hátravitte az öreget a mesterekhez, Lyn továbbvezette a rohamát a Robert balszárnyát veszélyeztető dorne-iak ellen, szétzúzta a vonalaikat, és megölte Lewyn Martellt. Így amikor az öreg Corbray meghalt, a Hölg্যet kisebbik fiára hagyta. Lyonel kapta a földjeit, a címét, a várát és minden pénzét, de még mindig úgy érzi, kismizmizték, Ser Lyn pedig... nos, ő körülbelül ugyanannyira szereti Lyonelt, mint engem. Magának akarta Lysa kezét.

– Én nem szeretem Ser Lynt – közölte Robert. – Nem akarom, hogy itt legyen! Küldd vissza! Nem mondtam, hogy ő is jöhet. *Ide* nem! Anya azt mondta, a Sasfészek bevehetetlen.

– Az anyád halott, uram, és a tizenhatodik névnapodig *én* parancsolok a Sasfészekben. – Petyr a konyhába vezető lépcső mellett lebzselő, hajlott hátú szolgálónő felé fordult. – Mela, hozz jó urunknak egy új kanalat. Szeretné megenni a zabkásáját.

– *Nem akarom!* Azt akarom, hogy a zabkásám repüljön! – Robert ezúttal a tálat hajította el, zabkásástul-mézestül.

Petyr Baelish fűgén lebukott, de Coleman mester nem volt olyan gyors. A fatál mellkason találta, a tartalma pedig az arcába és a vállára fröccsent. Mesterhez kevésbé illő, vonyító hangot hallatott, Alayne pedig a kis úrfihoz fordult, hogy megnyugtassa, de későn. Már elkapta a roham. Egy tejeskancsó is elrepült, ahogy a kezével hadonászott. Amikor megpróbált felállni, fellökte a székét, és ráesett. Az egyik lábával gyomron rúgta Alayne-t, de olyan erősen, hogy minden levegő kiszaladt a tüdejéből.

– Az istenekre! – sóhajtott fel mögötte Petyr undorodva.

Coleman mester zabkásapettyekkel borított arccal és hajjal térdelt a gondjaira bízott ifjú uraság mellett, és nyugtató szavakat suttogott. Az egyik nagyobb galacsin lassan megindult lefelé a jobb arcán, mint valami szürkésbarna, csomós könnycsepp. *Nem olyan rossz roham, mint az előző volt*, biztatta magát Alayne. Mire a rángások abbamaradtak, Petyr hívására két

égszínkék köpönyegbe és ezüstös sodronyíngbe öltözött őr jelent meg mellettük.

– Vigyétek vissza az ágyába, és piócazzátok meg! – parancsolta a Védelmesző, mire a magasabb katona felnyalabolta a fiút. *En is fel tudnám emelni*, gondolta Alayne. *Nem nehezebb egy rongybabánál.*

Colemon hátramaradt egy kicsit.

– Uram, ezt a tárgyalást jobb volna talán egy másik napra halasztani. Urunk rohamai tovább rosszabbodtak Lysa úrnő halála óta. Egyre gyakoribbak és egyre hevesebbek. Amilyen gyakran csak merem, megpiócazom a gyermeket, és álombort meg máktejet keverek neki, hogy segítsen az elalvásban, de...

– Napi tizenkét órát alszik – szakította félbe Petyr. – Elvárom tőle, hogy időnként ébren legyen.

A mester végighúzta az ujjait a haján, és a padlóra söpört néhány zabkásadarabot.

– Lysa úrnő a kebléhez engedte nemes urunkat, ha túlságosan feszültté vált. Ebrose főmester szerint az anyatejnek számos jótékony tulajdonsága van.

– Ez a tanácsod, mester? Hogy keressünk szoptatós dajkát a Sasfészek urának és a völgy védelmeszőjének? És mikor válasszuk el, talán a menyegzője napján? Akkor a dajkája melléről egyenesen a feleségére helyezhetjük át. – Petyr nagyúr gúnyos nevetése egyértelműen jelezte, mit gondol az ötletéről. – Nem, azt hiszem, nem. Azt ajánlom, keress valami más módot. A fiú kedveli az édességet, vagy nem?

– Édességet?

– Édességet. Süteményeket, pitéket, lekvárokat, zseléket, a lépes mézet. Mondjuk egy csepp édesálmom a tejébe, ezt próbáltad már? Csak egy egész kicsi, hogy megnyugtassa, és elmulassa ezt az átkozott reszketést.

– Egy cseppnyi? – A mester ádámcsutkájá felemelkedett és újra lesüllyedt, ahogy nyelt egy nagyot. – Egy kis csepp... talán, talán. Nem túl sok, és nem túl gyakran, igen, talán megpróbálhatom...

– Egy cseppnyi – ismételte Petyr nagyúr –, mielőtt idehozod, hogy fogadja az urakat.

– Ahogy parancsolod, uram. – A mester elsietett, lánca minden lépésnél halkán csilingelt.

– Apám! – szólalt meg Alayne, miután elment. – Kérsz egy tál zabkását reggelire?

– Ki nem állhatom a zabkását. – Most megint Kisujj szeme nézett rá. – Szívesebben fogadnék egy csókot reggelire.

Egy jól nevelt leány nem tagadhat meg egy csókot az apjától, ezért Alayne odalépett hozzá, és megcsókolta. Csak egy gyors, száraz csippentés az arcán, és már el is lépett tőle.

– Milyen... kötelességtudó. – Kisujj szája mosolygott, de a tekintete nem. – Nos, ami azt illeti, egyéb kötelességeid is lesznek. Szólj a szakácsnak, hogy főzzön egy kis fűszeres vörösbort mézzel és mazsolával. A vendégeink bizonyára fáznak és szomjasak lesznek majd a hosszú út után. Te fogadod az urakat, amikor megérkeznek, és frissítővel kínálad őket. Borral, kenyérral és sajttal. Milyen sajtunk maradt még?

– A csípős fehér és a bűdös kék.

– A fehérét. És jobb lenne, ha át is öltöznél.

Alayne lepillantott a ruhájára, Zúgó mélykék és dús sötétvörös színeire.

– Talán túl...?

– Túl *Tully*. A Nyilatkozattévő Uraknak nemigen volna inyükre, ha azt látnák, hogy fattyú leányom a halott feleségem ruháiban szaladgál. Keress egy másikat! Mondanom kell-e, hogy kerül az égszínkéket és a sárgásfehéret?

– Nem. – Az égszínkék és a sárgásfehér az Arryn-ház színei voltak. – Nyolcat mondtál... Bronz Yohn is köztük van?

– Ő az egyetlen, aki számít.

– De Bronz Yohn *ismer* engem – emlékeztette. – Deresben vendégeskedett, amikor a fia északra ment, hogy feketét öltösn. – Benne akkor heves szerelem ébredt Ser Waymar iránt, jutott eszébe, de az egy emberöltővel ezelőtt történt, amikor még buta kislány volt. – És nem az

volt az egyetlen alkalom. Royce nagyúr újra látott... újra látta Sansa Starkot Királyvárban, a Segítő tornáján.

Petyr egy ujjal felemelte az állát.

– Royce-nak biztos megakadt egy pillanatra a szeme ezen a csinos arcocskán, ebben nem kételkedem, de csak egy arc volt az ezerből. Ha valaki egy tornán küzd, jobb dolga is van, mint hogy egy gyerekekre figyeljen a tömegben. Deresben pedig Sansa gesztenyebarna hajú kislány volt. Az én lányom viszont magas és szépséges ifjú hölgy, a haja pedig vörösesbarna. A férfiak azt látják, amit látni akarnak, Alayne. – Megcsókolta az orrát. – Rakasd meg Maddyvel a tüzet a dolgozószobámban. Ott fogadom a Nyilatkozattévőket.

– Nem a Magas Csarnokban?

– Nem. Az istenek őrizzenek tőle, hogy az Arrynok trónszékének akár csak a közelében is lássanak! Még azt hinnék, bele akarok ülni. Az olyan mélyen született farpofák, mint az enyéme, sohasem áhítozhatnak ilyen magasztos párnák után.

– A dolgozószoba. – Itt abba is kellett volna hagynia, de a szavak önkéntelenül is kiszaladtak a száján. – Ha nekik adnád Robertet...

– ...és a völgyet?

– A völgy az övék.

– Ó, nagy része valóban, ebben igazad van. De nem az egész. Sirályvárosban kedvelnek engem, és nekem is van egy-két úri barátom. Grafton, Linderly, Lyonel Corbray... bár elismerem, a Nyilatkozattévő Urakhoz nem mérhetők. És különben is, hová mennék, Alayne? Vissza hatalmas birtokaimra az Ujjakon?

Alayne erre is gondolt.

– Joffrey neked adta Harrenhalt. Ott nagyúr vagy a saját jogodon.

– Névleg. Előkelő vár kellett hozzá, hogy feleségül vehessem Lysát, és a Lannistereknek nem akaródzott nekem adniuk Kaszter-hegyet.

– Igen, de a vár a *tiéd*.

– Á, és micsoda vár! Üres, kongó folyosók, romos tornyok, kísértetek és huzat, befűteni kész anyagi romlás, megvédeni lehetetlen... és ott van még egy apróság: az átok.

– Átkok csak dalokban és mesékben léteznek.

Petyr ezen láthatóan jót derült.

– Talán irt valaki egy dalt Gregor Clegane-ról, amint mérgezett lándzsadöféstől haldoklik? Vagy előtte a zsoldosról, akinek a végtagjait Ser Gregor ízenként távolította el? Ő Ser Amory Lorchtól örökölte a várat, aki viszont Tywin nagyúrtól vette át. Az egyikkel egy medve végzett, a másikkal a törpéd. Amint hallom, Whent úrnő sem él már. Lothstonok, Strongok, Harrowayek, Strongok... Harrenhal minden kezet elfonnyasztott, amely csak hozzáért.

– Akkor add oda Frey nagyúrnak.

Petyr nevetett.

– Lehet, hogy ezt fogom tenni. Vagy még jobb, ha a mi drága Cerseiünknek adom. Bár nem lenne szabad ilyen kemény szavakkal illetnem, hiszen küld nekem néhány pompás falikárpitot. Hát nem kedves tőle?

Alayne a királynő nevének hallatán megmerevedett.

– Ő *nem* kedves. Félek tőle. Ha megtudja, hol vagyok...

– ...lehet, hogy kénytelen leszek korábban eltávolítani őt a játékból, mint terveztem. Már persze ha ő nem távolítja el előbb saját magát. – Petyr arcán huncut mosoly játszadozott. – A hatalmasok játszmájában a legszerényebb bábuknak is lehet saját akaratuk. Néha nem hajlandók végrehajtani a lépést, amit tervezel velük. Jól jegyezd meg ezt, Alayne! Cersei Lannister még mindig nem tanulta meg ezt a leckét. Nos tehát: Nincs véletlenül valami dolgod?

Természetesen volt. Először intézkedett a bor elkészítéséről, keresett egy megfelelő gurigát a pikáns fehér sajtból, és megparancsolta a szakácsnak, hogy hús embernek elegendő kenyeret süssön, ha a Nyilatkozattévő Urak netán több emberrel érkeznének, mint számítanak rá. *Ha esznek a kenyereinkből és a sónkból, a vendégeinknek számítanak, és nem bánthatnak bennün-*

ket. A Freyek a vendégszeretet minden törvényét megszegették, amikor az Ikrekben meggyilkolták az anyját és a fivérét, de nem tudta elképzelni, hogy egy olyan nagyszerű nemes úr, mint Yohn Royce, idáig alacsonyodna.

Ezután a dolgozószoba következett. A padlót myri szőnyeg borította, így nem volt szükség rá, hogy gyékényt fektessen le. Alayne megkért három szolgát, hogy állítsák fel a kecskelábú asztalt, és hozzanak fel nyolcat a nehéz tölgyfa és bőrszékekből. Egy lakomához egyet az asztalfőre, egyet a végére, harmat-hármat pedig az asztal két oldalára állított volna, de ez nem lakoma volt. Az emberekkel hat széket az asztal egyik felére, kettőt pedig a másikra helyeztetett. A Nyilatkozattévő Urak ekkor már Hó környékén járhattak. A Sasfészekbe való feljutáshoz még öszvérháton is majdnem egy teljes napra volt szükség, gyalogszerrel pedig az út több napig is eltarthatott.

Könnyen elképzelhető volt, hogy az urak késő éjszakáig tárgyalnak majd. Szükség volt tehát tartalék gyertyákra is. Miután Maddy megrakta a tüzet, Alayne elküldte, hogy keresse meg az illatos méhviasz gyertyákat, amelyeket még Waxley nagyúr adott Lysa úrnőnek, amikor a kezére pályázott. Azután még egyszer lement a konyhába, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e a borral és a kenyérral. Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben, és még ideje is maradt, hogy megfűrdjön, megmossa a haját és átöltözzön.

Egy kicsit elidőzött egy bíbor selyemruhánál, majd egy másik, sötétkék bársonyköntösnél, amely ezüstsújtásaival nagyszerűen kiemelte volna a szeme színét, de eszébe jutott, hogy Alayne végül is fattyú, akinek nem szabad saját származásán felül öltözködni. A választása végül egy sötétbarna, egyszerű szabású gyapjúruhára esett, amelynek derékrészét, ujjait és szegélyét arannyal hímzett szőlőlevelek és indák díszítették. Szerény volt és elegáns, de alig jobb annál, mint amit akár egy szolgálóleány is viselhetne. Petyr Lysa úrnő minden ékszerét is nekiadta, ő pedig több nyakláncot felpróbált, de mindet túl hivalkodónak tartotta. Végül egy egyszerű, őszi arany bársonyszalagnál maradt. Amikor Gretchel odavitte neki Lysa ezüsttel futtatott tükrét, meggyőződhetett róla, hogy a szín tökéletesen illik Alayne sűrű, sötétbarna hajához. *Royce nagyúr nem fog felismerni, gondolta. Hiszen én is alig ismerem magamra.*

Szikla Alayne most már majdnem olyan magabiztosnak érezte magát, mint Petyr Baelish. Mosolyt erőltetett az arcára, és lement, hogy fogadja a vendégeket.

A Sasfészek volt az egyetlen vár a Hét Királyságban, ahol a főbejárat a pincék alatt helyezkedett el. A hegyoldalban meredek kőlépcső vezetett felfelé a Kő és Hó nevű erődök mellett, de az Ég nevű élőerődnél véget ért. Az út utolsó hatszáz lábnyi része függőleges volt. A látogatók itt kénytelenek voltak leszállni az öszvéreikről, és dönteni. Feljuthattak a himbálózó falkosárban, amellyel az élelmiszert húzták fel, vagy felmászhattak egy sziklakürtön, amelybe kapaszkodókat vájtak.

Redfort nagyúr és Waynwood asszonyság, a legidősebbek a Nyilatkozattévő Urak közül, a csörlőt választották, utánuk pedig még egyszer leengedték a kosarat a kövér Belmore uraságért. A többiek a mászás mellett döntöttek. Alayne a Félholdteremben, a meleg tűz mellett várt rájuk és fogadta őket Robert nagyúr nevében kenyérral, sajttal és ezüstkupákba töltött forralt fűszeres borral.

Petyr adott neki egy címerek ábráit tartalmazó tekercset is, hogy tanulmányozza, és ha az arcukról nem is, a jelvényeikről felismerje a vendégeket. A vörös vár Redfort volt; Redfort nagyúr alacsony, szelíd tekintetű emberke volt takaros, szürke szakállal. Anya asszonyság volt az egyetlen hölgy a Nyilatkozattévő Urak között, és mélyzöld keppet viselt, amelyen fekete borostyánkőből a Waynwood-ház törött kerekét rakták ki. A bíbor alapon hat ezüstharang Belmore-t jelölte, maga Belmore pedig a gömbölyű vállú, pocakos férfiú volt. Gyömbérszürke, rémálomszerű szakála többszörös tokából ereszkedett alá, Symond Templeton szakála viszont fekete volt, és nagyon hegyes. Kampós orrával és hideg, kék szemével Kilencsillag Lovagja leginkább valami elegáns ragadozó madárra hasonlított. Zekéjén átlós kereszt alakban kilenc fekete csillag fénylett. Az ifjú Hunter nagyúr hermelinköponyege egy pillanatra összezavarta, míg észre nem vette a tút, amely összefogja: legyezőszerűen elrendezett öt ezüst nyíl-

vessző. Alayne úgy ítélte, közelebb járhat az ötvenhez, mint a negyvenhez. Az apja majdnem hatvan éven át uralkodott Hosszúj Várból, majd olyan hirtelen halt meg, hogy egyesek azt sutogták, az új úr siettetten egy kicsit saját örökségének átvételét. Hunter arca és orra vörös volt, akár az alma, ami arra utalt, hogy előszeretettel fogyasztja a szőlőt és annak származékait. Alayne külön odafigyelt rá, hogy amint kiürül a kupája, azonnal újratöltse.

A társaság legfiatalabb tagja három hollót viselt a mellén, s mindegyik madár vérvörös szívet tartott a karmai között. Barna haja a válláig ért, s egy eltévedt tincs kunkorodva hullott a homlokába. *Ser Lyn Corbray*, gondolta Alayne, s szorongó pillantást vetett a férfi kemény szájára és nyugtalan szemére.

Utoljára érkeztek a Royce-ok, Nestor uraság és Bronz Yohn. Rovottkő ura olyan magas termetű volt, mint a Véreb. Bár a haja erősen szürkült, az arcát pedig barázdák szántották, Yohn nagyúr még mindig olyan embernek tűnt, aki képes lenne szinte bármelyik fiatalabb férfit vékony gallyként összeroppantani hatalmas, bütykös kezével. Ráncos, komor arca láttán azonnal előtolakodtak Sansa emlékei Deresről. Emlékezett rá a lakomaasztalnál, ahogy halkan beszélgetett az anyjával. Hallotta a falak közt visszhangzó mély, öblös hangját, amikor hazatért a vadászatból, nyerge mögött egy bakkal. Látta az udvaron, kezében gyakorló karddal, amint a földre döngöli az apját, majd megfordul, és Ser Rodrikot is legyőzi. *Felfog ismerni. Hogy is bízhattam benne, hogy nem?* Átsuhant az agyán, hogy a lába elé veti magát, és a védelméért könyörög. *Nem harcolt Robbért, miért harcolna értem? A háborúnak vége, Deres pedig el-esett.*

– Royce nagyúr – szólította meg félénken –, elfogadsz egy kupa bort, hogy elűzze a hideget a tagjaidból?

Bronz Yohn palaszürke szeme a legbozontosabb szemöldök alatt rejtőztek, amit Alayne valaha látott. A két szemöldök összehúzódott, amikor az úr lepillantott rá.

– Ismerlek téged, leány?

Alayne úgy érezte, mintha lenyelte volna a nyelvét, de Nestor nagyúr szerencsére a segítségére sietett.

– Alayne a Védelmező törvényen kívül született leánya – közölte unokatestvérével nyersen.

– Kisujj kis ujjá tehát nem tétlenkedett – jegyezte meg Lyn Corbray gúnyos mosollyal.

Belmore nevetett, Alayne pedig érezte, hogy a forróság lassan felkúszik az arcába.

– Hány éves vagy, gyermekem? – kérdezte Waynwood úrnő.

– Tizennégy, úrnőm. – Egy pillanatra elfelejtette, hány évesnek is kellene lennie Alayne-nek. – És nem gyermek vagyok, hanem kivirágzott lány.

– De remélhetőleg még nem szakítottak le. – Az ifjú Hunter sűrű bajusza teljesen elrejtette a száját.

– Még nem – tette hozzá Lyn Corbray, mintha ő ott sem lett volna. – De úgy vélem, lassan megérik a szüretre.

– Hát Szívvarban ezt nevezik udvariasságnak? – Bár Anya Waynwood haja is őszbe csavarodott már, a szeme körül szarkalábak sorakoztak, álla alatt pedig ernyedten fityegett a bőr, az előkelőség összetéveszthetetlen levegője lengte körül. – A leány ifjú, jó nevelést kapott, és eleget szenvedett már életében. Vigyázz a nyelvvedre, ser.

– A nyelvem csak rám tartozik – felelte Corbray. – Te foglalkozz inkább a sajátoddal, hölgyem. Sohasem fogadtam szívesen a dorgálást, erről sok halott mesélhetne.

Waynwood úrnő elfordult tőle.

– Legjobb lesz, ha az apádhoz vezetsz bennünket, Alayne. Minél előbb túlesünk rajta, annál jobb mindenkinek.

– A Védelmező a dolgozószobájában vár benneteket. Uraim, kérlek, kövessetek.

A Félholdteremből meredek márványlépcső vezetett felfelé, amely elhaladt a kriptá és a pince mellett, majd három gyilokrés alatt, amelyekről a Nyilatkozattévő Urak nagyvonalúan nem vettek tudomást. Belmore hamarosan úgy fűjtatott, mint egy kovácsfűjtató, Redfort arca pedig szürkére fakult, akár a haja.

– Erre, ha kérhetlek benneteket, uraim.

Alayne végigvezette őket az oszlopos folyosón, amelyet tucatnyi pompázatos falikárpit díszített. Ser Lothor Brune a dolgozószoba előtt állt. Kinyitotta nekik az ajtót, majd utánuk ő maga is belépett.

Petyr a kecskelábú asztalnál ült, egy kupa borral a keze ügyében, és egy ropogós, fehér iratot tanulmányozott. Amikor a Nyilatkozattévő Urak sorban bevonultak, felpillantott.

– Uraim, legyetek üdvözölve! És te is, hölgyem. Tudom, a feljutás rendkívül kimerítő. Kérlek, foglaljatok helyet. Alayne, kedvesem, tölts még bort nemes vendégeinknek!

– Ahogy parancsolod, apám.

Elégedetten látta, hogy a gyertyák mind égnek, és a helyiségben szerezsendió és más drága fűszerek illata érződik. Elment a kancsóért, a látogatók pedig eközben helyet foglaltak egymás mellett... kivéve Nestor Royce-ot, aki rövid habozás után megkerülte az asztalt, és a Petyr nagyúr mellett álló üres székre ült le, és Lyn Corbray-t, aki inkább a kandallóhoz lépett, és állva maradt. A kardja markolatát díszítő, szív alakú rubin vörösen csillogott, ahogy a kezét melengette. Alayne látta, hogy rámosolyog Ser Lothor Brune-ra. *Ser Lyn nagyon jóvágású idősebb férfi léte, gondolta, de nem tetszik a mosolya.*

– Éppen ezt a figyelemre méltó nyilatkozatot olvastam – kezdte Petyr. – Lenyűgöző! Bármelyik mester írta is, csodálatos tehetsége van a szavakhoz. Csak azt kívánom, bár engem is meghívtatok volna, hogy aláírhasam.

A többiek láthatóan meghökkentek.

– Téged? – kérdezte Belmore. – Aláírni?

– Bánok olyan jól a tollal, mint bárki más, és senki sem szereti jobban nálam Robert nagyurat. Ami pedig ezeket a hamis barátokat és aljas tanácsadókat illeti, feltétlenül számoljunk le velük! Uraim, én veletek vagyok, szívvel-lélekkel. Kérlek, mutassátok meg, hol írhatom alá!

Alayne a bor töltögetése közben hallotta Lyn Corbray halk kuncogását. A többieken látott, hogy nem tudják, mitévők legyenek, míg Bronz Yohn Royce meg nem Toppantotta az ujjait, és meg nem szólalt:

– Nem az aláírásoédért jöttünk, és nem is azért, hogy szópárbajt vívjunk veled, Kisujj.

– Milyen kár! Pedig nagyon szeretem a jól irányzott szavakat. – Petyr félretolta az írást. – Ám ahogy óhajjtátok. Legyünk nyersek és őszinték! Mit tegyek, hölgyem és uraim?

– Semmit. – Symond Templeton a Védelmzőre szegezte hideg, kék tekintetét. – Pusztán tűnj el.

– Tűnjek el? – Petyr meglepetést színlelt. – És hová mennék?

– A korona Harrenhal urává tett – mutatott rá az ifjú Hunter nagyúr. – Ez bárki emberfiának elég kell hogy legyen.

– A folyóvidéknek vezetőre van szüksége – tette hozzá az öreg Horton Redfort. – Zúgó ostrom alatt áll, Bracken és Blackwood között immár nyílt háborúskodás folyik, a Trident mentén pedig szabadon kószálnak a törvényen kívüliek, s kedvükre fosztogatnak és gyilkolnak. Bármerre megy az ember, temetetlen holtak borítják a földeket.

– Most csodálatosan csábítóvá tetted, Redfort uram – válaszolta Petyr –, de a helyzet az, hogy itt fontosabb teendőim vannak. És Robert nagyúrra is gondolnunk kell. Vagy tán azt akarjátok, hogy vonszoljak magammal egy beteges kisfiút egy ilyen vérfürdő kellős közepébe?

– Nemes urunk a völgyben marad – jelentette ki Yohn Royce. – Magammal kívánom vinni a fiút Rovottkőre, hogy olyan lovagot neveljek belőle, akire Jon Arryn is büszke lenne.

– Miért Rovottkő? – méltázott Petyr. – Miért nem Vastölgy vagy a Redfort? Miért nem Hosszúj Vár?

– Ezek bármelyike is éppúgy megfelelne – mondta Belmore –, és jó urunk idővel fel is keresi majd mindegyiket.

– Valóban? – Petyr hangjában kétely bujkált.

Waynwood úrnő mélyet sóhajtott.

– Petyr nagyúr, ha azon vagy, hogy egymás ellen uszíts bennünket, kíméld meg magad a fá-

radságtól. Itt most egy hanggal szólunk. Rovottkő mindannyiunknak megfelel. Yohn nagyúr három nagyszerű saját fiút nevelt fel, nincs tehát nála alkalmasabb ember az ifjú úr gyámjának. Helliweg mester pedig jóval idősebb és tapasztaltabb, mint a te Colemon mestered, és jobban tudna törődni Robert nagyúr gyengeségével. Rovottkőn a fiú Erős Szikla Samtól sajátíthatná el a hadviselés fortélyait, s nála kiválóbb fegyvermestert remélni sem lehet. A lélek dolgaiban Lucos septon okítaná. Rovottkőn ezenkívül találna saját korabeli fiúkat, akik megfelelőbb társaságot jelentenének számára, mint az öregasszonyok és zsoldosok, akik most körülveszik.

Petyr Baelish a szakállával játszadozott.

– Egyetértek abban, hogy urunknak társaságra van szüksége. Alayne azonban aligha nevezhető öregasszonynak. Robert nagyúr nagyon szereti a lányomat, ezt ő maga is szívesen megerősíti nektek. Én pedig történetesen megkértem Grafton és Lynderly urakat, hogy mindketten küldjék el hozzám egy fiukat növendéknek. Mindkettőjüknek van egy Roberttel egyidős fia.

Lyn Corbray felnevetett.

– Két öleb két kölyke!

– Robert mellett lennie kellene egy idősebb fiúnak is. Mondjuk egy ígéretes, ifjú fegyverhordozó. Olyasvalaki, akit csodálhatna, és megpróbálhatna utánozni. – Petyr Waynwood úrnőhöz fordult. – Nátatok Vastölgyben van egy ilyen ifjú, hölgyem. Talán beleegyezel, hogy elküldd hozzám Harrold Hardynget.

Anya Waynwoodot láthatóan mulattatta a felvetés.

– Petyr nagyúr, soha ne találkozzak nálad magabiztosabb tolvajjal!

– Nem kívánom ellopni a fiút – tiltakozott Petyr –, de ő és Robert lehetnének barátok.

Bronz Yohn Royce előrehajolt.

– Helyes és kívánatos, hogy Robert nagyúr összebarátkozzon az ifjú Harryvel, és ez be is fog következni... de Rovottkőn, az én felügyeletem alatt, az én gyámfiamként és fegyverhordozómként.

– Add nekünk a fiút – folytatta Belmore –, és bántódás nélkül hagyhatod el a völgyet, hogy birtokodba vedd a téged megillető székhelyet, Harrenhalt.

Petyr enyhe szemrehányással pillantott rá.

– Arra céloz ezzel, hogy máskülönben bajom eshet, uram? Elképzelni sem tudom, hogy eshetne bántódásom. Néhai feleségem úgy vélte, ez az engem megillető székhely.

– Baelish nagyúr – vette át újra a szót Waynwood úrnő –, Lysa Tully Jon Arryn özvegye és e gyermek anyja volt, aki régensként kormányzott itt. Te... mondjuk ki őszintén, nem vagy Arryn, Robert pedig nem a te véred. Miféle jögon kívánsz uralkodni felettünk?

– Ha jól emlékszem, Lysa Védelmezővé nevezett ki.

– Lysa Tully sohasem tartozott igazán a völgyhöz – folytatta az Ifjú Hunter. – És ahhoz sem volt joga, hogy rendelkezék felettünk.

– És Robert nagyúr? – kérdezte Petyr. – Vagy uraságod talán azt állítja, hogy Lysa úrnőnek a saját fia felett sem volt joga rendelkezni?

Nestor Royce egészen eddig hallgatott, most azonban hangosan közbeszólt:

– Valamikor magam is azt reméltem, feleségül vehetem Lysa úrnőt. Ahogy Hunter nagyúr apja és Anya úrnő fia. Corbray fél évig szinte el sem mozdult mellőle. Ha közülünk választott volna valakit, most senki sem vitatná az illető jogát, hogy Védelmező legyen. A sors úgy hozta, hogy a választása Kisujj uraságra esett, s a fiát az ő gondjaira bízta.

– Robert Jon Arryn fia is volt, öcsém – vetette ellen Bronze Yohn, s szigorú pillantást vetett a Kapu Őrizőjére. – Ő a völgyhöz tartozik.

Petyr zavart színlelt.

– A Sasfészek éppen annyira a völgy része, mint Rovottkő. Hacsak nem mozdította el valaki.

– Tréfálkozz csak, ahogy akarsz, Kisujj! – fortyant fel Belmore. – A fiú velünk jön.

– Nem örülök, hogy csalódást kell okoznom neked, Belmore nagyúr, de a mostohafiam itt marad mellettem. Nem erős fiú, ezt mindannyian jól tudjátok. Az út súlyosan próbára tenné az

egészségét, én pedig gyámjaként és védelmezőként ezt nem engedhetem meg.

Symond Templeton megköszörülte a torkát.

– Mindegyikünknek ezer embere áll a hegy lábánál, Kisujj.

– Milyen pompás hely számukra!

– Ha szükséges, még sokkal többet hozhatunk.

– Háborúval fenyegetsz, ser? – Petyr egy cseppet sem látszott ijedtnak.

– *Elvisszük* Robert nagyurat – szögezte le Bronz Yohn.

Egy pillanatra úgy látszott, a tárgyalás holtpontra jutott, ám ekkor Lyn Corbray elfordult a kandallótól, amit eddig bámult.

– Felfordul a gyomrom ettől a sok szócsépléstől. Ha sokáig hallgatjátok, Kisujj az alsóga-
tyátokat is lefecsegi rólatok. Az ő fajtájával csak acéllal lehet szót érteni.

Előhúzta a kardját. Petyr széttárta a karját.

– Nem viselek fegyvert, ser.

– Ezt könnyen orvosolhatjuk. – A gyertyafény megcsillant Corbray kardjának füstszürke acélhullámain. A penge olyan sötét volt, hogy Sansának Jeget, apja pallosát juttatta eszébe. – A tányérnyalódnál van kard. Mondd meg neki, hogy adja oda, vagy vedd elő a törödet.

Alyane látta, hogy Lothor Brune a kardjáért nyúl, ám mielőtt a pengék összecsaphattak volna, Bronz Yohn haragosan felpattant.

– *Le a karddal, ser!* Corbray vagy, vagy *Frey?* Vendéggént vagyunk itt!

Waynwood úrnő ajka lebiggyedt.

– Ez nem helyénvaló.

– Tedd el a kardod, Corbray! – visszhangozta az ifjú Hunter nagyúr. – Mindannyiunkra szégyent hozol a viselkedéseddel!

– Nyugalom, Lyn! – dorgálta Redfort valamivel szelídebben. – Így nem jutunk semmire. Fektesd ágyba az Elhagyatott Hölgyet!

– A hölgyem szomjas – erősködött Ser Lyn. – Ha előlép egy tánkra, jólesik neki egy csepp vörös.

– Pedig a hölgyed kénytelen lesz szomjasan hazamenni.

Bronz Yohn elállta Corbray útját.

– A Nyilatkozattévő Urak – horkantotta gúnyosan Lyn Corbray. – Inkább a Hat Vénasz-
szony, ahogy elnézem.

Visszacúsztatta a sötét kardot a hüvelyébe, és faképnél hagyta őket. Kifelé menet úgy lökte félre Brune-t, mintha ott sem lett volna. Alayne hallgatta léptei egyre halkuló zaját.

Anya Waynwood és Horton Redfort egymásra pillantottak. Hunter kiitta a borát, és Alayne elé toltta, hogy töltse újra.

– Baelish nagyúr – szólalt meg Ser Symond –, meg kell bocsátanod nekünk ezért a közjá-
tékért!

– Meg kellene? – Kisujj hangja most már rideg volt. – Ti hoztátok ide őt, uraim.

– Nem állt szándékunkban... – kezdte Bronz Yohn.

– *Mégis idehoztátok.* Jogomban állna hívatnom az őrseget, és letartóztatnom benneteket.

Hunter olyan hévvel pattant fel, hogy majdnem kiütötte a kancsót Alayne kezéből.

– Sértetlenséget ígértél nekünk!

– Így igaz. És legyél hálás, hogy több becsület van bennem, mint egyesekben. – Még soha-
sem hallotta ilyen dühösnek Petyrt. – Elolvastam a *nyilatkozatokat*, és meghallgattam a kö-
veteléseiteket. Most ti hallgassátok meg az enyémekeket! Vigyétek el a seregeiteket a hegy alól,
menjete haza, és hagyjátok békén a fiamat! Valóban rosszul kormányozták a völgyet, ezt nem
tagadom, de az Lysa műve volt, nem az enyém. Adjatok egy évet, és ígérem, hogy Nestor
nagyúr segítségével egyikőtöknek sem lesz oka panaszra!

– Most ezt mondd – felelte Belmore. – De hogyan bizzunk benned?

– Még *te* mersz megbízhatatlannak nevezni *engem*? Nem én rántottam fegyvert egy tárgya-
láson. Robert nagyúr megvédéséről írtok, miközben elveszitek tőle az ételt! Ennek véget kell

vetni! Én nem vagyok katona, de ha nem szüntetik be az ostromot, *harcolni fogok* ellenetek. Rajtatok kívül más urak is vannak a völgyben, és Királyvár is küld nekem embereket. Ha háborút akartok, csak mondjátok ki, és a völgy vérbe borul!

Alayne látta a Nyilatkozattévő Urak tekintetében megvillanó kétséget.

– Egy év nem olyan hosszú idő – szólalt meg Redfort bizonytalanul. – Talán... ha adnál valami biztosítékot...

– Egyikünk sem akar háborút – bólintott Waynwood úrnő. – Lassan véget ér az ősz, s fel kell készülnünk a télre.

Belmore megköszöri a torkát.

– Az év leteltével...

– ...ha nem tettem rendbe a völgyet, önként lemondok a védelmezői címről – ígérte Petyr.

– Én ezt több mint tisztességesnek tartom – jegyezte meg Nestor Royce.

– Nem kerülhet sor megtorlásra – követelte Templeton. – És nem híresztelhetsz sem árulást, sem lázadást. Erre is meg kell esküdnöd!

– Boldogan – válaszolta Petyr. – Barátokra van szükségem, nem ellenségekre. Ha kívánjátok, írásban bocsátok meg mindnyájatoknak, még Lyn Corbraynek is. A fivére jó ember, semmi szükség rá, hogy egy nemes házat szégyen érjen.

Waynwood úrnő a többi Nyilatkozattévő Úrhoz fordult.

– Uraim, talán meg kellene tanácskoznunk a dolgot.

– Szükségtelen. Egyértelmű, hogy ő győzött. – Bronz Yohn sűrke szeme elidőzött Petyr Baelishen. – Nem tetszik a dolog, de úgy látom, megkapod az egy évedet. Igyekezz a lehető legjobban kihasználni, uram! Nem mindenkit szedhetsz rá.

Olyan erővel rántotta fel az ajtót, hogy majdnem kitépte a sarkaiból.

Később aztán mégiscsak sor került valami lakomafélére, bár Petyr sűrűn mentegetőzött a szerény kínálatért. Robertet is felvonultatták egy sárgásfehér és kék zekében, s egészen elegánsan alakította a kis uraságot. Bronz Yohn ezen már nem vett részt; Ser Lyn Corbrayhoz hasonlóan ő is távozott a Sasfészekből, és nekivágott a lefelé vezető hosszú útnak. A többi úr másnap reggelig velük maradt.

Elbűvölte őket, gondolta Alayne, amikor aznap éjjel az ágyban feküdt, és az ablakon túl üvöltő szelet hallgatta. Nem tudta volna megmondani, hogy honnan jött a hirtelen sejtelen, de képtelen volt aludni tőle. Forgolódott egy darabig, és rágódott rajta, mint kutya az öreg csonton. Végül felkelt, felöltözött, és otthagya a mélyen alvó Gretchelt.

Petyr még mindig ébren volt; egy levelet körmölt.

– Alayne – üdvözölte. – Édesem. Mi járatban itt ilyen későn?

– Tudnom kell. Mi történik egy év múlva?

Petyr letette a tollát.

– Redfort és Waynwood öregek. Talán egyikük vagy mindkettő meghal. Gilwood Huntert meggyilkolják a fivérei. Nagy valószínűséggel az ifjú Harlan, aki Eon nagyúr halálát is megszervezte. Mindig azt mondom: ha már megteszed egy garasért, miért ne tennéd meg egy szarvasért is? Belmore romlott és megvesztegethető. Templetonnal barátságot kötök. Attól tartok, Bronz Yohn továbbra is ellenséges marad, de amíg egyedül van, nem jelent akkora veszélyt.

– És Ser Lyn Corbray?

A gyertya fénye táncot lejtett Petyr szemében.

– Ser Lyn engesztelhetetlen ellenségem marad. Mindenkinek a legnagyobb megvetéssel és gyűlölettel beszél majd rólam, és minden titkos összeesküvéshez csatlakozni fog, amely az elpusztításomat célozza.

Alayne gyanúja ekkor vált bizonyossággá.

– És hogyan jutalmazod majd meg ezért a szolgálatért?

Kisujj hangosan felkacagott.

– Természetesen arannyal, fiúkkal és ígéretekkel. Ser Lyn egyszerű igényű ember, kedvesem. Nem kell neki egyéb, mint arany, fiúk és gyilkolás.

CERSEI

A király duzzogott.

– Fel akarok ülni a Vastrónusra! – közölte. – Joffnak mindig megengedted, hogy felüljön.

– Joffrey tizenkét éves volt.

– De én vagyok a *király!* A trón az *enyém!*

– Ezt ki mondta neked? – Cersei mély levegőt vett, hogy Dorcas még szorosabbra húzhassa a fűzőjét. Nagydarab lány volt, sokkal erősebb, mint Senelle, de ügyetlenebb is.

Tommen arca elvörösödött.

– Senki sem mondta!

– *Senki?* Hát így hívod nagyságos feleségedet? – A királynő Margaery Tyrell szagát érezte ezen az egész ribillión. – Ha hazudsz nekem, nem lesz más választásom, mint idehozni és veresre veretni Pate-et. – Pate volt az, aki a korbácsütéseket kapta Tommen, előtte pedig Joffrey helyett. – Ezt akarod?

– Nem – dünnyögte a király sértődötten.

– Ki mondta?

Tommen zavartan egyik lábáról a másikra állt.

– Margaery úrnő.

Több esze volt annál, hogy *királynénak* nevezze a anyja jelenlétében.

– Így már jobb. Tommen, komoly ügyekben kell döntenem. Olyan ügyekben, amelyek megértéséhez te még túl fiatal vagy. Nem akarom, hogy egy buta kisfiú izegjen-mozogjon mögöttem a trónon, és állandóan ostoba kérdésekkel zaklasson. Gondolom, Margaery szerint a tanácsuléseimen is ott kellene lenned, nem igaz?

– Igen – vallotta be a fiú. – Azt mondja, meg kell tanulnom, hogyan kell uralkodni.

– Ha idősebb leszel, annyi tanácskozáson vehetsz majd részt, ahányon csak tetszik – mondta neki Cersei. – Megígérhetem, hogy hamarosan viszolyogni fogsz tőlük. Robert általában végigszunyókálta a megbeszéléseket. – *Amikor egyáltalán vette a fáradságot, hogy megjelenjen.* – Jobban szeretett vadászni meg solymászni, a nehéz munkát pedig Arryn nagyúrra hagyta. Emlékszel rá?

– Fáj a hasa, és meghalt.

– Igen, szegény ember. Ha már ennyire fűt a tudásvágy, megtanulhatod Westeros összes királyának és az őket szolgáló segítőinek a nevét. Holnap reggel felmondod nekem.

– Igen, anyám – felelte a fiú jámboran.

– Jó kisfiú vagy.

Ő uralkodott. Cersei nem is akarta kiengedni a hatalmat a kezéből, míg Tommen nagykorú nem lesz. *Én vártam, ő is tud várni. Én fél életemen át vártam.* Eljátszotta a kötelességtudó lányt, az iruló-piruló menyasszonyt, az engedelmes feleséget. Elviselte Robert részeg tapogatását, Jaime féltékenységét. Renly gúnyolódását, Varys kuncogását, Stannis vég nélküli fogcsikorgatását. Megküzdött Jon Arrynnal, Ned Starkkal és aljas, áruló, gyilkos törpe fivérével, s mindvégig azzal tartotta magában a lelket, hogy egy nap eljön az ő ideje. *Ha Margaery Tyrell azt hiszi, megfoszthat engem a napfénytől, jobb lesz, ha kétszer is meggondolja.*

A reggel azonban így is rosszul indult, és a nap további része sem alakult jobban. A délelőtt hátralévő részét Gyles nagyúrral és lajstromaival töltötte, s hallgatta, ahogy csillagokról, szarvasokról meg sárkányokról köhög. Utána Vizes nagyúr érkezett, s jelentette, hogy az első három dromond hamarosan elkészül, és alázatosan még több aranyat kért, hogy az őket megillető

pompában fejezhessék be őket. A királynő kegyesen teljesítette a kérését. Holdfiú fel-alá szökdecselt, miközben a kereskedőcéhek képviselőivel ebédelt, és meghallgatta panaszait az utcákon kóborló és a tereken alvó verebokről. *Lehet, hogy az aranyköpönyegesekkel kell elkergetnem ezeket a verebeket a városból,* gondolta éppen, amikor Pycelle félbeszakította a megbeszélést.

A nagymester különösen sokat siránkozott a tanácskozásokon az utóbbi időben. A legutóbbi ülésen például elkeseredetten panaszkodott azokra az emberekre, akiket Vizes Aurane az új dromondok kapitányainak választott ki. Vizes fiataloknak akarta adni a hajókat, Pycelle pedig a tapasztalat mellett érvelt, és azt bizonygatta, hogy a parancsnokságot azoknak a kapitányoknak kellene kapniuk, akik túléltek a Feketevíz poklát. „Harcedzett férfiaknak” nevezte őket, akik bizonyították a hűségüket... Cersei ezzel szemben vénnek titulálta őket, és Vizes mellé állt.

– Az egyetlen, amit ezek a kapitányok bebizonyítottak, az, hogy tudnak úszni – közölte. – Egyetlen anyának sem lenne szabad túlélnie a gyermekét, ahogy egyetlen kapitánynak sem a hajóját.

Pycelle rosszul fogadta a korholást.

Ma kevésbé tűnt elkeseredettnak, sőt még egy reszketeg mosolyt is sikerült az arcára erőltetnie.

– Jó hírek, felség! – kezdte. – Wyman Manderly úgy tett, ahogy parancsoltad neki, és lefejezte Stannis hagymalovagját.

– Ebben biztosak lehetünk?

– A fickó fejét és két kezét kitűzték Fehérrév falára. Wyman nagyúr ezt állítja, a Freyek pedig megerősítették. Ők is látták a fejet, egy hagymával a szájában. Az egyik kézen pedig felismerhetők a rövidebb ujjak.

– Nagyon jó – bólintott Cersei. – Küldj madarat Manderlyhez, és tájékoztasd, hogy bizonyította a hűségét, ezért a fia haladéktalanul visszatérhet hozzá.

Fehérrév hamarosan visszatér a király békéjébe, Roose Bolton és fattyú fia pedig délről és északról harapófogóba zárták a Cailin-árkot. Amint az Árok az övék, egyesítik erőiket, és kisöprik a vasembereket Torrhen Mezejéből és Erdőmélyéből is. Ezzel maguk mellé állítják Ned Stark még megmaradt zászlóhordozóit, s biztosítják a szövetségüket, amikor eljön az idő, hogy Stannis ellen vonuljanak.

Délen eközben Mace Tyrell sátorvárost emelt Viharvég alatt, és két tucat köhajítója lötte folyamatosan a vár masszív falait, eddig kevés eredménnyel. *Tyrell nagyúr, a harcos,* gondolta a királynő gúnyosan. *A címerének egy seggén ücsörgő kövér embert kellene ábrázolnia.* Délután aztán megérkezett a zord braavosi küldött. Cersei már két hete várakoztatta, és boldogan várakoztatta volna még egy évig, de Gyles nagyúr egyre csak erősködött, hogy már nem bír a fickóval... igaz, a királynő most már kételkedett benne, hogy Gyles a köhögésen kívül képes-e bármi egyébre is.

A braavosi Noho Dimittisként mutatkozott be. *Bosszantó név egy bosszantó embernek.* A hangja is bosszantó volt. Cersei kényelmetlenül fészkelődött ültében, miközben a férfit hallgatta, és azon tűnődött, vajon meddig kell még túrnie akadékoskodását. Mögötte ott tornyosult a Vastrónus, tüskéi és pengéi torz árnyékokat vetettek a padlóra. A trónra magára csak a király és Segítője ülhetett, ezért Cersei a lábánál, vörös párnával kibélelt, aranyozott faszékben foglalt helyet.

Amikor a braavosi levegőt vett, elérkezettnek látta azt időt.

– Ez az ügy sokkal inkább a főkincstárnokunkra tartozik.

Ez a válasz azonban láthatóan nem elégítette ki a nemes Nohót.

– Már hat alkalommal beszéltem Gyles urasággal. Csak köhög és kifogásokat keres, felség, de az arany csak nem érkezik.

– Beszélj vele hetedszer is! – javasolta Cersei kedvesen. – A hét isteneink szent száma.

– Látom, felségednek örömet okoz, ha tréfálhat.

– Ha tréfálok, mosolygok is hozzá. Látsz mosolyt az arcomon? Hallasz nevetést? Biztosíthatlak róla, ha tréfálok, az emberek nevetnek.

– Robert király...

– ...halott – vágott a szavába élesen. – A Vasbank megkapja az aranyát, amint levertük ezt a lázadást.

– Felség... – A fickó arcátlan módon rosszálló pillantást vetett rá.

– A meghallgatás véget ért. – Cersei eleget hallott egy napra. – Ser Meryn, kísérd ki a nemes Noho Dimittist! Ser Osmund, visszakísérhetsz a lakosztályomba.

Tudta, hogy nemsokára megérkeznek a vendégei, s addig meg kell fürdenie és átöltöznie. A vacsora is szörnyen unalmasnak ígérkezett. Nehéz munka volt kormányozni egy királyságot, hát még hetet.

Ser Osmund Feketeüst a lépcsőn csatlakozott hozzá. A Királyi Testőrség fehér öltözékében magasnak és szikárnak hatott. Amikor Cersei megbizonyosodott róla, hogy kettesben vannak, belékarolt.

– Mesélj, hogy boldogul az öcsikéd?

Ser Osmund zavarban volt.

– Hát... elég jól, csak...

– *Csak?* – A királynő haragos élt csempészett a hangjába. – Be kell vallanom, kezd elfogy-ni a türelmem a drága kis Osneyt illetően. Ideje volna, ha betörné végre azt a kis kancát. Azért neveztem ki Tommen felesküdtöt pajzsává, hogy mindennap Margaery közelében lehessen. Mostanra már régen le kellett volna szakítania a rózsát. Vagy az ifjú királynét talán hidegen hagyja a vonzereje?

– A vonzerejével semmi baj. Végül is Feketeüst, vagy nem? Már megbocsáss! – Ser Osmund beletúrt zsíros, fekete hajába. – A nővel van a baj.

– És micsoda? – A királynőben kételyek ébredtek Ser Osneyt illetően. Egy másik férfi talán jobban Margaery kedvére való lett volna. *Mondjuk Vizes Aurane ezüstös hajával, vagy egy nagy, erős fickó, mint Ser Tallad.* – A szűznek talán jobban tetszene valaki más? Nem találja kellemesnek az öcséd képét?

– Tetszik neki a képe. Elmesélte, hogy két nappal ezelőtt megérintette a sebét. „Milyen aszszonytól kaptad ezt?”, kérdezte tőle. Osney egyszer sem mondta, hogy nőtől van, de ő mégis tudta. Talán valaki más mondta neki. Azt mondja, mindig hozzáér, amikor beszélgetnek. Megigazítja a csatot a palástján, félresimítja a haját, ilyesmi. Egyszer a lőtéren megkérte, mutassa meg, hogyan kell tartani egy íjat, ő meg ugye átölelte. Osney trágár vicceket mesél neki, ő meg nevet, és még trágárabbakkal felel. Kívánja, ez biztos, de...

– De? – sürgette Cersei.

– Sosincsenek egyedül. A király majdnem mindig velük van, és ha ő nem, ott van valaki más. Két hölgye alszik vele az ágyában, minden éjjel mások. Két másik hoz neki reggelit, és segít az öltözködésben. A septájával imádkozik, Elinor kuzinjával olvas, Alla kuzinjával énekel, Megga kuzinjával varrogat. Ha éppen nem solymászik Janna Fossowayjel és Merry Crane-nel, akkor „törj be a váramba”-t játszik azzal a kis Bulwer leánnyal. Ha elmegy lovagolni, mindig visz kíséretet, négy-öt társat meg legalább egy tucatnyi őrt. És mindig vannak körülötte férfiak, még a Szüzek termében is.

– Férfiak. – Ez is valami. Ebben lehetőségek rejlettek. – Mesélj már, miféle férfiak?

Ser Osmund megvonta a vállát.

– Dalnokok. Meg van örülve a dalnokokért, zsonglőrökért meg ilyenekért. Lovagok, akik a kuzinjai körül legyeskednek. Osney azt mondja, Ser Tallad a legrosszabb. Az a nagydarab barom úgy látszik, nem tudja eldönteni, Elinort vagy Allát akarja-e, de borzalmasan akarja. A Redwyne ikrek is meg-megjelennek. Vajfej virágokat meg gyümölcsöt hoz, Horror meg lantot fogott. Ahogy Osney meséli, kellemesebb hangot lehet kicsikarni egy macskából, ha fojtogatod. A nyár-szigetiek is örökké láb alatt vannak.

– Jalabhar Xho? – Cersei gúnyosan felnevetett. – Nyilván aranyért meg kardokért könyörög

neki, hogy visszahódíthassa a hazáját.

Ékszerai és tolldíszje alatt Xho nem volt több előkelő koldusnál. Robert egyetlen határozott „nem”-mel véget vethetett volna alkalmatlankodásának, de részeges semmirekellő férjének megmozgatta a képzeletét a Nyár-szigetek meghódítása. Nyilván tolldíszbe öltözött, barna bőrrű, meztelen leányzókról álmódott, szénfekete bimbókkal. Így hát a „nem” helyett Robert mindig azt felelte Xhónak, hogy „majd jövőre”, de az a jövőre valahogy sohasem akart elérkezni.

– Hát, azt nem tudom, felség, hogy könyörgött-e – válaszolta Ser Osmund. – Osney azt mondja, a nyár-szigeti nyelvet tanítja nekik. Nem Osneynak, hanem a kir... a kancának meg a kuzinjainak.

– Egy ló, amely beszéli a Nyár-szigetek nyelvét, nagy látványosság lenne – jegyezte meg a királynő szárazon. – Mondd meg az öcsédnek, hogy tartsa élesen a sarkantyúit. Rövid időn belül megtalálom a módját a kanca meghágásának, ebben biztos lehetsz!

– Megmondom neki, felség. Hidd el, nagyon várja már azt a vágtát. Az a kanca csinos kis jószág.

Engem vár már nagyon, te bolond, gondolta a királynő. *Margaeryből csak a lába között megbúvó főúri cím érdekli.* Bármennyire kedvelte is Osmundot, időnként ugyanolyan lassú felfogásúnak tűnt, mint Robert. *Remélem, a kardja gyorsabb az eszénél. Eljőhet még a nap, hogy Tommennek szüksége lesz rá.*

A Segítő Tornya romjainak árnyékában jártak éppen, amikor hangos üdvrivalgást hallottak. Az udvar túlsó oldalán egy fegyverhordozó eltalálta és jól megforgatta a bábut. Az éljenzésben Margaery Tyrell és csirkeólának tagjai jártak az élen. *Nagy hurrázás a semmiért. Azt hinné az ember, hogy az a kölyök megnyert egy tornát.* Aztán meglepődve vette észre, hogy a lovon Tommen ül, talpig aranyozott páncélban.

A királynőnek nemigen volt más választása, mint mosolyogni, és odamenni a fiához. A Viráglovag éppen lesegítette a nyeregből, ahogy odalépett. A fiúcska alig kapott levegőt a nagy izgatottságtól.

– Láttátok? – kérdezte a körülötte állóktól. – Éppen úgy csináltam, ahogyan Ser Loras! Láttad, Ser Osney?

– Láttam – bólintott Osney Feketeüst. – Szép látvány volt.

– Jobban üldögél meg a lovat, mint én, királyom! – dicsérte Ser Dermot.

– A kopját is eltörtem! Hallottad, Ser Loras?

– Olyan hangos volt, mint a mennydörgés! – Ser Loras fehér palástját jade-arany rózsa rögzítette a vállán, a szél elegánsan borzolta barna fűrtjeit. – Nagyszerűen lovagoltál, de egyszer nem elég. Holnap reggel meg kell ismételned. Mindennap neki kell veselkedned, míg minden egyes ütés célba nem talál, és a kopjád éppúgy a tested részévé nem válik, mint a karod.

– Én is akarom!

– Csodálatos voltál! – Margaery fél térdre ereszkedett, homlokon csókolta és átölelte a királyt. – Vigyázz, bátyám! – figyelmeztette Lorast. – Azt hiszem, nemes férjem néhány éven belül kiút a nyeregből!

Három unokatestvére is osztotta a véleményét, a nyomorult kis Bulwer leány meg ugrándoza kántálni kezdett:

– Tommen *bajnok* lesz, *bajnok* lesz, *bajnok* lesz!

– Amint felnő – szólalt meg Cersei.

Mosolyuk úgy hervadt le, mint a fagycsókolt rózsa. A himlőhelyes arcú vén septa borult térdre elsőnek. A többiek követték, kivéve a kis királynét és a fivérét.

Tommen nem vette észre a hirtelen lehülést.

– Anyám, láttál? – csacsogta boldogan. – Eltörtem a kopjamat a pajzson, és a zsák sem talált el!

– Az udvar túlsó végéből figyeltelek. Nagyon ügyes voltál, Tommen. Nem is vártam ennél kevesebbet tőled. A bajvívás a véredben van. Egy napon te leszel a küzdőtér ura, mint annak idején az apád.

– Senki nem áll majd meg előtte. – Margaery Tyrell félénken a királynőre mosolygott. – De nem tudtam, hogy Robert király olyan remek bajvívó volt. Kérlek, felség, mondd el, melyik tornán diadalmaskodott? Milyen nagy lovagokat ütött ki a nyeregből? A király biztosan szívesen hallana az apja diadalairól.

Cersei érezte, hogy a nyakán felfelé kúszik a pír. A leány most megfogta. Robert Baratheon valójában jellegtelen bajvívó volt. A tornák alkalmával sokkal jobban kedvelte a kézitűsát, ahol tompa fejszéjével vagy kalapácsával véresre verhetett másokat. Az előbb Jaime-re gondolt. *Nem méltó hozzám, hogy így megfélemlítek magamról.*

– Robert megnyerte a tridenti tornát – felelte kényszeredetten. – Kiütötte a nyeregből Rhaegar herceget, és engem nevezett ki szépséges és szerelmes királynőjének. Meglep, hogy nem ismered ezt a történetet, leányom. – Nem hagyott időt Margaerynek a válaszra. – Ser Osmund, segíts a fiának levenni a páncélját, ha megkérhetlek! Ser Loras, kísérj el. Beszél-nem kell veled.

A Viráglovag nem tehetett mást, kénytelen volt engedelmes kutyakölyökként a nyomába szegődni. Cersei várt, míg el nem érték a csigalépcsőt, s csak akkor fordult hozzá:

– Áruld el, kinek az ötlete volt ez az egész?

– A húgomé – vallotta be Loras. – Ser Tallad, Ser Dermot és Ser Portifer gyakoroltak a bá-bun, és a királyné javasolta, hogy talán őfelsége is megpróbálná.

Csak azért nevezi így, hogy engem bosszantson.

– És mi volt a te szereped?

– Segítettem őfelségének belebújni a páncélba, és megmutattam neki, hogyan tartsa a kop-ját – válaszolta.

– Az a ló túl nagy volt neki. Mi lett volna, ha leesik? Mi lett volna, ha a homokzsák betöri a fejét?

– A zúzódások és a vérző ajak a lovagi élethez tartozik.

– Kezdem megérteni, miért nyomorék a fivéretek. – Cersei örömmel látta, hogy sikerült le-törölnie a mosolyt Ser Loras csinos arcáról. – Lehet, hogy a fivérem elmulasztotta közölni ve-led a kötelességeidet, ser. Azért vagy itt, hogy megvédd a fiamat az ellenségeitől. Lovagi neve-lése a fegyvermesterre tartozik.

– A Vörös Toronyban nincs fegyvermester, amióta Aron Santagart megölték – felelte Ser Loras némi szemrehányással a hangjában. – Őfelsége majdnem kilencéves, és nagyon szeretne tanulni. Az ő korában már fegyverhordozónak kellene lennie. Valakinek tanítania kell.

Valaki fogja is, de nem te leszel az.

– És mondd csak, ser, te ki mellett voltál fegyverhordozó? – kérdezte negédesen. – Renly nagyúr mellett, nem igaz?

– Ez a megtiszteltetés ért.

– Igen, gondoltam. – Cersei látta, milyen szoros kötelék alakul ki a fegyverhordozók és lo-vagok között. Nem akarta, hogy Tommen túl közeli viszonyba kerüljön Loras Tyrellel. A Vi-ráglovag nem az az ember volt, akit egy kisfiúnak utánoznia kellene. – Hanyag voltam. Egy ki-rályságot kormányzok, háborút vívok és az apámat gyászolom, ezért megfélemlítettem az új fegyvermester kinevezésének fontos ügyéről. Azonnal helyrehozom ezt a hibát.

Ser Loras félresöpörte a homlokába hullott barna hajtincset.

– Felsőged keresve sem talál a kardforgatásban és a baj vívásban nálam jártasabb embert!

Szerények vagyunk, mi?

– Tommen a királyod, nem a fegyverhordozód. Az a dolgod, hogy harcolj, és ha szükséges, meghalj érte. Semmi egyéb.

Azzal otthagyta a vaskarókkal kirakott szárazárok fölött átívelő csapóhidon, és egyedül lé-pett be Maegor Erődjébe. *Vajon hol talállok fegyvermestert?* – tűnődött, útban lakosztálya felé. Miután elutasította Ser Lorast, nem mert a Királyi Testőrség többi lovagjához fordulni; ezzel csak sót szórt volna a sebbe, s egészen biztosan magára vonja Égikert haragját. *Ser Tallad? Ser Dermot? Kell, hogy legyen valaki.* Tommen egyre jobban megkedvelte új testőrért, de Osney

nem váltotta be hozzá fűzött reményeit Margaery szüzességét illetően, a bátyja, Osfryd számára pedig más hivatalt tartogatott. Nagy kár volt, hogy a Véreb megveszett. Tommen mindig rettegett Sandor Clegane érdes hangjától és összeégett arcától, Clegane megvetése pedig tökéletes ellenszerként szolgált volna Loras Tyrell mesterkélt lovagiasságával szemben.

Aron Santagar dorne-i volt, jutott az eszébe. Elküldhetnék Dorne-ba. Napföld és Égikert viszonyát több évszázadnyi háború és vérontás terheli. Igen, egy dorne-i tökéletesen megfelelné. Biztosan vannak jó kardforgatók Dorne-ban.

Amikor belépett a dolgozószobájába, Cersei ott találta Qyburnt az egyik ablakban olvasva.

– Felség, ha méltóztatsz, híreim vannak.

– Újabb összeesküvések és árulások? – kérdezte Cersei. – Hosszú és fárasztó napom volt. Fogd rövidre!

Az öregember megértően mosolygott.

– Ahogy óhajtod. Azt rebesgetik, hogy Tyrosh Arkhónja megegyezést ajánlott Lysnek, hogy véget vessenek a legújabb kereskedelmi háborúnak. Azt beszélik, hogy Myr Tyrosh oldalán készült belépni a háborúba, de az Arany Kompania nélkül a myriek nem hiszik, hogy...

– Nem érdekel, mit hisznek a myriek, és mit nem. – A Szabad Városok állandóan harcoltak egymással. Vég nélküli árulásaik és szövetségekötéseik vajmi kevéssé érintették Westeros. – Van más, fontosabb híred is?

– Úgy tűnik, az astapori rabszolgafelkelés átterjedt Meereenre is. A hajók legénysége sárkányokról mesél...

– Háрпиákról. Meereenben háрпиák vannak. – Ezt hallotta valahol. Meereen a világ túlsó végén volt, keleten, még Valyrián is túl. – Hadd lázadjanak a rabszolgák. Miért érdekeljen? Mi itt, Westeroson nem tartunk rabszolgákat. Ez minden?

– Vannak hírek Dorne-ból is, amik talán jobban érdekelhetik felségedet. Doran herceg börtönbe vetette Homok Daemont, egy fattyút, aki azelőtt a Vörös Vipera fegyverhordozója volt.

– Emlékszem rá. – Ser Daemon is a dorne-i lovagok között volt, akik Oberyn herceget Királyvárba kísérték. – Mit tett?

– Követelte, hogy engedjék szabadon Oberyn herceg lányait.

– Micsoda bolond!

– Ezenkívül – folytatta Qyburn –, dorne-i barátaink jelentése szerint Foltvár lovagjának lányát váratlanul eljegyezték Estermont urasággal. Még aznap éjjel elküldték Zöldkőbe, és ő meg Estermont állítólag már egybe is keltek.

– Egy fattyú a hasában jó magyarázat. – Cersei egy hajfürtjével játszadozott. – És mennyi idős a szende kis ara?

– Huszonhárom, felség. Estermont nagyúr pedig...

– ...legalább hetven. Tisztában vagyok vele.

Az Estermontok Robert révén a rokonainak számítotnak, néhai férje apja ugyanis, nyilván a vágytól vagy valamiféle pillanatnyi elmezavartól hajtva, közülük vett feleséget. Mire Cersei hozzámment a királyhoz, Róbert nagyságos édesanyja már régen halott volt, ám mindkét fivére tiszteletét tette az esküvőn, és fél évig ott is maradtak. Róbert később ragaszkodott hozzá, hogy Estermont felkeresésével viszonzózzák az udvariasságot. Estermont hegyekkel borított, kicsiny sziget volt nem messze a Wrath-foktól. A Zöldkőn, az Estermontok székhelyén töltött két, nyirkos és komor hét a fiatal Cersei életének leghosszabb két hete volt. Jaime amint megpillantotta, rögtön elnevezte a helyet „Zöldszarnak”, és hamarosan Cersei is csak így emlegette. Azal teltek napjai, hogy nézte, ahogy királyi férje solymászik, vadászik és vedel a nagybátyjával, valamint különböző férfi unokatestvéreket ver eszméletlenülre Zöldszar udvarán.

Volt egy női unokatestvér is, egy vaskos kis özvegy dinnyényi mellekkel, akinek a férje és az apja is elesett Viharvég ostrománál. „Az apja jó volt hozzám – mesélte neki Robert –, és ő meg én együtt játszottunk, amikor kicsik voltunk.” Nem kellett hozzá sok idő, és Robert megint játszani kezdett vele. Amint Cersei lehunyta a szemét, a király azonnal elosont, hogy vigaszt nyújtson szegény, magányos teremtésnek. Egy éjjel utána küldte Jaime-et, hogy

megbizonyosodjon gyanújáról. Amikor a fivére visszatért, megkérdezte tőle, szeretné-e, hogy Robert meghaljon. „Nem – felelte ő –, azt akarom, hogy felszarvazódjon.” Előszeretettel gondolt arra, hogy azon az éjszakán fogant Joffrey.

– Eldon Estermont ötven évvel fiatalabb feleséget vett – mondta Qyburnnek. – Miért kellene, hogy ez érdekeljen engem?

Az öreg vállat vont.

– Nem gondolom, hogy kellene... de Homok Daemon meg ez a Santagar leány igen közel álltak Doran herceg lányához, Arianne-hoz, legalábbis a dorne-iak szeretnék, ha ezt hinnék. Lehet, hogy nem jelent semmit, de úgy gondoltam, felségednek tudnia kell róla.

– Hát tudok róla. – Kezdte elveszíteni a türelmét. – Van még más is?

– Még egy dolog. Egy apróság. – Bocsánatkérően rámosolygott, és egy bábjátékról mesélt, amely mostanában meglehetősen népszerűsége tett szert a város egyszerű lakói körében; ebben a bábjátékban az állatok királyságán egy csapat gögös oroszlán uralkodik. – A báboroszlánok egyre mohóbbak és önteltebbek lesznek, ahogy ez az áruló mese folytatódik, míg végül elkezdik felfalni saját alattvalóikat. Amikor a nemes szarvas ellenkezik, az oroszlánok őt is felfalják, és azt üvöltik, hogy a legerősebb állatként joguk van hozzá.

– És ez a vége? – kérdezte Cersei derűsen. Ha helyes megvilágításból nézi az ember, még hasznos leckének is tarthatják.

– Nem, felség. A végén kikel egy sárkány egy tojásból, és felfalja az összes oroszlánt.

Ez a végkifejlet a bábjátékot egyszerű arcátlanságból árulássá léptette elő.

– Esztelen bolondok. Csak idióták kockáztatják az életüket egy fasárkánnyal. – Elgondolkodott egy pillanatra. – Küldd el néhány besúgódat ezekre a játékokra, és jegyezzék fel, kik nézik meg őket. Ha akad közöttük említésre méltó személy, tudni akarom a nevét.

– Ha bátoríthatom megkérdezni, mi fog történni velük?

– A vagyonos embereket megbüntetjük. A vagyonuk fele elég lesz, hogy megtanulják a leckét, és megtölthessük a ládáinkat anélkül, hogy teljesen tönkretennék őket. Akik túl szegények, hogy fizessenek, elveszítik az egyik szemüket, amiért gyönyörködtek az árulásban. A bábosoknak természetesen bárd jár.

– Négyen vannak. Felséged talán átengedhetne nekem közülük kettőt a saját céljaimra. Egy nő különösen...

– Neked adtam Senelle-t – csattant fel a királynő.

– Ó, igen. Nos, szegény lány eléggé... kimerült.

Cersei nem szívesen gondolt erre. A lány gyanútlanul követte őt, azt hitte, felszolgálnia és italt töltenie kell majd. Még akkor sem értett semmit, amikor Qyburn lánc csattant a csuklóján. A királynőt még mindig émelygés fogta el az emléktől. *A cellákban szörnyű hideg volt. Még a fáklyák lángja is reszketett. És ahogy az az ocsmányság üvöltött a sötétben...*

– Igen, kapsz egy nőt. Kettőt is, ha kell. De előbb neveket akarok.

– Ahogy parancsolod.

Qyburn távozott.

Odakint lassan lement a nap, és Dorcas előkészítette a fürdőjét. A királynő kényelmesen elnyújtózott a meleg vízben, és azon gondolkodott éppen, mit mond majd a vacsoravendégeinek, amikor Jaime rontott a szobába, és kiharcolta Jocelynt és Dorcast. A fivére igen távol állt a tisztaságtól, és erős lószag érződött rajta. Tommen is vele volt.

– Drága nővérem! – szólalt meg. – A király szólni kíván veled.

Cersei arany fürtjei szétterültek a fürdővíz felszínén. A forró pára betöltötte az egész helyiséget, és az arcán egy izzadságcsepp gördült le.

– Tommen? – kérdezte fenyegetően lány hangon. – Most meg mit akarsz?

A fiú jól ismerte ezt a hangot. Félénken megtorpant.

– Öfelségének holnap reggel szüksége van fehér csataménjére – közölte Jaime. – A bajvívóleckéjéhez.

Cersei felült a kádban.

– Nem lesz semmiféle bajvívás.

– De igen, lesz. – Tommen alsó ajka dacosan lebiggyedt. – *Mindennap* gyakorolnom kell.

– És fogsz is – felelte a királynő –, amint szerzünk megfelelő fegyvermestert, aki felügyeli a képzésedet.

– *Nem kell* megfelelő fegyvermester! Ser Lorast akarom!

– Túl sokra tartod azt a fiút. Tudom, kis feleséged teletömte a fejed mindenféle ostoba méssével a vitészségét illetően, de Osmund Feketeüst háromszor jobb lovag Lorasnál.

Jaime nevetett.

– Az az Osmund Feketeüst, akit én ismerek, aztán nem.

Cersei legszívesebben megfojtotta volna. *Lehet, hogy megparancsolom Ser Lorasnak: engedje, hogy Ser Osmund kiüsse a nyeregből. Az talán elfújná a ködöt Tommen szeme elől. A megszegényített hős olyan, mint a sóval beszórt meztelen csiga: mindkettő azonnal összezsugorodik.*

– Dorne-ból kérek valakit, hogy tanítson téged – közölte. – A dorne-iak a legjobb bajvívók az egész birodalomban.

– Nem ők azok – tiltakozott Tommen. – Különben sem akarok valami buta dorne-it, *Ser Lorast* akarom! *Megparancsolom!*

Jaime megint nevetett. *Nem valami nagy segítség. Azt hiszi talán, hogy szórakoztató? A királynő dühösen a vízbe csapott.*

– Tényleg ide kell hozatnom Pate-et? Te *nem* parancsolsz nekem! Az anyád vagyok.

– Igen, de én vagyok a király. Margaery azt mondja, mindenkinek azt kell tennie, amit a király mond. Azt akarom, hogy a fehér csataménem fel legyen nyergelve holnap reggelre, hogy Ser Loras megtaníthasson vívni! Akarok egy kiscicát is, és nem akarok többé répát enni!

Keresztbe fonta a karját a mellén.

Jaime még mindig nevetett, a királynő igyekezett nem odafigyelni rá.

– Tommen, gyere csak ide. – Amikor a fiú habozott, mélyet sóhajtott. – Talán félsz? Egy király nem mutathat félelmet. – A fiú lesütött szemmel, óvatosan közelebb lépett a kádhoz. Cersei kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Tommen aranyhaját. – Akár király, akár nem, kicsi fiú vagy még. Míg nagykorúvá nem válsz, én uralkodom. Megígérem, *megtanulod* a bajvívást, de nem Lorastól. A Királyi Testőrség lovagjainak fontosabb dolguk van annál, hogy egy gyerekkel játsszanak. Csak kérdezd meg a parancsnokot. Nem így van, ser?

– Nagyon fontos dolguk van – felelte Jaime halvány mosollyal. – Például körbe-körbe kell lovagolniuk a városfal mentén.

Tommenen látszott, hogy a sírás határán áll.

– Azért kaphatok kiscicát?

– Talán – bólintott a királynő. – De csak ha nem hallok több ostobaságot a bajvívásról. Megtudod ígérni ezt nekem?

Tommen zavartan topogott.

– Igen.

– Jól van. Most pedig futás! A vendégeim nemsokára itt lesznek.

Tommen elszaladt, de mielőtt kiment volna az ajtón, visszafordult:

– Ha király leszek a saját jogomon, *törvényen kívül helyezem* a répát!

A fivére karja csonkjával becsapta utána az ajtót.

– Felség – szólalt meg, miután ő és Cersei kettesben maradtak. – Foglalkoztat egy gondolat. Részeg vagy, vagy csak egyszerűen hülye?

Cersei megint belecsapott a vízbe, és kifröccsentett egy jókora adagot Jaime lábára.

– Vigyázz a nyelvedre, ser, különben...

– ...különben mi lesz? Megint elküldesz, hogy vizsgáljam meg a város falait? – Leült, és keresztbe vetette a lábát. – A rohadt falaid rendben vannak. Minden hüvelyket végignéztem, és ellenőriztem mind a hét kaput. A Vaskapu pántjai rozsdásak, a Királykaput és a Sárkaput pedig ki kellene cserélni, mert kijutott nekik Stannis faltörő kosaiból. A falak ugyanolyan erősek,

mint régen... de felséged talán meglepedkezett róla, hogy égikerti barátaink a falakon *belül* találhatóak?

– Semmiről sem feledkezem meg – közölte vele, s közben egy bizonyos arany pénzérmére gondolt, amelynek egyik oldalán egy kéz, a másikon pedig egy elfeledett király feje látható. *Hogy rejtegethetett egy nyomorult börtönőr egy ilyen pénzérmét az éjjeliedénye alatt? Hogy juthatott egy Rugenhez hasonló fickó egy régi égikerti aranyhoz?*

– Most hallok először az új fegyvermesterről. Sokáig és sokféle kell keresgélned, míg jobb bajvívót találsz Loras Tyrellnél. Ser Loras...

– Tudom, micsoda. Nem engedem a fiam közelébe. Jobban teszed, ha emlékezteted a kötelességeire.

A fürdővize lassan kihűlt.

– Tudja a kötelességeit, és nincs nála jobb bajvívó...

– *Te* jobb voltál, míg el nem veszítetted a kezed. Ser Barristan is, fiatalkorában. Arthur Dayne is jobb volt, Rhaegar herceggel pedig még neki is meggyült a baja. Ne locsoj itt nekem összevissza arról, milyen vad harcos a Virág. Csak egy taknyos kölyök.

Elege volt belőle, hogy Jaime folyton ellentmond neki. Az apjuknak bezzeg soha senki sem mondott ellent. Ha Tywin Lannister mondott valamit, az emberek engedelmessé váltak. Ha Cersei beszélt, tanácsokat adtak neki, szembeszegültek vele, még *vissza is utasították. Mindezt csak azért, mert nő vagyok. Azért, mert nem tudok karddal megküzdeni velük. Még Robertet is jobban tisztelték nálam, pedig ő egy ostoba, részeges tökfilkó volt.* Nem tűrhette ezt, főleg Jaime-től nem. *Meg kell szabadulnom tőle, még hozzá minél előbb.* Volt idő, amikor arról álmodott, hogy egy napon ők ketten együtt kormányozzák majd a Hét Királyságot, de Jaime most már inkább hátráltatta, mint segítette ebben.

Cersei felállt a kádban. A víz végigfolyt a lábán, és sűrű cseppekben hullott a hajából.

– Ha szükségem van a tanácsodra, szólok, ser. Most pedig fel kell öltöznöm.

– Tudom, a vacsoravendégeid. Ez most miféle cselszövés? Olyan sok van már belőlük, hogy nem tudom követni őket.

Tekintete a vízcseppektől csillogó arany szőrszálakra siklott a combja között.

Még mindig kíván engem.

– Sívárogsz az után, amit elvesztettél, fivérem?

Jaime felpillantott.

– Én is szeretlek, drága nővérem. De bolond vagy. Gyönyörű, aranyló bolond.

A szavak fullánkként hatoltak a lelkébe. *Zöldkőn gyengédebben becéztél akkor éjjel, amikor belém ültetted Joffot,* gondolta Cersei.

– Kifelé!

Hátat fordított neki, és hallotta, ahogy a csonkjával ügyetlenül matat az ajtónál, mielőtt kiment volna.

Miközben Jocelyn elvégezte az utolsó simításokat a vacsorához, Dorcas felsegítette a királynőre új ruháját. Fényes zöld selyem- és fekete bársonycsíkok váltakoztak rajta, a derekát pedig bonyolult, fekete myri csipkeminta díszítette. A myri csipke nagyon drága volt, de egy királynőnek mindig a lehető legszebbnek kellett lennie, a nyomorult mosónők pedig nem vigyáztak eléggé, és több régi ruhája úgy összement, hogy többé nem tudta felvenni őket. Legszívesebben megkorbácsoltatta volna őket a gondatlanságukért, de Taena azt javasolta, legyen kegyes. „A köznép jobban fog szeretni, ha kedves vagy”, mondta, így hát Cersei megparancsolta, hogy a ruhák árát vonják le a mosónők béréből. Ez sokkal elegánsabb megoldás volt.

Dorcas ezüsttükört adott a kezébe. *Nagyon jó,* gondolta a királynő, és rámosolygott tükörképére. Jó érzés volt végre levetni a gyászt. A feketében amúgy is nagyon sápadtnak látszott. *Kár, hogy nem Merryweather úrnővel vacsorázom,* sóhajtotta magában. Hosszú nap állt mögötte, és Taena szellemessége mindig felvidította. Cersei egyetlen barátja társaságát sem élvezte ennyire Melara Hetherspoon óta, akiről végül kiderült, hogy mohó kis cselszövő, aki sokkal többet akart, mint amennyit a helyzete megengedett volna. *Nem szabad rosszat gondolnom ró-*

la. Rég halott, vízbe fült, és megtanított rá, hogy Jaime-en kívül soha ne bízzak senkiben.

Mire csatlakozott a vendégeihez a dolgozósobában, azok már jócskán belekóstoltak a hippokrászba. *Falyse úrnő nemcsak úgy néz ki, mint egy hal, de úgy is iszik,* állapította meg, amikor észrevette a félig üres kancsót.

– Drága Falyse! – kiáltotta, és megcsókolta a nő arcát. – És a bátor Ser Balman. Annyira felzaklatott, amit drága-drága édesanyádról hallottam! Hogy van a mi Tandánk?

Falyse úrnő úgy festett, mint aki mindjárt sírva fakad.

– Kedves felségedtől, hogy kérdezi. Frenken mester azt mondja, anyám dereka összetört az ésestől. Mindent megtett, ami tőle telt. Most imádkozunk, de...

Imádkoztatok, ahogy akartok, halott lesz, mielőtt a hold egyet fordul. Az olyan öreg asszonyok, mint Tanda Stokeworth nem élnek túl egy törött derekat.

– Én is erősítelek az imáimmal – ígérte Cersei. – Qyburn nagyúr tájékoztatott, hogy Tanda leesett a lováról.

– Elszakadt a nyeregszíja lovaglás közben – mondta Ser Balman Byrch. – A lovászfíúnak észre kellett volna vennie, hogy a szíj kopott. Megkapta érte a büntetését.

– Remélem, szigorúan. – A királynő helyet foglalt, és intett, hogy vendégei is tegyenek így. – Kérsz még egy kupa hippokrászt, Falyse? Úgy emlékszem, mindig kedvelted.

– Kedves tőled, hogy emlékszel rá, felség.

Hogy is felejtethném el? – gondolta Cersei. – *Jaime azt mondta, kész csoda, hogy nem hippokrászt pisálsz.*

– Milyen volt az utatok?

– Kényelmetlen – panaszkodott Falyse. – Majdnem egész nap esett. Úgy terveztük, hogy Rosbyban töltjük az éjszakát, de Gyles nagyúr ifjú gyámfia megtagadta tőlünk vendégszeretetét. – Sértődötten felhúzta az orrát. – Én mondom, amint Gyles meghal, az a törvénytelen nyomorult megszökik az aranyával. Talán megpróbálja magának követelni a birtokokat és a címet, bár Gyles elhunytja után Rosby jog szerint bennünket illet. Nagyságos anyám a második feleségének a nagynénje volt, Gyles harmadik unokatestvére.

A te címered most egy bárány, hölgyem, vagy valami mohó majom? – gondolta Cersei.

– Gyles nagyúr azóta haldoklik, amióta csak ismerem, mégis velünk van ma is, és remélem, még évekig velünk is marad. – Kedvesen mosolygott. – Szerintem mindannyiunkat a sírba köhög.

– Előfordulhat – bólintott Ser Balman. – Nem Rosby gyámfia volt az egyetlen, aki felboszszantott bennünket, felség. Haramiákkal is találkoztunk az úton. Rongyos, ápolatlan teremtmények voltak bőrpajzzsal és fejszékkal. Néhányuk csillagot varrt a zekéjére, szent, hétágú csillagot, de a külsejük ettől még gonosz és félelmetes maradt.

– Biztos vagyok benne, hogy tetvesek is voltak – tette hozzá Falyse.

– *Verebeknek* nevezik magukat – magyarázta Cersei. – Valóságos sorscsapás. Új főseptonunknak haladéktalanul intézkednie kell felőlük, amint megkoronázzák. Ha nem teszi, magam bánok el velük.

– Kiválasztották már Főméltóságú Szentségét? – érdeklődött Falyse.

– Még nem – vallotta be a királynő. – A választás majdnem Ollidor septonra esett, de aztán az egyik veréb követte őt egy bordélyba, és meztelenül kivonszolta az utcára. Most Luceon tűnik valószínűnek, de a barátaink ott a másik hegyen azt mondják, még mindig hiányzik néhány az előírt számú szavazathoz.

– A Vénasszony mutasson utat a döntésben a bölcsesség aranylámpásával! – sóhajtotta Falyse úrnő ájtatosan.

Ser Balman kényelmetlenül fészkelődött ültében.

– Felső, kellemetlen dolog, de... nehogy rossz érzés mérgezze a kapcsolatunkat, tudnod kell, hogy sem a feleségemnek, sem az anyjának nem volt része a fattyú gyermek elnevezésében. Lollys egyszerű teremtés, a férje pedig hajlamos a sötét tréfákra. Kértem, hogy válasszon illőbb nevet a fiúnak, de kinevetett.

A királynő kortyolt a borából, és szemügyre vette a férfit. Ser Balman valaha híres bajvívó volt, és a Hét Királyság egyik legjóképűbb lovagja. Csinos bajuszával még mindig dicsekedhetett, de azt leszámítva nem szépen öregedett meg. Hullámos, szőke haja elkopott, a pocakja viszont kérlelhetetlenül nyomult előre a zekéjében. *Bérgyilkosként hagy némi kívánnivalót maga után, töprengett. De megteszi.*

– A Tyrion királyi név volt, mielőtt a sárkányok megérkeztek. Az Ördögfióka meggyalázta, de ez a gyermek talán visszaállítja majd a becsületét. – *Persze csak ha életben marad.* – Tudom, hogy ti nem vagytok hibásak. Tanda úrnő nővérem helyett a nővérem, ti pedig... – Elcsuklott a hangja. – Bocsássatok meg! Félelemben élek.

Falyse szája kinyílik, majd becsukódott, amitől úgy nézett ki, mint valami kivételesen ostoba hal.

– Fé... félelemben, felség?

– Egyetlen éjszakát sem aludtam végig, mióta Joffrey meghalt. – Cersei újratöltötte a kupáikat hippokrásszal. – Barátaim... remélhetem, hogy a *barátaim* vagytok? És Tommen királyé?

– Az a kedves fiú! – sóhajtott fel Ser Balman. – Felség, a Stokeworth-ház jelmondata: *Büszke hűséggel.*

– Bár több ilyen barátom volna, jó ser! Őszintén megvallom, komoly kételyeim vannak Feketevízi Ser Bronn-nal kapcsolatban.

Férj és feleség egymásra pillantottak.

– Az az ember arcátlan, felség – mondta Falyse. – Faragatlan, és mocskos szájú.

– Nem igazi lovag – helyeselt Ser Balman.

– Nem. – Cersei rámosolygott. – És te olyan férfi vagy, aki tudja, mi az igazi lovagiasság. Emlékszem, láttalak vívni a... melyik torna is volt az, amelyben olyan pompásan küzdöttél, ser?

A férfi szerényen elmosolyodott.

– Az az alkonyvölgyi eset hat évvel ezelőtt? Nem, te nem lehettél ott, hiszen akkor biztosan te kaptad volna a szerelem és szépség királynőjének koronáját. Talán a lannisporti torna Greyjoy felkelése után? Akkor számos jó lovagot kiűtöttem a nyeregből...

– Az lehetett. – Elkomorult az arca. – Az Ördögfióka apám halálának éjszakáján tűnt el, s két becsületes börtönört hagyott maga után vérbe fagyva. Egyesek azt állítják, a keskeny tengeren túlra menekült, de én nem vagyok biztos ebben. A törpe agyafűrt. Az is lehet, hogy itt ólálkodik a közelben, és újabb gyilkosságokat forral. Lehet, hogy valami barátja bújtatja.

– Bronn? – Ser Balman végigsimított bozontos bajuszán.

– Ő mindig is az Ördögfióka embere volt. Csak az Idegen tudja, hány embert küldött a pokolba Tyrion parancsára.

– Felség, azt hiszem, észrevettem volna, ha egy törpe bujkál a birtokunkon – mondta Ser Balman.

– A fivérem kis termetű. Bujkálásra született. – Cersei szabadjára engedte keze reszketését.

– Egy gyermek neve apróság... de a büntetlen pimaszság lázadást szít. Qyburn elmondta, hogy ez a Bronn zsoldosokat gyűjt maga köré.

– Négy lovagot fogadott a házába – bólított Falyse.

Ser Balman felhorkant.

– Feleségem hízeleg nekik, amikor lovagnak nevezi őket. Felkapaszkodott zsoldosok, s négyükben összesen nem találni egy gyűszűnyi lovagiasságot sem!

– Ettől féltem. Bronn a törpének gyűjt embereket. A Hét óvja a kisfiámat! Az Ördögfióka őt is megöli, ahogyan a bátyját. – Felzokogott. – Barátaim, a kezetekbe teszem a becsületemet... de mi egy királynő becsülete egy anya félelmeihez képest?

– Folytasd, felség – biztatta Ser Balman. – A szavaid sohasem kerülnek ki ebből a szobából.

Cersei átnyúlt az asztal felett, és megszorította a kezét.

– Én... nyugodtabban aludnék éjszakánként, ha azt hallanám, hogy Ser Bronn... Ser Bronnt

valami baleset érte... mondjuk vadászat közben.

Ser Balman mérlegelte ezt egy darabig.

– *Halálos baleset?*

Nem, azt szeretném, ha eltörnéd a kislábujját. Kénytelen volt az ajkába harapni. Minden oldalról ellenségek vesznek körül, a barátaim pedig bolondok.

– Könyörgök neked, ser – suttogta –, ne kelljen kimondanom...

– Megértettem. – Ser Balman felemelte az ujját.

Egy répa gyorsabban felfogta volna.

– Valóban igaz lovag vagy, ser. Te vagy a válasz egy rémült anya imáira. – Cersei megcsókolta. – Tedd meg gyorsan, ha kérhetlek! Bronn mellett most még csak néhány ember van, de ha nem cselekszünk, hamarosan többet gyűjt. – Megcsókolta Falyse-t is. – Sohasem felejttem el ezt nektek, barátaim. *Igaz stokeworth-i barátaim. Büszke hűséggel. A szavamat adom, ha ezen túl vagyunk, keresünk egy jobb férjet Lollysnak. – Mondjuk egy Feketeüstöt. – Mi, Lannisterek mindig megfizetjük az adósságunkat.*

Ezután már nem volt hátra egyéb, mint hippokrász, vajás répa, frissen sült kenyér, zöldes csuka és vadkanborda. Robert halála óta Cersei nagyon megkedvelte a vadkant. Még a társaság sem zavarta, bár Falyse egyfolytában szenvedett, Balman pedig megállás nélkül nyájkodott. Már elmúlt éjfél, mire sikerült megszabadulnia tőlük. Ser Balman remek teljesítményt nyújtott az újabb és újabb kancsók ajánlásában, a királynő pedig úgy ítélte helyesnek, ha nem utasítja vissza. *Feleannyi pénzből, amit hippokrászra költöttem, akár egy Arcnélkülit is felbérelhettem volna, hogy ölje meg Bronnt, elmékedett, miután végre elmentek.*

A fia ekkor már mélyen aludt, de Cersei azért benézett hozzá, mielőtt lefeküdt volna a saját ágyába. Meglepetten látta, hogy Tommen mellett három fekete kiscica kuporog.

– Ezek honnét jöttek? – kérdezte a királyi hálóterem előtt posztoló ser Meryn Trantet.

– A kis királyné adta őket neki. Csak egyet akart, de a király nem tudta eldönteni, melyik tetszik neki a legjobban.

Jobb, mint késsel kivágni őket az anyjukból. Margaery esetlen csábítási kísérletei annyira nyilvánvalóak voltak, hogy már szinte nevetségesnek hatottak. *Tommen még túl kicsi a csókhoz, ezért kiscicákat ad neki.* Cersei azonban jobban örült volna neki, ha nem feketék. A fekete macskák szerencsétlenséget hoznak, mint azt Rhaegar kislánya megtapasztalhatta ebben a kastélyban. *Az én lányom lett volna, ha az Őrültk Király nem üz kegyetlen tréfát apámmal.* Biztosan az örület vezette Aerys királyt, amikor visszautasította Tywin nagyúr lányát, és a fiát vette el helyette, miközben a saját fiához egy törékeny, fekete szemű és lapos mellű dorne-i hercegnőt adott.

Az emlék még most, ennyi év elteltével is fáj. Hány és hány éjszakán át figyelte Rhaegar herceget a nagyteremben, amint hosszú, elegáns ujjával ezüsthúrú hárfáján játszik. Vajon létezett még a világon ilyen gyönyörű férfi? *Ő azonban több volt férfinál. Az ereiben az ősi Valyria vére folyt, sárkányok és istenek vére.* Az apja még kislánykorában megígérte neki, hogy Rhaegar herceg felesége lesz. Nem lehetett több hat- vagy hétévesnél. „Soha ne beszélj erről, gyermekem – intette, és rámosolygott a titkos mosollyal, amit csak Cersei ismert –, amíg öfelsége bele nem egyezik az eljegyzésbe. Egyelőre maradjon a mi titkunk.” És az is maradt, bár egyszer rajzolt magáról egy képet, amelyen Rhaegar mögött ül egy sárkány hátán, s szorosán átöleli a derekát. Amikor Jaime meglátta, azt mondta neki, Alysanne királynő és Jaehaerys király az.

Tízéves volt, amikor végre élőben is láthatta a herceget a tornán, amit nemes atyja rendezett a nyugatra látogató Aerys király tiszteletére. Lannisport falai tövében nézőteret ácsoltak, és az egyszerű emberek üdvrivalgása úgy visszhangzott a hegy falain, mint a mennydörgés. *Apámat kétszer olyan hangosan éltették, mint a királyt, emlékezett a királynő, de csak feleolyan hangosan, mint Rhaegar herceget.*

Rhaegar Targaryen tizenhét éves volt akkor, nemrégén ütötték lovaggá. Arany sodronyokban és fekete páncélban állt sorompóba. A sisakján hosszú, vörös, arany és narancssárga szala-

gok lobogtak, akár a lángok. Cersei két nagybátyját ütötte ki a nyeregből, és vagy egy tucatot apja legjobb bajvivói közül, nyugat lovagjainak színe-javát. Éjszakánként a herceg ezüsthárfáján játszott, és könnyeket csalt a szemébe. Amikor bemutatták neki, Cersei majdnem belefuldadt bánatos, bíborszín szemének mélységeibe. *Biztosan megsebesült*, gondolta, *de én majd meggyógyítom a sebét, ha összeházasodunk*. Rhaegar mellett még az ő gyönyörű Jaime-je is éretlen kamasznak tűnt csupán. *A herceg lesz a férjem*, gondolta az izgalomtól kótyagosan, *és ha az öreg király meghal, én leszek a királyné!* A nagynénje árulta el neki a titkot a torna előtt: „Különösen gyönyörűnek kell lenned – mondta Genna úrnő, miközben a ruhájával foglalatostkodott –, mert az utolsó lakomán jelentik be, hogy te és Rhaegar herceg eljegyzitek egymást!”

Cersei nagyon boldog volt aznap. Máskülönbén sohasem merete volna felkeresni Maggy, a béka sátrát. Akkor is csak azért tette, hogy megmutassa Jeyne-nek és Melarának, hogy egy nőstény oroszlán semmitől sem fél. *A leendő királyné voltam. Miért kellene félnie a királynénak egy visszataszító öregasszonytól?* A jóslat emlékeitől azonban még most, egy emberöltővel később is libabőrös lett. *Jeyne rémülten sikoltozva rohant ki a sátorból*, emlékezett a királynő, *de Melara ott maradt, és én is. Hagytuk, hogy megízlelje a vérünket, és nevetünk ostoba jövődöléseim. Semmi értelmük nem volt akkor.* Ő Rhaegar herceg jövődöbelije volt, bármit mondjon is a vénasszony. *Az apja* ígérte meg ezt, és Tywin Lannister szava aranyat ért.

A torna végeztével azonban lehervadt a mosoly az arcáról. Nem volt utolsó lakoma, sem pohárköszöntők Rhaegar herceggel való eljegyzése tiszteletére. Csak hideg hallgatás és fagyos pillantások a király és az apja között. Később, amikor Aerys, a fia és nemes lovagjaik útnak indultak Királyvár felé, a kislány zokogva szaladt a nagynénjéhez. Semmit sem értett.

– Az apád javasolta a frigyet – magyarázta Genna úrnő –, de Aerys hallani sem akart róla. „Te vagy a legnagyobb szolgám, Tywin, mondta a király, de az ember nem adja hozzá a szolgálja lányát az örököséhez.” Szárítsd fel a könnyeidet, kicsim. Láttál már síró oroszlánt? Az apád talál majd neked egy másik férfit, jobbat, mint Rhaegar.

A nagynénje azonban hazudott, az apja pedig cserbenhagyta őt, ahogyan Jaime is cserbenhagyta most. *Apám nem talált jobb férfit. Robertet adta nekem, és Maggy átka szírmot bontott, mint valami mérges virág.* Ha feleségül ment volna Rhaegarhoz, ahogyan az istenek akarták, rá sem nézett volna a farkaslányra. *Most Rhaegar lenne a királyunk, én pedig a királynéja, és fiaim anyja.*

Sohasem bocsátotta meg Robertnek, hogy megölte őt.

Igaz, az oroszlánoknak nem erénye a megbocsátás. Mint azt Feketevízi Ser Bronn is hamarosan megtanulja.

BRIENNE

Hyle Hunt ragaszkodott hozzá, hogy magukkal vigyék a fejeket.

– Tarlynak kellene, hogy kitehesse a falra – mondta.

– Nincs kátrányunk – hívta fel rá a figyelmét Brienne –, így el fognak rohadni. Hagyd itt őket!

Nem volt kedve a fenyőerdők zöld homályában utazgatni az általa megölték fejével.

Hunt azonban nem hallgatott rá. Lecsapkodta a három fejet, a hajuknál fogva összekötötte, és felakasztotta őket a nyergére. Brienne-nek nem maradt más, mint úgy tenni, mintha nem lettek volna ott. Néha azonban, főleg éjszakánként, érezte, ahogy a halott szemek rászegeződnek, egyszer pedig azt álmodta, hogy a fejek sugdolóznak egymással.

A visszaúton Hasadt-rév ugyanolyan hideg és nedves volt. Vagy esett, vagy eső készülődött. Sohasem volt alkalmuk megmelegedni. Esténként, amikor tábort ütöttek, csak nagy nehezen találtak elég száraz fát a tűzhöz.

Mire elérték Szűztő kapuit, nagy felhőben rajzottak körülöttük a legyek, egy varjú kivájta Shagwell szemét, Disznó és Timeon fején pedig nyüzsögtek a férgek. Brienne és Podrick már jó ideje száz lépéssel Hunt előtt lovagolt, hogy távol tartsák magukat a rohadás émelyítő bűzétől. Ser Hyle saját állítása szerint ekkorra már minden szagérzékét elvesztette.

– Temesd el őket! – mondta neki Brienne minden este, amikor tábort vertek, de Hunt macacs volt, akár egy öszvér. *Valószínűleg azt mondja majd Randyll nagyúrnak, hogy ő maga ölte meg mind a hármat.*

A lovag becsületére legyen azonban mondván, nem tett ilyet.

– A dadogó fegyverhordozó eldobott egy követ – mondta, miután őt és Brienne-t Tarly nagyúr színe elé kísérték Mooton várának udvarán. A fejeket átadták egy őrmesternek, és megparancsolták neki, hogy alapos tisztítás és kátrányozás után tüzze ki őket a kapu fölé. – A többi a kardforgató némbert intézte el.

– Mind a hármat? – kérdezte Randyll nagyúr hitetlenkedve.

– Ahogy harcolt, még három másikat is elintézhettek volna.

– És megtaláltad a Stark leányt? – szegezte a kérdést Brienne-nek Tarly.

– Nem, uram.

– Helyette megöltél néhány patkányt. Élvezted?

– Nem, uram.

– Kár! Nos, belekóstoltál a vérontásba. Bizonyítottad, amit bizonyítani akartál, bármi legyen is az. Ideje levenned a páncélt, és megint rendes ruhát öltened. A kikötőben több hajó várakozik, s egyikük Tarth felé megy tovább. Azt akarom, hogy felszállj rá.

– Köszönöm, uram, de nem.

Tarly nagyúr arcán látszott, hogy semmit sem szeretne jobban, mint az ő fejét is feltűzni egy karóra, és kiállítani Szűztő falán Timeon, Disznó és Shagwell mellé.

– Tehát folytatni akarod ezt a komédiát?

– Meg akarom találni Sansa úrnőt.

– Ha megengeded, uram – szólt közbe Ser Hyle –, láttam, hogy harcolt a Komédiásokkal. Erősebb a legtöbb férfinál, és gyors...

– A kard a gyors – förmedt rá Tarly. – A valyriai acél már csak ilyen. Erősebb a legtöbb férfinál? Elhiszem. Nem tagadom, tényleg egy szörnyszülőtt.

Az ő fajtája sohasem fog megkedvelni engem, gondolta Brienne, bármit teszek is.

– Uram, lehet hogy Sandor Clegane tud valamit a lányról. Ha megtalálnám őt...

– Clegane törvényen kívüli lett. Úgy tűnik, Beric Dondarrionnal tart. Vagy nem, a szóbeszéd folyton változik. Mutasd meg nekem, hol rejtőznek, és én boldogan felvágom a hasukat, kitépem a beleiket, és elégetem őket. Útonállókat tucatjait kötöttük fel, de a vezetők állandóan kicsúsznak a kezünk közül. Clegane, Dondarrion, a vörös pap, és most ez a nő, Kőszív... Hogy akarsz *te* a nyomukra jutni, amikor nekem sem megy?

– Uram, nos... – Erre nem tudott mit felelni. – Annyit tehetek, hogy megpróbálom.

– Akkor hát próbáld meg! Ott van a leveled, nincs szükséged az engedélyemre, de ennek ellenére megkapod. Ha szerencséd van, akkor sem nyersz egyebet a vesződéseddel, mint egy nyeregűl kidörzsölt hátsót. Ha nem, Clegane talán életben hagy, miután ő meg a bandája végigmentek rajtad. Aztán somfordálhatsz vissza Tarthba valami kóbor kutya fattyával a hasadban.

Brienne ezt elengedte a füle mellett.

– Ha kegyeskednél elárulni, uram, hány ember tart a Vérebbel?

– Hat vagy hatvan, vagy hatszáz. Úgy tűnik, attól függ, kit kérdezzük.

Randyll Tarlynak szemmel láthatóan elege volt a beszélgetésből, mert már azon volt, hogy elfordul.

– Ha a fegyverhordozóm és én kérhetnénk a vendégszeretetedet, míg...

– Kérj, ahogy akarsz. Nem tűrlek meg benneteket a fedelem alatt.

Ser Hyle Hunt előrelépett.

– Engedelmeddel, uram, én úgy tudom, ez még mindig Mooton nagyúr fedele.

Tarly megsemmisítő pillantást vetett a lovagra.

– Mooton bátorsága egy féregével vetekszik. Ne beszélj róla a jelenlétemben! Ami téged illet, hölgyem, azt mondják, az apád jó ember. Ha így van, sajnálom őt. Van, akit az istenek fiúgyermekkel áldanak meg, van, akit lánnyal. De olyan átkot, mint te, senki sem érdemel. Élsz vagy halsz, Brienne úrnő, vissza ne gyere még egyszer Szűztóba, míg én uralkodom itt!

A szó csak szél, nyugtatta magát Brienne. Nem tehet kárt bennem. Csak hagyni kell, hogy átcsapjon felettem.

– Ahogy parancsolod, uram – akarta felelni, de Tarly már nem volt ott, mire összeszedte magát. Úgy hagyta ott az udvart, mint egy alvajáró, fogalma se volt, merre tartson.

Ser Hyle utolérte.

– Vannak fogadók.

Brienne megrázta a fejét. Nem akart beszélgetni Hyle Hunttal.

– Emlékszel a Büzös Gúnárra?

A köpönyege még mindig búzlott tőle.

– Miért?

– Találkozzunk ott holnap délben! Az unokafivérem, Alyn is azokkal volt, akiket a Véreb keresésére küldtek. Beszélék veled.

– Miért tennéd?

– Miért ne? Ha te sikerrel jársz abban, amiben Alyn kudarcot vallott, évekig gúnyolhatom érte.

Ser Hyle nem tévedett, még mindig voltak fogadók Szűztóban. Volt, amelyik leégett valamelyik fosztogatás alkalmával, és még újjáépítésre várt, a megmaradtak pedig dugig megteltek Tarly nagyúr seregének katonáival. Ő és Podrick az összeset felkeresték aznap délután, de sehol sem találtak üres ágyat.

– Ser? Hölgyem? – szólalt meg Podrick, amikor a nap már lemenőben volt. – Vannak hajók. A hajókon ágyak. Függőágyak. Vagy piccsek.

Randyll nagyúr emberei még mindig olyan sűrűn lepték el a kikötőt, mint a legyek a három Véres Komédiás fejét, de az őrmesterük látásból ismerte Brienne-t, így átengedték. A helyi halászok éppen a hajóikat kötötték ki éjszakára, és kiáltozva hirdették a napi fogást, Brienne-t azonban a nagyobb hajók érdekelték, amelyek a keskeny tenger viharos vizein készültek átkel-

ni. Fél tucat horgonyzott a kikötőben, de egy, a *Titán Leánya* nevű gálya éppen készülődött, hogy elinduljon az esti dagállyal. Brienne és Podrick Payne körbejárták a többi hajót. A *Sirályváros Lányának* kapitánya szajhának nézte Brienne-t, és közölte velük, hogy a hajója nem bordélyház, az ibbeni bálnavadász szigonyosa pedig felajánlotta, hogy megveszi a fiút, de másutt több szerencsével jártak. A *Tengerfalón* vett Podricknak egy narancsot. A kogga nemrég érkezett Óvárosból Tyrosh, Pentos és Alkonyvölgy érintésével.

– Sirályváros a következő – mondta a kapitány –, aztán megkerüljük az Ujjakat Nővérfalva és Fehérrév felé, ha a vihar engedi. A *faló* tiszta jószág, nincs rajta annyi patkány, mint a többi hajón, és lesz friss tojásunk meg újonnan köpült vajunk is a fedélzeten. Észak felé mennél, hölgyem?

– Nem. – *Még nem.* Nagy volt a kísértés, de...

Ahogy a következő móló felé haladtak, Podrick zavartan csoszogni kezdett, és így szólt:

– Ser? Hölgyem? Mi van, ha a hölgyem tényleg hazament? Úgy értem, a másik hölgyem. Ser. Sansa hölgy.

– Az otthona leégett.

– Akkor is. Ott vannak az *istenei*, és az istenek nem halhatnak meg.

Az istenek nem halhatnak meg, de a kislányok igen.

– Timeon kegyetlen ember volt, gyilkos, de nem hiszem, hogy hazudott volna a Vérebet illetően. Nem mehetünk északra, míg nem tudjuk bizonyosan. Találunk más hajót.

A kikötő keleti végében végül találtak éjszakai menedéket. Egy *Myr Hölgye* nevű viharvert kereskedőhajó fedélzetén húzták meg magukat. Veszélyesen az oldalára dőlt, egy viharban elveszítette az árbocát és a legénysége felét, de a kapitányának nem volt elég pénze, hogy kijavíttassa, így hát örömmel fogadott néhány garast Brienne-től, s cserébe megengedte neki és Podnak, hogy beköltözzenek az egyik üres kabinba.

Nyugtalan éjszakájuk volt. Brienne háromszor is felriadt. Egyszer, amikor eleredt az eső, egyszer pedig nyikorgást hallott, és azt hitte, Fürge Dick lopakodik felé a sötétben, hogy megölje. Másodszor törrel a kezében ébredt, de nem volt ott semmi. A szűk kabin sötétjébe meredve beletelt néhány pillanatba, mire eszébe jutott: Fürge Dick halott. Amikor aztán végre megint sikerült elaludnia, azokról álmodott, akiket megölt. Körültáncolták, gúnyolták, belebelecsíptek, s ő hiába hadonászott feléjük kardjával. Véres csikokra szabdalta őket, de azok mégis ott rajzoltak körülötte... Shagwell, Timeon, Disznó, ez még hagyján, de Randyll Tarly, Vargo Hoat és Vörös Ronnet Connington is. Ronnet egy szál rózsát tartott a kezében. Amikor feléje nyújtotta, Brienne levágta a kezét.

Verejtékben úszva riadt fel, és az éjszaka hátralévő részét ébren, a köpönyege alatt kupo-rogva töltötte, a fedélzet deszkáin doboló esőcseppeket hallgatva. Vad éjszaka volt... Néha távoli mennydörgés hangját sodorta feléjük a szél, és a braavosi hajóra gondolt, amely az esti dagállyal hajózott ki.

Másnap reggel megint felkereste a Büzös Gúnárt, felébresztette lompos tulajdonosát, és vett tőle néhány zsíros kolbászt pirított kenyérrel, fél kupa bort, egy kancsó forralt vizet és két tiszta kupát. Miközben feltette a vizet forrni, a nő Brienne-re sandított.

– Te vagy az a nagydarab nőszemély, aki elment Fürge Dickkel. Emlékszem. Átvert?

– Nem.

– Megerőszakolt?

– Nem.

– Ellopta a lovadat?

– Nem. Útonállók ölték meg.

– Útonállók? – Az asszony inkább kíváncsinak tűnt, mint szomorúnak. – Mindig azt képzeltem, Dick lógni fog, vagy elzavarják arra a Falra.

Megették a pirított kenyeret és a kolbász felét. Podrick Payne borral ízesített vízzel öblítette le a sajtját, Brienne pedig egy kupa vizezett bort szorongatott, és azon tűnődött, miért is jött ide. Hyle Hunt nem volt igaz lovag. Becsületes arca komédiásmaszk volt, semmi más. *Nincs*

szükségem a segítségére, nincs szükségem a védelmére, és nincs szükségem rá sem, győzködte magát. Valószínűleg el sem jön. Ez az egész csak egy újabb tréfa.

Már épp távozóban volt, amikor megérkezett Ser Hyle.

– Hölgyem. Podrick. – A kupákra, tányérokra és a zsíros tócsában hülő, félig elfogyasztott kolbászokra pillantott, s így szólt: – Az Istenekre! Remélem, nem ettetek az itteni ételből?!

– Nem tartozik rád, hogy mit ettünk – felelte Brienne. – Megtaláltad az unokatestvéredet? Mit mondott?

– Sandor Clegane-t utoljára Sósparlóban látták, a támadás napján. Azután nyugatnak indult, a Trident mentén.

– A Trident elég hosszú folyó – jegyezte meg Brienne rosszállóan.

– Igaz, de nem hinném, hogy a mi kutyánk túl messzire kóborolna a torkolatától. Úgy tűnik, Westeros elvesztette a vonzerejét számára. Sósparlóban *hajót* keresett. – Ser Hyle előhúzott egy darab összetekert birkabőrt a csizmájából, félretolta a kolbászokat, és kibontotta. Egy térkép volt. – A Véreb lemészárolta a fivére három emberét a régi fogadóban, itt, a kereszteződésnél. A Sósparló elleni támadást itt vezette. – Sósparlóra bökött. – Lehet, hogy csapdába került. A Freyek idefent vannak az Ikreknel, Darry és Harrenhal délre, a Trident másik oldalán, nyugaton a Blackwoodok meg a Brackenek harcolnak, Randyll nagyúr pedig itt van Szűztóban. A Völgybe vezető magas utat, még ha át is jutna a hegyi klánokon, elzárta a hó. Hová mehetne a kiskutya?

– Ha Dondarrionnal van...?

– Nem. Alyn biztos benne. Dondarrion emberei is őt keresik. Elhíresztelték, hogy felakasztják azért, amit Sósparlóban művelt. Abban nekik nem volt részük. Randyll azért terjeszti, hogy ők is ott voltak, hogy Beric és testvérisége ellen hangolja a köznépet. Sohasem kapja el a vilálmurat, míg az egyszerű emberek védik őt. Ott van ez a másik banda is, amelyiket az a Kőszív nevű asszony vezet... az egyik történet szerint Beric nagyúr szeretője. Állítólag a Freyek felakasztották, de Dondarrion megcsókolta, és visszahozta az életbe, most pedig nem tud meghalni, ahogy Dondarrion sem.

Brienne szemügyre vette a térképet.

– Ha Clegane-t Sósparlónál látták utoljára, ott akadhatunk a nyomára.

– Alyn azt mondta, senki sem maradt Sósparlóban, csak egy vén lovag, aki a várában kuporog.

– Kiindulópontnak mégiscsak jó lesz.

– Van egy fickó – folytatta Ser Hyle. – Egy septon. Egy nappal azelőtt jelent meg, hogy te visszajöttél. Meribaldnak hívják. A folyóvidék szülötte, itt is nevelkedett, és egész életében itt szolgált. Holnap indul el a körútjára, és mindig benéz Sósparlóba is. Vele kellene tartanunk.

Brienne felkapta a fejét.

– Tartanunk?

– Veled megyek.

– Nem jössz.

– Nos, elmegyek Meribald septonnal Sósparlóba. Te meg Podrick oda mentek, ahová kedvetek tartja, nekem mindegy.

– Randyll nagyúr parancsolta megint, hogy kövess engem?

– Azt parancsolta, hogy tartsam magam távol tőled. Randyll nagyúr azon a véleményen van, hogy javadra válna egy jó, kemény erőszak.

– Akkor miért jönnél velem?

– Vagy ez, vagy vissza a kapuszolgálatához.

– Ha az urad parancsolta...

– Már nem az uram.

Brienne meglepődött.

– Kiléptél a szolgálatából?

– Nemes uram tudomásomra hozta, hogy a továbbiakban nem tart igényt a kardomra vagy

az arcátlanságomra. A végeredmény ugyanaz. Ettől kezdve a kóbor lovagok kalandos életét élem... bár ha megtaláljuk Sansa Starkot, gondolom, szép jutalom úti a markunkat.

Arany és föld, ezt látja az egészszől.

– Én megmenteni akarom a lányt, nem eladni. Esküt tettem.

– Nem emlékszem, hogy én is tettem volna.

– Éppen ezért nem jössz velem.

Másnap hajnalban indultak útnak, röviddel napkelte előtt.

Furcsa menet volt: Ser Hyle gesztenyebarna csataméhen, Brienne nagy, szürke kancáján, Podrick Payne csapott hátú lován, Meribald septon pedig hosszú botjával a kezében ballagott mellettük, s egy kis szamarat és egy nagy kutyát terelgetett. A szamar olyan súlyos terhet cipelt, hogy Brienne attól tartott, eltörik a gerince.

– Élelem a folyóvidék szegényei és éhezői számára – mondta nekik Meribald septon Szűztó kapujában. – Magok, dió és szárított gyümölcs, zabkása, liszt, árpakenyér, három guriga sárga sajt a Bolondok Kapujánál lévő fogadóból, szózott tőkehal magamnak, szózott birkahús Kutyának... ó, és só. Hagyma, répa, fehérrépa, két zsák bab, négy zsák árpa és kilenc zsák narancs. Bevallom, a narancs a gyengém. Egy tengerésztől vásároltam ezeket, és attól tartok, tavaszig nem is ehetek többet.

Meribald szentély nélküli septon volt, a Hit hierarchiája szerint csak egy fokkal állt a kolduló barátok fölött. Sok százan voltak hozzá hasonlók, rongyos társaság, akiknek az volt az aláztos feladatuk, hogy faluról falura járjanak, szent szertartásokat végezzenek, házasságokat vezessenek le, és bűnbocsánatot adjanak. A falvak lakói elszállásolták a Meribaldhoz hasonlókat, de a legtöbbször maga is éppen olyan szegény volt, így Meribald nem időzhetett túl soká egy helyen anélkül, hogy komoly nélkülözést okozott volna vendéglátóinak. Jólelkű fogadósok néha megengedték neki, hogy a konyhájukban vagy az istállójukban aludjon, és volt néhány sekrestye, erőd, sőt egy-két vár is, ahol számíthatott az ott lakók vendégszeretetére. Ha nem volt a közelben ilyen hely, akkor fák vagy a sövény alatt aludt.

– A folyóvidéken rengeteg remek sövény van – mondta Meribald. – A régiéket a legjobbak. Semmi sem múlhat felül egy százéves sövényt. Egy olyanban az ember olyan kényelmesen alhat, akár egy fogadóban, és nem kell félnie a bolháktól.

A septon, mint azt vidáman bevallotta útközben, sem írni, sem olvasni nem tudott, de száz különböző imát ismert, és képes volt fejből hosszú szakaszokat idézni a *Hétágú csillagból*, s a falvakban ennél többre nem is volt szükség. Ráncos, szél cserzette arca volt, sűrű, ősz haja, szeme sarkában szarkalábak. Bár nagy, hat láb magas férfi volt, járás közben előregörnyedt, s ettől sokkal alacsonyabbnak látszott. A keze hatalmas volt, és kérges, vörös bütykökkel, piszkos körmökkel, és mezítelen, fekete és szarussá keményedett lábánál Brienne még nem látott hatalmasabbat.

– Hús esztendeje nem viseltem lábbelit – mondta Brienne-nek. – Az első évben több seb volt rajtam, mint lábujj, a sarkam meg úgy vérzett, mint a disznó, valahányszor rá találtam lépni egy élesebb kőre, de imádkoztam, és az égi Varga megkeményítette a bőrömet.

– Nincs is az égben varga – vetette ellen Podrick.

– De van, fiam... bár lehet, hogy te más néven nevezed. Mondd, te melyiket szereted a legjobban a hét isten közül?

– A Harcost – felelte Podrick pillanatnyi habozás nélkül.

Brienne megköszönte a torkát.

– Alkonyvárban az apám septonja mindig azt mondta, hogy csak egy isten van.

– Egy isten hét alakban. Ez így van, hölgyem, és igazad van, hogy felhívod rá a figyelmünket, de a Hét, Aki Egy rejtélyét nem egykönnyen érthetik meg az egyszerű emberek, én pedig igencsak egyszerű vagyok, ezért hát hét istenről beszélek. – Meribald újra Podrickhoz fordult. – Sosem találkoztam még olyan fiúval, aki ne a Harcost szerette volna, ám én öreg vagyok, és öreg lévén a Kovácsot szeretem. Az ő munkája nélkül mit védelmezne a harcos? Minden városnak és minden várnak van kovácsa. Ők készítik az ekét, amivel elvetjük a magokat, a sze-

geket, amivel a hajóinkat építjük, a vaspatkókat, amelyek megvédik hűséges lovaink patáit, ők készítik uraink fényes kardját. Senki sem vonja kétségbe egy kovács értékét, ezért az ő tiszteletere nevezük el a Hét egyikét, de ugyanígy hívhattuk volna Parasztnak, Halásznak, Ácsnak vagy épp Vargának. Hogy min dolgozik, az nem számít. Az számít, hogy dolgozik. Az Atya uralkodik, a Harcos harcol, a Kovács dolgozik, és együtt végzik mindazt, ami megillet egy férfit. Ahogyan a Kovács az istenség egyik megjelenése, úgy a Varga is a Kovácsé. Ő hallgatta meg az imáimat, és ő gyógyította meg a lábam.

– Az istenek jók – jegyezte meg Ser Hyle szárazon –, de minek zavarod őket, ha egyszerűen meg is tarthatad volna a lábbelidet?

– A mezítláb való járás volt az én vezeklésem. Még a legszentebb septonok is vétkezhetnek, az én testem pedig gyenge volt, mint a harmat. Fiatal voltam, tele életnedvvel, és a leányok... egy septon is tűnhet olyan nemesnek, akár egy herceg, ha ő az egyetlen ember, aki egy mérföldnél távolabbról érkezett a faluba. Idéztem nekik a *Hétágú csillagból*. A Szűz könnye vált be a legjobban. Ó, micsoda bűnös életet éltem, mielőtt elhajítottam volna a lábbelimet! Ma is szégyellem magam, ha arra a sok szűzre gondolok, akiket leszakítottam.

Brienne kényelmetlenül fészkelődött a nyeregben. Eszébe jutott a tábor Égikert falai alatt, és a fogadás, amit Ser Hyle és a többiek kötöttek arról, ki tudja előbb ágyba vinni őt.

– Mi egy szüzet keresünk – árulta el Meribaldnak Podrick. – Egy tizenhárom éves, előkelő leányt, gesztenyebarna hajjal.

– Úgy tudtam, törvényen kívülieket kerestek.

– Őket is – vallotta be Podrick.

– A legtöbb utazó mindent elkövet, hogy elkerülje az olyanokat – mondta Meribald septon –, de ti egyenesen keressétek őket.

– Tulajdonképpen csak egy törvényen kívülit keresünk – tette hozzá Brienne. – A Vérebet.

– Ser Hyle elmondta. A Hét óvjon téged, gyermekem! Azt mondják, a nyomát lemészárolt csecsemők és meggyalázott leányok jelzik. Hallottam, hogy Sospárló Veszett Kutujának nevezik. Mi dolga a hozzátok hasonló, jóra való embereknek egy ilyen teremtménnyel?

– A szűz, akiről Podrick beszélt, talán vele van.

– Igazán? Akkor imádkoznunk kell szegény leányért.

És értem is, gondolta Brienne, értem is mondj el egy imát. Kérd meg a Vénasszonyt, hogy emelje a magasba a lámpását, és vezessen el Sansa úrnőhöz, és a Harcost, öntsön erőt a karomba, hogy megvédhessem. Hangosan azonban nem mondta ki, Hyle Hunt közelében legalábbis nem, nehogy a lovag kigúnyolhassa asszonyi gyengesége miatt.

A gyalog baktató Meribald septonnal és súlyos terhet cipelő szamarával egész nap nagyon lassan haladtak. Nem a főúton mentek nyugatnak, amelyen Brienne annak idején Ser Jaime-mel lovagolt, amikor a másik irányból érkezvén Szűztót kifosztva találták, telis-tele halottakkal. Ehelyett északnyugat felé vették az irányt, és a Rák-öböl partvonalát követték egy kanyargós ösvényen, amely olyan kicsiny volt, hogy Ser Hyle becses térképeinek egyikén sem tüntették fel. Szűztónak ezen oldalán nyoma sem volt Hasadt-rév meredek dombjainak, fekete ingoványainak és fenyőerdőinek. A vidék sík volt és vizenyős, homokdűnék és sós lápok vad rengetege a hatalmas, kékesszürke égbolt alatt. Az út időnként eltűnt a nádasok között és a dagályból visszamaradt tavacskákbán, hogy aztán egy mérfölddel később újra előbukkanjon. Brienne biztos volt benne, hogy Meribald nélkül eltévednének. A föld sok helyen puha volt; ilyenkor a septon előrement, és hosszú botjával próbálgatta, hol találnak biztos talajt. Mérföldeken át nem láttak egyetlen fát sem, mindenfelé csak tenger, ég és homok.

A vidék nem is különbözhetett volna jobban a hegyekben, vizesésekben, magaslati rétekben és árnyékos völgyekben gazdag Tarthtól, de Brienne úgy találta, ennek a tájnak is megvan a maga szépsége. Tucatnyi lassú, békáktól és tücsköktől hemzsegő patakon keltek át, láttak cséreket siklani magasan az öböl felett, hallgatták a dűnék között megbúvó apró szalonkák füttyét. Egyszer egy róka szaladt át előttük, vad ugatásra ingerelve Meribald kutuját.

Voltak emberek is. Néhányan a nádasokban éltek sárból és szalmából épített kunyhókban,

mások az öbölben halásztak fedett gyékénycsónakjaikban, és a dűnék fölé emelt, ingatag cölöpökön álló házakban laktak. Úgy tűnt, a legtöbben magányosan éldegélnek, messze a többi embertől. Szégyenlős népnek tüntek, dél körül azonban a kutya megint ugatni kezdett, és az egyik nádasból három asszony bukkant elő, és egy nagy fonott kosárra való kagylót adtak Meribaldnak. Ő cserébe egy-egy narancsot adott mindegyiküknek, annak ellenére, hogy a kagyló csak úgy hemzsegett errefelé, a narancs viszont ritka volt és nagyon drága. Az egyik asszony vén volt, a másik gyermeket várt, a harmadik pedig kislány volt még, szép és üde, mint a tavaszi virág. Amikor Meribald arrébb vonult velük, hogy meghallgassa a bűneiket, Ser Hyle halkán felnevetett, és megjegyezte:

– Úgy látom, az istenek velünk vannak... legalábbis a Szűz, az Anya és a Vénasszony.

Podrick olyan döbbenetesen nézett rá, hogy Brienne kénytelen volt megmagyarázni: ők csak mocsárban lakó asszonyok.

Később, miután újra elindultak, a septonhoz fordult, és így szólt:

– Ezek az emberek alig egynapi lovaglásra élnek Szűztótól, a harcok mégsem érintették őket...

– Kevés érintenivalójuk van, hölgyem. Az ő kincseik a kagylók, a kövek és a bőrcsónakok, a legjobb fegyverük pedig a rozsdás vaskés. Megszületnek, élnek, szeretnek és meghalnak. Tudják, hogy Mooton az uruk, de csak nagyon kevesen látták őt közülük valaha is, Zúgó meg Királyvár pedig csak üres nevek számukra.

– És mégis ismerik az isteneket – mondta Brienne. – Gondolom, ezt neked köszönhetik. Mióta járod a folyóvidéket?

– Lassan negyven esztendeje már – felelte a septon, a kutyája pedig hangosan felvakkantott.

– Az utam Szűztóból vissza Szűztóba fél évig tart, gyakran még tovább, de nem mondanám, hogy ismerem a Három Folyó vidékét. A nagyurak várait csak messziről látom, de ismerem a vásárvárosokat és a kis erődöket, ismerem falvakat, amelyek olyan aprók, hogy nevük sincs, a sövényeket és a dombokat, a patakokat, ahol a szomjas ember ihat, és a barlangokat, ahol meghúzhatja magát. Valamint az utakat, amelyeket az egyszerű emberek használnak, a kanyargós, sáros ösvényeket, amelyeket nem jelölnek a pergamentérképek. Bizony, azokat is ismerem. – Kuncogott. – Illik is, hogy ismerjem őket. A talpam tízszer is bejárta már minden mérföldjüket.

A törvényen kívüliek is az ilyen félreeső utakat használják, a barlangok pedig remek búvóhelyet nyújtanak az üldözötteknek. Brienne-ben megmoccant a gyanú, és eltűnődött rajta, vajon milyen jól ismeri Ser Hyle ezt az embert.

– Biztosan magányos az életed, septon.

– A Hét mindig velem van – felelte Meribald –, és itt van mellettem hűséges szolgám, Kutya is.

– Van neve a kutyádnak? – kérdezte tőle Podrick Payne.

– Biztosan van – bólintott Meribald –, de ő nem az én kutyám. Ő nem.

A kutya ugatott, és hevesen csóválta a farkát. Nagy, bozontos jószág volt, legalább százötven font, de igen barátságos.

– Akkor kié? – kérdezte Podrick.

– Hát saját magáé és a Hété. Ami pedig a nevét illeti, nem közölte velem. Ezért Kutyanak hívom.

– Ó! – Podrickon látszott, hogy nemigen tudja, mit kezdjen egy Kutya nevű kutyával. Rágódott rajta egy darabig, majd így szólt: – Nekem is volt egy kutyám, amikor kicsi voltam. Én Hősnek hívtam.

– És az volt?

– Mi?

– Hős.

– Nem. De azért jó kutya volt. Meghalt.

– Kutya vigyáz rám az úton, még az ilyen nehéz időkben is, mint amik most járnak. Ha Ku-

tya mellettem van, sem farkas, sem útonálló nem mer megtámadni. – A septon összevonta a szemöldökét. – A farkasok mostanában borzalmasak. Vannak helyek, ahol az ember, ha egymaga van, jobban teszi, ha keres egy fát éjszakára. A legnagyobb falkában is, amit egész életemben láttam, kevesebb mint egy tucat farkas volt, de ahhoz a hatalmas falkához, amely a Trident mentén portyázik, már több százan tartoznak.

– Magad is találkoztál már velük? – kérdezte Ser Hyle.

– A Hét óvjon, ettől megkímélt a sors, de már hallottam őket az éjszakában, nem is egyszer. Olyan sok hang... az ember ereiben megfagy a vér. Még Kutya is reszketett, pedig ő már vagy egy tucat farkassal végzett. – Megsimogatta az állat fejét. – Egyesek szerint démonok. Azt mondják, a falkát egy rettenetes nőstény farkas vezeti, hatalmas, kegyetlen, szürke lopakodó árny. Azt is hallottam már, hogy egymaga képes leteríteni egy bölényt, hogy nem ejti el sem csapda, sem hurok, hogy nem fél sem az acéltól, sem a tűztől, hogy megöl minden farkast, amelyik megpróbálja meghágni, és csak emberi hússal táplálkozik.

Ser Hyle Hunt nevetett.

– Na, ezt jól megcsináltad, septon! Szegény Podrick szemei akkorák lettek, mint két főtt tojás!

– Nem igaz! – tiltakozott Podrick vérig sértve.

Kutya vakkantott.

Aznap éjjel a dűnék között, a hidegben táboroztak. Brienne leküldte Podrickot a tengerpart-ra, hogy keressen némi fát a tábortűzhöz, de a fiú üres kézzel és térdig sárosan tért vissza.

– Megjött a dagály, ser. Hölgyem. Nincs víz, csak iszap.

– Ne menj a sár közelébe, gyermekem! – figyelmeztette Meribald septon. – A sár nem kedveli az idegent. Ha rossz helyre lépsz, megnyílik, és elnyel téged.

– De hát ez csak *sár* – erősködött Podrick.

– Míg meg nem telik vele a szád, és fel nem kúszik az orrodba. Akkor már halál. – Elmosolyodott, hogy elvegye szavai hideg élet. – Töröld le a sarat a nadrágodról, fiam, és egyél egy szelet narancsot!

Másnap ugyanez várt rájuk. Sózott tökehalat és narancsszeleteket ettek, és még fel sem kelt a nap, máris úton voltak. Az ég rózsaszínű volt mögöttük, előttük pedig bíbor. Kutya vezette őket, minden nádcsomót megszagolt, és időnként megállt, hogy levizelje; úgy tűnt, éppolyan jól ismeri az utat, mint Meribald. A dagály sebesen közeledett, a hajnali levegőben pedig csérek rikoltása reszketett.

Dél felé megálltak egy apró falucskánál, az elsónél, amit indulásuk óta találtak. Nyolc cölöp-kunyhó magasodott egy kis patak fölé. A férfiak kint halásztak a gyékénycsónakokkal, az asszonyok és a kisfiúk azonban lemásztak a himbálózó kötélletrákon, és Meribald septon köré gyűltek imára. A szertartás után a septon feloldozta őket bűneik alól, és otthagytott nekik néhány répát, egy zsák babot és kettőt a drága narancsokból.

Amikor már ismét az úton jártak, a septon így szólt:

– Tanácsos volna őrséget állítani ma éjjel, barátaim. A falusiak azt mondják, láttak három megtört embert ólalkodni a dűnék között, a régi órtonytól nyugatra.

– Csak hármat? – mosolygott Ser Hyle. – Három ellenfél igazi csemege a mi kardforgató néberünknek. Nem valószínű, hogy felfegyverzett utazókat zaklatnának.

– Hacsak nem éheznek – jegyezte meg a septon. – Itt, a mocsárban is van élelem, de csak azok számára, akiknek szemük van hozzá, hogy megleljék, ezek az emberek pedig idegenek itt, egy csata túlélői. Ha megállítanak bennünket, ser, kérlek, hagyd rám őket!

– Mit teszel velük?

– Enni adok nekik. Megkérem őket, hogy vallják meg a bűneiket, hogy megbocsáthassak. Meghívom őket, hogy tartsanak velünk a Csendes-szigetre.

– Arra invitáld őket, hogy elvágják a torkunkat, míg alszunk – felelte Hyle Hunt. – Randyll nagyúr jobb módszereket alkalmaz a megtört emberekkel: acélt és kötelet.

– Ser? Hölgyem? – szólalt meg Podrick. – A megtört ember törvényen kívüli?

– Többé-kevésbé – válaszolta Brienne.

Meribald septon azonban más véleményen volt.

– Inkább kevésbé, mint többé. Sokféle fajtája van a törvényen kívülieknek, ahogy sokféle madár is létezik. A sárszalonkának és a tengeri sasnak is van szárnya, mégsem ugyanazok. A dalnokok sokat énekelnek jó emberekről, akik kénytelenek voltak a törvényen kívül helyezkedni, hogy szembeszálljanak valami gonosz úrral, de a legtöbb törvényen kívüli sokkal jobban hasonlít a ragadozó Vérebhez, mint a villámúrhoz. Aljas emberek, akiket a kapzsiság hajt, akiket megkeserít a rosszindulat, akik megvetik az isteneket, és csakis saját magukkal törődnek. A megtört emberek jobban megérdemlik a sajnálatunkat, bár sokszor ők is éppen olyan veszélyesek. Majdnem mindegyikük a köznépből való; egyszerű emberek, akik sohasem jártak egy mérföldnél távolabb a háztól, ahol megszülettek, míg egy napon meg nem jelenik valami úr, és el nem viszi őket a háborúba. Rossz lábbeliben, rosszul felöltözve vonulnak a lobogója alatt, gyakran nincs jobb fegyverük, mint egy kasza vagy megfent kapa, vagy buzogány, amit maguk készítettek egy fanyélhez bőrcsíkokkal odakötözött kőből. Fivér vonul a fivérel, fiú az apával, barát a baráttal. Hallották a dalokat és a történeteket, így hát buzgó szívvel mennek, a csodákról álmodoznak, amiket látnak majd, a dicsőségről és gazdagságról, amit elnyernek. A háború remek kalandnak látszik, a legnagyobbak, amiben a legtöbbjüknek életében része lesz.

– Aztán megízlelik a csatát.

– Néhányuknak az első falat is elég hozzá, hogy megtörjenek. Mások évekig bírják, míg végül már nem számolják a csatákat, amelyekben harcoltak, de még aki megvívott száz csatát, az is megtörhet a százegyedikben. Fivér látja meghalni a fivért, apák veszítik el fiaikat, barátok látják a barátot, amint a két kezével próbálja benn tartani a beleit, miután egy fejszecsapás felszakította a gyomrát. Látják elesni urukat, és valami másik uraság azt kiáltja, hogy mostantól hozzá tartoznak. Megsebesülnek, és mielőtt a seb teljesen begyógyulna, újat szereznek. Soha nincs elég enni való, a lábbelijük szétesik a sok meneteléstől, a ruhájuk lerongyolódik és elrohad, és a felük a nadrágjába piszkít, mert rossz vizet iszik. Ha új csizmát, melegebb kabátot vagy esetleg egy rozsdás sisakot szeretnének, egy halottról kell levenniük, és hamarosan az élőkől is lopni kezdenek: a parasztoktól, akiknek a földjén harcolnak, akik ugyanolyanok, mint amilyenek ők maguk is voltak egykor. Levágják a bárányukat, ellopják a csirkéiket, és innét már csak egy apró lépés, hogy elvigyék a lányaikat is. Egy napon aztán körülnéznek, és rádöbbennek, hogy minden barátjuk és rokonuk odalett, és idegenekkel harcolnak együtt egy lobogó alatt, amelyet fel sem ismernek. Fogalmuk sincs, hol lehetnek, és hogy juthatnak haza, az úr pedig, akiért harcolnak, nem tudja a nevüket, mégis jön, és ordít, hogy álljanak alakzatba, alkossanak vonalat a lándzsáikkal, kaszáikkal, megfent kapáikkal, és vessék meg a lábukat. És nekik rontanak a lovagok, arctalan emberek tetőtől talpig acélban, és a feljük vágató vas mennydörgő robaja betölti a világot...

– És az ember megtörik.

– Megfordul és futásnak ered, vagy utána kúszik át az elesettek tetemein, vagy az éjszaka sötétjében oson el, hogy búvóhelyet keressen. Az otthon ekkor már kitörlődött lelkéből, a királyok, urak és istenek pedig kevesebbet jelentenek számára, mint egy darab romlott hús, amivel kihúzhatja még egy napig, vagy egy tömlőre való rossz bor, ami néhány órára elfojtja benne a félelmet. A megtört ember napról napra, evésről evésre él, inkább állat már, mint emberi lény. Brienne úrnő nem téved. Ilyen időkben az utazónak óvatosnak kell lennie a megtört emberekkel, és jobban teszi, ha tart tőlük... de ugyanakkor szánnia is kell őket.

Amikor Meribald elhallgatott, mélységes csend ereszkedett a kis társaságra. Brienne hallotta, ahogy a szél megzörgeti egy közeli fűzbokor leveleit, távolabbról pedig vöcsök sikolya hallatszott. Hallotta a septon és a számar mellett lógó nyelvvel ügető Kutya halk lihegését. A csend egyre hosszabbra nyúlt, míg végül Brienne megszólalt:

– Mennyi idős voltál, amikor elvittek a háborúba?

– Nem voltam idősebb, mint ez a fiú – felelte Meribald. – Igazság szerint túl fiatal voltam hozzá, de a fivéreim mind elmentek, és én sem akartam otthon maradni. Willam azt mondta,

lehetek a fegyverhordozója, bár Will nem volt lovag, csak a fogadóból ellopott konyhakéssel felfegyverzett csaposlegény. A Kőlépcsőknél halt meg, és egyet sem suhintott a késével. A láz vitte el, ahogy Robin fivéremet is. Owennel egy buzogány végzett, amely széthasította a fejét, a barátját, Himlős Jont pedig felakasztották erőszakért.

– A Kilenckrajcáros Királyok háborúja? – kérdezte Hyle Hunt.

– Így nevezték, de én egyetlen királyt sem láttam, s egyetlen krajcárt sem kerestem. De háború volt. Az bizony.

SAMWELL

Sam az ablaknál állt, és nyugtalanul himbálózva figyelte, ahogy a nap utolsó fénysugarai is eltűnnek a hegyes tetők sora mögött. *Biztosan megint lerészegedett*, gondolta sötéten. *Vagy találkozott egy másik lánnyal*. Nem tudta, szitkozódjon-e, vagy sírjon. Dareon elvileg a testvére volt. *Kérd meg, hogy daloljon, és nincs nála jobb. Kérd meg valami másra...*

Lassan gomolyogni kezdett az éjszakai köd, s szürke ujjai felkúsztak a régi csatorna mentén sorakozó épületek falán.

– Megígérte, hogy visszajön – mondta Sam. – Te is hallottad.

Szegfű kivörösödött, dagadt szemmel bámult vissza rá. Mosatlan, kócos haja az arcába lógott, amitől úgy nézett ki, mint valami sűrű bozótból leskelődő, félénk állat. Már napok óta nem égett a tűz, a vad leány mégis szeretett a kandalló mellett kuporogni, mintha a hideg halmában még ott lappangana a meleg utolsó lehelete.

– Nem szeret itt velünk – mondta suttogva, nehogy felébressze a gyereket. – Szomorú itt. A bort és a mosolyt szereti.

Igen, gondolta Sam, *és itt aztán nyoma sincs bornak*. Braavos tele volt fogadókkal, ivókkal és bordélyokkal. És ha Dareon inkább meleg tüzet és egy kupa forralt bort választott egy zokogó asszony, egy gyáva dagadék és egy beteg vénember társasága helyett, ugyan ki hibáztathatta érte? *Én hibáztathatnám. Azt mondta, szürkület előtt visszatér; azt ígérte, hoz nekünk bort és ételt.*

Megint kinézett az ablakon, és kétségbeesetten reménykedett benne, hogy megpillantja a hazafelé siető énekest. A sötétség lassan rátelepedett a titkos városra, bekúszott a sikátorokba, végigvonult a csatornákon. Braavos jóra való népe hamarosan bezárja az ablaktábláit, és helyére csúsztatja az ajtók reteszeit. Az éjszaka a *bravóké* és a *kurtizánoké* volt. *Dareon új barátaié*, gondolta Sam keserűen. A dalnok az utóbbi időben másról sem beszélt, mint róluk. Dalt próbált faragni az egyik kurtizánról, egy Holdárny nevű nőről, aki hallotta őt énekelni a Holdtó mellett, és utána csókkal jutalmazta. „Inkább ezüstöt kellett volna kérned tőle – mondta neki Sam. – Pénzre van szükségünk, nem csókokra.” A dalnok azonban csak mosolygott. „Vannak csókok, amelyek többet érnek a sárga aranynál, Gyilkos.”

Ez is feldühítette. Dareonnak nem az volt a dolga, hogy kurtizánokról írjon dalokat. A Falról és az éjjeli őrség vitézségéről kellett volna énekelnie. Jon remélte, hogy a dalai talán rávesznek néhány fiatal férfit, hogy feketét öltösn. Ő azonban ehelyett arany csókokról, ezüstös hajról és vöröslő ajkáról zengett. Vöröslő ajkak kedvéért pedig senki sem öltött feketét.

Muzsikájával néha felverte a babát is. A gyermek persze jajveszékélni kezdett, mire Dareon üvöltözve próbálta elcsendesíteni. Szegfű zokogott, a dalnok elviharzott, és napokig nem tért vissza. „Ahogy ott bög, legszívesebben felpofoznám – panaszkodott –, és alig alszom a nyavalygásától.”

Te is zokognál, ha lenne egy fiad, és elveszítenéd, vágott vissza kis híján Sam. Nem tudta hibáztatni Szegfűt bánatáért. Ehelyett Havas Jont hibáztatta, és azon tűnődött, vajon mikor vált kővé a szíve. Egyszer, amikor Szegfű lement a csatornához, hogy vizet hozzon, Aemon mesternek is feltette ezt a kérdést. „Amikor parancsnokká emeltétek”, hangzott az öregember felelete.

Sam lelkének egy része még most is képtelen volt elhinni, ahogy itt penészedtek ebben a hideg szobában, az ereszek alatt, hogy Jon tényleg megtette. *Pedig biztosan igaz. Különben mi másért sírna annyit Szegfű?* Nem kellett volna egyebet tennie, mint megkérdezni tőle, kinek a

gyermekét ringatja a keblén, de nem volt meg hozzá a bátorsága. Rettegett a választól. *Még mindig gyáva féreg vagyok, Jon.* Bárhová ment is széles e világban, félelmei mindenhová követték.

Braavos háztetői között tompa morajlás visszhangzott, mint a távoli mennydörgés zaja: a Titán adta hírül az éj beálltát a lagúna túlsó oldaláról. A zaj elég volt hozzá, hogy felébressze a gyereket, és a hirtelen támadt sivalkodástól Aemon mester is felriadt. Szegfű odasietett, hogy a kisfiúnak adja a mellét, az öregember pedig kinyitotta a szemét, és erőtlenül mozgolódní kezdett a keskeny ágyon.

– Egg? Sötét van. Miért van ilyen sötét?

Mert vak vagy. Mióta megérkeztek Braavosba, Aemon elméje egyre többet bolyongott. Néha úgy tűnt, azt sem tudja, hol van. Máskor elfelejtette, miről kezdett beszélni, és az apjáról meg a fivérééről hebegett valamit. *Százket éves,* emlékeztette magát Sam, de a Fekete Várban is ennyi idős volt, és az esze ott sohasem hagyta cserben.

– Én vagyok az – válaszolta. – Samwell Tarly. Az intéződ.

– Sam. – Aemon mester megnyalta a száját, és pislogott. – Igen, és ez itt Braavos. Bocsáss meg nekem, Sam. Eljött a reggel?

– Nem. – Sam megfogta az öreg homlokát. A bőre hideg volt és nyirkos a verejtéktől, a lélegzete halk, felszínes sípolás csupán. – Éjszaka van, mester. Aludtál.

– Túl sokáig. Hideg van itt.

– Nincs fáánk – magyarázta Sam –, és a fogadós nem ad többet, ha nem fizetünk.

Már negyedszer vagy ötödször folytatták le ugyanezt a beszélgetést. *Fát kellett volna vennünk a pénzünkön,* korholta magát Sam mindannyiszor. *Lehetett volna annyi eszem, hogy melegen tartom.*

Ehelyett azonban utolsó ezüstjeiket a Vörös Kezek Házának gyógyítójára, egy magas, sovány, kavargó fehér és vörös csikokkal hímzett, hosszú köntöst viselő férfirra pazarolta. Az ezüstért aztán nem kapott egyebet, mint fél palack álombort. „Ez majd könnyebbé teszi az elmúlását”, mondta a braavosi, nem barátságatlanul. Amikor Sam megkérdezte, nem tehetne-e még valamit, az megrázta a fejét. „Vannak kenőcseim, főzeteim, gyógynövényeim, oldataim, mérgeim és borogatásaim. Vághatok rajta eret, meghajthatom a hasát, megpiócázhatom... de minek? Nincs pióca, amely újra fiatallá tehetné. Öreg ember, a halál a tüdejében van. Add neki ezt, és hagyd aludni.”

Aemon mester aludt, egész éjjel és egész nap, de most megpróbált felülni.

– Le kell mennünk a hajókhöz.

Már megint a hajók.

– Túl gyenge vagy, hogy kimenj – felelte Sam. Aemon mester meghűlt az út alatt, és a nyalya beette magát a mellkasába. Mire Braavosba értek, már olyan gyenge volt, hogy a karjukban kellett kivinniük a partra. Akkor még volt egy ezüsttel teli kövér erszényük, ezért Dareon a fogadó legnagyobb ágyát kérte. Az ágy, amit kaptak, nyolc embernek is elég lett volna, így a fogadós ragaszkodott hozzá, hogy ennyi emberért is fizessenek.

– Holnap lemegyünk a kikötőbe – ígérte Sam. – Kérdezősködhetsz, melyik hajó megy legközelebb Óvárosba.

Braavos még így, ősszel is forgalmas kikötő volt. Amint Aemon elég erős lesz az utazáshoz, bizonyára könnyedén találnak majd megfelelő hajót, ami elviszi őket a céljukhoz. A fizetés már keményebb diónak tűnt. Leginkább a Hét Királyságból érkező hajókban reménykedhettek. *Talán egy óvárosi kereskedő, akinek rokonai vannak az éjjeli őrségben. Talán akadnak még, akik tisztelik a Fal őrizőit.*

– Óváros – sípoltá Aemon mester. – Igen. Óvárosról álmodtam, Sam. Megint fiatal voltam, és a fivérem, Egg is velem volt, azzal a nagy lovaggal, akit szolgált. A régi fogadóban ittunk, ahol azt a borzasztóan erős almabort készítik. – Megint megpróbált felülni, de meghaladta az erejét. Néhány pillanat múlva visszahanyatlott. – A hajók – folytatta. – Ott megtaláljuk a választ. A sárkányokról. Tudnom kell.

Nem, gondolta Sam, élelemre és melegre van szükséged, tele gyomorral és a kandallóban pattogó tűzre, nem ezekre a hírekre.

– Éhes vagy, mester? Maradt még egy kis kenyérünk meg egy darab sajtokunk.

– Most nem, Sam. Majd később, ha erősebbnek érzem magam.

– Hogy leszel erősebb, ha nem eszel?

Egyikük sem evett valami sokat a tengeren, főleg Skagos után. Az őszi viharok átkergették őket az egész keskeny tengeren. Néha dél felől jöttek, villámlást és mennydörgést hoztak, és napokig zuhogó fekete esőt. Máskor északról csaptak le rájuk hidegen és könyörtelenül, olyan kegyetlen szél kíséretében, amely áthatolt az emberen. Egyszer olyan hideg volt, hogy Sam arra ébredt, az egész hajót jégtakaró borítja, és úgy csillog, mint a fehér gyöngy. A kapitány le szereltette és a fedélzethez kötöztette az árbocot, hogy az átkelést evezőkkel folytassák. Már egyikük sem evett, amikor megpillantották a Titánt.

A part biztonságában azonban Sam rádöbönt, hogy farkaséhes. Dareonnal és Szegfüvel ugyanez volt a helyzet. Még a gyermek is mohóbban szopott. Aemon azonban...

– A kenyér megszáradt, de kérhetek egy kis szaftot a konyháról, amibe beáztathatjuk – mondta Sam az öregembernek. A fogadós kemény, hideg tekintetű férfi volt, aki gyanakodva fogadta a házában a feketébe öltözött idegeneket, a szakácsa azonban kedvesebb volt nála.

– Nem. De talán egy korty bort?

Nem volt boruk. Dareon megígérte, hogy vesz egy keveset a dalolással keresett pénzből.

– Nemsokára lesz borunk is – mondta Sam kényszeredetten. – Van víz, de nem jó fajta.

A jó víz a nagy, kőből épült vezeték boltívein át érkezett, amit a braavosiak édes vizű folyónak neveztek. A gazdagok bevezették az otthonaikba; a szegények a nyilvános szökőkutaknál töltötték meg vele vödreiket. Sam egyszer elküldte Szegfűt, hogy hozzon egy keveset, megfedkezve róla, hogy a vad leány egész életét Craster erődjében töltötte, és még egy kis vásárvárost sem látott soha. A Braavost alkotó, fű és fák nélküli kőszigeteket és csatornák útvesztője a nyüzsgő idegenekkel, akik érthetetlen nyelven beszéltek, annyira megijesztette, hogy hamarosan elvesztette a térképet, majd eltévedt. Sam egy rég halott tengerúr kőlábánál talált rá zokogva.

– Csak csatornavizünk van – mondta Aemon mesternek –, de a szakács felforralta. Van álombor is, ha kell még.

– Eleget álmodtam. A csatornavíz is megteszi. Segíts, kérlek!

Sam felültette az öreget, és száraz, kicserepesedett ajkához emelte a kupát. A víz fele még így is lefolyt a mellkasára.

– Elég – köhögte Aemon néhány korty után. – Megfulladok. – Reszketett Sam karjában. – Miért ilyen hideg a szoba?

– Nincs több fa.

Dareon dupla árat fizetett a fogadósnak egy kandallóval ellátott szobáért, de egyikük sem gondolta, hogy a tüzelő errefelé ilyen drága. Braavosban nem nőttek fák, csak a hatalmasok udvaraiban és kertjeiben. Az itteniek a hatalmas lagúnát körülvevő külső szigeteken növényeket sem vágják ki, mert ezek szélfogóként védték őket a viharoktól. A tűzifát ehelyett bárkákön szállították ide a folyón és a lagúnán át. Itt még a trágya is drága volt; a braavosiak ló helyett hajóval közlekedtek. Mindez nem számított volna, ha a terv szerint továbbutaznak Óváros felé, de ez lehetetlen volt, amíg Aemon mester ilyen gyenge. Egy újabb út a nyílt tengeren egészen biztosan végzett volna vele.

Aemon keze megmoccant a takarón, és Samé után tapogatózott.

– Le kell mennünk a kikötőbe, Sam.

– Majd ha erősebb leszel. – Az agg mester nem volt abban az állapotban, hogy szembe szállhatott volna a sós peremmel és a parton fújó hideg széllel, Braavos pedig egyetlen hatalmas tengerpartot alkotott. Északra ott volt a Bíbor Kikötő, ahol braavosi kereskedőgályák horgonyoztak a Tengerúr palotája kupolái és tornyai tövében. Nyugatra a Rongszedők Révje terült el, amelyet a többi Szabad Városból, Westerosból, Ibbenből és a távoli, legendás keleti or-

szágokból érkezett hajók töltötték meg. Ezenkívül mindenféle kis mólók, horgonyzóhelyek és régi, szürke rakpartok húzódtak, ahol a rákások, kagylógyűjtők és halászok kötöttek ki, miután egész nap az iszapos lapályokon és a folyó torkolatában dolgoztak. – Nagyon megviselne téged.

– Akkor menj le helyettem – kérte Aemon –, és hozz el nekem valakit, aki látta a sárkányokat.

– Én? – Sam megdöbbsen a kérdés hallatán. – De mester, ez csak mese. A tengerészek meséje. – Ezért is Dareon volt a hibás. A dalnok mindenféle furcsa történettel tért vissza a kocsmákból és bordélyházakból. Sajnos éppen kapatos volt, amikor a sárkányokról szóló történetet hallotta, és nem emlékezett a részletekre. – Lehet, hogy Dareon találta ki az egészet; az énekesek gyakran teszik ezt. Kitalálnak ezt-azt.

– Igaz – felelte Aemon mester –, de még a leghihetlenebb dalban is lehet egy szemernyi igazság. Keresd meg nekem ezt az igazságot, Sam!

– Azt sem tudnám, kit kérdezzek, sem azt, hogyan. Alig beszélek felső-valyriaiul, ha pedig braavosiul szólnak hozzám, a felét sem értem meg annak, amit mondanak. Te több nyelvet tudsz, mint én, ha egy kicsit megerősödsz...

– Mikor leszek erősebb, Sam? Mondd meg nekem!

– Hamarosan. Ha pihensz és eszel. Ha elérünk Óvárosba...

– Nem látom viszont Óvárost, már tudom. – Az öregember erősebben szorította Sam karját. – Hamarosan a fivéreimmel leszek. Némelyikükkel eskü, másokkal vér kötött össze, de mind a testvéreim voltak. És az apám... sohasem gondolta volna, hogy rászáll a trón, és mégis így történt. Mindig azt mondta, ez az ő büntetése a csapásért, ami végzett a fivérével. Remélem, halálában meglegelte a békét, amit az életben sohasem ismerhetett meg. A septonok édes végről dalolnak, a teher letételéről, s utazásról egy távoli, gyönyörű országba, ahol nevetgetünk, szeretgetünk és lakomázhatunk az idők végezetéig... de mi van, ha nem létezik a fény és méz országa, és a halálnak nevezett falon túl csak hideg, sötétség és fájdalom vár ránk?

Fél, értette meg Sam.

– Nem haldokolsz. Csak beteg vagy, ennyi az egész. Elmúlik.

– Ezúttal nem, Sam. Álmodtam... az éj sötétjében az ember feltesz minden kérdést, amit nappal nem mer megkérdezni. Számomra ennyi év után csak egyetlen kérdés maradt. Miért vették el az istenek a látásomat és az erőmet, ugyanakkor miért ítélték arra, hogy ilyen sokáig időzzem itt, megfagyottan és elfeledve? Milyen céljaik lehetnek egy öreg, kimerült emberrel? – Aemon ujjai, foltos bőrbe bújtatott vékony gallyak, megállíthatatlanul reszkettek. – Emlékszem, Sam. Még mindig emlékszem.

Sam nem értette.

– Mire emlékszel?

– Sárkányokra – suttogta Aemon. – Házam dicsőségei és bánata voltak.

– Az utolsó sárkány elpusztult, mielőtt születnél – mondta Sam. – Hogy emlékezhetsz rájuk?

– Látom őket álmaimban, Sam. Vörös csillagot látok az égen, olyan akár egy vérző seb. Még mindig emlékszem a vörös színre. Látom az árnyékukat a havon, hallom bőrszárnyaik csapkodását, érzem forró leheletüket. A fivéreim is sárkányokról álmodtak, és az álmaik végeztek velük, mindegyikükkel. Félig elfelejtett jóslatok peremén egyensúlyozunk, Sam, csodák és iszonyat között, amelyeket senki élő ember fel nem foghat... vagy...

– Vagy? – kérdezte Sam.

– ...vagy nem. – Aemon halkán kuncogott. – Vagy egy vénember vagyok, aki lázasan haldoklik. – Kimerülten lehunyta fehér szemét, majd nagy erőfeszítéssel újra kinyitotta. – Nem lett volna szabad elhagynom a Falat. Havas nagyúr nem tudhatta, de *nekem* látnom kellett volna. A tűz elemészt, de a hideg megőríz. A Fal... de már késő visszatérni. Az Idegen az ajtó előtt várakozik, és nem tágít. Intézőm, hűségesen szolgáltál engem. Hajtsd hát végre még ezt az utolsó, bátor feladatot a kedvemért. Menj le a hajókhoz, Sam! Tudj meg mindent, amit csak

lehet ezekről a sárkányokról.

Sam óvatosan kihúzta a karját az öregember kezéből.

– Megteszem. Ha akarod. Csak... – Nem tudta, mit mondjon még. *Nem utasíthatom vissza.* A Rongyszedők Révje dokkjai és mólói között Dareont is megkeresheti. *Először őt keresem meg, és együtt megyünk a hajókhöz. Visszafelé pedig hozunk élelmet, bort meg tüzelőt. Tüzet rakunk, és eszünk valami jó meleget.* Felállt. – Hát, akkor mennem kell. Szegfű itt lesz. Szegfű, reteszd el az ajtót, miután elmentem. – *Az Idegen az ajtó előtt várakozik.*

Szegfű bólintott, melléhez szorította a gyereket, és a szeme megtelt könnyel. *Megint sírni fog,* gondolta Sam. Ez már neki is sok volt. A kardszíja egy szögön lógott a falon a régi, repedt kürt mellett, amit még Jontól kapott. Lekapta, és felcsatolta a derekára, aztán gömbölyű vállára kanyarította fekete gyapjúköpönyegét, kilépett az ajtón, és lesietett a falépcsőn, amely minden lépésnél megcsikordult a súlya alatt. A fogadónak két bejárata volt, az egyik az utcára, a másik pedig egy csatornára nyílt. Sam az előbbin át távozott, hogy elkerülje a közös helyiséget, ahol a fogadóstól biztosan megkapta volna a nemkívánatos vendégeknek kijáró savanyú pillantást.

A levegő csípős volt, de ezen az éjszakán közel sem volt annyi köd, mint máskor. Sam legalább ezért hálás lehetett. A köd néha olyan sűrűn ült a földön, hogy az ember nem látta a saját lábát. Egy alkalommal egyetlen lépés választotta el tőle, hogy belesétáljon egy csatornába.

Kisfiúként Sam elolvasott egy könyvet Braavos történetéről, és arról álmodozott, hogy egy napon eljut ide. Látni akarta, ahogy a Titán félelmetesen és méltóságteljesen kiemelkedik a tengerből, végig akart hajózni a csatornákon egy kígyóbárkán, el a paloták és templomok mellett, látni akarta a vízi táncukat járó bravokat, akiknek megcsillan a holdfény a pengéjükön. Most azonban, hogy itt volt, semmi mást nem akart, mint itt hagyni az egészséget, és elhajózni Óvárosba.

Felhajtott csuklyával, csapkodó köpönegyszárnyakkal igyekezett a hepehupás utcán a Rongyszedők Révje felé. A kardszíja végig a bokájáig akart csúszni, ezért menet közben folyton fel kellett rángatnia. A kisebb, sötétebb utcákat választotta, ahol csekélyebb volt az esélye, hogy bárkivel találkozzon, de valahányszor felugrott valahol egy macska, szíve kihagyott egy ütemet... és Braavos utcáin hemzsegték a macskák. *Meg kell találnom Dareont,* gondolta. *Az éjjeli őrség embere, a felesküdt testvérem, ketten kitaláljuk, mit tegyünk.* Aemon mesterben semmi erő nem maradt, Szegfű pedig akkor is elveszne itt, ha nem mardosná a bánat, de Dareon... *Nem lenne szabad rosszat gondolnom róla. Lehet, hogy valami baja esett, azért nem jött vissza. Akár halott is lehet, ott fekszik valami sikátorban vérbe fagyva, vagy arccal lefelé úszik a kanálisban.* Éjszakánként a bravók fel-alá parádéztek a városban tarka, cicomás ruhákban, és égtek a vágytól, hogy megmutathassák, hogyan bánnak vékony pengéikkel. Néhányan bármilyen ürüggyel hajlandóak voltak harcolni, másoknak még ürügy sem kellett, Dareonnak pedig éles nyelve és lobbanékony természete volt, különösen ha ivott. *Csak mert valaki énekelni tud a csatákról, még nem biztos, hogy meg is tud vívni egyet.*

A legjobb ivók, fogadók és bordélyok a Bíbor Kikötő és a Holdtó környékén voltak, de Dareon jobban kedvelte a Rongyszedők Révjét, ahol az emberek könnyebben szólaltak meg a közös nyelven. Sam a Zöld Angolnához címzett fogadóban kezdte a keresgélést, majd a Fekete Dereglyésben és Moroggónál folytatta, mert Dareon ezeken a helyeken játszott már. Sehol sem találta azonban. A Ködház előtt több kikötött kígyóbárka várakozott a vendégekre, és Sam megpróbálta megérdeklődni az evezősöktől, nem láttak-e egy feketébe öltözött dalnokot, de az evezősök egyike sem értette meg felső-valyriaiját. *Vagy nem akarják megérteni.* Sam belesett a Nabbo hídjának második boltíve alatt megbúvó, lepusztult borkimérésbe is, amelyben az éppen ott iddógáló tíz ember is alig fért el. Dareon nem volt közöttük. Megpróbálkozott a Számkivetthez címzett fogadóval, a Hét Lámpás házával és a Macskalak nevű bordéllal is, ahol segítséget nem, csak furcsa pillantásokat kapott.

Kifelé menet majdnem beleütközött a Macskalak lámpása alatt ácsorgó két fiatal férfiba. Egyiküknek sötét haja volt, a másiknak világos. A sötét hajú mondott valamit braavosiul.

– Sajnálom – hebegte Sam –, nem értem.

Rémülten próbált elsomfordálni. A Hét Királyságban a nemesek öltöztek százszerű bársonyba, selyembe és brokátba, a parasztok és a köznép pedig nyersgyapjút és gyászos barna vásznat hordott. Braavosban éppen ellenkezőleg volt. A *bravok* járkáltak úgy, mint a pávák, ujjuk a kardjuk markolatát simogatta, és a hatalmasok viseltek szürkét vagy bíbort, olyan kéket, amely majdnem fekete volt, és olyan sötét feketét, akár a holdtalan éjszaka.

– A barátom, Terro azt mondja, olyan kövér vagy, hogy hányingere támadt tőled – közölte a világos hajú kötekedő, akinek bársonykabátja egyik oldalán zöld volt, a másikon pedig ezüstös. – A barátom, Terro azt mondja, megfájdul a feje a kardod csörgésétől. – Közös nyelven beszélt. A másik, kék brokátot és sárga köpönyeget viselő, sötét hajú *bravo*, akinek a neve ezek szerint Terro volt, tett valami megjegyzést braavosiul, mire világos hajú barátja felnevetett, és így folytatta: – A barátom, Terro azt mondja, túlóltözöd a helyzetedet. Talán valami hatalmas úr vagy, hogy feketét hordasz?

Sam legszívesebben elfutott volna, de ha így tesz, minden valószínűség szerint megbotlik a kardszójában. *Ne érij a kardodhoz*, figyelmeztette magát. Elég, ha egyetlen ujjal is hozzáér a markolatához, az egyik vagy a másik kötekedő biztosan kihívásnak tekinti. Szavakat keresett, amelyekkel talán megbékítheti őket.

– Nem vagyok... – Csak ennyit sikerült kinyögnie.

– Nem úr – hallatszott egy gyerek hangja. – Az éjjeli őrségben van, te ostoba. *Westerosból*. – Egy kislány lépett a fénykörbe, hínárral teli taligával. Koszos, vézna teremtés volt, hatalmas csizmában és kócos, ápolatlan hajjal. – Van egy másik is odalent a Boldog Kikötőben, aki a Matróz Feleségének énekel – közölte a két kötekedővel. Aztán Samhez fordult: – Ha megkérdezik, ki a leggyönyörűbb nő a világon, feleld azt, hogy a Fülemlé, különben kihívnak. Akarsz venni kagylót? Már az összes osztrigámat eladtam.

– Nincs pénzem – felelte Sam.

– Nincs pénze! – gúnyolódott a világos hajú kötekedő. Sötét hajú barátja elvigyorodott, és mondott valamit braavosiul. – A barátom, Terro fázik. Légy olyan jó, kövér barátunk, és add oda neki a köpönyeget!

– Azt se tedd! – figyelmeztette a talicskás lány. – Különben a csizmád lesz a következő, és nemsokára meztelen leszel.

– A túl sokat nyávogó kiscicák a kanálisban végzik – figyelmeztette a világos hajú *bravo*.

– Nem, ha van karmuk! – És hirtelen kés jelent meg a lány bal kezében. Pengéje vékony volt, mint ő maga. A Terro nevezetű mondott valamit világos hajú barátjának, és vihorászva faképnél hagyták őket.

– Köszönöm – mondta Sam a lánynak, miután a másik kettő elment.

A kés eltűnt.

– Ha kardot viselsz éjszaka, azt jelenti, hogy ki lehet hívni téged. Harcolni *akartál* velük?

– Nem... – A hangja olyan vékony volt, hogy Sam is megdöbbsen rajta.

– Tényleg az éjjeli őrségben vagy? Még sohasem láttam ilyen fekete testvért, mint te. – A lány a talicskára mutatott. – Megeheted az utolsó kagylókat, ha akarod. Sötét van, már senki sem fogja megvenni őket. A Falhoz hajózol?

– Óvárosba. – Sam kivette az egyik sült kagylót, és felfalta. – Hajóra várunk.

A kagyló nagyon jó volt. Evett még egyet.

– A kötekedők nem törődnek azzal, akinek nincs kardja. Még az olyan ostoba tevépöcsök sem, mint Terro és Orbelo.

– Te ki vagy?

– Senki. – A lány halbúzt árasztott. – Régen voltam valaki, de már nem vagyok. Ha akarsz, hívhatsz Macskának. Ki vagy te?

– Samwell, a Tarly házból. Beszéled a közös nyelvet.

– Az apám a *Nymeria* evezősmestere volt. Egy kötekedő ölte meg, mert azt mondta, az anyám szebb volt, mint a Fülemlé. Nem egy ilyen, mint akikkel találkoztál, hanem igazi *bravo*. Egy napon elvágom a torkát. A kapitány azt mondta, a *Nymerián* nincs szükség kis-

lányokra, ezért kitett. Brusco befogadott, és adott egy taligát. – Felpillantott rá. – Melyik hajóval utaztok el?

– Az *Ushanora úrnőn* vettünk helyet.

A lány gyanakodva nézett rá.

– Már elment. Nem tudad? Napokkal ezelőtt elhajózott.

Tudom, felelhette volna Sam. Ő és Dareon a mólón állva figyelték, ahogy az evezői egyszerre emelkednek és süllyednek, s a hajó a Titán, majd a nyílt tenger felé veszi az útját. „Hát – sóhajtott a dalnok –, ez elment.” Ha Sam bátrabb, belehajítja a vízbe. Ha arról volt szó, hogy a ruhát kell leimádkozni egy lányról, Dareon szavai csöpögtek a méztől, a kapitány kabinjában azonban valahogy Samnek kellett beszélnie, neki kellett megpróbálnia meggyőzni a braavosit, hogy várja meg őket. „Már három napot vártam erre az öregemberre – felelte a kapitány. – A hajófenék tele van, és az embereimnek is megvolt a búcsúdugás a feleségükkel. Veletek vagy nélkületek, de az *Úrnő* dagálykor elhajózik.

– Kérlek! – könyörgött Sam. – Csak még néhány nap, nem kérek többet! Míg Aemon mester visszanyeri az erejét.

– Nincs ereje. – A kapitány az előző éjjel elment a fogadóba, hogy a saját szemével lássa Aemon mestert. – Öreg és beteg, és nem akarom, hogy az én *Úrnőmön* haljon meg. Maradj velem, vagy hagyd itt, nekem mindegy. Én elhajózom. – Ami azonban még rosszabb volt, a kapitány nem volt hajlandó visszafizetni az átkelés árát, vagyis az ezüstöt, amivel Óvárosba kellett volna eljutniuk. – Megvettétek a legjobb kabinomat. Ott van, rátok vár. Ha mégis úgy döntötök, hogy nem költöztök be, az nem az én hibám. Miért érjen miatta veszteség?

Mostanra már Alkonyvölgynél járnánk, gondolta Sam gyászosan. *Sőt, talán Pentost is elérjük volna, ha kedvezők a szelek.*

Ezek a dolgok azonban nemigen érdekelhették a taligás lányt.

– Azt mondtad, láttál egy dalnokot...

– A Boldog Kikötőben. El fogja venni a Matróz Feleségét.

– Elveszi?

– Ő csak azokkal bújik ágyba, akik elveszik őt.

– Hol van a Boldog Kikötő?

– A Komédiás Hajójával szemben. Meg tudom mutatni az utat.

– Tudom az utat. – Sam már látta a Komédiás Hajóját. *Dareon nem házasodhat meg! Elmondta az esküt!* – Mennem kell.

Futásnak eredt. Az út hosszú volt a síkos macskaköveken. Nem telt bele sok idő, máris alig kapott levegőt. Nagy, fekete köpönyege hangosan csapkodott mögötte, egyik kezével kardszíját kellett tartania futás közben. Az a kevés ember, akivel találkozott, furcsán bámult rá, egy macska pedig felágaskodott, és haragosan rásziszegett. Mire elérte a hajót, már tántorgott a kimerültségtől. A Boldog Kikötő ott volt az utca túlsó oldalán.

Alighogy lihegve és vörös arccal beesett, egy félszemű nő azonnal a nyakába vetette magát.

– Ne! – tiltakozott Sam. – Nem ezért jöttem.

A nő braavosiul válaszolt.

– Nem beszélem ezt a nyelvet – mondta Sam felső-valyriaiul. A szobában gyertyák égtek, a kandallóban pedig tűz pattogott. Valaki egy hegedűt kínzott, és két lányt is látott, akik egymás kezét fogva egy vörös pap körül táncoltak. A félszemű nő a mellkasának nyomta kebleit. – Ne csináld ezt! Nem azért jöttem!

– *Sam!* – hallatszott Dareon ismerős hangja. – Engedd el, Yna, ez Sam, a gyilkos! Az én felesküdt testvérem!

A félszemű nő elengedte a nyakát, de kezét a karján tartotta. Az egyik táncos odakiáltott neki:

– Engem is meggyilkolhat, ha akar!

– Szerinted megengedné, hogy megfogjam a kardját? – kérdezte a másik.

A mögöttük lévő falra festett bíbor galleas legénységét kizárólag nők alkották, akik comb-

középig érő csizmát viseltek, és semmi egyebet. Az egyik sarokban tyroshi tengerész aludt részeg kábulatban, és hatalmas, skarlátvörös szakállába horkolt. Kicsit arrébb egy hatalmas keblű, idősebb asszony fekete-vörös tollakkal ékesített, tagbaszakadt nyár-szigetivel kártyázott. Az egész multság kellős közepén pedig ott ült Dareon, és az ölében lévő nő nyakába fúrta az arcát. Fekete köpönyege a nőn volt.

– Gyilkos! – kiáltotta oda az énekes részegen. – Gyere, bemutatlak nagyságos feleségemnek! – Dareon haja homok volt és méz, mosolya meleg. – Szerelmes dalokat énekeltem neki. A nők elolvadnak, mint a vaj, ha énekelek. Hogy állhattam volna ellen ennek az arcnak? – Csókot nyomott a nő orrára. – Asszony, csókold meg Gyilkost, ő a fivérem!

Amikor a lány felállt, Sam látta, hogy a köpönyeg alatt meztelen.

– Ne fogdosd ám a feleségemet, Gyilkos! – figyelmeztette Dareon nevetve. – De ha valamelyik hűgát akarod, szolgálj ki magad! Azt hiszem, még mindig van elég pénzem.

Pérez, amin ételt vehettünk volna, gondolta Sam, pénz, amin fát vehettünk volna, hogy Aemon mester ne fázzon.

– Mit műveltél? Te nem *házasodhatsz meg!* Letetted az esküt, ugyanazt, mint én. Ezért a fejedet vehetik!

– Csak erre az éjszakára vagyunk házasok, Gyilkos. Ezért még Westeroson sem veszi a fejedet senki. Hát te sohasem mentél Vakondvárosba elásott kincset keresni?

– Nem. – Sam elvörösödött. – Én soha...

– És mi van a vad nőszeméllyel? Biztos megdugdád egypárszor. Azok az erdőben töltött éjszakák, amikor egymás mellett kuporogtatok a köpönyeged alatt... ne mondd nekem, hogy egyszer sem vágta be neki! – Az egyik szék felé intett. – Ül le, Gyilkos! Fogj egy pohár bort. Fogj egy szajhát. Fogd meg mindkettőt!

Sam nem kért bort.

– Megígérted, hogy szürkület előtt visszajössz, és hozol bort meg ételt.

– Hát így ölted meg azt a Mást? Halálra szidta? – nevetett Dareon. – Ő a feleségem, nem te. Ha nem vagy hajlandó inni az esküvőmre, tűnj el innét!

– Gyere velem! – kérte Sam. – Aemon mester felébredt, és hallani akar ezekről a sárkányokról. Vérző csillagokról beszél, meg fehér árnyakról, meg álmokról és... ha sikerülne többet megtudnunk ezekről a sárkányokról, talán megnyugodna egy kicsit. Segíts nekem!

– Holnap. A nászéjszakámon nem. – Dareon feltápászkodott, kézen fogta a feleségét, és maga után vonszolva a nőt, a lépcső felé indult.

Sam elállta az útját.

– *Megígérted*, Dareon! Elmondtad a szavakat. A testvérem vagy!

– Westeroson. Szerinted ez itt Westeros?

– Aemon mester...

– ...haldoklik. Az a csíkos gyógyító is megmondta, akire kidobta az összes ezüstünket. – Dareon arca megkeményedett. – Vagy fogj egy lányt, vagy menj innen, Sam! Tönkreteszed a menyegzőmet.

– Elmegyek – felelte Sam –, de te is velem jössz.

– Nem. Végeztem veled. Végeztem a *feketével!* – Dareon letépte a köpönyegét meztelen feleségéről, és Sam arcába vágta. – Nesze! Dobd rá ezt a rongyot a vénemberre, ez talán majd melegen tartja. Nekem nincs szükségem rá. Én nemsokára bársonyba öltözöm. Egy év múlva bundában járok, és azt eszem...

Sam megütötte.

Nem gondolkodott rajta. A keze egyszer csak ökölbe szorult, elrepült, és a dalnok arcába vágódott. Dareon káromkodott, meztelen felesége felsikoltott, Sam pedig az énekesre vetette magát, és hanyatt egy alacsony asztalra sodorta. Körülbelül egyforma magasak voltak, de Sam kétszer annyit nyomott, és most az egyszer dühe még félelmét is elnyomta. Arcon és gyomron ütötte az énekest, aztán két kézzel öklözni kezdte a vállát. Amikor Dareon elkapta a csuklóját, Sam a képébe fejtelt, amitől felrepedt az ajka. Dareon elengedte, mire ő betörte az orrát is. Va-

lahol felnevetett egy férfi, egy nő pedig szitkozódott. A küzdelem lassulni kezdett, mintha két fekete légy dulakodott volna egy borostyánkőben. Aztán valaki lerángatta Samet az énekesről. Sam ezt a valakit is megütötte, ám ekkor egy kemény tárgy csapódott a fejéhez.

A következő pillanatban már odakint volt, fejfelé előre repült a ködben. Egy szemvillanásra fekete vizet látott maga alatt, aztán a kanális betöltötte a látómezejét, és az arcába vágódott.

Sam elsüllyedt, mint egy kő, mint egy szikla, mint egy hegy. A sötét, hideg és sós víz belement a szemébe, felnyomult az orrába. Amikor megpróbált segítségért kiáltani, még többet nyelt. Rugdalózott, kapálózott, megfordult a víz alatt. Az orrából buborékok törtek elő. *Ússz*, biztatta magát, *ússz!* Amikor kinyitotta a szemét, a só csípte és elvakította. Egy röpke pillanatra sikerült a felszínre bukkannia, levegő után kapott, és egyik kezével kétségbeesetten úszni próbált, miközben a másikkal a csatorna falán kaparászott. A kő azonban nedves volt és síkos, így nem tudott megkapaszkodni rajta. Megint elsüllyedt.

Sam érezte, ahogy a hideg víz áthatol a ruháján, és eláztatja a bőrét. A kardszíja lecsúszott a lábára, és a bokája köré csavarodott. *Meg fogok fulladni*, gondolta vak, sötét pánikban. Eszeveszetten kapálózott, igyekezett visszaküzdeni magát a felszínre, az arca azonban ehelyett a kanális aljának ütközött. *Fejjel lefelé vagyok*, hasított belé a felismerés, *megfulladok*. Valami megmozdult az egyik csapkodó karja alatt, és átsiklott az ujjai között. Egy angolna vagy egy hal lehetett. *Nem fulladhatok meg, Aemon mester meghal nélkül, Szegfünek pedig nem marad senkije. Úsznom kell, muszáj...*

Hatalmas csobbanást hallott, és valami a hóna alá és a mellkasára tekeredett. *Az angolna*, ez volt az első gondolata, *az angolna kapott el, és most lefog húzni*. A szája kiáltásra nyílt, de csak még több vizet nyelt. *Megfulladtam*, gondolta még egyszer utoljára. *Ó, az istenek kegyelmezzenek, megfulladtam*.

Amikor kinyitotta a szemét, a hátán feküdt, és egy hatalmas nyár-szigeti a hasát nyomkodta sonkányi ökleivel. *Hagyd abba, fáj*, próbált felkiáltani, de szavak helyett vizet öklendezett, és elkeseredetten felnyögött. Ott hevert a macskaköveken egy sós tócsában, csuromvizesen, és minden ízében reszketett. A nyár-szigeti megint gyomron vágta, és még több víz lövellt ki az orrán.

– Hagyd abba! – nyöszörögte Sam. – Nem fulladtam meg. Nem fulladtam meg.

– Nem. – Hatalmas, fekete, szintén víztől csöpögő megmentője fölébe hajolt. – Sok tollal tartozol Xhondónak. A víz tönkretette Xhondo szép kabátját.

Sam látta, hogy tényleg így van. A tollakkal ékesített kabát ázottan és mocskosan tapadt a fekete férfi széles vállára.

– Nem akartam...

– ...úszni? Xhondo látta. Túl sok fröcskölés. A kövér embereknek lebegniük kell. – Hatalmas, fekete markába kapta a zekéjét, és talpra rántotta Samet. – Xhondo másodkapitány a *Fahéjszellőn*. Sok nyelvet beszél, egy kicsit. Bent Xhondo nevet, amikor lát téged ütni az énekest. És Xhondo hall. – Az arcán széles, féhéren csillogó mosoly terült szét. – Xhondo ismeri ezeket a sárkányokat.

JAIME

Reméltem, hogy mostanra megunod ezt a nyomorult szakállat. A sok szőrtől úgy nézel ki, mint Robert.

A nővére ezüstös myri csipkével kivert ujjú, jádezőld köntösre cserélte gyászruháját, nyakában aranyláncon galambtojás nagyságú smaragd függött.

– Robert szakálla fekete volt. Az enyém aranszínű.

– Arany? Vagy ezüst? – Cersei kitépett egy szőrszálat az álla alól, és felemelte. Szürke volt. – Minden szín kikopik belőled, fivérem. Egykori önmagad szelleme vagy csupán, sápadt, nyomorult teremtmény. És mindig olyan vértelen ebben a fehérben. – Elpöccintette a szőrszálat. – Jobban tetszenél vörösben és aranyban.

Nekem pedig jobban tetszenél a napfényben, ahogy a vízcseppek megcsillannak meztelen bőrödön. Szerette volna megcsókolni, bevinni a hálóterembe, az ágyra hajítani... Lancellel és Osmund Feketeüsttel meg Holdfiúval kefélt...

– Egyezséget ajánlok neked. Ments fel ez alól a szolgálat alól, és tiéd a borotvapengém.

Cersei arca megkeményedett. Fűszeres forralt bort ivott, és szerecsendió illatát árasztotta.

– Üzletelni merészelsz velem? Muszáj figyelmeztetnem rá, hogy engedelmességet fogadtál?

– A király védelmére esküdtem fel. Mellette a helyem.

– Ott a helyed, ahová küld.

– Tommen minden papírra rányomja a pecsétjét, amit elébe tolsz. Ez a te műved, és ostobaság. Miért nevezted ki Davent Nyugat Örzőjévé, ha nincs bizodalmaid benne?

Cersei leült az egyik ablak mellé, a szabadban a Segítő Tornyának megfeketedett romjai látszóttak.

– Miért vonakodsz, ser? A kezeddal együtt talán a bátorságod is odalett?

– Megfogadtam Stark úrnőnek, hogy soha többé nem fogok fegyvert a Starkok vagy a Tullyk ellen.

– Részegen tetted ezt az ígéretet, s közben kardot szorítottak a torkodhoz.

– Hogy védjem meg Tomment, ha nem vagyok mellette?

– Úgy, hogy legyőződ az ellenségeit. Apánk mindig azt mondta, hogy egy ügyes kardvágás minden pajzsnál jobb védelem. Igaz, hogy a kardvágáshoz kézre is szükség van, de talán egy megnyomorított oroszlán is képes félelmet ébreszteni. Zúgót akarom. Brynden Tullyt akarom láncra verve vagy holtan. Valakinek pedig Harrenhalban is rendet kell tennie. Sürgősen szükségünk van Wylis Manderlyre, feltéve, ha még mindig él és fogoly, de a helyőrség egyetlen madarunkra sem válaszolt eddig.

– Harrenhalban Gregor emberei vannak – emlékeztette Jaime. – A Hegy pedig a kegyetlen és ostoba embereket szerette. A legvalószínűbb, hogy megették a hollóidat, levellestül-mindenestül.

– Ezért küldelek téged. Előfordulhat, hogy téged is megesznek, bátor fivérem, de remélem, gyomorrontást okozol nekik. – Cersei kisimitotta a szoknyáját. – Az az óhajom, hogy távollétedben Ser Osmund irányítsa a Királyi Testőrséget.

...Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is...

– Ezt nem te döntöd el. Ha mindenképpen el kell mennem, a távollétemben Ser Loras lesz a parancsnok.

– Ez valami tréfa? Tudod, hogyan érzek Ser Lorasszal kapcsolatban.

– Ha nem küldted volna el Balon Swannt Dorne-ba...

– Ott van rá szükségem. A dorne-iakban nem lehet megbízni. Az a vörös kígyó Tyrion bajnokának ajánlkozott, vagy már elfelejtetted? Nem hagyom ott a lányomat szabad prédának! És *nem* tűröm, hogy Loras Tyrell parancsoljon a Királyi Testőrségnek.

– Ser Loras három olyan férfival felér, mint Ser Osmund.

– A férfiaságról alkotott fogalmaid némileg megváltoztak, fivérem.

Jaime érezte, ahogy felizzik a haragja.

– Igaz, Loras nem bámulja úgy a melledet, mint Ser Osmund, de nem gondolnám...

– Gondolkodj ezen! – Cersei pofon ütötte.

Jaime meg sem próbálta háritani az ütést.

– Úgy látom, vastagabb szakállra lesz szükségem, hogy megvédjen a királynőm simogatásától.

Nagyon szerette volna letépni róla a köntösét, és csókká szelídíteni a pofonjait. Már máskor is megtette, amikor még volt két jó keze.

A királynő szeme zöld jégként csillogott.

– Jobb lesz, ha távozol, ser.

...Lancellel, Osmund Feketeüsttel és Holdfiúval...

– Nemcsak csonka, de süket is vagy? Az ajtót a hátad mögött találod, ser!

– Ahogy parancsolod.

Jaime sarkon fordult, és távozott.

Az istenek kacagtak. Cersei sohasem viselte jól, ha útját állták, ezt eddig is tudta. Szelídebb szavak talán hatottak volna rá, de mostanában elég volt megpillantania a nővérét, máris haragra gerjedt. Valahol örült, hogy itt hagyhatja Királyvárt. Felfordult a gyomra Cersei talpnyalóitól és bolondjaitól. Addam Marbrand szerint Bolhavégen csak úgy emlegették őket, hogy „a legkisebb tanács”. Qyburn pedig... lehet, hogy megmentette Jaime életét, de akkor is egy Véres Komédiás volt. „Qyburn bűzlik a titkoktól”, figyelmeztette Cerseit, de a nővére csak nevetett. „Mindannyiunknak vannak titkai, fivérem”, felelte.

...Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is...

A Vörös Torony istállója előtt negyven lovag és ugyanannyi kísérő várt rá. A fele a Lannisterekre felesküdt nyugati volt, a többi pedig nemrég kétes értékű barátta vedlett egykori ellenség. Záporerdei Ser Dermot vitte Tommen lobogóját, Vörös Ronnet Connington pedig a Királyi Testőrség fehér zászlóját. Egy Paege, egy Piper és egy Peckledon osztozott a megtisztelő feladaton, hogy a parancsnok fegyverhordozói lehettek. „A barátaidat tartsd magad mögött, az ellenséget pedig ott, ahol jól láthatod!”, tanácsolta neki egyszer Sumner Crakehall. Vagy talán az apja volt az?

Poroszka lónak egy sötét pejt, csatalónak pedig egy pompás szürke csödört választott Jaime már nagyon régen adott utoljára nevet a lovainak; túl sokukat látta elpusztulni a csatában, és csak nehezebb volt, ha nevet adott nekik. Amikor azonban a Piper kölyök elkezdte Becsületnek és Dicsőségnek hívni őket, nevetett, és hagyta, hogy a nevek rajtuk maradjanak. Dicsőség Lannister-vörös lószerszámot viselt, Becsületet pedig a Királyi Testőrség fehérjével vértették fel. Josmyn Peckledon tartotta a poroszka ló kantárszárát, míg Ser Jaime felült a nyeregbe. A fegyverhordozó vékony volt, mint egy lándzsa, hosszú karral és lábbal, zsíros, egérszürke hajjal, az arcát puha, barackszerű pihe borította. Köpönyege Lannister-vörös volt, kabátján azonban saját házának tíz, sárga mezőben elrendezett, bíborszínű halát viselte.

– Uram – kérdezte a legény –, óhajtod az új kezedet?

– Viseld, Jaime! – nógatta Kayce-i Ser Kennos. – Integess az embereknek, hadd legyen mit mesélniük a gyerekeiknek!

– Azt hiszem, inkább nem. – Jaime nem akarta arany hazugságba ringatni a tömeget. *Hadd lássák a csonkot. Hadd lássák a nyomorékot.* – De nyugodtan pótdold, ami belőlem hiányzik, Ser Kennos. Integess mindkét kezedd, és ha akarod, a lábadat is lengetheted.

Baljába fogta a kantárt, és megfordította a lovát.

– Payne! – kiáltotta, miközben a többiek is alakzatba rendeződtek. – Te lovagolsz mellett.

Ahogy Ser Ilyn Payne Jaime mellé ügetett, úgy festett, mint egy koldus a bálban. Sodronyinge vén volt és rozsdás, az alatta viselt bőrmellény pedig erősen koszos. Sem a fickón, sem a lován nem látszott semmilyen címer; a pajzsa már a színét is elvesztette, nemhogy címerét. Komor arcával és mélyen ülő, üres szemével Ser Ilyn akár maga a Halál is lehetett volna... ahogy éveken át az is volt.

De többé már nem. Ser Ilyn volt Jaime vételárának a fele, amiért hajlandó volt jó és engedelmes játék parancsnokként szó nélkül lenyelni gyerekkirálya parancsait. A másik fele Ser Addam Marbrand volt. „Szükségem van rájuk”, közölte a nővérével, Cersei pedig nem ellenkezett. *Valószínűleg örül, hogy megszabadul tőlük.* Ser Addam Jaime gyerekkori barátja volt, a néma hóhér pedig apjuk kíséretéhez tartozott, ha tartozott egyáltalán bárhová is. Payne a Segítő őrségének a parancsnoka volt, ám egyszer hallották azzal kérkedni, hogy Tywin nagyúr uralkodik a Hét Királyságban, s ő mondja meg Aerys királynak, mit tegyen. Aerys Targaryen ezért kivágta a nyelvét.

– Nyissátok ki a kaput! – parancsolta Jaime, a Vadkan pedig elkiáltotta magát öblös hangján:

– *NYISSÁTOK KI A KAPUT!*

Mace Tyrellt több ezren búcsúztatták az út szélén, amikor dob- és hegedűszó kíséretében kivonult a Sárkapun. Fiúcskák csatlakoztak a menethez, s felszegett fejjel, ütemesen lépkedtek a Tyrell-katonák mellett, nővéreik pedig csókokat dobáltak az ablakokból.

Ma nem így történt. Csupán néhány szajha kiáltott le ajánlatokat az elhaladó csapatnak, egy húsos pitét áruló fickó pedig a portékáját kínálta. A Vargák terén két rongyos veréb szónokolt több száz köréjük gyűlt közembernek, s végítélettel fenyegette az istentelen embereket és a démonhívőket. A tömeg szétvált, hogy utat engedjen a menetoszlopnak, a verebek és a vargák egyaránt fakó tekintettel bámultak rájuk.

– Szeretik a rózsák illatát, de nem kedvelik az oroszánokat – jegyezte meg Jaime. – A nővérem jobban tenné, ha ezt megjegyezné magának.

Ser Ilyn nem válaszolt. *Tökéletes társ a hosszú útra. Élvezni fogom a vele való beszélgetést.*

A parancsnoksága alá rendelt csapat nagyobb része a városfalon kívül várta; Ser Addam Marbrand a felderítőivel, Ser Steffon Swyft és a felszerelést szállító oszlop, az öreg Jó Ser Bonifer Szent Száza, Sarsfield lovas íjásza, Gulian mester négy ketrecre való hollóval, kétszáz fős nehézlovasság Ser Flement Brax vezényletével. Mindent összevetve nem túl nagy sereg; összesen nem érte el az ezer főt. Zúgónál azonban legkevésbé számbeli erőre volt szükség. Egy Lannister-sereg már körülvette a várat, s velük volt egy még nagyobb létszámú Freyhaderő is; az utolsó madár szerint az ostromlóknak nehézségeik voltak az élelemellátással. Brynden Tully tisztára seperte a vidéket, mielőtt visszavonult volna a falak mögé.

Nem mintha sok sepregetésre lett volna szükség. Abból ítélve, amit a folyóvidékből látott, szinte egyetlen vetés sem úszta meg a felégetést, egyetlen város sem a kifosztást és egyetlen szűz sem a megbecstelenítést. *A drága nővérem most engem küld ide, hogy befejezzem Amory Lorch és Gregor Clegane művét.* A gondolat keserű szájját hagyott maga után.

Ilyen közel Királyvárhoz a királyi út biztonságos volt, amennyire csak egy út ilyen időkben biztonságos lehet, de Jaime azért előreküldte Marbrandet és a felderítőit.

– Robb Starknak sikerült meglepnie a Suttogó erdőben – mondta. – Ez soha többé nem történhet meg.

– A szavamat adom rá. – Marbrand határozottan megkönnyebbültnek tűnt, amiért újra lóháton ülhetett, és saját házának szürke köpönyegét viselhette a városi őrség arany gyapjú egyenruhája helyett. – Ha bármilyen ellenség bukkan fel egy tucat mérföldön belül, időben értesülsz róla!

Jaime szigorúan megparancsolta, hogy senki sem hagyhatja el az oszlopot az engedélye nélkül. Máskülönb tudta, hogy az unatkozó úrfik fel-alá vágatnának a földeken, szétkerget-

nék a jószágot, és letaposnák a vetést. A város közelében még lehetett teheneket és birkákat látni; akadt alma a fákon és bogyó a bokrokon, itt-ott állt még az árpa, a zab és a téli búza is, az úton ökrös szekerekkel és lovas kocsikkal találkoztak. Tudta, hogy kicsit távolabb a helyzet korántsem ilyen rózsás.

Jaime majdnem elégedettnek érezte magát, ahogy a sereg élén lovagolt a hallgatag Ser Ilynnel az oldalán. A nap kellemesen melegítette a hátát, a szél pedig úgy simogatta a haját, mint egy asszony ujjai. Amikor a Kis Lew Piper odalovagolt hozzá egy szederrel teli sisakkal, Jaime megevett egy marékkal, és mondta a fiúnak, hogy a maradékot ossza meg a fegyverhor-dozóval és Ser Ilyn Payne-nel.

Payne számára láthatólag éppen olyan kényelmes volt a hallgatás, mint a rozsdás sodrony-ing és a kopott bőr. Lova patái ütemesen kopogtak, és valahányszor megmozdult a nyeregben, kardja megzörrent a hüvelyében, de ezt leszámítva semmilyen hangot nem hallatott. Bár him-lőhelyes arca komor maradt, tekintete pedig hideg, akár a téli tó jege, Jaime érezte, örül, amiért eljött. *Választás elé állítottam*, emlékeztette magát. *Visszautasíthatott volna, és megmaradha-tott volna királyi ítélet-végrehajtnak.*

Ser Ilyn kinevezése Robert Baratheon menyegzői ajándéka volt arája apjának, és kényelmes állás Payne-nek kárpoztásként a nyelvért, amit a Lannister-ház szolgálatában veszített el. Re-mek bakó vált belőle. Egyetlen kivégzést sem kontárkodott el, és ritkán volt szüksége második csapásra. Ezenkívül némasága rettegést keltett az emberekben. Nem sokszor fordult elő, hogy a királyi ítélet-végrehajtó ennyire hivatására termett személy lett volna.

Amikor Jaime elhatározta, hogy magával viszi, felkereste Ser Ilyn lakrészét az Árulók sétá-nyának végén. A zömök, félkör alaprajzú torony felső emeletén lévő cellákat olyan foglyoknak tartották fenn, akiknek kijárt bizonyos fokú kényelem, például váltságdíjra váró lovagoknak vagy nemes úrfiúknak. Az igazi börtön bejárata a földszinten volt, egy kovácsoltvas ajtó és egy másik, szilánkosra hasadozott szürke faajtó mögött. A közbeeső szinteken lévő szobákat a fő-porkoláb, a fővallató és a királyi ítélet-végrehajtó számára tartották fenn. Az ítélet-végrehajtó hóhér volt, de hagyományosan ő felügyelte a börtönt és annak személyzetét is.

Erre a feladatra Ser Ilyn Payne teljesen alkalmatlan volt. Mivel sem írni, sem olvasni, sem pedig beszélni nem tudott, Ser Ilyn az alárendeltjeire hagyta a börtön működtetését, akik pedig olyanok voltak, amilyenek. A királyságnak ugyanakkor a második Daeron óta nem volt főval-latója, az utolsó főporkoláb pedig posztókereskedő volt, aki Kisujjtól vásárolta a tisztséget, még Robert uralkodása alatt. Pár évig nyilván remek nyereséget húzott belőle, míg el nem kö-vette azt a hibát, hogy néhány más gazdag bolonddal szövetkezve Stannisnek akarta juttatni a Vastrónust. „Agancsosoknak” nevezték magukat, ezért Joff agancsokat szögeztetett a fejükre, mielőtt lehajította őket a városfalról. Így hát a görbe hátú Hosszúvizes Rennifer, a segédbör-tönőrök főnöke – aki vég nélkül arról beszélt, hogy van benne „egy csepp sárkány” – nyitotta ki Jaime-nek a börtönajtókat, és vezette fel a fal mentén futó keskeny lépcsőn oda, ahol Ilyn Payne élt immár tizenöt esztendeje.

A helyiségben rothadó étel büze terjengett, a gyékényszőnyegen pedig csak úgy nyüzsögtek a férgek. Amikor Jaime belépett, majdnem rátaposott egy patkányra. Payne pallosa egy kecs-ke-lábú asztalon hevert, mellette fenőkő és olajos rongy. Az acél makulátlanul tiszta volt, az éle kéken csillogott a sápadt fényben, de a padlón koszos ruhák hevertek, a szanaszét szórt sod-ronyong- meg páncéldarabok pedig csak úgy vöröslöttek a rozsdától. Jaime meg sem tudta vol-na számolni a törött borospalackokat. *Ez az ember nem törődik semmivel, csak a gyilkolással*, gondolta. Ekkor lépett ki Ser Ilyn egy hálósobából, ahonnan a túlcsonduló éjjeliedények éme-lyítő büze áradt.

– Öfelsége azt parancsolta, hogy hódítsam vissza a folyóvidéket – közölte vele Jaime. – Szeretném, ha velem tartanál... ha hajlandó vagy lemondani minderről.

A válasz néma csend és hosszú, rezzenéstelen pillantás volt. Ám amikor már éppen sarkon fordult volna, hogy távozzon, Payne bólintott. *És most itt lovagol mellettem.* Jaime az útítárs-ára pillantott. *Talán van még remény mindkettőnknek.*

Aznap éjjel egy domb mellett ütöttek táborn, amelyen a Hayfordok vára állt. Napnyugtára vagy száz sátor nőtt ki a domb tövében, az itt folydogáló patak mentén. Jaime maga állította fel az őrséget. Nem számított veszélyre ilyen közel a városhoz, de Stafford nagybátyja is biztonságban érezte magát az Ökörgázlónál. A legjobb volt, ha nem kockáztat.

Amikor megérkezett a várból a meghívás, hogy vacsorázzon Hayford úrnő várnagyával, Jaime magával vitte Ser Ilynt, Ser Addam Marbrandet, Ser Bonifer Hastyt, Vörös Ronnet Conningtont, a Vadkant és még egy tucat más lovagot és nemesifjút.

– Azt hiszem, most illene viselnem a kezemet – jegyezte meg Pecknek, mielőtt elindultak.

A legény nyomban odahozta neki. A kéz aranyból készült, és nagyon élethű volt: a körmöket igazgyöngyberakások helyettesítették, az ujjak és a hüvelykujj félig begömbült, hogy meg lehessen fogni velük egy kupát. *Harcolni ugyan nem tudok, de inni legalább igen*, mészázott Jaime, miközben a fiú meghúzta a szíjakat, amelyek a csonkhoz rögzítették. „Ettől a naptól kezdve az emberek Aranykéznek fognak nevezni, uram!”, jelentette ki a fegyverkovács, amikor először feltette Jaime csuklójára. *Tévedett. A halálom napjáig Királyölő maradok.*

Az aranykéz sok elragadtatott megjegyzésre adott okot vacsora közben, legalábbis míg Jaime fel nem döntött vele egy borral teli serleget. Ekkor hagyta el a türelme.

– Ha ennyire csodálsz ezt a rohadt kezet, csapd le a sajátodat, és a tiéd lehet! – förmedt Flement Braxra. Ezután senki sem beszélt többet a kezéről, és sikerült végre nyugodtan meginnia egy kis bort.

A vár úrnőjét, egy pufók, totyogó kislányt még egyéves kora előtt hozzáadták Jaime unokatestvéréhez, Tyrekhez, tehát házassága révén Lannisternek számított. Ermesande úrnőt illendően fel is vonultatták előttük kicsiny aranybrokát köntösében, amelyre apró jádekövecskékből a Hayford-ház zöld rácsos-hullámos címerét rakták ki. Az ifjú hölgy azonban hamarosan éktelen sivalkodásba kezdett, mire a szoptatós dajkája fürgén kisurrant vele a szobából, hogy ágyba dugja.

– Nincsenek hírek a mi Tyrek urunkról? – kérdezte a várnagy, miközben felszolgálták a pizstrángot.

– Semmi.

Tyrek Lannister a királyvári zavargások alatt tűnt el, amikor maga Jaime még Zúgóban raboskodott. A fiú most tizennégy körül járt, ha egyáltalán életben volt még.

– Magam is kerestettem, Tywin nagyúr parancsára – szólalt meg Addam Marbrand, miközben a halával foglalatoskodott. – De én sem találtam többet, mint előttem Bywater. Utoljára lóháton látták, amikor a tömeg átszakította az aranyköpönyegesek sorfalát. Utána... nos, a lovat megtalálták, de a lovast nem. Valószínűleg lerángatták és végeztek vele. De ha így történt, hol van a holttest? A csöcselék otthagya a többi halottat, őt miért nem?

– Élve értékesebb – jegyezte meg a Vadkan. – Bármelyik Lannister borsos váltságdíjat fizetne érte.

– Ez kétségtelen – bólintott Marbrand –, de sohasem követeltek érte semmit. A fiú egyszerűen eltűnt.

– A fiú halott. – Jaime már három kupa bort ivott meg, és aranykezét egyre nehezebbnek és ügyetlenebbnek érezte. *Egy kámpó ugyanilyen jó szolgálatot tenne.* – Amikor rájöttek, kit öltek meg, apám haragjától való félelmükben nyilván bedobták a folyóba. Tudták jól: Tywin nagyúr mindig megfizette az adósságait.

– Mindig – helyeselt a Vadkan, és ezzel pontot is tettek az ügy végére.

Amikor azonban a vacsora végeztével egyedül maradt az éjszakára rendelkezésére bocsátott toronyszobában, Jaime azon kapta magát, hogy Tyrekre gondol. Tyrek Robert fegyverhordozójaként szolgált, Lancellal együtt. A tudás értékesebb lehet az aranyból, és halálosabb a törnél. Az állandóan mosolygó, levendulaillatot árasztó Varys jutott eszébe. Az eunuchnak városszerke voltak ügynökei és besúgói. Egyszerűen megrendezhette, hogy az általános zűrzavar közepette elrabolják Tyreket... feltéve persze, ha előre tudta, hogy a tömeg fellázad. *Varys mindent tudott, legalábbis ezt akarta elhitetni velünk. Cerseit mégsem figyelmeztette a lázadásról, és a*

hajóhoz sem jött le, hogy elbúcsúztassa Myrcellát.

Kinyitotta az ablaktáblákat. Hideg éjszaka volt, az égen keskeny szarvként világított a hold. A keze tompán csillogott a fényében. *Nem lehet megfojtani vele egy eunuchot, de ahhoz elég nehéz, hogy véres péppé zúzzam vele a nyájas mosolyát.* Nagyon szeretett volna megütni valakit.

Ser Ilyn a pallosát élezte, amikor belépett hozzá.

– Itt az idő – közölte vele.

A hóhér felállt, és utána indult, repedezett bőrcsizmája hangosan csikorgott a meredek kőlépcsőn. A páncélterem mellett kis belső udvar nyílt. Jaime keresett két pajzsot, két sisakot és egy pár tompa tornakardot. Az egyiket Payne-nek adta, a másikat a baljába fogta, jobb karját pedig a pajzs szíjába csúsztatta. Aranyujjai eléggé behajlottak ahhoz, hogy beakadjanak, de szorítani nem tudott velük, így a pajzs lazán állt a kezében.

– Egykor lovag voltál, ser – mondta Jaime. – Ahogy én is. Lássuk, mik vagyunk most!

Ser Ilyn válaszként felemelte a kardját, Jaime pedig azonnal támadásba lendült. Payne épp oly rozsdás volt, mint a sodronyinge, és gyengébb, mint Brienne, de minden csapását háraitotta a pengéjével vagy felfogta a pajzsával. A keskeny hold alatt táncoltak, tompa kardjaik acélos dalt zengtek. A néma lovag egy darabig hagyta, hogy Jaime vezesse a táncot, de aztán ellencsapásokkal válaszolt. Egyszer, amikor Jaime lépést váltott, eltalálta a combján, a vállán és az alkarján. A feje háromszor is belezengett a sisakját ért ütésekbe. Ellenfele egyik suhintása letépte a pajzsot a jobbjáról, és majdnem elszakította az aranykezet a csonkhoz rögzítő szíjakat. Mire leeresztették a kardjukat, Jaime csupa zúzódás volt, de a bor kiszállt belőle, és a feje kitisztult.

– Újra táncolunk – ígérte Ser Ilynnek. – Holnap és azután is. Mindennap táncolni fogunk, míg olyan jó nem leszek a bal kezemmel, amilyen a jobbal voltam.

Ser Ilyn kinyitotta a száját, és kelepelő hangot hallatott. *Nevet,* döbrent rá Jaime, és a gyomra görcsbe rándult.

Másnap reggel senki sem vette a bátorságot, hogy akár csak említést is tegyen a zúzódásairól. Úgy látszott, egyikük sem hallotta a csatazajt az éjjel. Amikor azonban visszaértek a táborba, Kis Lew Piper feltette a kérdést, amit a lovagok és nemes ifjak nem mertek. Jaime rávigyorgott.

– A Hayford-házban szilaj leányzók vannak. Ezek szerelmi sebek, kölyök!

Az élénk, verőfényes napra felhős idő következett, majd három napig eső. A szél és a víz azonban nem jelentett akadályt. A menetoszlop tartotta az ütemet, rendíthetetlenül haladt észak felé a királyi úton, Jaime pedig minden éjjel félreeső helyet keresett, hogy újabb szerelmi sebeket szerezzen. Harcoltak istállóban, ahol egy magányos, félvak öszvér szolgált nézőközönségül, és egy fogadó pincéjében, a boros- és söröshordók között. Harcoltak egy nagy magtár megfeketedett maradványában, egy kis folyócska közepén lévő, fával benőtt szigeten, és egy nyílt mezőn, ahol az esőcseppek halkán doboltak a sisakjukon és a pajzsukon.

Jaime mindig kitalált valami indokot az éjszakai kalandokra, de egy pillanatig sem ringatta magát abba a tévhitbe, hogy el is hiszik őket. Addam Marbrand egészen biztosan tudta, miben sántikál, és néhány másik kapitánya is biztosan sejtette. Jelenlétében azonban senki sem hozta szóba a dolgot... és mivel az egyetlen szemtanúnak nem volt nyelve, nem kellett attól tartania, hogy bárki megtudja, milyen ügyetlen kardforgató vált a Királyölőből.

Lassan mindenütt láthatóvá váltak a háború nyomai. A földeken az őszi búza helyén a lovak nyakáig érő gaz, tüskés cserje és göcsörtös fák nőttek, a királyi úton színét sem látták utazóknak, alkonyattól napkeltéig pedig farkasok uralták a csüggedt világot. A legtöbb állat óvatosan elkerülte őket, de Marbrand egyik felderítőjének leterítették és szétépték a lovát, amikor lezállt, hogy könnyítsen magán.

– Semmilyen vadállatban nem lenne elég bátorság ehhez! – jelentette ki a szomorú, szigorú arcú Jó Ser Bonifer. – Ezek farkasbőrbe bújt démonok, akiket azért küldtek, hogy megbüntessenek a vétkeinkéit.

– Akkor ez a ló kivételesen bűnös életet élhetett – válaszolta Jaime a szerencsétlen állat maradványai fölött ácsorogva. Parancsot adott, hogy az állat tetemét darabolják fel és sózzák be; szükségük lehet még a húsrá.

Egy Kocaszarv nevezetű helyen találtak Ser Roger Hoggra, egy kemény, öreg lovagra, aki konokul gubbasztott tornyában hat katonával, négy számszeríjással és vagy két tucat paraszttal. Ser Roger éppen olyan nagy és sörtés volt, mint birtokának neve, és Ser Kennosnak eszébe jutott, hátha valami elveszett Crakehall-lal van dolguk, mivel az ő címerükben szerepelt a tarka vadkan. Úgy tűnt, a Vadkan is lehetségesnek tartja a dolgot, és vagy egy órán át lelkesen faggatta Ser Rogert az őseiről.

Jaime-t azonban jobban érdekelte, amit Hogg a farkasokról tudott.

– Volt egy kis gondunk a fehér csillagos farkasokkal – mondta az öreg lovag. – Idejöttök, és utánad szaglászta, uram, de mi elküldtük őket, hármat meg elástunk odalent a répaföld mellett. Előttük egy csapat rohadt oroszlán járt itt, már megbocsáss. A vezetőjüknek egy mantichora volt a pajzsán.

– Ser Amory Lorch – válaszolt Jaime. – Nemes atyám parancsolta meg neki, hogy fossza ki a folyóvidéket.

– Amelynek mi nem vagyunk a része – közölte Ser Roger dacosan. – Engem húségesküm a Hayford-házhoz köt, Ermesande úrnő pedig Királyvárban hajtja meg a kicsiny térdét, vagy fogja, ha megtanul járni. Meg is mondtam neki, de ezt a Lorchot nemigen érdekelte a dolog. Lemészárolta a birkáim felét, meg három jó fejős kecskét, engem meg megpróbált megsütni a tornyomban. De az én falam jófajta, tömör kő, és nyolc láb vastag, úgyhogy miután leégett a tüze, megunta a dolgot, és elment. A farkasok, a négylábúak, ezután jöttek. Megették a birkákat, amit a mantichora meghagyott nekem. Lett ugyan néhány jó bundám cserébe, de bundával nem töltheti meg a gyomrát az ember. Mitévő legyek most, uram?

– Vess – felelte Jaime –, és imádkozz még egy utolsó aratásért.

Nem volt reményteljes válasz, de ez volt az egyetlen.

A sereg másnap átkelt a Királyvár földjeit a Zúgótól elválasztó folyón. Gulian mester szemügyre vette a térképet, és jelentette, hogy ez a dombvidék a Wode fivéreké, akik Harrenhalra felesküdtött földbirtokos lovagok... az ő várak azonban valaha földből és fából volt, s mostanra csak néhány üszkös gerenda maradt belőle.

Sem a Wode-ok, sem a házuk népe nem került elő, ám a második fivér lakótornya alatti pinceraktárban néhány törvényen kívüli rejtőzött. Egyikükön egy vörös köpeny maradványai lógtak, de Jaime a többivel együtt ezt is felakasztotta. Jó érzés volt, így volt igazságos. *Csak így tovább, Lannister, és az emberek egy napon talán mégiscsak Aranykéznek kezdenek majd hívni. Aranykéz, az igazságos.*

A táj egyre szürkébb lett Harrenhal felé közeledve. Ólomszürke égbolt alatt lovagoltak, tavak mellett, amelyek vénen és hidegen csillogtak, akár a laposra vert acél. Jaime azon tűnődött, hogy talán Brienne is erre jött előtte. *Ha úgy gondolta, Sansa Stark Zúgó felé vette az útját...* Ha találtak volna más utazókkal, biztosan megkérdezi őket, nem láttak-e véletlenül egy gesztenyebarna hajú, szépséges szüzet vagy egy csúnya nagyot, akinek az arcától megalvad a tej. Az úton azonban a farkasokon kívül senki sem járt, az ő üvöltésükben pedig nem lett feleletet.

Az ónszínű víztükrön túl végül felbukkantak Fekete Harren tébolyának tornyai. Mintha egy hatalmas kőkéz öt göcsörtös, alaktalan, fekete ujjá nyúlkaált volna az ég felé. Bár Kisujjt kinevezték Harrenhal urának, láthatóan nem sietett birtokba venni új székhelyét, így Jaime Lannisterre maradt, hogy Zúgó felé menet Harrenhalt is „rendbe tegye”.

Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy ráfér a rendbetétel. Gregor Clegane a Véres Komédiásoktól ragadta el a gigászi, komor várat, mielőtt Cersei visszahívta Királyvárba. A Hegy csatlósai nyilván most is odabent zörögtek a hatalmas dobozban, mint megannyi páncélba bújtatott, aszott borsószem, de nem ők voltak éppen a legmegfelelőbb emberek, hogy visszaállítsák a király békéjét a Trident mentén. Az egyetlen béke, amit Gregortól és bandájától

bárki valaha is kapott, a sír békéje volt.

Ser Addam visszatérő felderítői jelentették, hogy Harrenhal kapuja zárva van. Jaime felsorakoztatta előtte az embereit, és megparancsolta Kayce-i Ser Kennosnak, hogy szólaltassa meg Herrock kürtjét, egy megcsavart, régi aranypántokkal összefogott, fekete jószágot.

Amikor a három kürtjel visszhangja elült, megcsikordultak a kapu forgópántjai, és a kapuszárnyak lassan kinyíltak. Fekete Harren tébolyának olyan vastag falai voltak, hogy Jaime vagy egy tucat gyilokrés alatt haladt el, mielőtt újra kibukkant a napfényre az udvaron, ahol nem is olyan régen búcsút vett a Véres Komédiásoktól. A keményre döngölt földből mindenféle gaz nőtt, egy ló teteme körül legyek zümmögtek.

Gregor maroknyi embere üdvözölte, amikor lelépett lováról, kemény tekintetű, elszánt fickók mindannyian. *Annak is kell lenniük, ha a Hegy alatt szolgáltak.* A legjobb, amit Gregor embereiről el lehetett mondani, annyi volt, hogy nem egészen olyan aljasak és vérszomjasak, mint a Bátor Bajtársak.

– Baszódjak meg, ha ez nem Jaime Lannister! – tört ki egy őszes hajú martalócból. – Ez a kibaszott Királyölő, fiúk! Basszatok meg egy lándzsával!

– És te ki volnál? – kérdezte Jaime.

– A ser Szarospofájúnak hívott, szolgálatodra. – A tenyerébe köpött, és megdörzsölte az arcát, mintha ez javított volna a megjelenésén.

– Elbűvölő. Te parancsolsz itt?

– Én? A fenébe, dehogy, uram. Kúrjanak meg egy rohadt lándzsával! – Szarospofájú szakállában annyi morzsa rejtőzött, hogy elég lett volna az egész helyörség ellátására. Jaime nem állta meg nevetés nélkül. A fickó ezt bátorításnak tekintette. – Kúrjanak meg egy rohadt lándzsával! – mondta megint, és ő is elkezdett nevetni.

– Hallottad – fordult Jaime Ilyn Payne-hez. – Keress egy szép, hosszú lándzsát, és dugd fel a seggébe!

Ser Ilynnél nem volt lándzsa, de Szakáll nélküli Jon Bettley örömmel hajított egyet neki. Szarospofájú részeg nevetése hirtelen elhallgatott.

– Tartsd távol tőlem azt a szart!

– Erőlted meg az agyad – folytatta Jaime. – Ki parancsol itt? Nevezett ki Ser Gregor várnagyot?

– Pollivert – szólalt meg ekkor egy másik –, csak hát a Véreb megölte, uram. Őt meg a Csiklandozót, meg azt a Sarsfield kölyköt.

Már megint a Véreb.

– Biztos vagy benne, hogy Sandor volt az? Láttad őt?

– Mi nem, uram. A fogadós mondta.

– A fogadóban történt, az útkereszteződésnél, uram. – Egy fiatalabb, vörösés hajú férfi beszélt, nyakán a néhai Vargo Hoat pénzermékből fűzött láncával. Az érmék vagy félszáz távoli városból származtak, volt köztük ezüst, arany, réz és bronz, volt szögletes, kerek, háromszög alakú és gyűrű formájú, és voltak csontdarabok is. – A fogadós megesküdtött rá, hogy a fickó arcának az egyik fele teljesen megégett. A szajhái ugyanezt mesélték. Volt egy fiú is Sandorral, egy rongyos parasztgyerek. Véres cafatokra vágták Pollyt meg a Csiklandozót, aztán elvágattak a Trident felé. Ezt mondták.

– Küldtetek utána embereket?

Szarospofájú összerezsent, mintha a gondolat is fájdalmat okozna neki.

– Nem, uram. Baszódjunk meg mind, nem küldtünk.

– Ha egy kutya megveszik, el kell vágni a torkát.

– Hát – folytatta a fickó az állat vakargatva –, sose szerettem Pollyt, azt a szarost, a kutya, hát az meg ugye a Ser fivére, úgyhogy...

– Rosszak vagyunk, uram – vette át a szót az érméket viselő fiatal férfi –, de nem örültek, hogy szembeszálljunk a Vérebbel.

Jaime végignézett rajta. *Bátrabb, mint a többi, és nem is olyan részeg, mint Szarospofájú.*

– Tehát féltetek tőle.

– Azt azért nem mondanám, hogy *féltünk*, uram. Inkább úgy mondanám, ráhagytuk a nálunk jobbakra. Olyan valakire, mint a Ser. Vagy te.

Én, amikor még két kezem volt. Jaime nem táplált illúziókat. Sandor most egy mozdulattal elintézné.

– Van neved?

– Rafford, szolgálatodra. A legtöbben csak Raffnak hívnak.

– Raff, hívd össze a helyőrséget a Száz Kandalló termébe! A foglyaitokat is hozzátok, látni akarom őket. A szajhákat is a fogadóból. Igen, és Hoatot. Szomorúan értesültem a haláláról. Szeretnék egy pillantást vetni a fejére.

Amikor odavitték neki, látta, hogy a Kecse ajkát mindkét fülével és orra nagy részével együtt levágták. A szemét varjak kaparták ki. De még így is összetéveszthetetlen volt. Jaime száz közül is felismerte volna a szakállát, a hegyes állról alácsüngő, két láb hosszú, képtelen szörsodronyt. Ezenkívül csupán néhány vékony húscsík és bőrfoszlány fityegett a qohori koponyáján.

– Hol a többi része? – kérdezte.

Senkinek sem akaródzott válaszolni. Szarospofájú végül lesütött szemmel azt dünnögte:

– Elrohadt, ser... és megették.

– Az egyik fogoly állandóan élelemért könyörgött – vallotta be Rafford –, úgyhogy a Ser azt mondta, adjunk neki sült kecskét. Mondjuk a qohorin nem volt sok hús. Ser először a kezét és a lábfejét vágta le, aztán a karját meg a lábát.

– Az a dagadt rohadék kapta a legtöbbet, uram – folytatta Szarospofájú. – De a Ser azt parancsolta, hogy minden fogoly kapjon kóstolót belőle. Meg Hoat is, saját magából. Az a kurvapeccér csak a nyálát folyatta, amikor ettük, a szaft meg lefolyt a nyeszlett szakállába.

Apám, gondolta Jaime, mindkét kutyád megveszett. Eszébe jutottak a mesék, amiket még gyermekként hallott Kaszter-hegyben az örült Lothston úrnőről, aki vérrel teli kádban fürdött, és emberi húsból adott lakomát e falak között.

A bosszú valahogy elvesztette az ízét.

– Vidd el, és dobd a tóba! – Jaime Pecknek dobta Hoat fejét, majd visszafordult a helyőrséghez. – Míg Petyr nagyúr meg nem érkezik, hogy elfoglalja a székhelyét, Ser Bonifer Hasty veszi birtokba Harrenhalt a korona nevében. Aki akar, itt maradhat vele, ha igényt tart a szolgálataira. A többiek velem jönnek Zúgóba.

A Hegy emberei egymásra sandítottak.

– Tartoznak nekünk – szólalt meg az egyik. – A Ser ígérte. Azt mondta, gazdag jutalmat kapunk.

– Ezekkel a szavakkal – bólogatott Szarospofájú. – „*Gazdag jutalom azoknak, akik velem tartanak.*”

Tucatnyi másik katona is helyeslően dünnögött.

Ser Bonifer felemelte kesztyűbe bújtatott kezét.

– Aki velem marad, kap egy parcella földet művelésre, még egyet, ha asszonyt vesz maga mellé, és egy harmadikat, amikor megszületik az első gyereke.

– Földet, ser? – Szarospofájú kiköpött. – Szarunk rá. Ha a szaros sárban akarnánk turkálni, akár otthon is maradhattunk volna, már megbocsáss, ser. A Ser azt mondta: *gazdag jutalom*. Vagyis arany.

– Ha sérelmezel valamit, menj Királyvárba, és beszélj meg a drága nővéremmel. – Jaime Raffordhoz fordult. – Látni akarom a foglyokat. Kezdjük Ser Wylis Manderlyvel.

– Az a kövér? – kérdezte Rafford.

– Őszintén remélem. És nem akarok szomorú történeteket hallani a haláláról, mert mindannyian könnyedén arra a sorsra juthattok.

Ha a lelke mélyén remélte is, hogy a börtönben sínylődők között megtalálja Shagwellt, Disznót vagy Zollót, szomorúan csalódnia kellett. Nagyon úgy tűnt, hogy a Bátor Bajtársak

mind egy szálíg faképnél hagyták Vargo Hoatot. Whent úrnő emberei közül is csak hárman maradtak: a szakács, aki kinyitotta a hátsó kaput Ser Gregornak, egy Feketeujjú Ben nevezetű púpos fegyverkovács és egy Pia nevű lány, aki már távolról sem volt olyan csinos, mint amikor Jaime utoljára látta, még mielőtt a Hegy összetörte az orrát, és kiverte a fogai felét. A lány térdre rogyott Jaime előtt, és zokogva csimpaszkodott a lábába, míg a Vadkan el nem ráncigálta onnét.

– Senki sem fog bántani – mondta neki, de a lány ettől még hangosabban sírt.

A többi fogollyal valamivel jobban bántak. Ott volt köztük Ser Wylis Manderly és több másik előkelő származású északi, akiket a Lovagló Hegy ejtett foglyul a Trident gázlójánál vívott harcokban. Hasznos túsok voltak, mindannyian kövér váltságdíjat értek. Mindegyikük rongyos, koszos és bozontos volt, néhányukon friss sebek éktelenkedtek, hiányzott egy-két foguk vagy éppen ujjuk, de a sebeiket kimosták és bekötözték, s egyikük sem éhezett. Jaime-nek eszébe jutott, vajon van-e fogalmuk róla, mit etettek velük, de úgy döntött, jobb, ha nem érdeklődik.

Egyikükben sem maradt egy szemernyi dac sem, főleg nem Ser Wylisben, a tompa tekintetű, betegesen sárga, petyhüdt arcú, szőrös hájtömegben. Amikor Jaime közölte vele, hogy Szűztóba kísérik, ott pedig felteszik egy Fehérrév felé tartó hajóra, Ser Wylis kocsonyás kupacba roskadt a földön, és még Piánál is hangosabban és hosszabban zokogott. Négy ember kellett hozzá, hogy talpra állítsák. *Túl sok volt a sült kecske*, gondolta magában Jaime. *Istenek, de gyűlölöm ezt a nyomorult várat!* Fennállásának háromszáz éve alatt Harrenhal több borzalom tanúja volt, mint Kaszter-hegy háromezer alatt.

Jaime megparancsolta, hogy rakjanak tüzeket a Száz Kandalló termében, a szakácsot pedig visszazavarta a konyhába, hogy készítsen meleg ételt az emberei számára.

– Bármit, csak kecskét ne!

Ő maga a Vadászteremben költötte el a vacsoráját Ser Bonifer Hastyvel. Hasty komoly, golyaszerű férfiú volt, aki sűrűn és szívesen fűszerezte a beszédét a Hétre való hivatkozással.

– Nem kell egy sem Ser Gregor emberei közül – jelentette ki, miközben egy hozzá hasonlóan szikkadt körtét szeletelt fel, nehogy a gyümölcs nem létező leve foltot ejtsen ősi, bíborszín zekéjén, amelyre háza fehér harántpólyáját hímezték. – Nem tűrök ilyen bűnösöket a szolgálótomban.

– A septonom mindig azt mondta, hogy minden ember bűnös.

– Ebben nem tévedett – ismerte el Ser Bonifer –, de egyes bűnök sötétebbek a többinél, és bűzük undorítóbb a Hét orra számára.

A te orrod pedig nem ér többet az öcséménél, különben az én bűneim szagától a torkodon akadna az a körte.

– Jól van. Megszabadítalak Gregor bandájától.

A harcosok mindig jól jöttek. Ha másra nem is lesznek jók, majd őket küldi fel elsőnek a létrákon, ha meg kell rohamoznia Zúgó falait.

– Vidd el a szajhát is – kérte Ser Bonifer. – Tudod, melyiket. A lányt a tömlöcből.

– Piát.

Amikor utoljára itt járt, Qyburn az ágyába küldte a lányt, azt gondolván, ezzel örömet szerez neki. A börtönből felhozott Piának azonban semmi köze sem volt a kedves, egyszerű, kuncogó leánykához, aki akkor bemászott a takarója alá. Elkövette azt a hibát, hogy megszólalt, amikor Ser Gregor csendet akart, ezért a Hegy páncélkesztyűs ökle szilánkokra törte a fogait, és csinos kis orrocskáját is összezúzta. Biztosan sokkal rosszabbakat is művelt volna vele, ha Cersei nem rendeli le Királyvárba, hogy nézzen szembe a Vörös Vipera lándzsájával. Jaime nem gyászolta őt.

– Pia ebben a várban született – mondta Ser Bonifernek. – Ezt az egyetlen helyet ismeri.

– A romlás forrása – rázta a fejét Ser Bonifer. – Nem akarom, hogy az embereim körül legyeskedjen, és mutogassa a... testrészeit.

– Attól tartok, a legyeskedés és mutogatás ideje lejárt számára – felelte Jaime –, de ha eny-

nyire kifogásolod, magammal viszem őt is. – Esetleg alkalmazhatja mosónőként. A fegyverhordozói nem bánták, ha fel kellett állítaniuk a sátrát, le kellett csutakolniuk a lovát vagy fényesre kellett súrolniuk a páncélját, de a ruháiról való gondoskodást férfihoz méltatlan feladatnak tartották.

– Képes vagy tartani Harrenhalt csupán a Szent Százzal? – kérdezte Jaime. Igazság szerint Szent Nyolcvanhatnak kellett volna nevezni őket, mivel tizennégyen elestek közülük a Feketevízen, de Ser Bonifer nyilván feltölti a soraikat, amint talál néhány megfelelően hitbuzgó jelentkezőt.

– Nem számítok nehézségre. A Vénasszony megvilágítja előttünk az utat, a Harcos pedig erővel tölti el a karunkat.

Vagy éppen az Idegen állít be egy nap, és magával viszi az egész szentfazék bandát. Jaime nem tudta, ki vette rá a nővérét, hogy Ser Bonifert tegye meg Harrenhal várnagyának, de az egész mesterkedés Orton Merryweathertől büzlött. Halványan úgy rémlett neki, mintha Hasty valaha Merrywether nagyapját szolgálta volna. A répahajú főbíró pedig éppen az a fajta együgyű barom volt, aki meg volt győződve róla, hogy a folyóvidék Roose Bolton, Vargo Hoat és Gregor Clegane által okozott sebeire a legjobb gyógyír egy olyan ember, akit „Jó”-nak neveznek.

Persze az is lehet, hogy ebben nem téved. Hasty a viharvidékről származott, így a Trident mentén sem barátai, sem ellenségei nem voltak; nem kötötte és nem fenyegette vérbosszú, nem voltak adósságai, és nem kellett jutalmat osztogatnia mindenféle botcsinálta barátnak. Józan volt, igazságos és kötelességtudó, a Szent Nyolcvanhat pedig a Hét Királyság legfegyelmetesebb csapatai közé tartozott. Öröm volt nézni, ahogy magas, szürke herélt lovaikon parádézta. Kisujj egy alkalommal csípősen megjegyezte, hogy Ser Bonifer nyilván a lovasokat is kiheréltette, olyan makulátlan volt a hírnevük.

Jaime azonban kételkedett azokban a katonákban, akik inkább gyönyörű lovukról voltak híresek, és nem a legyőzött ellenségekről. *Biztosan jól imádkoznak, de vajon harcolni is tudnak?* Amennyire hallotta, a Feketevízen nem maradtak szegyenben, de nem is tüntették ki magukat. Ifjúkorában Ser Bonifer ígéretes lovag volt, de történt vele valami, egy vereség, megaláztatás vagy talán nagyon közeli találkozás a halállal, s úgy döntött, a bajvívás üres hiúság csupán, és végleg sutba dobta a kopjáját.

Harrenhalt viszont tartani kell, és erre Segglyuk Baelor a megfelelő ember Cersei szerint.

– A várnak igen rossz híre van – figyelmeztette Bonifert –, és megérdemelten. Azt mondják, Harren és a fiaí éjjelenként még mindig a folyosókat és a termeket járják. Aki rájuk néz, lángba borul.

– Én nem félek semmilyen árnytól, ser. Írva vagyon a *Hétágú csillagban*, hogy a szellemek, lidércek és hazajáró lelkek nem árthatnak egy istenfélő embernek, míg azt hite páncélja védelmezi.

– Akkor feltétlenül öltsd fel hited páncélját, de azért viselj acélt is. Úgy tűnik, akinek köze van ehhez a várhoz, az szomorú véget ér. A Hegy, a Kecske, még az apám is...

– Már megbocsáss, hogy ezt mondom, de ők nem voltak istenfélő emberek, mint mi. A Harcos megvéd bennünket, és közel a segítség is, ha félelmetes ellenség jelenne meg. Gulian mester is itt marad a hollóival, Lancel nagyúr a közelben, Darryben van helyőrségével, Szűztót pedig Randyll Tarly nagyúr tartja. Mi hárman együttes erővel becserkésszük és elpusztítjuk az ezen a vidéken kóborló törvényenkívülieket. Ha pedig ezt megtettük, a Hét majd visszavezérli a jónépet a falvaikba, hogy újra szántsanak, arassanak és építkezzenek.

Legalábbis azokat, akiket a Kecske nem ölt meg. Jaime borosserlege talpa köré fűzte aranyujjait.

– Ha a kezetekbe kerül Hoat Bátor Bajtársainak bármelyike, azonnal üzenj nekem!

Lehet, hogy az Idegen elvitte a Kecsket, mielőtt Jaime elbeszélgethetett volna vele, a kövér Zollo azonban még mindig odakint kószált valahol Shagwell-lel, Rorge-dzsal, Húséges Urswyckkal meg a többiekkel együtt.

– Hogy megkínozhasd és megölhesd őket?
– Gondolom, az én helyemben te megbocsátánál nekik.
– Ha őszinte megbánást tanúsítanának a bűneikért... igen, testvéremként ölelném magamhoz őket, és együtt imádkoznék velük, mielőtt a vérpadra küldeném őket. A vétkeket meg lehet bocsátani. A bűnökért büntetés jár. – Hasty összefonta a kezét maga előtt, amiről Jaime-nek kényelmetlen módon az apja jutott eszébe. – És ha Sandor Clegane-nel találkozunk, mit akarsz, mit tegyek?

Imádkozz buzgón, gondolta Jaime, és fuss, ahogy bírsz.

– Küldd szeretett fivére után, és adj hálát, amiért az istenek hét poklot teremtettek, mert egy nem lenne elég mindkét Clegane számára. – Nehézkesen felállt. – Beric Dondarrionnal viszont más a helyzet. Ha netán elfognád, tartsd itt, míg vissza nem térek. Kötéllel a nyakában akarom visszavinni Királyvárba, hogy Ser Ilyn az egész birodalom szeme láttára üthesse le a fejét.

– És az a myri pap, aki vele van? Azt mondják, mindenféle terjeszti hamis hitét.

– Öld meg, csókold meg, vagy imádkozz vele, ahogy kedved tartja.

– Nem kívánom megcsókolni azt az embert, uram.

– Valószínűleg ő is ugyanezt mondaná veled kapcsolatban. – Jaime mosolya ásitásba csapott át. – Bocsáss meg! Ha nincs ellenedre, most magadra hagylak.

– Nincs, uram – felelte Hasty. Láthatóan alig várta már, hogy imádkozhasson.

Jaime viszont harcolni akart. Kettesével szedte a lépcsőket, és kisietett az éjszaka hideg és ropogós levegőjére. A fáklyákkal megvilágított udvaron éppen a Vadkan és Ser Flement Brax küzdöttek egymással az őket biztató fegyveresek gyűrűjében. *Ser Lyle kerül ki győztesen, gondolta. Meg kell találnom Ser Ilynt.* Megint viszketni kezdtek az ujjai. Gyorsan maga mögött hagyta a zajt és a fényt, és átsietett a fedett híd alatt, végig a Folyókó udvaron, mire rájött, hová is igyekszik.

Egy lámpás fényét vette észre a Medveverem felé közeledve, a halvány, rideg fény végigömlött a meredek kőülések sorain. *Úgy látom, valaki megelőzött.* A verem remek hely a tánchoz; talán Ser Ilyn is így gondolta.

A verem fölött ácsorgó lovag azonban nagyobb termetű volt; tagbaszakadt, szakállas fickó griffekkel díszített, vörös és fehér felsőkabátban. *Connington. Vajon mit keres itt?* Odalent a medve teteme még mindig ott hevert a homokban, bár már csak félig eltemetett csontok és szőrfoszlányok maradtak belőle. Jaime hirtelen megsajnálta az állatot. *Ő legalább küzdelemben esett el.*

– Ser Ronnet! – kiáltott oda a lovnak. – Talán eltévedtél? Tudom, nagy ez a vár.

Vörös Ronnet felemelte a lámpást.

– Látni akartam, hol táncolt a medve a nem annyira szép hölgygel. – Vörös szakállá szinte lángolt a sötétben, és Jaime bor szagát érezte a leheletén. – Igaz, hogy a néember meztelenül harcolt?

– Meztelenül? Nem. – Eltűnődött egy pillanatra, hogyan egészülhetett ki a történet ezzel a mozzanattal. – A Komédiások rózsaszín selyemköntöst adtak rá, és egy gyakorló kardot nyomtak a kezébe. A Kecske azt akarta, hogy a halála *szórakoztató* legyen. Máskülönben...

– ...szerintem a medve a meztelen Brienne láttán rémülten menekült volna – nevetett Connington.

Jaime nem nevetett.

– Úgy beszélsz, mintha ismernéd a hölgyet.

– A jegyesem volt.

Ez meglepte Jaime-et. Brienne sohasem tett említést eljegyzéséről.

– Az apja keresett neki valakit...

– Háromszor – bólintott Connington. – Én voltam a második. Az apám ötlete volt. Hallottam, hogy az a nőszemély ronda, és meg is mondtam neki, de az apám azt felelte, ha elfújuk a gyertyát, minden nő egyforma.

– Az apád. – Jaime tekintete Ronnet kabátjára tévedt, amelyen vörös és fehér mezőben két

griff állt egymással szemben. *Táncoló griffek.* – Néhai Segítők... fivére volt, igaz?

– Az unokatestvére. Jon nagyúrnak nem voltak fivérei.

– Valóban.

Most már emlékezett. Jon Connington Rhaegar herceg barátja volt. Amikor Merryweather olyan csúfosan leszerepelt, mert nem tudta megfékezni Robert felkelését, Rhaegar herceget pedig nem találták, Aerys a rendelkezésére álló második legjobb megoldást választotta, és Connington tette meg segítőjének. Az Örült Király azonban állandóan megszabadult segítőitől, Jon úrtól éppenséggel a Harangok csatája után. Megfosztotta minden címétől, földjétől és vagyonától, és elküldte a tengeren túlra, hogy száműzetésben haljon meg, ahol aztán hamarosan halálra is itta magát. Az unokatestvér azonban – Vörös Ronnet apja – csatlakozott a felkeléshez, és a Trident menti csata után Griff-fészek várát kapta jutalmul. Sajnos azonban csak a vár jutott neki; Robert megtartotta az aranyat, a Connington-birtokok nagyobbik részét pedig lelkesebb támogatóinak adományozta.

Ser Ronnet tehát csupán földbirtokos lovag volt, semmi egyéb. Egy ilyennek pedig Tarth Szüze igencsak kívánatos gyümölcs lett volna.

– Hogy lehet, hogy nem házasodtatok össze? – kérdezte Jaime.

– Úgy, hogy elmentem Tarthra, és megláttam. Hat évvel voltam idősebb nála, de az a leány olyan magas volt, mint én. Selyembe bújtatott koca, bár a kocáknak nagyobb a csöcsük. Amikor megpróbált beszélni, majdnem megfulladt a saját nyelvétől. Adtam neki egy szál rózsát, és megmondtam, hogy ennél többet sohasem kap tőlem. – Connington lepillantott a verembe. – Esküszöm, a medve nem volt olyan szőrös, mint az a korcs...

Jaime aranykeze olyan erővel csapódott a lovag szájának, hogy Connington legurult a lépcsőn. Lámpása a földre zuhant, darabokra tört, az égő olaj pedig kiömlött belőle.

– Egy előkelő hölgyről beszélsz, ser. Nevezd a nevén! Nevezd Brienne-nek!

Connington arrébb kecmergett a kezét és a térdét nyalogató lángok elől.

– Brienne, szolgálatodra. – Vért köpött Jaime lába elé. – Brienne, a szépség.

CERSEI

Sokáig tartott, mire feljutottak Visenya hegyére. A királynő egy vastag, vörös párnának támaszkodott, miközben a lovak erőlködve baktattak felfelé. Odakintről Ser Osmund Feketeüst hangja hallatszott.

– *Utat! Féltre az útból! Utat őfelségének, a királynőnek!*

– Margaerynek tényleg vidám az udvara – jegyezte meg Merryweather úrnő. – Akadnak zsonglőrök, komédiások, költők, bábosok...

– Dalnokok? – kérdezte Cersei.

– Még annál is többen, felség. Hárfás Hamish kéthetente egyszer játszik neki, néha pedig Eyseni Alaric szórakoztat bennünket egy-egy estén, de a kedvence a Kék Bárd.

Cersei emlékezett a bárdra Tommen menyegzőjéről. *Fiatal és szép küllemű. Ezzel talán kezdhethünk valamit.*

– Úgy hallom, más férfiak is legyeskednek ott. Lovagok és udvaroncok. Csodálók. Mondd el az igazat, hölgyem! Úgy véled, Margaery még mindig szűz?

– Azt mondja, hogy az, felség.

– Tehát ő azt mondja. És mit mondasz te?

Taena fekete szeme huncutul megcsillant.

– Amikor Égikertben hozzáment Renly nagyúrhoz, segítettem levetköztetni jó urunkat a nászsj előtt. Renly jókötésű és életerős férfi volt, láttam a bizonyítékát, amikor betámogattuk a nászágyba, ahol a felesége várt rá a takarók alatt, bájosan pirulva és meztelenül, akár születése napján. Margaery állíthatja, hogy a házasságot nem teljesítették be, hogy Renly nagyúr túl sokat ivott a menyegzői lakomán, de hidd el nekem, a micsoda a lába között távolról sem volt kimerült, amikor utoljára láttam.

– Nem láttad véletlenül a nászágyat másnap reggel? – kérdezte Cersei. – Vézett?

– Nem mutatták meg a lepedőket, felség.

Kár! A véres lepedő hiánya azonban önmagában nem sokat jelentett. Úgy hallotta, az egyszerű parasztlányok úgy véreznek a nászészszakájukon, mint a megszárt malac, de ez kevésbé volt igaz a Margaery Tyrellhez hasonló előkelő szüzekre. Egy nemes leánya általában nagyobb eséllyel adta a szüzességét a lovának, mint a férjének, és Margaery azóta lovagolt, amióta járnit tudott.

– Úgy értesültem, a kis királynénak sok csodálója akad udvari lovagjaink körében. A Redwyne ikrek, Ser Tallad... és áruld el kérlek, kik még?

Merryweather úrnő megvonta a vállát.

– Ser Lambert, a bolond, aki kötés mögé rejti a jó szemét. Bayard Norcross. Courtenay Greenhill. A Woodwright fivérek, néha Portifer, gyakrabban pedig Lucantine. Ó, és Pycelle nagymester is gyakori látogató.

– Pycelle? Igazán? – Csak nem hagyta el az a reszketeg vén giliszta az oroszlánt a rózsakedvéért? *Ha igen, megbánja.* – És még ki?

– A nyár-szigeti a tollas köpönyegében. Hogyan is feledkezhettem meg róla? Olyan fekete a bőre, mint a tinta. Mások az unokatestvéreinek udvarolnak. Elinort az Ambrose kölyöknek ígérték, de azért imád kacérkodni, Meggának pedig kéthetente új udvarlója van. Egyszer megcsókolt egy csaposlegényt a konyhában. Azt pletykálják, hogy Bulwer uraság fivéréhez megy hozzá, de ha Megga választhatna magának, biztos vagyok benne, hogy Mark Mullendore mellett döntene.

Cersei nevetett.

– Az a lepkelovag, aki elvesztette a karját a Feketevízen? Mire jó egy fél ember?

– Megga szeretetre méltónak találja. Megkérte Margaery úrnőt, hogy segítsen szerezni neki egy majmot.

– Egy majmot. – A királynő nem tudta, mit mondjon erre. *Verebek és majmok. A birodalom kezd megőrnülni.* – És mi a helyzet a mi bátor Ser Lorasunkkal? Ő milyen gyakran keresi fel a húgát?

– Gyakrabban, mint bárki a többiek közül. – Amikor Taena összehúzta a szemöldökét, két sötét szeme között apró ránc jelent meg. – Minden reggel és minden este megjelenik, hacsak nem szól közbe a szolgálat. A fivére odaadóan szereti, mindent megosztanak... ó... – A myri asszony egy pillanatra mintha megdöbbsent volna. Aztán a szája lassan mosolyra húzódott. – Micsoda *bűnös* gondolatom támadt, felség!

– Jobb lesz, ha megtartod magadnak. A hegyen nyüzsögnek a verebek, és mindketten tudjuk, mennyire irtóznak a bűntől.

– Úgy hallottam, a víztől és a szappantól is irtóznak, felség.

– Lehet, hogy a túl sok imádság megfosztja az embert a szaglásától. Nem felejttem el megkérdezni főméltóságú szentségétől.

A súlyos, vörös selyemfüggönyök ide-oda himbálóztak.

– Orton azt mondta, hogy a főseptonnak nincs neve – folytatta Taena. – Igaz ez? Myrben mindannyiunknak van nevünk.

– Ó, *valamikor* neki is volt. Mindegyiknek. – A királynő megvetően legyintett. – Még az előkelő születésű septonok is csak a rájuk ruházott nevüket használhatják, miután letették az esküt. Ha valamelyiküket *főseptonná* emelik, ezt a nevét is leveti. A Hit tanítása szerint többé nincs szüksége emberi névre, hiszen az istenek megtestesülése lett belőle.

– Hogyan különböztetitek meg az egyik fősepton a másiktól?

– Nehezen. Olyanokat mondunk, hogy „a kövér”, vagy „a kövér előtti” vagy „az öreg, amelyik álmában halt meg”. Ha akarod, mindig előáshatod az eredeti nevüket, de neheztelni fognak érte, ha használod is. Arra emlékezteti őket ugyanis, hogy ők is közönséges embernek születtek, és ezt nem veszik szívesen.

– Nemes uram azt mondta, ez az új piszokkal a körme alatt született.

– Én is így gyanítom. A hagyomány szerint a leghívebbek maguk közül emelnek fel valakit, de máskor is voltak kivételek. – Pycelle nagymester hosszan és unalmasan ecsetelte neki a választások történelmét. – Áldott Baelor uralma alatt egy egyszerű kőművest választottak meg főseptonná. Olyan gyönyörűen bánt a kövel, hogy Baelor meg volt győződve róla: ő a halandó testben alakot öltött Kovács. A fickó nem tudott sem írni, sem olvasni, és még a legegyszerűbb imádságokat sem tudta fejből. – Egyesek még mindig azt rebesgetik, hogy Baelor Segítője mérgeztette meg a férfit, hogy megmentse a birodalmat a kínos szegénytől. – Miután ez meghalt, egy nyolcéves fiút választottak meg, ismét csak Baelor király unszolására. Őfelsége kijelentette, hogy a fiú csodákat művel, ám még az ő kis gyógyító kezei sem tudták megmenteni Baelort az utolsó böjtje alatt.

Merryweather úrnő felnevetett.

– Nyolcéves? Akkor talán a fiamból is lehetne fősepton. Majdnem hétéves.

– Sokat imádkozik? – kérdezte a királynő.

– Szívesebben játszik karddal.

– Akkor igazi fiú. Fel tudja sorolni mind a hét istent?

– Azt hiszem, igen.

– Megfontolom a dolgot.

Cersei nem kételkedett benne, hogy bármelyik kölyök jobban becsületére válna a kristálykoronának, mint az a nyomorult, akinek a fejére a leghívebbek végül feltették. *Ide vezet, ha hagyjuk, hogy a bolondok és a gyávák saját magukat irányítsák. Legközelebb én választom ki a vezetőjüket.* Ez a legközelebb talán nem is várhat olyan sokáig magára, ha az új fősepton to-

vábbra is bosszantja. Ezen a téren még Baelor Segítője sem tudott sok újat tanítani Cersei Lannisternek.

– *Félre az útból!* – kiabálta Ser Osmund Feketeüst. – *Utat a királynő őfelségének!*

A hintó lassítani kezdett, ami csak azt jelenthette, hogy közeledtek a hegy tetejéhez.

– Fel kellene hoznod a fiadat az udvarhoz – mondta Cersei Merryweather úrnőnek. – Hatévesen nem olyan fiatal már. Tommennek szüksége van rá, hogy korabeli fiúk legyenek körülötte. Miért ne a te fiad legyen az?

Emlékezett rá, hogy Joffreynek sohasem volt közeli barátja a saját korosztályából. *Szegény fiú mindig egyedül volt. Amikor gyerek voltam, nekem ott volt Jaime... és Melara, míg bele nem esett a kútba.* Igaz, Joff kedvelte a Vérebet, de az nem barátság volt. Az apát kereste, akit sohasem talált meg Robertben. *Lehet, hogy Tommennek is éppen egy kis mostohatestvérre van szüksége, hogy elszakítsa Margaerytől meg a tyúkóljától.* Idővel talán olyan közel kerülhetnek egymáshoz, mint Robert és gyerekkori barátja, Ned Stark. *Bolond volt, de hűséges bolond. Tommennek hűséges barátokra lesz szüksége, akik vigyáznak a hátára.*

– Felsőged nagyon kedves, de Russell sohasem ismert más otthont, mint Hosszúasztalt. Félek, elveszettnek érezné magát ebben a hatalmas városban.

– Eleinte talán – bólintott a királynő –, de hamar kinőné, ahogyan én is tettem. Amikor az apám elküldetett értem, hogy felhozzon az udvarhoz, én sírtam, Jaime pedig örjögött, míg a nagynéném le nem ültetett maga mellé a Kőkertben, és azt nem mondta, hogy senkitől nincs félnivalóm Királyvárban. „Nöstény oroszlán vagy, mondta, a kisebb állatoknak kell félniük tőled.” A fiad is megelné a bátorságát. Hát nem szeretnéd, hogy itt legyen a közeledben, ahol mindennap láthatod? Ő az egyetlen gyermeked, nem?

– Egyelőre. Nemes uram megkérte az isteneket, hogy áldjanak meg bennünket még egy fiúval, ha netán...

– Tudom. – A torkát markolászó Joffreyra gondolt. Élete utolsó pillanatában kétségbeesett könyörgéssel nézett rá, és egy hirtelen emlék megfagyasztotta benne a vért; vörös vércsepp szisszen a gyertya lángjában, káromgó hang koronákról és leplekről beszél, halálról a *valonqar* kezétől.

A hintó mellett Ser Osmund megint ordított valamit, valaki pedig visszakiáltott neki. A hintó egy rántással megállt.

– Talán mind halottak vagytok? – üvöltötte Feketeüst. – *Takarodjatok a fenébe az útból!*

A királynő félrehúzta a függöny sarkát, és magához intette Ser Meryn Trantet.

– Mi a baj?

– A verebek, felség. – A palástja alatt Ser Meryn fehér, pikkelyes páncélt viselt, sisakja és pajzsa a nyergen függött. – Az utcán táboroznak. Mindjárt elzavarjuk őket.

– Tegyétek, de óvatosan. Nem szeretném, ha egy újabb felkelés közepén találnánk magunkat. – Visszaengedte a függönyt. – Ez képtelenség.

– Az, felség – sóhajtott Merryweather úrnő. – A főseptonnak kellett volna eljönnie hozzád. Ezek a nyomorult verebek meg...

– Eteti őket, kényezteti őket, *megáldja* őket. A királyt viszont nem hajlandó megáldani. – Tudta, hogy az áldás pusztán üres szertartás, de a tudatlanok szemében a szertartások és rituálék komoly jelentőséggel bírtak. Maga Hódító Aegon is attól a naptól számította birodalma születését, amikor a fősepton Óvárosban felkente őt. – Ez a nyavalyás pap pedig engedelmességni fog, különben megtanulja, milyen gyenge és esendő még mindig!

– Orton azt mondja, valójában az arany kell neki. Hogy nem hajlandó addig áldását adni, míg a korona újra el nem kezd fizetni.

– A Hit megkapja az aranyát, amint megkapjuk a békénket. – Torbert septon és Raynard septon rendkívül megértően viszonyultak szorongatott helyzetéhez... nem úgy, mint a nyomorult braavosi, aki olyan könyörtelenül rávetette magát szegény Gyles nagyúrra, hogy a kincstárnok ágynak esett, és vért köhög. *Kellenek azok a hajók.* Nem támaszkodhatott egyedül az Arbor flottájára; a Redwyne-ok túl közel álltak a Tyrellekhez. Saját tengeri erőre volt szüksége-

ge.

A folyón lassan felépülő dromondok révén pedig hamarosan megkapja ezt az erőt. A zászlóshajójának kétszer annyi evezője lesz, mint a *Robert Király kalapácsának*. Aurane engedélyt kért rá, hogy *Tywin nagyúr*nak nevezhesse a hajót, Cersei pedig örömmel megadta. Már alig várta, hogy az emberek nőként gondoljanak apjára, ahogy a hajókra szokás. Egy másik hajót *Drága Cerseinek* neveztek el, és az ő hasonlatosságára faragott orrdísz kap majd, amely páncélt és oroszlános sisakot visel, a kezében pedig lándzsát tart. A nyomában ott hajózik majd a *Vitéz Joffrey*, a *Joanna úrnő* és a *Nóstény oroszlán* a *Margaery királynéval*, az *Aranyrózsával*, a *Renly nagyúrral*, az *Olenna úrnővel* és a *Myrcella hercegnővel* egyetemben. A királynő elkövette azt a hibát, hogy megengedte Tommennek, ő nevezze el az utolsó ötöt. Az egyiknek egyenesen a *Holdfiú* nevet választotta. Csak akkor döntött úgy vonakodva, hogy inkább a nővérét tiszteli meg, amikor Aurane nagyúr megjegyezte, hogy az emberek nem szívesen szolgálnak majd olyan hajón, amely egy bolondról kapta a nevét.

– Ha ez a rongyos septon azt hiszi, *megvásároltathatja* velem Tommen áldását, csalódni fog – mondta Taenának. A királynőnek nem állt szándékában megalázkodni egy falka semmi-rekellő pap előtt.

A hintó megint megállt, de olyan hirtelen, hogy Cersei megbillent.

– Hát ez egyszerűen örjítő!

Megint kihajolt, és látta, hogy elérték Visenya hegyének tetejét. Előttük ott magasodott Baelor Nagy Szentélye pompázatos kupolájával és hét csillogó tornyával, a menet és a márványlépcső között azonban barna, toprongyos és mosdatlan emberek bús tömege hullámozott. *Verebek*, gondolta és megvetően elfintorította az orrát, bár soha egy veréb sem árasztott még ilyen orrfacsaró büzt.

Cersei megdöbbsent. Qyburn jelentette neki a csavargók számát, de egy dolog volt hallani róluk, és egészen más a saját szemével látni. Több százan táboroztak a téren, és még egyszer annyian a kertekben. Tábortüzeik füsttel és különféle szagokkal töltötték meg a levegőt. Az ősi, fehér márványon vászonsátrak és sárból meg hulladék fából összetákolt kunyhók éktelenkedtek. Még a Nagy Szentély óriási ajtaja alatt, a lépcsőkön is kuporogtak.

Ser Osmund mellé léptetett, oldalán Ser Osfryd érkezett egy csődör hátán, amely olyan aranyszínű volt, akár a palástja. Osfryd volt a középső a Feketeüstök közül, csendesebb fivéréinél, és inkább mogorva, mint vidám. *És ha a történetek igazak, kegyetlenebb is náluk. Talán őt kellett volna elküldenem a Falra.*

Pycelle egy idősebb és a „hadművészetben jártasabb” férfiút szeretett volna az aranyköpönyegesek élére, és a tanács több tagja is egyetértett vele. „Ser Osfryd elég tapasztalt”, közölte velük, de még erre sem hallgattak el. *Úgy csaholnak, mint egy falka apró, idegesítő kutya.* Pycelle iránti türelme vésszen közeledett a végéhez. Odáig ment a vakmerőségben, hogy ellemezte a dorne-i fegyvermester ötletét, arra hivatkozva, hogy esetleg megsérthetik vele a Tyrelleket. „Mit gondolsz, *miért* teszem?”, kérdezte tőle Cersei megvetően.

– Bocsáss meg, felség! – mondta Ser Osmund. – A fivérem még több aranyköpönyegest hív. Ne félj, megtisztítjuk az utat.

– Nincs időm ilyesmire. Gyalog megyek tovább.

– Kérlek, felség! – Taena elkapta a karját. – Engem megijesztenek. Nagyon sokan vannak, és olyan koszosak!

Cersei megcsókolta az arcát.

– Az oroszlán nem fél a verébtől... de jólesik, hogy aggódsz értem. Tudom, hogy szeretsz engem, hölgyem. Ser Osmund, segíts le, ha volnál szíves!

Ha tudom, hogy gyalogolnom kell, úgy öltözöm. Arannyal hasított, csipkés, de nem túl hársány fehér köntöst viselt. Sok év telt el azóta, hogy utoljára felvette, és deréktáján kényelmetlenül szorosnak érezte.

– Ser Osmund, Ser Meryn, ti ketten elkísértek. Ser Osfryd, gondoskodj róla, hogy a hintómat ne érje baj!

A verebek közül nem egy olyan sovány és üres szemű volt, hogy azt is kinézte volna belőlük, hogy felfalják a lovaikat.

Ahogy végigvonult a szakadt tömegen, el a tábortüzek, a szekerek és a hevenyészett menedékek mellett, a királynőnek egy másik tömeg jutott eszébe, amely egykor szintén ezen a téren gyűlt össze. Robert Baratheonnal kötött házassága napján több ezren jöttek el őket ünnepelni. A nők a legjobb ruhájukat vették fel, a férfiak fele pedig gyermekét tartotta a vállán. Amikor kilépett a szentélyből, kéz a kézben a fiatal királlyal, a tömeg olyan hangos üdvrivalgásban tört ki, hogy még Lannisportban is hallották. „Nagyon szeretnek téged, hölgyem – suttogetta a fülébe Robert. – Látod, mindenki mosolyog.” Házasságának arra az egyetlen rövid pillanatára boldognak érezte magát... míg véletlenül Jaime-re nem tévedt a tekintete. *Nem, mondta akkor magában, nem mindenki, uram...*

Most senki sem mosolygott. A verebek tompán, komoran, sőt ellenségesen bámulták, és csak vonakodva engedtek utat nekik. *Ha tényleg verebek volnának, egyetlen kiáltásra szétrebbennének. Száz firkósbottal, karddal meg buzogánnyal felfegyverzett aranyköpönyeges pillanatok alatt eltakarítaná innét ezt a mocskot.* Tywin nagyúr ezt is tette volna. *Ő lóháton gázolt volna át rajtuk, nem gyalog vánszorogva, mint én.*

Amikor meglátta, mit műveltek Áldott Baelor szobrával, a királynő még inkább megbánta lágyszívűségét. A teret már száz éve jóságos mosollyal szemlélő hatalmas márványszobor derékig állt a csontokban és a koponyákban, amelyek némelyikén még húscsapatok lógtak. Az egyik ilyen egy varjú ücsörgött, és a száraz bőrből lakmározott. Mindenfelé legyek zümögtek.

– Mit jelentsen ez? – förmedt rá Cersei a tömegre. – Talán hullahalom alá akarjátok temetni Áldott Baelort?

Egy famankóra támaszkodó, féllábú ember sántikált elő.

– Felség, ezek szent életű férfiak és nők csontjai, akiket hitük miatt gyilkoltak meg. Septonok, septák, barna, szürke és zöld testvérek, fehér, kék és szürke nővérek. Volt, akit felakasztottak, volt, akit kibeleztek. Az istentelen démonimádók szentélyeket gyaláztak meg, szüzeket és anyákat erőszakoltak meg. Még a csendes nővéreket is zaklatták. Az Anya odafent felkiált kínjában. Az egész királyságból idehoztuk a csontjaikat, hogy tanúságot szolgáljanak a Szent Hit haláltusájához.

Cersei tekintetek százainak súlyát érezte magán.

– A király értesülni fog ezekről a rémtettekről! – felelte ünnepélyesen. – Tommen osztozik a felháborodásokban. Ez Stannis és a vörös boszorkány műve, és a vad északiaké, akik fákat és farkasokat imádnak. – Felemelte a hangját. – *Jóemberek, a halottaitok megbosszultatnak!*

Páran éljeneztek, de nagyon kevesen.

– Nem bosszút akarunk a halottainkért – válaszolta a féllábú férfi –, hanem védelmet az élőknek. A szentélyeknek és a szent helyeknek!

– A Vastrónusnak kell megvédenie a Hitet! – mordult fel egy nagydarab bugris, aki hétágú csillagot festett a homlokára. – Egy király, aki nem védi meg a népét, nem király!

A körülötte állók egyetértően morogtak. Az egyik vakmerő szemtelenséggel megragadta Ser Meryn csuklóját, és így szólt:

– Itt az ideje, hogy a felkent lovagok elhagyják evilági uraikat, és szent hitünk védelmére keljenek! Ha szereted a Hetet, ser, állj mellénk!

– El a kezekkel! – szólt rá Ser Meryn, és kitépte magát a fickó markából.

– Hallak benneteket! – folytatta Cersei. – A fiam még ifjú, de ő is szereti a Hetet. Mindannyian részesültök a védelmében, és az enyémben is!

A csillagos homlokút azonban ez nem békítette meg.

– A Harcos véd meg bennünket – felelte –, nem ez a kövér kölyök!

Meryn Trant a kardjáért nyúlt, de Cersei megállította, mielőtt kihúzhatta volna. Csak két lovagja volt a verebek tengerében. Botokat, kaszákat, bunkókat, füttykösöket és több fejszét látott.

– Nem engedem, hogy vér folyjon ezen a szent helyen, ser! – *Miért van az, hogy az összes férfi úgy viselkedik, mint egy gyerek? Csak vágd le, és a többi ízekre tép bennünket.* – Mindannyian az Anya gyermekei vagyunk. Gyertek, főméltóságú szentsége vár bennünket.

Amikor azonban átnyomakodtak a tömegben, és elérték a szentély lépcsőjét, egy csapat fegyveres állta el az útjukat. Sodronyínget és bőrzekét viseltek, s egyik-másik horpadt vértet is viselt. Egy részüknél lándzsa, másoknál kard volt. A legtöbben a fejszét részesítették előnyben, és kopott, fehér kabátjukra vörös csillagot varrtak. Ketten arcátlan módon keresztbevetették a lándzsájukat, és eltorlaszolták az útját.

– Hát így fogadjátok a királynőtöket? – kiáltott rájuk haragosan Cersei. – Hol van Raynard és Torbert?

A két septon sosem hagyott ki egy alkalmat sem a hajbókolásra, Torbert mindig látványosan letérdelt elé, hogy megmossa a lábát.

– Nem ismerem azokat, akikről beszélsz – felelte az egyik vörös csillagos férfi. – De ha a Hítet követik, akkor nyilván a Hétnek van szüksége szolgálataikra.

– Raynard septon és Torbert septon a *leghívebbek* közé tartoznak – közölte Cersei –, és nagyon dühösek lesznek, ha megtudják, hogy akadályoztatok a bejutásban. Meg akarjátok talán tagadni tőlem a belépést Baelor szentélyébe?

– Felség! – vette át most a szót egy hajlott hátú, ősz szakállú férfi. – Szívesen látott vendég vagy itt, de az embereidnek idekint kell hagyniuk a kardjukat. A fősepton parancsára odabent senki sem viselhet fegyvert.

– A Királyi Testőrség lovagjai soha nem válnak meg a kardjuktól, még a király jelenlétében sem.

– A király házában a király szava a törvény – bólintott az agg lovag –, de ez itt az istenek háza.

Cerseinek az arcába szaladt a vér. Elég lett volna egyetlen szó Meryn Tarntnek, és a hajlott hátú öregember hamarabb találkozik az isteneivel, mint szeretné. *De nem itt. Nem most.*

– Várjatok rám! – utasította a két testőrt kurtán. Egyedül ment fel a lépcsőn, a lándzsák szétnyíltak előtte.

Két ór teljes erejével a kapunak feszült, és a súlyos ajtószárnyak hangos csikorgással kitérültek.

A Lámpások csarnokában Cersei vagy húsz septont talált térdepelve, de nem imádság miatt. Előttük szappanos vízzel teli vödrök álltak, és a papok a padlót súrolták. Durva vászonköntösük és sarujuk miatt Cersei verebeknek nézte őket, míg az egyikük fel nem emelte a fejét. Az arca vörös volt, mint a cékla, a kezén pedig véres hólyagok fakadtak.

– Felség.

– Raynard septon? – A királynő alig akart hinni a szemének. – Mit művelsz itt térdén állva?

– A padlót takarítja. – A megszólaló több hüvelykkel alacsonyabb volt a királynőnél, és sovány, mint egy seprűnyél. – A munka az ima egy fajtája, és igen kedves a Kovács szemében. – Súrolókefével a kezében felállt. – Felség. Már vártunk téged.

A férfi rövidre nyírt szakállá szürkésbarna volt, haját pedig hátul szoros csomóba kötve viselte. A köntöse tiszta volt ugyan, ám rojtos és foltozott. Ruhaujját a takarításhoz feltúrta a könyökéig, a térd alatt azonban a vászon teljesen átázott. Az arca markáns vonalú és hegyes, mélyen ülő szeme barna, mint a sár. *Mezítelen a lába*, vette észre a királynő rémulten. A lába is borzalmas volt: két kemény, elszarusodott, vastagra kérgesedett jóság.

– Te vagy főméltóságú szentsége?

– Mi vagyunk.

Atya, adj erőt! A királynő tudta, hogy le kellene térdelnie, a padlón azonban tócsákban állt a mocskos, szappanos víz, és nem szeretne volna tönkretenni a ruháját. A térdén csúszkáló öregemberekre pillantott.

– Nem látom a barátomat, Torbeit septont.

– Torbeit septont egy vezeklőcellába zártuk, ahol kenyéren és vízen él. Bűn ilyen kövérnek

lenni, amikor a birodalom fele éheznek.

Cerseinek ez már sok volt egy napra. Nem is próbálta titkolni a haragját.

– Hát így fogadsz engem? Súlyolókefével a kezekben, víztől csöpögő ruhában? Tudod, hogy ki vagyok?

– Felsőged a Hét Királyság régenskirálynője – felelte a férfi –, de a *Hétágú csillagban* ez áll: ahogy az emberek meghajolnak uraik előtt, s az urak királyaik előtt, úgy kell meghajolniuk a királyoknak és királynőknek a Hét előtt, aki Egy.

Azt akarja ezzel mondani, hogy térdeljek le? Ha igen, hát nem ismerte őt eléggé.

– Jog szerint a lépcsőn kellett volna fogadnod engem legjobb ruhádban, fejedben a kristálykoronával.

– Nekünk nincs koronánk, felség.

Cersei vérre még jobban felforrt.

– Nemes atyám arannyal futtatott és kristályokkal kirakott, ritka szépségű koronát ajándékozott az elődöknek.

– Ezért az ajándékért meg is emlékezünk róla az imáinkban – bólintott a fősepton –, a szegényeknek azonban jobban kell az étel a gyomrukba, mint nekünk az arany és a kristály a fejünkre. A koronát eladtuk. Akárcsak a többi a kincstárainkból, az összes gyűrűvel és ezüstmeg aranybrokát paláستtal együtt. A gyapjú éppen olyan melegen tartja az embert. Ezért adott nekünk a Hét birkákat.

Ez teljesen megőrült. A leghívebbeknek is nyilván elment az eszük, hogy ezt a félnótást emelték a legmagasabb méltóságra... avagy megrémültek az ajtajuk előtt tolongó koldusoktól. Qyburn besúgóí azt jelentették, hogy Luceon septont mindössze kilenc szavazat választotta el a győzelemtől, amikor az ajtó kinyílt, és a verebek, vezérükkel a vállukon és fejszével a kezükben, beözönlöttek a Nagy Szentélybe...

Cersei jeges pillantással mérte végig a kis termetű embert.

– Beszélhetnék valahol bizalmasabban, szentséged?

A fősepton átadta a keféjét a leghívebbek egyikének.

– Ha felséged megtenné, hogy követ bennünket.

Az egyik belső ajtón át bevezette a tulajdonképpeni szentélybe, lépteik visszhangzottak a márványpadlón. A hatalmas kupola színes ólomüveg ablakain ferdén beeső fénysugarakban porszemek lebegtek, a levegőben füstölők édeskés illata terjengett, a hét oltár mellett pedig csillagokként világítottak a gyertyák. Vagy ezer gyertya égett az Anyáért, és majdnem ugyanennyi a Szüzért, de az Idegen gyertyáit két kézzel meg lehetett volna számolni.

A verebek még ide is bejutottak. A Harcos előtt tucatnyi rongyos kóbor lovag térdepelt, és arra kérték az istenséget, áldja meg a lábánál halomba rakott kardjaikat. Az Anya oltáránál egy septon vezetésével vagy száz veréb imádkozott, de a mormolásuk távolinak tűnt, mint a parti hullámverés moraja. A fősepton odavezette Cerseit, ahol a Vénasszony tartotta a magasba a lámpását. Amikor letérdelt az oltár elé, neki sem maradt más választása, mint követni a példáját. Ez a fősepton azonban szerencsére nem volt olyan terjengős, mint a kövér. *Azt hiszem, legalább ezért hálásnak kell lennem.*

Főméltóságú szentsége azonban az ima végeztével sem állt fel. Úgy tűnt, térdén állva lesznek kénytelenek tárgyalni. *Egy kislembert szármalmas csínye,* gondolta Cersei gúnyosan.

– Szentséged – szólalt meg –, ezek a verebek rettegsben tartják a várost. Azt akarom, hogy tünjenek el.

– Hová mehetnének, felség?

Hét pokol van, bármelyik megtenné.

– Mondjuk vissza oda, ahonnet jöttek.

– Mindenhonnet érkeztek. Ahogy a veréb a legszerényebbik és leggyakoribb madár, úgy ők az emberek legszerényebbje és legközönségesebbje.

Abban legalább egyetértünk, hogy közönségesek.

– Láttad, mit műveltek Áldott Baelor szobrával? Beszennyezik a teret a disznóikkal, kecs-

kéikkel meg az éjjeli mocskukkal.

– Az éjjeli mocskot könnyebben el lehet takarítani, mint a vért, felség. Ha valami, akkor az itt végrehajtott kivégzés szennyezte be a teret.

Hogy meri a szememre hányni Ned Starkot?

– Mindannyian bánjuk a dolgot. Joffrey ifjú volt, és nem éppen a legbölcsebben cselekedett. Az Áldott Baelor iránti tiszteletből Stark nagyurat másutt kellett volna lefejezni... de a fickó áruló volt, ezt ne felejtjük el!

– Baelor király megbocsátott azoknak, akik összeesküvést szöttek ellene.

Baelor király bebörtönözte a húgait, akiknek az volt az egyetlen bűnik, hogy gyönyörűek voltak. Amikor Cersei először hallotta ezt a történetet, odament Tyrion bölcsőjéhez, és addig csipkedte a kis szörnyeteget, míg sírni nem kezdett. *Be kellett volna fognom az orrát, és beletömnöm a harisnyámat a szájába.* Mosolyt erőltetett az arcára.

– Tommen király megbocsát a verebeknek is, miután visszatértek az otthonaikba.

– A legtöbbjüknek nincs többé otthona. Mindenütt szenvedés... és bánat és halál. Mielőtt Királyvárba jöttem, félszáz falucskát szolgáltam, amelyek túl kicsik voltak hozzá, hogy saját septonuk legyen. Egyiket a másik után kerestem fel, házasságokat vezettem le, bűnösöket oldoztam fel vétkeik alól, újszülött gyermekeknek adtam nevet. Azok a falvak nem léteznek többé, felség. Ahol egykor kertek virágoztak, most gaz és tövisbokrok nőnek, az utak mellett pedig csontok hevernek szerteszét.

– A háború borzalmas dolog. Ez a sok rémtett mind az északiak műve, Stannis úré és a démonimádóié.

– A verebeim közül sokan oroszlánfalkákat emlegetnek, akik kifosztották őket... és a Verebet, aki a te saját felesküdtött katonád volt. Sospárlónál meggyilkolt egy idős septont, és meggyalázott egy tizenkét éves kislányt, egy ártatlan gyermeket, akit a Hitnek ígértek. Páncélt viselt, amikor megerősakolta, s a vas feltépte, összezúzta a gyermek puha testét. Miután végzett, átadta őt az embereinek, akik levágták az orrát és a mellbimbóit.

– Őfelsége nem vállalhat felelősséget minden ember bűneiért, aki valaha a Lannister-házat szolgálta. Sandor Clegane áruló és kegyetlen szörnyeteg. Mit gondolsz, miért bocsátottam el a szolgálatunkból? Most a törvényen kívüli Beric Dondarion oldalán harcol, nem Tommen királyért.

– Ha te mondd. De fel kell tennem a kérdést: hol voltak a király lovagjai, amikor ezeket a borzalmakat elkövették? Jaehaerys, a békítő talán nem esküdt meg annak idején magára a Vastrónusra, hogy a korona mindig meg fogja védeni a Hitet?

Cerseinek fogalma sem volt róla, hogy mit esküdt meg Jaehaerys.

– De igen – bólintott –, és a fősepton megáldotta, és felkente királlyá. Hagyomány, hogy minden új fősepton áldását adja a királynak... te mégis megtagadod ezt Tommen királytól.

– Felsőged téved. Nem tagadtuk meg.

– Nem jöttél el.

– Még nem érett meg rá az idő.

Pap vagy, vagy zöldséges?

– És mit tehetnék, hogy... megérjen?

Ha most az aranyat merészeli említeni, úgy bánok el ezzel is, mint az előzővel, és keresek valami hitbuzgó nyolcévest.

– A birodalomban hemzsegnék a királyok. A Hitnek biztosnak kell lennie, mielőtt bármelyiküket is a többiek fölé emelné. Háromszáz évvel ezelőtt, amikor Aegon, a sárkány partra szállt ennek a hegynek a tövében, a fősepton bezárkózott Óváros Csillagszentélyébe, hét napon és hét éjjelen át imádkozott, s közben nem vett magához egyéb táplálékot, mint kenyeret és vizet. Amikor előjött, bejelentette, hogy a Hit nem száll szembe Aegonnal és a húgaival, mert a Vénasszony felemelte a lámpását, és megmutatta neki az ösvényt. Ha Óváros fegyvert fog a Sárkány ellen, Óváros porrá ég, és Héttorony, a Fellegvár és a Csillagszentély elpusztul. Héttorony nagyúr istenfélő ember volt. Amikor meghallotta a próféciaát, otthon tartotta a seregét, és

kinyitotta a város kapuit Aegonnak, amikor az megérkezett, főméltóságú szentsége pedig felkente a Hódítót a hét olajjal. Nekem is úgy kell cselekednem, ahogyan ő tette háromszáz évvel ezelőtt. Imádkoznom és böjtölnöm kell.

– Hét napon és hét éjjelen át?

– Addig, ameddig szükséges.

Cersei legszívesebben megütötte volna ünnepélyes, jámbor képét. *Segíthetek a böjtölésben*, gondolta. *Bezárathatlak egy toronyba, és gondoskodhatok róla, hogy senki ne vigyen neked ételt, míg az istenek nem szólnak hozzád.*

– Ezek a hamis királyok hamis isteneket támogatnak – emlékeztette a fősepton. – Csak Tommen király védelmezi a Szent Hitet.

– Mégis mindenfelé szentélyeket rabolnak ki és gyújtanak fel. Még csendes nővéreket is megerősakoltak, s ők az ég felé kiáltották bánatukat. Felsőged látta szent halottaink csontjait és koponyáit?

– Láttam – ismerte el. – Add meg az áldásodat Tommennek, és ő véget vet a gyalázatnak!

– És hogyan teszi ezt, felség? Minden kolduló testvér mellé egy lovat állít az úton? Embereket ad nekünk, akik megvédik a septáinkat a farkasoktól és az oroszlánoktól?

Úgy teszek, mintha az oroszlánokat nem említetted volna.

– A birodalom háborúban áll. Öfelségének minden emberre szüksége van. – Cerseinek nem állt szándékában arra fecsérelni Tommen erejét, hogy szoptatók dajkát játsszon verebek mellett, vagy ezer megsavanyodott septa ráncos pináját védelmezze. *A fele valószínűleg egyenesen imádkozik egy kiadós erőszakért.* – A verebeidnek van husángjuk és fejszójuk. Védjék meg magukat!

– Ezt tiltják Maegor törvényei, ahogyan ezt bizonyára felsőged is tudja. Az ő rendeletére tette le a Hit a fegyvereit.

– Most Tommen a király, nem Maegor. – Ugyan mit érdekelte őt, hogyan rendelkezett Kegyetlen Maegor háromszáz évvel ezelőtt? *Ahelyett, hogy kivette volna a kardot a hívek kezéből, a saját céljaira kellett volna felhasználnia őket.* A Harcos szobrára mutatott a vörös márványoltár fölé. – Mit tart a kezében?

– Egy kardot.

– Talán elfelejtette, hogyan kell használni?

– Maegor törvényei...

– ...semmissé tehetők.

A szót ott hagyta lógni a levegőben, s várta, hogy a fősepton ráharapjon a csalira. Nem is kellett csalódnia.

– A Harcos Hit újjászületik... ez lenne hát a válasz háromszáz év imádságaira, felség? A Harcos újra a magasba emeli csillogó kardját, és megtisztítja e bűnös országot minden gonzságtól! Ha öfelsége engedélyezi nekem, hogy visszaállítsam jogaiba a Kard és Csillag ősi, szent rendjét, a Hét Királyság minden istenfélő lakója tudná róla, hogy ő igaz és jogos urunk!

Ezek a szavak muzsikaként szóltak Cersei fülében, ám vigyázott, nehogy túlságosan lelkesnek tűnjék.

– Főméltóságú szentséged korábban a megbocsátásról beszélt. Ezekben a nehéz időkben Tommen király messzemenően hálás volna, ha azt látná, hogy részetekről megbocsátjátok a korona adósságát. Amennyire tudom, mintegy kilencszázezer sárkánnyal tartozunk a Hitnek.

– Pontosan kilencszázezer-hatszázhetvennégy sárkánnyal. Ennyi arannyal jóllakathatnánk az éhezőket, és újjáépíthetnénk ezer szentélyt.

– Aranyat akarsz? – kérdezte a királynő. – Vagy azt, hogy félrehajtsuk Maegor poros törvényeit?

A fősepton mérlegelte a dolgot egy darabig.

– Ahogy óhajtod. Az adósságot megbocsátjuk, Tommen király pedig megkapja az áldást. A Harcos Fiai kísérek majd el hozzá, Hitük dicsőségének fényében ragyogva, a verebeim pedig a régi Szegény Testvérek örökösiként elindulnak, hogy a királyság gyengéinek és alázatosai-

nak védelmére keljenek!

A királynő felállt, és kisimította a szoknyáját.

– Elkészítettem a papírokat, őfelsége pedig aláírja és ellátja őket a királyi pecséttel.

Ha volt olyan része az uralkodásnak, amit Tommen szeretett, hát a pecsétjével való játszadozás volt az.

– A Hét óvja őfelségét! Hosszú ideig uralkodjék felettünk. – A fősepton összeérintette a két tenyerét, és az ég felé emelte a tekintetét. – Reszkessenek az aljasok!

Hallod ezt, Stannis? Cersei nem állta meg mosolygás nélkül. Még nemes atyja sem csinálhatta volna jobban. Egyetlen tollvonással megszabadította Királyvárt a verebek csapásától, megszerezte Tommennek az áldást, és majdnem egymillió sárkánnyal csökkentette a korona adósságát. Repeső szívvel tért vissza a Lámpások csarnokába a főseptonnal az oldalán.

Merryweather úrnő is osztozott a királynő örömeiben, bár még sohasem hallott a Harcos Fiairol vagy a Szegény Testvérekről.

– Még Aegon hódítása előttre nyúlik vissza a történetük – magyarázta neki Cersei. – A Harcos Fiai lovagrend volt, amelynek tagjai lemondtak a földjeikről és az aranyukról, és a kardjukat főméltóságú szentsége szolgálatára ajánlották. A Szegény Testvérek... nos, ők szerényebb, ám népesebb társaság voltak. Gyakorlatilag kolduló testvérek, ám tálak helyett fejszét vittek magukkal. Járták az utakat, és szentélytől szentélyig, várostól városig kísérték az utazókat. A jelvényük fehér alapon vörös hétágú csillag volt, ezért az egyszerű nép Csillagoknak nevezte őket. A Harcos Fiai szívérványszínű köpönyeget és ezüsttel berakott páncélt hordtak szőrös zeke fölött, a kardjuk markolatát pedig csillag alakú kristály díszítette. Ők voltak a kardok. Szent emberek, aszkéták, fanatikusok, varázslók, sárkányölők, démonvadászok... sok legenda szól róluk. De abban mind egyetért, hogy engesztelhetetlenül gyűlölték a Szent Hit ellenségeit.

Merryweather úrnő azonnal megértette.

– Például az olyanokat, mint Stannis nagyúr és vörös varázslónője?

– Nos, igen – felelte Cersei, és úgy kuncogott, mint egy kislány. – Ne dézsmáljunk meg egy butélia hippokrászt, hogy a hazaúton igyunk a Harcos Fiainak szent buzgalmára?

– A Harcos Fiainak szent buzgalmára és a régenskirálynő briliáns elméjére, Cerseire, aki első e néven!

A hippokrász éppolyan édes és élvezetes volt, mint Cersei diadala, és a királynő úgy érezte, hintaja szinte repül a város utcáin. Aegon magas hegyének tövében azonban a lovaglásból visszatérő Margaery Tyrell-lel és unokatestvéreivel találkoztak. *Mindenhová követ engem*, gondolta Cersei bosszúsán, amikor megpillantotta a kis királynét.

Margaery mögött udvaroncok, örök és szolgálók hosszú sora érkezett, sokuk friss virágokkal megrakott kosarat cipelt. Minden unokatestvére jutott egy csodáló; Alyn Ambrose Elinorral lovagolt, akivel eljegyezték, Ser Tallad a szemérmes Allával, a félkarú Mark Mullendore pedig a gömbölyded és nevetgélő Meggával érkezett. A Redwyne ikrek Margaery két másik hölgységét, Meredith Crane-t és Janna Fossowayt kísérték. Mindegyik leány hajában virág díszelgett. Jalabhar Xho is csatlakozott a társasághoz, akárcsak Ser Lambert Turnberry a szemkötésével, és a Kék Bárd néven ismert jóvágású dalnok.

Természetesen a Királyi Testőrség egy lovagjának is el kellett kísérnie a kis királynét, és ez természetesen a Viráglovag. Ser Loras csak úgy ragyogott arannyal cizellált, fehér pikkelyes páncéljában. Bár már nem próbálkozott vele, hogy fegyverforgatásra tanítsa a királyt, Tommen még mindig túl sok időt töltött a társaságában. Valahányszor a fiú hazatért egy kis feleségével töltött délutánt követően, mindig volt valami új mesélőnivalója arról, mit mondott vagy tett Ser Loras.

Margaery köszöntötte őket, és besorolt a királynő hintaja mellé. Az arca kipirult, barna hajtincsei lágyan omlottak a vállára, s minden szélököstől megmozdultak.

– Őszi virágokat szedtünk a királyi erdőben – mesélte nekik.

Tudom, hol voltál, gondolta a királynő. A besúgóik remekül végezték a munkájukat, és

Margaery minden lépéséről tájékoztatták. *Milyen nyughatatlan leányzó ez a mi kis királynénk.* Ritkán telt el három nap anélkül, hogy ne lovagolt volna ki. Volt, hogy végiglovagoltak a rosbyi úton, hogy kagylókat gyűjtsenek és a tengerparton ebédeljenek. Máskor egész kíséretével átkelt a folyón egy kis délutáni solymászat kedvéért. A kis királyné a hajókirándulásokat is kedvelte, s gyakran hajózott fel-le a Feketevíz folyón minden különösebb cél nélkül. Ha éppen rátört a hitbuzgalom, távozott a kastélyból, és Baelor szentélyébe ment imádkozni. Vagy egy tucat különböző varrónóval dolgoztatott, ismerte a város összes aranyművese, sőt még a Sárkapunál lévő halpiacon is látták, ahol szemügyre vette a napi fogást. Bármerre járt is, a köznép egyszerűen imádta, és Margaery úrnő el is követett mindent, hogy felszítsa bennük a lángot. Mindig adott alamizsnát a koldusoknak, meleg pitét vett a pékek taligájáról, és megállt, hogy elbeszélgessen egy egyszerű kézművessel.

Ha rajta múlt volna, Tommen is ugyanezt műveli. Fáradhatatlanul hívogatta, hogy kísérje el őt és csirkéit a kalandozásaikra, a fiú pedig állandóan könyörgött az anyjának, hogy engedje el velük. A királynő néha el is engedte, ha csak azért is, hogy Ser Osney még néhány órával többet tölthessen Margaery társaságában. *Bár eddig nem sokra mentem vele. Osney súlyos csatlódást okozott.*

– Emlékszel a napra, amikor a nővéred elhajózott Dorne-ba? – kérdezte a fiától Cersei. – Emlékszel, hogy üvöltött a tömeg a visszafelé vezető úton? Emlékszel a kövekre, a szitkokra?

A király azonban, kis királynéjának hála, eleresztette a füle mellett az észérveket.

– Ha lemegyünk a köznép közé, jobban szeretnek majd bennünket.

– A csöcselék annyira szerette a kövér főseptont, hogy darabokra tépték, pedig ő szent ember volt! – emlékeztette Cersei, de csak azt érte el, hogy a fiú megsértődött rá. *Lefogadom, hogy Margaery pontosan ezt akarja. Mindennap és minden lehetséges módon igyekszik ellopni őt tőlem.* Joffrey átlátott volna álnok kis vigyorán, és megtanította volna neki, hol a helye, de Tomment könnyebb volt becsapni. *A lány tudta, hogy Joff túl erős hozzá,* gondolta Cersei, és eszébe jutott az aranypénz, amit Qyburn talált. *Hogy a Tyrell-ház uralkodhasson, el kellett őt távolítani.* Az is eszébe jutott, hogy Margaery és förtelmes nagyanyja egyszer azon mesterkedtek, hogy összeházasítsák Sansa Starkot a kis királyné nyomorék fivérével, Willasszal. Tywin nagyúr megakadályozta ezt, és egy ravasz húzással hozzáadta Sansát Tyrionhoz, de a szándékon ez nem változtatott. *Mindegyikük benne van, döbbsent rá hirtelen. A Tyrellek vesztegették meg a foglárokat, hogy hagyják futni Tyriont, majd végignyargaltak vele a rózsáuton, hogy csatlakozhasson aljas feleségéhez. Mostanra mindketten Égikertben rejtőznek, s a rózsafal biztonságát élvezik.*

– Velünk kellett volna tartanod, felség! – csacsogta a kis cselszövő, miközben felfelé kapaszkodtak Aegon magas hegyére. – Olyan pompásan éreztük volna magunkat együtt! A fák aranyba, vörösbe és narancssárgába öltöztek, és mindenfelé virágok vannak. Van gesztenye is. Hazafelé megsütöttünk néhányat.

– Nincs időm az erdőben bóklászni és virágot szedni – felelte Cersei. – Egy királyságot kell kormányoznom.

– Csak egyet, felség? Akkor ki kormányozza a másik hatot? – Margaery vidáman felnevetett. – Remélem, megbocsátod nekem ezt a kis tréfát. Tudom, mekkora terhet cipelsz. Meg kellene engedned, hogy osztozzam benne. Biztosan vannak dolgok, amikben segíthetnék. Ez elhallgattatná a szóbeszédet, mely szerint mi ketten vetélkedünk a királyért.

– Ezt mondják? – mosolygott Cersei. – Micsoda ostobaság! Soha, egyetlen pillanatra sem tekintettelek vetélytársamnak.

– Nagyon jólesik ezt hallanom. – A lány láthatóan nem vette észre a szúrást. – Legközelebb velünk kell tartanotok Tommennel. Tudom, hogy őfelsége nagyon élvezné. A Kék Bárd játszott nekünk, Ser Tallad pedig megmutatta, hogyan kell harcolni egy husággal, ahogyan az egyszerű emberek teszik. Az erdő gyönyörű ősszel!

– Néhai férjem is szerette az erdőt.

Házasságuk első éveiben Robert folyton könyörgött neki, hogy vadásszon vele, de Cersei

mindig kimentette magát. A király vadászkirándulásai alatt együtt lehetett Jaime-mel. *Arany nappalok és ezüst éjszakák*. Az igaz, hogy nagyon veszélyes táncot lejtek. A Vörös Toronyban mindenhol figyelő szemek és hallgatózó fülek kísérték őket, és sohasem tudhatták biztosan, mikor tér vissza Robert. A veszély érzése azonban még izgalmasabbá tette az együtt töltött időt.

– A szépség azonban néha halálos veszedelmet rejthet – figyelmeztette a kis királynét. – Robert az erdőben lelte halálát.

Margaery édes, szeretettel teli testvéri mosolyt villantott Ser Loras felé.

– Kedves felségedtől, hogy aggódik értem, de a fivérem vigyáz rám.

Menj és vadássz, unszolta Cersei Robertet vagy félszáz alkalommal. *A fivérem vigyáz rám*. Eszébe jutott, mit mondott neki korábban Taena, és kitört belőle a nevetés.

– Felséged nagyon szépen nevet – Margaery úrnő incselkedően elmosolyodott. – Mi is osztozhatnánk esetleg a tréfában?

– Osztozni fogtok benne – bólogatott a királynő. – Ígérem, osztozni fogtok benne!

A FOSZTOGATÓ

A dobok harci ritmust dübörögtek, a *Vasdiadal* pedig szinte repült, az orra sebesen szelte a fodrozódó, zöld vizet. Az előttük haladó kisebb hajó fordulni kezdett, evezői vadul csapkodták a tengert. A lobogóit rózsák díszítették; elöl és hátul vörös címerpajzsban fehér rózsák, az árboc tetején füzöld mezőben aranyrózsa. A *Vasdiadal* olyan erővel rontott az oldalának, hogy a támadó csapat felének lába alól kicsúszott a fedélzet. Evezők reccsentek, deszka hasadt; a legédesebb zene, amit a kapitány füle ismert.

Átvette magát a korlátón, és a tulsó fedélzeten termett, aranypalástja lobogott mögötte. A fehér rózsák hátrébb húzódtak, ahogy az emberek mindig, ha megpillantották Victarion Greyjoyt páncélban, fegyverrel a kézben, az arcát eltakaró kraken sisakkal a fején. Kardot, lándzsát és fejszét szorongattak, de tizből csak egy viselt páncélzatot, és azt az egyet is csupán egymáshoz varrt pikkelyek védték. *Ezek nem vasemberek*, gondolta Victarion. *Még mindig félnek a vízbefúlástól.*

– Kapjátok el! – kiáltotta az egyik. – Egyedül van!

– GYERTEK! – ordított vissza. – *Gyertek és öljetek meg, ha tudtok!*

A rózsás harcosok minden oldalról megindultak felé, kezükben szürke acél, szemükben rettegés. Átható félelmüket Victarion szinte a szájában érezte. Osztott egyet balra és jobbra, az első támadónak könyökből lecsapta a karját, a másodiknak széthasította a vállát. A harmadik Victarion pajzsának puha fenyőfájába temette a fejszéjét. A bolond képébe sújtott vele, ledöntötte a lábáról, majd végzett vele, ahogy megpróbált feltápászkodni. Egy lándzsa dőfését érezte a lapockái között, miközben a fejszéjét próbálta kiszabadítani a halott bordái közül, mintha valaki hátba vágta volna. Victarion megpördült, és lesújtott a lándzsás fejére. Az acél reccsenve hatolt át sisakon, hajon és koponyán, a becsapódás erejétől megrándult Victarion karja. A fickó megtántorodott, majd a vaskapitány rongybabaként lökte a fedélzetre, ahogy kiszabadította fejszéjét a fejből. A fedélzeten elterülő ernyedtetem inkább tűnt részegnek, mint holtak.

Ekkorra már a vas szülőttei is átjutottak a sérült hajó fedélzetére. Hallotta, ahogy Egyfülü Wulfe üvöltve munkához lát, egy pillantást vetett Ragnor Pyke-ra rozsdás sodronyingében, látta amint Nute, a borbély hajítófejszéje pörögve szeli a levegőt, és mellkason kap valakit. Victarion végzett még egy ellenféllel, aztán még eggyel. Egy harmadikat is megölt volna, de Ragnor vágta le előbb.

– Szép vágás! – kiáltotta oda neki Victarion.

Épp újabb áldozatot keresett fejszéjének, amikor megpillantotta a másik kapitányt. Fehér kabátját vér és húscsapatok pettyezték, de Victarion így is ki tudta venni a mellére varrt címet: fehér rózsza vörös pajzsban. A fickó a pajzsán is ugyanezt a jelvényt viselte, csak vörösön csipkézett szélű, fehér háttérrel.

– *Te!* – kiáltotta oda neki a vaskapitány, túlharsogva a csatazajt. – *Te rózsás! Te volnál Délpajzs ura?*

A másik felhajtotta a sisakrostélyát, és megmutatta szőrtelen arcát.

– A fia és örököse, Ser Talbert Serry. És te ki vagy, kraken?

– A halálad!

Victarion feléje rontott.

Serry elébe szökkent. A kardja jófajta, nemesi kastélyban kovácsolt acél volt, és az ifjú lovag kezében dalra is fakadt. Az első vágása alacsonyra ment, és Victarion a fejszéjével háritotta. A második a sisakján érte, mielőtt felemelhette volna a pajzsát. Victarion oldalirányú fej-

szecsapással felelt, de Serry pajzsa útját állta. Faszilánkok repkedtek szerteszét, és a fehér rózsza gyönyörű, átható recsenéssel hosszában kettéhasadt. Az ifjú lovag kardja lesújtott a combjára egyszer, kétszer, háromszor, visítva kaparva az acélt. *Gyors a kölyök*, döbrent rá a vaskapitány. Pajzsával Serry arcába sújtott, aki az ütés erejétől a korlátnak tántorodott. Victarion felemelte a fejszóját, és teljes súlyát beleadta a vágásba, hogy nyaktól lágyéig kettéhasítsa a fiút, Serry azonban fürgén kitért előle. A fejsze szilánkeső kíséretében a korlátba vágódott, beszorult, és amikor megpróbálta kitépni, nem moccan. A fedélzet megingott alatta, és fél térdre zuhant.

Ser Talbert eldobta törött pajzsát, és feléje suhintott a kardjával. Victarion pajzsa félig kifordult a kezéből, amikor megbotlott, ezért vasmarkával kapta el Serry pengéjét. A pikkelyes páncélkesztyű megcsikordult, és az éles fájdalomtól Victarion felhördült, de nem eresztette a pengét.

– Én is gyors vagyok, kölyök! – mondta neki, azzal kitépte a kardot a lovag kezéből, és a tengerbe hajította.

Ser Talbert szeme elkerekedett.

– A kardom...

Victarion véres ujjai a legény nyakára fonódtak.

– Menj, és hozd vissza! – hörögte, és háttal átbillentette a hajó oldalán, a véres habok közé.

Ezzel némi időt nyert, hogy kiszabadítsa a fejszóját. A fehér rózsák meghátráltak a vasözön előtt. Voltak, akik megpróbáltak lemenekülni a fedélközbe, mások kegyelemért könyörögtek. Victarion érezte, hogy a páncél, a bőrkesztyű és a pikkelyek alatt meleg vér csorog végig az ujjain, de ez semmiség volt. Az ellenfelek egy csoportja az árboc körül szoros gyűrűbe verődve, vállt vállnak vetve tovább küzdött. *Ezek néhányan legalább férfiak. Inkább meghalnak, mintsem megadják magukat.* Victarion pedig teljesíti ezt az óhajukat. Fejszóját a pajzsának ütötte, és rájuk rontott.

A Vízbefúlt Isten nem arra teremtette Victarion Greyjoyt, hogy királyválasztó gyűléseken, szavakkal harcoljon, sem pedig arra, hogy alattomos, bujkáló ellenséggel szálljon szembe végtelen mocsarak útvesztőjében. *Ő ezért született erre a világra; hogy tetőtől talpig acélban, kezében vértől csöpögő fejszével ossza a halált maga körül.*

Előlről és hátulról is záporoztak rá a csapások, de a kardjuk nem okozott több kárt, mint egy fűzfavessző. Victarion Greyjoy súlyos vértjén semmilyen penge nem hatolhatott át, arra pedig nem adott időt ellenfeleinek, hogy megkeressék a gyenge pontjait az ízületeknél, ahol csak sodronying és bőr védte. Támadhattak rá akár hárman, négyen vagy öten is; nem számított. Egyenként bánt el velük, s páncélja megvédte a többitől. Ha egy ellenfél elesett, haragja a következő ellen fordult.

Az utolsó valószínűleg kovács volt; vállá, akár a bikáé, és az egyik sokkal izmosabb volt, mint a másik. A kovács szegecsekkel kivert mellényt és kemény bőrsisakot viselt; egyetlen csapása végzete előtt beteljesítette Victarion pajzsának sorsát, a kapitány válaszcspása azonban kettéhasította a fickó fejét. *Bár a Varjúseművel is ilyen egyszerűen el tudnék banni!* A kovács koponyája darabjaira robbant, ahogy kirántotta fejszóját. Csontszilánkok, vér és agyvelő fröcskölt mindenfelé, a holttest pedig előrebukott, neki a lábának. *Már késő kegyelemért könyörögni*, gondolta Victarion, és elrúgta magától a halottat.

A fedélzet ekkor már csúszott a lába alatt, mindenütt halottak és haldoklók heverték nagy kupacokban. Elhajította a pajzsát, és mélyen beszívta a levegőt.

– Kapitány uram! – hallotta a Borbély hangját maga mellett. – Miénk a nap!

A tenger körös-körül tele volt hajókkal. Némelyik lángolt, mások már félig elsüllyedtek, megint másokat darabokra törtek. A hajók között a tenger sűrű volt, akár a mártás; tetemek, törött evezők és a roncsokba kapaszkodó emberek mindenfelé. A távolban fél tucat déli hajó igyekezett vissza, Mander felé. *Hadd menjenek*, gondolta Victarion, *hadd mondják el, mit láttak.* Ha egy férfi hátat fordított, és megfutott a csatából, nem volt férfi többé.

A szemét csípte a harc hevében arcába csorgó veríték. Két evezőse segített kioldani a

kraken sisakot, hogy levehesse, és Victarion megtörölgette a homlokát.

– Az a lovag – morogta –, a fehér rózsával. Kihúzta valaki?

Egy úr fia szép váltságdíjat ért; az apjától, ha Serry nagyúr túlélte a csatát, a hűbérurától Égikertben, ha nem. Senki sem látta azonban, mi történt a lovaggal, miután átzuhant a korláton. A legvalószínűbb, hogy megfulladt.

– Úgy lakomázzon a Vízbefúlt Isten csarnokában, ahogy harcolt!

Bár a Pajzs-szigetek lakói tengerészeknek nevezték magukat, félelemmel a szívükben keltek át a tengeren, és könnyű öltözékben szálltak harcba, mert féltek a vízbe fúlástól. Az ifjú Serry viszont más volt. *Bátor férfi*, gondolta Victarion. *Majdnem mintha a vas szülötte lett volna.*

Az elfoglalt hajót Ragnor Pyke-nak adta, kijelölt egy tucat embert legénységül, és felkapaszkodott a *Vasdiadalra*.

– Vegyétek el a foglyok fegyverét, páncélját, és kötözzétek be a sebeiket! – utasította Nuteot, a borbélyt. – A haldoklókat dobjátok a tengerbe. Annak, amelyik kegyelemért könyörög, előbb vágjátok el a torkát. – Az ilyenekre csak megvetéssel tudott gondolni; az ember inkább fulladjon meg a tenger víztől, mint a saját vérétől. – Jelentést akarok arról, összesen hány hajót foglaltunk el, és minden lovagról meg úrfiról, akit foglyul ejtettünk. A lobogóikat is akarom.

Egy napon majd felakasztja őket a háza nagytermében, hogy amikor öreg és erőtlen lesz, emlékezessen az ellenségekre, akiket fiatalon és erősen megölt.

– Úgy lesz – vigyorgott Nute. – Óriási győzelem.

Az, gondolta, óriási győzelem a Varjúszeműnek meg a varázslóinak. A többi kapitány megint a bátyja nevét fogja kiáltani, amikor a diadal híre eljut Tölgyfapajzsba. Euron elcsábította őket sima nyelvvel és mosolygós szemével, s ügye mellé állította őket félszáz távoli ország kincseivel; arannyal és ezüsttel, díszes páncélokkal, aranyozott markolatú görbe kardokkal, valyriai acéltőrökkel, csíkos tigrisbundákkal és pöttyös macskák bőrével, jádemantichorákkal és ősi valyriai szfinxekkel, ládákra való szerezsendióval, szegfűszeggel és sáfránnyal, elefántagyarakkal és egyszarvúk szarvaival, zöld, narancssárga és sárga tollakkal a Nyár-szigetéről, több vég finom selyemmel és csillogó brokáttal... és mindez semmi volt ehhez képest. *Most diadalt és hódítást adott nekik, és mostantól fogva testestül-lelkestül az övé mind, gondolta a kapitány. Keserű ízt érzett a nyelvén. Ez az én győzelmem volt, nem az övé. Hol volt ő? Tölgyfapajzsban, a várban henyélt. Ellopta a feleségemet, ellopta a trónusomat, és most ellopta a győzelmemet is.*

Victarion Greyjoynak vérében volt az engedelmesség; egyszerűen beleszületett. Idősebb fivéréi árnyékában érett férfivá, és mindenben kötelességtudóan követte Balont. Később, amikor Balonnak fiai születtek, elfogadta, hogy egyszer majd nekik is tétet kell hajtania, amikor egyikük elfoglalja apjuk helyét a Tengerkő Trónuson. A Vízbefúlt Isten azonban tenger alatti csarnokába hívta Balont és a fiait, Victarion pedig képtelen volt Euront „királynak” nevezni anélkül, hogy keserű epét érzett volna a torkában.

A szél felfrissítette, és rettenetes szomjúság kínozza. Csata után mindig bort akart. Átadta a parancsnokságot Nute-nak, ő maga pedig lement a fedélközbe. A barna asszony a tatban lévő szűk kabinjában várt rá, nedvesen és tettere készen; lehet, hogy a csata az ő vérét is felhevítette. Kétszer tette a magáévá, gyors egymásutánban. Amikor végeztek, az asszony melle, combja és hasa véres volt, de az ő vére volt az, ami a tenyerén kapott vágásból folyt. A barna asszony felforralt ecettel kimosta a sebeit.

– A terv jó volt, ezt elismerem – mondta Victarion a mellette térdelő asszonynak. – A Mander most épp úgy nyitva áll előttünk, mint régen.

Lusta, széles és lassú folyó volt, tele alattomos homokpadokkal és fővenytorlódásokkal. A legtöbb tengerjáró hajó nem merészkedett Égikerten túlra, a sekély merülésű hosszúhajók azonban egészen Keserűhídig feljuthattak. Réges-régen a vas szülöttei bátran felhajóztak itt, és végigfosztogatták a Mandert és mellékfolyóit... míg a zöld kezű királyok fel nem fegyverezték

a Mander torkolatánál lévő négy kis szigeten élő halászokat, és ki nem nevezték őket pajzsnak.

Kétezer esztendő telt el, de a sziklás partok mentén felépített őrtornyokban az ősz szakállú vénnek még mindig ellátták az ősi őrszolgálatot. Ha hosszúhajókat pillantottak meg, az öregemberek meggyújtották a jelzőtüzeket, és a vészjel hegyről hegyre, szigetről szigetre terjedt. *Veszély! Ellenség! Rablók! Rablók!* Ha a halásznép meglátta a magaslatokon égő tüzeket, letették a hálóikat és az ekéiket, s kardot meg fejszét ragadtak, uraik lovagok és fegyveresek kíséretében elővágtattak a várakból. A víz felett harci kürtök hangja harsant Zöldpajzsból, Szürkepajzsból, Tölgyfapajzsból és Délpajzsból, a hosszúhajók elősiklottak a part mentén sorakozó, mohlepte kőkikötőikből, és csattogó evezőkkel özönlöttek át a szorosokon, hogy lezárják a Mandert, a betolakodókat pedig felkergessék a folyón, a végzetük felé.

Euron elküldte Barnafogú Torwoldot és a Vörös Evezőst a Manderen egy tucat sebes járású hajóval, hogy a Pajzs-szigetek urai üldözőbe vegyék őket. A fő flotta érkezésekor alig maroknyi harcképes férfi maradt a szigetek védelmére. A vas szülőttei az esti dagállal lovagolták meg a tengert, így a lenyugvó nap ragyogása elrejtette őket az őrtornyokból kémlelő vénnek szeme elől, mire pedig észrevették őket, addigra késő volt. A szél a hátuk mögül fúj, mint egész úton Ó-Wyktól idáig. A hajókon azt suttogták, hogy ehhez nem kevés közülük van Euron varázslóinak, és hogy a Varjűszemű véráldozattal békítette meg a Viharistent. Máskülönből hogyan mert volna olyan messzire nyugatnak hajózni, ahelyett hogy szokás szerint a partvonalat követte volna?

A vas szülőttei felfuttatták hajóikat a kavicsos fövényre, és kezükben csillogó acéllal partra özönlöttek a bíborszín alkonyban. Addigra már égtek a tüzek a magaslatokon, de kevesen maradtak, akik fegyvert foghattak volna. Virradatra Szürkepajzs, Zöldpajzs és Délpajzs elesett, Tölgyfapajzs fél nappal tovább tartott ki. Amikor pedig a Négy Pajzs katonái felhagytak Torwold és a Vörös Evezős üldözésével, s visszafordultak, a Vasflotta ott várt rájuk a Mander torkolatában.

– Minden úgy történt, ahogyan Euron megjósolta – mondta Victarion a barna asszonynak, miközben az vászonnal bekötözte a kezét. – A varázslói biztosan előre látták.

Három volt belőlük a Csend fedélzetén, súgta meg neki bizalmasan Szolga Quellon. Különös, rémisztő emberek voltak, de a Varjűszemű a rabszolgájává tette őket.

– Mégis szüksége van rám, hogy megvívja a csatáit – morogta Victarion. – A varázslók biztosan jók és hasznosak, de a háborút acéllal és vérrel nyerik.

Az ecettől még jobban fájta a sebe. Ellökte a barna asszonyt, és haragosan ökölbe szorította a kezét.

– Hozz bort!

A sötétben ivott, s gondolatai közben a fivérének jártak. *Vajon ha nem az én kezem sújt le rá, akkor is testvérgyilkos vagyok?* Victarion senki ember fiától nem félt, a Vízbefúlt Isten átka azonban habozásra készítette. *Ha valaki más végez vele az én parancsomra, a vére vajon akkor is beszennyezi a kezemet?* Hínárhajú Aeron biztosan tudta a választ, a pap azonban odahaza volt valahol Vas-szigeteken, és még mindig abban reménykedett, hogy meg tudja mozdítani a vas szülőtteit újonnan megkoronázott királyuk ellen. *Nute, a borbély képes húsz lépésről megborotválni egy embert elhajított fejszéjével. És Euron egyik korcsa sem állhat meg Egyfűlű Wulfe-fal vagy Mosolytalan Andrikkal szemben. Bármelyikük képes lenne megtenni.* De jól tudta, hogy az, amit az ember meg tud tenni, és az, amit hajlandó megtenni, két nagyon különböző dolog.

– Euron istentelensége a Vízbefúlt Isten haragját idézi mindannyiunk fejére – jósolta Aeron, még Ó-Wyken. – Meg kell állítanunk őt, testvérem! Még mindig Balon vére folyik bennünk, vagy nem?

– Ahogyan benne is – felelte Victarion. – Nekem sem tetszik jobban, mint neked, de Euron a király. A te királyválasztó tanácsod emelte fel, és te magad helyezted a fejére az uszadéka koronát!

– Én helyeztem a fejére a koronát – bólintott a pap. A hajába tekert hínárból víz csöpögött.

– És boldogan le is tépem onnét, hogy téged koronázzalak meg helyette. Csak te vagy elég erős, hogy szembeszállj velem!

– A Vízbefúlt Isten emelte fel őt – vetette ellen Victarion. – Neki is kell letaszítania.

Aeron jól ismert baljós pillantást vetett rá, amelytől kutak vize savanyodott meg, és asszonyok váltak meddővé.

– Nem az isten beszélt. Mindenki tudja, hogy Euron varázslókat és szennyes boszorkányokat rejteget vörös hajóján. Valamiféle varázslatot küldtek ránk, hogy ne halljuk a tenger hangját. A kapitányok és királyok megrészegültek a sárkányokról szóló meséktől.

– Megrészegültek és megrettentek attól a kürttől. Te is hallottad a hangját. De nem számít. Euron a királyunk.

– Az enyém ugyan nem! – jelentette ki a pap. – A Vízbefúlt Isten a bátrakat segíti, nem azokat, akik a hajófenékbe bújnak a feltámadó vihar elől. Ha te nem mozdulsz, hogy letaszítsd a Varjűszeműt a Tengerkő Trónusról, nekem kell magamra vennem ezt a feladatot.

– Hogyan? Se hajód, se kardod.

– De van hangom – válaszolta a pap –, és velem van az isten. Az én erőm a tenger ereje, és ennek az erőnek még a Varjűszemű sem állhatja útját. Bár a hullámok megtörnek a hegyen, egyre csak jönnek és jönnek, hullám hullám után, és végül csak kavicsok maradnak ott, ahol egykor a hegy állt. Nemsokára a kavicsokat is elsodorja az ár, s a föld örök időnkig a tenger mélyére süllyed.

– Kavicsok? – morogta Victarion. – Ha azt hiszed, legyőzheted a Varjűszeműt azzal, hogy hullámokról meg kavicsokról szónokolsz, bolond vagy.

– A vas szülőttei lesznek a hullámok – mondta a Hínárhajú. – Nem a nagyok és előkelők, hanem az egyszerű nép, a föld szántóvetői és a tenger halászhajói. A kapitányok és királyok emelték fel Euront, de az egyszerű nép fogja letaszítani. Elmegyek Nagy-Wykre, Harlaw-ra, Orkhegyre, magára Pyke-ra. A szavamat minden városban és faluban hallani fogják. *A Tengerkő Trónuson nem ülhet istentelen ember!*

Azzal megrázta torzonborz fejét, és eltűnt az éjszakában. Reggelre Aeron Greyjoy eltűnt Ó-Wykról. Még a vízbefúltjai sem tudták, hová ment. Azt mondták, a Varjűszemű csak nevetett, amikor jelentették neki.

Bár a pap elment, vészjósló figyelmeztetése egyre ott zakatolt a fejében. Victarionnak eszébe jutottak Baelor Feketedagály szavai is. „*Balon örült volt, Aeron még örültebb, Euron pedig a legörültebb mind közül.*” Az ifjú úr nem volt hajlandó elismerni Euront királyának, és megpróbált elhajózni a királyválasztás után. Az uszadékfa korona azonban Euron fején volt, Victarion Greyjoyban pedig mély gyökeret vert az engedelmesség, és a Vasflotta lezárta az öblöt. Az *Éji Suhanót* feltartóztatták, és Feketedagályt láncra verve a király elé vitték. Euron némai és szörnyszülőttei hét darabra vágták, hogy jusson belőle mindnek a zöld földek istenei közül, akiket imádott.

Hűséges szolgálatai jutalmaként az újonnan megkoronázott király a barna asszonyt adta Victarionnak, akit egy Lys felé induló rabszolga-kereskedő hajóról szedtek le. „Nem kellene a levetett rongyaid”, mondta a fivérének megvetően, ám amikor a Varjűszemű közölte, hogy ha nem kell neki, végeznek a nővel, elgyengült. A nyelvét kitepték, de ettől eltekintve sértetlen volt, ráadásul olajos, barna bőrével gyönyörű is. Mégis, ha ránézett, néha az első asszony jutott eszébe, akit a bátyjától kapott, hogy férfit faragjon belőle.

Victarion még egyszer használni akarta a barna asszonyt, de nem ment neki.

– Hozz még egy tömlő bort! – utasította. – Aztán tűnj el!

Amikor visszatért egy tömlőnyi savanyú vörössel, a kapitány felment a fedélzetre, ahol mélyen belelegezhette a tiszta tengeri levegőt. A bor egyik felét megitta, a másikat pedig a tengerbe öntötte az elesett férfiaknak.

A *Vasdiadal* órákig vesztegelt a Mander torkolatánál. Amikor a Vasflotta legnagyobb része elindult Tölgyfapajzs felé, Victarion utóvédként maga mellett tartotta a *Bánatot*, a *Dagon*

nagyurat, a *Vasszélt* és a *Szüzek Rémét*. Kimentették a tengerből a túlélőket, és végignézték a *Kőököl* haláltusáját, ahogy magával húzta az általa megrohamozott hajó roncsa. Mire a hajó eltűnt a tenger alatt, Victarion megkapta a kért jelentést. Hat hajót vesztett, de zsákmányolt nyolcvanhármat.

– Megteszi – mondta Nute-nak. – Az evezőkhöz! Visszatérünk Hewett nagyúr városába.

Az evezősei Tölgyfapajzs felé fordították hátukat, a vaskapitány pedig visszament a fedélközbe.

– Meg tudnám ölni – mondta a barna asszonynak. – Bár óriási bűn megölni a királyodat, és még nagyobb megölni a fivéredet. – Összevonta a szemöldökét. – Ashának engem kellett volna támogatnia.

Hogy remélhette egy pillanatig is a lány, hogy megnyeri magának a kapitányokat és királyokat fenyőtobozaival és répáival? *Balon vére folyik az ereiben, de akkor is nő*. A királyválasztás után elmenekült. Aznap éjjel, amikor az uszadékfa korona Euron fejére került, ő és a legénysége egyszerűen elpárolgott. Victarion mélyen legbelül örült ennek. *Ha maradt abban a lányban egy csepp józan ész, hozzáamegy egy északi úrhoz, és a kastélyába költözik, távol a tengertől és Varjűszemű Eurontól*.

– Hewett nagyúr városa, uram! – kiáltotta valaki.

Victarion felállt, a bor némileg tompította a kezében lüktető fájdalmat. Talán megnézte Hewett mesterével, ha nem ölték meg a fickót. Éppen akkor kerültek meg egy földnyelvet, amikor visszatért a fedélzetre. Hewett öböl fölött gubbasztó vára Úrkikötőre emlékeztette, bár ez a város kétszer akkora volt. A kikötő előtt vagy húsz hosszúhajó kószált, vitorlájukon a vonagló aranykrakennel. A kavicsos part mentén és a kikötőt szegélyező mólók mellett több száz másik állt. Az egyik kő rakpart mellett három hatalmas kogga és egy tucat kisebb hajó várakozott; ezekre éppen a zsákmányt és az ellátmányt rakodták fel. Victarion parancsot adott, hogy a *Vasdiadal* vessen horgonyt.

– Készítsetek elő egy csónakot!

A város furcsán kihaltnak tűnt, ahogy közeledtek felé. A bezúzott ajtók és betört ablaktáblák tanúsága szerint a boltok és lakóházak nagy részét kifosztották, de csak a szentélyt gyűjtötték fel. Az utcákon mindenfelé holttestek hevertek, amelyeket már kezelésbe is vettek a dögevő varjak. Egy csapat bús túlélő ténfergett közöttük, igyekeztek elkergetni a fekete madarakat, a tetemeket pedig egy szekér hátuljába hajigálták, hogy eltemessék őket. Victariont ez a szokás undorral töltötte el. A tenger egyetlen igaz fia sem kívánná, hogy a föld alatt rothadjon el. Hogyan találna meg úgy valaha is a Vízbefűlt Isten tengermélyi csarnokát, ahol az idők végezetéig ihat és lakomázhat?

A Csend is ott volt a hajók között. Victarion tekintete a hajó orrát díszítő, vasból készült, szélfűtta hajú és kiterjesztett karú, szájr nélküli hajadonra tévedt. A szobor igazgyöngy szeme mintha követte volna őt. *Neki is olyan szája volt, mint bármelyik asszonynak, mielőtt a Varjűszemű örökre bevarrta*.

A part felé közeledve asszonyok és gyermekek hosszú sorát pillantotta meg, akiket éppen az egyik nagy kogga fedélzetére tereltek fel. Néhányuknak összekötözték a kezét a háta mögött, és mindegyikük nyakában kenderkötél lógott.

– Kik azok? – kérdezte a fickótól, aki segített kikötni a csónakjukat.

– Özvegyek és árvák. Eladják őket rabszolgának.

– *Eladják?*

A Vas-szigeteken nem voltak örökös rabszolgák, csak olyanok, akiket szolgálatra köteleztek, ám nem számítottak vagyontárgynak. A gyermekeik szabadnak születtek, ha a Vízbefűlt Istennek adták őket, és a rabszolgákat sohasem adták-vették aranyért. Az ember vassal fizetett a rabszolgákért, különben nem tarthatott belőlük.

– Szolgáknak vagy sófeleségeknak kellene lenniük – tiltakozott Victarion.

– A király parancsa – felelte a férfi.

– Az erősek mindig elvettek a gyengéktől – szólalt meg Nute, a borbély. – Szolga vagy rab-

szolga, nem számít. A férfiak nem tudták megvédeni őket, így most a mieink, és azt teszünk velük, amit akarunk.

Ez nem az Ősi Rend szerint való, felelhetne volna, de nem maradt rá ideje. Győzelme híre megelőzte, és az emberek máris köréje gyűltek gratulációikkal. Victarion türte hízelkedésüket, míg egyikük meg nem említette Euron bátorságát.

– Bátor dolog látótávolságon kívülre hajózni a földtől, hogy jövetelünk híre ne érhesse el a szigeteket – morogta –, de átkelni a fél világon, hogy sárkányokra vadászunk, teljesen más.

Választ sem várva átnyomakodott a tömegben, és felment a toronyhoz.

Hewett vára kicsi volt, ám erős, vastag falakkal és vasszegecsekkel kivert tölgyfa kapukkal, amelyek háza ősi címerét, a kék és fehér mezőben vassal pettyezett tölgyfa pajzsot idézték. A zöld tetejű tornyok felett azonban a Greyjoy-ház aranykrakenje lobogott, a hatalmas kaput pedig felgyújtották és betörték. A mellvédeken lándzsákkal és fejszékkel felfegyverzett vasemberek sétáltak, és Euron néhány korcsa is ott volt.

Az udvarra érve Victarion találkozott Gorold Jótestvérrel és a vén Drumm-mal, akik éppen halkan beszélgettek Rodrik Harlaw-val. Nute, a borbély gúnyosan felkacagott, amikor megpillantotta őket.

– Könyves! – kiáltott oda neki. – Miért nyúlt meg így a képed? Hiába sopánkodtál. Miénk a nap, és miénk a jutalom!

Rodrik nagyúr ajka lebiggyedt.

– Ezekre a sziklára gondolsz? A négy együtt sem teszi ki Harlaw-t. A jutalmunk néhány kő, fa, csecsebecse és a Tyrell-ház haragja.

– A rózsák? – nevetett Nute. – Ugyan milyen rózsza árthat a mélység krakenjeinek? Elvettük tőlük a pajzsukat, és darabokra törtük. Ki védi meg őket most?

– Égikert – felelte a Könyves. – Nemsokára a Folyóvidék teljes erejét felvonultatják ellenünk, Borbély, és akkor majd megtanulod, hogy bizonyos rózsáknak acéltöviseik vannak.

Drumm bólintott. Egyik keze kardja, a Vörös Eső markolatán nyugodott.

– Tarly úr az Átokszív nevű pallost forgatja, amelyet valyriai acélból kovácsoltak, és ő mindig Tyrell nagyúr előhadában küzd.

Victarionban feltámadt az éhség.

– Hadd jöjjön! A kardja az enyém lesz, ahogyan a te ősöd megszerezte Vörös Esőt. Hadd jöjjenek mindannyian, és hozzák a Lannistereket is! Az oroszlán veszélyes lehet a szárazföldön, de a tengeren a kraken a legfőbb úr!

A fogai felét odaadta volna, ha kipróbálhatja fejszóját a Királyölő vagy a Viráglovag ellen. Ezt a fajta küzdelmet értette. A testvérgyilkos örökké átkozott isten és ember előtt, a harcost azonban tisztelik és becsülik.

– Ne félj, kapitány! – nyugtatta a Könyves. – El fognak jönni. Őfelsége így óhajtja. Máskülönben miért hagyta volna, hogy Hewett hollói elrepüljenek?

– Túl sokat olvasol, és túl keveset harcolsz – vetette oda neki Nute. – Vér helyett tej folyik az ereidben.

A Könyves azonban úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést.

Victariont lármás lakoma fogadta a nagyteremben. Az asztalok körül vasemberek nyüzsögtek, vedeltek, ordítottak és lökdösődtek, dicsekedtek, kiket öltek meg, milyen hőstetteket vittek véghez, milyen zsákmányt szereztek. Sokukat ékszerek és egyéb szerzemények borítottak. Balkezes Lucas és Szolga Quellan letéptek néhány falikárpitot, hogy köpönyegül szolgáljon nekik, Germund Botley gyöngyökből és gránátból fűzött nyakéket viselt aranyozott Lannister mellvértje fölött. Mosolytalan Andrik kétoldalt egy-egy nővel a hóna alatt dülöngélt ide-oda, és bár továbbra sem mosolygott, minden ujján gyűrű csillogott. Régi, kiszáradt kenyérhéj helyett a kapitányok tömör aranytalakról ettek.

Nute, a borbély arca elsötétült a haragtól, ahogy körülnézett.

– A Varjúszemű elküld bennünket, hogy nézzünk szembe a hajókkal, az ő emberei pedig

közben elfoglalják a várakat meg a városokat, és övék lesz a zsákmány meg a nők! Mi marad nekünk?

– Miénk a dicsőség.

– A dicsőség jó dolog – felelte Nute –, de az arany még jobb.

Victarion megvonta a vállát.

– A Varjúszemű azt mondja, egész Westeros a miénk lesz. Az Arbor, Óváros, Égikert... ott majd találsz elég aranyat. De elég a szavakból! Éhes vagyok.

A vér joga szerint Victarionnak az emelvényen járt volna hely, de nem volt kedve együtt enni Euronnal és a teremtményeivel. Inkább Sánta Ralf, a *Quellon nagyúr* kapitánya mellett foglalt helyet.

– Óriási győzelem, kapitány úr! – mondta a Sánta. – Egy ilyen győzelem méltán megérdemelne egy főúri címet. Meg kellene kapnod az egyik szigetet.

Victarion nagyúr. Igen, miért is ne? Ugyan nem a Tengerkő Trónus, de azért valami.

Hotho Harlaw velük szemben ült, a húst szopogatta le egy csontról. Félrelökte, és előrehajolt.

– A Lovag kapja Szürkepajzsot. Az unokatestvérem. Hallottad?

– Nem. – Victarion az egy aranykupából borozó Ser Harras Harlaw felé pislantott; magas, hosszú képű és kemény férfi volt. – Miért adna neki Euron egy szigetet?

Hotho felemelte üres kupáját, és egy kék bársonyt és aranyozott selymet viselő, sápadt fiatal nő újratöltötte neki.

– A Lovag egymaga foglalta el Zordonkőt. Leszúrta a lobogóját a vár tövében, és felszólította a Grimmeket, hogy küzdjenek meg vele. Az egyik megtette, aztán egy másik, majd megint egy másik. Mindet megölte... vagyis majdnem mindet, ketten megadták magukat. A hetedik eleste után Grimm nagyúr septonja úgy döntött, az istenek szoltak, és feladta a várat. – Hotho nevetett. – Ő lesz Szürkepajzs ura, éljen sokáig! Ha ő eltűnik, én vagyok a Könyves örököse. – A mellkasához csapta a boroskupát. – Púpos Hotho, Harlaw ura!

– Hetet mondtál. – Victarion arra gondolt, vajon hogyan szerepelne Alkonyat a fejszéjével szemben. Még sohasem harcolt valyriai acéllal felfegyverzett ellenféllel, ám az ifjú Harras Harlaw-t sokszor elkalapálta, amikor még fiatalok voltak. Kisfiúként Harlaw jó barátságban volt Balon legidősebb fiával, Rodrikkal, aki Tengerszem falai alatt esett el.

A lakoma igen jó volt. A bort a legjobb fajtából választották, és volt alig átsütött, véres ökor, töltött kacska és friss rák vödörszám. A szolgálólányok finom gyapjút és bársonyt viseltek, figyelt fel rá Victarion. Azt hitte, a konyhai szolgálókat öltöztették fel Hewett úrnő Hewett és hölgyei ruháiba, de Hotho felvilágosította, hogy *ők maguk* Hewett úrnő és a hölgyei. A Varjúszeműt szórakoztatta, hogy ők hordják az ételt, és ők töltenek. Nyolcan voltak: maga a nagyságos asszony, aki még mindig szemrevaló volt, bár egy kicsit kiterébélyesedett, és hét fiatalabb hölgy tiztől huszonöt éves korig; lányai és nevelt lányai.

Maga Hewett nagyúr megszokott helyén ült az emelvényen, teljes nemesi pompájában. A kezét és a lábát a székéhez kötözték, a szájába pedig hatalmas, fehér retket nyomtak, így nem tudott beszélni... de mindent látott és hallott. A Varjúszemű magának tartotta fenn a megtisztelő helyet az úr jobbján. Az ölében tizenhét-tizennyolc éves forma csinos, telt leányzó ült mezítláb és némileg ziláltan, és átölelte a nyakát.

– Ki az? – kérdezte Victarion a körülötte ülőktől.

– A nemes úr fattyú leánya – nevetett Hotho. – Mielőtt Euron elfoglalta a várat, neki kellett felszolgálnia a többieknek, ő pedig a szolgálókkal evett.

Euron a nyakához nyomta kék ajkát, a lány pedig kacagott és a fülébe súgott valamit. A férfi elmosolyodott, és megint megcsókolta a torkát. A lány fehér bőrét vörös foltok tarkították ott, amerre Euron szája járt; a csókok nyomai rózsás nyakláncként borították a nyakát és a vállát. Még egy elsuttogott megjegyzés a fülébe, és a Varjúszemű most már hangosan nevetett, majd az asztalra csapta a kupáját, hogy csendet parancsoljon.

– Jó hölgyeim! – kiáltotta oda előkelő felszolgálóinak. – Falia aggódik finom ruhátok miatt.

Nem szeretné, ha foltot ejtene rajtuk az étel, a bor meg a mocskos, tapogató kezek, mivel megígértem neki, hogy a lakoma végeztével kedvére válogathat magának a ruhatáratokból. Úgy-hogy legjobb lesz, ha levetkőztök!

A teremben fülsiketítő nevetés harsant, Hewett arca pedig olyan vörös lett, hogy Victarion azt hitte, menten szétrobban a feje. A nőknek nem volt más választásuk, mint engedelmességni. A legfiatalabb sírdogált egy kicsit, de az anyja megnyugtatta, majd segített neki kioldozni a fűzőket a hátán. Azután folytatták a felszolgálat, mint annak előtte: fel-alá járkáltak az asztalok között borral teli kancsókkal a kézben, és töltöttek minden kiürült kupába, csak most már meztelenül.

Megszégyeníti Hewettet, ahogyan engem szégyenített meg egykor, gondolta a kapitány, és eszébe jutott, hogy zokogott a felesége, miközben ütötte. Tudta, hogy a Négy Pajzs lakói gyakran házasodnak egymás között, ahogyan a vas szülöttei is tették. Az egyik meztelen felszolgáló akár Ser Talbert Serry felesége is lehetett. Egy dolog volt megölni az ellenséget, de más dolog megbecsteleníteni. Victarion keze ökölbe szorult. A tenyere vöröslött ott, ahol a vér átszivárgott a vászonkötésen.

Az emelvényen Euron félretolta a szajháját, és fellépett az asztalra. A kapitányok ütögetni kezdték az asztalt a kupáikkal, s közben hangosan doboltak a lábukkal a padlón.

– EURON! – ordították. – EURON! EURON! EURON!

Míntha újra a királyválasztó gyűlésen lettek volna.

– Megesküdtem, hogy nektek adom Westerost! – szólalt meg a Varjúszemű, amikor a zsivaj elhalt. – És itt van az első falat. Csak morzsa, semmi több... de még az éj leszállta előtt lakomázni fogunk! – A falakon sorakozó fáklyák fényesen ragyogtak, s velük ragyogott ő is, kék ajkával, kék szemével, minden tagjával együtt. – Amit a kraken egyszer megragad, azt többé nem engedi el. Ezek a szigetek egykor a mieink voltak, és most újra azok... de erős férfiakra van szükség, hogy megtartsák őket. Állj fel hát, Ser Harras Harlaw, Szürkepajzs ura!

A Lovag felállt, egyik kezével Alkony holdkő kardgombján.

– Állj fel, Mosolytalan Andrik, Délpajzs ura!

Andrik félrelökte az asszonyait, és feltápáskodott, hatalmas, a tengerből épp felemelkedő hegyként.

– Állj fel, Maron Volmark, Zöldpajzs ura!

A tizenhat esztendő, szörtemen képű legény habozva állt fel, s inkább hasonlított a nyulak urára.

– És állj fel, Borbély Nute, Tölgyfapajzs ura!

Nute szemében gyanakvás csillant, mintha attól félt volna, hogy valami kegyetlen tréfa célpontja.

– Úr? – káromta.

Victarion arra számított, hogy a Varjúszemű a saját teremtményeinek, Kőkéznek, a Vörös Evezősnek és Balkezes Lucas Coddnak adja majd a nagyúri címeket. *Egy királynak bőkezűnek kell lennie*, győzködte magát, de egy másik hang odabent azt súgta: *Euron ajándékai mérgezetek*. Miután egy kicsit jobban átgondolta, tisztán látta az egészet. *A Lovag a Könyves kiszemelt örököse, Andrik a Mosolytalan pedig Dunstan Drumm erős jobbkeze. Volmark ugyan tejfeleszárjú kölyök még, de az anyja révén Fekete Harren vére folyik az ereiben. A Borbély pedig...*

Victarion megragadta a karját.

– Utasítsd vissza!

Nute úgy bámult rá, mint egy örültre.

– Utasítsam vissza? A birtokot és az úri címet? *Te* talán nagyurat csinálsz belőlem?

Kitépte a karját szorításából, és vidáman sütkérezett az ünneplésben.

És most ellopja tőlem az embereimet, gondolta Victarion.

Euron király borért kiáltott Hewett úrnőnek, és a magasba emelte a kupát.

– Kapitányok és királyok, emeljétek kupáitokat a Négy Pajzsra!

Victarion együtt ivott a többiekkel. *Nincs édesebb bor annál, amit az ellenségtől veszel el*,

mondta egyszer neki valaki. Az apja vagy a fivére, Balon. *Egy nap a te borodat iszom majd, Varjűszemű, s elveszek tőled mindent, ami kedves számodra.* De volt bármi is, ami kedves Euronnak?

– Holnap reggel megint vitorlát bontunk – folytatta a király. – Töltsétek fel a hordóitokat forrásvízzel, rakodjatok be minden szem gabonát, minden láda húst, és annyi birkát meg kecskét, amennyit csak elbírtok! A sebesültek, akikben van annyi erő, hogy meghúzzanak egy evezőt, evezni fognak. A többiek itt maradnak, hogy segítsenek megtartani a szigeteket új uraiknak. Torwold és a Vörös Evezős hamarosan további ellátmánnyal tér vissza. A fedélzetünk disznóktól és csirkéktől fog bűzleni a kelet felé tartó úton, de sárkányokkal térünk vissza!

– *Mikor?* – hallatszott Rodrik nagyúr hangja. – *Mikor térünk vissza, felség? Egy év múlva? Három év? Öt? A sárkányaid a világ túlsó végén vannak, és nyakunkon az ősz.* – A Könyves lassan előreballagott, s közben egyre a veszélyeket sorolta. – A Redwyne-szorost gályák őrzik. A dorne-i partvidék száraz és kopár, örvények, sziklák és láthatatlan zátonyok négyszáz mérföldön át, miközben alig akad kikötésre alkalmas hely. Azután a Kőlépcsők következnek a viharokkal és a lysi meg myri kalózok fészkeivel. Ha ezer hajó kel útra, háromszáz talán eléri a keskeny tenger túlsó oldalát... és akkor mi lesz? Lysben nem fogadnak majd örömmel bennünket, és Volantisban sem. Hol találsz majd friss vizet, ételmezt? Az első vihar szétszór bennünket a fél világban.

Euron kék ajkán halvány mosoly játszott.

– Én vagyok a vihar, uram. Az első vihar és az utolsó. Ennél hosszabb utakra is vittem már a *Csendet*, és veszélyesebbekre is. Vagy talán elfelejtetted? Átkeltem a Füst-tengeren, és láttam Valyriát.

Minden jelenlévő tudta, hogy Valyriában még mindig a Végzet az úr. Ott maga a tenger is forrongott és füstölt, a vidéket pedig démonok özönlötték el. Azt beszélték, hogy a tengerész, aki akár csak megpillantja a hullámok fölött Valyria tüzes hegyeit, hamarosan szörnyű halált hal, a Varjűszemű mégis ott volt, és visszatért.

– Valóban? – kérdezte a Könyves halkán.

Euron ajkáról eltűnt a kék mosoly.

– Könyves – szólalt meg a néma csendben –, jobban tennéd, ha megmaradnál a könyveidnél.

A feszültség tapintható volt a teremben. Victarion felállt.

– Bátyám! – mennydörögte. – Nem feleltél Harlaw kérdéseire.

Euron megrántotta a vállát.

– A rabszolgák ára emelkedik. Lysben és Volantisban eladjuk a rabszolgáinkat. Értük és az itt szerzett zsákmányért elég aranyat kapunk, hogy ellátmányt vásárolhassunk.

– Tehát most már rabszolga-kereskedők vagyunk? – kérdezte a Könyves. – És mi okból? Sárkányokért, amiket a jelenlévők közül még senki sem látott? Talán valami részeg tengerész lázálmainak nyomába eredünk a világ végére?

A szavait helyeslő dübnyögés követte.

– A Rabszolga-öböl túl messze van! – kiáltotta Sánta Ralf.

– És túl közel Valyriához! – tette hozzá Szolga Quellon.

– Égikert közel van. Én azt mondom, keressünk ott sárkányokat. Az *arany* fajtát! – mondta Erős Fralegg.

– Miért hajóznánk el a világ végére, ha a Mander itt van előttünk? – így Éles Alvyn.

Kőházi Vörös Ralf is felpattant.

– Óváros gazdagabb, az Arbor pedig még gazdagabb! Redwyne flottája messze van. Csak ki kell nyújtanunk a kezünket, hogy letéphessük Westeros legérettebb gyümölcsét!

– Gyümölcs? – a király szeme most inkább feketének, mint kéknek tűnt. – Csak a gyáva lop gyümölcsöt, amikor elvehetné az egész gyümölcsöskertet.

– Mi az Arbort akarjuk! – közölte Vörös Ralf, és mások is csatlakoztak hozzá.

A Varjűszemű hagyta, hogy a kiáltozás elhatalmasodjon a teremben. Aztán leugrott az asz-

talról, karon ragadta a szajháját, és kivonszolta a csarnokból.

Eloldalog, mintegy kutya. Euron helye a Tengerkő Trónuson hirtelen nem tűnt olyan biztosnak, mint néhány perccel korábban. *Nem követik a Rabszolga-öbölbe. Talán mégsem olyan ostoba, szolgálattelkü kutyák, mint tartottam tőle.* Ez olyan vidám gondolat volt, hogy Victarionnak muszáj volt leöblítenie. Kupát üritett a Borbélyal, hogy értésére adja, nem neheztel rá úri címe miatt, még akkor sem, ha Euron kezéből érkezett.

Odakint lenyugodott a nap. A falakon kívül egyre sűrűsödött a sötétség, odabent azonban a fáklyák izzó narancssárga fénnel égtek, s füstjük szürke felhőként gyűlt össze a gerendák között. Részeg férfiak kezdték el az ujjtáncot. Balkezes Lucas Codd egyszer csak úgy döntött, kell neki Hewett nagyúr egyik lánya, ezért fogta, és a magáévá tette az egyik asztalon, a húgai és nővérei sikoltozása és zokogása közepette.

Victarion egy kéz érintését érezte a vállán. Euron korcis fiainak egyike állt mögötte, tízévesforma fiú, gyapjas hajjal és sárszínű bőrrel.

– Az apám beszélni szeretne veled.

Victarion bizonytalanul felállt. Nagydarab ember volt, rengeteg bort meg tudott inni, de még így is túl sokat vedelt. *A saját kezemmel vertem agyon, gondolta, de a Varjúszemű ölte meg, amikor beléhatolt. Nem volt más választásom.* Követte a fattyú kölyköt ki a teremből, majd fel egy kanyargós kőlépcsőn. Az erőszak és vigasság hangjai egyre halkultak, ahogy felfelé kapaszkodtak, míg végül nem hallatszott más, csak saját csizmájuk halk surrogása a kőpadlón.

A Varjúszemű Hewett fattyú leányával együtt az uraság hálótermét is magáénak nyilvánította. Victarion érkeztekor a lány meztelenül hevert az ágyon, és halkan horkolt. Euron az ablaknál állt, és egy ezüstkupából iszogatózott. A néhai Feketedagály vörös köpönyegét viselte, vörös szemkötőjét és semmi egyebet.

– Amikor kisfiú voltam, azt álmodtam, hogy tudok repülni – közölte. – Amikor felébredtem, nem tudtam... legalábbis a mester ezt mondta. De mi van, ha hazudott?

Victarion érezte a tenger illatát a nyitott ablakon át, a szoba azonban bortól, vértől és kefélestől bűzlött. A hideg, sós levegő segített kitisztítani a fejét.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Euron feléje fordult, és sebes, kék ajka félmosolyra húzódott.

– Talán mégis tudunk repülni. Mindannyian. Hogyan tudjuk meg, ha nem ugrunk le egy magas toronyból? – A szél berontott az ablakon, és meglebbentette a fekete köpönyeget. Volt valami utálatos és zavaró a meztelenségében. – Soha senki sem tudja meg igazán, mire képes, ha nem mer leugrani.

– Ott az ablak. Ugorj! – Victarionnak nem volt türelme ehhez. Sérült keze nem hagyott nyugtot neki. – Mit akarsz?

– A világot. – A tűz fénye megcsillant Euron szemében. *A mosolygó szeme.* – Kérsz egy kupával Hewett nagyúr borából? Nincs édesebb bor annál, amit a legyőzött ellenségtől veszünk el.

– Nem. – Victarion elfordította a tekintetét. – Takard el magad!

Euron leült, és rántott egyet a köpönyegen, hogy elfedje a szemérmes testrészeit.

– Elfelejtettem, milyen kicsinyes és hangos népség az én vasnépem. Sárkányokat adnék nekik, ők pedig szőlőért kiáltoznak.

– A szőlő valóságos. Az ember jóllakhat szőlővel. Édes a leve, és bort készíthetünk belőle. A sárkányokkal mit csinálhatunk?

– Vészt. – A Varjúszemű kortyolt az ezüstkupából. – Ez a kéz egyszer egy sárkánytojást tartott, öcsém. Egy myri varázsló megesküdött rá, hogy ki tudja kelteni, ha adok neki egy évet és annyi aranyat, amennyire szüksége van. Amikor meguntam a kifogásait, megöltem. Csak bámulta az ujjai közt kiömlő beleit, és azt mondta: „*De hiszen nem is telt el még egy év.*” – Nevetett. – Tudod, Cragorn meghalt.

– Ki?

– Az az ember, aki megfújta a sárkánykürtömet. Amikor a mester felvágta, kiderült, hogy a tüdeje olyan feketére égett, mint a korom.

Victarion megborzongott.

– Mutasd meg ezt a sárkánytojást!

– Sötét kedvemben bedobtam a tengerbe. – Euron vállat vont. – Ha jobban belegondolok, a Könyves nem tévedett. Egy nagy flotta sohasem lenne képes együtt maradni ekkora távolságon át. Az út túl hosszú és túl veszélyes. Csak a legjobb hajóink és a legjobb legénység remélheti, hogy eljut a Rabszolga-öbölbe és vissza. A Vasflotta.

A Vasflotta az enyém, gondolta Victarion. De nem szólt semmit.

A Varjúszemű megtöltött két kupát valamiféle furcsa, fekete borral, ami olyan sűrű volt, mint a méz.

– Igyál velem, testvér! Kóstold meg ezt.

Odanyújtotta az egyik kupát Victarionnak.

A kapitány a másik kupát vette el, és gyanakodva megszagolta a tartalmát. Közelről szemlélve inkább kéknek tűnt, mint feketének. Sűrű volt és olajos, a szaga pedig leginkább a rothadó húsera emlékeztetett. Megkóstolt egy kortyot, de azonnal ki is köpte.

– Borzalmas lötty. Meg akarsz mérgezni?

– Csak ki akarom nyitni a szemed. – Euron nagyot húzott a saját kupájából, és elmosolyodott. – *Éjjárny*, a boszorkánymesterek bora. Akkor találtam egy hordónyt belőle, amikor elfogtam egy qarthi gályát. Volt még ott némi szegfűszeg, szerecsendió, negyven vég zöld selyem és négy boszorkánymester, akik érdekes történetet meséltek nekem. Az egyik odáig merészkedett, hogy megfenyegetett engem, mire én megöltem, és megettem a másik hárommal. Először nem akartak enni a társuk húsból, de amikor elég éhesek lettek, meggondolták magukat. Az ember is csak hús.

Balon örült volt, Aeron még örültebb, Euron pedig a legörültebb mind közül. Victarion már éppen távozni készült, amikor a Varjúszemű így szólt:

– Egy királynak feleség kell, hogy örökösöket szüljön neki. Szükségem van rád, testvér. Elmész a Rabszolga-öbölbe, és elhozod nekem a szerelmemet?

Valamikor nekem is volt szerelmem. Victarion keze ökölbe szorult, és egy vércsepp hullott a padlóra. *Véres péppé kellene vernem téged, és megetetnem a rákokkal, ahogy vele is tettem.*

– Vannak fiaid – felelte neki.

– Hitvány fattyak, szajháktól és nyafogó özvegyektől.

– A testedből vannak.

– Akárcsak az éjjeliedényem tartalma. Egyikük sem alkalmas rá, hogy a Tengerkő Trónusra üljön, a Vastrónusról nem is beszélve. Nem, hogy méltó örökös nemzzek, más asszony kell... Ha a kraken elveszi a sárkányt, testvér, az egész világ reszkethet.

– Miféle sárkányt? – kérdezte Victarion összevont szemöldökkel.

– Az utolsót a vérvonalból. Azt beszélik, ő a leggyönyörűbb nő az egész világon. A haja ezüst és arany, a szeme ametiszt... de nem kell hinned a szavamnak, testvér. Menj el a Rabszolga-öbölbe, győződj meg a szépségéről, és hozd el őt nekem!

– Miért tenném? – szegezte neki a kérdést Victarion.

– Szeretetből. Kötelességtudatból. Mert a királyod parancsolja. – Euron halkán nevetett. – És a Tengerkő Trónusért. A tiéd, ha én elfoglalom a Vastrónust. Te követesz engem, ahogyan én követtem Balont... és ahogyan egy napon a saját törvényes fiaid követnek majd téged.

A saját fiaim. Ahhoz azonban, hogy egy férfinak törvényes fia lehessen, előbb feleséget kell vennie. Victarionnak pedig nem volt szerencséje a feleségekkel. *Euron ajándékai mérgezettek*, emlékeztette magát, *mégis...*

– Tiéd a választás, testvér. Élj szolgaként, vagy halj meg királyként. Mersz repülni? Ha nem rugaszkodsz el, sohasem tudod meg. – Euron mosolygós szemében gúnyos fény csillant. – Vagy talán túl sokat kérek tőled? Félelmetes dolog Valyrián túlra merészkedni.

– Ha kell, a pokolba is elvezetem a Vasflottát. – Amikor Victarion ujjai szétnyíltak, a te-

nyere vöröslött a vértől. – Igen, elmegyek a Rabszolga-öbölbe. Megkeresem ezt a sárkányaszonyt, és elhozom.

De nem neked. Elloptad és meggyaláztad a feleségemet, ezért én is elveszem a tiédet. A világ leggyönyörűbb asszonyát, magamnak.

JAIME

A Darry falain túl elterülő földeken újra megindult a munka. A felégetett vetést beszántották, Ser Addam felderítői pedig jelentették, hogy a barázdák között gazt tépkedő asszonyokat láttak, egy közeli erdő szélén pedig öszvérekkel új földet törtek fel. A dolgozókra egy tucat fejszével felfegyverzett, szakállas férfi vigyázott.

Mire Jaime és a menetoszlop elérte a várat, mindenki bemenekült a falak mögé. Darryt zárva találta, akárcsak Harrenhalt. *Elég fagyos fogadtatás a saját véremtől.*

– Szóltasd meg a kürtöt! – parancsolta.

Kayce-i Ser Kennos lekasztotta a válláról Herrock kürtjét, és megfújta. A válaszra várakozva Jaime szemügre vette az unokatestvére kapubástyája fölött lobogó barna és vörös zászlót. Úgy látszott, Lancel újabban együtt szerepeltette Lannister oroszlánját Darry szántóvetőjével. A nagybátyja kezét sejtette a dologban, akárcsak Lancel feleségválasztásában. Ezen a vidéken a Darry-ház uralkodott, amióta az andalok legyőzték az Elsőket. Ser Kevan nyilván sejtette, hogy fiának könnyebb dolga lesz, ha a parasztok a régi vonal folytatását látják benne, aki házasság, nem pedig királyi parancs folytán kormányozza őket. *Kevannak kellene Tommen Segítőjének lennie. Harys Swyft egy varangy, a nővérem pedig bolond, ha másként gondolja.*

A vár kapuja lassan kinyílt.

– Lancel öcsémnek nem lesz annyi helye, hogy elszállásoljon ezer embert – mondta Jaime a Vadkannak. – A nyugati fal alatt ütünk tábor. Árkot és karókat akarok a tábor köré... Errefelé még mindig törvényenkívüliek kóborolnak.

– Bolondnak kell lenniük, ha megtámadnak egy ekkora erőt, mint a miénk.

– Bolondnak vagy nagyon éhesnek. – Amíg nem tudott többet a törvényenkívüliekről és erejükről, Jaime nem akart kockáztatni.

– Árkot és karókat! – ismételte meg, mielőtt a kapu felé fordította Becsületet.

Ser Dermot lovagolt mellette a királyi szarvassal és oroszlánnal, Ser Hugo Vance pedig a Királyi Testőrség fehér lobogójával. Jaime Vörös Ronnetet bízta meg a feladattal, hogy kísérelje el Wylis Manderlyt Szűztóba, hogy a továbbiakban ne kelljen látnia a képét.

Pia Jaime fegyverhordozóival lovagolt a herélten, amit Peck talált neki. „Olyan, mint valami játék vár”, hallotta a lányt Jaime. *Harrenhalon kívül nem ismert más várat, emlékeztette magát. A Hegyen kívül a birodalom minden várát kicsinek találná.*

Josmyn Peckleton ugyanezt mondta.

– Ne Harrenhal alapján ítéld! Fekete Harren túl nagyra tört.

Pia olyan komolyan figyelt, mint egy ötéves kislány, aki a septája oktatását hallgatja éppen. *Nem is egyéb, egy érett nő testébe zárt kislány, akit bántottak, és fél.* Pecket azonban teljesen elbűvölte. Jaime gyanította, hogy a fiú még sohasem volt nővel, és Pia még mindig elég csinos volt, ha csukva tartotta a száját. *Gondolom, semmi kár nem származik némi ágycsatából, ha a lány is akarja.*

A Hegy egyik embere megpróbálta megerőszakolni a lányt Harrenhalban, és őszintén meglepődött, amikor Jaime megparancsolta Ilyn Payne-nek, hogy üsse le a fejét.

– Mán megvót máskó' is, vagy százszó'! – ismételte, miközben térdre kényszerítették. – Százszó', uram. Mindünknek megvót.

Amikor Ser Ilyn megmutatta a fejét Piának, a lány összeroncsolt szája mosolyra húzódott.

Darry a harcok során több alkalommal is gazdát cserélt, magát a várat egyszer felgyújtották, és legalább kétszer kifosztották, de Lancel láthatóan nem vesztegette az időt. A várkaput nem-

rég akaszthatták a helyére, a nyers tölgyfadeszkákat vasszegecsekkel erősítették meg. A lángok martalékvá vált istálló helyén éppen újat emeltek, a lakótoronyba vezető lépcsőt kicserélték, számos ablak táblájával egyetemben. A lángok nyomát már csak megfeketedett kövek mutatták, de az idő és az eső ezeket is elhalványítja majd.

A falakon belül, a mellvéd mögött számszerijászok járkáltak, néhányan vörös köpönyegben és oroszlanos sisakban, mások a Frey-ház kékjében és szürkéjében. Becsület lábai alól csirkék rebbentek szét, miközben Jaime végiglovagolt az udvaron, birkák bégettek, a parasztok pedig komoran bámultak rá. A parasztokat felfegyverezték, figyelt fel rá. Néhányuknál kasza, másoknál husáng vagy gonoszul kihegyezett kapa volt. Itt-ott egy-egy fejsze is akadt mutatóba, és több szakállas férfit is látott hétágú vörös csillaggal rongyos, koszos tunikájukon. *Még több nyomorult veréb. Honnét jönnek ezek?*

Kevan nagybátyjának nyomát sem látta, és Lancelnek sem. Csak egy mester sietett üdvözlésére, szürke köntöse csapkodott a szélben vézna lába körül.

– Parancsnok! Darry számára nagy megtiszteltetés ez a... váratlan látogatás. Kérlek, bocsásd meg, hogy nem készültünk fel kellőképpen. Úgy tudtuk, Zúgó felé tartasz.

– Darry is útba esett – hazudta Jaime. *Zúgó megvár.* És ha netán az ostrom véget érne, mielőtt odaér, legalább nem kell fegyvert fognia a Tully-ház ellen.

Leszállt a nyeregből, és Becsületet egy lovászfőura bízta.

– Itt találom a nagybátyámat? – Nevet nem mondott. Tytos Lannister utolsó életben maradt fiaként Ser Kevan volt az egyetlen nagybátyja.

– Nem, uram. Ser Kevan távozott a menyegző után. – A mester a láncát huzigálta, mintha hirtelen túl szoros lett volna. – Tudom, hogy Lancel nagyúr örül majd a látogatásodnak és... és minden nemes lovagodénak. Ám mély fájdalommal kell tudatnom veled, hogy Darry nem képes ellátni ennyi embert.

– Van saját ellátmányunk. Te ki lennél?

– Ottomore mester, szolgálatodra, uram. Amerei úrnő maga szeretett volna üdvözölni téged, de éppen a tiszteletedre adandó lakoma előkészületeivel van elfoglalva. Reméli, hogy te, főbb lovagjaid és kapitányaid velünk vacsoráztok ma este!

– Igen jólesne a meleg étel. Az idő hideg és nedves mostanában. – Jaime az udvar felé fordult, s szemügyre vette a verebek szakállas arcát. *Túl sokan vannak. És túl sok a Frey is.* – Hol találom a Kőkeményt?

– Törvényenkívülieket jelentettek a Tridenten túlról. Ser Harwyn maga mellé vett öt lovagot és hús íjászt, és elment, hogy elbánjon velük.

– És Lancel nagyúr?

– Imádkozik. Nemes urunk megparancsolta, hogy ima közben soha ne zavarjuk.

Ő és Ser Bonifer remekül kijönnek majd egymással.

– Jól van. – Később lesz még elég ideje beszélgetni az unokatestvérével. – Mutasd meg a lakrészemet, és vitess fel meleg fürdőt!

– Szolgálatodra, uram, a Szántóvető Tornyában helyeztünk el téged. Odakísérlek.

– Tudom az utat.

Jaime nem volt idegen ebben a várban. Ő és Cersei kétszer is vendégeskedtek már itt korábban, egyszer útban Deres felé Roberttel, aztán vissza, Királyvár felé megint. Bár Darryt senki sem nevezhette nagy várnak, egy fogadónál nagyobb volt, a folyó mentén pedig remek vadászatokra nyílt lehetőség. Robert Baratheon sohasem habozott igénybe venni alattvalói vendégszeretetét.

A torony nagyjából ugyanolyan volt, mint emlékeiben.

– A falak még mindig csupaszak – jegyezte meg Jaime, amikor a mester végigvezette egy galérián.

– Lancel nagyúr egy napon kárpitokkal szeretné borítani őket – mondta Ottomore. – Vallási áhítatot és jámborságot ábrázoló jelenetekkel.

Áhítat és jámborság. Alig bírta megállni nevetés nélkül. A falak az első látogatása alkalmá-

val is csupaszok voltak; Tyrion mutatta meg neki a sötétebb köveket, ahol valamikor falikárpitok függtek. Ser Raymun eltávolíthatta a kárpitokat, de a nyomaikat nem. Az Ördögfióka később egy marék szarvas fejében megszerezte Darry egyik szolgájától a pince kulcsát, ahol a hiányzó kárpitokat tartották. Egy gyertya fényénél, vigyorogva mutatta őket Jaime-nek; a szöttek a Targaryen királyokat ábrázolták, első Aegontól a második Aenysig.

– Ha megmondom Robertnek, talán engem tesz meg Darry urává – mondta a törpe kacarászva.

Ottomore mester a torony felső emeletére vezette Jaime-et.

– Remélem, kényelmesnek találsz a szállásodat, uram. Ott van az árnyékszék, ha szólítana a természet. Az ablakod az istenerdőre néz. A hálóterem a nagyságos asszonyé mellett van, a szolgák cellájával a kettő között.

– Ez Darry nagyúr saját lakrésze volt.

– Igen, uram.

– Az unokatestvérem túlon túl nagylelkű. Nem állt szándékomban száműzni Lancelt a saját hálóterméből.

– Lancel nagyúr a szentélyben alszik.

Tehát az Anyával és a Szűzzel hál, amikor van egy jó kis meleg felesége itt a szomszédban? Jaime nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. *Talán azért imádkozik, hogy megkeményedjen a farka.* Királyvárban az a szóbeszéd járta, hogy Lancel a sérülései miatt tehetetlenné vált. *Azért lehetne annyi esze, hogy próbálkozzon.* Az unokatestvére fennhatósága ezen a vidéken nem lesz biztos, amíg nem nemz egy fiút fél-Darry feleségének. Jaime már bánta, hogy engedett a hirtelen késztetésnek, és idejött. Köszönetet mondott Ottomore-nak, még egyszer emlékeztette a fürdőre, majd Peckkel kikísértette.

Az úr hálóterme némi változáson ment át utolsó látogatása óta: a padlót régi, áporodott szagú gyékény borította a legutóbb látott finom myri szőnyeg helyett, a bútorok pedig újak és durván megmunkáltak voltak. Ser Raymun Darry ágyában hat ember is kényelmesen elfért volna; barna bársonydrapériák fedték, tölgyfa tartóoszlopait pedig szőlőindákat és szőlőleveleket mintázó faragások díszítették. Lancel ezzel szemben egy egyenetlen szalmazsákot használt ágyának, s ráadásul ezt is az ablak alatt helyezte el, ahol a nap első sugarai egészen biztosan felébresztették. A másik ágy nyilván elégett, összetört vagy ellopták, de akkor is...

Amikor megérkezett a kád, Kis Lew lehúzta Jaime csizmáját, és segített neki levenni az aranykezet. Peck és Garrett vizet hordtak, Pia pedig keresett valami tisztát, amiben lemehetett vacsorázni. A lány szégyenlősen pillantott rá, amikor kirázta a zekéjét. Jaime figyelmét kényelmetlen módon magára vonta a lány csipőjének és mellének domborulata a durva szövésű, barna ruha alatt. Önkéntelenül is eszébe jutott, miket suttogott neki Pia Harrenhalban akkor éjjel, amikor Qyburn az ágyába küldte őt. *Néha, ha valakivel vagyok, monda, behunyom a szemem, és úgy teszek, mintha te lennél ott rajtam.*

Jaime hálás volt, amikor a fürdővíz elég mély lett, hogy elrejtse ágaskodó vágyát. Amikor beleereszkedett a gőzölgő vízbe, egy másik fürdőzés jutott eszébe, Brienne-nel. Láz kínozta, gyenge volt a vérvesztéségtől, a forróság pedig úgy megszedítette, hogy olyan dolgok csúsztak ki a száján, amiknek nem lett volna szabad. Ezúttal azonban nem voltak ilyen kifogásai. *Ne feledkezz meg az esküdről! Pia jobban illik Tyrion ágyába, mint a tiedbe.*

– Hozz szappant és egy erős kefé! – utasította Pecket. – Pia, elmehetsz.

– Igen, uram. Köszönöm, uram.

Amikor beszélt, eltakarta a száját, hogy elrejtse töredezett fogsorát.

– Akarod őt? – kérdezte Jaime Pecktől, miután a lány elment.

A legény arca céklavörös lett.

– Ha ő is hajlandó rá, tedd meg. Biztos vagyok benne, hogy tanít neked ezt-azt, aminek hasznát veheted a nászéjszakádon, és nem valószínű, hogy fattyút nemzel neki. – Pia szétterpesztette a lábát apja fél hadseregének, mégsem fogant meg soha; a lány minden valószínűség szerint meddő volt. – De ha ágyba viszed, légy kedves hozzá.

– Kedves, uram? Hogy... hogy legyek...?

– Kedves szavak. Gyengéd érintések. Nem akarod feleségül venni, de amíg ágyban vagyok, bánj vele úgy, mintha a menyasszonyod lenne!

A legény bólintott.

– Uram, hol... hol tegyem a magamévá? Soha nem vagyunk... nincs...

– Nem vagytok egyedül? – vigyorgott Jaime. – A vacsora órákon át fog tartani. A szalmaágy egy kicsit hepehupásnak látszik, de szerintem megteszi.

Peck szeme elkerekedett.

– Nemes urunk ágyában?

– Ha Pia érti a dolgát, utána te is úrnak érzed majd magad.

És valakinek használnia kell azt a nyomorult szalmazsákot.

A vacsorához Jaime aransújtásos vörös bársonyzevét és fekete gyémántokkal kirakott aranyláncot vett fel. Felcsatolta aranykezét is, amelyet előtte csillogóra fényesített. Ez a hely nem volt alkalmas rá, hogy fehérben mutakozzon. A kötelesség Zúgóban várta; ide sötétebb célok vezérelték.

Darry nagytermét csak udvariasságból lehetett nagynak nevezni. Az egyik faltól a másikig kecskelábú asztalok sorakoztak, a mennyezet tartógerendái feketék voltak a füsttől. Jaime-et az emelvényre ültették, Lancel üres székétől jobbra.

– Az unokatestvérem nem csatlakozik hozzánk a vacsorán? – kérdezte, ahogy leült.

– Az uram inkább böjtöl – felelte Lancel felesége, Amerei úrnő. – Emészti a bánat szegény főseptonért.

A ház úrnője tizennyolc év körüli hosszú lábú, telt keblű, megtermett hölgy volt; ránézésre egészséges nő, bár beesett, áll nélküli arca Jaime-et némileg elhunyt és kevésbé gyászolt unokatestvére, a menyétszerű Cleosra emlékeztette.

Böjtöl. Még annál is nagyobb bolond, mint hittem. Az unokatestvérenek inkább egy kis, menyétképzű örökösön kellene szorgoskodnia, nem azon, hogy halálra éheztesse magát. Érdekelte volna, mit gondol Ser Kevan fia újdonsült megszállottságáról. Talán éppen ez volt az oka nagybátyja hirtelen távozásának?

A szalonnás bableves fölött Amerei úrnő elmesélte Jaime-nek, hogyan ölte meg első férjét Ser Gregor Clegane, amikor a Freyek még Robb Stark oldalán küzdöttek.

– Könnyörögtem neki, hogy ne menjen, de az én Pate-em, jaj, olyan nagyon bátor volt, és egyre azt bizonygatta, majd ő végez azzal a szörnyeteggel. Naggyá akarta tenni a nevét.

Mind azt akarjuk.

– Amikor fegyverhordozó voltam, szentül hittem, hogy én leszek az, aki megöli a Mosolygó Lovagot.

– A Mosolygó Lovagot? – A hölgy láthatóan nem tudta, kiről van szó. – Ő ki volt?

Gyerekkorom Hegye. Feleakkora, de kétszer olyan eszelős.

– Egy törvényenkívüli, rég halott már. Nem olyasvalaki, akivel foglalkoznod kellene, hölgyem.

Amerei ajka megremegett. Barna szeméből könnyek gördültek alá.

– Bocsáss meg a lányomnak! – szólalt meg egy idősebb asszony. Amerei úrnő vagy húsz Freyt hozott magával Darrybe; egy hűgát, egy nagybátyját, egy fél nagybátyját, különböző unokatestvéreket... és az anyját, aki Darrynek született. – Még mindig gyászolja az apját.

– Törvényenkívüliek végeztek vele! – zokogta Amerei úrnő. – Apám csak azért ment oda, hogy kiváltsa Pattanásos Petyrt. Elvitte nekik az aranyat, amit kértek, és ők mégis felaggatták.

– *Felakasztották*, Ami. Az apád nem falikárpit volt. – Mariya úrnő megint Jaime-hez fordult. – Úgy tudom, te ismerted őt, uram.

– Régen együtt voltunk fegyverhordozók Crakehallban. – Azt azért nem mondta volna, hogy barátok voltak. Amikor Jaime odakerült, Merrett Frey már a vár szájhőse volt, valósággal uralkodott a fiatalabb fiúk fölött. *Aztán velem is megpróbálkozott.*

– Nagyon... erős volt. – Ez volt az egyetlen dicséret, ami eszébe jutott róla. Merrett lassú

volt, ügyetlen és ostoba, de *tényleg* bivalyerős.

– Együtt harcoltatok a Királyerdei Testvériség ellen – szipogta Amerei úrnő. – Apám sokat mesélt róla.

Úgy érted, apád hencegett és hazudozott.

– Így volt.

Frey legjelentősebb haditette a hadjárat során az volt, hogy elkapta a himlőt egy táborkövetőtől, és sikerült a Fehér Őz fogságába esnie. A haramiák királynője a hátsójába égette a címerét, mielőtt szép summáért kiadta volna Sumner Crakehallnak. Merrett két héten át nem tudott leülni, bár Jaime biztos volt benne, hogy az izzó vas közel sem volt annyira rossz, mint az üstre való szar, amit fegyverhordozó-társai etettek meg vele, amikor visszatért. *A fiatal fiúk a világ legkegyetlenebb teremtményei.* Boroskupája köré csúsztatta aranykezét, és felemelte.

– Merrett emlékére! – mondta. Könnyebb volt inni a fickóra, mint beszélni róla.

A pohárköszöntő után Amerei úrnő abbahagyta a sírást, és az asztali csevej a farkasokra, a négy lábú fajtára terelődött. Ser Danwell Frey azt állította, hogy több van belőlük, mint ameny-nyire akár a nagyapja emlékszik.

– Már kiveszett belőlük minden félelem az embertől. Egy egész falka támadt az ellátmányt szállító oszlopunkra, amikor idefelé jöttünk az Ikrekből. Az íjászaink vagy egy tucatot lelőttek, mielőtt a többi megfutamodott volna.

Ser Addam Marbrand elmesélte, hogy az ő menetoszlopuknak is akadtak hasonló kellemetlenségei Királyvártól idáig.

Jaime az előtte lévő ételre összpontosított. Baljával a kenyereből tépkedett, jobbával pedig a boroskupájával ügyeskedett. Figyelte, ahogy Addam Marbrand a mellette ülő lánynak csapja a szelet, és Steffon Swyftet, amint kenyérrel, dióval és répával újrajátszotta a Királyvárért folyó ütközetet. Ser Kennos az ölébe vont egy szolgálólányt, és arra biztatta, hogy simogassa meg a kürtjét, Ser Dermot pedig a Záporerdőben tanyázó kóbor lovagokról szóló történetekkel szórakoztatott egy csapat fegyverhordozót. Egy kicsit távolabb tőlük Hugo Vance behunyta a szemét. *Az élet rejtelméin elmélkedik,* gondolta Jaime. *Vagy csak szunyókál két fogás között.* Visszafordult Mariya úrnőhöz.

– A törvényenkívüliek, akik megölték a férjedet... Beric bandája volt?

– Először azt hittük. – Bár Mariya úrnő hajába itt-ott szürke sávok vegyültek, még mindig vonzó asszony volt. – A gyilkosok szétszóródtak, amikor elhagyták Ódonköt. Vypren nagyúr Jóvásárig üldözte az egyik csapatot, de ott nyomuk veszett. Fekete Walder vérebekkel és vadászokkal a többi után ment a Banyaládba. A parasztok először azt állították, hogy nem látták őket, de amikor másképp kérdezték, mást daloltak. Egy félszemű férfiről meg egy másikról, egy sárga köpönyegesről beszéltek... és egy asszonyról csuklyában.

– Egy asszony? – Azt hitte, a Fehér Őz megtanította Merrettet, hogy tartsa távol magát a törvényen kívüli nőktől. – A Királyerdei Testvériségben is volt egy nő.

– Tudok róla. – *Hogy is ne tudnék,* sugallta a hangja, *amikor otthagya a jelét a férjemen?* – A Fehér Őzről azt mondták, fiatal és szép. Ez a csuklyás asszony azonban egyik sem. A parasztok azt akarták elhítenni velünk, hogy az arca szétmarcangolt és sebhelyes, a szemébe pedig szörnyűség még belenézni is. Azt állítják, ő vezeti a törvényenkívülieket.

– Vezeti? – Jaime ezt nehezen tudta elképzelni. – Beric Dondarrion és a vörös pap...

– Őket nem látták. – Mariya úrnő hangja nem árult el kételyt.

– Dondarrion halott – mondta a Vadkan. – A Hegy kést döfött a szemébe; többen látták az embereink közül.

– Ez az egyik történet – szólalt meg Addam Marbrand is. – Másoktól azt hallhatod, hogy Bericet nem lehet megölni.

– Ser Harwyn szerint ezek a történetek hazugságok. – Amerei úrnő az ujjá köré csavarta egyik hajfonatát. – Nekem ígérte Beric nagyúr fejét. Nagyon lovagias.

Elpirult a könnyei mögött.

Jaime a fejre gondolt, amit Piának adott. Szinte hallotta öccse kacagását. *Hát mi lett a szo-*

kással, hogy virágot adunk a nőknek? kérdezte volna Tyrion. Harwyn Plummról is lett volna néhány válogatott megjegyzése, ám a *lovagias* nem szerepelt közöttük. Plumm fivérei nagydarab, jó húsban lévő, vastag nyakú, vörös képű fickók voltak, harsányak és életerősek, akik könnyen nevettek, könnyen gerjedtek haragra, és könnyen meg is bocsátottak. Harwynt azonban más fából faragták: kemény tekintetű, hallgatag, engesztelhetetlen... és halálos, kalapácsával a kezében. Jó ember egy helyőrség élére, de nem arra, hogy szeressék. *Bár...* Jaime Amerei úrnőre pillantott.

A felszolgálók kihozták a halat, illatos fűszernövényekkel és porrá őrölt dióbevonattal megsütött folyami csukát. Lancel hölgye megkóstolta, bólintott, és megparancsolta, hogy az első adagot Jaime-nek szolgálják fel. Amikor elébe tették a halat, az asszony áthajolt férje üres széke fölé, és megérintette az aranykezét.

– *Te meg tudnád ölni Bericet, Ser Jaime. Megölted a Mosolylovagot is. Kérlek, uram, könyörgök, maradj itt, és segíts elbánni Berickel és a Vérebbel!*

A nő fehér ujjai Jaime aranyujjait simogatták.

Talán azt hiszi, hogy érzem?

– A Mosolygó Lovaggal a Hajnal Kardja végzett, hölgyem. Ser Arthur Dayne nálam jobb lovag. – Jaime elhúzta aranyujjait, és megint Mariya úrnőhöz fordult. – Meddig követte Fekete Walder ezt a csuklyás asszonyt meg az embereit?

– A kutyái Banyaláptól északra kaptak megint szagot – felelte az idősebb asszony. – Azt mondta, legfeljebb fél nappal járhatott mögöttük, amikor eltűntek a Nyakban.

– Rohadjanak is meg ott! – jelentette ki Ser Kennos vidáman. – Ha az istenek jók, elnyeli őket a futóhomok, vagy felfalják a gyíkoroszlánok.

– Vagy befogadják őket a békaevők – jegyezte meg Ser Danwell Frey. – El tudom képzelni a cölöplakókról, hogy törvényenkívülieket rejtegetnek.

– Bár csupán ők volnának! – sóhajtotta Mariya úrnő. – A folyami urak közül többen is jobban vannak Beric nagyúr embereivel.

– A köznép is szereti – szipogta a lánya. – Ser Harwyn azt mondja, bújtatják és etetik őket, és ha megkérdezi, hová mentek, hazudnak neki. *Hazudnak* a saját uraiknak!

– Ki a nyelvükkel! – indítványozta a Vadkan.

– Akkor sok szerencsét a válaszokhoz – mondta Jaime. – Ha a segítségüket akarod, el kell érned, hogy szeressenek téged. Arthur Dayne is így tett, amikor a Királyerdei Testvérek ellen vonultunk. Fizetett az embereknek az ételért, elvitte a panaszait Aerys királyhoz, kiterjesztette a legelőket a falvaik körül, sőt még azt a jogot is kiharcolta nekik, hogy minden évben kivághassanak egy bizonyos számú fát, ősszel pedig elejthessék a király néhány szarvasát. Az erdő népe Toyne-hoz fordult védelemért, de Ser Arthur többet tett értük, mint amit a testvériség valaha is tehetett, és ezzel a mi oldalunkra állította őket. Azután a többi már könnyen ment.

– A parancsnok bölcsen beszél – mondta Mariya úrnő. – Sohasem szabadulunk meg ezektől a törvényenkívüliektől, míg az egyszerű nép úgy meg nem szereti Lancelt, ahogyan egykor az apámat és a nagyapámat szerették.

Jaime az unokatestvére üres székére pillantott. *Csakhogy imádsággal sohasem nyeri el a szeretetüket.*

Amerei úrnő lebiggyesztette az ajkát.

– Ser Jaime, kérlek, ne hagyj cserben bennünket! Az uramnak szüksége van rád, ahogyan nekem is. Szörnyű időket élünk. Néha egész éjszaka képtelen vagyok elaludni a rettegéstől.

– Az én helyem a király mellett van, hölgyem.

– Én eljövök – ajánkozott Vadkan. – Ha végeztünk Zúgónál, úgyis viszket majd a kezem a harc után. Na nem mintha Beric Dondarrion megadhatná ezt nekem. Emlékszem a fickóra még a tornákról. Jóvágású kölyök, csinos kis palástban. Vékony, tejfelesszájú legény.

– Ez még azelőtt volt, hogy meghalt – szólalt meg az ifjú Ser Arwood Frey. – A parasztkok szerint a halál megváltoztatta. Megölheted, de nem marad halott. Hogyan harcolsz egy ilyen ember ellen? És ott van a Véreb is. Sósparlónál húsz emberrel végzett.

A Vadkan durván felnevetett.

– Talán húsz kövér fogadóssal. Vagy húsz szolgálval, akik a nadrágjukba piszkítottak. Húsz tállal felfegyverzett kolduló baráttal. Nem húsz lovaggal. Nem *velem*.

– Van egy lovag Sospárlóban – folytatta Ser Arwood. – A falai mögött rejtőzött, míg Clegane és a veszett kutyái a városában dühöngtek. Te nem láttad, mit művelt a Véreb, ser. Én igen. Amikor a hírek eljutottak az Ikrekbe, odavágtattam Harys Haigh-jel, a fivérével, Donnellal meg félszáz emberrel, íjászokkal és gyalogosokkal. Azt hittük, hogy Beric nagyúr műve, és reméltük, hogy most a nyomára akadunk. Sospárlóból nem maradt más, csak a vár, az öreg Ser Quincy pedig rettegésében nem volt hajlandó kinyitni a kapukat, hanem a mellvéd-ről kiabált le nekünk. A többi csont és hamu. Egy egész város. A Véreb felgyújtotta az épületeket, lemészárolta az embereket, majd nevetve ellovagolt. Az asszonyok... el sem hinnéd, mit tett néhányukkal. Nem is beszélek róla az asztal mellett. Rosszul lettem, amikor megláttam.

– Sirtam, amikor meghallottam – tette hozzá Amerei úrnő.

Jaime kortyolt egyet a borából.

– Miért vagytok ennyire biztosak benne, hogy a Véreb volt az? A leírások alapján ez inkább Gregor művének tűnik, mint Sandorénak. Igaz, Sandor kemény és brutális, de a Clegane-ház igazi szörnyetege a nagy testvére volt.

– Látták – felelte Ser Arwood. – A sisakját nehéz összetéveszteni, még nehezebb elfelejteni, és maradt néhány túlélő is, akik elmesélték a történetet. A kislány, akit megerőszakolt, néhány fiú, akik elrejtöztek, egy asszony, akit egy megégett gerenda alatt találtunk, a halászok, akik a hajóikról nézték a mészárlást...

– Ne nevezd mészárlásnak! – kérte Mariya úrnő halkán. – Ezzel megsérted az összes becsületes mészárost. Ami Sospárlónál történt, az egy emberbőrbe bújtt, kegyetlen vadállat műve volt.

A vadállatok idejét éljük, gondolta Jaime. Oroszlánok, farkasok, bős kutyák, hollók és dögevő varjak.

– Aljas tett. – A Vadkan újratöltötte a kupáját. – Mariya úrnő, Amerei úrnő, gyötrelmetek megindított. A szavamat adom, amint Zúgó elesik, visszatérek, hogy megkeressem a Vérebet, és megöljem őt. Nem félek a kutyáktól.

Ettől pedig kellene. Mindkét férfi hatalmas termetű és nagyon erős volt, de Sandor Clegane sokkal gyorsabb, ráadásul olyan vad kegyetlenséggel küzdött, aminek Lyle Crakehall a nyomába sem érhetett.

Amerei úrnőt azonban lenyűgözte a dolog.

– Te igaz lovag vagy, Ser Lyle, aki segít egy bajba jutott hölgynek!

Legalább nem nevezte szűznek magát. Jaime a kupájáért nyúlt, és felborította. A lenvaszon beitta a bort, de az asztalnál ülők úgy tettek, mintha nem vennék észre a lassan terjedő vörös foltot. *Az előkelő asztaltársaság udvariassága, mondta magában, de inkább szánalomíze volt a dolognak.* Határozott mozdulattal felállt.

– Hölgyem. Kérlek, bocsáss meg.

Amerei úrnőn látszott megdöbbenése.

– Hát itt hagysz bennünket? Hátravan még a vadhús és a zöldhagymával és gombával töltött kappan.

– Kétségtelenül nagyon ízletesek mind, de egy falatot sem bírok többet enni. Beszélnem kell az unokatestvéremmel.

Azzal Jaime meghajolt, és távozott.

Az udvaron is ettek. A verebek egy tucat tábortűz köré gyűltek, hogy megmelegítsék az alkonyi hidegben elgémberedett tagjaikat, és sóvárogva figyelték a lángok fölött sistergő és köpködő kövér kolbászokat. Legalább százan lehettek. *Haszontalan, éhes szájak.* Jaime eltűnődött, vajon az unokatestvére hány kolbászt tett félre, és hogyan kívánta etetni a verebeket, miután elmentek. *Ha nem sikerül még egy vetést betakarítani, télen patkányokat esznek majd.* Ilyen késő ősszel pedig még egy aratás esélye igen csekély volt.

A szentély a vár belső udvara mellett helyezkedett el; hétoldalú, favázás, ablaktalan épület faragott faajtókkal és cseréptetővel. A lépcsőjén három veréb ült, akik Jaime közeledtére felálltak.

– Hová, uram? – kérdezte az egyik. Ő volt a legkisebb termetű a három közül, de neki volt a legnagyobb szakálla.

– Oda be.

– Jó urunk odabent van, és imádkozik.

– Jó uratok az unokatestvérem.

– Hát, akkor, uram – szólalt meg egy másik veréb, egy nagydarab, kopasz fickó, aki az egyik szemére hétágú csillagot festett –, csak nem zavarnád az unokatestvéredet imádság közben?

– Lancel nagyúr útmutatásért könyörög a Mennybéli Atyához – mondta a harmadik, szakáll nélküli veréb. Jaime fiatal fiúnak nézte, de a hangja elárulta, hogy nő. Alaktalan rongyokat és rozsdás sodronyínget viselt. – A fősepton és a többiek lelkéért imádkozik, akik meghaltak.

– Ők holnap is halottak lesznek – felelte Jaime. – A Mennybéli Atyának több ideje van, mint nekem. Tudjátok, ki vagyok?

– Egy úr – mondta a nagydarab, csillagos szemű fickó.

– Egy nyomorék – mondta a kicsi, nagyszakállú.

– A Királyölő – mondta az asszony –, de mi nem vagyunk királyok, csak szegény bajtársak, és nem mehetsz be, csak ha nemes urunk megengedi.

A kezében szegekkel kivert husángot tartott, a kis ember pedig felemelte a fejszójét.

Ekkor kinyílt mögöttük az ajtó.

– Engedjétek át békében az unokatestvéremet, barátaim! – mondta Lancel halkán. – Már vártam őt.

A verebek félreálltak.

Lancel még soványabb volt, mint Királyvárban. Mezítláb volt, és dísztelen, durva, festetlen gypjútunikát viselt, amiben sokkal inkább emlékeztetett koldusra, mint úrra. A feje tetejét simára borotválta, a szakálla viszont kinőtt egy kissé. Ha barackpelynek nevezte volna, megsérti vele a barackot. Valami furcsa módon azonban illett a füle körül lévő fehér hajhoz.

– Testvér! – szólalt meg Jaime, amikor kettesben voltak a szentélyben. – Elment a józan eszed?

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy megtaláltam a hitemet.

– Hol az apád?

– Elment. Veszekedtünk. – Lancel letérdelt a másik atyja oltára elé. – Imádkozol velem, Jaime?

– Ha szépen imádkozom, az Atya ad nekem egy új kezet?

– Nem. De a Harcos ad bátorságot, a Kovácstól erőt, a Vénasszonytól pedig bölcsességet kapsz.

– Nekem kézre van szükségem. – A hét isten ott magasodott faragott oltáraik fölött, a sötét fa csillogott a gyertyafényben. A levegőben tömjén enyhe illata érződött. – Itt alszol?

– Minden éjjel más oltár alatt vetem meg az ágyam, és álmomban a Hét látomásokat bocsát rám.

Régen Áldott Baelornak is voltak látomásai. *Különösen akkor, amikor böjtölt.*

– Mikor ettél utoljára?

– A hitemen kívül nincs szükségem egyéb táplálékra.

– A hit olyan, mint a zabkása. Jobb tejjel és mézzel.

– Álmomban láttam, hogy eljössz. Az álomban tudtad, mit tettem. Hogyan vétkeztem. Megöltél érte.

– Előbb öld meg te saját magadat ezzel a böjtöléssel. Áldott Baelort talán nem a böjtölés juttatta a ravatalra?

– Az életünk olyan, akár a gyertya lángja, áll a *Hétágú* csillagban. Az első kósza fuvallat

kiolthatja. A halál sosincs messze ebben a világban, a megátalkodott bűnösöket pedig a hét pokol várja. Imádkozz velem, Jaime!

– Ha megteszem, megeszel egy tál zabkását? – Amikor a fiú nem válaszolt, Jaime mélyet sóhajtott. – A feleségeddel kellene hálnod, nem a Szűzzel. Fiúra van szükséged, akiben Darry vér folyik, ha meg akarod tartani ezt a várat.

– Ez csak egy halom hideg kő. Sohasem kértem. Sohasem akartam. Én csak azt akartam... – Lancel megborzongott. – A Hét mentse meg a lelkem, én csak *te* akartam lenni.

Jaime-nek ezen nevetnie kellett.

– Inkább én, mint Áldott Baelor. Darrynek orozslánra van szüksége, öcsém! És a te kis Freyednek is. Ha valaki csak megemlíti Kőkemény Plummot, a feleségednek nedves lesz a lába köze! Ha eddig még nem bújt ágyba vele, akkor hamarosan megteszi.

– Ha szereti őt, azt kívánom, leljék örömeiket egymásban.

– Egy orozslánnak nem szabad szarvakat növesztenie. Feleségül vette azt a lányt.

– Elmondtam néhány szót, és adtam neki egy vörös palástot, de csak azért, hogy apám kedvében járjak. A házasságot be is kell teljesíteni. Baelor királynak el kellett vennie a húgát, Daenát, de sohasem éltek úgy, mint férj és feleség, és miután megkoronázták, eltaszította őt.

– A birodalom jobban járt volna, ha inkább behunyja a szemét, és megdugja. Ahhoz eléggé ismerem a történelmet, hogy ezt tudjam. Mindenesetre nem valószínű, hogy Áldott Baelor lesz belőled.

– Nem – ismerte el Lancel. – Ő ritka lélek volt, tiszta, bátor és ártatlan, akit nem érintett meg a világ aljassága. Én bűnös vagyok, és nagyon sok mindenért kell vezekelnem.

Jaime az unokatestvére vállára tette a kezét.

– Mit tudsz te a bűnről, öcsém? Én megöltem a királyomat.

– A bátor férfi karddal öl, a gyáva borostömlővel. Mindketten királyölők vagyunk, ser.

– Robert nem volt igaz király. Néhányan egyenesen úgy gondolják, hogy a szarvas az orozslán természetes prédája. – Jaime érezte a csontokat Lancel bőre alatt... és érzett még valamit. Lancel hajból font inget viselt a tunikája alatt. – Mit műveltél még, amiért ennyit kell vezekelned? Mondd el!

Az unokatestvére lehajtotta a fejét, arcán könnyek gördültek le. Ezek a könnyek megadták Jaime válaszát.

– Megölted a királyt – mondta –, aztán megdugdád a királynét.

– Én soha...

– ...nem feküdtél össze a nővéremmel?

Mondd ki! Mondd ki!

– Soha nem öntöttem a magomat a... a...

– ...pinájába? – segített Jaime.

– ...méhébe – fejezte be Lancel. – Nem árulás, ha nem odabent fejezed be. Vigaszt nyújtottam neki, miután a király meghalt. Te fogoly voltál, az apád a harcmezőn volt, a fivéretek meg... félt tőle, és jó okkal. Ő vett rá, hogy áruljam el őt.

– Tényleg? – *Lancel, Ser Osmund és még ki tudja, hányan? A Holdfiúról szóló rész vajon gúnyos tréfa volt?* – Kényszerítetted?

– *Nem!* Szerettem őt. Meg akartam védeni.

Hozzám akartál hasonlítani. Fantomujjai viszkettek. Aznap, amikor a nővére eljött hozzá a Fehér Kard tornyába, hogy rávegye, vonja vissza a fogadalmát, csak nevetett elutasítása után, és azzal dicsekedett, hogy ezerszer hazudott neki. Jaime akkor ezt esetlen próbálkozásnak vélte, hogy fájdalmat okozzon neki, ahogyan ő is fájdalmat okozott Cerseinek. *Lehet, hogy ez volt az egyetlen igaz dolog, amit valaha mondott nekem.*

– Ne gondold rosszat a királynőről! – kérlelte Lancel. – Az emberi test gyenge, Jaime. Semmilyen kár nem származott a bűnünkből. Nincs... nincs fattyú.

– Nem. Fattyakat ritkán nemzenek a nők hasán. – Egy pillanatra eltűnődött, vajon mit szólna az unokatestvére, ha ő is megvallaná a három árulást, akiket Cersei Joffreynek, Tommennek

és Myrcellának nevezett el.

- A csata után haragudtam őfelségére, de a fősepton azt mondta, meg kell bocsátanom neki.
- Tehát megvallottad bűneidet Főméltóságú Szentségének?
- Imádkozott értem, amikor sebesülten feküdtem. Jó ember volt.

Most viszont halott ember. Megkondították neki a harangokat. Vajon az unokatestvérének volt bármilyen fogalma is arról, hová vezettek a szavai?

– Lancel, te egy nyomorult bolond vagy.

– Nem tévedsz – sóhajtotta Lancel –, de magam mögött hagytam ostobaságomat, ser. Megkértem az Atyát odafent, hogy mutassa nekem az utat, és ő megmutatta. Lemondok főúri címemről és feleségemről. A Kőkeményé lehet mindkettő, ha úgy akarja. Holnap reggel vissza-indulok Királyvárba, és kardomat az új fősepton és a Hét szolgálatába ajánlom. Fogadalmat kívánok tenni, és csatlakozni a Harcos Fiaihoz.

A kölyök összevissza beszélt.

– A Harcos Fiainak testvériségét háromszáz évvel ezelőtt betiltották.

– Az új fősepton újra életre hívta. Felszólította az arra érdemes lovagokat, hogy ajánlják életüket és kardjukat a Hét szolgálatának. A Szegény Testvérek rendjét is visszaállítják.

– Miért engedné meg mindezt a Vastrónus?

Jaime-nek rémlett, hogy az egyik korai Targaryen király éveken át háborúzott, mire sikerült legyőznie a két harcos rendet, de arra nem emlékezett, melyik volt az. Talán Maegor vagy az első Jaehaerys. *Tyrion biztosan tudná.*

– Főméltóságú Szentsége azt írja, hogy Tommen király a beleegyezését adta. Ha akarod, megmutatom a levelet.

– Még ha ez igaz is... te a Hegy oroszlánja vagy, egy úr! Feleséged van, várad, földjeid, amiket művelned kell, embereid, akiket meg kell védened! Ha az istenek jók, fiúk születnek a véredből, akik a nyomodba lépnek majd. Miért hajítanád el mindezt egy... egy eskü miatt?

– Te miért tetted? – kérdezte Lancel halkán.

A becsületért, felelhette volna Jaime. A dicsőségért. Ez azonban hazugság lett volna. A becsület és a dicsőség is szerepet játszottak benne, de leginkább Cersei számított. Elnevette magát.

– A főseptonhoz szaladsz, vagy a drága nővéremhez? Erről imádkozz, öcsém! Imádkozz keményen!

– Imádkozol velem, Jaime?

Jaime körülpillantott a szentélyben, az isteneken. Az Anya, telve kegyelemmel. Az Atya, a szigorú bíró. A Harcos, egyik kezével a kardján. Az Idegen az árnyékban, félig emberi arcát csuklya rejti. *Azt gondoltam, hogy én vagyok a Harcos, Cersei pedig a Szűz, de ő mindvégig az Idegen volt, aki elrejtette előlem az igazi arcát.*

– Imádkozz értem, ha akarsz – felelte az unokatestvérének. – Én már elfelejtettem a szavakat.

A verebek még mindig ott repdestek a lépcsőn, amikor Jaime újra kilépett az éjszakába.

– Köszönöm – mondta nekik. – Most sokkal szentebbnek érzem magam.

Elment, megkereste Ser Ilynt és egy pár kardot.

A várudvar tele volt szemekkel és fülekkel. Darry istenerdejébe menekültek előlük. Itt nem voltak verebek, csak csupasz és komor fák, amelyek fekete ágaikat az ég felé nyújtották. A talpuk alatt halott levelek vastag takarója ropogott.

– Látod azt az ablakot, ser? – Jaime a kardjával mutatta. – Az volt Raymun Darry hálóterme. Ott aludt Robert király, amikor visszafelé jöttünk Deresből. Ned Stark lánya elszaladt, miután a farkasa megtépte Joffot, erre biztosan emlékszel. A nővérem azt akarta, hogy a lány vesztse el az egyik kezét. A régi büntetés annak, aki megüt egy királyi vérből valót. Robert azt mondta neki, hogy kegyetlen és őrült. Fél éjszaka harcoltak... vagyis Cersei harcolt, Robert pedig ivott. Éjfél után a királyné magához hívatott. A király ájultan horkolt a myri szőnyegen. Megkérdeztem a nővéremet, akarja-e, hogy az ágyába vigyem a királyt. Ő azt felelte, inkább őt

vigyem az ágyba, és kibújít a köntöséből. A magamévá tettem Raymun Darry ágyában, miután átléptem Roberten. Ha őfelsége felébred, akkor és ott végzek vele. Nem ő lett volna az első király, aki az én kardom által hal meg... de ezt a történetet ismered, nem? – Rásuhintott egy faág-ra, és kettészelte. – Miközben dugtam, Cersei azt sikoltozta: „*akarom*”. Azt hittem, rám gondol, de ő a Stark lányt akarta, megcsónkítva vagy holtan. – *Mit meg nem teszek a szerelemért.* – Csak a szerencsén múltott, hogy Stark saját emberei találták meg előbb a lányt, és nem én. Ha én akadok rá előbb...

A himlőhelyek Ser Ilyn arcán fekete lyukaknak látszottak a fáklyafényben, olyan sötétnek, mint Jaime lelke. A hóhér megint kelepelő hangját hallatta.

Nevet rajtam, döbönt rá Jaime Lannister.

– Amennyire tudom, akár te is megkefélfelhetted a nővéremet, te ragyás képű nyomorult! – Kiköpött. – Nos, csukd be a rohadt pofádat, és öl meg, ha tudsz!

BRIENNE

A kolostor egy magas szigetekskén állt, félmérföldnyire a parttól, ahol a Trident széles torolata még tovább szélesedett, és magához ölelte a Rák-öblöt. Gazdagsága még a partról nézve is nyilvánvaló volt. A domboldalban teraszos művelésű földek húzódtak, lent halastóval, fent szélmalommal, amelynek fa és vitorlavászon lapátjai lassan forogtak az öböl felől fújó enyhe szélben. Brienne legelésző birkákat látott a lejtőkön, az átkelőcsónak kikötője körüli sekélyesben pedig gólyák gázoltak.

– Sósparló ott van, a vízen túl – mondta Meribald septon, és észak felé mutatott az öböl felé. – A testvérek átvisznek bennünket a reggeli dagálllyal, bár erősen tartok attól, ami ott vár ránk. Költsünk el egy kis jó, meleg ételt, mielőtt szembenézünk vele. A testvéreknek mindig van egy-két megmaradt csontjuk Kutya számára.

Kutya vakkantott, és megcsóválta a farkát.

Apály volt, még hozzá sebes. A víz visszavonulóban volt, s széles, barnán fénylő, iszapos lapályt hagyott maga után, amelyet itt-ott a délutáni napsütésben aranypénzként csillogó maradék tavacsok pettyeztek. Brienne megvakarta a tarkóját, ahol megcsípte valami rovar. Feltűzte a haját, és a nap jólesően melegítette a bőrét.

– Miért nevezik Csendes-szigetnek? – kérdezte Podrick.

– Az ott élők vezeklők, akik elmélkedéssel, imával és némasággal kívánnak engesztelést nyerni vétkeikért. Csak az Idős Testvérnek és gondnokainak szabad beszélniük, és a gondnokoknak is csak minden hét napból egyet.

– A csendes nővérek sohasem beszélnek – mondta Podrick. – Azt hallottam, hogy nincs is nyelvük.

Meribald septon elmosolyodott.

– Az anyák már akkor ezzel a mesével riogatták gyerekeiket, amikor annyi idős voltam, mint te most. Akkor sem volt benne egy szemernyi igazság sem, és most sincs. A némasági fogadalom a vezeklés egy formája, áldozat, amellyel az Égi Hét iránti odaadásunkat bizonyítjuk. Ha egy néma tenne ilyen fogadalmat, az olyan volna, mintha a lábatlan ember mondana le a táncról. – Megindult a szamarával lefelé a lejtőn, és intett a többieknek, hogy kövessék. – Ha azt szeretnétek, hogy ma éjjel fedél legyen a fejetek fölött, le kell szállnotok a lovaitokról, és át kell kelnetek a sáron velem. A hit ösvényének hívjuk. Csak a hívők kelhetnek át rajta biztonsággal. A gonoszokat elnyeli a sár, vagy megfulladnak a dagály visszatértekor. Remélem, egyikőtök sem gonosz! De még így is vigyázzatok, hová léptek! Csak ott menjetek, ahol én, és akkor elértek a túlsó oldalt.

Brienne-nek önkéntelenül is feltűnt, hogy a hit ösvénye elég kanyargós. Bár a sziget északkeletre emelkedett onnét, ahol elhagyták a partot, Meribald septon nem egyenesen arrafelé indult, ehelyett keletnek vette az irányt, az öböl mélyebb része felé, ahol a víz kéken és ezüstösen vibrált a távolban. A lány, barna sár cuppogva türemkedett fel lábujjaik közé. Menet közben a septon meg-megállt, és megtapogatta maga előtt a talajt a botjával. Kutya nem tángított a sarkától, minden követ, minden kagylót és minden hinárcsomót megszagolt. Most az egyszer nem loholt előre, és nem csavargott el.

A septon után Brienne következett. Igyekezett minél közelebb lépni a kutya, a szamar és a szent ember által hagyott nyomokhoz. Utána Podrick jött, utolsónak pedig Ser Hyle. Százlépésnyire járhattak a parttól, amikor Meribald hirtelen délnek fordult, és szinte a kolostornak háttal haladtak tovább. Újabb száz lépést tettek meg, át két sekély, a dagályból itt maradt ta-

vacska között. Kutya beledugta az orrát az egyikbe, és felvonyított, amikor egy rák megcsípte az ollójával. Rövid, ám annál hevesebb küzdelem bontakozott ki, majd a kutya vizesen és sárosan tért vissza, szájában a rákkal.

– Egészen véletlenül nem *oda* akarunk eljutni? – kiáltotta hátulról Ser Hyle, és a kolostorra mutatott. – Úgy látom, mindenfelé megyünk, csak feléje nem.

– Hit! – biztatta Meribald septon. – Higgy, tarts ki és kövess, és megleljük a békét, amit keresünk.

A százszerű lapály nedvesen csillogott mindenfelé körülöttük; a sár már-már feketének hatott, de aranyszínű homoksávok, kiugró, szürke és vörös sziklák és fekete meg zöld hínárrengetegek tagolták. A tavacskákban gólyák gázoltak, és mindenütt otthagyták körülöttük a nyomaikat, a sekély víz felszínén pedig rákok úszkáltak. A levegőben sós víz és rothadás szaga érződött, a talaj beszívta a lábukat, és csak vonakodva, egy cuppanás és halk sóhaj kíséretében engedte el újra. Meribald septon újra, újra és újra irányt változtatott. Léptei nyomán lábnyoma azonnal vízzel telt. Legalább másfél mérföldet hagytak maguk mögött, mire a talaj emelkedni és szilárdulni kezdett.

Három ember várt rájuk, amikor felkapaszkodtak a szigetet szegélyező töredezett kövek között, mindhárman a szerzetesek széles ujjal és hegyes kámzsával ellátott, szürkésbarna gúnnyáját viselték. Ketten közülük arcuk alsó részét is gyapjúval tekerték be, így csak szemük látszott. A harmadik testvér szólította meg őket:

– Meribald septon! – kiáltotta. – Már majdnem egy év telt el. Légy üdvözölve! És útitársaid is.

Kutya hevesen csóválta a farkát, Meribald pedig lerázta a sarat a lábáról.

– Igénybe vehetjük a vendégszereteteteket egy éjszakára?

– Természetesen. Ma este halragu lesz. Szükségetek lesz a csónakra holnap reggel!

– Ha nem túl nagy kérés. – Meribald a többiekhez fordult. – Narbert testvér a rend egyik gondnoka, így ő hét naptól egyet beszélhet. Testvér, ezek a jó emberek segítettek engem utamon. Ser Hyle Hunt egy vitéz a Folyóvidékről. A legény Podrick Payne, nyugatról. Ő pedig Brienne úrnő, akit Tarth Szüzeként is ismernek.

Narbert testvér meghökkent.

– Egy nő?

– Igen, testvér. – Brienne kibontotta és kirázta a haját. – Talán nincsenek nálatok nők?

– Jelenleg nincsenek – felelte Narbert. – A minket felkereső asszonyok többnyire betegek, sebesültek vagy gyermeket várnak. A Hét gyógyító kezekkel áldotta meg Idős Testvérünket. Sok férfi és nő egészségét adta már vissza, akiket a mesterek sem tudtak meggyógyítani.

– Én nem vagyok sem beteg, sem sebesült, és gyermeket sem várok.

– Brienne úrnő harcos szűz – magyarázta Meribald septon. – A Vérebre vadászik.

– Valóban? – Narbert meglepettnek látszott. – És mi végre?

Brienne megérintette Hűségese markolatát.

– Az övére.

A gondnok alaposabban szemügyre vette.

– Meglehetősen... erőteljes vagy nő létedre, ez igaz, de... a legjobb lesz, ha felkísérlek benneteket az Idős Testvérhez. Bizonyára látta, hogy közeledtek a sárban. Jöjjetek!

Narbert végigvezette őket egy kavicsos ösvényen, át egy kis almafaligeten, egy csúcsos zsüptetős, fehérre meszelt istállóhoz.

– Itt hagyhatjátok az állataitokat. Gillam testvér majd gondoskodik róla, hogy kapjanak enni és inni.

Az istálló háromnegyed részt üres volt; az egyik végében fél tucat öszvér ácsorgott, és éppen egy karikalábú, apró testvér szorgoskodott körülöttük, akiről Brienne úgy gondolta, nem lehet más, mint Gillam testvér. Az épület túlsó végében, jó messze a többi állattól, nagy, fekete csődör nyérített hangjuk hallatán, s rekesze ajtajának rúgott.

Miközben átadta a kantárszárát Gillam testvérnek, Ser Hyle elismerő pillantást vetett a ter-

metes lóra.

– Csinos jószág.

Narbert testvér mélyet sóhajtott.

– A Hét áldásokat küld nekünk, és megpróbáltatásokat is mér ránk. Lehet, hogy csinos jószág, de Partravetett egészen biztosan a pokolban hozták világra. Amikor megkíséreltük igába fogni, megrúgta Rawney testvért, és két helyen eltörte a lábszárcsontját. Úgy véltük, a kiherélés talán javít majd némileg az állat sötét természetén, de... Gillam testvér, megmutatnád nekik?

Gillam testvér lehajtotta a kámzsáját. Alatta sűrű, szőke haj, tonzúrára nyírt fej, a füle helyén pedig véres kötés rejtőzött.

Podrick eltátotta a száját.

– A ló leharapta a *füledet*?

Gillam bólintott, és felhajtotta a kámzsát.

– Már megbocsáss, testvér – jegyezte meg Ser Hyle –, de én is levágnám a másik füledet, ha egy nyeseóllóval közelítenél felém.

A tréfa nem talált célba Narbert testvérnél.

– Te lovag vagy, ser. Partravetett csak tehertétel számunkra. A Kovács azért adott lovakat az embernek, hogy segítsék őket a munkájukban. – Elfordult. – Ha megengeditek, Idős Testvér már vár bennünket.

A domboldal meredekebb volt, mint amilyennek a lapály túloldaláról látszott. Hogy megkönnyítsék a feljutást, a testvérek falépcsőt ácsoltak, amely ide-oda kanyargott a domboldalban és az épületek között. A nyeregben töltött hosszú nap után Brienne hálás volt, hogy végre ki-nyújtóztathatta a lábát.

Felfelé haladtukban találkoztak a rend tucatnyi másik testvérével; a szürkésbarna köntösbe öltözött, kámzsás férfiak kíváncsi pillantásokat vetettek rájuk elhaladtukban, de szóval egyikük sem üdvözölte őket. Az egyikük egy pár fejőstehenet vezetett egy gyeptéglával fedett, alacsony pajta felé; egy másik vajat köpült. Feljebb a dombon három, birkákat terelgető fiút láttak, még feljebb pedig a temető mellett haladtak el, ahol egy Brienne-nél is nagyobb termetű testvér éppen egy sír kiásásával foglalatzkodott. A mozgásán látszott, hogy nyomorék. Amikor a válla fölött hátradobott egy ásónyi köves földet, annak egy része a lábukra szóródott.

– Vigyázz jobban! – korholta Narbert testvér. – Meribald septonnak majdnem tele lett a szája földdel.

A sírásó lehajtotta a fejét. Amikor Kutya odament és megszimatoalta, ledobta az ásóját, és megvakarta az állat fülét.

– Növendék – magyarázta Narbert.

– Kinek lesz a sír? – kérdezte Ser Hyle, miután folytatták útjukat a falépcsőn.

– Clement testvér számára, az Atya ítéljen igazságosan felette!

– Öreg volt? – kérdezte Podrick Payne.

– Ha negyvennyolc évet öregnek tartasz, akkor igen, de nem az évek végeztek velem. A Sós-párlónál szerzett sebeibe halt bele. A sörünket vitte az ottani piacra azon a napon, amikor a törvényenkívüliek rárontottak a városra.

– A Véreb?

– Egy másik, éppen olyan kegyetlen. Amikor szegény Clement nem volt hajlandó megszólalni, kivágta a nyelvét. Mivel némasági fogadalmat tett, a martalóc azt mondta, úgyszincs szüksége rá... Az Idős Testvér többet tud majd. A kívülről érkező hírek legrosszabbját megtartja magának, hogy ne zavarja meg a kolostor nyugalmát. Sok testvérünk azért jött ide, hogy elmeneküljön a világ borzalmaitól, nem pedig azért, hogy azokon rágódják. Nem Clement testvér volt az egyetlen sebesült közöttünk. Vannak sebek, amelyek nem látszanak. – Narbert testvér jobbra mutatott. – Az ott a nyári lugasunk. A szőlő apró szemű és fanyar, de jó bor készül belőle. A saját sörünket is mi főzzük, a mézsörünk és az almaborunk pedig messze földön híres.

– A háború nem jutott el ide? – kérdezte Brienne.

– Ez a háború nem, a Hétnek legyen hála. Az imáink megvédenek bennünket.

– Meg a dagály – jegyezte meg Meribald. Kutya egyetértően vakkantott.

A domb csúcsát habarcs nélkül egymásra rakott kövekből épített fal szegélyezte. A kőfal körbefogta a csúcson felhúzott építményeket: a nyikorgó szélalmot, a zárdát, ahol a testvérek aludtak, a közös helyiséget, ahol étkeztek és egy fából épült szentélyt az ima és elmélkedés számára. A szentély ablakait ólmozott üvegből vágták ki, széles ajtajába az Anya és az Atya képmását faragták, hétoldalú tornyát gyilokjáró szegélyezte. Mögötte zöldségeskert terült el, ahol néhány öregebb testvér éppen gyomlált. Narbert testvér vezetésével megkerültek egy gesztenyefát, és egy a domb oldalába vájt ajtóhoz érkeztek.

– Barlang ajtóval? – kérdezte meglepetten Ser Hyle.

Meribald septon elmosolyodott.

– Remetelyuknak nevezik. Odabent élt az első szent ember, aki idevetődött, és olyan csodákat művelt, hogy hamarosan mások is csatlakoztak hozzá. Azt mondják, ez kétezer esztendővel ezelőtt történt. Az ajtó egy kicsit későbből való.

A Remetelyuk kétezer esztendővel ezelőtt talán nyirkos, sötét, földdel felszórt odú volt, ahol állandóan visszhangzottak a lehulló vízcseppek, de mára mindez megváltozott. A barlangot meleg, otthonos kis szentélyé alakították. A padlót gyapjúszőnyeg borította, a falakon kárpitok lógtak, és a magas méhviasz gyertyák elegendő fényt adtak. A berendezés furcsa volt, és egyszerű: egy hosszú asztal, egy magas támlájú pad, egy láda, több magas, könyvekkel teli polc és néhány szék. Mindegyik uszadékfából készült; a különös formájú darabokat elmés szakértelemmel toldották össze, és addig csiszolták, míg mély aranyszínnel nem csillogtak a gyertyafényben.

Brienne máshogy képzelte el az Idős Testvért. Először is még *idősnek* is alig lehetett nevezni; míg a kertben munkálkodó testvérek válla beesett és hajlott volt, ő magas volt, szál-egyenes, és egy ereje teljében lévő férfi fürgeségével mozgott. Az arca sem volt szelíd és kedves, ahogy azt az ember egy gyógyítótól elvárta volna. A feje nagy volt és szögletes, a tekintete élénk és okos, az orra vörös és erezett. Bár ő is tonzúrárt viselt, a feje éppolyan bozontos volt, mint erőteljes állkapcsa.

Inkább csonttörőnek tűnik, nem csontforrasztónak, gondolta TARTH SZÜZE. Az Idős Testvér hozzájuk lépett, megölelte Meribald septont, és megveregette Kutya fejét.

– Mindig boldog a nap, amikor a barátaink, Meribald és Kutya megtisztelnak bennünket a látogatásukkal – közölte, s csak ezután fordult többi vendége felé. – Az új arcokat pedig mindig örömmel fogadjuk, hiszen olyan keveset láthatunk belőlük!

Meribald lerótt a szokásos udvariasságokat, mielőtt helyet foglalt volna a padon. Narbert testvérral ellentétben az Idős Testvért láthatóan nem hozta zavarba Brienne női mivolta, amikor azonban a septon elmondta neki, mi járatban van ő és Ser Hyle, mosolya megremegett és lehervadt.

– Értem – ennyit mondott mindössze, majd elfordult. – Biztosan szomjasak vagytok. Kérlek, kóstoljátok meg édes almaborunkat, s öblítsétek le vele az út porát torkotokból!

Maga töltött nekik. A kupákat is uszadékfából faragták, s nem volt köztük két egyforma. Amikor Brienne megdicsérte őket, így felelt:

– Kedves vagy, hölgyem. Nem teszünk egyebet, csak felvágjuk és csiszoljuk a fát. Mi áldottak vagyunk itt. Ahol a folyó találkozik az öböllel, az áramlat és a dagály egymásnak feszül, és sok furcsa és csodálatos holmi sodródik ide, s vetődik partra nálunk. Az uszadékfa a legkevesebb. Találtunk már ezüstkupákat, vasszékákat, gyapjúval teli zsákokat, több vég selymet, rozsdás sisakokat és fényes kardokat... bizony, még rubintokat is.

Ez láthatóan érdekelte Ser Hyle-t.

– Rhaegar rubinijait?

– Meglehet. Ki a megmondhatója? A csata mérföldekre zajlott innét, a folyó azonban fáradhatatlan és türelmes. Hatot találtunk. Mindannyian várjuk a hetediket.

– Inkább rubintok, mint csontok. – Meribald septon a lábát vakargatta, a rászáradt sárkéreg

nagy darabokban vált le az ujjai alatt. – A folyó nem minden ajándéka kellemes. A jó testvérek gyűjtik össze a halottakat is. Vízbe fült tehének, szarvasok, féllónyi méretűre puffadt, döglött disznók. Bizony, és holttestek.

– Mostanában túl sok – sóhajtotta az Idős Testvér. – A sírásónk nem ismer pihenést. Folyóvidékiek, nyugatiak, északiak, mindenfélét sodor ide a víz. Lovagot éppúgy, mint szolgát. Egymás mellé temetjük őket, Starkot és Lannistert, Blackwoodot és Brackent, Freyt és Darryt. A folyó ezt a kötelességet rója ránk cserébe a sok ajándékért, és mi igyekszünk a lehető legjobban ellátni ezt a feladatot. Néha azonban asszonyt találunk... vagy még rosszabb, apró gyermeket. Ezek a legkegyetlenebb ajándékok mind közül. – Meribald septonhoz fordult. – Remélem, van időd, hogy feloldozz bennünket a bűneink alól. Mivel a rablók megölték az öreg Bennet septont, nincs senki, aki meghallgatná a gyónásunkat.

– Szakítok rá időt – felelte Meribald –, bár remélem, most jobb bűneitek vannak, mint a legutóbb, amikor erre jártam. – Kutya vakkantott. – Látod? Még Kutya is unta őket.

Podrick Payne gondterhelten látszott.

– Azt hittem, senki sem beszélhet. Azaz nem senki. A testvérek. A többi testvér, nem te.

– A gyónás idejére megtörhetjük a némaságot – mondta az Idős Testvér. – A bűnről nehéz volna jelekkel és bólogatással beszélni.

– Felgyújtották a szentélyt Sospárlónál? – kérdezte Hyle Hunt.

Az Idős Testvér arcáról eltűnt a mosoly.

– Mindent felgyújtottak Sospárlónál, a várat kivéve. Csak az épült kőből... bár amennyit használt a városnak, akár birka-fagyúból is emelhettek volna. Nekem jutott a feladat, hogy ellássak néhány túlélőt. A halászok hozták el őket ide az öblön át, miután kialudtak a lángok, és biztonságosnak ítélték a kikötést. Az egyik szerencsétlen asszonyt vagy tucatszor megerősztak, a melleit pedig... hölgyem, te férfitáncélt viselsz, ezért nem kíméllek meg ezektől a borzalmaktól... a melleit széttépték, beleharaptak, valósággal szétmarcangolták, mintha valami... kegyetlen fenevad művelte volna. Megtettem, amit tudtam, bár az nem volt sok. Haldoklása közben a legszörnyűbb átkokat nem azokra a férfiakra szórta, akik megerősztak, s nem is a szörnyetegre, aki élő húsából lakmározott, hanem Ser Quincy Coxra, aki bezáratta a kapuit, amikor a törvényenkívüliek betörték a városba, s ő maga a falak biztonságában ücsörgött, miközben a népe sikoltozott és meghalt.

– Ser Quincy öregember – mondta Meribald septon szelíden. – A fiai és a vejei messze járnak vagy halottak, az unokái még gyerekek, és két lánya van. Ugyan mit tehetett volna egymaga olyan sok ellenséggel szemben?

Megpróbálhatta volna, gondolta Brienne. Meghalhatott volna. Legyen öreg vagy fiatal, egy igaz lovagot esküje kötelez rá, hogy megvédjé a nálánál gyengébbeket, vagy haljon bele a próbálkozásba.

– Igaz és bölcs szavak – felelte az Idős Testvér Meribald septonnak. – Amikor átkelsz Sospárlóba, Ser Quincy minden bizonnal megbocsátást kér majd. Örülök, hogy itt vagy, és megadod neki. Én nem lennék képes rá. – Letette az uszadékfa kupát, és felállt. – Hamarosan megszólal a vacsorára hívó harang. Barátaim, velem jöttök a szentélybe, hogy együtt imádkozzunk Sospárló jó népének lelkéért, mielőtt megszegnénk a kenyeret és megosztoznánk az ételen?

– Boldogan – bólintott Meribald. Kutya vakkantott.

A kolostorban elköltött vacsora Brienne egyik legfurcsább étkezése volt, de egyáltalán nem rossz. Az étel egyszerű volt, de nagyon jó; ropogós kenyér, még melegen, egyenesen a kemencéből, több kancsó frissen köpült vaj, méz a kolostor kaptárából és sűrű ragu rákból, kagylóból és legalább három különböző fajta halból. Meribald septon és Ser Hyle a barátok készítette sert itták, és mindkettő kiválónak minősítette, míg ő és Podrick inkább az édes almabort részesítették előnyben. Az étkezés hangulata sem volt komor. Meribald imádkozott, mielőtt kihozták az ételt, és mialatt a testvérek négy hosszú asztal mellett étkeztek, egyikük hárfán játszott nekik, lány, kellemes dallamokkal töltve meg a termet. Amikor pedig az Idős Testvér a helyére küldte a zenészt, hogy ő is elkölthesse a vacsoráját, Narbert testvér és egy másik gondnok felváltva

felolvastak a *Hétágú csillagból*.

A felolvasás végén az étel maradékát elvitték a növendékek, akiknek a feladatai közé a felszolgálás is tartozott. A legtöbbjük Podrick korabeli vagy fiatalabb fiú volt, de voltak köztük felnőtt férfiak is, például a nagydarab sírásó, akivel felfelé jövet találkoztak; ingatag, esetlen léptei egy nyomorékot idéztek. Miután a terem kiürült, az Idős Testvér megkérte Narbertet, hogy vezesse Podrickot és Ser Hyle-t a zárdában lévő fekhelyeikhez.

– Remélem, nincs ellenetekre, hogy egy cellán osztozzatok? Nem nagy, de kényelmesnek fogjátok találni.

– Én a serrel akarok maradni – mondta Podrick. – Úgy értem, a hölgyemmel.

– Amit te és Brienne úrnő másutt tesztek, az csak rátok és a Hétre tartozik – mondta Narbert testvér –, itt, a Csendes-szigeten azonban férfiak és nők nem alszanak egyazon fedél alatt, hacsak nem házások.

– Van néhány szerény kunyhónk az asszonyok számára, akik felkeresnek bennünket, legyenek nemes hölgyek vagy egyszerű falusi leányok – folytatta az Idős Testvér. – Nem gyakran használjuk, de tisztán és szárazon tartjuk őket. Brienne hölgyem, megengeded, hogy mutassam az utat?

– Igen, köszönöm. Podrick, menj Ser Hyle-lal. Itt a szent testvérek vendégei vagyunk. Az ő fedelük alatt az ő szabályaikat követjük.

A nők kunyhói a sziget keleti oldalán voltak, a széles sártengerre és a Rák-öböl távoli vizére néztek. Itt hidegebb volt, mint a védett oldalon, és a szél is vadabban fújt. A domb meredekebben emelkedett, az ösvény pedig gazos területek, tüskés bokrok, szél koptatta sziklák és a köves domboldalba kitaróan kapaszkodó, göcsörtös, tövisekkel teli fák között kanyargott. Az Idős Testvér lámpást hozott magával, hogy megvilágítsa az útjukat. Az egyik fordulónál megállt.

– Tiszta éjszakákon látni lehetett innét Sósárló lángjait. Az öblön túl, ott.

Arrafelé mutatott.

– Nincs ott semmi – mondta Brienne.

– Csak a vár maradt meg. Még a halászok is elmentek, a szerencsésebbje, akik odakint voltak a tengeren, amikor a rablók rájuk törtek. Látták leégni házaikat, és hallották a sikolyokat az öblön túlról, de annyira rettegetek, hogy nem mertek kikötni. Amikor végül mégis kimerészkedtek a partra, már csak a rokonaikat és barátaikat temethették el. Mi egyebet tartogat még számukra Sósárló, mint csontokat és keserű emlékeket? Elköltöztek Szűztóba vagy más városba. – Intett a lámpással, és folytatták az utat lefelé. – Sósárló sohasem volt fontos kikötő, de időnként azért megjelent itt egy-egy hajó. A martalócok is emiatt jöttek. Egy gályát vagy egy koggát kerestek, ami átvitte volna őket a keskeny tengeren. Amikor nem találtak, a város lakóiin töltötték ki haragjukat és elkeseredettségüket. Érdekelne, hölgyem... mit remélsz meglelni ott?

– Egy lányt – felelte Brienne. – Egy előkelő, tizenhárom éves szüzet, akinek szép arca és gesztenyebarna haja van.

– Sansa Stark – mondta a szerzetes halkan. – Úgy véled, ez a szegény gyermek a Vérebbel van?

– A dorne-i azt mondta, útban van Zúgó felé. Timeon. Egy zsoldos volt, a Bátor Bajtársak közül, gyilkos, erőszaktevő és hazug, de azt hiszem, ebben nem hazudott. Azt mondta, a Véreb elrabolta, és elvitte a lányt.

– Értem.

Az ösvény újabb kanyart vett, és felbukkantak előttük a kunyhók. Az Idős Testvér szerénynek nevezte őket. Joggal. Az alacsony, kerek és ablaktalan épületek kőből épített méhkaptárakra hasonlítottak.

– Ez az – mondta és a legközelebbi kunyhóra mutatott. Ebből az egyből gomolygott füst a teteje közepébe vágott lyukon át. Brienne-nek le kellett hajolnia, hogy belépéskor be ne verje a fejét a szemöldökfába. Odabent döngölt padlót, szalmaágyat, meleg bundákat és takarókat ta-

lált, de volt ott egy mosdótálra való víz, egy kancsó almabor, némi kenyér és sajt, egy kis tűz és két alacsony szék is. Az Idős Testvér leült az egyikbe, és letette maga mellé a lámpást.

– Megengeded, hogy itt időzzek egy kicsit? Úgy érzem, beszélünk kell.

– Ha óhajtod.

Brienne leoldotta a kardszóját, a másik székre akasztotta, ő maga pedig keresztbe vetett láb-bal helyet foglalt a szalmazsákon.

– A te dorne-id nem hazudott – kezdte az Idős Testvér –, de attól félek, félreértetted őt. Rossz farkast üldözöl, hölgyem. Eddard Starknak két lánya volt. Sandor Clegane a másikkal, a fiatalabbal szökött meg.

– Arya Starkkal? – Brienne tátott szájjal, döbbenetén bámult. – Te biztosan tudod ezt? Sansa úrnő húga életben van?

– Akkor életben volt – válaszolta az Idős Testvér. – Hogy most... nem tudom. Lehet, hogy ő is a Sospárlónál lemészárolt gyermekek között volt.

A szavak úgy hatottak, mintha kést döftek volna a gyomrába. *Nem, gondolta. Nem, ez túl kegyetlen volna.*

– Lehet... vagyis nem vagy biztos benne...?

– Abban biztos vagyok, hogy a gyermek Sandor Clegane-nel volt a keresztútnál lévő fogadóban, amit az öreg Masha Hedde vezetett, mielőtt az oroszlánok felakasztották volna. Biztos vagyok benne, hogy Sospárló felé igyekeztek. Hogy azután merre... nem. Nem tudom, hol van, vagy hogy egyáltalán él-e még. Egyvalamit azonban tudok. Akire vadászol, halott.

Ez újabb meglepetésként érte.

– Hogyan halt meg?

– Ahogyan élt. Kard által.

– Ezt biztosan tudod?

– Magam temettem el. Ha akarod, elmondhatom, hol van a sírja. Kövekkel takartam el, hogy a dögevők ne tudják kikezdeni a húsát, és a sírhalomra tettem a sisakját, hogy megjelöljem vele végső nyughelyét. Ez súlyos hiba volt. Egy arra járó ugyanis megtalálta a jelet, és magával vitte. Az az ember, aki Sospárlónál ölt és erőszakolt, nem Sandor Clegane volt, bár lehet, hogy ugyanolyan veszélyes. A folyóvidék hemzseg az ilyen dögevőktől. Nem nevezném őket farkasoknak. A farkasok nemesebbek ennél... és azt hiszem, a kutyák is.

– Tudok egy keveset erről az emberről, Sandor Clegane-ről. Éveken át Joffrey herceg felesküdt pajzsa volt, és tetteinek híre még ide is eljutott, jók és rosszak egyaránt. Ha csak a fele igaz annak, amit hallottunk róla, megkeseredett, elkínzott lélek volt, egy bűnös, aki gúnyt üzött istenből és emberből egyaránt. Szolgált, de nem talált benne büszkeséget. Harcolt, de nem örült a győzelemnek. Ivott, hogy a bor tengerébe fojtsa a kínjait. Nem szeretett, és őt magát sem szerették soha. A gyűlölet vezérelte. Bár számos bűnt elkövetett, sohasem keresett megbocsátást. Míg mások szerelemről, gazdagságról vagy dicsőségről álmodnak, Sandor Clegane álma saját bátyja megölése volt, ami olyan rettenetes bűn, hogy az említésétől is megborzonek. Őt mégis ez a kenyér éltette, ez volt a fa, amely a tűzét táplálta. Bármilyen aljas dolog is, ez a bánatos és haraggal teli teremtmény semmi egyébért nem élt, mint hogy fivére vérének lát-hassa a kardján... és a sors még ettől is megfosztotta, amikor Oberyn, Dorne hercege mérgezett lándzsáját Ser Gregorba döfte.

– Úgy beszélsz, mintha szánád őt – mondta Brienne.

– Szántam is. Te is megszántad volna, ha látod, ahogy a végét járja. A Trident mellett találtam rá, odavonzott fájdalmas ordítása. A kegyelem ajándékáért könyörgött nekem, de én megfogadtam, hogy többé nem ölök. Ehelyett folyóvízzel megmostam láztól égő homlokát, megittam borral, és borogatást készítettem a sebére, de az erőfeszítéseim kevésnek és megkésettnek bizonyultak. A Véreb ott halt meg, a karjaim közt. Talán láttál egy nagy, fekete csödört az istállónkban. Az ő csatalova az, Idegen. Istenkáromló név. Mi inkább Partravetettnek hívjuk, mivel a folyó mellett találtunk rá. Attól tartok, korábbi gazdája természetével bír.

A ló. Látta a csödört, hallotta, ahogy kirúgott, de akkor nem értette meg. A csatalovakat arra

nevelik, hogy rúgjanak és harapjanak. A harcban ők is fegyvernek számítottak, mint a hátukon lovagló férfiak. *Mint a Véreb.*

– Akkor tehát igaz – mondta Brienne tompán. – Sandor Clegane halott.

– Nyugovóra tért. – Az Idős Testvér elhallgatott egy kicsit. – Te ifjú vagy, gyermekem. Én már negyvennégy névnapot számláltam... így azt hiszem, kétszer annyi idős lehetek, mint te. Meglepődnél, ha azt mondanám, valaha én is lovag voltam?

– Nem. Inkább nézel ki lovagnak, mint szent embernek. – Rá volt írva a mellkasára, a vállára és az erős, szögletes állkapcsára. – Miért adtad fel a lovagságot?

– Nem én választottam. Az apám lovag volt, és előtte az ő apja is. Akárcsak a fivéreim, egytől egyig. Harcra neveltek attól a naptól kezdve, hogy elég idősnek ítélték a fakard megtartásához. Kivettem a részem a harcból, és nem hoztam szégyent magamra. Voltak asszonyaim is, velük viszont szégyent hoztam magamra, mert néhányukat erővel vettem el. Volt egy lány, akit szerettem volna feleségül venni, egy jelentéktelen úr kisebbik lánya, de én apám harmadik fia voltam, így nem kínálhattam neki sem földet, sem vagyont... csak egy kardot, egy lovat és egy pajzsot. Mindent egybevetve, boldogtalan ember voltam. Ha éppen nem harcoltam, részegkedtem. Az életem vörössel íródott: vérrel és borral.

– Mikor változott meg mindez? – kérdezte Brienne.

– Akkor, amikor meghaltam a Trident mellett vívott csatában. Rhaegar hercegért harcoltam, bár ő nem tudta a nevemet. Nem tudnám megmondani, miért, hacsak nem azért, mert az úr, akit szolgáltam, szolgált egy urat, aki szintén szolgált egy urat, aki viszont úgy döntött, a szarvas helyett a sárkány mellé áll. Ha másképp dönt, a folyó másik oldalára kerülök. A csata nagyon véres volt. A dalnokok azt hitelnék el az emberrel, hogy az egész Rhaegar és Robert párharcáról szólt a folyóban egy nőért, akit mindketten szerelmüknek vallottak, de biztosíthatlak róla, mások is harcoltak ott, köztük én. Kaptam egy nyílveesszót a combomba, egy másikat a lábfejembe, elesett alólam a lovam, de én tovább küzdöttem. Még mindig emlékszem, milyen kétségbeesetten próbáltam egy másik lovat találni, mert nem volt pénzem, hogy újat vegyek, és ló nélkül többé nem lehettem volna lovag. Az igazat megvallva, semmi másra nem gondoltam. Nem láttam az ütést, ami leterített. Lódobogást hallottam a hátam mögött, és arra gondoltam: *egy ló!*, de mielőtt megfordulhattam volna, valami a fejemnek vágódott, és belezuhantam a folyóba, ahol annak rendje és módja szerint meg kellett volna fulladnom. Ehelyett azonban itt ébredtem a Csendes-szigeten. Az Idős Testvér elmondta, hogy a dagály hozott ide, csupaszon, akár születésem napján. Csak arra tudok gondolni, hogy valaki rám akadt a sekélyesben, elvette a páncélot, a csizmámat és a nadrágot, majd belökött a mélyebb vízbe. A többit elvégezte a folyó. Mind meztelenül születünk, így azt hiszem, illő volt, hogy második életembe is így lépjek be. Az elkövetkező tíz évet némaságban töltöttem.

– Értem. – Brienne nem tudta, miért mondja el neki mindezt, vagy hogy ő mi egyebet mondhatna rá.

– Valóban? – Előrehajolt, nagy kezét a térdére fektette. – Ha tényleg érted, add fel a küldetésedet! A Véreb halott, és amúgy sem volt nála soha a te Sansa Starkod. Ami pedig a sisakját bitorló szörnyeteget illeti, őt elfogják és felkötik. A háború lassan véget ér, ezek a haramiák pedig békében nem húzzák sokáig. Randyll Tarly Szűztóból vadászik rájuk, Walder Frey pedig az Ikrekből, és Darryben is van egy új, ifjú úr, istenfélő ember, aki biztosan rendbe teszi a dolgokat. Menj haza, gyermekem! Neked van otthonod, amit sokan bizony nem mondhatnak el magukról ezekben a sötét időkben. Van egy nemes atyád, aki bizonyára szeret téged. Gondolj arra, milyen bánatos lesz, ha soha nem térsz haza! Talán elviszik neki a kardodat és a pajzsodat, miután elestél. Talán még fel is akasztja őket a nagytermében, és büszkén nézegeti majd őket... de ha megkérdeznéd, tudom, azt felelné, jobban szeretne egy élő lányt, mint egy szétzúzott pajzsot.

– Egy lányt. – Brienne szeme megtelt könnyel. – Azt érdemelne. Egy lányt, aki énekelne neki, aki háza büszkesége lenne, aki unokákkal ajándékozná meg. Egy fiút is érdemelne, egy erős és nemes fiút, aki dicsőséget szerezne a nevének. De Galladon vízbe fulladt, amikor én

négyéves voltam, ő pedig nyolc, Alysanne és Arianne pedig még a bölcsőben meghaltak. Én vagyok az egyetlen gyermek, akit az istenek meghagytak neki. Az ocsmányság, aki nem jó sem fiúnak, sem lánynak.

Ekkor minden kitört Brienne-ből, mint sebből a sűrű, fekete vér: az árulások és az eljegyzések, Vörös Ronnet és a rózsája, Renly nagyúr, amint vele táncol, a fogadás a szüzességére, a keserű könnyek, amiket akkor éjszaka hullatott, amikor királya feleségül vette Margaery Tyrellt, a kézítusa Keserűhídnál, a szivárványos palást, amire olyan büszke volt, az árny a király sátrában, a karjában haldokló Renly, Zúgó és Catelyn úrnő, az út lefelé a Tridenten, a Jaime-mel vívott párbaj az erdőben, a Véres Komédiások, Jaime, amint azt kiáltja: „*zafirok!*”, Jaime a harrenhali fürdőben, amint gőz száll fel a testéről, Vargo Hoat vérének íze, amikor beleharapott a fülébe, a medveverem, Jaime, amint leugrik a homokba, a hosszú út Királyvárba, Sansa Stark, az eskü, amit Jaime-nek tett, az eskü, amit Catelyn úrnőnek tett, Hűség, Alkonyvölgy, Szúztó, Fúrge Dick, Hasadt-rév és a Suttogó, az emberek, akiket megölt...

– Meg *kell* találnom őt! – mondta végül. – Mások is keresik, mindenki el akarja fogni, hogy eladják a királynőnek. Nekem kell először megtalálnom. Megígértem Jaime-nek. *Hűségnek* nevezte el a kardot. Meg kell próbálnom megmenteni őt... vagy belehalnom a próbálkozásba.

CERSEI

Ezer hajó! – a kis királyné barna haja kusza volt és fésületlen, az arca pedig pirosan fénytelt a fáklyák fényében, mintha egyenesen egy férfi karjából rohant volna ide. – Felség, kegyetlenül vissza kell vágnod!

Szavai visszaverődtek a terem gerendáiról, és visszhangzottak a tágas trónteremben.

Cersei a Vastrónus alatt felállított arany és vörös székében ült, nyaka megmerevedett a lány hangja hallatán.

Kell, gondolta. Azt meri mondani nekem, hogy „kell”... Legszívesebben felpofozta volna a Tyrell lányt. Térden csúszva kellene könyörögnie a segítségemért. Ehelyett van képe hozzá, hogy megmondja törvényes királynőjének, mit kell tennie.

– Ezer hajó? – zihálta Ser Harys Swyft. – Biztosan nem. Egyetlen úr sem parancsol ezer hajónak.

– Valamelyik rémült bolond kétszer annyit számolt – helyeselt Orton Merryweather. – Vagy pedig Tyrell nagyúr zászlóhordozói hazudnak nekünk, felfűjják az ellenség erejét, hogy ne tartsuk hanyagnak őket.

A hátsó falra erősített fáklyák fényében a Vastrónus girbegurba, tüskés árnyéka majdnem az ajtóig nyúlt. A terem túlsó vége sötétségbe veszett, és Cersei úgy érezte, az árnyékok lassan őt is elnyelik. *Ellenségek mindenütt, a barátaim pedig hasznavehetetlenek.* Elég volt egy pillantást vetnie tanácsadóira, hogy lássa hasznavehetetlenségüket; csak Qyburn és Vizes Aurane voltak igazán ébren. A többieket Margaery hírnökei dörömbölték fel álmukból, s most gyűröten, zavartan álldogáltak. Az éjszaka fekete és mozdulatlan volt odakint, a vár és a város az igazak álmát aludta. Láthatóan Boros Blount és Meryn Trant is aludtak, igaz, ők állva. Még Osmund Feketeüst is ásítózott. *Nem úgy Loras. A mi Viráglovagunk aztán nem.* Ő derekán karddal, sápadt árnyként állt a húga mögött.

– Feleannyi hajó még mindig ötszáz, uram – hívta fel rá Orton Merryweather figyelmét Vizes. – Csak az Arbornak van elegendő tengeri ereje, hogy szembeszálljon egy ekkora flottával.

– És mi a helyzet az új dromondjaitokkal? – kérdezte Ser Harys. – A vasemberek hosszúhajói nem lehetnek ellenfelei a mi dromondjainknak, nemde? *A Robert Király Pörölye* egész Westeros legerősebb hadihajója.

– Az volt – felelte Vizes. – *A Drága Cersei* hasonlóan erős lesz, ha elkészül, a *Tywin nagyúr* pedig kétszer akkora, mint azok. A dromondoknak csak a felét szereltük fel eddig, és egyiknek sem teljes a legénysége. Ám még ha el is készülünk velük, a számok akkor is súlyosan el lenünk szólnak. Az igaz, hogy az átlagos hosszúhajó kicsi a mi gályáinkhoz képest, de a vasembereknek nagyobb hajóik is vannak. Balon nagyúr *Nagy Krakenjét* és a Vasflotta hadihajóit tengeri csatára építették, nem fosztogatásra. Sebességben és erőben megfelelnek a mi kisebb hadigályáinknak, a legtöbbjüknek jobb a legénysége, és jobban irányítják. A vasemberek egész életüket a tengeren töltik.

Robertnek ki kellett volna takarítania a szigeteket, miután Balon Greyjoy fellázadt ellene, gondolta Cersei. *Szétzúzta a flottájukat, felégette a városaikat és lerombolta a váraikat, de miután térdre kényszerítette, hagyta megint feltápázkodni őket. Újabb szigetet kellett volna építenie koponyáikból.* Az apja ezt tette volna, de Robertnek sohasem volt gyomra ahhoz, ami szükséges volt a királyság érdekében.

– A vasemberek nagy mertek fosztogatni a Folyóvidéken, amióta Dagon Greyjoy ült a Tengerkő Trónuson – mondta. – Miért tették meg most? Mi bátorította fel őket ennyire?

– Az új királyuk. – Qyburn kezét köntöse ujjaiba rejtette. – Balon nagyúr fivére. Úgy nevezik, a Varjűszemű.

– A varjak a holtak és a haldoklók húsán lakmároznak – szólalt meg Pycelle nagymester. – Nem támadnak élő és egészséges állatokra. Euron nagyúr teletömi magát arannyal és más zsákmánnyal, igen, de amint megmozdulunk ellene, azonnal visszavonul Pyke-ra, ahogyan Dagon nagyúr tette annak idején.

– Tévedsz – mondta Margaery Tyrell. – A fosztogatók nem jönnek ilyen számban. *Ezer hajó!* Hewettet és Chester nagyurat megölték, ahogy Serry nagyúr fiát és örökösét is. Serry Égikertbe menekült néhány megmaradt hajójával, Grimm nagyúr pedig fogoly a saját várában. Willas azt mondja, a vaskirály négy saját urát emelte a helyükbe.

Willas, gondolta Cersei, a nyomorék. Ő tehet minderről. Az a félkegyelmű Mace Tyrell egy tehetetlen puhányra bízta a Folyóvidék védelmét.

– Hosszú az út a Vas-szigetektől a Pajzsokig – vetette fel. – Hogy juthatott el olyan messzire ezer hajó anélkül, hogy észrevették volna őket?

– Willas úgy véli, nem a partvonalat követték – felelte Margaery. – Látótávolságán kívül hajóztak a földtől, messze kivitorláztak a Napnyugati tengerre, és nyugat felől csaptak le.

Vagy inkább a nyomoréknak nem voltak emberei az őrtornyokban, és most fél, hogy megtudjuk. A kis királyné kifogásokat keres fivére számára. Cersei toroka száraz volt. *Szükségem van egy kupa arbori aranyra.* Ha a vasemberek következő lépése az Arbor elfoglalása lesz, hamarosan az egész birodalom szomjazni fog.

– Lehet, hogy Stannisnek is benne volt a keze ebben. Balon Greyjoy szövetséget ajánlott nemes atyámnak. Lehet, hogy a fia Stannist környékezte meg.

Pycelle összevonta a szemöldökét.

– Mit nyerne Stannis nagyúr egy...

– Újabb helyen vetheti meg a lábát, és zsákmányt is szerezhet. Stannisnek aranyra van szüksége, hogy kifizesse a zsoldosait. A nyugat zaklatásával azt reméli, hogy elterelheti a figyelmünket Sárkánykötől és Viharvégtől.

Merryweather nagyúr bólintott.

– Elterelő hadművelet. Stannis ravaszabb, mint hittük. Felségednek éles az esze, hogy átlát a mesterkedésén.

– Stannis nagyúr az északiak megnyerésén ügyködik – mondta Pycelle. – A vas szülőtteivel barátkozva nem remélheti, hogy...

– Az északiak nem kérnek belőle – jelentette ki Cersei, s közben azon tűnődött, hogy lehet egy ilyen tanult ember ennyire ostoba. – Manderly nagyúr lecsapta a hagymalovag fejét és kezét, ezt a Feryektől tudjuk, fél tucat másik északi úr pedig csatlakozott Boltonhoz. *Az ellenségem ellensége a barátom.* Kihez máshoz fordulhatna Stannis, mint a vasemberekhez és a vadakhoz, észak ellenségeihez? De ha azt hiszi, hogy belesétálok a kelepcejébe, még nálad is nagyobb bolond. – Visszafordult a kis királynéhoz. – A Pajzs-szigetek a Folyóvidékhez tartoznak. Grimm, Serry és a többiek Égikert zászlóhordozói. Égikert dolga felelni erre.

– Égikert felelni is fog – mondta Margaery Tyrell. – Willas üzent Leyton Héttoronynak Óvárosba, hogy felkészülhessen a védekezésre. Garlan embereket gyűjt, hogy visszafoglalja a szigeteket. Erőnk legjava azonban nemes atyámmal marad. Üzennünk kell neki Viharvéghoz. Azonnal!

– Hogy hagyjon fel az ostrommal? – Cerseit nem érdekelték Margaery sejtései. *Azt meri mondani nekem, hogy „azonnal”.* Talán a szolgálólányának néz? – Nem kétlem, hogy ez Stannis nagyúr megalégedésére szolgálna. Figyelsz te rám, hölgyem? Ha sikerül elterelnie a figyelmünket Sárkánykőről és Viharvégről, hogy ezekkel a sziklával...

– *Sziklával?* – kapott levegő után Margaery. – Felséged *sziklákat* mondott?

A Viráglovag húga vállára tette a kezét.

– Már megbocsáss, felség, de ezekről a *sziklákról* a vasemberek Óvárost és az Arbort fenyegetik. A Pajzsokon lévő erődökre támaszkodva a rablók felhajózhatnak a Manderen, egye-

nesen a Folyóvidék szívébe, ahogyan régen tették. Elég emberrel még Égikertet is fenyegethetik.

– Valóban? – kérdezte a királynő ártatlanul. – Hát akkor a ti bátor fivéreiteknek minél gyorsabban ki kell füstölniük őket azokról a sziklákról.

– A királynő mit javasol, hogyan valósítsák meg ezt elegendő számú hajó nélkül? – kérdezte Ser Loras. – Willas és Garlan tízezres sereget tud felállítani két héten belül, és kétszer akkora egy holdforduló alatt, de nem tudnak a vízen járni, felség!

– Égikert a Mander partján fekszik – emlékeztette Cersei. – Ti és zászlóhordozóitok ezer mérföldnyi folyóparton uralkodtok. Nincsenek halászok a partjaitokon? Nincsenek kéjhajóitok, dereglyéitek, folyami gályáitok, vitorlásaitok?

– Van belőlük sok – ismerte el Ser Loras.

– Úgy vélem, ezeknek bőven elégnek kell lenniük egy sereg átszállítására némi vízen.

– És ha a vasemberek hosszúhajói lecsapnak a szedett-vedett flottánkra, miközben a „némi víz” kellős közepén evickél, akkor mit tegyünk felséged szerint?

Fulladjatok meg, gondolta Cersei.

– Égikertnek aranya is van bőven. Engedélyezem, hogy zsoldos hajókat fogadjatok fel a keskeny tengeren túlról.

– Myri és lysi kalózokra gondolsz? – kérdezte Loras megvetően. – A Szabad Városok söpredékére?

Ugyanolyan arcátlan, mint a húga.

– Sajnos időnként mindannyian kénytelenek vagyunk söpredékkel kezdeni – fuvolázta Cersei méregtől csepegő negédességgel. – Talán van jobb ötleted?

– Csak az Arbornak van elég ereje a Mander torkolatának visszafoglalásához és megvédeni fivéreimet a vasemberek hosszúhajóitól az átkelés alatt. Könyörgök, felség, üzenj Sárkánykőhöz, és parancsold meg Redwyne nagyúrnak, hogy azonnal bontson vitorlát!

Neki legalább van esze könyörögni. Paxter Redwyne-nak kétszáz hadihajója volt, azonkívül még vagy ötször annyi kereskedőkarakkja, borszállító koggája, kereskedőgályája és bálnavadász bárkája. Redwyne azonban Sárkánykő falai alatt táborozott, flottája nagyobbik része pedig embereket szállított át a Feketevíz-öblön a szigeten lévő erőd elleni támadáshoz. A maradék hajók délebbre, a Hajózúzó-öbölben őrzőjáratoztak, mert csak így tudták megakadályozni, hogy Viharvég utánpótlást kapjon a tenger felől.

Vizes Aurane dühbe gurult Ser Loras javaslata hallatán.

– Ha Redwyne nagyúr elviszi a hajóit, hogyan lássuk el az embereinket Sárkánykőn? Az Arbor gályái nélkül hogyan tartsuk fenn az ostromgyűrűt Viharvég körül?

– Az ostromot újrakezdehetnénk később, amikor...

Cersei félbeszakította.

– Viharvég százszor fontosabb, mint a Pajzsok, Sárkánykő pedig... amíg Sárkánykő Stannis Baratheon kezén marad, addig kés a fiam torkán. Akkor engedjük el Redwyne-t és flottáját, ha a vár elesett! – A királynő felállt. – A meghallgatásnak ezennel vége. Pycelle mester, egy szóra!

Az öregember összerezsent, mintha Cersei hangja valami ifjúságról szóló álomból riasztotta volna fel, ám mielőtt válaszolhatott volna, Loras Tyrell előrelépett; a mozdulat fürgeségétől a királynő ijedten hátrahőkölt. Már azon volt, hogy Ser Osmund védelméért kiált, amikor a Viráglovag fél térdre ereszkedett.

– Felség, engedd meg, hogy bevegyem Sárkánykőt!

A húga a szájához kapott ijedtében.

– Loras, ne!

Ser Loras elengedte a füle mellett a könyörgést.

– Fél évbe vagy még többre telik, mire éheztetéssel megadásra kényszerítjük Sárkánykőt, ahogy Paxter nagyúr tervezi. Add át nekem a parancsnokságot, felség! A vár két héten belül a tiéd lesz, ha a puszta kezemmel kell is lebontanom a falait!

Senki sem adott Cerseinek ilyen csodálatos ajándékot, amióta Sansa Stark elrohant hozzá, hogy kifecsegye Eddard nagyúr terveit. Elégedetten látta, hogy Margaery elsápad.

– A bátorságod lélegzetelállító, Ser Loras – mondta neki Cersei. – Vizes nagyúr, készen áll valamelyik dromond a vízre bocsátásra?

– A *Drága Cersei*, felség. Gyors hajó, és olyan erős, mint a királynő, akiről a nevét kapta.

– Pompás! Vigye a mi *Drága Cerseiünk* a Viráglovagot Sárkányköre, de most azonnal! Ser Loras, tiéd a parancsnokság. Esküdj meg, hogy nem térsz vissza, míg Sárkánykő Tommené nem lesz!

– Megesküszöm, felség! – Felállt.

Cersei megcsókolta mindkét arcát. Megcsókolta a húgát is, és odasúgta neki:

– Nemes bátyád van.

Margaery néma maradt; vagy az illem hiánya, vagy a félelem akasztotta meg szavát.

A hajnal még mindig többórányra volt, amikor Cersei kisurrant a király ajtaján a Vastrónus mögött. Ser Osmund ment előtte fáklyával a kezében, Qyburn pedig mellette lépdelt. Pycelle-nek igyekeznie kellett, hogy lépést tartson velük.

– Engedelmeddel, felség! – lihegte. – A fiatalemberekben túlteng a vakmerőség, és csak a csata dicsőségére gondolnak, a veszélyekre soha! Ser Loras... terve tele van veszedelemmel. Megrohamozni Sárkánykő falait...

– ...*nagyon* bátor tett.

– ...igen, bátor, de...

– Nincs kétségem afelől, hogy a mi Viráglovagunk lesz az első, aki feljut a mellvédre.

És talán az első, aki elesik. A himlőhelyes fattyú, akire Stannis a vára védelmét bízta, nem satnya tornabajnok volt, hanem tapasztalt gyilkos. Ha az istenek jók, megadják Ser Lorasnak a dicső véget, amelyre szemmel láthatóan áhítozik. *Feltéve persze, hogy a fiú nem fullad vízbe az úton.* Az előző éjjel megint vihar tombolt, ráadásul elég bösz vihar, az eső órákon át fekete özönvízként szakadt. *Hát nem volna szomorú?* – merengett a királynő. A *vízbefúlás oly közönséges.* Ser Loras úgy vágyik a dicsőségre, ahogy más férfiak a nőkre, a hősi dalra méltó halál a legkevesebb, amit érdemel.

Bármi történjék is azonban a fiúval Sárkánykőn, a királynő győz. Ha Loras elfoglalja a várat, Stannis halálos sebet kap, Redwyne flottája pedig elhajózhat, hogy megütközzön a vasemberekkel. Ha kudarcot vall, majd gondoskodik róla, hogy a felelősség oroszlánrészét is ő viselje. Semmi sem homályosítja el úgy egy hős ragyogását, mint a kudarc. *Ha pedig netán a pajzsán hoznák haza, vérben és dicsőségben fűrődve, Ser Osney majd vigaszt nyújt gyászoló húgának.*

Cersei nem bírta tovább visszatartani nevetését. Kitért belőle, és végighömpölygött a folyosón.

– Felség? – Pycelle leesett állal pislogott. – Miért... miért nevezsz?

– Miért? – felelte önkéntelenül. – Máskülönbben talán elsírnám magam. A szívem csordulásig megtelt szeretettel a mi Ser Lorasunk és a vitézsége iránt.

Azzal faképnél hagyta a nagymestert a csigalépcsőn. *Túlélte a maradék kevés hasznát is,* döntötte el a királynő. Pycelle az utóbbi időben mintha mást sem tett volna, mint óvatossággal és ellenvetésekkel gyötörte őt. Még a főseptonnal elért egyezséget is ellenezte: fakó, csipás szemmel bámult rá, amikor megparancsolta neki, hogy készítse elő a szükséges papírokat, és régi, halott történelemtől hebegett, míg Cersei belé nem fojtotta a szót.

– Maegor király napjainak vége, és vége a rendeleteinek is! – jelentette ki határozottan. – Most Tommen király ideje jött el, és az enyém.

Jobban tettem volna, ha hagyom elpusztulni odalent a sötétzárkában.

– Ha Ser Loras netán meghal, felségednek keresnie kell valakit helyette, aki méltó a Királyi Testőrségbe – jegyezte meg Qyburn nagyúr, miközben átkeltek a Maegor erődjét körbevevő, karókkal kivert árok fölött.

– Valaki pompásat – bölintott a királynő. – Valaki fiatal, gyorsat és erőset, hogy Tommen

megfelelkezzen Ser Lorasról. Egy csipetnyi lovagiasság sem árt, de a feje ne legyen túlságosan tele ostoba ideákkal. Ismersz ilyen embert?

– Sajnos nem – felelte Qyburn. – Én másfajta bajnokra gondoltam. Ami hiányzik belőle a lovagiasság terén, azt tízszeresen pótolja az odaadásával. Megvédi a fiadat, megöli az ellenségeidet, megőrzi a titkaidat, és élő ember nem állhat meg előtte.

– Mondod te. A szó csak szél. Ha eljön az ideje, előállhatsz az eszményi hősséddel, és akkor meglátjuk, tényleg olyan-e, mint amilyennek leírtad.

– Esküszöm neked, dalolni fognak róla! – Qyburn nagyúr szeme körül összesűrűsödtek a ráncok a vidámságtól. – Érdeklődhetek esetleg a páncél felől?

– Leadtam a rendelésedet. A páncélnovák örültnek tart. Váltig állítja, hogy egyetlen ember sem képes ilyen súly alatt mozogni és harcolni. – Cersei fenyegető pillantást vetett a lánc nélküli mesterre. – Ha a bolondját járatod velem, pokoli kínok közepette halsz meg. Remélem, ezzel tisztában vagy.

– Mindig, felség.

– Jól van. Most pedig ne halljak többet erről!

– A királynő bölcs. A falaknak fülük van.

– Úgy bizony.

Éjszakánként Cersei halk neszeket hallott, még a saját lakrészében is. *Egerek a falban*, nyugtatta magát ilyenkor, *semmi egyéb*.

Az ágya mellett égett a gyertya, de a kandalló tüze kialudt, és más fényforrás nem volt. Ki is hült a szoba. Cersei levetkőzött, és bebújt a takaró alá, köntösét a padlón hagyta. Az ágy másik oldalán megmozdult Taena.

– Felség – suttogta halkán. – Milyen óra van?

– A bagoly órája – felelte a királynő.

Bár Cersei gyakran aludt egyedül, sohasem szerette. Legkorábbi emlékeiben Jaime-mel aludt egy ágyban, amikor még olyan fiatalok voltak, hogy senki sem tudta megkülönböztetni őket egymástól. Később, miután elválasztották őket, egy sor szolgálólánnyal és társalkodónővel, apja lovagjainak és zászlóhordozóinak lányaival töltötte az éjszakát, a legtöbbjük vele egyidős volt. Egyikük sem nyerte el a tetszését, és kevesen tartottak ki sokáig. *Kis kígyók voltak, mindegyik. Üres, nyafogós teremtmények, folyton pletykáltak, és Jaime és közém próbáltak férközni.* Mégis, voltak éjszakák a Hegy fekete gyomrának mélyén, amikor jólesett neki melegségük. Az üres ágy hideg ágy.

Főleg itt. Ebben a szobában nagyon hideg volt, nyomorult királyi férje pedig itt, ez alatt a baldachin alatt lehelte ki a lelkét. *Robert Baratheon, első e néven, soha ne legyen belőle második. Ostoba, izákos vadállat. Hadd zokogjon a pokolban!* Taena is bemelegítette az ágyat olyan jól, mint Robert, és ő sohasem próbálta szétfeszíteni Cersei lábát. Mostanában gyakrabban osztozott a királynő ágyn, mint Merryweatherén. Orton láthatóan nem bánta... vagy ha mégis, volt annyi esze, hogy ne tegye szóvá.

– Aggódtam, amikor felébredtem, és nem voltál itt – suttogta Merryweather úrnő. Felült, és a párnáknak támaszkodott. A takarók összegyűrődtek a derekánál. – Valami baj van?

– Nem – felelte Cersei. – Minden rendben. Ser Loras holnap reggel elhajózik Sárkányköre, hogy bevegye a várat, felszabadítsa Redwyne flottáját, és mindannyiunknak bizonyítsa a férfiasságát. – Mindent elmondott a myri asszonynak, ami a Vastrónus reszkető árnyékában történt. – A vitéz bátyja nélkül a mi kis királynénk majdnem hogy mezítelen. Persze ott vannak az őrei, de a kapitányukat el-elküldöm ide-oda a várban. Szószátyár vénember, mókussal a kabátján. A mókusok elfutnak az oroslán elől. Nincs benne elég bátorság szembeszegülni a Vastrónussal.

– Margaery körül más kardok is vannak – figyelmeztette Merryweather úrnő. – Sok barátot szerzett az udvarban, és neki meg a kis unokahúgainak sok csodálójuk akad.

– Néhány kérő nem érdekel – közölte Cersei. – A Viharvégnél lévő sereg viszont...

– Mihez akarsz kezdeni, felség?

– Miért kérded? – A kérdés egy kicsit túl nyers volt Cersei ízlésének. – Őszintén remélem, nem óhajtod megosztani hangos tűnődésemet a mi szegény kis királynénkkal.

– Soha. Nem vagyok olyan, mint Senelle.

Cersei nem szívesen gondolt Senelle-re. *Árulással fizetett kedvességemért.* Sansa Stark ugyanezt tette. Akárcsak Melara Hetherspoon és a kövér Jeyne Farman, amikor még mindhárman kislányok voltak. *Ha ők nincsenek, soha nem megyek be abba a sátorba. Soha nem engedtem volna Maggynek, a békának, hogy egy csepp véreből kiolvassa a jövőmet.*

– Nagyon szomorú lennék, ha elárulnád a bizalmamat, Taena. Nem lenne más választásom, mint hogy odaadjalak Qyburn nagyúrnak, de tudom, hogy sírva tenném.

– Soha nem adok okot a sírásra, felség. Ha mégis, egy szavadba kerül, és magam megyek Qyburnhoz. Csak a közeledben akarok lenni, hogy szolgálhassalak, ahogyan csak kívánod.

– És milyen jutalmat szeretnél ezért a szolgálatért?

– Semmit. Öröömre szolgál, ha örömet szerezhetek neked.

Taena az oldalára fordult, olíwabarna bőre csillogott a gyertyafényben. A melle nagyobb volt, mint a királynőé, és nagy, szurokfekete bimbók ékesítették. *Fiatalabb nálam. A mellei még nem kezdtek megereszkedni.* Cersei eltűnődött, milyen lehet megcsókolni egy másik nőt. Nemcsak úgy gyengéden az arcán, ahogy az bevett udvariasság volt az előkelő hölgyek között, hanem őszintén, a száján. Taenának nagyon telt ajka volt. Kíváncsi volt, milyen érzés lehet szopogatni azokat a melleket, a hátára fektetni a myri asszonyt, szétterpeszteni a lábát, és használni, ahogyan egy férfi használná, ahogyan Robert használta *őt*, amikor részeg volt, ő pedig nem tudta a kezével vagy a szájával kielégíteni.

Azok voltak a legszörnyűbb éjszakák. Tehetetlenül hevert alatta, miközben a férfi bortól bűzölögve és vadkan módjára hörögve élvezkedett benne. Általában amint készen volt, legördült róla, és elaludt, s a magja még meg sem száradt Cersei combján, már horkolt is. Neki mindig fájt utána; kisebesedett a lába között, a melle sajgott Robert pusztító markolászásától. A férfinak egyedül a nászéjszakájukon sikerült nedvessé tennie.

Amikor összeházasodtak, Robert jóvágású férfi volt, magas, erős és étellel teli, a szőre azonban fekete volt és durva, sűrűn nőtt a mellkasán, s még sűrűbben a férfiassága körül. *Rossz ember jött vissza a Tridenttől,* gondolta néha a királynő, miközben Robert felszántotta a testét. Az első néhány évben, amikor még gyakrabban mászott rá, Cersei lehunyta a szemét, és arra gondolt, Rhaegar az. Azt nem színlelhette, hogy Jaime-mel van, túl nagy volt a különbség, Robert túl ismeretlen volt. Még a *szaga* sem volt jó.

Robert számára ezek az éjszakák sohasem történtek meg. Reggel semmire sem emlékezett, legalábbis ezt igyekezett elhíttetni vele. Egyszer, még házasságuk első évében Cersei másnap hangot adott nemtetszésének.

– Bántottál – panaszkodott.

Robertben legalább annyi illem volt, hogy szégyent színleljen.

– Nem én voltam, hölgyem – felelte duzzogó, mogorva hangon, mint egy gyerek, akit rajtakaptak, hogy almás süteményt lop a konyhából. – A bor tehet róla. Túl sok bort iszom.

Aztán azonnal a söröskupáért nyúlt, mintegy leöblítendő beismerését. Amikor azonban a szájához emelte, Cersei a képebe vágott a sajátjával, de olyan erővel, hogy eltörte egy fogát. Évekkel később, egy lakomán aztán hallotta Robert dicsekvését egy szolgálólánynak arról, hogyan tört el a foga egy kézítása alkalmával. Nos, *a házasságunk tényleg kézítása volt,* gondolta, *így nem hazudott akkorát.*

A többi azonban mind hazugság volt. *Emlékezett* rá, mit tett vele az előző éjjel, ebben teljesen biztos volt. Láta a szemében. Csak úgy tett, mintha elfelejtette volna: egyszerűbb volt így, mint szembenéznie szégyenével. Mélyen legbelül Robert Baratheon gyáva féreg volt. A támadásai idővel ritkábbá váltak. Az első évben legalább minden két hétben egyszer magáévá tette, a vége felé már évente ha egyszer. Teljesen azonban sohasem szokott le róla. Előbb vagy utóbb mindig elérkezett egy éjszaka, amikor túl sokat ivott, és ki akarta követelni a jussát. Nappali szégyene az éjszaka sötétjében kéjes örömet okozott neki.

– Királynőm? – szólalt meg megint Taena Merryweather. – Furcsa a pillantásod. Talán nem érzed jól magad?

– Csak... elgondolkodtam. – Kiszáradt a torka. – Te jó barát vagy, Taena. Nem volt igaz barátom már...

Valaki dörömbölt az ajtón.

Megint? A türelmetlen dörömbölés hallatán összerázkódott. *Talán újabb ezer hajó rontott ránk?* Magára kapott egy hálóköntöst, és megnézte, ki az.

– Bocsáss meg, hogy zavarlak, felség! – mondta az őr. – De Stokeworth asszonyság van odalent, és meghallgatásért könyörög.

– Ebben az órában? – csattant fel Cersei. – Hát elment Falyse esze?! Mondd meg neki, hogy már visszavonultam! Mondd meg neki, hogy a Pajzs-szigetek népét éppen lemészárolják! Mondd meg neki, hogy a fél éjszakát ébren töltöttem! Majd holnap reggel fogadom.

Az őr habozott.

– Bocsáss meg, felség, de... meglehetősen rossz bőrben van, ha érted, mire gondolok.

Cersei összevonta a szemöldökét. Arra gondolt, Falyse azért jött, hogy közölje Bronn halálhírét.

– Jól van, de fel kell öltöznöm. Vidd a dolgozószobámba, és várjon ott! – Amikor Merryweather úrnő fel akart kelni, hogy vele menjen, a királynő visszatartotta. – Nem, maradj csak! Legalább az egyikünk pihenjen egy kicsit. Nem maradok sokáig.

Falyse arca lila volt és dagadt, a szeme pedig sírástól vöröslött. Az alsó ajka felhasadt, ruhája szakadt volt és koszos.

– Az istenekre! – sóhajtotta Cersei, amikor bevezette a dolgozószobába, és becsukta maguk mögött az ajtót. – Mi történt az arcoddal?

Falyse úgy tűnt, nem hallotta meg a kérdést.

– *Megölte őt!* – nyögte ki remegő hangon. – Az Anya irgalmazzon, meg... meg...

A hangja elcsuklott, és egész teste rázkódott a zokogástól.

Cersei töltött egy pohár bort, és odaadta a zokogó asszonynak.

– Idd meg ezt! A bor majd megnyugtat. Ez az. No, még egy kicsit. Most pedig hagyd abba a sírást, és mondd el, miért vagy itt!

Az egész kancsó kiürült, mire a királynőnek sikerült kicsalogatnia Falyse-ből az egész szomorú történetet. A végén nem tudta, nevéssen vagy tomboljon.

– Párharc – ismételte. *Hát nincs senki a Hét Királyságban, akire számíthatok? Én vagyok az egyetlen egész Westeroson, akinek egy csepp sütnivalója is van?* – Azt akarod mondani, hogy Ser Balman *párharcra* hívta ki Bronnt?

– Azt mondta, h-h-hogy egyszerű l-lesz. A kopja a l-l-lovag fegyvere, azt mondta, B-Bronn pedig nem igaz lovag. Balman azt mondta, kiüti a nyeregből, és végez velem, amikor ká-ká-kábultan hever.

Bronn nem lovag volt, hanem harcedzett gyilkos. *A hülye férjed a saját halálos ítéletét írta alá.*

– Pompás terv. Megkérdezhetem, hol csúszott be a hiba?

– B-Bronn Balman szegény l-l-lovának a mellébe döfte a kopját. Balman... a lába összetört, amikor a ló rázuhant. Olyan szánalmasan sikoltott...

A zsoldosokban nincs szánalom, felelhetne volna Cersei.

– Arra kértelek, hogy rendezetek vadászbalesetet. Egy eltévedt nyílvevő, zuhanás a lóról, egy feldühödött vadkan... olyan sokféleképpen meghalhat valaki az erdőben. De egyik módozatban sem szerepel *kopja!*

Falyse-hoz láthatóan nem jutottak el a szavai.

– Amikor oda akartam szaladni az én Balmanemhez, ő, ő, ő arcul csapott. Be-be-be-vallatta az urammal. Balman Frenken mesterért kiáltozott, hogy lássa el, de a zsoldos, ő, ő, ő...

– Bevallatta velem? – Cerseinek nem tetszett ez a szó. – Remélem, a mi bátor Ser Balmanünk tartotta a száját.

– Bronn a *szemébe* dőfte a törét, és azt mondta, jobb lesz ha eltűnök Stokeworth-ből, mielőtt a nap lemegy, különben én is erre a sorsra jutok. Azt mondta, odaad a h-h-helyőrségének, ha kellek valamelyiknek. Amikor megparancsoltam, hogy fogják le Bronnt, az egyik lovag arcátlanul azt felelte, hogy tegyem, amit Stokeworth nagyúr mond. *Stokeworth nagyúrnak* nevezte! – Falyse megragadta a királynő kezét. – Felségednek lovagokat kell adnia nekem! Száz lovagot! És számszeríjászokat is, hogy visszavehessem a váramat. Stokeworth az enyém! Még azt sem engedték meg, hogy a *ruháimat* összeszedjem! Bronn azt mondta, azok most már a felesége ruhái, minden s-selymem és bársonyom.

A rongyaid miatt kellene a legkevésbé aggódnod. A királynő kiszabadította a kezét az asszony nyirkos markából.

– Megkértelek benneteket, hogy oltsatok el egy gyertyát a király védelme érdekében. Ehelyett ti ráöntötök egy üstre való futótüzet. A te félkegyelmű Balmaned az én nevemet is belekeverte? Mondd, hogy nem!

Falyse megnyalta az ajkát.

– Nagy... nagy fájdalmi voltak, eltört mind a két lába. Bronn azt mondta, megkegyelmez neki, de... mi lesz most az én szegény a-a-anyámmal?

Gondolom, meghal.

– Mit gondolsz?

Tanda asszonyság talán már rég halott is volt. Bronn aligha az a fajta ember, aki sokat vesződik egy törött csípőjű vénasszony ápolásával.

– Segítened kell! Hová menjek? Mihez kezdjek most?

Talán hozzá kellene menned Holdfiúhoz, csúszott ki majdnem Cersei száján. *Ő majdnem akkora bolond, mint a te néhai férjed.* Nem kockáztathatott háborút Királyvár előszobájában, most legalábbis nem.

– A csendes nővérek mindig örömmel fogadják az özvegyeket – szólalt meg végül. – Az ő életük nyugodt, imádsággal, elmélkedéssel és hasznos munkával telik. Vigaszt nyújtanak az élőknek, és békét adnak a holtaknak.

És nem beszélnek. Nem hagyhatta, hogy az asszony fel-alá szaladgáljon a Hét Királyságban, és mindenfelé terjessze veszélyes meséit.

De Falyse-nél a józan ész süket fülekre talált.

– Amit tettünk, felséged szolgálatában tettük. *Büszke hűséggel.* Te mondtad...

– Emlékszem. – Cersei mosolyt erőltetett az arcára. – Itt maradsz velünk, hölgyem, míg meg nem találjuk a módját, hogy visszaszerezzük a kastélyodat. Hadd töltsék még egy kupa bort. Segít elaludni. Látszik, hogy kimerült vagy, és sajog a szíved. Szegény, drága Falyse-om! Úgy van, idd ki szépen!

Miközben vendége a kancsóval birkózott, Cersei az ajtóhoz ment, és behívta a szolgálólányait. Utasította Dorcast, hogy azonnal keresse meg és hozza ide Qyburn nagyurat. Jocelyn Swyftet a konyhába szalajtott.

– Hozz kenyeret és sajtot, egy húsos pitét meg néhány almát! És bort. Szomjasak vagyunk.

Qyburn előbb érkezett az ételnél. Falyse asszonyság addigra még három kupával magába döntött, és már bólogatott, de időnként felriadt, és felzokogott. A királynő félrevonta Qyburnt, és elmesélte neki Ser Balman ostoba tettét.

– Nem hagyhatom, hogy Falyse járassa a nyelvét a városban. A bánat elvette az eszét. Kellenek még nők a... munkádhoz?

– Igen, felség. A bábosok eléggé kimerültek.

– Akkor vidd, és tégy vele, amit akarsz. De ha egyszer lement a sötétcellákhoz... folytassam?

– Nem kell, felség. Megértettem.

– Jól van. – A királynő megint felöltötte a mosolyát. – Drága Falyse, itt van Qyburn mester! Ő majd segít, hogy kipihenhesd magad.

– Ő – felelte Falyse bizonytalanul. – Ó, jó.

Amikor az ajtó becsukódott mögöttük, Cersei töltött magának még egy kupa bort.

– Ellenségek és tökkelütöttek vesznek körül – sóhajtotta. Még a saját vérében sem bízhatt, még Jaime-ben sem, aki egykor a másik fele volt. *A kardomnak és a pajzsomnak, erős jobbkezemnek kellett volna lennie. Miért bosszant mégis folyton?*

Bronn nem jelentett többet apró kellemetlenségnél, ebben biztos volt. Soha nem gondolta komolyan, hogy ő rejtegeti az Ördögfiókát. Torz kisöccse túl okos volt ahhoz, hogy megenyedje Lollysnek, hogy róla nevezze el a nyomorult fattyát, hiszen tudta volna, ezzel egészen biztosan magára vonja a királynő haragját. Erre Merryweather úrnő hívta fel a figyelmét, és igaza volt. A gúnyos húzás majdnem biztosan a zsoldos ötlete volt. Szinte látta is maga előtt, ahogy ott áll és Lollys megduzzadt tőgyén lógó ráncos, vörös mostohafiát figyel, kezében egy kupa borral, az arcán szemtelen vigyorral. *Vigyorogj csak, ahogy akarsz, Ser Bronn, hamarosan úgyszólván üvöltölni fogsz. Élvezd féleszű hölgyedet és lopott váradat, amíg teheted. Ha eljön az idő, úgy csaplak le, mint egy legyet.* Lehet, hogy Loras Tyrellt küldi el, hogy elvégezze a munkát, ha a Viráglovag esetleg élve tér vissza Sárkánykö alól. *Milyen izletes lenne! Ha az istenek jók, azok ketten megölik egymást, mint Ser Arryk és Ser Erryk.* Ami pedig Stokeworth-öt illette... nem, felfordult a gyomra, ha Stokeworth-re gondolt.

Mire a királynő szédelő fejjel visszatért a hálóterembe, Taena megint elszunyókált. *Túl sok bor és túl kevés alvás,* korholta magát. Igaz, nem minden éjszaka fordult elő, hogy kétszer is ilyen keserű hírrel verték fel. *Legalább fel tudtam kelni. Robert túl részeg lett volna, hogy felkeljen, hát még hogy uralkodjon. Jon Arrynra maradt volna, hogy az ilyenekkel foglalkozzon.* Elégedettség öntötte el, ha arra gondolt, hogy jobb király Robertnél.

Az ablakon túl máris világosodni kezdett az ég alja. Cersei leült az ágyra Merryweather úrnő mellé, hallgatta halk lélegzetvételét, és figyelte, ahogy keble emelkedik és süllyed. *Vajon Myrről álmodik?* merengett. *Vagy sebhelyes szerelméről, a veszélyes, sötét hajú férfiről, akinek nem lehetett nemet mondani?* Taena nem Orton nagyúrról álmodik, ebben biztos volt.

Cersei megfogta a másik nő mellét. Először csak gyengéden, alig érintve; érezte a test melegét a tenyere alatt, érezte a selymesen sima bőrt. Szelíden megszorította, majd lazán körbefuttatta a hüvelykujját a nagy, sötét mellbimbón, ide-oda, ide-oda, míg meg nem keményedett. Amikor felpillantott, Taena szeme nyitva volt.

– Ez jólesik? – kérdezte tőle.

– Igen – felelte Merryweather úrnő.

– És ez? – Cersei most belecsípett a bimbójába, keményen meghúzta és megcsavarta az ujjai között.

A myri nő felnyögött fájdalomában.

– Fájdalmat okozol!

– Csak a bor. Megittam egy kancsóval a vacsorához, és egy másikat Stokeworth özvegyével. Innom kellett, hogy megnyugtassam. – Taena másik mellbimbóját is megcsavarta, és addig húzta, míg az asszony halkán fel nem sikoltott. – Én vagyok a királynő. Követelem a jusomat.

– Tégy, amit akarsz.

Taena haja olyan fekete volt, mint Roberté, még a lába között is, és amikor Cersei megérintette odalent, azt találta, hogy míg Robert szőre száraz volt és szúrós, addig Taenáé szinte cseppeg a nedvességtől.

– Kérlek – suttogta a myri nő –, folytasd, királynőm. Tégy velem, amit akarsz, a tiéd vagyok!

De nem volt jó. Cersei nem érezte azt, amit Robert érzett azokon az éjszakákon, amikor a magáévá tette. Nem volt benne élvezet, számára legalábbis nem. Taenának viszont igen. A mellbimbói mint két fekete gyémánt, a lába köze nedves és síkos. *Robert szeretett volna téged, egy óráig.* A királynő becsúsztotta egy ujját abba a myri mocsárba, majd még egyet, és elkezdte ki-be mozgatni őket, *de miután beléd lövellt, a nevedet sem tudta volna felidézni többé.*

Tudni akarta, olyan egyszerű-e egy nővel, mint amilyen egyszerű volt Roberttel. *Tízezer*

gyermeked pusztult el a tenyeremben, felség, gondolta, s közben egy harmadik ujját is becsúsztatott Myrbe. Míg te horkoltál, én a fiaidat nyalogattam le az arcomról és az ujjaimról, egyiket a másik után, a sápadt, ragacsos kis hercegeket. Te éltél a jogaiddal, uram, de én a sötétben felfaltam az örökösiedet. Taena megborzongott. Néhány szót nyögött valami idegen nyelven, majd megint megrázkódott, a teste ívben megfeszült, és felsikoltott. *Úgy hangzik, mintha éppen kibelednék,* gondolta a királynő. Egy pillanatra ujját vadkanagyarnak képzelte, amely ágyékától a torkáig felszakítja a myri nő testét.

Még mindig nem volt jó.

Soha senkivel nem volt jó, csak Jaime-mel.

Amikor el akarta venni a kezét, Taena elkapta és megcsókolta az ujjait.

– Édes királynőm, hogyan szerezzek örömet neked? – Végigcsúsztatta a kezét Cersei oldalán, és megérintette a nemi szervét. – Mondd meg, mit tegyek, szerelmem!

– Hagyj békén!

Cersei elfordult tőle, és reszketve magára húzta a takarót. Lassan beköszöntött a hajnal. Mindjárt eljön a reggel is, és elfelejtik ezt az egészet.

Soha nem történt meg.

JAIME

A trombiták érces harsogása szétzúzta az alkonyi levegő kék mozdulatlanságát. Josmyn Peckledon azonnal talpra ugrott, és máris gazdája kardszóját kereste.

Jó ösztönei vannak a kölyöknek.

– A törvényenkívüliek nem jelzik az érkezésüket trombitaszóval – mondta neki Jaime. – Nincs szükségem a kardomra. Ez unokatestvérem, Nyugat Őrzője lesz.

A lovasok éppen leszálltak a nyeregből, amikor kilépett a sátrából; fél tucat lovag érkezett úgy negyven lovas íjász és fegyveres kíséretében.

– *Jaime!* – ordította egy aranyozott sodronyinget és rókaprém köpönyeget viselő, bozontos férfi. – Milyen ösztövé vagy, és talpig fehérben! És ez a szakáll!

– Ez? Csupán borosta a te sörényedhez képest, testvér! – Ser Daven borzas szakálla és sűrű bajusza összenőtt sündisznószerű oldalszakállával, az pedig a fején lévő kócos, sárga bozóttal, amit most egy kicsit lelapított a sisakja. Valahol a szőrzet mélyén pisze orr és élénk, mogyorósbarna szempár rejtőzött. – Talán valami törvényenkívüli ellopta a borotvádat?

– Megfogadtam, hogy nem vágom le a hajam, míg bosszút nem állok az apámért. – Oroszlánszerű külsejéhez képest Daven Lannister furcsán félénknek hatott. – De az Ifjú Farkas előbb ért Karstarkhoz. Megfosztott a bosszúmtól. – A sisakját egyik fegyverhordozójának adta, az ujjával pedig beletürt hajába, amelyet lenyomott az acél súlya. – Szeretem, ha van egy kis haj a fejemen. Az éjszakák egyre hidegebbek, és egy kis lombkorona melegen tartja a képemet. Meg aztán Genna néném is mindig azt mondta, téglá van az állam helyén. – Megragadta Jaime kezét. – Aggódtunk érted a Suttogó Erdő után. Ugy hallottuk, Stark rémfarkasa széttepte a torkodat!

– Keserű könnyeket ejtettél utánam, testvér?

– Fél Lannisport gyászolt. A női fele. – Ser Daven tekintete Jaime csonkjára vándorolt. – Tehát igaz. A rohadékok levágták a kardforgató kezedet.

– Van egy új, aranyból. Sok előnye van annak, ha az ember félkezű. Kevesebb bort iszom, nehogy kiöntsem, és ritkábban vakargatom a seggemet az udvarban.

– Ez így igaz. Talán nekem is le kellene vágatnom a sajátomat. – Az unokatestvére nevetett. – Catelyn Stark vágta le?

– Vargo Hoat.

Honnét erednek ezek a mesék?

– A qohori? – Ser Daven kiköpött. – Ennyit róla meg a Bátor Bajtársairól. Mondtam az apádnak, hogy én besöpröm neki a folyóvidéket, de elutasított. Azt mondta, vannak oroszlánhoz méltó feladatok, de a fosztogatást jobb a kecskékre meg kutyákra hagyni.

Jaime tudta, hogy ezek tényleg Tywin nagyúr szavai voltak; szinte hallotta is az apja hangját.

– Gyere be, testvér! Beszélünk kell.

Garrett addigra meggyújtotta a parázstartókat, és az izzó széndarabok vörös fénybe borították a sátrat. Ser Daven lerázta magáról a köpönyegét, és odadobta Kis Lew-nak.

– Te Piper gyerek vagy? – mordult rá. – Olyan vakarcsnak nézel ki.

– Lewys Piper vagyok, uram, szolgálatodra.

– Egyszer véresre vertem a fivéredet egy kézitusában. A nyomorult kis vakarcs sértésnek vette, amikor megkérdeztem, hogy a húga táncol-e meztelenül a pajzsán.

– A hölgy házunk jelvénye. Nincs hógunk.

– Még nagyobb kár. A jelvényeteknek szép melle van. De milyen férfi az, aki egy meztelen nő mögé bújik? Valahányszor rácsaptam a fivéred pajzsára, lovagiatlannak éreztem magam!

– Elég! – szolt közbe Jaime nevetve. – Hagyd őt békén! – Pia forralt bort készített nekik, egy kanállal kevergetve az üstben. – Tudnom kell, mire számíthatok Zúgónál.

Az unokatestvére megvonta a vállát.

– Az ostrom vánszorog. A Fekete Hal a várban ücsörög, mi meg odakint a táborunkban. Ha az igazat akarod tudni, rohadtul unalmas. – Ser Daven helyet foglalt egy tábori széken. – Tullynak legalább egyszer ki kellene törnie, hogy emlékeztessen rá, még mindig háborúban vagyunk. Azt sem bánnám, ha elkapna néhány Freyt. Mondjuk Rymant. A fickó gyakrabban részeg, mint józan. Ó, meg Edwynt! Nem olyan tökfilkó, mint az apja, de annyi benne a gyűlölet, mint sebben a genny. És a mi jó Ser Emmonunk... nem is, Emmon *nagyúr!* A Hét oltalmazzon, nem szabad megfélekednünk új címéről... nos, Zúgó ura egyebet sem tesz, mint próbálja megmondani nekem, hogyan vezessem az ostromot. Azt akarja, hogy *sértetlenül* foglaljam el a várat, mivel hogy most már ez az ő úri székhelye.

– Forró már az a bor? – kérdezte Jaime Piát.

– Igen, uram. – A lány eltakarta a száját, amikor beszélt. Peck szolgálta fel a bort egy aranytálcán. Ser Daven lehúzta a kesztyűjét, és elvett egy kupát. – Köszönöm, kölyök. Te ki volnál?

– Josmyn Peckledon, szolgálatodra, uram.

– Peck hősként küzdött a Feketevízen – mondta Jaime. – Megölt két lovagot, másik kettőt pedig elfogott.

– Biztosan veszélyesebb vagy, mint amilyennek látszol, kölyök. Az ott szakáll, vagy csak elfelejtetted lemosni a koszt az arcodról? Stannis Baratheon feleségének sűrűbb bajusza van! Hány éves vagy?

– Tizenöt, ser.

Ser Daven horkantott.

– Tudod, mi a legjobb a hősökben, Jaime? Fiatalon hálnak meg, és több nőt hagynak nekünk, többieknek! – Visszaadta a kupát a fegyverhordozónak. – Töltsd meg még egyszer, és téged is hősnek nevezlek! Gyötör a szomjúság.

Jaime bal kezével felemelte a saját kupáját, és ő is ivott egy kortyot. A bor melege átjárta a mellkasát.

– A Freyekről beszéltél, akiket holtan szeretnél látni. Ryman, Edwyn, Emmon...

– Meg Folyami Walder – tette hozzá Daven. – Az a szajha fattya. Utálja, hogy fattyú, és utál mindenkit, aki nem az. Ser Perwyn viszont tisztességes fickónak tűnik, őt meg lehetne kímélni. A nőket is. Úgy hallom, el fogom venni az egyiket. Az apád esetleg velem is válthatott volna egy-két szót erről a házasságról. Az én apám Paxter Redwyne-nal tárgyalt még az Ökör-gázló előtt, tudsz róla? Redwyne lányának csinos hozománya van...

– Desmerának? – nevetett Jaime. – Mennyire szereted a szeplőket?

– Ha a szeplők meg a Freyek között kell választanom, nos... Walder nagyúr ivadékainak a fele úgy néz ki, mint a menyét.

– Csak a fele? Légy hálás érte! Láttam Lancel feleségét Darryben.

– Kapuház Ami, az istenek jóságára! Nem hittem el, hogy Lancel azt választotta. Mi a baj azzal a fiúval?

– Vallásos lett – felelte Jaime –, de nem ő választott. Amerei úrnő anyja Darry. A nagybátyánk úgy gondolta, jól jöhet Lancelnek Darry népének megnyerésében.

– Úgy, hogy dug velük? Tudod, miért hívják Kapuház Aminek? Mert minden arra járó lovagnak felhúzza a csapórácsát. Lancel jobban teszi, ha keres egy kovácsot, aki csinál neki egy szarvas sisakot.

– Erre nem lesz szükség. Lancel öcsénk útban van Királyvár felé, hogy letegye az esküt mint a fősepton kardja.

Ser Daven akkor sem döbönt volna meg jobban, ha Jaime közli vele, Lancel úgy döntött,

elszegődik egy komédiához majomnak.

– Ez igaz? Most tréfálsz velem! Kapuház Ami még menyétszerűbb lehet, mint hittem, ha *ilyesmibe* tudta kergetni azt a kölyköt!

Amikor Jaime elbúcsúzott Amerei úrnőtől, a hölgy halkán sírdogált házassága felbomlása miatt, és hagyta, hogy Lyle Crakehall vigasztalja. A nő könnyei közel sem aggasztották Jaime-et annyira, mint az udvaron álldogáló rokonok barátságatlan, kemény tekintete.

– Remélem, nem akarsz te is esküt tenni, testvér – mondta Davennek. – A Freyek elég szúrások, ha házassági szerződésről van szó. Nem szívesen okoznék újra csalódást nekik.

Ser Daven gúnyosan felhorkant.

– Én elveszem és ágyba viszem a menyétemet, sose félj! Tudom, mi történt Robb Starkkal. Bár Edwyn szavai alapján jobban tenném, ha olyat választanék, aki még nem virágzott ki, mert különben még kiderül, hogy Fekete Walder már járt benne! Lefogadom, hogy Kapuház Ami is megvolt neki, és több mint háromszor! Ez talán megmagyarázza Lancel istenességét meg az apja hangulatát.

– Találkoztál Ser Kevannal?

– Igen. Útba ejtett nyugat felé menet. Megkértem, segítsen elfoglalni a várat, de Kevan halani sem akart róla. Komor és szórakozott volt, udvarias, de fagyos. Megesküdtem neki, hogy sohasem akartam Nyugat Őrzője lenni, hogy a tisztséget neki kellett volna kapnia, ő meg kijelentette, hogy nem neheztel rám ezért, de a hangja nem erre utalt. Három napig volt itt, és jó ha három szót szólt hozzám. Bár itt maradt volna, jól jönnének a tanácsai. Frey barátaink nem mernék úgy bosszantani Ser Kevant, ahogyan engem bosszantanak.

– Mesélj! – kérte Jaime.

– Mesélnék én, de azt sem tudom, hol kezdjem. Mialatt én kosokat meg ostromtornyokat építettem, Ryman Frey egy akasztófát állított fel. Mindennap hajnalban előhossa Edmure Tullyt, hurkot akaszt a nyakába, és azzal fenyegetőzik, hogy felkötí, ha a vár nem adja meg magát. A Fekete Hal ügyet sem vet a komédiázására, úgyhogy amikor alkonyodni kezd, Edmure urat leveszik a bitóról. A felesége gyereket vár, tudod?

Nem tudta.

– Edmure lefektette a Vörös Nász után?

– A Vörös Nász *közben*. Roslin csinos kis jószág, és alig menyétszerű. Furcsa módon szereti Edmure-t. Perwyn azt mondja, lányért imádkozik.

Jaime eltűnődött ezen.

– Ha fiuk születik, Walder nagyúrnak többé nem lesz szüksége Edmure-ra.

– Én is így látom. A mi Emm... á, vagyis Emmon *nagyurunk*... azonnal fel akarja akasztani Edmure-t. Zúgó Tully urának létezése majdnem annyira aggasztja, mint egy újabb születésének a lehetősége. Mindennap könyörög nekem, hogy *vegyem rá* Ser Rymant Tully fellógatására, mindegy, hogyan. Közben Gawen Westerling a másik oldalról nyaggat. A várban, a Fekete Halnál van a nagyságos felesége, három taknyos kölykével együtt. Jó urunk attól fél, Tully megöli őket, ha a Freyek felakasztják Edmure-t. Az egyikük az Ifjú Farkas kis királynéja.

Jaime-nek úgy rémlett, már találkozott Jeyne Westerlinggel, de nem tudta felidézni, hogy néz ki. *Igen szép lehet, ha megérte egy királyság elvesztését.*

– Ser Brynden nem öl gyerekeket – nyugtatta meg az unokatestvérét. – Anyira azért nem fekete. – Kezdte megérteni, miért nem esett még el Zúgó. – Mesélj a felállásokról, testvér!

– Teljesen körülrártuk a várat. Ser Ryman és a Freyek a Sziklazúzótól északra vannak. A Vörös Ágtól délre tanyázik Emmon nagyúr Ser Forley Presterral meg a te régi sereged maradvékával, és a Vörös Nász után átállt folyami urakkal. Mogorva egy népség, meg kell hogy mondjam. Arra jók, hogy a sátraikban duzzogjanak, de másra nem nagyon. Az én táborom a folyók között van, szemben az árokkal és Zúgó főkapujával. Felállítottunk egy folyózarat a Vörös Ágon, a vártól felfelé. Manfryd Yewt és Raynard Ruttigert bíztam meg a védelmével, hogy senki se szökhessen meg hajóval. Hálókat is adtam nekik, hogy halásszanak. Segít az élelmezésben.

– Ki tudjuk éheztetni a várat?

Ser Daven megrázta a fejét.

– A Fekete Hal az összes felesleges száját elzavarta Zúgóból, és tisztára söpörte a vidéket. Elég eleség van a raktáraiban, hogy minden embert és lovat két teljes éven át életben tartson.

– És nekünk mennyi ellátmányunk van?

– Amíg van hal a folyóban, nem halunk éhen, de azt nem tudom, hogyan fogjuk etetni a lovakat. A Freyek hordanak le élelmet meg takarmányt az Ikrekből, de Ser Ryman azt állítja, nincs annyi, hogy megoszthatná velünk, így kénytelenek vagyunk magunknak beszerezni. Az emberek fele, akiket kiküldök élelmet keresni, nem jön vissza. Van, amelyik dezertál, másokat meg fák alatt rothadva találunk meg, kötéllel a nyakukban.

– Mi is találtunk párat tegnapelőtt – mondta Jaime.

Addam Marbrand felderítői bukkantak rájuk; a fickók fekete arccal himbálóztak egy vadkörtefáról. A holttesteket meztelenre vetköztették, és mindegyiknek egy vadkörte volt a szájában. Egyikükön sem voltak sebek, nyilván megadták magukat. Vadkan erre éktelen dühbe gurult, és véres bosszút esküdött mindenki ellen, aki úgy végez harcosokkal, mint a szopós malaccal.

– Lehet, hogy törvényenkívüliek voltak – mondta Ser Daven, amikor Jaime elmondta a történetet. – De az is lehet, hogy nem. Még mindig kószál néhány északi banda. A Három Folyó urai meg talán térdet hajtottak, de a szívük szerintem még mindig... a farkasokhoz húz.

Jaime két ifjú fegyverhordozójára pillantott, akik a parázstartó mellett ácsorogtak, és úgy tettek, mintha nem figyelnék rájuk. Lewys Piper és Garrett Paege mindketten folyami urak fiai voltak. Mindkettőjüket megkedvelte, és nem szerette volna Ser Ilynnek adni őket.

– A kötél miatt én Dondarrionra gyanakszom.

– Nem a te villámurad az egyetlen, aki tudja, hogyan kell hurkot kötni. Hagyj békén ezzel a Beric nagyúrral! Itt van, ott van, mindenütt ott van, de ha embereket küldesz utána, elpárolog, mint a harmat. A folyami urak segítik, ezt elhíheted. Egy rohadt határvidéki úr, ha hiszed, ha nem. Egy nap azt hallod, a fickó halott, másnap meg azt mondják, nem lehet megölni. – Ser Daven letette boroskupáját. – A felderítőim éjszakánként tüzeket jelentenek a magaslatokon. Jelzőtüzeknek gondolják őket... mintha egész figyelőhálózat venne körül bennünket. És a falvakban is tüzek égnek. Valami új isten...

Nem, egy régi.

– Dondarrionnal van Thoros is, a kövér myri pap, aki mindig Roberttel ivott. – Aranykeze az asztalon feküdt. Jaime megérintette, és figyelte, ahogy az arany tompán csillog a lomhán izzó parázs fényében. – Elbánunk Dondarrionnal, ha kell, de a Fekete Halé az elsőbbség. Tudnia kell, hogy reménytelen a helyzete. Megpróbáltál tárgyalni vele?

– Ser Ryman megpróbálta. Félrészezen, ordítva lovagolt a kapuhoz, és fenyegetőzni kezdett. A Fekete Hal megjelent a mellvéden, de csak annyit mondott, hogy nem veszteget drága szavakat aljas emberekre. Aztán egy nyílvezzőt küldött Ryman lovának a farába. A ló felágaskodott, Frey belepottyant a sárba, én meg úgy nevettem, hogy majd' összepisáltam magam. Ha én vagyok bent a várban, én bizony Ryman hazug torkába lövöm azt a nyílvezzőt!

– Majd nyakvédőt viselek, ha tárgyalok velük – mondta Jaime egy félmosollyal. – Nagylelkű feltételeket szándékozom ajánlani.

Ha sikerül vérontás nélkül befejeznie ezt az ostromot, akkor senki sem mondhatja majd, hogy fegyvert fogott a Tully-ház ellen.

– Próbálkozz, uram, de nem hiszem, hogy szavakkal bármire is jutnál. Meg kell rohamoznunk a várat.

Volt idő, nem is olyan régen, amikor Jaime maga is ezt a megoldást szorgalmazta volna. Tudta, hogy nem ülhet itt két évig, míg kiéhezeti a Fekete Halat.

– Bármit teszünk is, gyorsan kell cselekednünk – mondta Ser Davennek. – Az én helyem Királyvárban van, a király mellett.

– Igaz – bölintott az unokatestvére. – A nővérednek nyilván szüksége van rád... Kevant mi-

ért küldte el? Azt hittem, Segítőt csinál belőle.

– Nem vállalta el. – *Nem volt olyan vak, mint én.*

– Kevannak kellene Nyugat Őrzőjének lennie. Vagy neked. Hálás vagyok a tisztségért, így igaz, de a nagybátyád kétszer annyi idős, mint én, és sokkal tapasztaltabb parancsnok. Remélem, tudja, hogy én soha nem kértem ezt.

– Tudja.

– Hogy van Cersei? Gyönyörű, mint mindig?

– Ragyog. – *Pislákol.* – Arany. – *Hamis, mint a bolondok aranya.* Az előző éjjel azt álmodta, hogy rajtakapta Holdfiúval. Megölte a bolondot, a nővére fogait pedig beverte az aranykezeivel, ahogyan Gregor Clegane tette szegény Piával. Az álmaiban Jaime-nek mindig két keze volt, az egyik aranyból volt ugyan, de ugyanúgy működött, mint a másik.

– Minél hamarabb végzünk Zúgónál, annál hamarabb lehetek megint Cersei mellett.

Nem tudta, hogy mihez kezd akkor.

Még vagy egy órán át beszélgetett az unokatestvérével, mielőtt Nyugat Őrzője távozott. Miután elment, Jaime felöltötte aranykezét és barna köpönyegét, hogy járjon egyet a sátrak között.

Az igazat megvallva, szerette ezt az életet. Sokkal jobban érezte magát a katonák között, hadjáratban, mint az udvarnál valaha is. Úgy tűnt, az emberei is elfogadják őt. Az egyik tábor-tűznél három számszeríjász felajánlott neki egy darabot a nyúlból, amit elejtettek. Egy másiknál egy ifjú lovag a tanácsát kérte arról, hogyan lehet a legjobban védekezni a harci kalapács ellen. Lent a folyó mellett, a sekélyesben két mosónő küzdött egymással, egy-egy katona vállán lovagolva. A félrészeg, félmeztelen lányok összetekert köpönyegekkel, kacagva csapkodták egymást, egy tucat férfi harsány biztatása közepette. Jaime feltett egy rézcsillagot a Nyájas Raff nyakában ülő szőke lányra, de elvesztette, amikor a páros hangos csobbanással landolt a nádasban.

A folyó túloldalán farkasok üvöltöttek, egy kis pagony fűzfáinak ágai pedig kísértetiesen vonaglottak és suttoztak a szélben. Jaime egyedül találta Ser Ilyn Payne-t a sátra előtt, amint éppen a pallosát élesítette egy fenőkővel.

– Gyere! – mondta neki, a néma lovag pedig felállt, ajkán vékony mosollyal. *Élvezi ezt az egészséget, értette meg Jaime. Örömet okoz neki, hogy minden éjjel megalázhat. Talán még nagyobb örömet okozna neki, ha megölhetne.* Szerette volna hinni, hogy egyre jobban megy a vívás, de a fejlődés lassú volt, és megvolt az ára. Az acél, a gyapjú és a bőrruha alatt Jaime Lannister testét vágások, zúzódások és hegek borították.

Amikor kifelé vezették a lovaikat a táborból, megállította őket egy őr. Jaime megveregette a fickó vállát az aranykezeivel.

– Csak figyelj tovább! Farkasok kószálnak errefelé.

Visszalovagoltak a Vörös Ág mellett egy leégett falu romjaihoz, amely mellett aznap délután mentek el. Itt, a megfeketedett kövek között, a rég kihült salakon járták el éjféli táncukat. Egy ideig Jaime volt fölényben. Kezdte elhinni, hogy talán *tényleg* visszatér a régi tudása. Ma éjjel talán Payne tér nyugovóra összeverve és véresen.

Ser Ilyn mintha meghallotta volna a gondolatait. Lustán háritotta Jaime következő vágását, majd ellentámadásával a vízbe szorította Jaime-et, ahol a sárban kicsúszott alóla a lába. Térdre zuhant, a kardja elveszett a nádasban, a néma lovagé pedig a torkának szegeződött. A Payne arcán éktelenkedő himlőhelyek a holdfényben hatalmas gödröknek látszottak. Megint azt a kelepelő hangot hallatta, ami akár nevetés is lehetett, feljebb csúsztatta a kardját Jaime torkán egészen addig, míg a hegye az ajka közé nem ért. Csak ekkor lépett hátra, és dugta a hüvelyébe az acélt.

Jobban tettem volna, ha Nyájas Raffot hívom ki, egy szajhával a hátamon, gondolta Jaime, miközben lerázta a sarat aranyozott kezéről. Szerette volna letépni azt a vacakot, és behajítani a folyóba. Semmire sem volt jó, és a baljával sem ment sokkal többre. Ser Ilyn közben visszatért a lovakhoz, s hagyta, hadd tápáskodjon fel egyedül. *Legalább a lábamból megvan még*

mind a kettő.

Útjuk utolsó napja hideg volt és szeles. A szél haragosan rázta a barna erdők csupasz fáinak ágát, a Vörös Ág mentén húzódó nádasok pedig földig hajoltak. Jaime még a Királyi Testőrség téli gypajúkőponyegében is érezte a szél fogait, ahogy Daven unokatestvére oldalán lovagolt. Késő délutánra járt, amikor megpillantották Zúgót a keskeny földnyelven, ahol a Sziklazúzó a Vörös Ágba ömlött. A Tullyk vára hatalmas kőhajónak tűnt, amely lefelé hajózik a folyón. Homokkő falai arany-vörös fényben úsztak, s magasabbnak és vastagabbnak tündek, mint Jaime emlékezett rájuk. *Ez a dió nem törik meg egykönnyen*, gondolta komoran. Ha a Fekete Hal nem hallgat rá, nem marad más választása, mint megszegni a Catelyn Starknak tett esküt. Királyának tett esküje előbbre való volt.

A folyózár és az ostromló sereg három nagy tábora pontosan olyan volt, amilyenek az unokatestvére leírta. Ser Ryman Frey tábora a Sziklazúzótól északra terült el; ez volt a legnagyobb, és egyben a legrendetlenebb is a három közül. A sátrak fölött hatalmas, szürke bitófa meredezett, akkora, mint a legnagyobb ostromgépek. Rajta magános alak állt, a nyakában kötél. *Edmure Tully*. Jaime-be beléhasított a szánakozás. *Ott tartani nap nap után, egész álló nap, nyakában a hurokkal... jobb lenne levágni a fejét, és tülesni az egészen.*

Az akasztófa mögött sátrak és tábortüzek húzódtak kusza összevisszaságban. A Frey úrfik és lovagjaik kényelmesen, a latrinaárkoktól feljebb építették fel a pavilonjaikat; lejjebb sáros viskók, kocsik és ökrös szekerek álltak.

– Ser Ryman nem akarja, hogy az emberei unatkozzanak, ezért ellátja őket szajhákkal, kakasviadalokat meg vadkanhecceléseket rendez nekik – mondta Ser Daven. – Még egy nyomorult *énekest* is hozatott. Ha hiszed, ha nem, a nagynénénk elhozta Lannisportból Fehérmosolyú Watet, úgyhogy Rymannek is kellett egy dalnok. Mi lenne, ha egyszerűen eltorlaszoznánk a folyót, és vízbe fojtanánk az egész nyavalyás bandát, testvér?

Jaime látta a bástyafalak mögött mozgó íjászokat. Fölöttük a Tully-ház lobogója csapkodott a szélben: vörös és kék csíkos mezőben dacos ezüstpisztráng. A legmagasabb tornyon azonban más zászló lengett. A hosszú, fehér lobogót a Stark-ház rémfarkasa díszítette.

– Amikor először láttam Zúgót, zöldfülű fegyverhordozó voltam – mondta Jaime az unokatestvérenek. – Az öreg Sumner Crakehall küldött ide egy üzenettel, amiről váltig állította, hogy nem lehet hollóra bízni. Hoster nagyúr két hétig itt tartott, amíg a válaszon töprengett, és minden étkezéskor a lánya, Lysa mellé ültetett.

– Nem csoda, hogy fehéret öltöttél. Én is azt tettem volna.

– Ó, Lysa nem volt azért annyira rettenetes. – Az igazat megvallva, csinos lány volt; gödröcskék, törékeny termet, hosszú, gesztenyebarna haj. *Viszont elég félénk. Hajlamos volt hosszú időre lenyelni a nyelvét, vagy ostobán vihorászni, és teljesen hiányzott belőle Cersei tüze.* A nővére érdekesebbnek tűnt, bár Catelynt már odaigérték valami északi fiúnak, Deres örökösének... abban a korban azonban egyetlen lány sem érdekelt Jaime-et annyira, mint Hoster híres öccse, aki a Kilenckrajcáros királyok elleni háborúban, a Kőlépcsőknél szerzett hírnevet. Az étkezéseknél Jaime ügyet sem vetett szegény Lysára, ám Brynden Tullyt annál többet nyaggatta, hogy meséljen Rettenetes Maelysről és az Eben hercegről. *Ser Brynden akkor fiatalabb volt, mint én most, merengett Jaime, én pedig fiatalabb voltam, mint Peck.*

A Vörös Ág legközelebbi gázlója a vártól felfelé helyezkedett el. Hogy elérhessék Ser Daven táborát, át kellett lovagolniuk Emmon Freyén, el a folyami urak pavilonjai előtt, akik tétet hajtottak, és ezért visszafogadták őket a király békéjébe. Jaime látta Lychester és Vance, Roote és Goodbrook lobogóit, a Smallford-ház makkjait és Piper nagyúr táncoló szüzét, de inkább azok a lobogók lepték meg, amelyeket *nem* látott. Nyoma sem volt Mallister ezüstsasának, sem Bracken vörös lovának, Rygers fűzfájának vagy Paege egymásba fonódó kígyóinak. Bár mindegyikük megújította a Vastrónusnak tett hűségesküjét, egyikük sem vett részt az ostromban. Jaime tudta, hogy a Brackenek a Blackwoodokkal harcolnak, ez indokolta az ő távollétüket, de ami a többieket illette...

Új barátaink nem barátok. Hűségük nem gyökerezik túl mélyen. Zúgót el kellett foglalni,

méghez a sürgősen. Minél tovább húzódik az ostrom, annál jobban felbátorodnak az olyan el-lenszegülők, mint Tytos Blackwood.

A gázlónál Kayce-i Ser Kennos megfújta Herrock kürtjét. *Ez biztos kicsalja a Fekete Halat a mellvédre.* Ser Hugo és Ser Dermot mutatták az utat a folyón át Jaime-nek, aki a Királyi Testőrség fehér lobogójától és Tommen szarvasától és oroslánjától kísérve gázolt át a sáros, vörösesbarna vízen. A menetoszlop többi része szorosán követte.

A Lannister tábor fakalapácsok zajától volt hangos; épp egy új ostromtornyot ácsoltak. Két másik torony már készen állt, s félig le is takarták őket nyers lóbőrrel. Közöttük kerek fal-törő kos állt: láncokkal fafedél alá erősített fatörzs, amelynek végét kihegyezték, és lánggal meg-keményítették. *Úgy látom, az unokatestvérem nem tétlenkedett.*

– Uram – szólította meg Peck –, hová szeretnéd a sátradat?

– Oda, arra a magaslatra. – Az aranykezével mutatta az irányt, bár nem volt éppen a legal-kalmasabb erre a feladatra. – A málhát oda, a lovakat amoda. Azokat a latrinákat használjuk, amiket az unokatestvérem olyan nagylelkűen kiásott nekünk. Ser Addam, vizsgáld meg a tábor külső vonalát, és figyelj oda minden gyengeségre!

Jaime nem számított támadásra, de a Suttogó erdőnél sem számított rá, mégis bekövetke-zett.

– Összehívjam a menyéteket haditanácsra? – kérdezte Daven.

– Nem, amíg nem beszéltem a Fekete Hallal. – Jaime intett Szakállnélküli Jon Bettleynek. – Hajts ki egy békelobogót, és vigyél egy üzenetet a várba. Tájékoztasd Ser Brynden Tullyt, hogy beszélni szeretnék vele holnap, a hajnal első fényénél. Az árok széléhez megyek, és a felvonóhídján találkozom veled.

Peck rémültnek látszott.

– Uram, az ijászok...

– Nem fognak. – Jaime leszállt a nyeregből. – Állítsd fel a sátram, és vond fel a lobogói-mat!

És meglátjuk, kijön ide, és mennyire siet.

Nem kellett hozzá sok idő. Pia az egyik parázstartóval foglalatostkodott, igyekezett meg-gyújtani a szentet. Peck odament, hogy segítsen neki. Jaime mostanában gyakran aludt el arra, hogy azok ketten a sátor valamelyik sarkában dugnak. Miközben Garrett Jaime lábvértjének szíjait csatolta ki, félrelebbent a sátor bejáratát takaró ponyva.

– Hát itt vagy végre! – mennydörögte nagynénje. Betöltötte az ajtónyílást, Frey férje csak mögüle kukucskált befelé. – Legfőbb ideje! Hát nem öleled meg a te vén, kövér nagynénédet?

Kitárta a kezét, nem hagyva más lehetőséget Jaime-nek, mint hogy megölelje.

Fiatalkorában Genna Lannister formás lány volt, bár mindig azzal fenyegetett, hogy ki-buggyan a fűzőjéből. Mára a szögletesen kívül más formája nemigen maradt. Az arca széles volt és sima, a nyaka vaskos, rózsaszín oszlop, a keblei óriásiak. Annyi hús volt rajta, amiből a férjét még kétszer össze lehetett volna rakni. Jaime kötelességtudóan átölelte, és várta, hogy az asszony megcsipkedje a fülét. Amióta csak az eszét tudta, a nagynénje a fülét csipkedte, de ma tartózkodott tőle. Ehelyett puha, nyálas csókokat nyomott mindkét orcájára.

– Részvétem a téged ért veszteségedért.

– Készítettek nekem egy új kezecskét, aranyból.

Megmutatta neki.

– Nagyon szép. Talán készítenek neked egy aranyapát is? – Genna asszonyság hangja éle-sen csattant. – A veszteségen Tywint értettem.

– Olyan férfi, mint Tywin Lannister ezer évben egyszer ha születik! – jelentette ki a férje. Emmon Frey ideges fickó volt, nyughatatlan kezekkel. Úgy száznegyven fontot nyomhatott... de csak átázva és páncélban. Gyapjába csomagolt nádszál volt, lényegében áll nélkül, és nyaka kiugró csutkája még képtelenebbé tette a látványt. Haja fele még harmincéves kora előtt oda-llett. Most hatvan volt, és alig néhány fehér foszlány maradt a fején.

– Mostanában furcsa történetek jutnak el hozzánk – mondta Genna, miután Jaime elküldte

Piát és a fegyverhordozóit. – Az ember lánya azt sem tudja, mit higgyen el, és mit ne. Hát igaz lehet, hogy Tyrion ölte meg Tywint? Vagy ez valami rágalom, amit a nővéred terjeszt?

– Sajnos igaz.

Az aranykéz súlya kezdett kellemetlenné válni. Jaime a szíjjakkal babrált, amelyek a csuklójához erősítették.

– Hogy egy fiú kezét emeljen az apjára! – sóhajtotta Ser Emmon. – Gyalázat! Sötét idők járnak Westerosra. Most, hogy Tywin elment, aggódom valamennyiünkért.

– Akkor is aggódtál valamennyiünkért, amikor itt volt. – Genna terjedelmes ülepét egy tábori székre helyezte, amely vészjóslóan megnyikordult a súlya alatt. – Öcsém, beszélj nekünk Cleos fiunkról és a halála körülményeiről!

Jaime-nek sikerült kikapcsolnia az utolsó szíjat is, és félretette a kezét.

– Útonállóknak támadtak ránk. Ser Cleos megfutamtotta őket, de ez az életébe került.

A hazugság könnyen jött a szájára; látta, hogy elégedettek a válasszal.

– Volt bátorság a fiúban, én mindig mondtam. A vérében volt. – Ser Emmon ajkán rózsaszínes hab csillogott, amikor beszélt, hála a savanyúlevélnek, amit előszeretettel rágcsált.

– A csontjait a Hegy alatt, a Hősök Csarnokában kellene nyugalomra helyezni! – jelentette ki Genna úrnő. – Hol temették el?

Sehol. A Véres Komédiások kifosztották és levetkőztették a tetemét, majd otthagyták a varjaknak.

– Egy patak mellett – hazudta. – Ha véget ér a háború, megkeresem a helyet, és hazaküldöm őt.

A csontok csak csontok voltak, manapság semmit sem volt könnyebb beszerezni.

– Ez a háború... – Emmon nagyúr megköszöri a torkát, amitől csutkája fel-le ugrált. – Biztosan láttad az ostromgépeket. Faltörő kosok, kőhajítók, ostromtornyok. Nem lesznek jók, Jaime! Daven le akarja bontani a falaimat, be akarja törni a kapumat! Égő szurokról beszél, arról hogy fel kell gyújtani a várat. Az én váramat! – Benyúlt az egyik ruhaujjába, előhúzott egy írást, és Jaime arcába tolta. – Itt van a rendelet. A király írta alá, Tommen, látod, a királyi pecsét, a szarvas és az oroszlán. Én vagyok Zúgó törvényes ura, és nem tűröm, hogy füstölgő romhalmazzal csináljanak belőle!

– Jaj, tedd már el azt az ostoba papírost! – csattant fel a felesége. – Amíg a Fekete Hal ül Zúgóban, kitörölheted a seggedet azzal az írással! – Bár ötven éve Frey volt, Genna asszony-ságban nagyon sok Lannister maradt. *Nagyon-nagyon sok Lannister.* – Jaime megszerzi neked a várat.

– Természetesen – bólintott Emmon. – Ser Jaime, nemes atyád belém vetett bizalma nem volt hiábavaló, majd meglátod. Határozottan, ám tisztességesen kívánok bánni új hűbéreseimmal. Blackwood és Bracken, Jason Mallister, Vance és Piper; meglátják majd, milyen igazságos urat találtak Emmon Frey személyében. Persze az apám is. Ő az Átkelő ura, de Zúgó ura én vagyok. Igaz, a fiúnak kötelessége engedelmeskednie az apjának, de a zászlóhordozónak is engedelmeskednie kell az urának.

Ó, az istenekre!

– Nem vagy az ura, ser. Olvasd csak el az írásodat. Megkapod Zúgót a birtokaival és a jövedelmeivel együtt, de semmi több. Petyr Baelish a Három Folyó Legfelsőbb Ura, Zúgó Harrenhal fennhatósága alá tartozik majd.

Ez egyáltalán nem tetszett Emmon nagyúrnak.

– Harrenhal egy elátkozott rom, tele kísértetekkel – tiltakozott –, Baelish pedig... az az ember egy pénzsámláló, nem igazi úr, a származása...

– Ha nem tetszik a dolog, menj Királyvárba, és beszélj meg drága nővéremmel.

Cersei megenné Emmon Freyt reggelire, utána pedig kipiszkálná a fogait a csontjaival, ebben egy pillanatig sem kételkedett. *Már persze ha nem foglalja el nagyon az Osmund Fekete-üsttel való kefézés.*

Genna asszony-ság gúnyosan horkantott.

– Semmi szükség rá, hogy őfelségét ilyen ostobaságokkal zaklassuk. Emm, miért nem mész ki, és szívsz egy kis friss levegőt?

– Friss levegőt?

– Vagy vizelj egy kellemeset, ha az jobb. Az unokaöcsémnek és nekem *családi* ügyeket kell megvitatnunk.

Emmon uraság elvörösödött.

– Igen, tényleg meleg van idebent. Odakint várok, hölgyem. Ser.

A nemes úr összetekerte az írását, biccentett Jaime felé, és kioldalgott a sátorból.

Nehéz volt nem megvetést érezni Emmon Frey iránt. Tizennegyedik évében érkezett Kaszter-hegybe, hogy feleségül vegyen egy feleannyi idős nőtény oroszánt. Tyrion mindig azt mondta, hogy Tywin nagyúrtól egy ideges gyomrot kapott nászajándékba. *Genna is bele-nőtt a szerepébe.* Jaime számos lakomára emlékezett, amikor Emmon mogorván piszkálta az ételt, miközben a felesége trágár tréfákat pufogatott az éppen tőle balra ülő lovagnak, s beszélgetésüket harsány kacagások szakították meg. *Igaz, négy fiút adott Freynek. Legalábbis ő azt állítja, hogy tőle vannak.* Kaszter-hegyben senkinek sem volt bátorsága ezt megkérdőjelezni, legkevésbé Ser Emmonnak.

Alig ment el, nagyságos felesége máris a szemét forgatta.

– Uram és parancsolóm. Mi járhatott az apád eszében, amikor őt nevezte ki Zúgó urának?

– Szerintem a fiadra gondolt.

– Én is rájuk gondolok. Emm szánalmas úr lesz. Ty talán jobban rátermett, ha lesz anyni esze, hogy tőlem tanuljon, és ne az apjától. – Körülnézett a sátorban. – Van borod?

Jaime keresett egy kancsóval, és fél kézzel töltött neki.

– Miért vagy itt, hölgyem? Kaszter-hegyben kellett volna maradnod, míg véget nem érnek a harcok.

– Amikor Emm megtudta, hogy nagyúr lett, azonnal ide kellett jönnie, hogy átvegye a székhelyét. – Genna asszonyosság ivott a borból, és megtörölte a száját a ruhája ujjával. – Az apádnak Darryt kellett volna nekünk adnia. Cleos a szántóvető egyik lányát vette feleségül, biztosan emlékszel rá. Gyászoló özvegye tombol haragjában, amiért nem a fiai kapták nemes atyjuk birtokait. Kapuház Ami csak anyai ágon Darry. A fogadott lányom, Jeyne a nagynénje, Mariya úrnő édestestvére.

– A húga – emlékeztette Jaime –, és Tyé lesz Zúgó, ami sokkal zsírosabb falat Darrynél.

– Mérgezett falat ez. A Darry-ház férfiágon kihalt, a Tully viszont nem. Az a tökfilkó Ser Ryman kötelet köt Edmure nyakára, de nem fogja felakasztani. Roslin Freynek pedig egy pisztráng növekszik a hasában. Az unokáim sohasem lesznek biztonságban Zúgóban, amíg egyetlen Tully-örökös is életben van.

Jaime tudta, hogy igaza van.

– Ha Roslin leányt szül...

– ...az hozzámehet Tyhoz, feltéve ha a vén Walder is beleegyezik. Igen, erre is gondoltam. De egy fiúnak is éppen akkora az esélye, és a kis farkincája csak még zavarosabbá teszi a dolgot. És ha Ser Brynden túléli ezt az ostromot, esetleg magának követelheti Zúgót a saját jogán... vagy az ifjú Robert Arryn nevében.

Jaime emlékezett a kis Robertre Királyvárból, aki még négyévesen is az anyja mellén lógott.

– Arryn nem él elég sokáig ahhoz, hogy örökös nemzzen. És miért kellene a Sasfészek urának Zúgó?

– Miért kell annak, akinek van egy üstre való aranya, még egy? Az emberek mohók. Tywinnek Kevanra kellett volna bíznia Zúgót, Emmre pedig Darryt. Meg is mondtam volna ezt neki, ha veszi a fáradságot és megkérdez, de ugyan mikor tanácskozott a te apád bárkivel is, Kevanon kívül? – Mélyet sóhajtott. – Nem hibáztatom Kevant, amiért a biztonságosabb székhelyet választotta a fiának, ne érts félre. Túl jól ismerem őt.

– Amit Kevan akar, és amit Lancel akar, két különböző dolog. – Mesélt neki Lancel dönté-

séről, mely szerint lemond a feleségéről, a földjeiről és a főúri címéről, hogy a Szent Hitért harcoljon. – Ha még mindig akarod Darryt, írj Cerseinek, és állj elő az ügyeddel.

Genna helytelenítően rázta a kupáját.

– Nem, ez a ló már elszaladt. Emm a hegyes fejébe vette, hogy ő fog uralkodni a folyóvidéken. Lancel meg... azt hiszem, ezt már régen látnunk kellett volna. Végül is a fősepton védelmezésének szentelt élet nem sokban különbözik a király védelmezésének szentelt élettől. Attól tartok, Kevan nagyon dühös lesz. Olyan dühös, mint Tywin volt rád, amikor úgy döntöttél, hogy fehérbe bújsz. Kevannak legalább ott van még Martyn örökösnek. Hozzáadhatja Kapuház Amit Lancel helyett. A Hét mentsen meg mindannyiunkat! – A nagynénje felsóhajtott. – És ha már a Hétről beszélünk, miért engedte meg Cersei, hogy a Hit megint felfegyverkezzen?

Jaime megvonta a vállát.

– Biztosan megvolt rá az oka.

– Oka? – Genna asszonyság egyetlen hangot hallatott. – Remélem, jó okai vannak. A Kardok és Csillagok még a Targaryeneknek is gondot okoztak. Maga a Hódító is óvatosan bánt a Hit-tel, hogy ne fordítsa őket maga ellen. Amikor Aegon meghalt, az urak pedig fellázadtak a fia ellen, mindkét rend alaposan kivette a részét a lázadásból. A jámborabb urak őket támogatták, és a köznép nagy része is. Maegor király végül kénytelen volt vérdíjat kifizetni a fejükre. Egy sárkányt fizetett minden makacs harcos fia fejéért, és egy ezüstszarvast egy szegény testvér skalpjáért, ha jól emlékszem a történelemleckére. Ezreket öltek meg, de majdnem ugyanannyi járta továbbra is a birodalmat és ellenálltak, míg a Vastrónus nem végzett Maegorral, és Jaehaerys meg nem kegyelmezett azoknak, akik letették a kardot.

– Én a nagy részét már elfelejtettem – vallotta be Jaime.

– A nővéreddel együtt. – Az asszony megint kortyolt a borából. – Igaz, hogy Tywin mosolygott a ravatalon?

– Rothadt a ravatalon. Attól húzódtott fel a szája.

– Csak erről lett volna szó? – A nagynénje elszomorodott. – Az emberek azt mondják, Tywin sohasem mosolygott, pedig mosolygott, amikor elvette az anyádat, és amikor Aerys a segítőtjévé tette. Amikor Tarbeck Hall rárontott Ellyn úrnőre, arra az áskálódó szukára, Tyg szerint akkor is mosolygott. És mosolygott a te születésedkor, Jaime, azt a saját szememmel láttam. Te és Cersei, rózsaszínen és tökéletesen, olyan egyformák, mint két borsószem... nos, kivéve a lábatok között. Micsoda *tüdőd* volt!

– Halld ordításom – vigyorgott Jaime. – Legközelebb már azt mondod, mennyire szeretted nevetni.

– Nem. Tywin nem bízott a nevetésben. Túl sok embert hallott nevetni a nagyapádon. – Genna asszonyság a homlokát ráncolta. – Én mondom neked, ez az ostromkomédia nem szórakoztatta volna. Hogy akarsz véget vetni neki, most hogy itt vagy?

– Tárgyalok a Fekete Hallal.

– Az nem vezet sehová.

– Jó feltételeket kínálok neki.

– A feltételekhez bizalom kell. A Freyek vendégeket öltek a saját házukban, te pedig, nos... nem akarlak megsérteni, drágám, de *megöltél* egy bizonyos királyt, akinek felesküdtél a védelmére.

– A Fekete Halat is megölöm, ha nem adja meg magát. – A hangja nyersebbre sikeredett, mint szeretete volna, de nem volt abban a hangulatban, hogy Aerys Targaryent vagdossák a fejéhez.

– Hogyan, a nyelveddel? – A nagynénje hangjában megvetés csendült. – Lehet, hogy csak egy kövér öregasszony vagyok, de nem sajt van a két fülem között, Jaime. És a Fekete Hálnak sem. Az üres fenyegetések nem tántorítják el.

– Te mit tanácsolsz?

Genna asszonyság megvonta hatalmas vállát.

– Emm le akarja üttetni Edmure fejét. Most az egyszer talán igaza is van. Ser Ryman nevet-

ség tárgyává tett mindannyiunkat azzal az akasztófával. Meg kell mutatnod Ser Bryndennek, hogy a te fenyegetéseidnek foguk is van.

– Ha megölöm Edmure-t, az talán csak tovább keményíti Ser Brynden eltökéltségét.

– Az eltökéltség olyasvalami, amiben Fekete Hal Brynden sohasem szenvedett hiányt. Hoster Tully sokat mesélhetett volna erről. – Genna kiitta a bora maradékát. – Nos, ahhoz sohasem venném a bátorságot, hogy megmondjam neked, hogyan kell megvívni egy háborút. Tudom, hol a helyem... a nővéreddel ellentétben. Igaz, hogy Cersei felgyújtatta a Vörös Tornyt?

– Csak a Segítő Tornytát.

A nagynénje az égnek meresztette a szemét.

– Jobban tette volna, ha békén hagyja a tornyt, és a segítőjét gyújtja fel. Harys *Swyft*? Ha van valaki, aki megérdemli a címerét, hát Ser Harys az! Meg Gyles Rosby, a Hét mentsen meg bennünket! Azt hittem, már évekkel ezelőtt meghalt. Merryweather... jobb, ha tölem tudod, hogy az apád csak Vihogóként emlegette a nagyapját. Tywin szerint Merryweather csak arra volt jó, hogy vihogjon a király szellemességein. Jó urunk aztán száműzetésbe vihogta magát, ha jól emlékszem. Cersei valami fattyút is bevett a tanácsba, meg egy üstöt a Királyi Testőrségbe. A Hit fegyverkezik, a braavosiak meg egész Westeroson elkezdtek behajtani a kölcsöneiket. Ezek közül egyik sem történt volna meg, ha van annyi esze, hogy a nagybátyádat teszi meg a király segítőjének.

– Ser Kevan visszautasította a hivatalt.

– Ezt mondja ő. De azt nem mondja, miért. Sok minden van, amit nem mondott el. Nem *hajlandó* elmondani. – Genna asszonyosság grimaszt vágott. – Kevan *mindig* azt tette, amit kértek tőle. Nem rá vall, hogy hátat fordít bármilyen kötelességnek. Érzem, hogy valami nincs rendben itt.

– Azt mondta, fáradt.

Tudja, mondta Cersei, amikor ott álltak az apjuk teteme fölött. *Tud rólaufunk.*

– Fáradt? – A nagynénje lebiggyesztette az ajkát. – Azt hiszem, ehhez joga van. Nagyon nehéz volt Kevannak az egész életét Tywin árnyékában leélnie. Minden fivéremnek nehéz volt. Tywin hosszú és nagyon sötét árnyékot vetett, és mindegyiküknek küszködni kellett, hogy egy kis napfényhez jusson. Tygett megpróbálta a saját útját járni, de sohasem érhetett fel az apáéhoz, és ez csak egyre jobban dühítette, ahogy teltek az évek. Gerion tréfálkozott. Jobb gúnyolódni a játékon, mint részt venni benne és veszíteni. De Kevan korán felismerte, hogyan is állnak a dolgok, így ő helyet talált magának apád mellett.

– És te? – kérdezte Jaime.

– Ez nem lányoknak való játszma volt. Én apám drága hercegnője voltam... és Tywiné is, míg csalódást nem okoztam neki. Az apád sohasem tanulta meg elfogadni a csalódás ízét. – Feltápáskodott. – Elmondtam, amiért idejöttem, nem rabolom tovább az idődet. Tedd, amit Tywin tett volna!

– Szeretted őt? – hallotta a saját hangját Jaime.

A nagynénje furcsán nézett rá.

– Hétéves voltam, amikor Walder Frey rávette az apámat, hogy adja a kezem Emmnek. A *második* fiának, még csak nem is az örökösének. Apám maga is harmadszülött fiú volt, és a fiatalabb gyerekek nagyon vágynak idősebb testvéreik elismerésére. Frey megérezte benne ezt a gyengeséget, apánk pedig belement, ha másért nem is, csak hogy örömet okozzon neki. Az eljegyzésemet egy lakomán jelentették be, ahol fél nyugat jelen volt. Ellyn Tarbeck nevetett, a Vörös Oroszlán pedig haragjában kivonult a teremből. A többiek csomót kötöttek a nyelvükre. Egyedül Tywin mert felszólalni a házasság ellen. Tízéves fiú létére. Apánk olyan fehér lett, mint a kancatej, Walder Frey meg egyenesen *reszketett*. – Elmosolyodott. – Ezután hogyan is ne szerettem volna? Ez nem azt jelenti, hogy egyetértettem mindennel, amit tett, vagy hogy nagyon élveztem volna a társaságát annak az embernek, akivé lett... de minden kislánynak szüksége van egy nagy fivérre, aki megvédi. Tywin pedig kicsi létére is nagy volt. – Felsőhaj-

tott. – Ki véd meg most bennünket?

Jaime megcsókolta az arcát.

– Maradt utána egy fiú.

– Így igaz. Az igazat megvallva, éppen ettől félek a legjobban.

Ez furcsa megjegyzés volt.

– Miért félnél?

– Jaime – felelte a nagynénje, és megcibálta a fülét –, kedvesem, azóta ismerlek, amióta csecsemő voltál Joanna mellén. Úgy mosolyogsz, mint Gerion, úgy harcolsz, mint Tyg, és van benned valami Kevanból is, különben nem viselnéd ezt a palástot... de Tyrion Tywin fia, nem te. Ezt egyszer megmondtam az apád arcába is, és fél évig nem szólt hozzám. A férfiak olyan elképesztően bolondok! Még az a fajta is, akiből ezer évben egy ha születik.

A CSATORNÁK MACSKÁJA

Napkelte előtt ébredt az ereszcatorna alatti apró szobácskában, melyen Brusco lányával osztozkodott.

Macska mindig elsőként ébredt. Kényelmes és barátságos érzés volt Taleával és Breával feküdni a meleg takarók alatt. Amikor mocoogni kezdett, majd felült és a papucs után tapogatózott, Brea méltatlankodva motyogott valamit, és átfordult a másik oldalára. Macska lúdbőrözött a sűrke kőfalakból áradó hidegtől. A sötétben gyorsan magára kapkodta ruháit. Miközben belebújt tunikájába, Talea kinyitotta a szemét.

– Macska, lennél olyan kedves, és idehoznád a ruhámat? – Esetlen lány volt, csupa csont, bőr és hegyes könyök, és állandóan panaszkodott a hidegre.

Macska odadobta neki a ruháit, és Talea a takarók alatt felöltözött. Együtt ráncigálták ki nővérét az ágyból, miközben Brea álmos fenyegetéseket dünnyögött.

Mire leereszkedtek a létrán az eresz alatti szobából, Brusco és fiai már a ház mögötti keskeny csatornán ringatózó csónakban vártak rájuk. Brusco odavakkantotta a lányoknak, hogy siessenek, ahogy minden reggel tette. Fiai besegítették Taleát és Breát a csónakba. Macska feladata volt eloldozni a cölöphöz kikötött hajót, átadni a kötelet Breának, és csizmába bújtatott lábával ellökni a járművet a mólótól. Brusco fiai nekifeszültek a csáklóknak. Macska nekifutott, és átugrotta a dokk és a fedélzet közötti, egyre szélesedő rést. Azután már nem maradt más dolga, mint hosszú ideig ülni és ásítózni, miközben Brusco és fiai átnavigálták őket a hajnal előtti homályon, végigmanőverezve az apró csatornák útvesztőjén. Ritka nap ígérkezett: hideg, tiszta és napsütéses. Braavosban csupán háromféle időjárás létezett; a köd rossz volt, az eső még rosszabb, a jégeső pedig a legrosszabb. Ám időnként beköszöntött egy-egy olyan reggel is, amikor a hajnal rózsaszínbe és kékbe öltözve érkezett, a sós levegőt pedig harapni lehetett. Macska ezeket a napokat szerette leginkább.

Amikor elérték a Hosszú Csatorna névre hallgató széles, egyenes vízi utat, délnek fordultak, a halpiac felé. Macska keresztbe tett lábbal üldögélt, küzdött az ásítózás ellen, és megpróbált visszaemlékezni álmának részleteire. *Álmomban megint farkas voltam.* Legjobban az illatokra emlékezett: a fák és a föld, a falkatársai, a lovak, a szarvasok és az emberek szaga mind különbözött a többitől, a félelem fanyar büze azonban sosem változott. A farkasálm bizonyos éjszakákon olyan élénk volt, hogy még ébredés közben is hallotta testvérei üvöltését, Brea pedig egy alkalommal azt állította, hogy álmában rugdalózott a takaró alatt. Először csak valami ostoba füllentésnek hitte, amíg Talea is meg nem erősítette.

Nem kellene farkasálmokat álmodnom, mondogatta magának a lány. *Most már macska vagyok, nem farkas. A csatornák Macskája.* A farkasálmok a Stark-ház Árvájához tartoztak. Akárhogy is próbálkozott azonban, nem tudott megszabadulni Aryától. Akár a templom alatt aludt, akár az eresz alatti kis szobában Brusco lányával, a farkasálmok továbbra is kísértették éjszakánként... és időnként más álmok is.

A farkasálmok jó álmok voltak. Olyankor gyors volt és erős, falkájával a sarkában rohanta le prédáját. A másik álmot gyűlölte, melyben négy helyett csak két lábbal rendelkezett. Abban állandóan az anyját kereste, elveszetten bukdácsolt keresztül egy sár, vér és tűz borította, kopár vidéken. Abban az álomban mindig esett az eső, és hallotta anyja sikolyát, de egy kutyafejű szörnyeteg soha nem engedte, hogy segítsen rajta. Abban az álomban állandóan zokogott, mint egy megfélemlített kislány. *Macska sosem sír,* gondolta, *éppúgy, ahogy a farkasok sem. Ez csak egy ostoba álom.*

A Hosszú Csatorna az Igazság Palotájának zöld rézkupolái, majd a Prestaynok és az Antaryonok magas, szögletes tornyai alatt vitte Brusco hajóját, mielőtt elérte az Iszapvárosnak nevezett városrészbe vezető édesvízi folyó hatalmas, szürke boltíveit, melyeken túl már sokkal kisebb és egyszerűbb épületek sorakoztak. Később, a nap folyamán a csatornát ellepik a kígyóbárák és dereglyék, ám a hajnali szürkületben szinte egymaguk birtokolták a vízi utat. Brusco szeretett odaérni a halpiacra, mielőtt a Titán üvöltése hírül adja a nap feljövetelét. A hang átdübörög a lagúnán, és bár ereje a távolsággal együtt gyengül, még így is elég hangos marad ahhoz, hogy az egész várost felébressze.

Mire Brusco és fiai kikötöttek a halpiacnál, a hely már hemzsegett a heringárusoktól, halászfeselégtől, osztrigahalászosoktól, kagylószedőktől, szakácsoktól és a gályákon szolgáló matrózoktól, akik egymást túlkiabálva értékelték a reggeli fogást. Brusco csónaktól csónakig sétált, gondosan szemügyre vette a kirakott kagyló- és rákféléket, és botjával időnként megkocogtatta valamelyik láda vagy hordó oldalát.

– Ezt – mondta. – Igen. – *Kopp-kopp*. – Ezt. – *Kopp-kopp*. – Nem, nem azt. Ezt. – *Kopp*. Soha nem beszélt sokat. Talea szerint apja ugyanúgy fukarkodott a szavakkal, mint a pénzérméivel. Osztrigák, fésűkagylók, rákok, éti kagylók, szívkagylók, néha garnélák... Brusco megvett mindent, attól függően, melyik nap melyik nézett ki jobban. Az ő dolguk volt, hogy a bottal megjelölt ládákat és hordókat visszacipeljék a csónakhoz. Brusco fájós háta miatt egy korsó barna sörnél nagyobb súlyt nem emelhetett.

Mire ellökték magukat a mólótól, és hazaindultak, Macska mindig büzlött a haltól és a tengervíztől. Egy idő után úgy hozzászokott, hogy ő maga szinte már nem is érezte. Soha nem próbálta kerülni a munkát. Amikor izmai már sajogtak a sok emelgetéstől, vagy fáj a háta a hordó súlyától, azzal biztatta magát, hogy ettől csak még erősebb lesz.

Miután minden hordót bepakoltak, Brusco jelt adott az indulásra, és fiai visszacsáklyáztak a Hosszú Csatornán. Brea és Talea a hajó orrában ültek, suttogva beszélgettek. Macska tudta, hogy Brea kedveséről van szó, akivel a lány a háztetőn szokott találkozni, miután apja álomba szenderül.

– Mindig tanulj meg három új dolgot, mielőtt visszajössz hozzánk – utasította a barátságos férfi Macskát, amikor beküldte őt a városba. És ő engedelmeskedett. Néha ez nem volt más, mint három új szó a braavosiak nyelvén. Időnként matróztörténetekkel tért vissza, vagy a braavosi szigeteken túl elterülő roppant vízi világban történt csodálatos események híreivel, esetleg háborúkról, varangyesőről, sárkányok születéséről szóló mesékkal. Volt, hogy három új tréfát vagy találós kérdést tanult, esetleg különféle mesterségek trükkjeit. És egyre gyakrabban tudott meg valamilyen titkot.

Braavos a titkok, a köd, az álarcok és a suttogások városa volt. Már pusztá létezése is évszázadokig titoknak számított, tudta meg a lány; helyét pedig háromszor annyi ideig rejtegették.

– A Kilenc Szabad Város Valarya lányai – tanította neki a kedves ember –, Braavos pedig a fattyú, aki elszökött otthonról. Kevert népség vagyunk, rabszolgák, szajhák és tolvajok gyermekei. Elődeink félszáz országból érkeztek menekülteként erre a helyre, hogy elrejtőzzenek az őket rabszolgasorba hajtó sárkányurak elől. Velük jött félszáz isten is, de volt egy köztük, melynek imádatában mindegyikük osztozott.

– A Sokarcú.

– És soknevű – bólított a kedves ember. – Qohorban ő a Fekete Kecske, Yi Tiben az Éjszaka Oroszlánja, Westoroson az Idegen. Végül minden embernek előtte kell meghajolnia, szolgálják akár a Hetet, a Fény Urát, a Holdanyát, a Vízbefúlt Istent vagy a Nagy Pásztort... máskülönben létezne a világon egy olyan nép, melynek fiai örökké élnek. Ismersz te örök életű embereket?

– Nem – válaszolta. – Minden embernek meg kell hálnia.

A kedves ember mindig várt rá, amikor a hold elsötétedésének éjszakáján visszalopakodott a dombon álló templomba.

– Tudom, mit tesz Vak Beqgo az osztrigához készített szoszba – mesélte el. – Tudom, hogy a Kék Lámpás komédiásai a *Bánatos képi urat* fogják előadni, amire a Hajó művészei a *Hét részeg* evezőssel felelnek. Tudom, hogy Lotho Lorner, a könyvkereskedő Moredó Prestayn kapitány házában alszik, amikor a jó kereskedő elutazik, és csak a *Boszorkány* kikötésekor távozik.

– Jó tudni ezeket a dolgokat. És te ki vagy?

– Senki.

– Hazudsz! Te vagy a csatornák Macskája, ismerlek jól. Menj és aludj, gyermek. Reggel szolgálnod kell.

– Mindenkinek szolgálnia kell. – És így is tett, minden harminc napban három alkalommal. Amikor a hold elsötétedett, senkivé vált, fekete-fehér köpenyben szolgált a Sokarcú Istent. A kedves ember oldalán, vaslámpását tartva járta az illatos éjszakát. Lemosdatta a holtakat, átkutatta ruháikat, megszámolta pénzüket. Néha még Ummának, a szakácsnak is segített feldarabolni a nagy, fehér gombákat vagy kicsontozni a halakat. Am mindezt csak akkor, amikor a hold elsötétedett. Az idő többi részében csupán egy árva lányka volt túlságosan nagy, kopott csizmában és rongyos szélű, barna köpenyben, aki – miközben végigtolta kerek kordéját a Rongyszedők Révén – ezt kiabálta: Éti kagyló, fésűkagyló, szív kagyló!

Tudta, hogy ma éjjel a hold elsötétedik; múlt éjjel már csak egy vékony szilánknak látszott.

– Mit tudsz, amit a legutóbbi alkalommal nem tudtál? – kérdezi majd a kedves ember, amint meglátja őt. *Tudom, hogy Brusco lánya, Brea egy fiúval találkozik a tetőn, amikor apja már alszik*, gondolta. *Talea szerint Brea hagyja neki, hogy megérintse, pedig csak egy egyszerű tetőpatkány, és minden tetőpatkány tolvaj.* Ez azonban csak egy dolog volt. Macskának szüksége lesz még kettőre. Nem aggódott. Ha elhagyja a hajót, mindig akad valami tanulnivaló.

Amikor visszaértek a házhoz, Macska segített Brusco fiainak kipakolni. Brusco és lányai szétszötták a kagylókat három kordéra, gondosan szétterítették őket a hínárágyon.

– Gyertek vissza, ha mind eladtátok – adta ki az utasítást Brusco a lányoknak, ahogy minden reggel tette, ők pedig elindultak, hogy kiabálva hirdessék portékájukat. Brea a Bíbor Kikötőbe, a braavosi tengerészek hajóihoz tartott. Talea a Holdtó körüli sikátorokkal próbálkozik, vagy az Istenek szigetén álló templomokkal. Macska a Rongyszedők Révje felé indult, ahogy minden tíz naptól kilencszer.

A Víziváros és a Tengerár palotája közt húzódó Bíbor Kikötőt csak a braavosiak használhatták; a testvérvárosokból és a világ más részeiből érkező hajóknak a szegényebb, durvább, mocskosabb Rongyszedők Révjében kellett kikötniük. Ez a városrész sokkal zajosabb is volt, mivel félszáz ország kereskedői és tengerészei töltötték meg mólóit és rakpartjait, összekeveredve az őket kiszolgáló és rajtuk élősködő emberekkel. Macska Braavos összes része közül ezt kedvelte leginkább. Szerette a zajt és az idegen illatokat, szerette nézni, ahogy a hajók besiklanak a kikötőbe az esti dagállal, illetve távoznak onnan. Szerette a tengerészeket is; a lármazó tyrosiakat dörgő hangjukkal és festett arcszörzetükkel; a fakó hajú lysieket, akik mindig megpróbáltak alkudozni; a zömök, szőrös matrózokat Ibben kikötőjéből, akik mély, reszelős hangon átkozódtak. Kedvencei azonban a nyár-szigetekiek voltak, teafa simaságú és árnyalatú bőrükkel. Vörösben, zöldben és sárgában pompázó tollas köpönyeget viseltek, hattyúhajóik magas árbocai és hófehér vitorlái lenyűgöző látványt nyújtottak.

Néha érkeztek westerosiak is, evezősök és matrózok óvárosi karakkokról, alkonyvölgyi, királyvári és sirályvárosi gályákról, az Arbor hasas borszállító bárkairól. Macska ismerte az éti kagylók, a fésűkagylók és szív kagylók braavosi elnevezését, de a Rongyszedők Révjében a kereskedőnyelven kiabálva kínálta portékáját, a mólók, dokkok és matrózkocsmák kaotikus nyelvén, amely tucatnyi nyelv szavaiból és kifejezéseiből tevődött össze, és számos – többnyire sértő – kézzel és gesztus egészítette ki. Macska ezeket szerette a legjobban. Ha valaki nem tetszett neki, annak fület mutathatott, esetleg egy számár vesszejéhez vagy egy nőstény teve lyukához hasonlíthatta.

– Lehet, hogy soha nem láttam még tevét – mondta ilyenkor –, de bármikor felismerem a

pinája szagát.

Időnként megesett, hogy valaki dühbe gurult, de erre az esetre ott volt a kiskése. Mindig élesen tartotta, és azt is tudta, hogyan kell használni. Vörös Roggo megmutatta neki egy délután a Boldog Kikötőben, miközben Lanna szabadulására várt. Megtanította rá, hogyan rejtse el a zubbonya ujjában, hogyan csúsztassa elő, amikor szüksége van rá, és hogyan hasítson fel vele egy erszényt olyan gyorsan és észrevétlenül, hogy el is költhesse a pénzt, mire a tulajdonos észreveszi a lopást. Hasznos tudás volt, ebben még a kedves ember is egyetértett; különösen éjszaka, amikor a *bravók* és a tetőpatkányok vadászni indultak.

Macska barátokat szerzett a mólóknál; hordárokat és komédiásokat, kötélverőket és vitorlafoltozókat, kocsmárosokat, serfőzőket, pékeket, koldusokat és szajhákat. Kagylót vásároltak tőle, igaz történeteket mondtak neki Braavosról, hazugokat saját életükről, és nagyokat nevettek a kiejtésén, amikor megpróbált az ő nyelvükön beszélni. Sosem hagyta, hogy ez zavarja. Inkább fület mutatott nekik és közölte velük, hogy tevepinára hasonlítanak, ami még harsányabb nevetést váltott ki belőlük. Gyloro Dothare egyetlen dalokra tanította, testvére, Gyleno pedig elmondta, hol lehet a legkönnyebben angolnát fogni. A Hajó csepürágói megmutatták, milyen a hősi póz, és monológokat tanítottak neki a *Rhyonei dalból*, a *Hódító két feleségéből* és a *Kereskedő kéjszár úrnőjéből*. Quill, a szomorú szemű kis ember, aki a Hajó összes erkölcsstelen bohózatát írta, felajánlotta neki, hogy megtanítsa, hogyan csókol egy nő, de Tagganaro képen törölte egy tökehallal, és ezzel lezárta a témát. Cossomo, az idéző bűvészműtávjókra oktatta. A férfi lenyelt egy egeret, majd előhúzta Macska füléből.

– Ez varázslat – magyarázta.

– Nem az – ellenkezett Macska. – Az egér egész idő alatt a ruhád ujjában volt. Láttam, ahogy mozog.

„*Osztriga, fésűkagyló, szívkaagyló*” – ezek voltak Macska varázsszavai, és mint minden jó varázsszóval, szinte mindenhová be tudott velük jutni. Járt a Lysből, Óvárosból és Ibbenből érkezett hajókon, és közvetlenül a fedélzeten árusította kagylóit. Kordéját néha eltolta a ropant tornyok előtt is, hogy főtt kagylót kínáljon a kapuknál posztoló öröknek. Egy alkalommal az Igazság palotájának lépcsőin kínálta áruját, és amikor egy másik árus megpróbálta elzavarni onnan, felborította a férfi kordéját, és a kagylók pattogva, csúszkálva szánkáztak végig a lépcsőfokokon. A Chequy-kikötő vámtisztjei tőle vásároltak, akárcsak a lagúna zöld vizéből csupán tornyaival és kupoláival kiemelkedő Víziváros zsilipkezelői. Azon a napon, amikor Brea a holdvérzése miatt ágyban maradt, Macska áttolta kezikocsiját a Bíbor Kikötőbe, hogy tengeri rákot és garnélát adjon el a Tengerúr sétabárcáján szolgáló tengerészeknek, és nevető arcokkal töltötte meg a hajót az orrától a tatjáig. Más alkalommal a Holdtóig követte az édesvízű folyót. Ellátta kagylóval a csikos szaténruhát viselő, fölényesen magabiztos *bravókat* ugyanúgy, mint a dísztelen, barna és szürke kabátba öltözött tisztviselőket és bírakat. Ám mindig visszatért a Rongyszedők Révjébe.

– *Osztriga, fésűkagyló, szívkaagyló!* – kiabálta a lány, miközben kordéját húzta a mólók mentén. – *Éti kagyló, garnéla, szívkaagyló!* – Egy piszkos, narancsvörös macska baktatott a nyomában, a hangjával csalta magához. Valamivel feljebb egy másik macska is megjelent, egy nyomorúságos, megkurtított farkú, szürke pára. A macskák szerették Macska szagát. Néha tucatnyian is mellészegődtek, mire lement a nap. A lány időnként odadobott nekik egy osztrigát, és figyelte, melyikük csap le rá a leggyorsabban. Megfigyelte, hogy a legtestesebb kandúrok ritkán távoznak a trófeával; általában valamelyik kisebb, gyorsabb, karcsúbb és éhesebb állat nyert. *Az olyanok, mint én*, gondolta. A kedvence egy vékony, öreg, cakkos fülű kandúr volt, mert egy másik macskára emlékeztette, amelyiket végigkergetett a Vörös Tornyon. *Nem, az egy másik lány volt, nem én.*

Látta, hogy a tegnapi hajók közül kettőnek nyoma veszett, de a helyükre öt új érkezett; egy *Bronzmajom* nevű kis karakk, egy hatalmas ibbeni bálnavadászhajó, amely büzlött a kátránytól, a vértől és a bálnaolajtól, két viharvert kogga Pentosból, és egy karcsú, zöld evezős gálya az ősi Volantisból. Macska minden pallóhid tövénél megállt, hogy osztrigáit és kagylóit hir-

desse, egyszer a kereskedőnyelven, majd Westeros közös nyelvén. A bálnavadáshajó egyik matróza olyan hangosan kezdett káromkodni, hogy hangja elnyomta a lány kiáltásait, az egyik pentoshi evezős pedig megkérdezte, mennyit kér a kagylóért a lába közt, de a többi hajónál nagyobb sikerrel járt. A zöld gálya egyik tisztje vásárolt tőle fél tucat osztrigát, és elmesélte neki, hogyan ölték meg a kapitányát a lysyi kalózok, akik a Kőlépcsők mellett megpróbálták a fedélzetre szállni.

– Az a fattyú Saan volt, a *Vén Anya Fiával* és azzal a hatalmas *Valaryaival*. Sikertelenül elszelünk, de csak hajszálon múlt.

Mint kiderült, a kis *Bronzmajom* Sirályvárosból érkezett, a westerosi matrózok pedig örültek, hogy végre beszélhetnek valakivel, aki érti a közös nyelvet. Egyikük megkérdezte, hogyan lett egy királyvári lányból osztrigaárus Braavosban, ezért elő kellett adni szokásos meséjét.

– Négy napot és négy hosszú éjszakát leszünk itt – mondta egy másik tengerész. – Hol szórakozhat egy kicsit a férfiember?

– A Hajó mutatónyosai a *Hét részeg evezőst* adják elő – tájékoztatta őket Macska –, a Vízváros kapujánál, a Foltos Pincében pedig angolnaviadalokat tartanak. Vagy menjetek a Holdtóhoz, ott éjszakánként a *bravók* párbajoznak egymással.

– Aha, ez csodás – vágott közbe egy tengerész –, de Nyúl inkább egy nőt szeretne magának.

– A legjobb kurvákat a Boldog Kikötőben találjátok, arra lejjebb, ahol a mutatónyosok hajója horgonyoz. – Meg is mutatta az irányt. A kikötői szajhák némelyike igen elvetemült némben volt, és a tengerről frissen érkezett matrózok soha nem tudhatták, melyek azok. S'vrone volt köztük a legrosszabb. Azt beszélték, tucatnyi férfit megölt és kirabolt, majd holttestüket felzabáltatta a csatornában hemzsegő angolnákkal. A Részeges Leány józanon kedvesen viselkedett, de ha ivott egy kis bort, kezelhetetlenné vált. Ragyás Jeyne pedig valójában férfi volt. – Keressétek Kedvest. A valódi neve Meralyn, de mindenki csak Kedvesnek hívja, mert az is. – Amikor Macska a bordélynál járt, Kedves mindig vásárolt tőle egy tucatnyi osztrigát, amit megosztott a többi lánnyal. Jóságú teremtés volt, ebben mindenki egyetértett.

– Ezenkívül én birtoklom Braavos legnagyobb csöceit – hancegett Kedves is saját előnyével.

A többi lányt is kedvelte; Piruló Bettyt és a Matróz Feleségét, a félszemű Ynát, aki egy csepp vérből kiolvasta bárki jövőjét, a csinos kis Lannát, de még Assadorát, a bajszos ibbeni lányt is. Lehet, hogy nem voltak valami szépek, de mindig kedvesen bántak vele.

– A rakodók is mind a Boldog Kikötőbe járnak – biztosította Macska a *Bronzmajom* legénységét.

– A fiúk kirakodják a hajókat – szokta mondani Kedves –, a lányaim pedig a hajókat irányító tengerészeket.

– Mi van azokkal az előkelő kurvákkal, akikről a dalok szólnak? – kérdezte a legfiatalabb majom, egy vörös hajú, szeplős ifjú, aki még a tizenhatodik életévét is alig tölthette be.

Matróztársai nevetve néztek rá.

– A hét pokolra, fiú! – hahotázott az egyik. – A kapitány talán felfogadhatna egy kurtizánt, de csak ha eladná az egész rohadt hajót. Az effajta puncikat uraknak és hasonlóknak tartogatják, nem a magunkfajtának!

Braavos kurtizánjai az egész világon komoly hírnévnek örvendtek. Az énekmondók dalokat írtak róluk, az aranyművesek és ékszerészek ajándékokkal halmozták el őket, a kézművesek a megrendeléseikért esdekeltek, a kereskedőhercegek királyi díjakat fizettek ki, hogy a bálakon, mulatságokon és mutatónyos előadásokon az ő karjukon jelenjenek meg, a *bravók* pedig egymást gyilkolták a nevükben. Miközben a csatornák partján tologatta kezükcsiját, Macska időnként megpillantott közülük egyet, amint a vízen hajózott valamelyik esti találkozására. Minden kurtizán saját bárkával rendelkezett, szolgálói ezeken juttatták el őket szeretőikhez. A Kőlépcső mindig könyvet tartott a kezében, a Holdárny csak fehérét és ezüstöt viselt, a Szíreknirálynő sosem tűnt fel sellői – négy, éppen kivirágzott szűz leány – nélkül, akik tartották uszályát és fésülték a haját. Egyik kurtizán gyönyörűbb volt, mint a másik. Még a Fátolos Hölgy

is, bár neki csak a szeretői láthatták az arcát.

– Egyszer három szívkaagyólót adtam el egy kurtizánnak – hengegett Macska a matrózoknak. – Megszólított, amikor partra lépett a bárkájáról. – Brusco világosan elmagyarázta, hogy soha ne szóljon egy kurtizánhoz, csak ha az beszél elsőként, ez a nő azonban rámosolygott, és a kagylók értékének tízszeresét fizette ki neki ezüstben.

– És melyik volt az? A Kagylók Királynője, mi?

– A Fekete Gyöngy – árulta el.

Kedves szerint a Fekete Gyöngy volt a leghíresebb kurtizán.

– A sárkányok közül ereszkedett le közénk – mesélte az örömlány Macskának. – Az első Fekete Gyöngy kalózkirálynő volt. Egy westerosi herceg a szeretőjévé tette, és lányuk született, aki aztán kurtizánként nőtt fel. Később követte őt a lánya, majd az ő lánya, és ez így ment mostanáig. Mit mondott neked, Macska?

– Azt mondta: „*kérek három szívkaagyólót*”, és „*van hozzá valamilyen csipős mártásod, kicsim?*”

– És erre te?

– „*Nem, úrnőm*”, feleltem, és „*ne hívj engem kicsimnek. Az én nevem Macska.*” Lehetett volna nálam csipős mártás. Beqónak van, és háromszor annyi osztrigát ad el, mint Brusco.

Macska a kedves embernek is beszélt a Fekete Gyöngyről.

– A valódi neve Bellegere Otherys – tájékoztatta. Ez volt az egyik dolog a három közül, amit megtudott.

– Valóban – mondta halkán a pap. – Az anyját Bellonarának hívták, de az első Fekete Gyöngy is Bellegere volt.

Macska azonban tudta, hogy a *Bronzmajom* tengerészeit nem igazán érdekli egy kurtizán anyjának neve, ezért inkább a Hét Királyság áramlatairól és a háborúról kérdezősködött.

– Háború? – nevetett az egyik. – Miféle háború? Nincs ott háború.

– Sirályvárosban nincs – mondta egy másik –, sem a Völgyben. A kis úrfi kizárt onnan minket, ahogy az anyja is tette.

Ahogy az anyja is tette. A Völgy úrnője saját anyjának a testvére volt.

– Lysa úrnő... ő...

– ...meghalt? – fejezte be a kérdést a szeplős ifjú, akinek a feje tele volt kurtizánokkal. – Bizony. Saját énekmondója ölte meg.

– Ó... – *Semmit nem jelent számomra. A csatornák Macskájának soha nem volt nagynénje. Soha.* Macska megemelte a kordé rúdját, és a kockaköveken zötykölődve maga mögött hagyta a *Bronzmajmot*. – *Osztriga, szívkaagyóló, éti kagyló!* – rikkantotta. – *Osztriga, szívkaagyóló, éti kagyló!* – A kagylók legnagyobb részét az arbori borszállító koggát kirakodó munkásoknak adta el, a maradékot pedig a viharvert miry kereskedőgályát javító mestereknek.

A dokk alsó részén összetalálkozott Tagganaróval, aki hátát egy cölöpnek támasztva üldögélt Casso, a Fókák Királya mellett. A férfi vett tőle néhány kagylót, Casso pedig rávakkantott, de hagyta, hogy megrázza az uszonyát.

– Gyere hozzám dolgozni, Macska – gyözködte Tagganaro, miközben kiszopogatta a héjakból a lágy belsőt. Új társat keresett, mióta a Részezes Leány egy késsel átdöfte Kicsi Narbo kezét. – Többet fizetek, mint Brusco, és nem fogsz haltól szaglani.

– Casso szereti a szagomat. – A Fókák Királya helyeslően vakkantott. – Narbo keze nem gyógyul?

– Három ujja nem hajlik – panaszkodott Tagganaro két kagyló között. – Mire jó egy zseb-metsző, aki nem tudja használni az ujjait? Narbo az erszények megpiszkálásában volt mester, nem a kurvákéban.

– Kedves is ezt mondta. – Macska szomorúságot érzett. Kedvelte Kicsi Narbót, még akkor is, ha csak egy tolvaj volt. – Mihez fog így kezdeni?

– Azt mondja, majd húzza az evezőt. Ahhoz szerinte két ujj is elég, és a Tengerúr mindig híján van evezősöknek. Én mondtam neki: „Narbo, ne tedd! A tenger hidegebb egy szűznél, és

ridegebb egy szajhánál. Inkább vágd le az egész kezed, és koldulj." Casso tudja, hogy igazam van. Így van, Casso?

A foka vakkantott, és Macska nem állta meg mosolygás nélkül. Odadobott neki még egy kagylót, mielőtt továbbindult volna.

A nap már a vége felé járt, mire elérte a Boldog Kikötőt, nem messze onnan, ahol a Hajó horgonyzott. Néhány komédiás a ferde hajótesten üldögélt, és kézről kézre járt a borostömlő, ám amikor meglátták Macska kordéját, lemásztak néhány osztrigáért. A lány megkérdezte őket, hogy sikerült a *Hét részeg evezős* előadása. Mélabús Joss a fejét csóválta.

– Quance rajtakapta Allaquót és Sloeyt az ágyban. Díszletkardokkal estek egymásnak, azután mindketten eltűntek. Attól tartok, ma este már csak öt részeg evezősünk lesz.

– Az evezősök hiányát majd fokozott részegséggel pótoljuk – jelentette ki Myrmello. – Én készen állok a feladatra.

– Kicsi Narbo evezős akar lenni – mondta nekik Macska. – Ha beveszitek, már hatan lesztek.

– Jobb lesz, ha sietsz Kedveshez – nézett rá Joss. – Tudod, milyen szomorú tud lenni az osztrigái nélkül.

Azonban amikor Macska beóvakodott a bordélyba, Kedvest a közös helyiségben találta; az örömlány csukott szemmel hallgatta Dareon hárfajátékát. Ott volt Yna is, éppen Lanna finom szálú aranyhaját fonta. *Újabb ostoba szerelmes dal*. Lanna mindig könyörgött a dalnoknak, hogy a nevetséges szerelmes dalait játssza. Ő volt a legifjabb a szajhák között, alig tizennégy éves. Macska tudta, hogy Kedves háromszor annyit kér érte, mint bármelyik másik lányért.

Feldühítette az arcátlan Dareon látványa, aki pimaszul méregette Lannát, miközben ujjai a hangszer húrjain járták táncukat. A lányok fekete dalnoknak nevezték, pedig most nem sok fekete volt rajta. Az énekléssel szerzett pénzből a varjú pávává változott. Mókusprémmel szegett, lila plüssköpenyt, fehér és orgonaszín csíkos tunikát, és egy *bravo* sokszínű nadrágját viselte, de ruhatárából nem hiányzott a selyempalást és az arannyal szegélyezett, borvörös felsőköpeny sem. Mindössze a cipője volt fekete. Macska hallotta, amikor közölte Lannával, hogy a régi ruháit bedobta egy csatornába.

– Végeztem a sötétséggel! – jelentette ki.

Az éjjeli őrség tagja, gondolta, miközben az ostoba nemes hölgyről szóló dalt hallgatta, aki kivetette magát valami ostoba toronyról, mert meghalt az ostoba hercege. *A hölgynek inkább meg kellett volna ölnie azokat, akik végeztek a herceggel. Az énekesnek pedig a Falon lenne a helye*. Amikor Dareon első alkalommal megjelent a Boldog Kikötőben, Arya majdnem megkérte, hogy vigye őt vissza a keleti őrségbe, de aztán hallotta, amint Bethanynek magyarázza, hogy soha nem akar visszamenni.

– Kemény fekhelyek, szózott tőkehal, véget nem érő örökös, az a Fal – mondta. – Emellett a keleti őrségben feleilyen csinos teremést sem találni. Miként is hagyhatnálak itt téged? – Ugyanezt mondta Lannának, valamint a Macskalak egyik szajhájának, és még a Fülemlének is azon az éjjelen, amikor a Hét Lámpás házában játszott.

Bárcsak itt lehettem volna aznap, amikor a kövér fiú megütötte. Kedves lányai azóta is azon kacagtak. Yna azt mondta, a kövér fiú arca minden alkalommal répvörösré változott, ahányszor csak megérintette, de amikor elkezdett felfordulást csapni, Kedvesnek kellett kivonszolni a beledobnia a csatornába.

Macska a kövér fiúra gondolt, eszébe jutott, hogyan mentette meg Terrótól és Orbelótól, amikor a Matróz Felesége hirtelen megjelent az oldalán.

– Szép ez a dal – sóhajtott a Westeros közös nyelvén. – Az istenek kegyesek voltak hozzá, hogy ilyen hangot, s mellé ilyen vonzó arcot adtak neki.

Az arca szép, ám a szíve romlott, gondolta Arya, de nem mondta ki hangosan. Dareon egyszer feleségül vette a Matróz Feleségét, aki csak azzal hált, aki elvette őt. A Boldog Kikötőben egy éjszaka néha három vagy négy menyegzőt is tartottak. Gyakran a jókedvű, alaposan elázott vörös pap, Ezzelyno tartotta a szertartásokat, máskor pedig Eustace, aki egykor septonként

szolgált a Tengeren Túli Szentélyben. Ha sem pap, sem septon nem volt kéznél, az egyik szajha elszaladt a Hajóhoz, és magával hozta valamelyik mutatványost. Kedves azt állította, a csepürágók – különösen Myrmello – sokkal jobb papok a valódiaknál.

A menyegzők hatalmas ivászatba torkolló, zajos multságok voltak. Amikor Macska éppen arra járt a kordéjával, a Matróz Felesége ragaszkodott hozzá, hogy újdonsült férje vásároljon néhány osztrigát, mivel az keménnyé teszi őt az egyesüléskor. Kedves lány volt ő is, könnyen nevetett, de Macska érzett benne valami megfoghatatlan szomorúságot.

A többi örömlány elmondása szerint a Matróz Felesége virágjának nyílása idején meglátogatta az Istenek szigetét, és ismerte az összes ottani istent, még azokat is, amelyeket Braavosban már rég elfeledtek. Állítólag az első férjéért imádkozott, az igazi férjéért, akit elragadott a tenger, amikor a lány még csak olyan idős volt, mint most Lanna.

– Azt hiszi, ha rálel a megfelelő istenre, talán a kedvéért elküldi a szeleket, és visszafújja hozzá régi szerelmét – mondta a félszemű Yna, aki legrégebbiről ismerte –, de én imádkozom, hogy ez soha ne történjen meg. A szerelme halott, érzem a véremben. Ha valaha visszajönne hozzá, azt már csak tetemként tenné.

Dareon végre befejezte a dalát. Ahogy az utolsó dallamok is elenyésztek a levegőben, Lanna felsóhajtott, a dalnok pedig félretette hárfáját, és az ölébe húzta a lányt. Éppen csak elkezdte simogatni, amikor Macska fennhangon bejelentette:

– Hoztam osztrigát, ha valaki kér!

Kedves szeme azonnal felpattant.

– Rendben, hozd csak be, gyermekem. Yna, szaladj el egy kis kenyérért és ecetért.

A kövér, vörös nap már az árbocok erdeje mögött függött az égen, amikor Macska elhagyta a Boldog Kikötőt. Erszénye megtelt, kocsija viszont a sótól és a tengeri hínártól eltekintve kiürült. Dareon vele együtt távozott. Miközben egymás mellett baktattak az utcán, elmondta a lánynak, hogy ma este a Zöld Angolna fogadóban kell zenélnie.

– Amikor az Angolnában énekelek, mindig ezüsttel távozom – kérkedett –, és néha még kapitányok meg hajótulajdonosok is megfordulnak ott. – Átkeltek egy kis hídon, és végigmentek egy kanyargós sikátoron, miközben az árnyékok egyre hosszabbra nyúltak. – Nemsokára a Bíborban fogok játszani, azután a Tengerúr palotájában – folytatta. Macska kordéja zörögve gurult a kockaköveken, saját kattogó muzsikáját játszva. – Tegnap még heringet ettem a szajhákkal, de egy éven belül királyrákot fogok falatozni kurtizánok társaságában.

– Mi történt a testvéreddel? – kérdezte Macska. – A kövérrrel. Talált végül egy Óvárosba induló hajót? Azt mondta, az *Ushanora úrnőn* kellett volna távoznia.

– Mint mindnyájunknak. Havas nagyúr parancsára. Mondtam Samnek, hogy hagyja ott a vénembert, de nem hallgatott rám. – A lenyugvó nap utolsó sugarai átszűrődtek hajszájai közt. – Nos, most már késő.

– Ahogy mondod – felelte Macska, miközben nekivágtak egy újabb kanyargós, sötét melékutcának.

Mire visszaért Brusco házába, a keskeny csatorna fölött már kezdett összegyűlni az esti köd. Lerakta a taligát, megkereste Bruscot, és letette a pénzzel teli erszényt az asztalra, mellé pedig a cipőt.

Brusco megpaskolta az erszényt.

– Szép. De mi ez?

– Cipő.

– Nehéz manapság jó cipőt találni – bólintott Brusco –, de ez túl kicsi az én lábamra. – Felvette az egyiket, és fél szemmel belenézett.

– A hold ma fekete lesz – emlékeztette a lány.

– Akkor jobb, ha imádkozol. – Brusco félredobta a cipőt, és kiborította az erszény tartalmát, hogy megszámolja a bevételt. – *Valar dohaeris*.

Valar morghulis, gondolta a lány.

Köd szállt fel körülötte, ahogy átvágott Braavos utcáin. Reszketett, mire a varsafa ajtón ke-

resztül belépett a Fekete és Fehér Házába. Ezen az estén mindössze néhány gyertya égett, lángjuk hullócsillagként pislákol a templomban. A sötétben minden isten idegen volt.

Odalent a pincében levetette magáról Macska viseltes köpönyegét, kibújít Macska halszagú, barna tunikájából, lerúgta Macska sófoltos cipőjét, félredobta Macska alsóruháit, és citromos vízben megfürdött, hogy lemossa magáról a csatornák Macskájának még a bűzét is. Mire szap-panosan, rózsaszínűre dörzsölt bőrrel, arcára tapadt hajjal előbukant, Macskának nyoma vevett. Tiszta ruhát öltött, puha vászonpapucsba bújít, és a konyha felé indult, hogy valami enni-valót kérjen Ummától. A papok és tanítványok már ettek, de a szakács megmentett számára egy szép darab sült tőkehalat és egy kis sárgarépapürét. Legyúrte az ételt, elmosogatta a tányérját, azután segítette az árvának elkészíteni az italait.

Szerepe főként arra korlátozódott, hogy felkússzon a létrákon, és lehozza az árva által megnevezett növényeket és leveleket.

– Az édesálom a leggyengédebb méreg – magyarázta az árva, miközben a mozsártörővel éppen péppé zúzott valamit. – Néhány szem csillapítja a heves szívdobogást, megszünteti a kéz remegését, és nyugodttá, erőssé teszi az embert. Egy csipetnyi mély és álomtalan alvást biztosít. Három csipet, és ez az álom sosem ér véget. Az íze kifejezetten édes, ezért tanácsos süteménybe, pitébe vagy édes borba tenni. Tessék, érezheted is az édességét. – Hagyta, hogy a lány beleszagoljon, majd újra felküldte a létrára egy vörös üvegcséért. – Ez már egy sokkal gonoszabb méreg, viszont íztelen és szagtalan, így könnyebb elrejteni. Lys könnyeinek hívják. Borban vagy vízben feloldva elemésztí az ember gyomrát és beleit, és úgy öl, mint valami gyomorbetegség. Szagold meg. – Arya engedelmeskedett, de nem érzett semmit. Az árva félretette a könnyeket és felnyitotta a hasas kőkorsót. – Ezt a pépet baziliszkusztól vérével fűszerezték. A főtt vagy sült húsnak pikáns illatot kölcsönöz, de a gyomorba kerülve örületet idéz elő úgy az állatoknál, mint az embereknél. A baziliszkusztól megkóstolása után még egy egér is megtámadja az oroszlánt.

Arya az ajkába harapott.

– Kutyákra is hat?

– Minden melegvérű állatra. – Az árva pofon legyintette.

A lány az arcához kapta a kezét, sokkal inkább meglepetésében, mint a fájdalomtól.

– Ezt miért kaptam?

– A Stark-házból való Arya az, aki gondolkodás közben az ajkát harapdálja. Te Arya vagy a Stark-házból?

– Én senki vagyok. – Dühös volt. – És *te* ki vagy?

Nem számított válaszra, mégis megkapta.

– Egy ősi ház egyetlen gyermeke, nemes atyám örököse. Anyámat korán elvesztettem, nincsenek róla emlékeim. Hatéves koromban apám újra megházasodott. Új felesége kedvesen bánt velem, míg életet nem adott saját lányának. Azután már a halálotat kívánta, hogy saját vére örökölhessen atyám vagyonát. A Sokarcú Istenhez kellett volna fohászoknia, de képtelen lett volna megadni az árat, amit az cserébe kér tőle. Éppen ezért úgy határozott, inkább saját kezével mérgez meg. Ilyenné tett, amilyenek most látsz, de nem haltam meg. Amikor a Vörös Kezek Házának gyógyítói elmondták atyámnak, mit tett az asszonya, idehozott engem, és áldozatot mutatott be, felajánlott engem és teljes vagyonát. Ő, a Sokarcú meghallgatta imáját. Én a templomba szegődtem szolgálni, atyám felesége pedig megkapta az ajándékot.

Arya kételkedve hallgatta.

– Ez igaz?

– Van benne igazság.

– És hazugság is?

– Egy hazugság, és egy túlzás.

Az egész történet alatt árgus szemmel figyelte az árva arcát, de a másik lány semmiféle jelet nem adott.

– A Sokarcú Isten atyád vagyonának csak a két harmadát vette el, nem az egészet.

– Úgy van. Ez volt a túlzás.

Arya elvigyorodott, ám amikor ez tudatosult benne, azonnal belecsípett saját arcába. *Ural-
kodj az arcod felett!* – mondta magának. *A mosolyom a szolgálóm, csak az én parancsomra
mutatkozhat.*

– És melyik része volt a hazugság?

– Egyik sem. Hazudtam a hazugságról.

– Valóban? Vagy most hazudsz?

Ám mielőtt az árva válaszolhatott volna, a kedves ember mosolyogva belépett a helyiségbe.

– Visszatértél hát hozzánk.

– A hold fekete.

– Valóban. Milyen három dolgot tudsz, amit nem tudtál, amikor legutóbb távoztál tőlünk?

Harminc új dolgot tudok, bökte ki majdnem.

– Kicsi Narbo három ujja nem hajlik. Evezősnek akar állni.

– Ezt jó tudni. És még?

Átgondolta a napját.

– Quence és Alaquo verekedtek, és elhagyták a Hajót, de szerintem vissza fognak menni.

– Gondolod vagy *tudod?*

– Csak gondolom – ismerte el kelletlenül, bár teljesen biztos volt benne. A mutatványosok-
nak ugyanúgy enniük kellett, mint más embereknek, és Quence és Alaquo nem voltak elég jó
színészek a Kék Lámpáshoz.

– Értem – bólintott a kedves ember. – És a harmadik?

Ezúttal nem habozott.

– Dareon meghalt. A fekete dalnok, aki a Boldog Kikötőben szállt meg. Valójában az éjjeli
őrség szökevénye volt. Valaki elvágta a torkát és bedobta a csatornába, de a cipőjét megtartot-
ta.

– Nehéz manapság jó cipőt találni.

– Bizony. – Próbált rezzenéstelen arccal beszélni.

– Vajon ki követhette el?

– Arya, a Stark-házból. – Figyelte a férfi szemét, száját, arcizmait.

– A lány? Azt hittem, már elhagyta Braavost. Ki vagy te?

– Senki.

– Hazudsz. – A kedves ember az árvához fordult. – Kiszáradt a torkom. Legyél oly kedves,
hossz nekem egy kupa bort, és meleg tejet Arya barátunknak, aki oly váratlanul visszatért kö-
zénk.

Miközben átvágott a városon, Arya végig azon gondolkodott, mit fog szólni a kedves em-
ber, amikor beszámol neki Dareonról. Talán dühös lesz rá, vagy esetleg örülni fog, amiért át-
adta a dalnoknak a Sokarcú Isten ajándékát? Fél száz alkalommal eljátszotta fejében a beszél-
getést, akár egy mutatványos a szerepét. *Meleg tejre* azonban egyszer sem gondolt.

Amikor megérkezett a tej, Arya lehajtotta. Kicsit égettnek tűnt, és volt valami enyhe, keser-
nyés utóíze.

– Most pedig menj aludni, gyermek – mondta a kedves ember. – Reggel szolgálnod kell.

Aznap éjjel álmában újra farkas volt, de ez most különbözött az addigi álmoktól. Ebben az
álomban hiányzott mellőle a farka. Egyedül kóborolt, háztetőkön szökellt át, és halkán ügetett
a csatornák partján, árnyakat üldözve a ködben.

Mire másnap reggel felébredt, elvesztette a szeme világát.

SAMWELL

A *Fahéjszellő* karcsú hattyúhajó volt a nyár-szigeteki Magas Fák Városából, ahol a férfiak feketék, az asszonyok ledérek voltak, és különös, idegen isteneket imádtak. A fedélzeten nem utazott septon, hogy vezesse őket a búcsúztató imában, így ez a feladat Samwell Tarlyra hárult, valahol Dorne napsütötte déli partjainak közelében.

Sam a beszéd elmondásához feketébe öltözött, bár a fülledt melegben erősen tűzött a délutáni nap, és a víz felett szellő sem rezdült.

– Jó ember volt – kezdte... ám amint kimondta a szavakat, tudta, hogy azok nem helyesek. – Nem. *Nagy* ember volt. A Fellegvár beavatott mestere, aki elnyerte láncát, valamint az éjjeli őrség mindig állhatatos felesküdt testvére. Amikor megszületett, egy túl fiatalon elhunyt hős nevét kapta, és bár nagyon hosszú ideig járt köztünk, az ő élete sem volt kevésbé hősies. Nem ismertem nála bölcsőbb, szelídebb, kedvesebb férfiút. A Falon, szolgálattal töltött évei alatt tucatnyi parancsnok érkezett és távozott, ám ő mindig ott volt, hogy tanácsokkal lássa el őket. Királyokat is segített bölcsességével. Ő maga is királlyá válhatott volna, ám amikor felajánlották neki a koronát, ő azt mondta, adják inkább fiatalabb testvérének. Hányan tették volna meg ezt az ő helyében? – Sam érezte a szemébe gyűlő könnyeket, és tudta, hogy már nem képes sokáig folytatni. – A sárkány véreből származott, de tüze ezennel kihunyt. Aemon Targaryennek hívták. Őrsége most véget ér.

– Őrsége most véget ér – mormolta utána Szegfű, karjában ringatva a csecsemőt. Kojja Mo is megismételte a szavakat Westeros közös nyelvén, azután a Nyár-szigetek nyelvén apjának, Xhondónak és a legénység összegyűlt tagjainak. Sam lehajtotta a fejét és sírva fakadt; zokogása olyan erős és hangos volt, hogy az egész teste rázkódott tőle. Szegfű odalépett mellé, és hagyta, hogy a fiú a vállán sírja ki magát. Az ő szemében is könnyek csillogtak.

A levegő párás volt, meleg és mozdulatlan, a *Fahéjszellő* egy mély tengerszakaszon sodródott, jóval a szárazföld látótávolságán kívül.

– Fekete Sam beszél jól – törte meg a csendet Xhondo. – És most iszunk eltávozott életére. – Kiáltott valamit a Nyár-szigetek nyelvén, mire felgurítottak a fedélzetre egy hordó fűszeres rumot, és azonnal csapra is verték, hogy a szolgálatban lévők felhajthassanak egy pohárával az öreg vak sárkány emlékére. A legénység csak rövid ideje ismerte őt, de a nyár-szigetiek tisztelték a kort, és saját halottaikat is ünnepélyesen búcsúztatták.

Sam korábban még soha nem ivott rumot. Az alkoholnak különös, mámorító zamata volt; először édesnek tűnt, ám tüzes utóíze égette a nyelvét. Fáradtnak érezte magát, nagyon fáradtnak. Minden izma sajgott, és olyan helyeken is jelentkezett a fájdalom, ahol Sam eddig nem is tudta, hogy van izma. Térde nem hajlott rendesen, kezeit friss hólyagok és az új bőr nyers, érzékeny foltjai borították, ahol a régi kelések kifakadtak. A rum és a szomorúság azonban mint ha elmosták volna fájdalmait.

– Ha el tudjuk vinni Óvárosba, a mesterek talán segíthettek volna rajta – mondta Szegfűnek, miközben rumjukat kortyolgatták a *Fahéjszellő* magas előfedélzetén. – A Fellegvár gyógyítói a legjobbak a Hét Királyságban. Egy ideig azt gondoltam... abban reménykedtem...

Braavoson még lehetségesnek látszott Aemon felépülése. Amikor Xhondo a sárkányokról beszélt, az öregember mintha újra régi önmaga lett volna. Aznap éjjel az utolsó falatig megette az ételt, amit Sam hozott neki.

– Soha senki nem gondolt lányra – mondta. – Herceget ígértek, nem hercegnőt. Azt hittem, Rhaegar lesz az... a születésekor Nyárodút elemészto tűzből felszálló füst, és a holtakért kion-

tott könnyek sója miatt. Fiatalkorában osztozott hitemben, de később meggyőződésévé vált, hogy saját fia teljesítette ki a próféciaát, mert Aegon fogantatásának éjjelén üstököszt láttak Királyvár felett, és Rhaegar biztos volt benne, hogy a vérző csillagnak egy üstökösnek kell lennie. Milyen ostobák voltunk mi, akik bölcsnek hittük magunkat! A hiba a fordításban rejlett. A sárkányok nem hím- vagy nőneműek, Barth látta ennek igazát, hanem egyszer ezek, másszor azok... változnak, akár a láng. A nyelvezet ezer évig félrevezetett mindnyájunkat. *Daenerys* az, ő született sóban és füstben. A sárkányok bizonyítják. – Mintha pusztán a beszédétől megfiatalodott volna. – El kell mennem hozzá. *Kell!* Bárcsak tíz évvel fiatalabb volnék!

Az öregember oly eltökélt volt, hogy saját lábán ment fel a *Fahéjszellő* beszállópallóján, miután Sam intézkedett az utazás részleteiről. Kardját és kardhüvelyét már Xhondónak adta, hogy kártalanítsa a nagydarab első tisztet a tollas köpönyeg miatt, amely akkor ment tönkre, amikor megmentette Samet a vízbefúlástól. Nem maradt más értékük, mint a Fekete Várból magukkal hozott könyvek. Sam szomorúan vált meg tőlük.

– A Fellegvárba akartuk vinni őket – felelte, amikor Xhondo megkérdezte tőle, mi a probléma. Amikor az első tiszt lefordította szavait, a kapitány felkacagott.

– Quhuru Mo mondani, szürke emberek megkaphatják könyvek – tolmácsolta Xhondo –, csak kell megvásárolni őket Quhuru Mótól. Mesterek fizetnek jó ezüstkönyvekért, ha azok újak nekik, néha pedig vörös- és sárgaarannyal.

A kapitány szerette volna Aemon láncát is, de Sam ezt határozottan visszautasította. Elmagyarázta, hogy egy mesternek nagy szégyen, ha lemond a láncáról. Xhondónak ezt háromszor is el kellett mondania, mire Quhuru Mo elfogadta. Mire végeztek az alkudozással, Samnek csupán a csizmája, fekete öltözéke és alsóruházata maradt meg, valamint a törött kürt, amit Havas Jon talált az Elsők Öklénél. *Nem volt más választásom*, mondogatta magának. *Nem maradhattunk Braavoson, és rablás vagy koldulás nélkül nem fizethettük ki más módon az utazást.* Még háromszor ekkora árat is olcsónak talált volna, ha sikerül Aemon mestert épségben eljuttatni Óvárosba.

A déli átkelés azonban viharosra sikeredett, és minden széllokés tovább sorvasztotta az öregember erejét és szellemét. Pentosnál még felvitette magát a fedélzetre, hogy Sam saját szavaival lefesthesse neki a várost, de ez volt az utolsó alkalom, hogy elhagyta a kapitány ágyát. Nem sokkal ezután elméje újra kezdte cserbenhagyni. Mire a *Fahéjszellő* elshant a Vérző Torony mellett, és besiklott Tyrosh kikötőjébe, Aemon már nem beszélt arról, hogy találni kell egy hajót, amelyik elviszi őt keletre. Gondolatai inkább visszakanyarodtak Óváros és a Fellegvár mesterei felé.

– El kell mondanod nekik, Sam – ismételte. – A főmestereknek. Meg kell értetned velük! Akik az én koromban éltek a Fellegvárban, már ötven éve eltávoztak. A levelek... az Óvárosba küldött leveleimet bizonyára csak egy eszement vénember képzelgésének vélték. Meg kell győznöd őket arról, amiről nekem nem sikerült. Sam... mondd el nekik, milyen volt a Fallon... a holtakat és fehér lidérceket, a dermesztő hideget...

– El fogom – ígérte Sam. – Igazolom a szavaidat, mester. Együtt, ketten mondjuk el nekik.

– Nem – ingatta a fejét az öreg. – Neked kell. Mondd el nekik! A prófécia... a testvérem álma... Melisandre úrnő félreértelmezte a jeleket. Stannis... igen, valóban a sárkány vére folyik benne. A testvéreiben is az folyt. Rhaelle, Egg kislánya, rajta keresztül... az atyjuk anyja... mindig mester nagybácsinak szólított, amikor még kicsi volt. Erre emlékeztem, ezért hagytam magam reménykedni... talán azt akartam, hogy... mindannyian félrevezetjük magunkat, amikor hinni akarunk. Azt hiszem, Melisandre leginkább. A kard nem jó, ezt neki is tudnia kellett... fény, melegség nélkül... üres csillogás... a kard rossz, és a hamis fény még mélyebbre vezet minket a sötétségbe, Sam. *Daenerys* a mi reményünk. Mondd el nekik a Fellegvárban. Úgy mondd el, hogy figyeljenek rád! El kell küldeniük hozzá egy mestert. Daeneryst tanácsokkal kell ellátni, tanítani, *védelmesni*. Hosszú évekig tétováztam, várakoztam, figyeltem, s most, amikor felvirradt a nap, már túl öreg vagyok. Haldoklom, Sam. – A beismerésre könny csordult vak szeméből. – A halálnak nem szabadna megfélemlítenie egy olyan öreg embert, mint

én, mégis ezt teszi. Nem mulatságos? Ahol én vagyok, ott állandó a homály, miért kellene hát félnem a sötétségtől? Mégis, egyfolytában azon gondolkodom, mi következik azután, hogy a melegség utolsó szikrája is távozik testemből. Örökké tartó lakomában lesz részem az Atya aranycsarnokában, ahogy a septonok állítják? Újra beszélhetek Egg-gel, épen és egészségesen találom Dareont, hallom, amint nővéreim a gyermekeiknek énekelnek? Mi van, ha a lovas urak tudják az igazságot? Az örökkévalóságig fogok lovagolni az éjszakai égbolton egy lángparipán? Vagy újra vissza kell térnem a szomorúság itteni völgyébe? Ki mondhatná meg? Kijárt már a halál fala mögött, ki láthatta? Csak a sétáló halottak, róluk pedig tudjuk, milyenek. Jól tudjuk.

Sam erre nem sok mindent mondhatott, de minden kényelmet megadott az öregembernek, ami csak telt tőle. Később Szegfű is megérkezett, és énekelt neki valami ostoba kis dalocskát, amit Craster többi feleségétől tanult. A mestert mindenesetre mosolygásra készítette, és segített neki álomba szenderülni.

Ez volt az egyik utolsó jó napja. Ezután már több időt töltött alvással, mint ébrenléttel, öszszegömbölyödött a prémek alatt a kapitány kabinjában. Néha motyogott valamit álmában. Amikor felébredt, rendszerint Samért küldetett, mert valami nagyon fontosat akart neki mondani, ám mire Sam megérkezett, legtöbbször elfelejtette a közlendőjét. Amikor sikerült emlékeznie, akkor is csupán értelmetlen mondatokat motyogott. Álmokról hebegett, de soha nem nevezte meg, kire vonatkoznak. Beszélt egy üveggyertyáról, amit nem lehet meggyújtani, valamint ki nem kelt tojásokról. Azt mondta, a szfinx maga a talány, nem pedig a talány feladója, bármit jelentsen is ez. Megkérte Samet, hogy olvasson fel neki Barth septon könyvéből, akinek az írásait Áldott Baelor uralkodásának idején elégették. Egy alkalommal sírva ébredt.

– A sárkánynak három feje van – zokogta –, de én már túl öreg és gyenge vagyok hozzá, hogy egy legyek közülük! Ott kellene lennem vele, hogy utat mutassak neki, de a testem cserbenhagyott.

Mire a *Fahéjszellő* áthaladt a Kölépcsők között, Aemon mester már Sam nevére is alig emlékezett. Volt olyan nap, hogy valamelyik halott testvére nevéen szólította.

– Túl öreg volt már egy ilyen utazáshoz – mondta Sam Szegfűnek az előfedélzetten egy újabb korty rum után. – Jonnak ezt tudnia kellett volna. Aemon százkét éves volt, soha nem lett volna szabad a tengerre küldeni. Ha a Fekete Kastélyban marad, talán mégél még tíz évet.

– Vagy a vörös asszony megégette volna. – Szegfű még itt, a Faltól ezer mérföldnyire sem szívesen mondta ki hangosan Melisandre úrnő nevét. – Királyi vért akart a tüzeibe. Val tudta ezt, és Havas nagyúr is. Ezért vettek rá, hogy vigyem el Dalia gyermekét, és hagyjam ott helyette a sajátomat. Aemon mester elaludt, s nem ébred fel többé, de ha maradt volna, biztosan a tűzben végzi.

Így is égni fog, gondolta Sam keserűen, *csak most nekem kell megtennem*. A Targaryenek mindig a tűznek adták halottaikat. Quhuru Mo nem fogja engedni, hogy a *Fahéjszellő* fedélzetén halotti máglyát gyújtson, ezért Aemon holttestét egy hordó feketehasú rumba teszik, hogy tartósítsák, amíg a hajó eléri Óvárost.

– A halála előtti éjszakán megkérdezte, tarthatná-e egy kicsit a babát – folytatta Szegfű. – Félttem, hogy leejti, de biztos kézzel fogta. Ringatta és egy dalt dúdolt neki, Dalia fia pedig megérintette az arcát. Azt hittem, fáj neki, amikor megrángatta az ajkát, de az öregember csak nevetett. – Megsimogatta Sam kezét. – Ha gondolod, hívhatnánk a kicsit Mesternek. Nem most, majd amikor elég idős lesz hozzá. Megtehetnénk.

– A *mester* nem név, Aemonnak viszont elnevezheted.

Szegfű ezen elgondolkodott.

– Dalia egy csata alatt szülte meg, miközben kardok daloltak körülötte. Ez lehetne a neve. Harcszülötte Aemon. Acéldal Aemon.

Ez a név még nemes atyámnak is tetszene. Egy harcos neve. Elvégre a fiú Mance Ryder gyermeke és Craster unokája volt. Nem folyt benne Sam gyáva vére.

– Igen. Nevezd úgy.

– Amikor kétéves lesz – ígérte a lány. – Előbb nem.

– Hol van most a fiú? – kérdezte Sam. A rum és a gyász közepette ennyi ideig tartott neki észrevenni, hogy a csecsemő nincs Szegfű karjában.

– Kojjánál van. Megkértem, hogy vigyázzon rá egy darabig.

– Ó... – Kojja Mo, a kapitány lánya magasabb volt Samnél és karcsú, akár egy dárda, bőre pedig fekete és sima, mint a csiszolt agát. Ő vezette a hajó vörös íjászeit, és duplán ívelt arany-szív íjával akár négyszáz lépés távolságra is ki tudta löni vesszőit. Amikor a Kőlépcsőknél megtámadták őket a kalózkodók, Kojja vagy egy tucatot megölt közülük, míg Sam nyílveszői rendre a vízbe hullottak. Az egyedüli dolog, amit Kojja Mo jobban szeretett az íjánál, az Dalia fiának lovagoltatása volt a térdén, miközben a Nyár-szigetek nyelvén énekelt neki. A vad herceg a legénységben szolgáló nők kedvencévé lett, és Szegfű a jelek szerint olyan nyugodtan bízta rájuk a fiúcskát, ahogy egyetlen férfira sem merte volna.

– Ez kedves Kojjától – mondta Sam.

– Először féltettem tőle – vallotta be Szegfű. – Olyan fekete, a fogai pedig nagyok és fehérek. Ádáz szörnyetegnek hittem, pedig nem az. Jó ember, kedvelem őt.

– Tudom.

Szegfű életének legnagyobb részében a félelmetes Craster volt az egyetlen férfi, akit ismert. Világa többi részét kizárólag nők alkották. *A férfiak megrémítik, de az asszonyok nem*, jött rá Sam. Ismerte ezt az érzést. Odahaza Szarvhegyen ő is inkább a lányok társaságát kereste. Nővérei kedvesen bántak vele, és bár a többi lány időnként kigúnyolta, a gonosz szavakat könnyebb volt lerázni, mint a többi fiútól kapott pofonokat és ökölcsapásokat. Sam még itt, a *Fahéjszellő* fedélzetén is sokkal jobban érezte magát Kojja Mo társaságában, mint az apjában, bár ebben talán az is közrejátszhatott, hogy a nő beszélt a közös nyelvet.

– Téged is kedvellek, Sam – suttogta Szegfű. – És ezt az italt is. Olyan, mint a tűz.

Igen, gondolta Sam, *a sárkányok itala*. Kupájuk kiürült, ezért odament a hordóhoz, és újratöltötte őket. Láta, hogy a nap már alacsonyra ereszkedett nyugaton, és megszokott mérete háromszorosára hízott. Vörös fényében Szegfű arca is mintha kipirult volna. Ittak egyet Kojja Móra, azután Dalla fiára, és egyet Szegfű gyermekére, akit ott hagyott a Falon. Végül még ketőt Aemonra a Targaryen-házból.

– Az Atya ítélkezzen felette igazságosan – szipogta Sam.

Mire Aemon mesterrel is végeztek, a nap már majdnem lenyugodott. A nyugati horizonton már csak egy hosszú, vörös vonal izzott, akár egy vízszintes hasíték az égen. Szegfű közölte, hogy az ital miatt forog vele a hajó, ezért Sam letámogatta a létrán az orrban lévő női szállásra.

A kabinban, rögtön a bejáratnál lámpás lógott, és sikerült is beleütköznie a fejével.

– Aú! – kiáltott fel.

– Megsérültél? – kérdezte Szegfű. – Hadd nézzem. – Közelebb hajolt hozzá.

...és szájon csókolta.

Sam visszacsókolta. *Elmondtam a szavakat*, gondolta, de a lány már a hátánál matatott, nadrágja zsinórját oldozta. Csak annyi időre szakadt el Szegfűtől, hogy kimondhassa:

– Nem szabad!

– De igen – válaszolta a lány, és már be is tapasztotta a száját ajkával. A *Fahéjszellő* folyamatosan pörgött körülöttük, Sam érezte a rum ízét Szegfű nyelvén, és a következő pillanatban már tenyerében érezte a lány meztelen keblét. *Elmondtam a szavakat*, jutott eszébe újra, de az egyik mellbimbó utat talált az ujjai közt. Rózsaszín volt, kemény, és amikor megszívta, a lány teje szétömlött a szájában, összekeveredett a rum zamatával; soha nem kóstolt még ilyen finomat, édeset és nagyszerűt. *Ha ezt teszem, nem vagyok jobb Dareonnál*, gondolta, de túl jó volt ahhoz, hogy abbahagyja. Férfiassága már ki is szabadult, kövér, rózsaszín árbocként meredt elő nadrágjából. Olyan nevetséges látványt nyújtott, ahogy ott ágaskodott, hogy kis híján elnevette magát, de Szegfű már hanyatt is lökte szalmával bélelt fekvőhelyén, a combjáig feltúrte szoknyáját, és halk, nyögdecslő hang kíséretében ráereszkedett. Ez még a mellbimbónál is jobb érzés volt. *Annyira nedves*, gondolta Sam levegő után kapkodva. *Sosem hittem volna*,

hogy egy nő ilyen nedves lehet ott lent.

– Most már a feleséged vagyok – suttogta a lány, miközben fel-le csúszkált rajta.

Sam pedig felnyögött, és azt gondolta: *Nem, nem lehetsz, elmondtam az esküt.* Fennhangon azonban csak ennyit mondott:

– Igen!

Szegfű később Sam karjában aludt el, arcát a fiú mellére fektetve. Samnek is aludnia kellett volna, de megrészegítette a rum, az anyatej és Szegfű. Tudta, hogy vissza kéne botorkálnia saját hálólhelyére, a férfiak részlegébe, de a lány olyan kényelmesen befészkelte magát, hogy nem tudta rászanni magát az indulásra.

Mások is érkeztek, férfiak és nők vegyesen, hallgatta, ahogy csókolóznak, nevetnek és szeretkeznek. *Nyár-szigetekiek. Ők így gyászolnak. Élettel felelnek a halálra.* Sam ezt nagyon rég olvasta valahol. Azon töprengett, Szegfű is tudja-e. Vajon Kojja Mo mondta el neki, mit kell tennie?

Belélegezte a lány hajának illatát, és figyelte a feje felett himbálózó lámpást. *Ebből még maga a Vénasszony sem vezethetne ki biztonsággal.* A legjobb, amit tehet, hogy csendben kisser, és a tengerbe veti magát. *Ha vízbe fülnek, soha senki nem tudná meg, hogy szégyenbe hoztam magam, megszegtem eskümet. Szegfű pedig találna magának egy jobb embert, aki nem egy kövér, gyáva féreg.*

Másnap reggel saját derékalján ébredt, a férfiak szállásán, és éppen Xhondo üvöltözött valamit a szélről.

– *Feltámad szél!* – kiabált az első tiszt. – *Fel és munka, Fekete Sam! Feltámad szél!*

A tengerész nyelvi hiányosságait hangerejével pótolta. Sam legurult a fekhelyéről, és talpra ugrott, de ezt abban a pillanatban meg is bánta. Feje mintha szét akart volna hasadni, a tenyerén lévő hólyagok egyike az éjszaka folyamán kifakadt, és úgy érezte, menten elhányja magát.

Xhondo azonban nem ismert irgalmat, így Sam nem tehetett mást, mint hogy újra felöltse fekete ruháját. Öltözékét a derékalja alatti polcon találta, egy kupacba feltornyozva. Megszaglásztta, hogy kiderítse, mennyire büzlik, és belélegezte a só, a tenger és a kátrány, a nedves vászon és a penész, a gyümölcs, a hús és a feketehasú rum, a különös fűszerek és egzotikus fák, valamint saját izzadságának nehéz szagát. De érezte Szegfű illatát is, hajának tiszta zamatát és tejének édes aromáját, és ettől egyből örülni kezdett, hogy viselheti ezeket a ruhadarabokat. Egy meleg, száraz harisnyáért azonban bármit megadott volna. A lábujjai között valamilyen gomba telepedett meg.

A ládányi könyv nem volt elegendő hozzá, hogy megvásárolja az átkelést négy személy részére Braavosból Óvárosba. A *Fahéjszellő* azonban létszámbírányal küszködött, ezért Quhuru Mo beleegyezett, hogy elviszi őket, ha útközben neki dolgoznak. Amikor Sam tiltakozásul azzal érvelt, hogy Aemon mester túlságosan gyenge, a fiú még karon ülő csecsemő, Szegfű pedig retteg a tengertől, Xhondo csak nevetett:

– Fekete Sam nagy, kövér ember. Fekete Sam dolgoz négy helyett!

Igazság szerint Sam olyan kétbalkezes volt, hogy abban is kételkedett, hogy egyetlen jó ember munkáját el tudja majd végezni, de azért becstülettel próbálkozott. Fedélzetet sűrűlt, és simára csiszolta a deszkákat kövekkel, horgonyláncot húzott, kötelet tekereszt és patkányokra vadászott, szakadt vitorlákat foltozott, fortyogó kátránnyal tömte be a hajótest réseit, halat csontozott, és gyümölcsöt szeletelt a szakácsnak. Szegfű is próbált segíteni. A kötelek közt sokkal ügyesebben mozgott Samnél, bár a hatalmas, nyílt víz látványa időnként arra késztette, hogy szorosan összezárja a szemét.

Szegfű, gondolta Sam. Mit kezdjek most Szegfűvel?

Hosszú, forró, szinte elviselhetetlen nap volt, melyet még kibírhatatlanabbá tett lüktető fejfájása. Sam elbíbelődött a kötelekkel, vitorlákkal és más feladatokkal, amit Xhondo adott neki, és megpróbálta fegyelmezni magát, hogy tekintete ne tévedjen minduntalan az Aemon mester testét rejtő rumoshordóra... vagy Szegfűre. Nem tudott volna a vad lány szemébe nézni, az után biztosan nem, amit az elmúlt éjjel tettek. Amikor Szegfű feljött a fedélzetre, ő lement. Amikor

a lány a hajó orrába ment, neki a taton akadt dolga. Amikor rámosolygott, Sam elfordult, és végtelenül nyomorultul érezte magát. *A tengerbe kellett volna vetnem magam, amíg még aludt,* gondolta. *Mindig is gyáva voltam, de esküszegéssel egészen eddig nem lehetett vádolni.*

Ha Aemon mester nem halt volna meg, Sam megkérdézhetné tőle, mit tegyen. Ha Havas Jon, vagy akár Pyp és Grenn a fedélzeten volnának, hozzájuk fordulhatna. Ehelyett ott volt neki Xhondo. *Xhondo azt sem értené, miről beszélek. Vagy ha mégis, akkor azt tanácsolná, baszszam meg a lányt még egyszer.* A „baszás” volt az első szó, amit Xhondo a közös nyelven megtanult, és előszeretettel alkalmazta is.

Még szerencse, hogy a *Fahéjszellő* olyan nagy hajó volt. A *Feketerigó* fedélzetén lépten-nyomon belebotlott volna Szegfűbe. A Hét Királyság területén a Nyár-szigetek hatalmas járműveit „hattyúhajóknak” nevezték hullámmzó, fehér vitorláik és orrszobraik miatt, melyek rendszerint madarakat ábrázoltak. Akármilyen nagyok voltak is azonban, kivételes kecsességgel szelték a hullámokat. Megfelelő hátszéllel a *Fahéjszellő* bármilyen evezős gályát le hagyott volna, bár szélcsendes időben sebezhetővé vált. Ezenkívül rengeteg búvóhelyet kínált egy nyúl szívű ember számára.

Sam szolgálati idejének vége felé mégis sarokba szorult. Éppen egy létrán ereszkedett lefelé, amikor Xhondo galléron ragadta.

– Fekete Sam jön Xhondo! – vakkantotta, azzal végigvonszolta a hajó teljes hosszán, és végül odalökte Kojja Mo lába elé.

Messze északon ködfátyol lebegett a horizont fölött. Kojja rámutatott.

– Az ott Dorne partvidéke. Homok, sziklák és skorpiók, sehol egy jó horgonyzóhely több száz mérföldön belül. Ha gondolod, kiúszhatsz és gyalogolhatsz Óvárosig. Át kell kelned a mélysivatagon, megmásznod néhány hegyet, átúsznod a Torentine-t. A másik lehetőség, hogy beszélsz Szegfűvel.

– Te ezt nem érted. Múlt éjjel mi...

– ...megtiszteltétek a holtat és az istent, aki mindkettőtöket teremtett. Xhondo ugyanezt tette. Nekem vigyáznom kellett a gyermekre, másként én is vele lettem volna. Ti, westerosiak szégyenlitek a szerelmet. A szerelem nem szégyenletes. Ha a septonjaitok mégis azt állítják, a hét istenetek valójában mind démon. A szigeteken mi ezt jobban tudjuk. Az isteneink lábat adtak nekünk, hogy fussunk, orrot, hogy szagoljunk, kezét, hogy tapintsunk és érezzünk. Miféle gonosz isten adna egy embernek szemet, hogy azután azt mondja neki, örökké tartsa csukva, és soha ne nézzen a világ szépségeire? Csak egy szörnyeteg isten, a sötétség démona. – Kojja Sam lába közé nyúlt. – Az istenek ezt sem ok nélkül adták nektek. Arra való, hogy... milyen kifejezést is használtok erre Westeroson?

– *Baszni!* – segített Xhondo készségesen.

– Igen, baszni. Örömet adni és gyermekeket nemzeni. Nincs ebben semmi szégyen.

Sam elhátrált tőle.

– Fogadalmat tettem. *Nem veszek feleséget, nem nemzek gyermekeket.* Esküt fogadtam.

– Ő is ismeri a fogadalmad. Bizonyos szempontból még gyermek, de nem vak. Tudja, miért viselsz fekete ruhát, miért mész Óvárosba. Tudja, hogy nem tarthat meg. Csak egy kis ideig akar téged, ennyi az egész. Elvesztette atyját és férjét, anyját és testvéreit, otthonát, az egész világát. Mindössze te maradtál neki, és a gyermek. Tehát fogadd el őt, vagy úszhatsz.

Sam kétségbeesetten bámulta a távoli partvonalat jelző ködöt. Tudta, hogy soha nem lenne képes olyan messzire úszni.

Felkereste Szegfűt.

– Amit tettünk... ha lehetne feleségem, inkább választanálak téged, mint bármilyen hercegnőt vagy nemesi születésű szüzet, de nem lehet. Még mindig varjú vagyok. Letettem az esküt, Szegfű. Jonnal együtt elmentem az erdőbe, és egy szívfa előtt esküt fogadtam.

– A fák figyelnek minket – suttogta Szegfű, és letörölte a könnyecsképeket a fiú arcáról. – Az erdőben mindent látnak... de itt nincsenek fák. Csak a víz, Sam. Csak a víz.

CERSEI

Hideg, szürke és csapadékos nap köszöntött be. Egész reggel esett, és amikor az eső délután elállt, a felhőtakaró még akkor sem szakadozott fel. A napot egy pillanatra sem lehetett megpillantani. A barátságtalan időjárás még a kis királynét is elbátortalanította. Ahelyett, hogy udvarhölgyei, testőrei és hívei társaságában kilovagolt volna, az egész napot a Szüzek Csarnokában töltötte unokatestvéreivel, és a Kék Bárd dalait hallgatta.

Cersei napja sem alakult sokkal jobban, egészen alkonyatig. Amikor a szürke égbolt lassan feketébe fordult, megérkezett a hír, hogy a *Drága Cersei* az esti dagállal befutott, és Vizes Aurane várakozik odakint, bebocsáttatást kérve.

A királynő haladéktalanul érte küldetett. Amint belépett emeleti lakószobájába, Cersei azonnal tudta, hogy jó híreket hozott.

– Felség – szólalt meg a férfi széles mosollyal –, Sárkánykő a tiéd.

– Csodálatos! – Kézen fogta és arcon csókolta a vendéget. – Biztos vagyok benne, hogy Tommen is örülni fog. Ez azt jelenti, hogy elengedhetjük végre Redwyne nagyúr flottáját, és kiűzhetjük a vasembereket a Pajzsokról.

A Folyóvidékről érkező hírek minden hollóval egyre ijesztőbbé váltak. Úgy tűnt, a vasemberek nem elégedtek meg új szikláikkal. Jelentősebb erőkkkel rajtaütéseket hajtottak végre a Manderen, sőt odáig merészkedtek, hogy megtámadták az Arbort és a környező kisebb szigeteket. A Redwyne-ok alig tucatnyi hadihajót hagytak a hazai vizek védelmére, és időközben ezek mindegyikét elfoglalták, elkergették vagy elsüllyesztették. És most érkeztek az újabb hírek arról, hogy a magát Varjúszemű Euronnak nevező megszállott hosszúhajókat küldött fel a Suttogó-szoroson Óváros felé.

– Amikor a *Drága Cersei* kifutott, Paxter nagyúr már a készleteket rakodta be a hazaútra – jelentette Vizes. – Véleményem szerint a főflotta mostanra kifutott a tengerre.

– Bízunk benne, hogy gyors útjuk s a mainál kellemesebb időjárásuk lesz. – A királynő leültette Vizeset maga mellé, az ablak melletti padra. – Ser Lorasnak köszönhetjük a diadalt?

A férfi mosolya elenyészett.

– Néhányan biztosan ezt fogják mondani, felség.

– Néhányan? – Cersei kérdően nézett Vizesre. – De te nem?

– Sosem láttam még bátrabb lovagot, de sikerült igazi mészárszékké változtatnia egy vértelennek ígérkező győzelmet. Ezer ember halt meg, vagy közel annyi, a különbség jelentéktelen. Legtöbbször a mi oldalunkon. És nemcsak egyszerű katonák, felség, hanem lovagok és ifjú nemesek, a legjobbak s legvitézesebbek.

– És Ser Loras?

– Ő lesz az ezeregyedik. A csata után bevitték a várkastélyba, de szörnyű sebeket kapott. Olyan sok vért vesztett, hogy a mesterek piócákat sem rakhattak rá.

– Ó, milyen sajnálatos. Tommennek megszakad a szíve. Annyira tisztelte a mi hős Viráglóvagunkat.

– A közemberek hasonlóképpen – bölintott az admirális. – Ha Loras meghal, a szüzek az egész birodalomban könnyekkel töltik meg boroskupáikat.

A királynő tudta, hogy Vizes nem túloz. Háromezer polgár gyűlt össze a Sárkapunál, hogy lássák a kihajózó Ser Lorast, és ezek háromnegyede lány vagy asszony volt. A látvány megvetéssel töltötte el. Legszívesebben rákiabált volna a birkanyájra, hogy Ser Lorastól legfeljebb egy mosolyra és egy szál virágra számíthatnak. Ehelyett azonban kikiáltotta a Hét Királyság

legbátrabb lovagjává, és mosolyogva nézte, ahogy Tommen átad neki egy ékköves kardot, amivel csatába vonulhat. A király még meg is ölelte Ser Lorast, ami nem szerepelt Cersei terveiben, de ez most már nem számított. Megengedhette magának a nagyvonalúságot. Loras Tyrell a végét járta.

– Mesélj! – utasította emberét Cersei. – Tudni akarok mindent, az elejétől a végéig.

Mire Vizes végzett, a szoba sötétbe borult. A királynő meggyújtott néhány gyertyát, és elszalasztotta Dorcast a konyhába, hogy hozzon fel egy kis kenyeret, sajtot és főtt marhahúst tormával. Vacsora közben újra elmondatta Aurane-nel az egész történetet, hogy minden részletet pontosan megjegyezzen.

– Elvégre nem kívánhatom, hogy a mi drága Margaerynknek egy idegentől kelljen hallania mindezt – magyarázta. – Magam mondom el neki.

– Ez igen kedves felségedtől – mosolygott Vizes.

Gonosz mosoly, gondolta a királynő. Aurane nem hasonlított annyira Rhaegar hercegre, mint gondolta. *Talán a haja, de ha a mesék igazat szólnak, akkor Lys szajháinak többségével ugyanez a helyzet. Rhaegar férfi volt, ez pedig csak egy ravasz kölyök, nem több. A maga módján viszont használható.*

Margaery a Szüzek Csarnokában időzött, bort kortyolgatott, és három unokatestvérével együtt egy Volantisból érkezett új játék nyitjára próbált rájönni. Bár már későre járt, az örök szó nélkül beengedték Cerseit.

– Felség – kezdte –, legjobb, ha tőlem hallod elsőként a hírt. Aurane visszatért Sárkánykőről. A bátyád egy hős.

– Mindig tudtam, hogy az. – Margaery nem tűnt meglepettnek.

Miért is lenne az? Számított erre attól a pillanattól fogva, hogy Loras magának könyörögte a parancsnokságot. Ám mire Cersei elmondott mindent, az ifjú királynő arcán könnyek csillogtak.

– Redwyne árkászai megpróbáltak alagutat ásni a várfal alatt, de a Viráglovag ezt túlságosan lassúnak találta. Nem kétséges, nemes atyád emberei jártak a fejében, akik a Pajzsokon szenvednek. Vizes nagyúr azt mondja, a parancsnokság átvételét követően nem egészen fél nappal megindította a támadást, miután Stannis nagyúr várnagya visszautasította ajánlatát, miszerint párbajban döntsenek az ostrom kimenetele felől. Loras ugrott át elsőként a résen, amikor a faltörő kos bezúzta a várkaput. Azt beszélik, egyenesen belovagolt a sárkány torkába, fehér köpenyében, csatacsillagát a feje felett pörgetve, halált osztva jobbra és balra.

Megga Tyrell ezen a ponton már nyíltan zokogott.

– Hogyan halt meg? – kérdezte. – Ki ölte meg?

– Egyetlen ember sem követelheti magának a dicsőséget – felelte Cersei. – Ser Loras combját átütötte egy számszerij vesseje, egy másik pedig a vállába fúródott, ám ő bátran folytatta a harcot, miközben folyt belőle a vér. Később egy buzogánycsapás eltörte néhány bordáját. Azután... de nem, a legrosszabbtól inkább megkímélnélek.

– Mondd el! – csattant fel Margaery. – Megparancsolom!

Megparancsolod? Cersei egy pillanatra elhallgatott, de végül úgy döntött, nem veszi fel a kesztyűt.

– A külső védőfal eleste után a védők visszahúzódtak a belső erődbe. Az ottani támadást is Loras vezette. Leöntötték forró olajjal.

Alla úrnő krétafehér arccal rohant ki a szobából.

– Vizes nagyúr biztosított róla, hogy a mesterek mindent megtesznek érte, de attól tartok, a bátyád túlságosan súlyos égési sérüléseket szenvedett. – Cersei átölelte Margaeryt, hogy megnyugtassa a lányt. – Megmentette a birodalmat. – Amikor arcon csókolta a kis királynét, érezte könnyeinek sós ízét. – Jaime minden tettét be fogja jegyezni a Fehér Könyvbe, a dalnokok pedig ezer évig dicsőítik a nevét.

Margaery oly vadul tépte ki magát öleléséből, hogy Cersei kis híján elesett.

– Haldoklik, nem halt meg!

- Nem, de a mesterek szerint...
- *Haldoklik, nem halt meg!*
- Én csak meg akarlak kímélni a...
- Tudom jól, mit akarsz. Kifelé!

Most már tudod, mit éreztem azon az éjszakán, amikor az én Joffrey-m meghalt. Meghajolt, arca a hűvös udvariasság maszkja volt.

- Nagyon sajnálom, drágám. Magadra hagylak gyászoddal.

Merryweather úrnő aznap éjjel nem jelent meg, és Cersei túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy aludni tudjon. *Ha Tywin nagyúr most látna, tudná, hogy megvan az örököse, mégpedig egy olyan örökös, aki méltó a Kaszter-hegyhez,* gondolta az ágyán fekvé, a másik párnán horztyogó Jocelyn Swyft mellett. Margaery hamarosan ugyanazokat a keserű könnyeket fogja nyelni, amelyeket Joffreyért kellett volna hullajtania. Mace Tyrell is gyászolhat, de Cersei nem adott okot neki a kenyértörésre. Elvégre nem tett mást, mint megajándékozta bizalmával Lorast. Az ifjú az udvar felének szeme láttára könyörgött a parancsnokságért.

Ha meghal, szobrot kell emeltetnem neki valahol, és olyan temetést rendezek, amelyet még nem látott Királyvár. A köznépnek tetszeni fog, Tommennek szintúgy. *Szegény Mace még talán meg is köszöni nekem. Ami pedig az anyját illeti, ha az istenek kegyesek, a hír hallatán elhalálozik.*

Cersei évek óta nem látott ilyen szép napfelkelést. Taena nem sokkal később megjelent, és bevallotta, hogy az éjszakát Margaery és udvarhölgyei társaságában töltötte; bort ittak, sírtak és Lorasról szóló történeteket meséltek egymásnak.

- Margaery még mindig meg van róla győződve, hogy nem fog meghalni – jelentette, miközben a királynő udvari ruhát öltött. – Azt tervezi, hogy saját mesterét küldi el hozzá. Unokatestvérei az Anya kegyéért imádkoznak.

- Én is imádkozni fogok. Reggel gyere el velem Baelor szentélyébe, és száz méceszt gyújtunk a mi bátor Viráglóvagunkért. – A szolgálólányához fordult. – Dorcas, hozd a koronámat. Az újat, ha kérhetlek. – Ez könnyebb volt, mint a régi; a világos árnyalatú, sodrott aranykarikát díszítő smaragdok fényesen csillogtak, amikor elfordította a fejét.

- Ma reggel négyen érkeztek az Ördögfióka miatt – jelentette Ser Osmund, amikor Jocelyn bebocsátotta.

- Négyen? – Kellemes meglepetés. A Vörös Toronyba folyamatosan áramlottak a besúgók a Tyrionról szóló hírekkel, de ritkaságnak számított, hogy egy nap négyen is érkezzenek.

- Igen – bólintott Osmund. – Az egyik még egy fejet is hozott magával.

- Ót fogadom először. Kísérd az emeleti lakoszobámba.

Remélem, ezúttal nem valami tévedésről lesz szó. Hosszú idő után talán érkezett a bosszú, hogy Joff békében nyugodhassék. A septonok szerint a hét szent szám az istenek előtt. Ha így van, talán ez a hetedik fej balzsam lesz sebzett lelkére.

Mint kiderült, a látogató egy tyrosi volt; alacsony, zömök, verejtékező férfi, Varysra emlékeztető, behízelt mosollyal, valamint zöldre és rózsaszínre festett, villás szakállal. Cerseiben első pillantásra ellenszenvet ébresztett, de hajlandó lett volna elnézni minden hibáját, ha a magával hozott ládában valóban Tyrion feje lapul. Egy cédrusfa doboz volt, indákat és virágokat formázó elefántcsont berakásokkal, arany sarokvasakkal és pántokkal. Szép darab, ám a királynőt csak az érdekelte, mi van benne. *Elég nagynak tűnik. Tyrionnak természetellenesen nagy feje volt apró és csökevényes testéhez képest.*

- Felső – mormolta a tyrosi mély meghajlással –, gyönyörűsége vagy, ahogy a történetek mondják. Még a keskeny tengeren túl is hallottunk kivételes szépségről és a nemes szívedet mardosó gyászról. Bátor, ifjú fiadat ember nem adhatja vissza neked, de remélem, némi gyógyírral szolgálhatok fájdaladra. – Tenyerét a ládára fektette. – Elhoztam neked az igazságot. Elhoztam neked a *valonquar*od fejét.

Az ősi valaryai szó hallatán megborzongott, ám ugyanakkor a remény is feltámadt benne.

- Az Ördögfióka nem a testvérem, ha valaha is az volt egyáltalán – jelentette ki. – Még a

nevét sem vagyok hajlandó kimondani. Büszke név volt egykor, mielőtt szégyent hozott rá.

– Tyroshban mi Vöröskéznek neveztük, az ujjaihoz tapadó vér miatt. Egy király s egy atya vére. Némelyek azt állítják, az anyját is megölte, éles karmaival szakította ki magát méhéből.

Micsoda ostobaság, gondolta Cersei.

– Igaz – bólintott. – Ha az Ördögfióka feje van abban aládában, nemesi címet adományozok neked, valamint gazdag földeket és várakat. – A címek mostanában a homoknál is kevesebbet értek, és a folyóvidék tele volt romos kastélyokkal, melyek elhagyatottan álltak a megműveletlen földek és felégetett falvak között. – A tanács türelmetlenül vár. Nyisd hát ki, hadd lássuk!

A tyroshi színpadias mozdulattal felnyitotta a láda tetejét, és hátralépett. A ládában puha, kék bársonyágyon egy törpe feje nézett fel a királynőre.

Cersei hosszan tanulmányozta.

– Ez nem az öcsém. – Kesperű ízt érzett a szájában. *Azt hiszem, túl sokat vártam, különösen Loras után. Az istenek ennyire soha nem kegyesek.* – Ennek a férfinak a szeme barna. Tyrionnak az egyik fekete volt, a másik zöld.

– Nos, a szemek... felség, a testvéred szeme... valahogy elrothadt. Vettem magamnak a bátorságot, hogy üveggel pótoljam őket... sajnos nem a megfelelő színnel, mint azt észrevetted.

Cersei ettől csak még ingerültebbé vált.

– A fejednek talán üvegszemei vannak, nekem viszont nem. Sárkánykő vízköpői között is vannak, melyek jobban hasonlítanak az Ördögfiókára ennél a lénynél. Ez *kopasz*, és legalább kétszer olyan idős, mint az öcsém. Mi történt a fogaival?

A hangjából sütő harag szinte összezsugorította a tyroshit.

– Nagyszerű aranyfogai voltak, felség, de mi... sajnálom...

– Ó, még nem, de nemsokára fogod. – Meg kéne fojtanom. *Hadd kapkodjon levegőért, amíg el nem feketedik az arca, mint az én drága fiamé.* A szavak már az ajkán voltak.

– Szerencsétlen tévedés. Egyik törpe pont ugyanolyan, mint a másik, és... mint felséged is láthatja, hiányzik az orra...

– Hiányzik, mert *levágtad!*

– Nem! – A homlokán kiütköző verejtékcseppek azonban elárulták.

– De igen. – Cersei hangjába mérgező báj vegyült. – Legalább ennyi eszed volt. A legutóbbi szélhámos azt próbálta meg elhíttetni velem, hogy egy kóbor varázsló visszánövesztette. Nos, úgy tűnik, tartozol ennek a törpének egy orral. A Lannister-ház mindig megfizeti az adóságait, neked is illene hát így tenned. Ser Meryn, vigyétek ezt a csalót Qyburnhoz!

Ser Meryn Trant megragadta a tyroshi karját, és kivonszolta a tereméből a tiltakozó férfit. Távozásuk után Cersei Osmund Feketeüsthöz fordult.

– Ser Osmund, tüntesd el ezt a dolgot a szemem elől, és hozd ide a másik hármat, akik állítólag tudnak valamit az Ördögfiókáról.

– Igenis, felség.

A három úgynevezett besúgó sajnálatos módon nem bizonyult hasznosabbnak a tyroshinál. Az egyik szerint az Ördögfióka egy óvárosi bordélyban rejtőzött, ahol férfiakat kényeztetett a szájával. Szórakoztató volt elképzelni, de Cersei egy szavát sem hitte. A másik állítólag egy braavosi mutatványos társulatban látta a törpét. A harmadik határozottan állította, hogy Tyrion remeteként él a folyóvidéken, egy kísértetjárta dombon. A királynő mindnek ugyanazt válaszolta:

– Ha lennétek oly kedvesek valamelyik bátor lovagomat elvezetni a törpéhez, azonnal megkapnátok a jutalmatokat – ígérte. – Feltéve persze, hogy *valóban* ő az Ördögfióka. Ha nem... nos, a lovagjaim nem kedvelik a hazugságot, mint ahogy azokat a bolondokat sem, akik megpróbálják az orruknál fogva vezetni őket. Az ember könnyen elveszítheti a nyelvét. – A három besúgó hirtelen már nem is volt olyan biztos a dolgában, és mindegyik elismerte, hogy talán egy másik törpét látott.

Cersei soha nem gondolta volna, hogy ilyen sok törpe él a birodalom területén.

– Az egész világot elárasztották ezek a torz kis szörnyetegek? – kérdezte panaszosan, miközben az utolsó besúgót is kikísérték. – Vajon hányan lehetnek?

– Eggyel kevesebb, mint korábban – felelte Merryweather úrnő. – Engedélyezed csatlakozásomat az udvartartáshoz, felség?

– Csak ha nem alszol ez az unalomtól. Robert sok ostobaságot beszélt, de egy dologban igazra volt: fárasztó munka egy királyságot igazgatni.

– Elszomorít, hogy ily gondterheltnak kell látnom felségedet. Azt mondom, szökjünk el játszani, hagyjuk a király segítőjére ezeket az unalmas kérelmeket. Szolgálólánynak öltözve eltölthetnénk egy napot a közemberek közt, hogy meghallgassuk, mit mondanak Sárkánykő esestéről. Tudom, melyik fogadóban dalol a Kék Bárd, amikor nem a kis királynét szórakoztatja, és ismerek egy pinchelyiséget, ahol egy varázsló az ólmot arannyá, a vizet borrá, a lányokat pedig fiúvá változtatja. Talán rajtunk is kipróbálhatná. Felséged szórakoztatónak találná, ha egyetlen éjszakára férfi lehetne?

Ha férfi lennék, akkor Jaime-nek hívnának, gondolta Cersei. Ha férfi lennék, képes lennék uralni ezt a birodalmat saját nevemben is, nem csupán Tommenen keresztül.

– Csak akkor, ha te nő maradsz – felelte, mert tudta, hogy Taena ezt akarja hallani. – Nem szép tőled, hogy ilyen kísértésbe hajszolsz, de miféle királynő volnék, ha birodalmam sorsát Harys Swyft remegő kezébe helyezném?

Taena lebiggyesztette az ajkát.

– Felséged túlságosan kötelességtudó.

– Az vagyok – ismerte el Cersei –, de a nap végére már nagyon bánni fogom. – Belekarolt Merryweather úrnőbe. – Jöjj velem!

Aznap Jalabhar Xho volt az első kérelmező, a száműzött herceget erre feljogosította rangja. Bármily pompásan is festett azonban színes tollköpönyegében, csak a szokásos könyörgésre futotta tőle. Cersei hagyta, hogy előterjessze kívánságát, embereket és fegyvereket kérjen a Vörös Virág völgyének visszafoglalásához, majd így felelt:

– Őfelsége saját háborúját vívja, Jalabhar herceg. Jelenleg nincsenek felesleges emberei, akiket neked adhatna. Talán majd jövőre. – Robert is mindig ezt mondta neki. Egy év múlva talán majd közli vele, hogy *soha*, de ma nem. Megszerezte Sárkánykőt.

Hallyne nagyúr következett az Alkimisták Céhétől; azt kérte, hogy engedélyezzék piromantáinak a Sárkánykőn esetleg fellelhető sárkánytojások kikeltetését, most, hogy a sziget ismét királyi kézre került.

– Ha maradtak is ilyen tojások, Stannis biztosan eladta őket, hogy pénzselni tudja a felkelését – felelte a királynő. Nem akarta azt válaszolni, hogy örültségnek tartja az egész tervet. Az utolsó Targaryen sárkány távozása óta minden ilyen kísérlet halállal, katasztrófával vagy megszegyenüléssel végződött.

Kereskedők egy csoportja azt kérte a tróntól, hogy járjon közbe érdekükben a braavosi Vasbanknál. A braavosiak a jelek szerint hatalmas adósságaik visszafizetését követelték, és minden új kölcsönkérelmet elutasítottak. *Saját bankra van szükségünk*, határozott Cersei, *a lannisporti Aranybankra*. Talán ha Tommen trónja biztonságba kerül, erre is sort keríthet. Egyelőre azonban csak annyit tanácsolhatott a kereskedőknek, hogy rendezzék tartozásaikat braavosi hitelezőik felé.

A Hit küldöttségét régi barátja, Raynard septon vezette. A Harcos Fiainak hat tagja kísérte át a városon; így együtt tehát heten voltak, ami szent és szerencsés szám. Az új fősepton – vagy főveréb, ahogy Holdfiú csúfolta – mindent hetesével intézett. A lovagok a Hit hét színét viselő kardövet viseltek, hosszukardjuk kardgombját és sisakjuk csúcsát csillogó kristályok díszítették. A Hódítás idejének stílusban készült, címer alakú pajzsokat hordoztak, melyeken a Hét Királyságban évszázadok óta nem látott ábra pompázott: egy sötét mezőn ragyogó, szivárványszín kard. Qyburn szerint már eddig is több mint száz lovag ajánlotta fel kardját és életét a Harcos Fiainak, s számuk napról napra nőtt. *Nagyrészt részeges csőcselék. Ki gondolta volna, hogy ilyen sok van belőlük a birodalomban?*

A legtöbben különféle házak lovagjai és kóbor lovagok voltak, de akadt köztük egy maroknyi nemes is; fiatalabb fiúk, jelentéktelen uracskák, régi bűnökért vezekelni kívánó vénemberek. És persze Lancel. Cersei azt hitte, Qyburn csak viccel, amikor közölte vele, hogy tökfilkó unokaöccse feladott kastélyt, földet, feleséget, hogy visszajöjjön a városba, és csatlakozzon a Harcos Fiainak nemes és nagy hatalmú rendjéhez, most mégis ott állt a többi ájtatos bolond között.

Cerseinek ez egyáltalán nem tetszett. Mint ahogy a főveréb szünni nem akaró faragatlanságát és hálátlanságát sem értékelte.

– Hol van a fősepton? – förmedt rá Raynardra. – Őt hívtam.

Raynard septon sajnálkozó arckifejezést öltött.

– Öszentsége engem küldött maga helyett, és utasított, közöljem felségeddel, hogy a Hét az erkölcstelenség elleni harcba vezényelte őt.

– Mi módon? Szeméremről kell prédikálnia a Selyem utcán? Azt hiszi, ha a szajháknak hirdeti az igét, azzal visszaállíthatja szüzességüket?

– Testünket Atyánk és Anyánk alakította, hogy a férfi illeszkedjék az asszonyhoz, és tisztavérű gyermekeket hozhassanak a világra – felelte Raynard. – Hitvány és bűnös dolog, ha egy nő pénzért árulja legszentebb részeit.

Az ájtatos kijelentés sokkal meggyőzőbben hangzott volna, ha a királynő nem tudja, hogy Raynard septon különleges kapcsolatokat tart fenn a Selyem utca minden bordélyában. Biztosan úgy vélte, a főveréb csiripelésének ismételtgetése sokkal kellemesebb feladat, mint a padló-súrolás.

– Nekem nem kell az álprédikációd – intette le a királynő. – A bordélyok tulajdonosai panaszkodnak, mégpedig joggal.

– Miért figyelnek az igazak a bűnösök panaszaira?

– A bűnösök töltik meg a királyi kincstárat – felelte nyersen Cersei –, és az ő garasaikból fizetem az aranyköpenyeseket, építtetem a partjainkat védő gályákat. Ezenkívül a kereskedelemre is tekintettel kell lennünk. Ha Királyvárban nem működnének bordélyok, a hajók Alkonyvölgybe vagy Óvárosba mennének. Öszentsége békét ígért nekem az utcákon. A szajhák segítenek megőrizni ezt a békét. Ha az emberek megszabadulnak tőlük, hajlamosabbak lesznek az erőszakoskodásra. Szeretném, ha öszentsége ezentúl a szentélyében prédikálna, az ő helye ott van.

A királynő Gyles nagyúr jelentésére is számított, ám helyette Pycelle nagymester jelent meg szürke arccal, és mentegetőzve közölte, hogy Rosby túlságosan legyengült, képtelen elhagyni az ágyát.

– Szomorúan mondom, de attól tartok, Gyles nagyúr hamarosan csatlakozik nemes őseihez. Az Atya ítélkezzék felette igazságosan.

Ha Rosby meghal, Mace Tyrell és a kis királyné ismét megpróbálja rámm erőltetni Kövér Garthot.

– Gyles nagyúr már évek óta *köhög*, és eddig sem halt bele – mondta a királynő. – Robert uralkodásának felét végigköhécselte, majd Joffreyét is. Ha most haldoklik, az csakis azért lehet, mert valaki a halálát akarja.

Pycelle nagymester hitetlenkedve pislogott.

– Felség... k-ki akarhatná Gyles nagyúr halálát?

– Talán az örököse. – *Vagy a kis királyné.* – Talán egy nő, akit egyszer kigúnyolt. – *Margaery és Mace és a Töviskirálynő, miért is ne? Gyles az útjukban áll.* – Egy régi ellensége. Vagy egy új. Esetleg te.

Az öregember elsápadt.

– F-felséged tréfál. Én... megtisztítottam nagyuram testét, kivéreztettem, kenőcsökkel és beöntéssel kezeltem... a füstölés hozott neki némi enyhülést, az édesálom pedig csillapította köhögését, de attól tartok, a vérrel együtt most már a tüdeje darabkáit is felköhögi.

– Akárhogy is legyen, visszamész Gyles nagyúrhoz, és közlöd vele, nem adtam engedélyt

rá, hogy meghaljon.

– Ahogy kívánod, felség. – Pycelle mereven meghajolt.

Aztán újabbak, újabbak és újabbak jöttek, és minden kérelmező unalmasabbnak bizonyult az előzőnél. Aznap este, miután végre az utolsó is távozott, ő pedig egyszerű vacsoráját fogyasztotta fia társaságában, ezt mondta neki:

– Tommen, amikor lefekvés előtt imádkozol, köszönd meg az Atyának és az Anyának, hogy még gyermek vagy. Királynak lenni nehéz dolog. Előre megmondom neked, nem fogod szeretni. Úgy csipegetnek, akár egy varjúraj. Mindegyik egy darabot akar a húsdoból.

– Igen, anyám – felelte Tommen szomorú hangon. A kis királyné biztosan beszélt neki Ser Lorasról. Ser Osmund szerint a fiú sírt is. *Fiatal még. Mire olyan idős lesz, mint Joffrey volt, el is felejtí, hogy nézett ki Loras.* – Engem nem zavarna a csipegetésük – folytatta a fia. – Elmehetnek veled mindennap, hogy tanuljak. Margaery...

– ...túl sokat beszél – vágott közbe Cersei. – Egy fél rézért boldogan kitépném a nyelvét.

– *Nem beszélhetsz így!* – kiáltott rá váratlanul Tommen, kerek kis arca elvörösödött. – Hagyd békén a nyelvét! Ne nyúlj hozzá! Én vagyok a király, nem te!

Az asszony hitetlenkedve nézett rá.

– Mit mondtál?

– Én vagyok a király. Én mondom meg, kinek tépjék ki a nyelvét, nem te. Nem hagyom, hogy bántsd Margaeryt. *Nem hagyom!* Megtiltom!

Cersei fülön fogta és az ajtóhoz vonszolta az üvöltő fiút, ahol Ser Boros örködött.

– Ser Boros, őfelsége megfélemedezett magáról. Kísérd őt a hálószobájába, azután hozd fel Pate-et. Ezúttal azt akarom, hogy Tommen korbácsolja meg a fiút. Addig folytassa, amíg a kölyök arcának mindkét fele el nem kezd vérezni. Ha őfelsége ellenáll, vagy csak egyetlen szóval is tiltakozik, szólj Qyburnnek, és vágasd ki vele Pate nyelvét, hogy őfelsége megtanulja, mi jár az engedetlenségért.

– Ahogy parancsolod – zihálta Boros, és zavartan nézett le a királyra. – Felség, kérlek kövess.

Amikor a Vörös Toronyra ráborult az éj, Jocelyn tüzet rakott a királynő kandallójában, Dorcas pedig meggyújtotta az ágy melletti gyertyákat. Cersei kinyitotta az ablakot, hogy szívjon egy kis friss levegőt, és látta, hogy a csillagokat felhőtakaró fedi.

– Sötét éjszaka jó, felség – mormolta Dorcas.

Igen, gondolta, de nem olyan sötét, mint a Szüzek Csarnokában vagy Sárkánykőn, ahol Loras Tyrell megégett és vérzik, vagy odalent a vár alatti sötétcellákban. A királynő nem tudta, miért éppen ez jutott eszébe. Elhatározta, hogy nem gondol többé Falyse-ra. *Párharc. Lehetett volna több esze is annál, mint hogy egy ilyen féleszűhöz menjen feleségül.* Stokeworth-ból hír jött, hogy Tanda úrnőt elvitte a csípőcsonttörés következményeként kapott meghülés. Stokeworth új úrnője így Féleszű Lollys lett, Ser Bronn pedig a férje. *Tanda halott, Gyles halodik. Még jó, hogy itt van nekünk Holdfiú, különben az udvar bolondok nélkül maradna.* A királynő mosolyogva hajtotta a párnára fejét. *Amikor megcsókoltam az arcát, éreztem könnyeinek sóját.*

Egy régi álmod látott három barna köpenyes lányról, egy bőrlebernyeges állú vénasszonyról és egy haláltól büzlő sátorról.

A vénasszony sátra sötét színű, magas, csúcsos alkotmány volt. Nem akart bemenni, ahogy az előző tíz alkalommal sem, de a lányok figyelték, ezért nem fordulhatott meg. Hárman voltak az álomban, akárcsak az életben. A kövér Jeyne Farman hátramaradt, ahogy mindig is tette. Csoda, hogy egyáltalán idáig eljött. Melara Hetherspoon bátrabb volt, idősebb és csinosabb a maga szeplős módján. A lányok durva szövésű köpenybe burkolózva, csuklyával a fejükön lopkodtak ki hálószobájukból, és átvágtak a küzdőtéren a vénasszony sátrához. Melara az egymás közt suttogó szolgálólányoktól hallotta, hogy a boszorkány képes megátkozni vagy szerelembe ejteni egy embert, démont idézni és megjósolni a jövőt.

A valóságban a lányok izgatottak voltak és szelesek, menet közben össze-összesúgtak; leg-

alább annyira várták a találkozást, mint amennyire féltek tőle. Az álomban minden más volt. A sátrak árnyékosabbnak tűntek, a lovagok és szolgálók pedig ködből voltak. A lányok hosszú ideig barangoltak, míg megtalálták az öregasszony sátrát. Mire odaértek, minden fáklya kialudt. Cersei figyelte a csacsogó, sugdolózó lányokat. *Menjetek vissza*, mondta nekik hasztalan. *Forduljatok meg! Nincs ott számotokra semmi érdekes.*

Tywin nagyúr lánya lépett be elsőként, őt követte Melara. Jeyne Farman óvakodott be utolsóként, és megbújt a másik két lány háta mögött, mint mindig.

A sátor belsejét megtöltötték a szagok. Fahéj és szerecsendió, vörös, fehér és fekete bors. Mandulatej és hagyma. Szegfűszeg, fenyérfű, sáfrány és más értékes, ritka fűszerek. Az egyedüli fényforrás egy baziliszkuszejet formázó, vasból öntött szénszerpenyő volt, a belőle áradó zöldes derengésben a sátor falai hidegnek, halottnak és rothadónak tűntek. Vajon a valóságban is így volt? Cersei nem tudott visszaemlékezni.

A varázslónő álmában aludt, ahogy az életben is. *Hagyjátok békén!* – kiáltotta volna legszívesebben. *Bolondok, sose ébresszetek fel egy alvó boszorkányt!* Nyelv nélkül azonban csak nézhette, ahogy a lány ledobja köpenyét, megrugdossa az ágy lábát, és így szól:

– Kelj fel, meg akarjuk tudni a jövőnket!

Amikor Maggy, a béka kinyitotta a szemét, Jeyne Farman ijedten sikkantott, és kirohant a sátorból, eltűnt az éjszakában; a dundi, félénk, butácska kis Jeyne, a kövér, tésztaképu kislány, aki minden árnyéktól megijedt. *Mégis ő volt a legbölcsebb közülünk.* Jeyne azóta is a Szépszigeten élt. Feleségül ment nemes bátyja egyik zászlóhordozójához, és vagy egy tucat gyermeket szült neki.

Az öregasszony szeme sárga volt, és valamiféle meghatározhatatlan gonoszság tükröződött benne. Lannisportban azt beszéltek, fiatal és szép volt, amikor férje visszahozta őt keletről egy rakomány fűszerrel, de a kor és a gonosz azóta rajta hagyta keze nyomát. Alacsony, tömzsi és bibircsókós vénség volt, álláról zöldes árnyalatú bőrlebernyeg lógott. Fogai hiányoztak, mellei a könyökéig lógtak. Ha az ember túl közel állt hozzá, érezhette a betegség bűzét, és amikor beszélt, szájából különös, erős, gyomorforgató levegő tört elő.

– Eriggyetek innen! – förmedt rá a lányokra reszelős suttogással.

– Jósoltatni akarunk – jelentette ki a fiatal Cersei.

– Eriggyetek! – károgta a vénasszony másodszor is.

– Azt hallottuk, látod a jövőt – mondta Melara. – Csak azt szeretnénk tudni, milyen emberhez megyünk feleségül.

– Eriggyetek! – hörögte Maggy harmadszorra.

Hallgassatok rá! – kiáltotta volna a királynő, ha lett volna nyelve. *Még van időtök elmenekülni. Fussatok, kis bolondok!*

Az aranyfürtös lány csipőre tette a kezét.

– Mondd meg nekünk a jövőt, különben beszélek atyámmal, és megkorbácsolnak engedetlenségédért!

– Kérlek! – könyörgött Melara. – Csak mutasd meg a jövőt, és már el is megyünk!

– Van itt, akinek nincs jövője – motyogta Maggy ijesztő, mély hangján. A vállára terítette köpenyét, és közelebb intette magához a lányokat. – Gyertek hát, ha nem akartok távozni. Bolondok. Gyertek csak, gyertek! Meg kell ízlelnem a véretek.

Melara elsápadt, Cersei azonban nem. Egy nőstény oroszlán nem retten meg egy békától, legyen az bármily öreg és csúf is. Hallgatnia kellett volna rá, el kellett volna rohannia. Ehelyett megfogta a tört, melyet Maggy nyújtott át neki, és végighúzta hüvelykujja begyén a görbe vaspengét. Ugyanezt tette Melarával is.

A zöldes félhomályba borult sátorban a vér inkább feketének tűnt, mint vörösnek. Maggy fogatlan szája megremegett a vércseppek láttán.

– Ide! – suttogta. – Add ide! – Amikor Cersei odanyújtotta a kezét, újszülött csecsemő puhaságú ínyével szívni kezdte belőle a vért. A királynő még most is emlékezett, milyen furcsának és hidegnek érezte a száját.

– Hármat kérdezhetsz – mondta a vénasszony a kóstoló után. – Lehet, hogy nem fognak tet-
szeni a válaszaim. Kérdezz, vagy tűnj el innen!

Menj, gondolta az álmodó királynő, *tartsd a szád, és fuss!* Ám a lány nem volt elég okos,
hogy megjedjen.

– Mikor megyek hozzá a herceghez? – kérdezte.

– Soha. Te a király asszonya leszel.

A lány arcán kétkedő grimasz jelent meg az arany fűrtök alatt. Utána még hosszú évekig
hitte, a szavak azt jelentették, hogy nem megy feleségül Rhaegarhoz, amíg apja, Aerys meg
nem hal.

– Tehát királynő leszek? – kérdezte a lány.

– Úgy van. – Maggy sárga szemében rosszindulat csillant. – Királynő leszel... míg nem jön
egy másik, fiatalabb és szebb, hogy a földre taszítson és elvegyen mindent, mi kedves szíved-
nek.

Harag suhant át a kislány arcán.

– Ha megpróbálja, a bátyám végez vele! – Akaratos gyermek volt, még itt sem torpant meg.
Maradt még *egy* kérdése, egyetlen pillantása a jövőbe. – A királynak és nekem lesznek gyer-
meink?

– Ó, igen. Hat és tíz neki, három neked.

Cersei ezt nem értette. A hüvelykujján lévő vágás lüktetett, vére a szőnyegre csepegett. *Ho-
gyan lehetséges ez?* – akarta kérdezni, de elfogytak a kérdései.

A vénasszony azonban még nem végzett vele.

– Aranyból lesz koronájuk, s aranyból lesz halotti leplük is. És amikor könnyeidben fuldo-
kolsz, a *valonquar* a sápadt kis nyakad köré fonja ujjait, és kiszorítja belőled az életet.

– Mi az a *valonquar*? Valami szörnyeteg? – Az aranyhajú lánynak nem tetszett ez a jóslat.
– Hazudós, csúf varangy vagy, egy vén, bűzös vadember, és egy szavadat sem hiszem! Gyere,
Melara! Nem éri végighallgatni!

– Nekem is van három kérdésem! – makacskodott a barátnője, és amikor Cersei beleka-
paszkodott a karjába, egy rántással kitépte magát szorításából, és visszafordult a vénasszony-
hoz.

– Feleségül megyek Jaime-hez? – szakadt ki belőle a kérdés.

Ostoba lány – a királynő még most is dühös volt. *Jaime a létezéséről sem tudott.* Bátyja
életét akkoriban kizárólag a kardok, a kutyák és a lovak töltötték ki... és persze ő, az ikertestvé-
re.

– Sem hozzá, sem más férfihoz – mondta Maggy. – Férgék veszik el szüzességed. A halá-
lod van itt ma éjjel, gyermek. Érzed a leheletét? Nagyon közel jár.

– Nem érzünk mást, csak a te bűzödöt! – csattant fel Cersei. Az asztalon, a könyöke mellett
egy sűrű folyadékkal teli korsó állt. Felkapta és az öregasszony szeme közé vágta. Az életben a
boszorkány valamilyen különös, idegen nyelven átkokat szórt rájuk, az álomban azonban elol-
vadt, szürke füstcsíkokká vált az arca, míg nem maradt belőle más, csak egy ferde, sárga
szempár – a halál szeme.

A valonquar a nyakad köré fonja az ujjait, visszhangoztak a szavak a királynő fejében, de a
hang nem az öregasszonyé volt. A kezek kiemelkedtek az álmködből, és torkon ragadták;
vastag, erős kezek. Fölöttük pedig ott lebegett az arc, és felemás szemével őt bámulta. *Nem!* –
próbálta kiáltani a királynő, de a törpe ujjai a nyakába mélyedtek, belefojtották tiltakozását.
Hasztalan rúgkapált és sikoltozott. Hamarosan olyan hang jött ki a torkán, mint korábban a fi-
ának; hátborzongató szörcsögés, amely Joff utolsó lélegzetvétélét jelentette ezen a világon.

Levegő után kapkodva ébredt a sötétben, lepedője a nyaka köré tekeredett. Cersei olyan he-
vesen tépte le magáról, hogy a szövet elszakadt, és hevesen zihálva ült fel az ágyán. *Egy álom*,
próbálta megnyugtatni magát, *csupán egy régi álom és egy összegubancolódott ágynemű, eny-
nyi az egész.*

Taena ismét a kis királynéval töltötte az éjszakát, ezért Dorcas aludt mellette. A királynő durván megrázta a lány vállát.

– Kelj fel, és kerítsd elő Pycelle-t! Ha jól sejtem, Gyles nagyúr mellett találod. Azonnal hívd ide! – Dorcas félálomban kászálódott ki az ágyból, és botorkált át a szobán a ruháihoz. Mezítelen talpa halkán surrogott a szőnyegen.

Mintha egy évszázad telt volna el, mire Pycelle nagymester csoszogó léptekkel megérkezett. Lehajtott fejjel megállt királynője előtt, álomtól elnehezült szemmel pislogott, és megpróbálta magába fojtani ásítását. Úgy tűnt, mintha tokás nyakában lógó, vastag mesterlancának súlya bármelyik pillanatban a földre kényszeríthetné. Pycelle Cersei emlékezetében mindig is öreg ember volt, ám egy időben igencsak lenyűgöző látványt nyújtott díszes öltözékével, túláradó udvariasságával. Sűrű, fehér szakáll a bölcsesség légkörét kölcsönözte neki. Tyrion azonban leborotválta a szakállát, és a helyére nőtt ritkás, kusza szőrcsomók nem sokat rejtettek el a megereszkedett áll alatti laza, rózsaszín bőrlebernyegekből. *Ez nem férfi*, gondolta Cersei, *csupán ami megmaradt belőle. A sötétcellák megfosztották minden maradék erejétől. A cellák, és persze az Ördögfióka pengéje.*

– Milyen idős vagy? – kérdezte váratlanul a királynő.

– Négy és nyolcvan, felség, szolgálatodra.

– Jobban örülnék egy fiatalabb embernek.

A nagymester nyelve kivillant, végignyalta kiszáradt ajkát.

– Mindössze kettő és negyven voltam, amikor a Tanács kijelölt. Kaethet nyolcvanévesen választották meg, Ellendor pedig a kilencvenhez közeledett. A hivattal járó felelősség alatt összeroppantak, és egy éven belül mindketten távoztak az élők sorából. Utánuk következett Merion, alig hat és hatvan esztendősen, de elvitte a meghülés, miközben Királyvár felé tartott. Aegon király azután egy fiatalabb embert kért a Fellegvártól. Ő volt az első király, akit szolgáltam.

És Tommen lesz az utolsó.

– Szükségem volna valami italra, ami segít elaludni.

– Egy pohárka bor lefekvés előtt gyakran seg...

– *Iszom* bort, te féleszű kretén! Valami erősebbre van szükségem. Valamire, amitől nem fogok álmodni.

– Felséged... felséged nem akar álmodni?

– Nem ezt mondom éppen? A füled is ugyanolyan béna, mint a farkad? Tudsz nekem keverni ilyen italt, vagy utasítsam Qyburn nagyurat, hogy javítsa ki újabb hibádat?

– Ne! Nem szükséges bevonnai azt a... bevonnai Qyburnt. Álomtalan alvás, értem. Megkapod az italdodat.

– Helyes! Távozhatsz. – Amikor azonban a mester elindult az ajtó felé, utána szólott. – Még valami. Mit tanítanak a Fellegvárban a próféciaikkal kapcsolatosan? Lehetséges előre látni a jövőt?

Az öregember habozott. Ráncos kezével a melléhez nyúlt, mintha nem létező szakállát akarná megsimogatni.

– Hogy lehetséges-e előre látni a jövőt? – ismételte. – Talán. Az ősi könyvek említenek bizonyos varázslatokat... de felségednek inkább úgy kéne feltennie a kérdést: *tanácsos-e* előre látnunk a jövőt? Erre pedig az a válaszom, hogy nem. Bizonyos ajtók jobb ha csukva maradnak.

– Gondoskodj róla, hogy az enyém is csukva legyen távozásod után. – Tudhatta volna, hogy ugyanolyan hasznavehetetlen választ kap tőle, amilyen ő maga is volt.

Másnap Tommennel reggelizett. A fiú sokkal visszafogottabban viselkedett; úgy tűnt, Pate megfegyvelmezése elérte célját. Tükörtojást ettek piritóssal, sült szalonnát, és a legutóbbi dorne-i hajóval érkezett vérnarancsot. Fiát főként a macskái kötötték le. Ahogy figyelte a lába körül sertepertelő cicákat, Cersei egy kicsit jobban érezte magát. *Amíg élek, Tomment nem érheti bántódás.* Képes lett volna megölni Westeros nagyurainak felét és az összes közembert, ha

ezzel megőrizheti fia biztonságát.

– Menj Jocelynnel – mondta Tommennek evés után. Aztán Qyburnért küldetett. – Falyse úrnő még él?

– Igen. Talán nem túl nagy... kényelemben, de él.

– Értem. – Cersei egy pillanatra gondolkodott. – Ez a Bronn... nem tetszik a gondolat, hogy egy ellenségem ilyen közel van hozzám. Az összes hatalma Lollystól ered. Ha esetleg a növé-rét...

– Attól tartok, Falyse úrnő nem képes többé ellátni az uralkodói feladatokat Stokeworthban. Igazság szerint enni sem nagyon tud egyedül. Örömmel jelenthetem, hogy sok mindent sikerült kiszedni belőle, ám ennek meg kellett fizetni az árát. Remélem, nem értelmeztem félre felsé-ged utasításait.

– Nem. – Bármit tervezett is, elkésett vele. Nem sok értelmét látta ezen rágódni. *Jobb, ha meghal, gondolta magában. A férje nélkül egyébként sem akarna élni. Akármilyen ostoba fa-jankó volt is, szemlátomást kedvelte.* – Van még valami. Múlt éjjel szörnyű rémálmom volt.

– Időnként mindenkivel megtörténik.

– Az álom egy boszorkánnyal kapcsolatos, akit gyermekkoromban meglátogattam.

– Erdei boszorkány volt? Többnyire ártalmatlan teremtmények. Ismerik valamennyire a gyógynövények tudományát, értenek egy kicsit a bábáskodáshoz, de egyébként...

– Ő több volt ennél. Fél Lannisport hozzá járt talizmánokért és italokért. Egy jelentéktelen nemes anyja volt, egy módos kereskedőé, akit nagyatyám emelt nemesi sorba. Ennek a nemes-nek az apja talált rá valahol keleten, az egyik kereskedőútján. Némelyek szerint bűbájt bocsá-tott rá, bár valószínű, hogy a lába közötti bűbájnál többre nem volt szüksége. Azt beszéltek, nem mindig festett olyan ijesztően. Nem emlékszem a nevére, valamilyen hosszú, keleti név volt. A köznép Maggynek nevezte.

– *Maegi?*

– Ti így hívjátok? A vénasszony kiszívott egy csepp vért az ujjadból, és megmondta a jö-vőt.

– A vérmágia a boszorkányság legsötétebb fajtája. Egyesek szerint a legerősebb is.

Cersei erről nem akart hallani.

– Ez a *maegi* mondott bizonyos próféciaikat. Először csak nevettem rajta, de... megjósolta az egyik társalkodóhölgyem halálát. A jóslat idején a lány egy és tízéves volt, egészséges, akár egy fiatal csikó, és biztonságban élt a Hegyen. Mégis, nem sokkal később beleesett egy kútba, és megfulladt. – Melara könyörgött neki, hogy soha senkinek ne mondja el, amit aznap éjjel a *maegi* sátrában hallottak. *Ha soha nem beszélünk róla, hamarosan elfelejtjük, és aztán már csak egy rossz álmoknak fog tűnni,* mondta Melara. *A rossz álmok soha nem válnak valóra.* Olyan fiatalok voltak mindketten, hogy ez szinte már bölcs ötletnek hangzott.

– Még mindig gyászolod gyermekkori barátnődet? – kérdezte Qyburn. – Ez nem hagy nyu-godni, felség?

– Melarát? Nem, arra sem nagyon emlékszem, hogyan nézett ki. Egyszerűen csak... a *maegi* tudta, hány gyermekem lesz, és tudott Robert fattyairól is. Tudott róluk már évekkel azelőtt, hogy az első megfogant volna. Megígérte nekem, hogy királynő leszek, de azt is mondta, jön majd egy másik királynő... *fiatalabb és szebb,* ezt mondta. Egy másik királynő, aki elvesz tő-lem mindent, ami kedves nekem.

– És szeretnéd megakadályozni, hogy ez a prófécia beteljesüljön?

Jobban, mint bármit, gondolta.

– *Meg lehet egyáltalán akadályozni?*

– Ó, természetesen. Nem is kétséges.

– Hogyan?

– Azt hiszem, ezt felséged is tudja.

Valóban tudta. *Mindvégig tudtam,* gondolta. *Már ott, a sátorban is.* „*Ha megpróbálja, a bátyám végez vele.*”

Egy dolog volt azonban tudni, mi a teendő; a végrehajtás módjának kitalálása már más lapra tartozott. Jaime-re nem támaszkodhat többé. Legjobb lenne egy hirtelen betegség, de az istenek ritkán bizonyultak ilyen engedelmesnek. *Akkor hogyan? Egy kés, egy párna, egy kupa szívátok?* Mindegyik megoldás újabb problémákat vetne fel. Amikor egy öregember álmában elhalálozik, senki nem törődik vele, de ha egy hat és tíz éves lányt találnak holtan az ágyban, az bizonyosan kellemetlen kérdéseket von maga után. Emellett Margaery soha nem aludt egyedül. Még most, Ser Loras haláltusája közepette is kardok vigyáztak rá éjjel-nappal.

A kardok viszont kétélű fegyverek. Az őt őrző embereket is fel lehet használni ellene. A bizonyítéknak azonban olyan meggyőzőnek kellett lennie, hogy Margaery saját atyjának se maradjon más választása, mint beleegyezni a kivégzésébe. Nem lesz könnyű. A szeretői nem valószínű hogy vallanak, mert tudják, hogy a lány fejével együtt az övék is gurulni fog. Kivéve, ha...

A királynő másnap találkozott Osmund Feketeüsttel az udvaron, ahol vívást gyakorolt az egyik Redwyne ikerrel. Hogy melyikkel, azt képtelen lett volna megmondani; soha nem tudta megkülönböztetni őket egymástól. Egy ideig figyelte a vívókat, azután félrehívta Ser Osmundot.

– Gyere, sétálj velem egyet, és mondd meg az igazat! Nem akarok üres hencegést arról, hogy egy Feketeüst bármely másik lovagnál háromszor többet ér. Sok múlik a válaszodon. A testvéredről, Osneyről van szó. Mennyire jó kardforgató?

– Jó. Te is láhattad. Nem olyan képzett, mint Osfryd vagy én, de hamar elintézi az ellenfeleit.

– Ha úgy alakulna, le tudná győzni Ser Boros Blountot?

– Pocakos Borost? – kuncogott Ser Osmund. – Hány éves is, negyven? Ötven? Állandóan félrészeg, de még józanul is kövér. Ha volt is valaha kedve a harchoz, már rég elvesztette. Igen, felség, ha meg akarod ölni Ser Borost, Osney könnyedén elintézi. De miért? Boros áru-lást követett el?

– Nem – felelte Cersei. *Osney viszont igen.*

BRIENNE

Az első holttestre az útkereszteződéstől egy mérföldnyire bukkantak rá.

A tetem egy halott fa egyik ágán himbálózott, a megfeketedett törzs még mindig magán hordozta az életét kioltó villámcsapás okozta hegeket. A fekete varjak már kikezdték a hulla arcát, a farkasok pedig a földről könnyebben elérhető lábszárból lakmároztak. Térd alatt csupán csontok és rongyok maradtak meg belőle... valamint egy félig sárral és földdel borított, alaposan megrágott cipő.

– Mi van a szájában? – kérdezte Podrick.

Brienne-nek meg kellett acéloznia magát, hogy oda tudjon nézni. A halott arca kísértetiesen zöldesszürke volt, felpuffadt szája nyitva állt. Valaki egy éles, fehér követ dugott a fogai közé. Követ, vagy pedig...

– Só – mondta Meribald septon.

Ötven lépéssel távolabb újabb holttestet találtak. A dögevők ezt már leszakították a fáról; a tetem a földön hevert kiterítve, a mellette magasodó szil egyik ágára hurkolt kötél alatt. Brienne talán észre sem vette volna, úgy lovagol el mellette, ha Kutya nem szagolja ki, és nem üget be a bozótosba, hogy közelebből is megszemlélje.

– Mit találtál nekünk, Kutya? – Ser Hyle szállt a lováról, követte az állatot, és hamarosan egy fél sisakkal a kezében bukkant elő. A halott koponyája még benne volt, néhány fereggel és bogárral osztozott a helyen. – Jó sisak – állapította meg. – És nincs is nagyon behorpadva, bár az oroszlán elvesztette a fejét. Pod, nem akarsz egy sisakot?

– Azt nem. Tele van férgekkel.

– A férgeket ki lehet mosni, kölyök. Olyan kényes vagy, akár egy fehércseléd.

Brienne a lovagra sandított.

– Túl nagy a fejére.

– Majd belenő.

– Nem kell – közölte újra Podrick.

Ser Hyle megvonta a vállát, és visszadobta a sisakot az aljnövényzetbe, oroszlános címerrel és minden egyébvel együtt. Kutya vakkantott, és a fa tövében felemelte a hátsó lábát.

Ezután már ritkán tehettek meg úgy száz lépést, hogy ne botlottak volna halottakba. Kőrisek és égerek, bükkök és nyirek, vörösfenyők és szilek, öreg, deres fűzek és méltóságteljes gesztenyék ágain himbálóztak. Mindegyiknek kenderkötélből font hurok szorult a nyakára, a szájukba pedig sót tömtek. Néhányan kék, szürke vagy bíbor köpenyt viseltek, bár az eső és a nap oly mértékben kifakította a ruhadarabokat, hogy egyik színt alig lehetett megkülönböztetni a másiktól. Mások címert hordtak a mellükön. Brienne fejszéket, nyílveszőket látott, valamint néhány lazacot, egy fenyőfát, egy tölgylevelet, méheket, egy kakast, egy vaddisznófejet, fél tucát szigonyt. *Csellengők*, ismerte fel, *tucatnyi hadsereg alja, a nagyurak hátrahagyott hulladéka*.

Némelyik halott kopasz volt, mások szakállasak, voltak köztük fiatalok és öregek, alacsonyok és magasak, kövérek és soványak. A halálba dermedve, rothadó és feregrágtá arccal mindannyian hasonlóképpen festettek. *A bitón minden ember testvér*. Brienne ezt egy könyvben olvasta, de arra már nem emlékezett, hogy melyikben.

Végül Hyle Hunt öntötte szavakba a mindannyiuk fejében kavargó gondolatokat.

– Ezek az emberek támadták meg Sóaknát.

– Az Atya ítélkezzen felettük szigorúan – dünnyögte Meribald, aki barátjaként ismerte a te-

lepülés idős septonját.

Hogy kik voltak, az Brienne-t közel sem érdekelte annyira, mint az, hogy ki lógatta fel őket. A kötél állítólag Beric Dondarrion és törvényenkívüliekből álló csapatának kedvelt kivégzési módszere volt. Ha így van, az úgynevezett villámúr sem lehet messze.

Kutya elvakkantotta magát, mire Meribald septon gondterhelten körülnézett.

– Mehetnének egy kicsit gyorsabban? A nap nemsoká' lenyugszik, s a holtak nem jó hálótársak. Ezek még életükben is sötét és veszélyes alakok voltak; kétlem, hogy a halál sokat javított volna rajtuk.

– Nem értek egyet – mondta Ser Hyle. – Pontosan az ilyen fickóknak tesz jót a halál.

Ennek ellenére megsarkantyúzta a lovát, és a csapat szaporábban léptetett tovább.

A fák nemsokára ritkulni kezdtek, a holtak azonban nem. Az erdő sár borította mezőknek adta át a helyét, a faágak pedig bitófáknak. A holttestekről felhőkben emelkedtek fel a méltatlankodva károgó varjak, amikor az utazók közel értek, hogy aztán elhaladásuk után újra visszatelepdedjenek lakomájukra. *Gonosz emberek voltak*, emlékeztette magát Brienne, a látvány mégis elszomorította. Kényszerítette magát, hogy mindegyik halottat megnézzék, ismerős arckokat keresve. Néhányat mintha felismert volna Harrenhalból, de állapotuk miatt nem lehetett biztos a dolgában. Egyiken sem volt kutyafejes sisak, bár néhányan viseltek fejbédőt. A legtöbbjüket akasztás előtt megfosztották fegyverüktől, páncéljuktól és csizmájuktól.

Amikor Podrick megkérdezte, mi a neve a fogadónak, ahol az éjszakát fogják tölteni, Meribald septon lelkesen válaszolt, hogy ezzel is elterelje figyelmét az út mentén sorakozó komor őrszemekről.

– Régi Fogadó, sokan így hívják. Sok száz éven keresztül állt itt egy fogadó, bár a mostanit a királyi utat építő I. Jaehaerys király uralkodásának idején húzták fel. Jaehaerys és királynője állítólag itt szálltak meg utazásaik során. Az ő tiszteletükre egy ideig Két Koronának hívták, amíg az egyik tulajdonos fel nem építtetett egy harangtornyot, és át nem keresztelte Harangozó Fogadóra. Később egy Hosszú Jon Heddle nevű, megnyomorodott lovag birtokába került, aki a kovácmesterséget választotta, amikor kiöregedett a harcból. Kovácsolt egy új cégért, egy háromfejű sárkányt fekete vasból, és felakasztotta egy póznára. A szörnyeteg olyan nagyra sikeredett, hogy tucatnyi darabból kellett összeraknia, a lemezeket kötelekkel és drótokkal rögzítette egymáshoz. Amikor fúj a szél, hangosan zörgött és csörömpölt az egész alkotmány, ezért a fogadót hamarosan már csak Csattogó Sárkány néven emlegették.

– Még mindig kint van a sárkányos cégér? – tudakolta Podrick.

– Nincs – felelte Meribald septon. – Amikor a kovács fia megöregedett, Negyedik Aegon egyik fattyú fia felkelést szított törvényes bátyja ellen, és címerül a fekete sárkányt választotta. Ez a vidék akkoriban Darry nagyúrhoz tartozott, aki a király hű szolgájának számított. A fekete sárkányos cégér haragra gerjesztette, ezért levágatta a póznáról, darabokra szedette, és bedobatta a folyóba. Az egyik sárkányfej a Csendes-szigeten vetődött partra évekkel később, bár addigra vörössé vált a rozsdától. A fogadós soha nem akasztott ki másik cégért, így az emberek elfelejtették a sárkányt, és elkezdték Folyami Fogadónak hívni a helyet. Akkoriban a Trident még a hátsó ajtónál folyt, és a szobák fele a folyó fölé épült. Azt beszélnek, a vendégek az ablakból horgászhattak pisztrángra. Létesített ott egy kis kompikötőt is, hogy az utazók át tudjanak kelni Harroway nagyúr városába és Fehérfalba.

– Dél felől hagytuk magunk mögött a Tridentet, majd északra és nyugatra lovagoltunk... nem a folyó felé, hanem egyre távolodva tőle.

– Igen, hölgyem – bólintott a septon. – A folyó helyet változtatott, mintegy hetven esztendővel ezelőtt. Vagy inkább nyolcvan? Akkor történt, amikor Masha Heddle nagyapja vezette a fogadót. Tőle hallottam a történetet. Kedves asszony, szereti a savanyúlevelet és a mézes süteményt. Amikor nem volt szobája számomra, mindig hagyta, hogy a kandalló mellett aludjak, és soha nem bocsátott utamra kenyér, sajt és néhány szárazsütemény nélkül.

– Még mindig ő a fogadós? – kérdezte Podrick.

– Nem. Az oroslánok felakasztották. Miután továbbálltak, az egyik unokaöccse állítólag

megpróbálta újra megnyitni a fogadót, de a háború miatt túlságosan veszélyessé váltak az utak az egyszerű emberek számára, ezért alig érkeztek vendégek. Szajhákat hozatott, de még ez sem segített rajta. Úgy hallottam, valami nemes őt is felkoncolta.

Ser Hyle kelleetlenül elfintorodott.

– Sosem gondoltam volna, hogy ilyen átkozottul veszélyes fenntartani egy fogadót.

– Egyszerű embernek lenni veszélyes, amikor a nagyurak a trónok játékát játsszák – mondta Meribald septon. – Nem így van, Kutya? – Kutya egyetértően vakkantott.

– Van most valamilyen neve a fogadónak? – folytatta a kérdezősködést Podrick.

– A környékbeliek egyszerűen csak keresztúti fogadónak nevezik. Az Idős Testvér azt mondta nekem, Masha Heddle két unokahúga ismét megnyitotta a helyet. – Felemelte a botját. – Ha az istenek kegyesek hozzánk, a füst az akasztott ember mögött már a fogadó kéményéből száll fel.

– Elnevezhetnék Bitófa Fogadónak – jegyezte meg Ser Hyle.

Akárhogy hívták is, a fogadó hatalmas épület volt, három szinttel emelkedett a sár borította utak fölé. Falai, tornyai és kéményei tiszta, fehér kövekből épültek, sápadtan és kísértetiesen világítottak az égbolt sötéte előtt. A déli szárnyat nehéz facölöpökre építették egy gyomokkal és barnára száradt füvel borított, egyenetlen, megsüllyedt földdarab fölé. Az északi oldalhoz egy zsúptetős istálló és egy harangtorony csatlakozott. A fogadót töredezett, fehér kövekből rakott, mohával benőtt, alacsony fal vette körül.

Legalább nem gyújtották fel. Sóaknánál csupán halállal és pusztulással találkoztak. Mire Brienne és társai átkeltek a Csendes-szigetről, a túlélők elmenekültek, a holtakat átadták a földnek, ám a település teteme ott maradt, hamuszürkén és temetetlenül. A levegőben még mindig füstszag terjengett, és az odafent keringő sirályok vijjogása szinte emberinek hatott, mintha elveszett gyermekek jajongtak volna. Még a vár is magányosnak és elhagyatottnak tűnt. A körülötte elterülő város hamvainak szürkéjét idéző, négyszögletes erőd a kikötőre nézett, és magas fal vette körül. Amikor Brienne és a többiek levezették lovaikat a kompról, kapuja zárva volt, a mellvéden néhány zászló kivételével semmi nem mozdult. Kutya negyed órán keresztül ugatott, Meribald septon pedig ugyanennyi ideig verte botjával a főkaput, mire megjelent a fejük felett egy nő, hogy szándékaik felől tudakozódjon.

Addigra a komp elment, és szemerkélni kezdett az eső.

– Felszentelt septon vagyok, nemes hölgyem – kiáltotta Meribald –, ezek az emberek pedig tisztességes utazók. Menedéket keresünk az eső elől, s helyet a tüzed mellett egy éjszakára.

Az asszonyt azonban nem hatotta meg udvarias kérése.

– A legközelebbi fogadó nyugatra van, az útkereszteződésnél – mondta. – Nem akarunk itt idegeneket látni, eriggyetek innen!

Miután eltűnt, sem Meribald imái, sem Kutya ugatása, sem Ser Hyle átkai nem csalogatták vissza többé. Végül kénytelenek voltak az erdőben, ágakból font menedékek alatt tölteni az éjszakát.

A fogadónál azonban már mutatkoztak az élet jelei. Mielőtt elérték volna a kaput, Brienne meghallotta a hangot: egy kalapács távoli, szabályos puffanásait. Fémes csengése volt.

– Egy kovácsműhely – mondta Ser Hyle. – Vagy szereztek egy kovácsot, vagy az öreg fogadós szelleme készít újabb vassárkányt. – Sarkantyúit lova vékonyába vájta. – Remélem, szellemszakácsuk is akad odabent. Egy ropogósra sült csirke rögtön helyrebillentené a világot.

A fogadó udvarát beborító barna sártenger magába szippantotta a lovak patáit. Az acél csilingelése itt már jóval hangosabbá vált, és Brienne az istálló túlsó végénél, egy törött kerekű ökrös szekér mögött megpillantotta a műhely vörös izzását. Az istállóban lovakat látott, és az udvar fölé magasodó, viharvert akasztófa rozsdás láncán egy fiúcska hintázott. A fogadó tornácáról négy lány figyelte a mutatványt. A legfiatalabb alig két éves lehetett, és teljesen ruhátlan volt. A legidősebb, egy nyolc-tíz éves lány védőn ölelte át a kicsit.

– Lányok – szólt oda nekik Ser Hyle –, hívjátok ide anyátokat!

A fiú leugrott a láncról, és elnyargalt az istálló felé. A négy lány nyugtalan mocorgással vá-

rakozott tovább. Néhány pillanatnyi csend után egyikük megszólalt:

– Nekünk nincs anyánk.

– Nekem volt, de megölték – tette hozzá a másik.

A legidősebb előrébb lépett, szoknyája mögé tolva a kicsit.

– Kik vagytok? – kérdezte.

– Szállást kereső, becsületes utazók. Az én nevem Brienne, ő pedig Meribald septon, akit jól ismernek az egész folyóvidéken. A fiú a fegyverhordozóm, Podrick Payne, a lovag Ser Hyle Hunt.

A kalapálás hirtelen elhallgatott. A lány a tornácról gyanakodva mérte végig a jövevényeket, ahogy arra csak egy tízéves gyermek képes.

– Fűz vagyok. Akartok ágyat?

– Ágyat, sört és meleg ételt, amivel megtölthetjük a gyomrunkat. – Ser Hyle Hunt leszállt a lováról. – Te vagy most a fogadós?

A lány a fejét rázta.

– A nővérem, Jeyne, de ő most nincs itt. Csak lóhúst tudok adni. Ha kurvákért jöttetek, azok nincsenek, a nővérem elzavarta őket. Ágyaink viszont vannak. Némelyik tollas derékaljjal, de a legtöbb csak szalmával.

– És ha jól sejtem, rengeteg bolhával – dörmögte Ser Hyle.

– Van pénzetek fizetni? Ezüstötök?

– Ezüst? – nevetett Ser Hyle. – Egyetlen éjszakáért és egy ló combjáért? Ki akarsz rabolni minket, gyermek?

– Egy ezüstöt kérünk, különben alhattok az erdőben, a halott emberek mellett. – Fűz a számar hátára kötözött csomagokra és zsákokra pillantott. – Az ott élelem? Honnan szereztétek?

– Szüztóból – felelte Meribald. Kutya vakkantott.

– Minden vendéget így kikérdezel? – érdeklődött Ser Hyle.

– Nincs túl sok vendégünk. Nem úgy, mint a háború előtt. Manapság csak verebeket találni az utakon, vagy még rosszabbakat.

– Rosszabbakat? – kérdezte Brienne.

– Tolvajokat – szólalt meg egy fiúhang az istálló irányából. – Rablókat.

Brienne hátrafordult, és megpillantott egy kísértetet.

Renly. Egy szívére mért pörölycsapás fele ekkora erővel sem hatott volna rá.

– Nagyuram? – nyögte.

– Nagyúr? – A fiú hátrasöpört egy szemébe lógó, fekete hajtincset. – Én csak egy egyszerű kovács vagyok.

Ez nem Renly, jött rá Brienne. Renly halott. Renly a karomban halt meg huszonegy évesen. Ez csak egy fiú. Egy fiú, aki ugyanúgy néz ki, mint Renly, amikor első alkalommal Tarthba érkezett. *Nem, fiatalabb. Az álla kerekesebb, a szemöldöke sűrűbb.* Renly karcsú volt és inas, ez a fiú pedig a kovácsokra jellemző széles vállal és erős jobb karral rendelkezett. Hosszú bőrkötényt viselt, de az alatt csupasz volt a melle. Arcát és állát sötét borosta borította, sűrű, fekete haja jóval a füle alá ért. Renly király haja ugyanilyen szénfekete volt, de ő mindig gondosan megmosta, kifésülte és összefogta. Néha rövidre vágatta, vagy éppen hagyta a válláig nőni, esetleg aranszalaggal rögzítette a tarkóján, de soha nem hagyta gubancosan, verejtéktől lucskosan. És bár a kölyök is ugyanolyan mélykék szempárt mondhatott magának, Renlyében állandóan hívogató melegség, nevetés bujkált, miközben a fiúéban csak haragot és gyanakvást látott.

Meribald septon is észrevette.

– Nem akarunk bántani titeket, kölyök. Amikor Masha Heddle vezette ezt a fogadót mindig volt számomra egy mézes süteménye. Néha még ágyat is adott, ha a fogadó nem volt tele.

– Ő már halott – mondta a fiú. – Az oroszlánok felakasztották.

– Errefelé mintha az akasztás volna a kedvenc időtöltés – morogta Ser Hyle Hunt – Tán veszek itt egy földet, kendert ültetek, kötelek verek, és meggazdagszom az eladásából.

– Ezek a gyermekek – fordult Brienne Fűzhöz. – A... testvéreid? Rokonaid vagy hozzátartozóid?

– Nem. – Fűz csak bámult rá, és Brienne jól ismerte ezt a nézést. – Ők csak... nem is tudom. A verebek hozzák őket néha. Mások maguktól találnak ide. Ha asszony vagy miért öltözöl férfiként?

Meribald septon válaszolt:

– Brienne úrnő harcos szűz, aki küldetésben jár. Most azonban csupán egy száraz ágyra és meleg tűzre volna szüksége, ahogy mindönknek. Öreg csontjaim azt súgják, újra esni fog, méghozzá nemsokára. Van szobátok számunkra?

– Nincs! – vágta rá a kovácsfiú.

– Van – felelte a Fűz nevű lány.

Egymásra néztek, és a lány indulatosan toppantott.

– *Ételt* hoztak, Gendry! A kicsik éhesek! – Fütttyentett, és mintegy varázsütésre újabb gyermekek jelentek meg; rongyos, ápolatlan fiúk másztak elő a tornác alól, az udvarra néző ablakokból pedig szégyenlős lánykák leskelődtek kifelé. Néhányan megtöltött, felhúzott számszeriját szorongattak.

– Lehetne esetleg Számszerij Fogadónak hívni – javasolta halkán Ser Hyle.

Az Árvák Fogadója találóbb lenne, gondolta Brienne.

– Nyúl, segíts nekik ellátni a lovakat – szólta Fűz az egyik fiúnak. – Will, tedd le azt a követ, nem akarnak bántani minket. Kóró, Kobak, hozzatok fát a tűzre. Krajcár Jon, segíts a septonnak a csomagokkal. Addig én megmutatom nekik szobákat.

Végül három egymás melletti szobát kaptak, mindegyikben volt tollas derékalj, éjjeliedény és ablak. Brienne szobájához még kályha is tartozott. Fizetett a gyerekeknek még néhány rezet, hogy hozzanak fát.

– Alhatok a szobádban, vagy menjek Ser Hyle-hoz? – kérdezte Podrick, amikor Brienne kinyitotta a zsalukat.

– Ez már nem a Csendes-sziget – felelte a lány. – Velem maradhatsz. – Úgy tervezte, másnap reggel kétfelé válnak. Meribald septon Nutten, Folyókanyar és Harroway nagyúr városa felé veszi az irányt, de Brienne szerint nem lett volna értelme tovább követni őt. Társaságnak ott lesz neki Kutya, és az Idős Testvér meggyőzte arról, hogy Sansa Starkot nem fogja megtalálni a Trident mentén. – Fel akarok kelni még napkelte előtt, amíg Ser Hyle alszik. – Brienne nem bocsátott meg neki Égikertért... és mint ő maga is mondta, Huntot semmiféle eskü nem kötötte Sansával kapcsolatban.

– Hová megyünk, ser... úgy értem, úrnőm?

Brienne még nem állt készen a válasszal. A szó szoros értelmében keresztúthoz érkeztek; arra a helyre, ahol a királyi út, a folyami út és a hegyi út találkozott. A hegyi út elvezeti őket keletre, a hegyeken keresztül Arryn völgyébe, ahol egészen haláláig Sansa úrnő nagynénje uralkodott. A folyami út nyugatra visz, követi a Vörös ág kanyarulatát Zúgóba, Sansa nagybátyjához, aki még élt, de várát ostromgyűrű vette körül. Vagy követhetik a királyi utat északra, el az Ikrek mellett, keresztül a Nyak lápvidékén és ingóványain. Ha sikerül átjutniuk a Cailin-árkon és őrzőin – bárkik legyenek is azok jelenleg –, a királyi utat követve eljuthatnak egészen Deresig.

Vagy fordulhatok délnek a királyi úton, gondolta Brienne. *Visszamehetnék Királyvárba, hogy elismerjem kudarcomat Jaime-nek, visszaadjam a kardját, és találjak egy hajót, amelyik hazavisz Tarthba, ahogy az Idős Testvér is tanácsolta.* A gondolat keserűséggel töltötte el, egy része mégis vágyott Esthajnal és apja után, miközben egy másik azon morfondírozott, vajon Jaime megvigasztalná-e, ha kisírná magát a vállán. Elvégre minden férfi erre vágyott, nem? Elesett, gyámoltalan nőkre, akiket megvigasztalhatnak.

– Ser? Úrnőm? Azt kérdeztem, hová megyünk?

– Le az ivóba, vacsorázni.

Az alsó helyiséget addigra megtöltötték a gyermekek. Brienne megpróbálta összeszámolni

őket, ám azok egy pillanatra sem maradtak nyugton, ezért volt, akit kétszer vagy háromszor is számolt, másokat pedig egyszer sem, míg végül feladta. Három hosszú sorba rendezték az asztalokat, és az idősebb fiúk padokat hoztak hátulról. Az *idősebb* itt a tíz-tizenkét éveseket jelentette. Gendry állt legközelebb a férfikorhoz, ám az utasításokat Fűz kiabálta, mintha ő lenne a királynő a kastélyban, a többiek pedig egyszerű szolgálók.

Ha nemesi vér folyna az ereiben, a parancsnoklás természetes volna számára, ahogy a többieknek is a tiszteletadás. Brienne elgondolkodott rajta, hogy a lány talán több, mint aminek látszik. Túlságosan egyszerű és fiatal volt ahhoz, hogy Sansa Stark legyen, azonban pont a megfelelő korban járt ahhoz, hogy a húga lehessen, és Catelyn úrnő is azt állította, hogy Aryából hiányzik nővére szépsége. *Barna haj, barna szem, vézna test... lehetséges volna? Arya Stark haja barna volt, erre jól emlékezett, de a szeme színét nem tudta megjegyezni. Barna és barna? Lehetséges, hogy mégsem veszett oda Sóaknában?*

Odakint elhalványultak a nappal utolsó fényei. Az épület belsejében Fűz meggyújtott négy faggyúgyertyát, és utasította a lányokat, hogy folyamatosan táplálják a kandalló tüzét. A fiúk segítettek Podrick Payne-nek lemáhlázni a szamarat, és behordták az udvarról a sózott halat, az ürühúst, a zöldségeket, a mogyorót és a sajthengereket, miközben Meribald septon befészkelte magát a konyhába, és átvette a parancsnokságot a zabkása elkészítése felett.

– Sajnos elfogyott a narancsom, és kétfelm, hogy tavaszig hozzá tudnék jutni újhoz – panaszkodott az egyik kisfiúnak. – Ettél már narancsot, kölyök? Összenyomod, és kiszívod belőle az édes nedvet... – Amikor a fiú megrázta a fejét, a septon összeborzolta a haját. – Akkor tavasszal hozok neked, ha jó fiú leszel, és segítesz keverni a zabkását.

Ser Hyle levetette a csizmáját, hogy megmelengesse a lábát a tűz mellett. Amikor Brienne leült mellé, a helyiség távolabbi vége felé biccentett.

– Vérynymok vannak a padlón, ahol most Kutya szaglászik. Felsúrolták, de a vér mélyen beleivódott a deszkákba, és onnan már nem lehet kiszedni.

– Ez az a fogadó, ahol Sandor Clegane végzett a bátyja három emberével – emlékeztette Brienne a lovagot.

– Tudom – bólintott Hunt –, de nem lennék biztos benne, hogy ők voltak az elsők, akik itt meghaltak... sem abban, hogy az utolsók.

– Tartasz tán néhány gyermektől?

– Négy, az a néhány. Tíz már sok. Ez itt tömeg. A gyermekeket pólyában kéne tartani a falra akasztva, amíg a lányok kebleket nem növesztenek, a fiúk meg borotválkozni nem tudnak.

– Szánom őket. Mindegyikük elvesztette anyját és atyját. Néhányan végignézték, ahogy megölik őket.

Hunt a szemét forgatta.

– Elfelejtettem, hogy nővel beszélgetek. Lány a szíved, akár a mi septonunk zabkásája. Lehetséges volna ez? Valahol a mi kardforgató fehércselédünkben egy szülésre vágyó anya rejtezik. Neked valójában egy rózsaszín, édes kis csecsszopó csecsemőre van szükséged. – Ser Hyle elvigyorodott. – Csakhogy tudomásom szerint ehhez férfi is kell. Leginkább egy férj. Miért nem választasz engem?

– Ha még mindig abban reménykedsz, hogy megnyerheted a fogadást...

– Én téged akarlak megnyerni, Selwyn nagyúr egyetlen élő gyermekét. Ismerek férfiakat, akik félnótásokat vagy pólyás gyermekeket vettek nőül tizedakkora földért, mint Tarth. Elismerem, nem vagyok egy Renly Baratheon, viszont rendelkezem azzal a jó tulajdonsággal, hogy még élek. Némelyek tán azt mondanák, ez az egyetlen előnyöm. A házasság mindkettőnk érdekét szolgálná. Én földet kapnék, te pedig egy kastélyt, tele ilyenekkel. – Kezével a gyermekek felé intett. – Biztosítalak, alkalmas vagyok a feladatra. Legalább egy fattyút már nemzettem, ebben biztos vagyok. Nem kell félned, nem fogom rád erőltetni a lányt. A legutóbbi alkalommal, amikor nála jártam, az anyja leöntött egy korsó levessel.

Brienne nyakán pír küszört fel.

– Atyám mindössze negyvennégy esztendő. Nem túl öreg, bármikor újra megnősülhet, új

asszonya pedig fiút szülhet neki.

– Ez bizony kockázat... *ha* atyád valóban újra nőszül, *ha* a felesége termékenynek bizonyul, és *ha* a gyermek fiú lesz. Ennél rosszabb esélyekkel is kötöttem már fogadásokat.

– És el is vesztetted őket. Próbáld ki a játékaidat valaki máson, ser.

– Így beszél a szűz, aki még soha senkivel nem játszott. Ha egyszer megtörténik, mindent más színben látsz majd. A te ajkadat csókra teremtették.

– Ezek csak ajkak – szögezte le Brienne. – Minden ajak egyforma.

– És minden ajkat csókra teremtettek – helyeselt buzgón Hunt. – Hagyd ma éjjel nyitva a hálószobád ajtaját, hogy belopakodhassam ágyadba, és bebizonyítom szavaim igazát.

– Ha megteszed, eunuchként távozol. – Brienne felkelt a székéről, és odébb vonult.

Meribald az asztalon mezítelenül mászkáló kislányra ügyet sem vetve megkérdezte, elmondhat-e egy asztali imát a gyermekekkel.

– Persze – egyezett bele Fűz, és fürgén lecsapott a kislányra, mielőtt elérte volna a zabkását.

Mindannyian lehajtották a fejüket, hogy köszönetet mondjanak az Atyának és az Anyának az étékért... mindannyian, kivéve a fekete hajú kovácsfiút, aki karba tett kézzel, haragosan meredt maga elé, miközben a többiek imádkoztak. Nem Brienne volt az egyetlen, aki ezt észrevette.

– Nem kedveled az isteneket, fiú? – kérdezte Meribald septon az ima végeztével az asztal túloldalán helyet foglaló legénytől.

– A te isteneidet nem – felelte kurtán Gendry. – Dolgom van. – Azzal távozott, egyetlen falatot sem vett magához.

– Valami más istenhez imádkozik? – kérdezte Hyle Hunt.

– A Fény Urához – csiripelte egy csontos, hatévesforma kisfiú.

Fűz rákoppintott a kanálával.

– Nagyszájú Ben, ott az étel előtted. Egyél, ne zaklasd az urakat fecsegéssel!

A gyerekek úgy vetették magukat a vacsorára, akár a farkasok a sebesült szarvasra; becsérkészték a sózott halat, darabokra tépték az árpakenyeret, és zabkásával terítették be mindent. Még a hatalmas sajtthenger sem bírta sokáig. Brienne hallal, kenyérrrel és fehérrepával foglalta le magát, Meribald septon pedig minden falat után kettőt adott Kutjának. Odakint esni kezdett az eső. A tűz pattogva égett, az ivót megtöltötte a csámcsogás zaja, Fűz pedig a kanálával fegyelmezte a gyermekeket.

– Ebből a kislányból egy nap félelmetes feleség lesz – jegyezte meg Ser Hyle. – Valószínűleg azé a szerencsétlen kovácslegényé.

– Valaki vihetne neki egy kis ennivalót, mielőtt elfogy.

– Te is valaki vagy.

Brienne becsomagolt egy négyszögletű kendőbe némi sajtot, egy kenyérsarkat, egy megszáradt almát és két darab halat. Amikor Podrick is felállt, hogy kövesse, ráparancsolt, hogy üljön vissza, és folytassa az evést.

– Mindjárt jövök.

Az udvaron szakadt az eső, Brienne a köpenye sarkával takarta le az ételt. A lovak néme-lyike rányerített, amikor elsietett az istálló mellett. *Ők is éhesek.*

Gendry a műhelyben dolgozott, bőrköténye alatt mezítelen felsőtesttel. Úgy ütötte a kardvasat, mintha az ellenségét kívánná a helyébe, verejtéktől átitatott haja a homlokára tapadt. Brienne néhány pillanatig figyelte a fiút. *A szeme és a haja Renlyé, de a testfelépítése nem. Renly nagyúr inkább karcsú volt, mint erőteljes... nem úgy, mint bátyja, a legendás erejű Robert.*

Gendry csak akkor vette észre, amikor abbahagyta a munkát, hogy megtörölje a homlokát.

– Mit akarsz?

– Vacsorát hoztam. – Kinyitotta a kendőt, hogy a fiú is lássa.

– Ha ételt akartam volna, eszem.

– Egy kovácsnak ennie kell, hogy megőrizze az erejét.
– Tán te vagy az anyám?
– Nem. – Brienne letette az ételt. – Ki volt az anyád?
– Miért akarod tudni?
– Királyvárban születél. – A kiejtéséből könnyen rá lehetett jönni.
– Ahogy sokan mások is. – Beledugta a kardot egy esővízzel teli dézsába, hogy lehűtse. A forró acél dühösen sziszegett.

– Hány éves vagy? Anyád él még? És ki volt az apád?
– Túl sokat kérdezel. – Letette a kardot. – Anyám halott, apámat soha nem ismertem.
– Fattyú vagy.

A fiú ezen megsértődött.

– *Lovag vagyok!* Ez a kard az enyém lesz, ha egyszer elkészül.

Mit keresne egy lovag egy kovácsműhelyben?

– Fekete hajad van, kék szemed, és a Vörös Torony árnyékában születél. Soha senki nem tett megjegyzést az arcodra?

– Mi a baj az arcommal? Nem olyan csúf, mint a tiéd.

– Királyvárban biztosan láttad Robert királyt.

Gendry megvonta a vállát.

– Néha. Főként a tornákon, elég távolról. Egyszer Baelor szentélyénél. Az aranyköpenyesek félretaszították minket, hogy elhaladhasson. Egy másik alkalommal a Sárkapu mellett játszottam, amikor visszaérkezett egy vadászatról. Olyan részeg volt, hogy kis híján legázolt. Egy részes, kövér disznó volt, de jobb király, mint a fiai.

Azok nem az ő fiai. Stannis igazat mondott azon a napon, amikor találkozott Renlyvel. Joffrey és Tommen sosem voltak Robert fiai. Ez a fiú viszont...

– Figyelj... – kezdett volna bele Brienne, amikor meghallotta Kutya hangos, vad csaholását.
– Valaki jön!

– Barátok. – Gendry szemlátomást nem izgatta magát.

– Miféle barátok? – Brienne a kovácsműhely ajtajához lépett, és kikémlelt az esőbe.

A fiú vállat vont.

– Nemsokára találkozol velük.

Nem biztos, hogy találkozni akarok velük, gondolta Brienne, amikor az első lovas a sártengeren átgázolva beügetett az udvarra. Az eső dobolásán és Kutya ugatásán keresztül hallotta a kardok és a páncélingek csilingelését a rongyos, szakadozott köpenyek alól. Számolta az érkezőket. *Kettő, négy, hat, hét.* A tartásuk alapján néhányan sebesültek lehettek. Utoljára egy megtermett óriás tűnt fel, aki kétszer olyan nagynak tűnt, mint társai. Kifulladt, véres lova fáradtan tántorgott a súlya alatt. Az eső ellen mindegyik lovas a fejébe húzta csuklyáját, ezt az egyet kivéve. Arca széles volt és szőrtelen, hófehér bőrét nedvedző fekélyek borították.

Brienne visszatartott lélegzettel húzta elő Húséget. *Túl sok,* gondolta egyre növekvő félelemmel. *Túl sokan vannak.*

– Gendry – szólt hátra halkán –, öltö pánccelt és kardot. Ezek nem a barátaid. Ezek senkinek nem a barátai.

– Miről beszélsz? – A fiú kalapáccsal a kezében odaállt mellé.

Délen villám csattant, miközben a lovasok leszálltak a nyeregből. Az éjszaka fél szívdobbanásnyi időre nappallá változott. Egy fejsze éle villant fel ezüstös kékséggel, mellvértéken és páncélingeken csillant meg a fény, és az elsőként érkező lovas sötét csuklyája alatt Brienne megpillantott egy vaspofát és egy vicsorgó acél fogsort.

Gendry is látta.

– Ő az!

– Nem ő, csak a sisakja. – Brienne megpróbálta kizárni hangjából a félelmet, szája azonban kiszáradt. Volt róla elképzelése, ki viselheti a Véreb sisakját. *A gyerekek!* – gondolta.

A fogadó ajtaja kivágódott, és Fűz lépett ki a tornácra, számszeríjjal a kezében. Odakiáltott

valamit a lovasoknak, de az udvaron végigvisszhangzó mennydörgés elnyomta szavait. A zaj elültével Brienne hallotta a Véreb sisakját viselő férfi válaszát:

– Ha csak egyetlen vesszőt is kilősz rám, felnyomom azt a számszeríjat a pinádba, és megbaszlak vele. Aztán kinyomom a kibaszott szemed, és megetetem veled! – A férfi hangjában vibráló haragtól Fűz remegve lépett hátra.

Hét, gondolta elkeseredetten Brienne. Tudta, hogy nincs esélye hét ellenféllel szemben. *Nincs esély, és nincs választás.*

Hűséggel a kezében kilépett az esőbe.

– *Hagyjátok őt békén!* Ha meg akartok erőszakolni valakit, próbálkozzatok velem!

A törvényenkívüliek egy emberként fordultak meg. Egyikük felnevetett, egy másik pedig mondott valamit egy Brienne számára ismeretlen nyelven. A széles képű óriás gonosz szisztegetést hallatott. A Véreb sisakját viselő férfi is nevetett.

– Még csúfabb vagy, mint ahogy emlékeztem rá. Előbb hágnám meg a lovadat.

– Lovak... ezért jöttünk – szólalt meg az egyik sebesült. – Kipihent lovakért és egy kis enivalóért. Banditák járnak a nyomunkban. Adjatok lovakat, és elmegyünk. Nem akarunk bánítani titeket.

– Baszd meg! – A vérebsisakos bandita leakasztott egy csatabárdot a nyergéről. – Le akarom vágni az átkozott lábát! Aztán ráállítom a csonkjaira, hogy végignézze, hogyan baszom meg a számszeríjas kölyköt!

– Mivel? – ingerelte Brienne. – Shagwell azt mondta, az orroddal együtt a férfiaságodat is lemetszették.

Provokációnak szánta, és sikerrel járt. A férfi átkozódva rontott rá, léptei nyomán fekete vízcseppek csaptak a magasba. A többiek hátramaradtak, élvezettel figyelték a műsort. Brienne éppen ebben reménykedett. Szoborra dermedve, mozdulatlanul várta a rohamot. Az udvar sötét volt, és csúszott a sártól. *Inkább ő jöjjön ide. Ha az istenek kegyesek, megcsúszik és elesik.*

Az istenek nem bizonyultak kegyesnek, a kardja viszont igen. *Őt lépés, négy lépés, most!* Brienne magában számolt, és Hűség a magasba lendült, hogy fogadja a támadást. Acél csendült acélhoz, ahogy pengéje átvágta a rongyokat, és rést nyitott a láncingen, miközben a férfi fejszéje lefelé zúdult. Brienne félretáncolt, de visszavonulás közben még egyszer megvágta az útonálló mellét.

A férfi tántorogva, véresen, haragos üvöltéssel vetette magát utána.

– *Ribanc!* – bömbölte. – *Torzszülött! Szajha! A kutyámmal foglak megbaszatni, te rohadt kurva!* – Fejszéje gyilkos ívet írt le, a kegyetlen fegyver fekete árnyéka minden villámláskor ezüstté változott. Brienne pajzs híján nem védhette a csapásokat, mindössze annyit tudott tenni, hogy hátrált, vagy jobbra-balra kitért a fejsze élének útjából. Egyszer megcsúszott a sárban, és kis híján elesett, de valahogy sikerült visszanyernie az egyensúlyát, bár a fejsze súrolta a bal vállát, és égő fájdalmat hagyott maga után.

– Elkaptad a némbert! – kiáltotta az egyik törvényenkívüli, egy másik pedig hozzátette: – Ez elöl táncoljon el!

Brienne táncolt, megkönnyebbülve, hogy a többiek egyelőre csupán figyelik a küzdelmet. Jobb így, mint ha közbeavatkoznának. Hét ellen nem harcolhatott, egyedül nem, még akkor sem, ha volt köztük egy-két sebesült. Az öreg Ser Goodwin már rég a föld alatt nyugodott, mégis hallotta a suttozását. *A férfiak mindig alá fognak becsülni téged*, mondta, *a büszkeségük pedig azt parancsolja nekik, hogy gyorsan végezzenek veled, különben híre kél, hogy egy nő komoly feladat elé állította őket. Hagyd, hogy heves támadásokban vesztegessenek el erejüket, miközben te tartalékolod a sajátodat. Várj és figyelj, lányom, várj és figyelj!* Ő pedig várt, figyelt, oldalra lépett, azután hátra, megint oldalra, vágott egyet a férfi arca, lába, karja felé. Az útonálló csapásai egyre lassabbak lettek, ahogy a fejsze mind nehezebbé vált a kezében. Brienne úgy fordult, hogy az eső ellenfele szemébe hulljon, és gyorsan hátrált két lépést. A férfi ismét meglendítette fejszéjét, és átkozódva vetette utána magát. Egyik lába megcsúszott a sárban...

...Brienne ekkor előreugrott, kardját két kézre fogva fogadta a támadást. A férfit meggondolatlan rohama egyenesen a kard hegyébe vezette, és Hűség átütötte a ruhát, a páncélt, a bőrt, azután még egy réteg ruhát, majd mélyen a belekbe hatolt, és végül a gerincet végigkaristolva kibukkant az útonálló hátán. A bandita bénult ujjaiából kihullott a fejsze, de a lendület egymáshoz préselte a küzdő feleket; Brienne arca a kutyafejes sisakhoz szorult. Érezte bőrén a hideg, nedves acél érintését. A fémfelületen patakokban csorgott le az esővíz, és a következő villám fényénél a sisak szemnyílásán keresztül fájdalmat, félelmet és szintiszta hitetlenkedést látott.

– *Zafirok* – suttogta ellenfelének, miközben egy határozott mozdulattal megcsavarta a pengét. A férfi megrándult, súlya Brienne-re nehezedett, és a következő pillanatban már csak egy holttestet ölelt a fekete esőben. Hátralépett, hagyta a földre zuhanni a tetemet...

...és Maró üvöltve esett neki.

Úgy rontott rá, akár egy nedves gyapjúból és tejfehér húsból álló lavina, a magasba emelve, majd a földhöz csapva Brienne-t. A nő egy tócsában ért földet, a felcsapó víz megtöltötte orrát és szemét. Tüdejéből minden levegő kiszaladt, koponyája hangos reccsenéssel vágódott egy félig eltemetett kőhöz.

– Ne! – Mindössze ennyit tudott mondani, mielőtt Maró rázuhant, és testsúlyával még mélyebbre nyomta őt a sárba. Egyik kezével a haját markolta, és hátrafesztette a fejét, a másikkal a torka után kaparászott. Hűség eltűnt, a támadás kiszakította a kezéből a fegyvert. Kizárólag a kezével harcolhatott, ám amikor öklével a férfi arcába sújtott, mintha csak egy nedves, fehér tésztakupacot ütött volna. Maró *rásziszegett*.

Újra ütött, majd újra és *újra*, öklét támadója szemébe vájta, ám az mintha meg sem érezte volna a csapásokat. Brienne a csuklóját karmolászta, de a szorítás így is egyre erősebbé vált, hiába folyt a vér a nő körmei nyomán keletkezett sebekből. A férfi megsemmisítő erővel folytatta a fojtogatást. Brienne a vállának feszülve próbálta lelökni magáról, de nehéz volt, akár egy ló, lehetetlennek tűnt megmozdítani. Amikor megpróbált a lágyékába térdelni, mindössze a gyomrát találta el. Maró felmordult, és kitépte egy marék haját.

A töröm! Ebbe a gondolatba kapaszkodott kétségbeesetten. Kezét leerőszakolta kettejük teste között, ujjai elkeseredetten kaparászták a férfi savanyú, fullasztó szagú bőrét, és addig keresgéltek, amíg rá nem lelt a fegyver markolatára. Maró közben mindkét kezével megmarkolta a nyakát, és elkezdte a földhöz verni a fejét. Újabb villám lobbant, ezúttal a koponyája belsejében, ujjai azonban összezárultak, és kihúzták a tört az övéből. Mivel a férfi rajta feküdt, nem emelhetette fel a pengét, hogy döfjön vele, inkább egy határozott mozdulattal végighúzta a gyomrán. Meleg nedvességet érzett az ujjai közt. Maró ismét *felszisszent*, sokkal hangosabban, mint korábban, de csak annyi időre engedte el a torkát, hogy egy ökölcsapást mérjen az arcára. Brienne hallotta a csontok reccsenését, és a fájdalom egy pillanatra megvakította. Amikor újabb vágással próbálkozott, a férfi kicsavarta a tört a kezéből, és térdével áldozata alkarjára nehezedve elroppantotta a csontot. Aztán újból megragadta Brienne fejét, és megpróbálta letépni a nyakáról.

Brienne hallotta Kutya ugatását, és körülötte mindenhol férfiak kiabáltak, a mennydörgések közti szünetben pedig az acélon csattanó acél hangja ütötte meg a fülét. *Ser Hyle*, gondolta, *ő is beavatkozott a küzdelembe*. Ám mindez túlságosan távolinak és jelentéktelennek tűnt. Világa a torkát szorongató kezekre és a fölé tornyosuló arcra szűkült. Az eső lecsorgott Maró csuklyájáról, ahogy közelebb hajolt hozzá. Lehelete büzlött, akár a rothadó sajt.

Brienne mellkasa lángolt, és a szeme mögött dúló vihar elvakította. Testében egymásnak feszültek a csontok. Maró szája hihetetlenül szélesre nyílt. Látta a töredezett, sárga, hegyesre csiszolt fogakat. Amikor megközelítették arca lány bőrét, alig érzett valamit. Megkezdte szédítő pörgését a sötétségbe. *Még nem halhatok meg!* – gyözködte magát. *Még feladatom van!*

Maró pofája vérrel és hússal telten eltávolodott tőle. A szörnyeteg köpött egy nagyot, elviyorodott, majd még egyszer a nő húsába vájta fogait. *Élve felfal!* – döbönt rá Brienne, de nem maradt elegendő ereje a további küzdelemhez. Úgy érezte, mintha saját teste fölött lebegne, és a rettenetes jelenetet figyelné, amely egy másik nővel játszódik le, egy ostoba lánnyal,

aki lovagnak hitte magát. *Nemsokára végem*, gondolta. *Akkor már az sem fog számítani, ha megesz.* Maró hátrarántotta a fejét, üvöltésre nyitotta száját, és Brienne felé nyújtotta hegyes, vértől csöpögő, valószerűtlenül hosszú nyelvét. A vörös, nedves, csillogó szerv ijesztő és obszcén látványt nyújtott, ahogy újra és újra kicsusszant az ajka közül. *Legalább egy láb hosszú*, gondolta Brienne, mielőtt elragadta a sötétség. *Majdnem olyan, mint egy kard.*

JAIME

Ser Brynden Tully köpenyét obszidiánból és aranyból készült, fekete halat formázó csat fogta össze. Komor, szürke páncélinget viselt, hozzá fekete fémből kovácsolt lábvértet, nyakvédőt, kesztyűt, vállvértet, és térdvédőt – ám egyik sem lehetett olyan sötét, mint arckifejezése, miközben Jaime Lannisterre várakozott a felvonóhíd végében, egymagában, egy díszes csótárral letakart pej csatamén hátán.

Nem szeret engem. Tully csontos, szél cserzette arcát mély árkok szabdalták merev szálú, szürke bozontja alatt, de Jaime még így is felismerte benne a neves lovagot, aki egyszer régen lebilincselte egy fegyverhordozót a Kilencakrajáró Királyokról szóló meséivel. Becsület patái hangosan kopogtak a felvonóhíd deszkáin. Jaime sokat töprengett rajta, hogy fehér vagy arany páncélját viselje a találkozón; végül egy bőrmellényre és egy vörös köpenyre esett a választása.

Megállt egy lépésre Ser Bryndentől, és fejet hajtott az idősebb férfi előtt.

– Királyölő – szólalt meg Tully.

Sok mindent elárult, hogy ez a szó hagyta el a száját elsőként, de Jaime eltökélte, hogy uralkodik magán.

– Fekete Hal – felelte köszöntésképpen. – Köszönöm, hogy eljöttél.

– Feltételezem, azért tértél vissza, hogy teljesítsd unokahúgomnak tett esküdet – mondta Ser Brynden. – Ha emlékezetem nem csal, szabadságodért cserébe a lányait ígérted Catelynnek.

Muszáj rákényszerítenie, hogy kimondjam?

– Nincsenek velem.

– Sajnálatos. Vissza kívánsz térni a fogságba? Régi cellád továbbra is rendelkezésedre áll, friss gyékényt terítettünk a padlóra.

Nem kétséges, betettetek egy szép új vödröt is, ahová szarhatok.

– Igen figyelmes tőled, ser, ám attól tartok, vissza kell utasítanom. Jobban kedvelem saját pavilonom otthonosságát.

– Miközben Catelyn a sírja kényelmét élvez.

Semmi közöm nem volt Catelyn úrnő halálához, mondhatta volna, a lányai pedig eltűntek, mire Királyvárba értem. Kis híján szóba hozta Brienne-t és a kardot, amit adott neki, de a Fekete Hal ugyanúgy nézett rá, mint Eddard Stark, amikor ott találta őt a Vastrónuson, az Örült Király vérével a pengéjén. – Azért jöttem, hogy az élők, s ne a holtak érdekében beszéljek. Azok érdekében, akiknek nem kellene meghalniuk, mégis meg fognak...

– ...kivéve, ha átadom neked Zügót. Most következik az a rész, ahol Edmure felakasztásával fogsz fenyegetőzni? – Tully tekintete a bozontos szemöldök alatt sziklaszilárd maradt. – Az unokaöcsém halál fia, bármit teszek is. Akaszd fel hát, és legyen vége! Azt hiszem, Edmure számára ugyanolyan fárasztó ott állni a bitó alatt, mint nekem bámulni őt.

Ryman Frey egy átkozott bolond. Egyértelműnek tűnt, hogy nevetséges színjátéka Edmurel és az akasztófával még makacsabbá tette a Fekete Halat.

– Fogva tartod Sybelle Westerling úrnőt és három gyermekét. Értük cserébe visszaadom az unokaöcsédet.

– Ahogy visszahoztad Catelyn lányait is?

Jaime nem hagyta magát provokálni.

– Egy öreg hölggy és három gyermek a hűbéruradért. Ez sokkal jobb csere, mint amiben re-

ménykedhettél.

Ser Brynden rideg mosolyt villantott rá.

– Te aztán nem vagy híján az arcátlanságnak, Királyölő. Esküszegőkkel alkudozni olyan, mint futóhomokra építkezni. Catnek több esze is lehetett volna annál, mintsem hogy megbízzon a magadfajtában.

Ő Tyrionban bízott meg, mondta ki kis híján Jaime. Az Ördögfióka őt is megévesztette.

– Catelyn úrnőnek tett ígéreteim teljesítésétől csupán kardhegynyire voltam.

– És az Aerysnek tett esküvel mi van?

Fantomujjai viszketni kezdtek.

– Aerysnek ehhez semmi köze. Hajlandó vagy kicserélni a Westerlingeket Edmure-ra?

– Nem. Királyom az én gondjaimra bízta hitvesét, én pedig megesküdttem, hogy vigyázok rá. Nem adom át, hogy aztán egy Frey kötélhurkában végezze.

– A lány megbocsátást nyert, nem fog bántódása esni. Erre szavam adom.

– Becsületszavadat? – Brynden felvonta a szemöldökét. – Tudod még, mi az a becsület?

Egy ló.

– Olyan esküt fogadok, amelyet csak kívánsz.

– Kíméld meg, Királyölő!

– Azt szeretném. Engedd le a zászlóidat, nyisd ki a kaput, és garantálom követőid életben maradását. Akik itt akarnak maradni Zúgóban, Emmon nagyúr szolgálatában, megtehetik. A többiek szabadon mehetnek, ahová akarnak, bár fegyverüket és páncéljukat át kell adniuk.

– Vajon milyen messzire jutnak fegyvertelenül, mielőtt a „törvényenkívüliek” rajtuk ütnek? Nem engedheted, hogy csatlakozzanak Beric nagyúrhoz, ezt mindketten tudjuk. És mi van velem? Díszmenetben kell végigvonulnom Királyváron, hogy aztán Eddard Starkhoz hasonlóan haljak meg?

– Engedélyezem számodra, hogy felöltsd a feketét. A Fal mostani parancsnoka Ned Stark fattya.

A Fekete Hal összehúzta a szemét.

– Ezt is apád intézte el? Ha emlékezetem nem csal, Catelyn soha nem bízott a fiúban, mint ahogy Theon Greyjoyban sem. Úgy tűnik, mindkettejükkel kapcsolatban igaza volt. Nem, ser, azt hiszem, nem. Ha megengeded, inkább melegben halok meg, az oroslánok véréből vöröslő karddal a kezemben.

– A Tullyk vére ugyanolyan vörös – emlékeztette Jaime. – Ha nem adod át a várat, meg kell ostromolnom. Százak fognak meghalni.

– Százak az én oldalamon. Ezrek a tiéd.

– A helyőrséged egyetlen ember miatt fog meghalni.

– Ismerem a dalt. A „Castamere-i esők” dallamára szoktad énekelni? Az embereim inkább saját lábukon, harcolva halnak meg, mintsem egy bakó előtt térdepelve.

Ez nem alakul valami jól.

– Ez a dac nem szolgál jó célt, ser. A háborúnak vége, az Ifjú Farkasotok halott.

– A vendégjog szentségét megszegve mérsárolták le.

– Frey műve volt, nem az enyém.

– Mondj, amit akarsz, akkor is Tywin Lannister kezétől bűzlik.

Jaime ezt nem tagadhatta.

– Apám is halott.

– Az Atya ítélkezzen igazságosan felette.

Ijesztő kilátások.

– A Suttogó-erdőben megöltem volna Robb Starkot, ha sikerül odaérnem hozzá. Néhány feleszű azonban az utamba állt. Számít, hogyan távozott a fiú? Attól még nem lesz kevésbé halott, s királysága vele együtt halt.

– Nemcsak csonka, vak is vagy, ser. Emeld fel tekinteted, és láthatod, hogy a falakon még mindig a rémfarkast lobogtatja a szél.

– Láttam. Elég magányosnak tűnik. Harrenhal elesett, akárcsak Tengerszem és Szűztó. A Brackeneket térdre kényszerítettük, ők pedig beszorították Tytos Blackwoodot Hollófára. Piper, Vance, Mooton, az összes zászlósurad megadta magát. Egyedül Zúgó áll még. Hússzoros túlerőben vagyunk.

– Hússzor annyi embernek hússzor annyi élelem kell. Hogyan eteted őket, nagyuram?

– Elég jól ahhoz, hogy szükség esetén akár az idők végezetéig itt maradjunk, miközben ti éheztek a falakon belül. – A tőle telhető legnagyobb merészséggel mondta ki a hazugságot, és reménykedett benne, hogy az arca nem árulja el.

A Fekete Halat azonban nem tévesztette meg.

– Talán a ti időtök végezetéig. Bőséges készletekkel rendelkezünk, bár attól tartok, a földelken nem hagyunk eleget a vendégek számára.

– Hoztunk utánpótlást az Ikrektől – mondta Jaime – vagy a nyugati dombokon túlról, ha arra kerül a sor.

– Ha te mondd. Távoll álljon tőlem, hogy megkérdőjelezzem egy ilyen becsületes lovag szavainak igazát.

Gunyoros hangja feldühítette Jaime-t.

– Létezik egy gyorsabb mód is az ügy rendezésére. Párhaj. Az én bajnokom a tiéd ellen.

– Már vártam, mikor hozod szóba – nevetett Ser Brynden. – No és ki lenne az? A Vadkan? Addam Marbrand? Fekete Walder Frey? – Előrehajolt. – Miért nem te és én, ser?

Egykor dicső harc lett volna, gondolta Jaime, méltó rá, hogy a bárdok dalt írjanak róla.

– Amikor Catelyn úrnő szabadon engedett, megesketett, hogy soha nem emelek fegyvert a Starkokra és a Tullykra.

– Kényelmes kis fogadalom, ser.

Jaime arca elborult.

– Tán gyávának nevezel?

– Nem. Nyomoréknak nevezlek. – A Fekete Hal Jaime aranykeze felé biccentett. – Mindketten tudjuk, hogy azzal nem harcolhatsz.

– Van másik kezem is. – *Eldobnád az életedet büszkeségből?* – suttogta egy belső hang. – Egyesek azt mondják, egy nyomorék és egy vénember egyenlő ellenfelek. Ments fel a Catelyn úrnőnek tett esküem alól, és megküzdök veled, kard kard ellen. Ha győzök, Zúgó a miénk. Ha megölsz, beszüntetjük az ostromot.

Ser Brynden ismét nevetett.

– Bármennyire csábít is a lehetőség, hogy elragadjam tőled azt az aranykardot, és kivágjam a fekete szíved, az ígéreteid értéktelenek. Haláloddal az ölés élvezetén kívül semmit nem nyernék, és ezért nem vagyok hajlandó kockára tenni saját életemet... bármily csekély legyen is ez a kockázat.

Jó, hogy Jaime nem hozott magával kardot, különben rögvest előrántotta volna, és ha Ser Brynden nem végez veled, akkor a falakon őrködő íjászok biztosan megteszik.

– Van bármilyen feltétel, amit kész vagy elfogadni? – kérdezte dühösen.

– Tőled? – Ser Brynden vállat vont. – Nincs.

– Akkor miért jöttél ki egyáltalán, hogy találkozz velem?

– Egy ostrom átkozottul unalmas tud lenni. Látni akartam a csonkodat, és hallani, miféle magyarázatokat találsz ki legutóbbi gáztetteidre. Mondhatom, sokkal jobbra számítottam. Mindig csalódást okozol, Királyölő. – Azzal a Fekete Hal megfordította kancáját, és visszaügetett Zúgóba. A kapurostélyt sietve leeresztették mögötte, a hegyes vasak mélyen belefűrődtek a felázott talajba.

Jaime is megfordult, és nekivágott a hosszú útnak a Lannister ostromlók vonala felé. Érezte a rászegeződő tekinteteket; a Tullykét a mellvédről, a Freyekét a folyó túloldaláról. *Ha nem vakok, láthatják, hogy lenyomta a torkomon az ajánlatomat.* Meg kell ostromolnia a várat. *Egy újabb megszegett eskü a Királyölőnek? Csupán még több szar a vödörben.* Jaime eltökélte, hogy ő lesz az első ember, aki fellép a falra. *És ezzel az aranykézzel valószínűleg az első, aki*

lezuhan onnan.

Amikor visszaért a táborba, Kis Lew tartotta a gyeplőt, amíg Peck segített neki lemászni a nyeregből. *Azt gondolják, annyira nyomorék vagyok, hogy egyedül még ez sem megy?*

– Hogy sikerült, nagyuram? – kérdezte unokatestvére, Ser Daven.

– Senki nem lőtt a lovam seggébe egy nyil vesszőt. Ettől eltekintve azonban nem sok mindenben különböztem Ser Rymantól. – Elfintorodott. – Úgy tűnik, még vörösebbé kell változtatnunk a Vörös ágat. – *Ezért te vagy a felelős, Fekete Hal. Nem sok választást hagytál nekem.* – Hívj össze haditanácsot! Ser Addam, a Vadkan, Forley Prester, a folyami uraink... és Frey barátaink. Emmon nagyúr, és akit még hozni akar.

Hamar összegyűltek. Piper és Vance nagyurak a Három Folyó bűnbánó nemesei nevében beszéltek, kiknek hűsége hamarosan próbára tétetik. A nyugatot Ser Daven, a Vadkan, Addam Marbrand és Forley Prester képviselte. Emmon Frey nagyúr feleségével együtt csatlakozott hozzájuk. Genna úrnő olyan pillantással foglalta el a helyét, hogy egyetlen férfi sem merte megkérdőjelezni jelenléte jogosságát. A Freyek a „Fattyú Waldernek” nevezett Ser Folyami Waldert küldték, valamint Ser Ryman elsőszülött Edwynjét, egy sápatag, karcsú férfit hosszú orral és egyenes szálú, sötét hajjal. Edwyn kék bárángyapjú köpenye alatt finom szabású, sűrke borjúbőr zekét viselt, melyet csigavonalas minta díszített.

– A Frey-ház nevében beszélek – jelentette be. – Atyám ma reggel nem érzi jól magát.

Ser Daven hangosan horkantott.

– Részeg, vagy csak sápkórt kapott a tegnapi esti bortól?

Edwyn sértetten grimaszolt.

– Jaime nagyúr, mindenképpen el kell viselnem ezt a fajta modortalanságot?

– Igaz ez? – kérdezte Jaime. – Atyád valóban részeg?

A Frey még erősebben préselte össze ajkát, és tekintete Ser Ilyn Payne-re tévedt, aki rozsdás páncéljában, csontos hátára szíjazott karddal állt a sátor bejárata mellett.

– Ö... atyám elrontotta a gyomrát, nagyuram. A vörösbor segíti az emésztésben.

– Ennyivel egy rohadt mamutot is megemészthetne – dünnyögte Ser Daven. A Vadkanból kitért a nevetés, és még Genna úrnő is kuncogott.

– Elég! – csattant fel Jaime. – El kell foglalnunk egy várat. – Amikor apja haditanácsot tartott, mindig hagyta, hogy először kapitányai beszéljenek. Elhatározta, hogy ő is hasonlóképpen cselekszik. – Mit tegyünk?

– Mindenekelőtt lógassuk fel Edmure Tullyt – sürgette Emmon Frey nagyúr. – Ezzel megmutatjuk Ser Bryndennek, hogy nem tréfálunk. Ha elküldjük Ser Edmure fejét a nagybátyjának, talán sikerül rábírnunk, hogy megadja magát.

– Fekete Hal Bryndent nem lehet ilyen könnyen befolyásolni. – Karyl Vance, Vándormenedék ura mélabús pillantást vetett rá. Nyakának és arcának egyik felét hatalmas, borszín anyajegy borította. – Saját bátyja sem tudta rábírnunk a házasságra.

Ser Daven megrázta bozontos üstökét.

– Meg kell rohamoznunk a falakat, ahogy eddig is mondtam. Ostromtoronyok, létrák, faltörő kos a kapuhoz, erre van szükségünk.

– Majd én vezetem az ostromot – ajánlkozott a Vadkan. – Azt mondom, kóstoltassuk meg a hallal az acélt és a tüzet!

– Ezek az én falaim – tiltakozott Emmon nagyúr –, és az én kapumat akarod betörni! – Ruhája ujjából ismét előhúzta a pergament. – Tommen király maga adomá...

– Mindannyian láttuk a papírodat, nagybácsi! – vágott közbe Edwyn Frey. – A változatoság kedvéért miért nem lengeted inkább a Fekete Hal orra előtt?

– A falak megrohamozása véres munka lesz – töprengett Addam Marbrand. – Azt javaslom, várjunk ki egy holdtalan éjszakát, és küldjünk át egy tucatnyi válogatott embert a folyón, bebugyolált evezőkkel. Kötelek és kampók segítségével megmászhatják a falat, és belülről ki nyithatják a kaput. Ha a tanács is jónak látja, én vezetem őket.

– Ostobaság – jelentette ki a fattyú, Folyami Walder. – Ser Bryndent ilyen trükkökkel nem

lehet rászedni.

– A Fekete Hal az egyetlen akadály – értett egyet Edwyn Frey. – A sisakja tetején egy nagy fekete hal van, ami már távolról felismerhetővé teszi. Szerintem húzódjunk közel az ostromtornyokkal, töltsük meg őket íjászokkal, és indítsunk színlelt támadást a kapu ellen. Ser Brynden biztosan felmegy a mellvédre, sisakostul, mindenestől. Minden íjász mártsa meg a nyílveaszóit az emésztőgödörben, és vegye célba a halat. Ha Ser Brynden meghalt, Zúgó a miénk.

– Miénk? – füstölgött magában Emmon nagyúr. – Zúgó az *enyém!*

Karyl nagyúr anyajegye elsötétedett.

– Az ürülék a saját hozzájárulásod lenne, Edwyn? Halálos mérég, nem is kétséges.

– Meg kell mondanom, a Fekete Hal ennél nemesebb halált érdemel. – A Vadkan öklével az asztalra támaszkodott. – Kihívom öt párviadalra. Buzogány, fejsze vagy kard, nem számít. A vénember az enyém lesz.

– És miért kellene elfogadnia a kihívásodat, ser? – kérdezte Ser Forley Prester. – Ha győz, beszüntetjük az ostromot? Nem hiszem, és ő sem fogja. A párviadal semmit nem oldala meg.

– Ismerem Brynden Tullyt, mióta együtt szolgáltunk fegyverhordozóként Darry nagyúr szolgálatában – szólalt meg Norbert Vance, Atranta vak ura. – Ha uraimnak is megfelel, engedjék, hogy beszéljek vele, és megpróbáljam tudomására hozni helyzete kilátástalanságát.

– Azzal nagyon is tisztában van – mondta Piper nagyúr. Alacsony, kövérkés, görbe lábú férfiú volt kócos, vörös hajjal, ezenkívül Jaime egyik fegyverhordozójának apja; a hasonlóság kettejük között első pillantásra nyilvánvaló volt. – Az az ember nem valami átkozott *hülye*, Norbert. Van szeme... és esze is ahhoz, hogy ne adja meg magát az effajtaéknak. – Megvető kézmozdulatot tett Edwyn Frey és Folyami Walder felé.

Edwyn dühösen húzta ki magát.

– Ha Piper nagyuram arra céloz...

– Én nem *célzok*, Frey. Én azt mondom, amit gondolok, mint minden becsületes ember. De mit is tudhatsz *te* a becsületes emberek módszereiről? Hazug, áruló menyét vagy, a fajtáddal együtt! Előbb innék meg egy korsó huygot, semmint hogy egy Frey szavára adjak. – Áthajolt az asztalon. – Árudd el nekem, hol van Marq? Mit műveltetek a fiammal? *Vendégként* ment az átkozott menyegzőtökre!

– S megbecsült vendégünk marad továbbra is – felelte Edwyn –, amíg nem bizonyítod hűségedet öfelségének, Tommen királynak.

– Öt lovag és húsz katona ment Marqkal az Ikrekbe – folytatta Piper. – Talán ők is a vendégeitek, Frey?

– A lovagok némelyike talán igen. A többiek nem kaptak mást, csak amit megérdemeltek. Jobb lesz, ha vigyázol az áruló nyelvedre, Piper, ha nem akarod darabokban viszontlátni az örökösödét!

Apám haditanácsai soha nem így alakultak, gondolta Jaime, miközben Piper felpattant a székéről.

– Mondd ezt karddal a kezedben, Frey! – acsargott a kis ember. – Vagy csak szarral tudsz harcolni?

Frey beesett arcából kifutott a vér. A mellette ülő Folyami Walder viszont felállt.

– Edwyn nem a kard embere... én viszont az vagyok, Piper. Ha van még közölnivalód, gyere ki, és ott mondd el!

– Ez haditanács, nem háború – emlékeztette őket Jaime. – Üljetek le mindketten! – Egyik férfi sem mozdult. – *Most!*

Folyami Walder visszaereszkedett a helyére, Piper nagyurat azonban nem lehetett ilyen könnyen engedelmességre bírni. Átkokat mormolva vonult ki a sátorból.

– Utána küldjek néhány embert, hogy hozzák vissza? – kérdezte Ser Daven Jaime-t.

– Küldd Ser Ilynt! – dühöngött Edwyn Frey. – Csak a fejére van szükségünk.

Karyl Vance Jaime-hez fordult:

– Piper nagyúrból a gyász beszélt. Marq az elsőszülött fia. A lovagok, akik elkísérték az Ikrekhez, mind unokaöcsők és kuzinok voltak.

– Árulók és lázadók, bizonyára ezt akartad mondani – horkantotta Edwyn Frey.

Jaime jeges pillantást vetett rá.

– Az Ikrek szintén felkarolta az Ifjú Farkas ügyét – emlékeztette a Freyeket. – Azután elárultátok őt. Ez kétszer akkora árulóvá tesz titeket, mint amilyen Piper. – Élvezettel figyelte, ahogy Edwyn keskeny mosolya lassan az arcára fagy, majd elhal. *Mára elég hasznos tanácsot kaptam*, döntött. – Végeztünk. Uraim, készüljenek fel! A hajnal első fényénél rohamra indulunk.

Feltámadt az északi szél, miközben a nemesek kisorjáztak a sátorból. Jaime érezte a Freyek táborának bűzét a Sziklazúzon túlról. A folyó másik partján, a magas, szürke akasztófa alatt ott állt Edmund Tully magányosan, hurokkal a nyakában.

Nagynénje távozott utolsóként, szorosan a nyomában férjével.

– Öcsémuram – tiltakozott Emmon –, ez a támadás a székhelyem ellen... ezt nem teheted meg! – Nagyot nyelt, ádámcsutkája fel-le mozgott. – *Nem* teheted! Én... én megtiltom! – Megint keserűlevelet rágott, ajkán rózsaszín hab ütközött ki. – A vár az enyém, papírom van róla, az ifjú Tommen király írta alá! Én vagyok Zúgó törvényes ura, és...

– Nem, amíg Edmure Tully él – szólt közbe Genna úrnő. – Tudom, fejben és szívben egyaránt gyenge, de él, és veszélyt jelent. Ezzel mit szándékozol tenni, Jaime?

A Fekete Hal jelent veszélyt, nem Edmure.

– Edmure-t bízzátok rám. Ser Lyle, Ser Ilyn, ha gondoljátok, csatlakozzatok hozzám. Meglátogatjuk azt a bitót.

A Sziklazúzó mélyebb és sebesebb folyású volt a Vörös ágnál, a legközelebbi gázló pedig több mérföldnyire volt a folyón felfelé. A Folyami Waldert és Edwyn Freyt szállító komp éppen akkor hagyta el a partot, amikor Jaime és az emberei odaértek. Miközben a hajó visszatérésére vártak, Jaime elmondta nekik, mit akar tenni. Ser Ilyn beleköpött a vízbe.

Amikor az északi parton elhagyták a kompot, egy ittas táborkísérő szajha felajánlotta a Vadkannak, hogy kielégíti a szájával.

– Tedd meg inkább a barátomnak – mondta Ser Lyle, és maga elé tolt a Ser Ilynt. A nő nevetve előrelépett, hogy szájon csókolja Payne-t, de amikor meglátta a tekintetét, gyorsan odébbállt.

A tábortüzek között vezető, sárral és lócitrommal borított ösvényeket csizmák és paták szaggatták fel. Bárhová nézett, Jaime minden zászlón és pajzson a Frey-ház szürke alapon kék ikertornyait látta, valamint az Átkelőre felesküdött kisebb házak címereit: Erenford gémjét, Haigh vasvilláját, Charlton nagyúr háromágú fagyöngyét. A Királyölő érkezése nem maradt észrevétlen. Egy kosárból kismalacokat áruló asszony mozdulatlanra dermedve bámulta őt, egy ismerős arcú lovak fél térdre ereszkedett, az egyik ároknál dolgukat végző katonák pedig megfordultak, és összevizelték egymást.

– Ser Jaime! – kiáltotta valaki utána, ám ő hátra sem fordulva folytatta útját. Olyan emberek arcát látta, akik a Suttogó-erdőben mindent megtettek azért, hogy végezzenek vele; a Freyek akkor még Robb Stark rémfarkasos lobogója alatt harcoltak. Aranykeze holt súlyként lógott az oldala mellett.

Ryman Frey nagy, négyszögletes pavilonja volt a legnagyobb sátor a táborban; szürke vászonoldalait négyszögletes minták díszítették, hogy jobban hasonlítsanak a kőfalakra, két tornya pedig az Ikreket idézte. Ser Ryman egyáltalán nem tűnt betegnek; a jelek szerint javában élvezte az életet. A ponyva alól részeg női nevetés szűrődött ki, elkeveredve egy hárfa és egy énekes hangjával. *Veled majd később számolok, ser*, gondolta Jaime. Folyami Walder saját, jóval szerényebb sátra előtt állt, és két katonával beszélgetett. Pajzsán a Frey-ház címerét viselte, de fordított színekkel, és a tornyokon egy vörös sáv vonult keresztül. Amikor a fattyú meglátta Jaime-t, összevonta a szemöldökét. *Akármi legyenek, ha ez nem szintiszta, hideg gyanakvás. Ez a fickó sokkal veszedelmesebb törvényes testvéreinél.*

Az akasztófa tíz lábbal magasodott a föld fölé. A lépcső előtt két lándzsás katona őrködött.

– Nem mehetsz fel Ser Ryman engedélye nélkül – közölte egyikük.

– Ez viszont azt mondja, felmehetek. – Jaime megveregette kardhüvelyét. – A kérdés csak az, át kell-e lépnem a tetemen.

Az örök félreálltak.

A bitófa deszkáin Zúgó nagyura állt, lehajtott fejjel nézte maga alatt a csapóajtót. Csupaszból lábzsárát és lábfejét fekete, töredezett sár borította. Edmure a Tullyk vörös és kék csíkos, elkoszolódott selyemtunikáját viselte, a nyakában pedig kenderkötélből font hurkot. Jaime léptei-nek hangjára felemelte a fejét és megnyalta száraz, cserepes ajkát.

– *Királyölő?* – Ser Ilyn látványára elkerekedett a szeme. – A kard jobb a kötélnél. Tedd a dolgod, Payne!

A néma lovag két kézre fogta pallosát. A hosszú, nehéz kard olyan éles volt, amilyen csak egy közönséges fegyver lehetett. Ser Ilyn csukott szemmel lendítette hátra a pengét, és teljes testsúlyát beleadta a csapásba.

– Ne! Megállj! *Ne!* – Edwyn Frey bukkant elő lihegve. – Apám már jön, amilyen gyorsan tud! Jaime, meg kell...

– A *nagyuram* jobban hangzana, Frey – vágott közbe Jaime. – És jobban tennéd, ha a *kell* szócskáról megfeledeknél, amikor hozzám beszélsz.

Ser Ryman csörtetett oda a bitófa lépcsőjéhez egy kócos, ápolatlan nő társaságában, aki ránézésre ugyanolyan részeg lehetett, mint a nemes. Ruháját elől összefűzte, a hasánál azonban valaki kioldotta, így előbuggyantak hatalmas, súlyos, nagy és barna bimbójú mellei. Fején ferdén ült egy bronzból kovácsolt korona, melynek felületébe rúnákat véstek, és apró, fekete kardokkal rakták körül. Amikor meglátta Jaime-t, felnevetett.

– Ez meg ki a hét pokol?

– A Királyi Testőrség parancsnoka – felelte Jaime hűvös udvariassággal. – Én is ugyanezt kérdezném tőled, hölgyem.

– Hölgyem? Én nem vagyok hölgy! Én a királynő vagyok!

– A nővérem ezt meglepve hallaná.

– Ryman nagyúr saját kezűleg koronázott meg. – Megriszálta széles csipőjét. – Én vagyok a kurvák királynője!

Kizárt dolog, gondolta Jaime, *ezt a címet is a nővérem bitorolja.*

Ser Ryman végre megtalálta a nyelvét.

– Pofa be, ribanc, Jaime nagyúr nem kíváncsi holmi szajha nevetséges gagyogására! – Ez a Frey zömök, vállas férfi volt széles arccal, apró szemmel és húsos tokával. Lehelete bortól és hagymától bűzlött.

– Királynőket koronázol, Ser Ryman? – kérdezte halkán Jaime. – Ostobaság. Ugyanolyan ostobaság, mint ez a színjáték Edmure nagyúrral.

– Figyelmeztettem a Fekete Halat. Megmondtam neki, hogy Edmure meghal, hacsak fel nem adja a várat. Felépíttettem ezt az akasztófát, hogy bebizonyítsam nekik, Ser Ryman Frey nem a levegőbe beszél. Walder fiam Tengersizemben ugyanezt tette Patrek Mallisterrel, és Jason nagyúr térdet is hajtott, de... a Fekete Hal érzéketlen ember. Visszautasította az ajánlatunkat, ezért...

– ...felakasztottad Edmure nagyurat?

A Frey arca elvörösödött.

– A nagyapám... ha felakasztjuk ezt az embert, nem marad *tűszunk*. Belegondoltál ebbe?

– Csak a bolond fenyegetőzik, ha nem készült fel a beváltására. Ha én megfenyegetlek, hogy megütlek, amennyiben nem fogod be a szádat, s te mégis tovább beszélnél, szerinted mit tennék?

– Ser, te ezt nem ért...

Jaime megütötte. Visszakezes ütés volt az aranykézzel, az erejétől Ser Ryman mégis bele-tántorodott szajhája karjába.

– Nagy fejed van, Ser Ryman, és kövér nyakad hozzá. Ser Ilyn, hány csapás kellene ennek a nyaknak az átvágásához?

Ser Ilyn egy ujját emelte orra elé.

Jaime elnevette magát.

– Üres hősködés. Én háromra tippelek.

Ryman Frey térdre ereszkedett.

– Nem tettem semmit...

– ...az iváson és a kurvázáson kívül. Tudom.

– Az Átkelő örököse vagyok! Nem teheted...

– Figyelmeztettelek a beszéddel kapcsolatban. – Jaime figyelte, ahogy a férfi elsápad. *Iszákos, ostoba és gyáva.* Walder nagyúrnak túl kellene élnie, különben a Freyeknek befellegzett. – Elbocsátalak, ser.

– Elbocsátasz?

– Jól hallottad. Tűnés!

– De... hová mehetnék?

– A pokolba vagy haza, amelyik jobban tetszik. Ne találjalak a táborban, mire felkel a nap. Magaddal viheted a kurvakirálynődet, de a koronája marad. – Jaime Ser Rymantól a fiához fordult. – Edwyn, rád ruházom atyád parancsnokságát. Próbálj kevésbé ostoba lenni, mint ő.

– Ez nem okoz komoly nehézséget, uram.

– Küldj üzenetet Walder nagyúrnak! A koronának szüksége van minden fogolyra. – Jaime intett aranykezével. – Ser Lyle, hozd őt.

Edmure Tully arccal előre zuhant az emelvény deszkáira, amikor Ser Ilyn pengéje elmet-szette a kötelet. Egylábnyi hosszú kötélrész még mindig ott lógott a nyakába akasztott hurkon. A Vadkan annál fogva rángatta talpra a nemest.

– Hal pórázon – kacarászott halkán. – Ilyet se láttam még.

A Freyek oldalra léptek, hagyták őket távozni. Az emelvény előtt összegyűlt a sokaság, köztük tucatnyi, a felöltözöttség különböző állapotában leledző táborkísérő. Jaime észrevett egy hárfát szorongató férfit.

– Te, dalnok! Gyere velünk!

Az énekes lekapta a kalpagját.

– Ahogy nagyuram parancsolja.

Senki nem szólt egy szót sem, miközben Ser Ryman bárdjával a nyomukban visszasétáltak a komphoz. Ám amikor eltávolodtak a partoldaltól és megindultak a Sziklazúzó déli partja felé, Edmure Tully megragadta Jaime karját.

– *Miért?*

Egy Lannister mindig megfizeti az adósságát, gondolta, és te vagy az egyetlen fizetőeszköz, ami megmaradt nekem.

– Tekintsd nászajándéknak.

Edmure gyanakodva meredt rá.

– Ná... nászajándéknak?

– Azt hallottam, szemrevaló a feleséged. Annak kell lennie, ha ágyban tudott tartani, miközben nővéredet és királyodat lemészárolták.

– Nem tudtam róla. – Edmure megnyalta felhasadozott ajkát. – A hálószoba előtt muzsikusok voltak...

– És Roslin úrnő elvonta a figyelmedet.

– Ő... rákényszerítették, Walder nagyúr és a többiek. Roslin soha nem akarta... sírt, de én azt hittem...

– Hogy zabolátlan férfiasságod miatt teszi? Igen, biztos vagyok benne, hogy attól minden fehérség elsírná magát.

– A gyermekemet hordozza.

Nem, gondolta Jaime, a haláloz növekszik a hasában. A pavilonba visszaérve elbocsátotta a

Vadkant és Ser Ilynt, de az énekmondót nem.

– Lehet, hogy hamarosan szükségem lesz egy dalra – mondta neki. – Lew, melegíts egy kis fürdővizet a vendégemnek. Pia, hozz neki tiszta ruhát! Ha megkérhetlek, ne legyen rajta orosz-lán. Peck, keríts bort Tully nagyúrnak. Éhes vagy, nagyuram?

Edmure bólintott, de tekintetéből még mindig sütött a gyanakvás.

Amíg Tully fürdött, Jaime letelepedett egy zsámolyra. A piszok szürke felhőkben távozott Edmure testéről.

– Ha ettél, az embereim visszakísérnek Zúgóba. Hogy utána mit teszel, az már csak rajtad múlik.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– A nagybátyád öreg ember. Bátor, ez igaz, de már túljár élete delén. Nincs hitvese, aki megsirassa, nincs gyermeke, akit meg kellene védenie. A Fekete Hal legfeljebb a dicső halálban reménykedhet... neked azonban még sok éved van hátra, Edmure, és te vagy a Tully-ház jog szerinti ura, nem ő. Nagybátyád azt teszi, amit mondasz neki. Zúgó sorsa a te kezében van.

Edmure csak bámult rá.

– Zúgó sorsa...

– Add fel a várat, és senkinek nem kell meghalnia. Néped békében távozhat, vagy akár maradhat is, hogy szolgálja Emmon nagyurat. Ser Bryndennek engedélyezzük, hogy felöltse a feketét, a helyőrség többi tagjával együtt, akik csatlakozni akarnak hozzá. Akár te is, ha a Fal megfelel számodra. Vagy elmehetsz Kaszter-hegybe a foglyomként, és élvezheted mindazt a kényelmet és pompát, ami egy rangodbéli nemesi túsznak kijár. Ha gondolod, a feleségedet is odaküldethetem. Ha fiút szül, apródként és fegyverhordozóként szolgálhatja a Lannistereket, és amikor megszerzi a lovagi címet, adunk neki egy kis földet. Amennyiben Roslin lánnyal ajándékoz meg, megfelelő hozománnyal gondoskodom számára, amint házasulandó korba lép. Téged pedig a háború elmúltával akár szabadon is engedhetünk. Mindössze annyit kell tenned, hogy átadod nekem a várat.

Edmure kiemelte a kezét a dézsából, és figyelte az ujjai között lecsorgó vizet.

– És ha nem teszem?

Nekem kell kimondani a szavakat? Pia a sátor bejáratánál állt, karjában egy nyaláb ruhát tartott. Fegyverhordozói is hallottak mindent, akárcsak a dalnok. *Hadd hallják*, gondolta Jaime, *hadd hallja az egész világ. Nem számít.* Mosolyt erőltetett az arcára.

– Láttad, mennyien vagyunk, Edmure. Láttad az ostromlétrákat, a tornyokat, a katapultokat, a faltörő kosokat. Ha kiadom a parancsot, az embereim hidat vernek az árkodon, és betörik a faladat. Egykori zászlóhordozóid alkotják a támadás első hullámát, így azok atyáinak és testvéreinek megölésével kezded a napot, akik érted haltak meg az Ikreknél. A második hullámban mennek a Freyek, azokból aztán nem szenvedek hiányt. Nyugati harcosaim csak akkor indulnak meg, amikor íjászaid már kifogytak a vesszőkből, lovagjaid pedig annyira kimerültek, hogy a pengéjüket is alig tudják megemelni. A vár elesését követően odabent mindenkit kardélre hánynak. Népedet lemészárolják, istenerdődöt kivágják, erődjeidet és tornyaidat felgyújtják. Lerombolom a falakat, és a Sziklazútot a romokra engedem. Mire végzek, élő ember meg nem mondja, hogy itt valaha egy várkastély állt. – Jaime felállt. – Feleséged addigra talán világra hozza a kölykét. Gondolom, szükséged van a gyerekre. Ha megszületett, elküldöm hozzád. Katapulttal.

Szavait hosszú csend követte. Edmure a dézsában ült. Pia a melléhez szorította a ruhákat. A dalnok meghúzott egy húrt a hárfáján. Kis Lew egy kenyér kibelezésével tányért készített, és úgy tett, mintha semmit nem hallott volna. *Katapulttal*, gondolta Jaime. Ha a nagynénje itt lenne, vajon még mindig azt mondaná, hogy Tyrion volt Tywin fia?

Edmure Tully végül megtalálta a hangját.

– Legszívesebben kimásznék ebből a dézsából, hogy itt helyben végezzek veled, Királyölő.

– Megpróbálhatod. – Jaime türelmesen várakozott. Amikor Edmure nem mozdult, hozzátet-

te: – Itt hagylak egy időre. Kellemes falatozást! Dalnok, játssz valamit a vendégünknek, míg eszik. Gondolom, ismered a dalt.

– Amelyik az esőről szól? Igen, nagyuram, ismerem.

Edmure mintha csak most vette volna észre az énekmondót.

– Ne! Őt ne! Vidd a szemem elől!

– Hiszen csak egy dalról van szó – mondta Jaime. – annyira nem lehet rossz hangja.

CERSEI

Pycelle nagymesterre mindig is öregemberként emlékezett, de az elmúlt három éjszaka során mintha még száz évet vénült volna. Egy örökkévalóságig tartott, amíg recsegő ízületeivel térdre ereszkedett előtte, és utána úgy is maradt, amíg Ser Osmund talpra nem rángatta.

Cersei bosszúsan figyelte a vénséget.

– Qyburn nagyúr tájékoztatott, hogy Gyles nagyúr kiköhögte a lelkét.

– Igen, felség. Mindent elkövettem, hogy megkönnyítsem távozását.

– Valóban? – A királynő Menyweather úrnőhöz fordult. – Véletlenül nem azt mondtam, hogy életben kell tartani Rosbyt?

– De igen, felség.

– Ser Osmund, mire emlékszel a beszélgetésből?

– Megparancsoltad Pycelle nagymesternek, hogy mentse meg a beteget, felség. Mindannyian hallottuk.

Pycelle szája kinyílt, majd újra becsukódott.

– Felség, te is jól tudod, mindent megtettem szegény ördögért.

– Ugyanúgy, mint Joffreyért? És az apjáért, szeretett férjemért? Robert erős volt, mint bármely férfi a Hét Királyságban, te mégis hagytad, hogy elvigye egy vadkan. Ó, és ne feledkezzünk meg Jon Arrynról sem. Nem kétséges, megölted volna Ned Starkot is, ha a kezeid közt hagyom. Mondd csak, mester, a Fellegvárban tanultad meg, hogyan kell elferdíteni az igazságot, és kifogásokat keresni?

Az öregember arcizmai összerándultak a nő hangjától.

– Ember nem tehetett volna többet, felség. Én... én mindig hűségesen szolgáltam.

– Amikor azt tanácsoltad Aerys királynak, hogy tárja ki a kaput apám közelgő serege előtt, szerintem hűségesen szolgáltad uradat?

– Az... én rosszul ítéltém meg a...

– Az jó tanács volt?

– Felséged biztosan tudja, hogy...

– *Tudom*, hogy amikor a fiamat megmérgezték, kevesebb hasznodat vettük, mint Holdfiúnak. *Tudom*, hogy a koronának kétségbeesetten szüksége volna pénzre, és a főkincstárnok haltott.

A vén bolond megpróbált ebbe belekapaszkodni.

– Én... készíthetek egy listát azokról az emberekről, akik alkalmasak rá, hogy elfoglalják Gyles nagyúr helyét a tanácsban.

– Egy listát. – Cerseit szórakoztatta a felvetés. – El tudom képzelni azt a listát, amit tőled kapnék. Vénemberek, ziháló bolondok, valamint Kövér Garth. – Ajka megfeszült. – Mostanában sokat látnak Margaery úrnő társaságában.

– Igen. Igen, én... Margaery királynő igen zaklatott volt Ser Loras miatt. Altató főzeteket és... más gyógyitalokat adok őfelségének.

– Nem kétlem. Mondd csak, a mi kis királynénk adott neked parancsot Gyles nagyúr megölésére?

– M-megölésére? – Pycelle szeme tojás nagyságúra kerekedett. – Felséged nem hiheti... az istenekre, a köhögés vitte el, én... a királynénak semmi... nem táplált gonosz szándékot Gyles nagyúr irányában, miért akarta volna...

– ...a halálát? Természetesen, hogy egy újabb rózsát ültessen Tommen tanácsába. Nem

látsz, vagy csak megvásároltak? Rosby az útjában állt, tehát megszabadult tőle. A te közreműködéseddel.

– Felső, esküszöm neked, Gyles nagyúr a köhögésbe halt bele! – A nagymester szája széle remegett. – Én mindig hűségesen szolgáltam a koronát, a birodalmat... a Lannister-házat.

Ebben a sorrendben? Pycelle félelmét szinte tapintani lehetett. *Elég érettnek tűnik. Ideje kifacsarni a gyümölcsöt, és megízlelni a levét.*

– Ha valóban olyan hűséges vagy, mint vallod, miért hazudsz nekem? Ne is próbáld tagadni! Már jóval *azelőtt* sürgőldödni kezdél Szűz Margaery körül, hogy Ser Loras Sárkánykőre indult volna, tehát kímélj meg a további meséktől arról, hogy csupán vigaszt szeretnél volna nyújtani a menyemnek gyászában. Mi visz oly gyakran a Szüzek Csarnokába? Biztosan nem az üres cseverészség Margaeryvel. Esetleg a himlőhelyes septájának csapod a szelet? Vagy a nyughatatlan kis Bulwer lánynak? Netán kémkedsz neki, tájékoztatod a lépéseimről, s így szolgálsz terveit?

– Én... én csupán engedelmeskedem. Minden mester hűségesköt tesz...

– A nagymester a *birodalom* szolgálatára esküszik fel!

– Felső, ő... ő a királynő...

– *Én* vagyok a királynő!

– Úgy értem... ő a király felesége, és...

– Nagyon jól tudom, ki ő. Azt akarom tudni, miért van *rád* szüksége. A menyem talán beteg?

– Hogy beteg? – Az öregember megrángatta az álla alatti laza bőrlebernyegből kinövő ritkás, fehér szőrzetet, amit szakállnak nevezett. – N-nem beteg, felső, egyáltalán nem. Esküm tiltja, hogy kiadjam...

– Az esküd nem sok könnyebbséget fog nyújtani számodra a sötétcellákban – figyelmeztette a nő. – Halljam az igazságot, különben vasra veretlek!

Pycelle térdre rogyott.

– Könyörgöm... nemes atyád hű szolgája voltam, és Arryn nagyúr ügyében melletted álltam. Nem élném túl a börtönt, még egyszer nem...

– Miért kellesz Margaerynek?

– Ő csak... ő... ő...

– *Halljam!*

A nagymester összehúzta magát.

– Holdteát kér! – suttogta. – Holdteát, hogy...

– Tudom, mire való a holdtea. – *Tehát erről van szó.* – Rendben. Vonszold el innen reszkető tagjaidat, és próbáld visszaemlékezni, milyen volt férfinak lenni. – Pycelle megpróbálta talpra küzdeni magát, de olyan sokáig tartott, hogy Cersei végül kénytelen volt utasítani Osmund Feketeüstöt, hogy egy újabb rántással segítsen neki. – Ami pedig Gyles nagyurat illeti, biztos vagyok benne, hogy a Mennybéli Atya igazságosan ítélkezik felette. Nem maradt utána gyermek?

– Saját magjából nem, de van egy nevelt gyermeke...

– ...aki nem az ő vére. – Cersei egy ingerült kézmozdulattal elvetette a lehetőséget. – Gyles tisztában volt vele, milyen nagy szükségünk van az aranyra. Halála előtt biztosan tudatta veled azon óhaját, hogy minden földje és vagyona Tommenre szálljon.

Rosby aranyával kibélelhetik a kincstár ládáit, földjeit és kastélyát pedig továbbadhatja valamelyik saját nemesének, hűséges szolgálataiért cserébe. *Esetleg Vizes nagyúrnak.* Aurane célzott rá, hogy szüksége lenne egy székhelyre; e nélkül nagyúri címe üres tisztség volt csupán. Cersei tudta, hogy Sárkánykő felé kacsingat, de túlságosan magasra emelte a tekintetét. Rosby birtoka sokkal jobban illett pozíciójához és származásához.

– Gyles nagyúr tiszta szívéből szerette őfelségét – mondta Pycelle –, de... a nevelt gyermeke...

– ...egészen biztosan meg fogja érteni, ha beszélsz neki Gyles nagyúr utolsó kívánságáról.

Menj, intézd el!

– Ahogy kívánod, felség. – Pycelle kis híján átesett saját palástján, olyan sietősen távozott. Merryweather úrnő becsukta mögötte az ajtót.

– Holdtea – mormolta, miközben visszafordult a királynőhöz. – Az ostoba. Miért tenné, miért vállalna ekkora kockázatot?

– A kis királynénak olyan vágyai támadtak, melyek kielégítéséhez Tommen még túlságosan fiatal. – Mindig fennállt a kockázat, ha egy felnőtt nőt adtak feleségül egy gyermekhez. *Különösen, ha egy özvegyet. Azt állítja ugyan, hogy Renly soha nem nyúlt hozzá, de én nem hiszek neki.* A nők csupán egyetlen okból ittak holdteát; a szüzeknek pedig egyáltalán nem volt rá szükségük. – A fiamat megcsalják. Margaery szeretőt tart. Ez felségárulás, melynek büntetése halál. – Reménykedett benne, hogy Mace Tyrell anyja, az az aszaltszilva-képű boszorkány megéri a tárgyalást. Azzal, hogy ragaszkodott Margaery és Tommen azonnali egybekeléséhez, Olenna úrnő a hóhér kezére juttatta drágalátos rózsaszálát. – Jaime elküldte ser Ilyn Payne-t. Azt hiszem, nem ártana keresnem egy új ítélet-végrehajtót, aki lecsapja a fejét.

– Majd én megteszem – ajánlotta fel Osmund Feketeüst könnyed vigyorral. – Margaerynek csinos, vékony kis nyaka van. Egy jó éles penge egyből átvizsi.

– Az biztos – szolt közbe Taena –, csakhogy egy Tyrell-sereg táborozik Viharvégnél, egy másik Szüztónál. Éles kardjaik pedig nekik is vannak.

Elárasztanak a rózsák. Nyugtalanító gondolat. Mace Tyrellre szüksége volt még, ha a lányára nem is. *Legalábbis amíg le nem győzzük Stannist.* Azután már egyikük sem fog kelleni. De hogyan szabaduljon meg a lánytól anélkül, hogy elveszítené az apját?

– Az árulás az árulás – jelentette ki –, de bizonyítékra van szükségünk, a holdteánál valamivel kézzelfoghatóbb dologra. Ha *bebizonyosodik* a hűtlensége, még saját szülőatyjának is el kell őt ítélnie, ha nem akarja, hogy szégyene az ő fejére szálljon.

Feketeüst a bajusza végét rágcsálta.

– Hogyan lehetséges ez? Qyburn éjjel-nappal rajta tartja a szemét. A szolgálóit én fizetem, de csupán jelentéktelen semmiségeket jelentenek. Eddig senki sem látta a szeretőjét. Az ajtón kívül figyelő fülek nem hallanak semmi használhatót, csak éneklést, nevetést és pletykáldóást.

– Margaery túlságosan ravasz ahhoz, hogy ilyen könnyen rajta lehessen kapni – mondta Merryweather úrnő. – Az ő kastélyának falai az udvarhölgyei. Együtt alszanak, együtt öltöznek, együtt imádkoznak, együtt olvasnak, együtt varrnak. Amikor nem solymászik vagy lovagol, „gyere be a kastélyomba”-t játszik a kis Alysanna Bulwerrel. Ha férfiak is tartózkodnak a közelben, mindig vele van a septája vagy a kuzinjai.

– *Valamikor* csak meg kell szabadulnia az udvartartásától – töprengett a királynő. Hirtelen eszébe jutott valami. – Hacsak nem a hölgyei is benne vannak... természetesen nem mind egyik, de néhányan.

– A rokonai? – Még Taena is kételkedett. – Mindhárman fiatalabbak a kis királynénál, és sokkalta ártatlanabbak.

– A feslettek a szüzek fehér ruháját viselik. Ez még döbbenetesebbé teszi bűnüket. Nevük szégyenben fog élni. – A királynő egyik pillanatról a másikra szinte élvezni kezdte a helyzetet. – Taena, a te férjed a bíróm. Ma este mindketten velem vacsoráztok. – Gyorsan le akarta tudni az ügyet, mielőtt Margaery a kis fejébe veszi, hogy visszatér Égikertbe, vagy elhajózik Sárkányköre, hogy sebesült testvére mellett álljon a halál kapujánál. – Utasítom a szakácsokat, hogy süssenek vaddisznót. Természetesen némi zenére is szükség lesz, hogy segítse emésztésünket.

Taena azonnal megértette.

– Zene. Tökéletes.

– Menj, szólj a férjednek, és intézkedj a dalnok felől – bocsátotta el Cersei. – Ser Osmund, te maradhatsz. Még sok mindent meg kell beszélünk. Szükségem lesz Qyburn nagyúrra is.

Mint kiderült, a konyhában sajnos nem volt kéznél vadkan, és idő sem maradt a vadászok

kiküldésére. A szakácsok ezért levágták a kastély egyik tehenét, és vacsorára fokhagymával tűzdelt, mézzel meglocsoltsó sonkát szolgálták fel aszalt cseresznyével. Cersei ugyan nem ezt szerette volna, de kénytelen volt belenyugodni. Az étkezés végén sült almát kaptak csípős, fehér sajttal. Taena úrnő minden falatot kiélvezett – nem úgy, mint Orton Menyweather, kinek kerek arca az erőlevestől a sajtig sápadt és pörsenéses maradt. Folyamatosan ivott, és időnként lopott pillantásokat vetett a dalnokra.

– Nagy kár Gyles nagyúrért – szólalt meg végül Cersei. – Mégis azt mondom, egyikünk sem fogja hiányolni a köhögését.

– Nem. Azt hiszem, valóban nem.

– Szükségünk lesz egy új kincstárnokra. Ha a Völgyben nem uralkodna nyugtalanság, visszahoznám Petyr Baelisht, de... ki szeretném próbálni Ser Haryst a hivatalban. Gylesnél nem lehet rosszabb, és legalább nem köhög.

– Ser Harys a király segítője – mutatott rá Taena.

Ser Harys egy tús, de még annak is gyengécske.

– Ideje, hogy Tommen erélyesebb segítőt kapjon.

Orton nagyúr felemelte tekintetét a boroskupájáról.

– Erélyesebbet. Úgy van. – Habozva folytatta. – És ki...?

– Te, nagyuram. A véredben van. Nagyapád saját apám helyét foglalta el a Segítő posztján Aerys mellett. – Tywin Lannister leváltása Owen Merryweatherre valójában inkább olyan volt, mintha egy csatalovát cseréltek volna le egy majomra, de Owen már akkor is fáradt öregember volt, amikor Aerys felemelte magához: szeretetre méltó, ha nem is túl hatékony. Unokája azonban fiatal, és... *nos, van egy erős felesége.* Sajnálatos, hogy Taena nem lehetett segítő. Férfiasságban háromszorosan felülmúlta férjét, ráadásul sokkal szórakoztatóbb társaságnak bizonyult. Csakhogy nő volt, és emellett myri származású, ezért Cerseinek meg kellett elégednie Ortonnal. – Nem kétlem, hogy sokkal rátermettebb vagy Ser Harysnál. – *Ser Harysnál még az éjjeliedényem tartalma is rátermettebb.* – Hajlandó vagy szolgálni?

– Én... igen, természetesen. Felsőged megtisztel bizalmával.

Sokkal jobban, mint megérdemelnéd.

– Jól szolgáltál engem bíróként, nagyuram. És ez így lesz a továbbiakban is, az előttünk álló... embert próbáló időszakban. – Amikor látta, hogy Merryweather felfogta szavai jelentőségét, mosolyogva az énekes felé fordult. – És te is jutalmat érdemelsz a vacsora közben játszott fülbemászó dallamokért. Az istenek nagy ajándékot adtak neked.

A dalnok meghajolt.

– Nagyon kedves tőled, felség.

– Nem kedves, pusztán őszinte – felelte Cersei. – Taena azt mondta, Kék Bárdnak is hívnak.

– Valóban, felség. – Az énekes cipőjét puha, kékre festett borjúbőrből varrták, ugyancsak kék nadrágja pedig finom gyapjúból készült. Fényes, kék szaténnal díszített, halványkék seilyemtunikát viselt, sőt tyrosi szokás szerint még a haját is kék árnyalatúra festette. Hosszú, hullámos fürtjei a vállára omlottak, és olyan illatot árasztottak, mintha rózsavízben mosta volna meg őket. *Kék rózsából, nem kétséges. Legalább a fogai fehérek.* Szép fogai voltak, kicsit sem töredezettek.

– Más neved nincs?

Az ifjú arcát enyhe pír futotta el.

– Kölyökként Nyúlnak hívtak. Illő név egy parasztfiúnak, egy dalnoknak azonban már kevésbé.

A Kék Bárd szeme ugyanolyan színű volt, mint Roberté. Cersei már csak ezért is gyűlölte őt.

– Nem nehéz megérteni, miért te vagy Margaery úrnő kedvence.

– Őfelsége kedves hozzám. Azt mondja, sok örömet okozok neki.

– Ó, ebben biztos vagyok. Láthatnám a lantodat?

– Ahogy felséged kívánja. – Az udvarias válaszbán feszültség érződött, de a bárd átadta a lantját. A királynő kérését senki nem utasíthatta vissza.

– Cersei megpendítette a húrokat, és mosolyogva hallgatta a hangot.

– Édes és szomorú, akár a szerelem. Mondd csak, Nyúl... amikor első alkalommal ágyba vitted Margaeryt, az már azután történt, hogy hozzáment a fiamhoz, vagy még előtte?

A dalnok egy pillanatig mintha nem fogta volna fel a kérdést. Ám amikor végre sikerült neki, elkerekedett a szeme.

– Felsőgedet félretájékoztatták! Esküszöm, hogy soha...

– *Hazudsz!* – Cersei olyan erővel sújtott le a lanttal a siheder arcára, hogy a festett fa szilánkokra hasadt. – Orton nagyúr, hívd az őrséget, és vited ezt a férget a börtönbe!

Orton Merryweather arcán kiütközött a verejték a rémülettől.

– Ez... ez gyalázat... el merészelte csábítani a királynét?

– Attól tartok, pont fordítva történt, de akkor is árulónak minősül. Hadd énekeljen Qyburn nagyúrnak!

A Kék Bárd arca elfehéredett.

– Nem! – Vér csepegett az ajkáról, ahol a lant felhasította. – Én soha... – Amikor Merryweather megragadta a karjánál fogva, felüvöltött: – Anya, kegyelmezz! Ne!

– Nem vagyok az anyád – mondta neki Cersei.

Még a sötétcellában is csak tagadást, imát és könyörgést sikerült előcsalni belőle. Törött fogai közül nemsokára vér csorgott állára, és háromszor is összepiszkította sötétkék nadrágját, mégis kitartott a hazugságai mellett.

– Lehet, hogy nem a megfelelő dalnokot kaptuk el? – töprengett hangosan Cersei.

– Minden lehetséges, felség, de nem kell félned, a fickó még az éj beállta előtt vallani fog. – Qyburn idelent a börtönben durva szövésű gyapjúruhát és a kovácsokéra emlékeztető bőrkötényt viselt. Odafordult a Kék Bárdhoz: – Sajnálom, hogy az örök ilyen durván bántak veled. Sajnálatos módon nem sok udvariasság szorult beléjük. – Hangja kedves, együtt érző volt. – Mi csak az igazságot szeretnénk hallani tőled.

– Már elmondtam az igazságot! – szipogta a dalnok. A vasbilincsek szilárdan rögzítették a falhoz.

– Mi máshogy gondoljuk. – Qyburn egy borotvát tartott a kezében, pengéje megvillant a fáklya fényében. Levagdosta a ruhákat a Kék Bárdról, amíg a fiatalember teljesen mezítelenné nem vált, leszámítva hosszú szárú, kék csizmáját. Cersei jót mulatott magában, amikor meglátta, hogy a lába közti bozont barna színű.

– Mondd el, hogyan szórakoztattad a kis királynét! – parancsolt rá a dalnokra.

– Én soha... csak énekeltem, énekeltem és játszottam, ennyi volt az egész! A hölgyei is elmondhatják. Mindig ott voltak velünk. A rokonai!

– Közülük hánynak a testét ismerted meg közelebbről?

– Egyiküket sem. Én csak egy énekes vagyok! Kérem!

– Felső – fordult a királynőhöz Qyburn –, ez a szerencsétlen talán valóban csak játszott Margaerynek, miközben ő más szeretőket szórakoztatott.

– Nem! *Könyörgök!* Ő soha... én *énekeltem*, csak *énekeltem*...

Qyburn nagyúr felcsúsztotta a kezét a Kék Bárd mellkasán.

– A szájába vette a mellbimbódat játszadozásaitok közben? – Az egyiket hüvelyk- és mutatóujja közé fogta, és erősen megcsavarta. – A férfiak egy része ezt nagyon élvezzi. Az ő mellbimbójuk ugyanolyan érzékeny, mint a nőké.

A penge villant, a dalnok felsikoltott. Mellén vörös, vért nedvedző szem nyílt. Cerseinek felkavarodott a gyomra. Énjének egy része szeretett volna elfordulni, becsukni a szemét, véget vetni a kínzásnak. Csakhogy ő volt a királynő, és egy árulásban kellett eljárnia. *Tywin nagyúr biztosan nem fordult volna el.*

A Kék Bárd a végén az egész élettörténetét elmesélte nekik, kezdve az első névnapjától. Apja gyertyakészítő volt, és fiát is erre a mesterségre nevelte, de Nyúl már fiatalkorában rájött,

hogy sokkal nagyobb tehetsége van a lantkészítéshez, mint az öntéshez. Tizenkét éves korában elszökött otthonról, hogy csatlakozzon vándormuzikusok egy csoportjához, akik a közeli vásárban játszottak. Bejárta a fél Folyóvidéket, mielőtt Királyvárba jött volna azzal a reménnyel, hogy az udvarban pártfogásra lelhet.

– Pártfogás? – kuncogott Qyburn. – Mostanában így nevezik az asszonyokat? Attól tartok, túl sokra is leltél belőle, barátom... és nem a megfelelő királynőtől. Az igazi áll most előtted.

Igen. Cersei ezért is Margaery Tyrellt hibáztatta. Ha ő nincs, Nyúl hosszú és tevékeny életet élhetett volna, énekelve a kis dalait, földművesek és disznópásztorok lányait hordva az ágyába. Margaery családsága kényszerített erre. Megmérgezett az árulásával.

Hajnakra a dalnok magas szárú csizmái megteltek vérrel, és elmondta, hogyan kényeztette magát Margaery, miközben figyelte, ahogy rokonai a szájukkal szereznek örömet az énekmondónak. Más alkalommal a Kék Bárd énekelt neki, mialatt ő a többi szeretőjével csillapította kéjvágyát.

– Kik voltak azok? – kérdezte a királynő, és az elgyötört énekes megnevezte Ser Talladot, a Magast, Lambert Turnberryt, Jalabhar Xhót, a Redwyne ikreket, Osney Feketeüstöt, Hugh Cliftont és a Viráglovagot.

A névsor csalódottsággal töltötte el. Nem szennyezhetette be Sárkánykő hőséneke nevét. Emellett senki sem hitte volna el, aki egy kicsit is ismeri Ser Lorast. A Redwyne-okat sem keverhette bele. Az Arbor és flottája nélkül a birodalom nem is reménykedhetett benne, hogy megszabaduljon Varjúszemű Eurontól és az átkozott vasembereitől.

– Nem teszel mást, mint azoknak a neveit szajkózod, akiket a királyné körül láttál. Az igazságot akarjuk tudni!

– Ez az igazság... – Nyúl Cerseire nézett egyetlen kék szemével, amit Qyburn meghagyott neki. A fogai helyén tátongó lyukakból vér bugyogott. – Lehet, hogy... valamire rosszul emlékszem...

– Horas és Hobber nem vettek részt benne, igaz?

– Nem – ismerte el. – Ők nem.

– Ami pedig Ser Lorast illeti, biztos vagyok benne, hogy Margaery minden igyekezetével megpróbálta rejteni bátyja elől tetteit.

– Valóban... most már emlékszem... Egyszer az ágy alá kellett rejtőznöm, amikor Ser Loras eljött meglátogatni. *Soha nem tudhatja meg...* ezt mondta.

– Ez a változat sokkal jobban tetszik, mint az előző. – Legjobb a nagyurakat kihagyni ebből. A többiek azonban... Ser Tallad kóbor lovag volt, Jalabhar Xho száműzött és koldus, egyedül Clifton szolgált a kis királyné testőrségében. *Osney pedig a mazsola a pudingban.* – Tudom, mennyivel jobban érzed magad most, hogy elmondtad az igazságot. Erre kell emlékezned akkor is, amikor Margaery ügyét tárgyaljuk. Ha újból hazudni kezdesz...

– Nem fogok! Elmondom az igazságot! És utána...

– ...feketét ölthetsz. Erre szavamat adom. – Cersei Qyburnhoz fordult. – Gondoskodj róla, hogy kitisztítsák a sebeit és felöltöztessék, azután adjanak neki máktejet a fájdalmaira.

– Felséged kegyes. – Qyburn egy ecettel teli vödörbe dobta a borotvát. – Margaery keresni fogja a bárdját.

– A dalnokok jönnek és mennek, erről híresek.

A felkapaszkodás a sötétcellából a fekete kőlépcsőkön kifulladásztotta Cerseit. Az igazság felderítése fárasztó munkának bizonyult, és még jobban félt a következményektől. *Erősnek kell lennem. Tommenért és a birodalomért teszem, amit tennem kell.* Nagy kár, hogy Maggy, a béka meghalt. *Köpök a próféciádra, vénasszony. A kis királyné talán fiatalabb, mint én, de sosem volt olyan szép, és nemsokára meghal.*

Merryweather úrnő a hálószobában várt rá. Odakint sötét éjszaka volt, közelebb a hajnalhoz, mint az alkonyathoz. Jocelyn és Dorcas már aludtak, de Taena nem.

– Nagyon szörnyű volt? – érdeklődött.

– Nem kell tudnod. Aludnom kell, de félek az álmoktól.

Taena megsimogatta a haját.

– Tommenért tetted.

– Igen, tudom. – Cersei megborzongott. – Kiszáradt a torkom. Légy oly kedves, és tölts nekem egy kis bort.

– Ha ezzel örömet szerzek neked... mindössze ennyire vágyom.

Hazug. Nagyon jól tudta, mire vágyik Taena. Legyen hát! Ha a nő belehabarodott, az csak elősegíti, hogy ő és a férje hűségesek maradjanak hozzá. Egy ilyen, hazugságokkal teli világban ez megért néhány csókot. *Ő sem rosszabb, mint a legtöbb férfi. Legalább nem áll fenn a veszély, hogy teherbe ejt.*

A bor segített, de nem eléggé.

– Mocskosnak érzem magam – panaszkodott a királynő az ablak mellett állva, kupájával a kezében.

– Egy jó fürdő segíteni fog, édesem. – Merryweather úrnő felébresztette Dorcast és Jocelynt, és elküldte őket forró vízért. Amikor a kád megtelt, segített levetkőzni a királynőnek; fűrgő ujjakkal kioldotta öltözéke zsinórjait, és leengedte válláról a ruhát. Aztán hagyta, hogy saját ruházata is a földre hulljon.

Megosztottak a fürdőn, Cersei hátradőlve pihent Taena karjában.

– Tomment meg kell kímélni a legrosszabb részétől – mondta a myri asszonynak. – Margaery mindennap elviszi őt a szentélybe, hogy együtt kérjék az isteneket, gyógyítsák meg a bátyját. – Ser Loras bosszantó módon még mindig kapaszkodott az életbe. – És a lány unokatestvéreit is kedveli. Nehéz lesz számára mindőjüket elveszíteni.

– Nem biztos, hogy mind a hárman vétkesek – sugalmazta Merryweather úrnő. – Miért is ne... lehet, hogy az egyikük nem vett részt benne. Esetleg rosszul lett és undorodott mindattól, amit látott...

– ...és rá lehet venni, hogy tanúskodjon a többiek ellen. Igen, pompás ötlet, de melyikük legyen az ártatlan?

– Alla.

– A szégyenlős?

– Látszatra igen, ám több benne a ravaszság, mint a szégyenlősség. Bízd őt rám, édesem!

– Örömmel. – A Kék Bárd vallomása egymagában nem állná meg a helyét. Elvégre az énekmondók gátlástalanul hazudtak, ha boldogulásuk úgy kívánta. Alla Tyrell nagy segítséget fog jelenteni, ha Taenának sikerül őt átállítania. – Ser Osney is vallani fog. A többiek számára egyértelművé kell tenni, hogy csupán töredelmes vallomással nyerhetik el a király megbocsátását és a Falat. – Jalabhar Xho elfogadhatónak fogja tartani az ajánlatot. A többiekben nem volt ennyire biztos, de Qyburn meggyőzőerejével...

Királyvárra rávirradt a hajnal, mire kimásztak a kádból. A királynő bőre fehérré és ráncossá vált a hosszú áztatástól.

– Maradj itt! – mondta Taenának. – Nem akarok egyedül aludni. – Még egy imát is elmondott, mielőtt bemászott a díszes takaró alá; nyugodt álmokért könyörgött az Anyához.

Fölös időpazarlásnak bizonyult; az istenek süketek voltak, mint mindig. Cersei álmában újra a sötétcellákban járt, ám ezúttal ő volt a falhoz láncolva az énekmondó helyett. Meztelen volt, és vér csöpögött melleiről; az Ördögfióka a fogával tépte le a mellbimbóit.

– Kérlek! – könyörgött. – Kérlek, a gyermekeimet ne... ne bántsd a gyermekeimet!

Tyrion gúnyos tekintettel nézett rá. Ő is csupasz volt, testét durva szőrzet borította, amitől sokkal inkább hasonlított majomhoz, mint emberhez.

– Látni fogod a koronázásukat – mondta –, és a halálukat is. – Azzal a szájába vette a királynő vérző mellét, és szívni kezdte, Cersei testébe pedig izzó késként hasított a fájdalom.

Reszketve ébredt Taena karjában.

– Csak egy rossz álom – motyogta erőtlenül. – Sikoltottam? Bocsáss meg.

– Az álmok porrá omlanak a nappal fényében. Megint a törpe? Miért rémít meg ennyire az a nevetséges kis ember?

– Meg fog ölni. Tízéves koromban megmondták. Tudni akartam, kihez fogok feleségül menni, de ő azt mondta...

– Ő?

– A *maegi*. – Akadovva buktak ki belőle a szavak. Még mindig emlékezett Melara Hetherspoon tanácsára: ha soha nem beszél a jóslatokról, azok nem válnak valóra. A kútban aztán már nem volt ilyen csendes. *Üvöltött és sikoltzott*. – Tyrion a *valonquar* – mondta. – Használjátok ezt a szót Myrben? Nemes valari nyelven van, *kis testvért* jelent. – Melara megfulladása után kérdezte meg Septa Saranellát.

Taena megszorította a kezét.

– Utálatos asszony volt, öreg, beteg és csúf. Te viszont fiatal és gyönyörű, tele étellel és büszkeséggel. Azt mondtad, Lannisportban élt, tehát ismerhette a törpét, és tudhatott róla, hogyan ölte meg nemes anyádat. A szörnyeteg nem mert bántani amiatt, aki voltál, ezért a villás nyelvével sebzett meg.

Lehet, hogy így volt? Cersei nagyon szerette volna ezt hinni.

– Malera azonban meghalt, pontosan úgy, ahogy megjósolta. Sosem mentem feleségül Rhaegar herceghez. És Joffrey... a törpe a szemem láttára végzett vele.

– Egy fiú – mondta Merryweather úrnő –, de van egy másik, kedves és erős, és *őt* soha semmi bántódás nem fogja érni.

– Amíg élek, nem. – Azzal, hogy kimondta, segített elhitetni magával, hogy valóban így is van. *Igen, az álmok porrá omlanak a nappal fényében*. Odakint a reggeli nap átderengett a felhőfátyolon. Cersei kibújt a takaró alól. – Ma reggel a királlyal költöm el a reggelimet. Látni akarom a fiamat. – *Mindent, amit teszek, érte teszem*.

Tommen segített helyrebillenteni a lelki egyensúlyát. Sosem érezte még a fiút olyan kedvesnek, mint aznap reggel; a macskakölykeiről fecsegett neki, miközben mézet csorgatott egy darab friss, forró fekete kenyérré, amit nemrég vettek ki a kemencéből.

– Ser Karom megfogott egy egeret – újságolta –, de Bajusz asszonyság elvette tőle.

Én sosem voltam ennyire édes és ártatlan, gondolta Cersei. Hogyan uralkodhat majd egy ilyen kegyetlen birodalmon? A benne lévő anya csupán óvni akarta a fiát; a királynő viszont tudta, hogy keményebb nevelésre van szüksége, különben a Vastrónus elemésztí őt.

– Ser Karomnak meg kell tanulnia megvédeni a jogait – mondta. – Ebben a világban a gyenge mindig az erős áldozatává válik.

A király ezen elgondolkodott, miközben a mézet nyalogatta az ujjairól.

– Ha Ser Loras visszatér, megtanulok harcolni lándzsával, karddal és csatacsillaggal, ugyanúgy, ahogy ő.

– Megtanulsz harcolni – ígérte a királynő – de nem Ser Lorastól. Ő nem jön vissza, Tommen.

– Margaery azt mondja, visszajön. Imádkozunk érte. Az Anya kegyelméért könyörgünk, és a Harcost kérjük, hogy adjon neki erőt. Elinor azt mondta, ez Ser Loras legnehezebb harca.

Cersei megsimogatta fia fejét, a puha, aranyszín fürtök Joffreyt juttatták eszébe.

– A délutánt feleségeddel és unokatestvéreivel töltöd?

– Ma nem. Azt mondta, egyedül kell reggeliznie és megtisztulnia.

Reggelizni és megtisztulni... persze, a Szüzek napjára. Cerseinek évek óta nem kellett résztennie ezen a szent ünnepen. *Háromszor ment férjhez, mégis el akarja hitetni velünk, hogy még szűz*. A fehérbe öltözött kis királyné elvezeti udvarhölgyeit Baelor szentélyébe, hogy hosszú, fehér gyertyákat gyűjtsanak a Szűz lábánál, és szárított virágfüzéreket akasszanak szent nyakába. *Legalábbis néhány udvarhölgyét*. A Szüzek napján minden özvegyet, anyát és szajhát kitiltottak a szentélyből, akárcsak a férfiakat, nehogy megszenteltségtelenítsék az ártatlanság szent dalait. Csak a szüzek maradhattak...

– Anya? Valami rosszat mondtam?

Cersei homlokon csókolta fiát.

– Valami nagyon bölcsét mondtál, édesem. Most szaladj, játssz a macskáiddal.

Nem sokkal később emeleti lakószobájába kérette Ser Osney Feketeüstöt. A férfi izzadtan és fölényesen jött fel az udvarról, és miközben térdet hajtott, tekintetével szokása szerint levetkőztette a királynőt.

– Kelj fel, ser, és ülj ide mellém! Egyszer már vitézül szolgáltál, ám most még keményebb feladatot tartogatok számodra.

– Én is tartogatok neked valami keményet.

– Az most várhat. – Ujjai hegyével gyengéden végigsimított a férfi hegein. – Emlékszel a szajhára, akitől ezeket kaptad? Neked adom, ha visszajöttél a Falról. Tetszik az ajánlat?

– Nekem te kellesz.

Helyes válasz.

– Először be kell vallanod az árulásodat. Egy férfi bűnei megmérgezhetik a lelkét, ha hagyja őket elrothadni. Tudom, mennyire nehéz lehet együtt élni azzal, amit tettél. Ideje megszabadulnod a szégyentől.

– Szégyen? – értetlenkedett Osney. – Elmondtam Osmundnak, hogy Margaery csak incselkedik. Sosem enged többet, mint...

– Igen lovagias tőled, hogy védeni próbálsz – szakította félbe Cersei –, de te túlságosan jó lovag vagy ahhoz, hogy együtt élj a bűnoddal. Nem, ma éjjel el kell menned Baelor Nagy Szentélyébe. Amikor egy férfi bűnei ennyire sötétek, csak őszentsége maga mentheti meg őt a pokol kínjaitól. Mondd el neki, hogyan vitted ágyba Margaeryt és a rokonait.

Osney meglepetten pislogott.

– Tessék? A rokonait is?

– Meggát és Elinort – bólintott a nő. – Allát soha. – Ez az apró részlet sokkal hihetőbbé fogja tenni az egész történetet. – Alla mindvégig zokogva ült, és könyörgött a többieknek, hogy hagyjanak fel bűneikkel.

– Csak Meggát és Elinort? Vagy Margaeryt is?

– Őt is, mindenképpen. Ő állt az egész mögött.

Cersei mindent elmondott neki, amit tudnia kellett. Osney figyelt, és lassanként szétömlött a felismerés az arcán. Amikor a nő befejezte, így szólt:

– Ha levágtad a fejét, azt a csókot akarom, amit soha nem adott meg nekem.

– Az összes csókot megkapod, amit csak kívánsz.

– És aztán a Fal?

– Csupán rövid ideig. Tommen megbocsátó király.

Osney megvakargatta forradásos arcát.

– Ha a nővel kapcsolatban hazudnom kell, általában azt bizonygatom, hogy sosem hágtam meg őket, ők pedig azt, hogyan tettem. Ez... én még sosem hazudtam *főseptonnak*. Azt hiszem, ezért valamelyik pokolra fogsz kerülni. A legrosszabbak közül.

A királynő meglepődött. Egy Feketeüsttől számított legkevésebbé ájtatoskodásra.

– Megtagadod az engedelmességet?

– Nem. – Osney megérintette Cersei aranyszőke haját. – Az a helyzet, hogy a legjobb hazugságban mindig van némi igazság is... hogy egy kis ízt adjon neki. És te azt akarod, mondjam el, hogyan dugtam meg egy királynőt...

Cersei majdnem pofon vágta. De csak majdnem. Ám már túl messzire ment, és nagyon sok forgott kockán. *Bármit teszek, Tommenért teszem.* Elfordította a fejét, megfogta Ser Osney kezét, és megcsókolta az ujjait. Durvák voltak és kemények, kérgesek a kardforgatástól. *Robertnek voltak ilyen ujjai,* gondolta.

Cersei átkarolta a lovag nyakát.

– Nem akarom, hogy azt mondják, én tettelek hazuggá – suttopta fátyolos hangon. – Adj egy órát, s találkozunk a hálószobámban.

– Eleget vártunk már. – A férfi a fűző alá csúsztatta ujjait, megrántotta, és a selyem olyan hangos csattanással vált szét, hogy Cersei attól félt, az egész Vörös Torony hallotta. – Szabadulj meg a többitől is, mielőtt leszaggatom rólad. A korona maradhat. Szeretem, amikor koro-

na van rajtad.

HERCEGNŐ A TORONYBAN

Kényelmes börtön jutott neki.

Arianne ebben talált némi megnyugvást. Miért törődne apja kényelmével, ha egy árulónak kijáró halált szán neki? *Nem akarhat megölni*, mondta magának már vagy századszor. *Ennyi kegyetlenség nem szorulhatott belé. A vére vagyok és a magja, az örököse, egyetlen lánya.* Ha szükséges, a hintója kerekei közé veti magát, elismeri hibáját, a bocsánatáért könyörög. Sírni is fog. Amikor látja az arcán legördülő könnycseppeket, biztosan megbocsát neki.

Azt már nem tudta, hogy ő képes lesz-e megbocsátani magának.

– Areo – rimánkodott fogva tartójának a Zöldvértől Napvárosig tartó hosszú, száraz úton –, én soha nem akartam, hogy a lánynak bármi bántódása essék. Hinned kell nekem!

Hotah csak egy mordulással felelt. Arianne érezte a férfi haragját. Éjcsillag, az összeesküvők maroknyi csapatának legveszélyesebb tagja megszökött előle. Lerázta minden üldözőjét, és véres pengével eltűnt a mélysivatagban.

– Ismersz engem, kapitány! – folytatta Arianne, miközben lassan falták a mérföldeket. – Ismersz engem kiskoromtól. Mindig vigyáztál rám, ahogy vigyáztál nemes anyámra is, amikor eljöttél vele Nagy Norvosból, hogy védelmezd őt az idegen földön. Most nekem van rád szükségem. A segítségedre. Én sosem akartam...

– Hogy mit akartál, az kevésbé számít, kis hercegnő – vágott közbe Areo Hotah. – Az számít, amit tettél. – Arca jéghideg, rezzenetlen maradt. – Sajnálom. A herceg dolga, hogy parancsot adjon, Hotahé, hogy engedelmességedjen.

Arianne arra számított, hogy azonnal a Naptorony ólomüveg kupolájába kísérik, apja trónszéke elé. Hotah azonban a Lándzsatoronyba vitte, hogy Ricasso udvarnagy és Ser Manfrey Martell várnagy őrizetére bizza.

– Hercegnő – mondta neki Ricasso –, remélem, megbocsátasz egy vak öregembernek, ha nem mászik fel veled. Ez a láb már nem alkalmas ennyi lépcső leküzdésére. Előkészítettünk számodra egy szobát. Ser Manfrey elkísér, hogy ott várd ki a herceg döntését.

– Úgy érted, ítéletét. A barátaimat is itt tartják fogva? – Ariannét elfogása után elválasztották Garintól, Dreytól és a többiektől, Hotah pedig nem volt hajlandó elárulni, mit fognak tenni velük.

– Ezt majd a herceg dönti el. – A kapitányból mindössze ennyit lehetett kihúzni.

Ser Manfrey valamivel közlékenyebbnek bizonyult:

– Palánkvárosba vitték őket, onnan hajóval mennek tovább Ghaston Greybe. Ott maradnak, amíg Doran herceg határoz sorsuk felől.

Ghaston Grey egy düledező, ősrégi kastély volt a Dorne-tenger egyik sziklaszirtjén, komor és félelmetes börtön, ahová a legelvetemültebb gonosztevőket küldték elrohadni és meghalni.

– Az apám meg akarja *ölni* őket? – Arianne ezt képtelen volt elhinni. – Bármit tettek is, az irántam érzett szeretetből tették. Ha az apám vért akar, az enyémet vegye!

– Ahogy gondolod, hercegnő.

– Beszélni szeretnék veled.

– Sejtette, hogy ez lesz a kívánságod. – Ser Manfrey megfogta a karját, és elindult vele felfelé a lépcsőn, egyre csak felfelé, amíg a lány ki nem fulladt.

A Dárdatorony másfélszáz lányira magasodott a föld fölé, és az ő cellája majdnem a legtejtéjén volt. Arianne megfigyelt minden ajtót, amelyik mellett elhaladtak, és azon töprengett, vajon valamelyik Homokkígyót is ide börtönözték-e be.

Amikor szobája ajtaját bezárták és elrekeszték mögötte, Arianne nekiállt felfedezni új otthonát. Cellája nagy volt és szellős, nem nélkülözte a kényelmet. A padlót myri szőnyegek borították, vörösborról és olvasnivalóról is gondoskodtak. Az egyik sarokban díszes *cyvasse*-asztal állt faragott ónix- és elefántcsont bábukkal, bár ha lett volna is kedve játszani, nem volt kivel. Tollas derékaljon alhatott, a márványülökés illemhelyet pedig kosárnyi gyógynövénnyel illatosították. Innen a magasból csodálatos kilátás nyílt a vidékre. Az egyik ablak keletre nézett, innen figyelhette a napfelkeltét a tenger felett. A másikon keresztül lenézhetett a Naptoronyra, azon túl pedig a Kígyófalakra és a Hármaskapura.

A felfedezés kevesebb ideig tartott, mint a szandálja kifüzése, de addig legalább nem sírt. Arianne talált egy tálat, valamint egy korsó hideg vizet; megmosta kezét és arcát, de gyászától a legalaposabb súrolás sem szabadíthatta meg. *Arys*, gondolta, *fehér lovagom*. Könnyek öntöttek el a szemét, és már zokogott is, egész testét rázta a sírás. Eszébe jutott, hogyan hasította szét húsát és csontját Hotah nehéz bárdja, hogyan pörgött a feje a levegőben. *Miért tetted? Miért dobtad el az életedet? Sosem mondtam, hogy ezt tedd, sosem akartam. Én csak azt akartam... azt... azt, hogy...*

Aznap éjjel álomba sírta magát... az első, ha nem is az utolsó alkalommal. Még álmában sem talált nyugalmat. Vasszív *Arysról* álmódott, aki simogatta, mosolygott rá, elmondta neki, hogy szereti... ám mindeközben ott voltak benne a számszeríjvesszők, sebeiből pedig vér szivárgott, vörösre festve sápadt bőrét. Valahol mélyen még alvás közben is érezte, hogy ez csupán egy rémálom. *Ha eljön a reggel, mindez elenyészik*, mondogatta magának a hercegnő, ám amikor beköszöntött a reggel, ő még mindig cellájában raboskodott, Ser *Arys* még mindig halott volt, *Myrcella* pedig... *Soha nem akartam ezt, soha! Nem akartam, hogy a lánynak baja essen. Mindössze királynővé szerettem volna tenni. Ha nem árulnak el minket...*

– Valaki beszélt – árulta el Hotah. Az emlék még mindig feldühítette, táplálta a szívében égő lángot. A düh jobb volt a könnyeknél, a gyásznál, jobb a lelkipurdalásnál. Valaki beszélt... valaki, akiben bízott. Vasszív *Arys* ezért halt meg; sokkal inkább egy áruló suttogása, mint a kapitány fejszéje ölte meg. A *Myrcella* arcán lecsorgó vér is az áruló műve volt. Valaki beszélt... valaki, akit szeretett. Ez volt mind közül a legfájdalmasabb csapás.

Az ágy lábánál talált egy ruhákkal teli ládát, ezért megszabadult utazástól elnyűtt öltözékétől, amiben aludt, és felvette a legmerészebb ruhát, ami csak akadt. A suhogó selyem mindent eltakart, de semmit sem rejtett. Doran herceg talán úgy kezeli, mint egy gyermeket, ő azonban nem volt hajlandó úgy is viselkedni. Tudta, hogy a ruha zavarba hozza apját, amikor eljön hozzá, hogy leteremtse, amiért megszökött *Myrcellával*. Erre épített. *Ha már térden csúszva kell rimánkodnom, legalább ő is érezze magát kényelmetlenül.*

Arra számított, hogy még aznap meglátogatja, ám amikor az ajtó kinyílt, csupán a szolgálok érkeztek az ebédjével.

– Mikor láthatom apámat? – kérdezte, de egyikük sem válaszolt. A gödölyét citrommal és mézzel sütötték, mellé pedig mazsolás, fokhagymás, gombás és tüzes sárkányborsos masszával töltött szőlőleveleket szolgáltak fel. – Nem vagyok éhes. – Barátai bizonyára kétszersültet és szózott húst esznek a Ghaston Grey felé tartó hajón. – Vigyétek ezt innen, és vezessétek ide Doran herceget!

Az ételt azonban ott hagyták, apja pedig nem jött. Az éhség egy idő után legyőzte makacosságát, ezért letelepedett, és nekilátott ebédjének.

Miután végzett, Ariannénak nem maradt mit tennie. Körbejárta toronyszobáját egyszer, kétszer, háromszor, majd háromszor háromszor. Leült a *cyvasse* asztal mellé, és tétován odébb tolt egy elefántot. Belegömbölyödött az ablak melletti székbe, és olvasni próbált, amíg a betűk össze nem folytak szeme előtt, és rá kellett jönnie, hogy újra sír. *Arys, kedvesem, fehér lovagom, miért tetted? Feladhattad volna. Megpróbáltam elmondani neked, de a szavak a torkomon akadtak. Te hős bolond, sosem akartam a halálodat, és Myrcelláét sem... ő, az istenek kegyelmezzenek, az a kislány...*

Végül visszamászott az ágyba. A világra lassan sötétség borult, és az alváson kívül nem na-

gyon tehetett mást.

Valaki beszélt, gondolta. Valaki beszélt.

Garin, Drey és Foltos Sylva mind gyermekkori barátai voltak, ugyanolyan kedvesek számára, mint Tyene unokahúga. Képtelen volt elhinni, hogy ők beszéltek róla... így viszont csak Éjcsillag maradt, de ha ő volt az áruló, miért fordította a kardját szegény Myrcella ellen? *Szilajkőben azt állította, inkább megölni akarja, semmint megkoronázni. Azt mondta, így kaphatom meg a háborúmat, amire vágyom.* Azonban még így sem látta értelmét Dayne árulásának. Ha Ser Gerold volt a főreg az almában, miért emelte a kardját Myrcellára?

Valaki beszélt.

Lehetett Ser Arys? Lehet, hogy a fehér lovag büntudata győzedelmeskedett vágya felett? Talán jobban szerette Myrcellát, mint őt, és elárulta új hercegnőjét, hogy vezekeljen a régi elhagyásáért? Annyira szégyellte magát tette miatt, hogy inkább eldobta életét a Zöldvérnél, semmint hogy szembe kelljen néznie a megszegyenüléssel?

Valaki beszélt.

Amikor az apja eljön hozzá, meg fogja tudni, ki tette. Doran herceg azonban másnap sem tűnt fel. És egy nappal később sem. A hercegnő egymagában járkált, zokogott, és ápolgatta sebeit. A nappal óráiban olvasni próbált, de a szobában hagyott könyveket halálosan unalmasnak találta: régi, emészthetetlen történelmi és földrajz: művek, jegyzetekkel ellátott térképek, egy unalmas tanulmány Dorne törvényeiről. A *hétágú csillag*, a *főseptonok élete*, valamint egy vaskos könyv a sárkányokról, amelynek sikerült ugyanolyan érdektelennek feltüntetnie ezeket a szörnyetegeket, mint a közönséges gótéket. Arianne mindent megadott volna a *Tízezer hajó* vagy a *Nymeria királynő szerelmei* egy példányáért, vagy bármi másért, ami leköti gondolatait, és egy-két órára kiszakítja őt a toronyból, ám az ilyesfajta szórakozást megtagadták tőle.

Az ablak mellé helyezett székből mindössze annyit tehetett, hogy bámulta az aranyból és színezett üvegből emelt hatalmas kupolát, ahol atyja uralkodott. *Nemsokára hívatni fog, győzködté magát.*

Nem engedtek be hozzá látogatót, csak a szolgálókkal találkozhatott; a borostás állú Borsszal, a méltóságtól csöpögő, magas Timothtal, a két nővérrel, Morrával és Melleijel, a csinos kis Cedrával, valamint az öreg Belandrával, aki annak idején anyja ápolónőjeként is szolgált. Ételt hoztak neki, cserélték az ágyneműjét, üritették az árnyékszék alatti edényt, de egyikük sem beszélt vele. Amikor kért még bort, Timoth hozott. Ha valamelyik kedvenc csemegéjére, fűgére, olajbogyóra vagy sajttal töltött paprikára vágyott, csak közölnie kellett kívánságát Belandrával, és a nő már elő is varázsolta. Morra és Mellei elvitték a koszos ruhákat, hogy később tisztán és frissen hozzák vissza őket. Minden másnap fürdőt készítettek számára, és a szégyenlős kis Cedra megmosta a hátát, majd segített kifésülni a haját.

Mégsem szóltak hozzá egyetlen szót sem, még arra sem vették a fáradságot, hogy elmondják neki, mi történik a világban homokkő ketrecén kívül.

– Éjcsillagot elfogták? – kérdezte Borsot egy nap. – Vagy még mindig vadásznak rá? – A férfi hátat fordított neki, és elindult kifelé a szobából. – Megsüketültél? – csattant fel Arianne. – Gyere vissza, és válaszolj! Parancsolom! – Csak a becsukódó ajtó hangja felelt.

– Timoth – próbálkozott más alkalommal –, mi lett Myrcella hercegnővel? Én soha nem akartam ártani neki. – Utoljára akkor látta a másik hercegnőt, amikor visszafelé indultak Napvárosba. Myrcella túlságosan gyenge volt a lovagláshoz, ezért hordszéken utazott. Fejét kötések borították, ahol Éjcsillag megvágta, zöld szeme láztól égett. – Könyörgök, mondd, hogy nem halt meg! Mi baj lehetne belőle, ha megtudnám? Mondd el, mi van vele! – Timoth azonban hallgatott.

– Belandra – szólt az idős nőhöz Arianne néhány nappal később –, ha valaha szeretted nemes anyámat, szánd meg szerencsétlen lányát, és mondd el nekem, mikor jön el hozzám apám, hogy lászon! Kérlek, kérlek! – Ám Belandra is megnémult.

Apám így akar kínozni? Nem forró vasakkal vagy kőpaddal, hanem csenddel? Ez annyira Doran Martellre vallott, hogy Ariannénak nevetnie kellett. Körmönfontnak hiszi magát, pedig

egyszerűen csak határozatlan. Eltökélte, hogy élvezni fogja a csendet, és felhasználja a rendelkezésére álló időt a gyógyulásra, valamint a felkészülésre mindarra, ami ezután következik.

Tudta, nem helyes dolog állandóan Ser Aryson rágódni. Kényszerítette magát, hogy inkább a Homokkígyókra gondoljon, különösen Tyenére. Arianne szerette összes fattyú unokatestvérét, az érzékeny, lobbanékony Obarától a legfiatalabb, mindössze hatéves Lorezáig. Azonban mind közül Tyena volt számára a legkedvesebb; szerette, mintha az édesnővére lett volna. A hercegnő sosem állt közel fiútestvéreihez; Quentyn Yronwoodban tartózkodott, Trystane pedig túlságosan fiatal volt. Nem, az ő társasága mindig is Tyene volt, valamint Garin, Drey és Foltos Sylva. Időnként Nym is csatlakozott hozzájuk, Sarella pedig örökké ott sertepertélt, ahol semmi keresnivalója nem volt, de többnyire ők öten alkották a csapatot. A Vízkertek tavaiban és szökőkútjaiban pancsoltak, és egymás mezítelen hátára kapaszkodva lovagoltak csatába. Ő és Tyene együtt tanultak meg olvasni, lovagolni, táncolni. Tízéves korukban Arianne ellopott egy kancsó bort, és együtt itták le magukat. Megosztották egymással az ételt, az ágyat, az ékszereket. Az első férfin is osztozkodtak volna, ám Drey túlságosan izgatott volt, és kilövellt Tyene kezébe abban a pillanatban, amikor a lány kiszabadította őt nadrágjából. *A keze életveszélyes.* Az emlék mosolygásra készítette Ariannét.

Minél többet gondolt unokatestvéreire, annál jobban hiányolta őket. *Könnyen lehet, hogy itt vannak valahol alattam.* Aznap éjjel Arianne kopogtatni próbált a padlón szandálja sarkával. Amikor senki sem válaszolt, kihajolt az egyik ablakon, és lenézett. Több ablakot is látott maga alatt, némelyik alig volt több keskeny lőrésnél.

– *Tyene!* – kiáltotta. – *Tyene, ott vagy? Obara! Nym! Hallotok engem? Ellaria! Valaki! TYENE!* – A hercegnő a fél éjszakát az ablakban lógva töltötte, és addig kiabált, amíg be nem rekedt, de senki sem válaszolt. Ez sokkal jobban megrémítette, mint ahogy számított rá. Ha a Homokkígyókat a Dárdatoronyban börtönözték be, hallaniuk kellett a hangját. Miért nem feleltek? *Ha apám bántotta őket, soha nem bocsátok meg neki, soha!* – mondogatta magának.

Két hét elteltével türelme papírvékonyra kopott.

– Most azonnal beszélek apámmal! – közölte Borsszal parancsoló hangon. – Kísérj oda hozzá! – A férfi azonban nem kísérte.

– Felkészültem rá, hogy találkozzam a herceggel – mondta Timothnak, de a szolgáló elfordult tőle, mintha nem is hallotta volna.

Másnap reggel Arianne az ajtó mellett várta, hogy valaki jöjjön. Amikor kinyílt az ajtó, el-suhant Belandra mellett, a falhoz kenve egy tálcányi fűszeres tojást, de három métert sem tehetett meg, az örök már el is kapták. Őket is ismerte, de süketnek tették magukat rimánkodása előtt. Visszacipelték cellájába a rúgkapáló hercegnőt.

Arianne tudta, hogy kifinomultabb módszerekhez kell folyamodnia. Cedrában bízott leginkább; a lány fiatal volt, naiv és könnyen rászédhető. A hercegnő emlékezett, Garin egyszer azzal hencegett, hogy sikerült ágyba vinnie. A következő alkalommal, amikor Cedra a vállát szappanozta, elkezdett mindenféle érdektelen dologról csacsogni.

– Tudom, parancsot kaptál rá, hogy ne beszéljess velem – mondta –, engem viszont senki sem utasított, hogy ne szóljak hozzád. – Beszélt a nappali hősegről, az előző napi vacsoráról, és arról is, milyen lassúvá és ügyetlenné vált szegény Belandra. Oberyn herceg minden *saját* lányát felfegyverezte, hogy soha ne legyenek védtelenek, Arianne Martell azonban a ravaszságán kívül semmi másra nem támaszkodhatott. Így hát csak mosolygott, kedveskedett, és cserébe nem kért semmit Cedráról – egyetlen szót vagy bólintást sem.

Másnap vacsoraidőben folytatta a locsogást az ételt felszolgáló lánynak. Ezúttal azonban már Garint is beleszötte mondanójába. Cedra szégyenlősen felnézett a fiatalember nevének említésére, és kis híján mellélötytyentette a bort. *Tehát így állunk,* gondolta Arianne.

A következő fürdés alkalmával már főként bebörtönzött barátairól beszélt, elsősorban Garinról.

– Őt félttem leginkább – közölte a szolgálólánnyal. – Az árvák szabad szellemek, életük a vándorlás. Garinnak napfényre s friss levegőre van szüksége. Hogyan fogja túlélni, ha bezárják

valami nyirkos, sötét cellába? Egy évig sem tarthat ki Ghaston Greyben. – Cedra nem válaszolt, de arca sápadt volt, amikor Arianne kiemelkedett a vízből, és olyan szorosan markolta a szivacsot, hogy a szappanos lé a myri szőnyegre csöpögött.

Még így is további négy napba és két fürdésbe került, mire megnyerte magának a lányt.

– Kérlek! – suttogta végül Cedra, miután Arianne élénken ecsetelte neki Garint, amint kiveti magát cellája ablakából, hogy halála előtt még egyszer, utoljára megízlelje a szabadságot. – Segítened kell neki! Könyörgök, ne hagyd meghalni!

– Nem sok mindent tehetek, amíg be vagyok zárva ide – suttogott vissza a hercegnő. – Apám nem akar látni engem. *Te* vagy az egyetlen, aki megmentheti Garint. Szereted őt?

– Igen – lehelte elpirulva Cedra. – De hogyan segíthetnék?

– Kicsempészhetnél egy levelet – javasolta Arianne. – Megtennéd a kedvemért? Vállalod a kockázatot... Garin érdekében?

Cedra szeme elkerekedett. Bólintott.

Van egy hollóm – gondolta diadalmasan Arianne –, *de kihez küldjem el? Az összeesküvői közül egyedül Éjcsillagnak sikerült kicsúsznia apja hálójából. Ám lehet, hogy mostanra Ser Geroldot is elfogták; ha viszont nem, bizonyosan Dorne-ba menekült. Azután eszébe jutott Garin anyja és a Zöldvér árvái. Nem, ők sem. Olyasvalaki kell, aki valódi hatalommal bír, aki nem vett részt a tervünkben, mégis rokonszenvezik velünk. Eltöprengett rajta, hogy talán saját anyjához kellene kérelemmel fordulnia, de Mellario úrnő a messzi Norvosban tartózkodott. Emellett Doran hercege már évek óta nem hallgatott feleségére. Ő sem lesz jó. Egy nemes úrra van szükségem, aki elég nagy hatalmú ahhoz, hogy apám megijedjen tőle, és szabadon engedjen.*

A leghatalmasabb dorne-i nagyúr Anders Yronwood volt, a Vérherceg, Yronwood ura és a Kőút őre, de Arianne okosabb volt annál, semhogy attól az embertől kérjen segítséget, aki felnevelte Quentyn öccsét. *Nem.* Drey testvére, Ser Deziel Dalt régen a kezére pályázott, ám ő túlságosan kötelességtudó volt ahhoz, hogy szembeszegüljön hercege akaratával. Emellett Citromerdő Lovagja talán képes lett volna megfélemlíteni egy jelentéktelenebb nagyurat, Dorne hercegeét azonban nem befolyásolhatta hatalmával. *Nem.* Ugyanez volt a helyzet Foltos Sylva apjával is. *Nem.* Arianne végül úgy döntött, két helyen reménykedhet valódi sikerben: Harmen Ullernél, Hellholt uránál és Franklin Fowlernél, Felhőbérc uránál, a Herceghágó örénél.

Az Ullerek fele megszállott, tartotta a mondás, *a másik felük pedig még annál is rosszabb.* Homok Ellaria Harmen nagyúr édeslánya volt. Őt és gyermekeit a többi Homokkígyóval együtt zárták be. Ez biztosan felbőszítené Harmen nagyurat, egy haragvó Uller pedig mindig veszélyes ellenfélnek számított. *Talán túlságosan is veszélyesnek.* A hercegnő nem szívesen sodort volna veszélybe újabb életet.

Fowler nagyúr talán biztonságosabb választás. A nemest Vén Sólyomnak is nevezték. Sosem ápolt jó viszonyt Anders Yronwooddal; a házaik közötti ellenségeskedés ezer esztendőre nyúlt vissza, amikor a Fowlerek Nymeria háborújában Martellt választották Yronwood helyett. A Fowler ikrek szintén Nym Úrnő barátai voltak, de vajon ez milyen súllyal esik latba a Vén Sólyomnál?

Arianne napokig tétovázott, miközben a titkos levelet fogalmazta. „E levél átadóját jutalmazd meg száz ezüstszarvassal” – kezdte. Ezzel biztosítja, hogy az üzenet célhoz érjen. Leírta, hol raboskodik, és a kiszabadításáért könyörgött. „Bárki szabadít is meg engem cellámból, házasságkötésemkor nem feledkezem meg róla.” *A hősök rohanni fognak.* Hacsak Doran hercege nem fosztotta meg a jogaitól, még mindig ő volt Napföld törvényes örököse; a férfi, aki feleségül veszi, egy nap az ő oldalán fog uralkodni Dorne felett. Arianne csak reménykedhetett benne, hogy megmentője fiatalabb lesz, mint azok az aggastyánok, akiket apja felkínált neki az évek során.

– Olyan társat szeretnék, akinek még vannak fogai – mondta neki a legutóbbi kérő visszautasításakor.

Nem mert pergament kérni, mert félt, hogy azzal felkeltené fogva tartói gyanúját, így a le-

velet a *Hétágú Csillagból* kitépett lap alá írta, és másnap fürdéskor Cedra kezébe nyomta.

– A Hármaskapu mellett van egy hely, ahol a karavánok készleteket vesznek magukhoz, mielőtt nekivágnának a mélysivatagnak – igazította el a lányt. – Keress egy utazót, aki a Herceghágó felé indul, és ígérj neki száz ezüstszarvast, ha eljuttatja ezt a levelet Fowler nagyúr kezébe.

– Meglesz. – Cedra a ruhájába rejtette az üzenetet. – Találok valakit még napnyugta előtt, hercegnő.

– Helyes. Reggel jelentsd, mit intéztél.

A lány azonban másnap reggel nem tért vissza. Sem a következő napon. Amikor eljött Arianne fürdésének ideje, Morra és Mellei töltötték meg a kádat, ők mosták meg a hátát és fésülték ki a haját.

– Cedra megbetegedett? – faggatta őket a hercegnő, de egyikük sem válaszolt. *Elfogták* – csak erre tudott gondolni. Mi más történhetett volna? Aznap éjjel alig aludt, félt a következő ményektől.

Amikor másnap reggelt Timoth behozta a reggelijét, Arianne ezúttal nem az apját, hanem Ricassót rendelte magához. Egyértelművé vált, hogy Doran herceg nem akarja meglátogatni őt, de egy egyszerű udvarnagynak nem hagyhatta figyelmen kívül Napföld jog szerinti örökösének hívását.

Mégis megtette.

– Elmondtad Ricassónak, amit üzentem? – kérdezte a legközelebbi alkalommal Timothtól. – Közölted vele, hogy szükségem van rá? – A férfi nem felelt, ezért Arianne felkapott egy kancsó vörösbort, és a fejére öntötte. A szolgáló bortól csöpögve vonult vissza, arca sértett méltóságot tükrözött. *Apám azt akarja, hogy itt rohadjak meg* – állapította meg a hercegnő. – *Vagy azt tervezi, hogy féleségül ad valami gusztustalan, vén bolondhoz, és a nászéjszakáig bezárva akar tartani.*

Arianne Martell azzal a tudattal nőtt fel, hogy egy nap feleségül megy egy neves nagyúrhoz, akit apja választ ki számára. Azt tanították neki, hogy a hercegnők erre születtek... bár Oberyn nagybátyja elismerten más nézeteket vallott.

– Ha elvesznek, hát elvesznek – mondta a Vörös Vipera saját lányainak. – Ha viszont nem, akkor ott lejetez örömet, ahol tudtok. Ebben a világban egyébként sincs sok belőle. Ám ügyeljetez, hogy jól válasszatok. Ha egy bolonnal vagy egy vadállattal kötitek össze sorsotokat, ne hozzám gyertek azzal, hogy szabadítsalak meg tőlük titeket. Ellátlak benneteket a megfelelő eszközökkel, hogy ezt magatok tehessetek meg.

Oberyn fattyú lányainak szabadsága sosem adatott meg Doran herceg törvényes örökösének. Ariannéra mindenképpen házasság várt, s ő ezt elfogadta. Tudta, hogy Drey akarta őt; akárcsak testvére, Deziel, Citromerdő Lovagja. Homok Daemon egészen odáig merészkedett, hogy még a kezét is megkérte. Daemon azonban fattyú volt, Doran herceg pedig nem szándékozott egy egyszerű dorne-ihoz adni a lányát.

Arianne ezt is elfogadta. Robert király öccse egyszer látogatóba érkezett hozzájuk, ő pedig mindent megtett, hogy elcsábítsa, ám akkoriban félig még kislány volt, és Renly nagyurat nem lobbantotta lángra, sokkal inkább szórakoztatta kísérletezése. Később, amikor Hoster Tully felkérte, hogy menjen Zúgóba és találkozzon örökösével, mécseseket gyűjtött a Szűznek hálája jeléül, de Doran herceg visszautasította a meghívást. A hercegnő megfontolhatta volna még a nyomorék lábú Willas Tyrellt, apja azonban nem volt hajlandó őt Égikertbe küldeni, hogy találkozzon vele. Ennek ellenére ő megpróbált elmenni Tyene segítségével... de Oberyn herceg Vaithnél utolérte és visszahozta őket. Doran herceg még ugyanabban az évben megkísérelte őt feleségül adni Ben Beesburyhez, egy jelentéktelen nemes úrhoz, aki egy nappal sem volt fiatalabb nyolcvannál, és vakságával legfeljebb fogatlansága vetekedhetett.

Beesbury néhány évvel később meghalt. Ez némi megnyugvást nyújtott a hercegnőnek, hiszen egy halotthoz senki sem kényszeríthette hozzá. Ráadásul az Átkelő ura újra megházasodott, így tőle is biztonságban érezhette magát. *Elden Estermont viszont még él, ráadásul nőt-*

len. Akárcsak Rosby és Grandison nagyurak. Grandisont Szürkeszakállnak is nevezték, de mire sikerült találkoznia vele, arcszörzete teljesen kifehéredett. Az üdvözlő lakomán a nemes a hal és a főfogás között álomba szenderült. Drey ezt illő viselkedésnek tartotta, lévén Grandison családi címere egy alvó oroszlán. Garin arra biztatta, próbáljon csomót kötni az idős nagyúr szakállára anélkül, hogy felébresztené, de Arianne nem volt hajlandó belemenni a csínybe. Grandison viszonylag kellemes férfiúnak tűnt; sokkal kevesebbet panaszkodott Estermontnál, és több erő szorult bele, mint Rosbyba. Feleségül azonban soha nem ment volna hozzá. *Még akkor sem, ha Hotah ott áll mögöttem a fejszéjével.*

Másnap senki nem érkezett, hogy feleségül vegye, és a rákövetkező napon sem. Cedra sem tért vissza. Arianne hasonló módszerrel megpróbálta a maga oldalára állítani Morrát és Melleit, de nem járt sikerrel. Talán lett volna esélye, ha egyedül marad valamelyikükkel, de a növények együtt áthatolhatatlan falat alkottak. A hercegnő addigra már a tüzes vas érintését vagy a kőpadot is megváltásként fogadta volna. A magány lassan az örületbe kergette. *Amit tettem, azért megérdemlem a hóhér bárdját, de ő még ezt sem adja meg nekem. Inkább bezár, és elfelejti még azt is, hogy létezem.* Azon töprengett, vajon Caleotte mester megírta-e a nyilatkozatot, melyben Quentyn öccsét nevezik meg Dorne örököséként.

Teltek a napok, egyik a másik után, és Arianne egy idő után már nem is tudta számon tartani, mióta tartják fogva. Mind több és több időt töltött ágyban, amíg el nem jutott arra a pontra, hogy már fel sem kelt, csak ha a dolgát kellett végeznie. A szolgálok által hozott ételek érintetlenül hültek ki. Arianne aludt, felébredt, aztán újra aludt, de még mindig túl fáradtnak érezte magát a felkeléshez. Imádkozott az Anyához megbocsátásért, a Harcoshoz bátorságért, majd aludt tovább. Az állottat friss étel váltotta fel, ám ő egyikhez sem nyúlt. Egyszer, amikor különösen erősnek érezte magát, az összes ennivalót az ablakhoz vitte, és kidobta az udvarra, hogy megszüntesse a kísértést. Az erőfeszítés kimerítette, ezért visszamászott az ágyába, és egyfolytában fél napig aludt.

Azután érkezett a nap, amikor egy durva kéz ébresztette a vállát rázogatva.

– Kis hercegnő! – szölongatta egy hang, melyet gyermekkorra óta ismert. – Kelj fel, és öltözz! A herceg hívát.

Areo Hotah állt fölötte, régi barátja és védelmezője. Hozzá *beszélt*. Arianne álmosan mosolygott rá. Jó volt újra látni ezt a barázdált, forradásos arcot, hallani nyers, mély hangját és norvosi akcentusát.

– Mit műveltetek Cedrával?

– A herceg elküldte a Vízkertekbe – felelte Hotah. – Majd ő elmondja. Először mosakodnod és enned kell.

Szánalmasan festhetett. Gyengének érezte magát, akár egy újszülött macska, de kikászálódott az ágyból.

– Morra és Mellei készítsenek fürdőt – adta ki az utasítást –, Timoth pedig hozzon fel valami ennivalót. Semmi nehezget, egy kis erőleves, kenyér és gyümölcs megteszi.

– Aha – bólintott Hotah. A lány soha nem hallott még édesebb hangot.

A kapitány odakint várakozott, míg a hercegnő megfürdött, megfésülte a haját, és csipegetett a feltálatlalt sajtból és gyümölcsből. Gyomra megnyugtatóására ivott egy kis bort is. *Félek*, ismerte fel az érzést, *életemben először félek apámtól*. Ettől nevetni kezdett, míg a végén már az orrán jött vissza a bor. Amikor érkezett az öltözködés ideje, egy egyszerű szabású, elefántcsontszínű ruhát választott, melynek vállát és ujjait indákat és lila szőlőfürtöket ábrázoló hímzések díszítették. Ékszereket nem tett magára. *Szüziesnek, alázatosnak és bűnbánónak kell mutatkoynom. A lába elé kell vetnem magam, és a bocsánatáért esdekelnem, máskülönben nem hallok többé emberi hangot.*

Mire elkészült, bealkonyodott. Arianne azt hitte, Hotah a Naptoronyba fogja kísérni, hogy meghallgassa apja ítéletét. Ehelyett azonban a herceg emeleti lakószobájába vezette, ahol Doran Martell egy *cyvasse* asztal mögött ülve, köszvényes lábát egy párnázott zsámolyon pihentetve várakozott. Egy ónixelefánttal játszadozott, lassan forgatta a bábút vörös, feldagadt

kezében. A herceg sokkal rosszabbul festett, mint korábban bármikor. Arca sápadt volt és duzzadt, ízületei úgy begyulladtak, hogy már a látványuk fájdalmat okozott. Arianne az állapota láttán szánalmat érzett... mégsem tudta rávenni magát, hogy térdre boruljon és könyörögjön, ahogy eredetileg tervezte.

– Apám. – Csupán ennyit mondott.

A herceg sötét szemét fájdalom felhőzte, ahogy ránézett. *A köszvény miatt? – töprengett Arianne. Vagy miattam?*

– Különös és ravasz népség ezek a volantisiek – mormolta, miközben félretette az elefántot. – Egyszer láttam Volantist, úton Norvos felé, ahol először találkoztam Mellarióval. A csengők csilingeltek, a lépcsőkön medvék táncoltak. Areo biztosan emlékszik arra a napra.

– Emlékszem – visszhangozta mély hangján Areo Hotah. – A medvék táncoltak, a csengők csilingeltek, a herceg pedig vörösbe, aranyba és narancsba öltözött. Úrnöm meg is kérdezte tőlem, ki az, aki ilyen tündöklően ragyog.

Doran herceg haloványan elmosolyodott.

– Hagyj magunkra, kapitány!

Hotah a padlóhoz koppantotta csatabárdja nyelét, sarkon fordult és távozott.

– Utasítottam őket, hogy vigyenek egy *cyvasse-asztalt a szobádba – szólalt meg a herceg, amikor egyedül maradtak.*

– Kivel kellett volna játszanom? – *Miért beszél egy játékról? A köszvény megfosztotta ép elméjétől?*

– Magaddal. Néha jobb tanulmányozni egy játékot, mielőtt megpróbálnál játszani. Mennyire ismered a játékot, Arianne?

– Elég jól ahhoz, hogy játszani tudjak.

– De nem elég jól ahhoz, hogy nyerj is. Fivérem a harc pusztja öröméért kedvelte a küzdelmet, én azonban csak olyan játékokkal játszom, melyekben nyerni is tudok. A *cyvasse* nem nekem való. – Egy hosszú pillanatig tanulmányozta lánya arcát, mielőtt újra megszólalt. – Miért? Mondd el nekem, Arianne. Mondd el, miért!

– Házunk becsületéért. – Apja hangja feldühítette. Olyan szomorúnak, olyan kimerültnek, olyan *gyengének* tűnt. *Te vagy a herceg!* – akarta üvölni. *Tombolnod kellene!* – Beletörődésed szégyent hoz egész Dorne-ra, apám. Őcséd helyetted ment el Királyvárba, *ők pedig megölték!*

– Azt hiszed, én nem tudom? Oberyn itt van velem minden alkalommal, amikor lehunyom a szemem.

– Gondolom, felszólít, hogy nyisd ki. – Arianne leült a *cyvasse*-asztalhoz apjával szemben.

– Nem engedtem meg, hogy leülj.

– Akkor hívd vissza Hotahot, és korbácsoltass meg engedetlenségemért. Te vagy Dorne hercege, megteheted. – Megérintette az egyik *cyvasse*-bábut, a csatalovat. – Elfogtad Ser Geroldot?

A herceg a fejét rázta.

– Bárcsak sikerült volna! Ostoba voltál, hogy őt is belevontad. Éjcsillag a legveszedelmebb ember Dorne-ban. Ti ketten nagyon sokat ártottatok nekünk.

Arianne kérdezni is alig mert.

– Myrcella. Csak nem...

– Hogy meghalt-e? Nem, bár Éjcsillag mindent megtett érte. Minden tekintet a te fehér lovagodra szegeződött, így senki sem tudja pontosan, mi történt, de úgy tűnik, Myrcella lova az utolsó pillanatban hátrahökölt az övé mellől, különben biztosan lenyisszantotta volna a lány koponyájának felső részét. A vágás még így is csontig felnyitotta az arcát, és leszelte a jobb fülét. Caleotte mester megmentette az életét, de az arcát sem kenőcs, sem gyógyír nem állítja többé helyre. Ő volt a *gyámleányom*, Arianne. A testvéred jegyese, kit védelmem alá helyeztek. Szégyent hoztál mindannyiunkra.

– Én nem akartam bajt okozni – bizonygatta Arianne. – Ha Hotah nem avatkozik közbe...

– ...akkor királynővé koronáztad volna Myrcellát, hogy lázadást szíts a testvére ellen. A füle helyett úgy az életével fizetett volna.

– Csak ha veszítünk.

– *Ha?* A helyes szó az *amikor*. Dorne a legritkábban lakott királyság a hét közül. Az Ifjú Sárkánynak úgy tetszett, hogy összes hadseregünket nagyobbá tegye, amikor megírta könyvét, mert így még dicsőségesebbnek tűntethette fel hódítását, mi pedig boldogan öntöztük az általa vetett magot, és hagytuk, hogy ellenségeink sokkal erősebbnek gondoljanak minket, mint amilyenek valójában vagyunk. Csakhogy egy hercegnőnek tudnia kellene az igazságot. A vitézség ritkán helyettesítheti a létszámot. Dorne nem reménykedhet abban, hogy megnyerhet egy háborút a Vastrónus ellen, egyedül semmiképpen sem. Lehet, hogy neked mégis sikerült elindítanod egyet. Büszke vagy magadra? – A herceg nem adott időt neki a válaszra. – Mit kezdjek veled, Arianne?

Bocsáss meg, szerette volna mondani, de apja szavai túlságosan mélyre hatoltak.

– Tedd, amit mindig is tettél: semmit.

– Nehézzé teszed a feladatot, hogy az ember lenyelje a haragját.

– Inkább hagyd abba a nyeldeklést, a végén még megfulladsz. – A herceg nem felelt. – Mondd el, honnan értesültél a tervemről!

– Én vagyok Dorne hercege. Az emberek keresik a kegyeimet.

Valaki beszélt.

– Tudtál róla, mégis hagyta, hogy elszökjünk Myrcellával. Miért?

– Az az én hibám volt, s kis híján végzetesnek bizonyult. A lányom vagy, Arianne. A kislány, aki mindig hozzám rohant, amikor lehorzsolta a térdét. Nehezemre esett elhinni, hogy összeesküvést szőttél ellenem. Meg kellett tudnom az igazságot.

– Most már tudod. Én pedig azt akarom tudni, ki árult el.

– A helyedben én is tudni akarnám.

– Elárulod?

– Nem látom okát, miért kellene megtennem.

– Azt hiszed, magamtól nem derítem ki?

– Próbálkozz csak nyugodtan. Addig azonban egyikükben sem bízatsz... egy hercegnőnek pedig nem árt egy kis bizalmatlanság. – Doran herceg felsóhajtott. – Csalódtam benned, Arianne.

– Mondja a varjú a hollónak. Én már évek óta folyamatosan csalódom benned, apám. – Nem akart ilyen durva lenni vele, de kibuktak belőle a szavak. *Legalább most kimondtam.*

– Tudom. Túl béketűrő, gyenge és óvatos vagyok, túlságosan megbocsátó ellenségeinkkel szemben. Most viszont úgy látom, neked szükséged lenne egy kevésre könyörületemből. Könyörögnöd kellene a bocsánatomért ahelyett, hogy tovább feszítéd a húrt.

– Csak a barátaim számára kérek kegyelmet.

– Milyen nemes gesztus tőled!

– Amit tettek, csupán az irántam érzett szeretetből tették. Nem érdemlik, hogy Ghaston Greyben haljanak meg.

– Véletlenül egyetértek. Összeesküvőtársaid Éjcsillag kivételével ostoba gyermekek voltak. Ez azonban akkor sem egy ártalmatlan *cyvasse*-játék. Te és a barátaid árulást követtetek el. Akár a fejüket is vetethettem volna.

– Valóban, ám mégsem tetted. Dayne, Dalt, Santangar... nem, te soha nem mernéd magad ellen fordítani ezeket a házakat.

– Többet merek, mint képzelnéd... de ezt most hagyjuk. Ser Andreyt Norvosba küldtem, hogy három évig szolgálja nemes anyádat. Garin Tyroshban tölti az elkövetkező két évet. Az árvák között lévő rokonaitól pénzt és túsokat kapok. Sylva úrnőt nem büntettem meg, viszont ő már eladósorban járt. Atyja Zöldköbe küldte egy hajón, hogy feleségül menjen Estermont nagyúrhoz. Ami pedig Arys Vasszívét illeti, ő saját maga választotta meg a sorsát, és bátran fogadta azt. A Királyi Testőrség... mit tettél vele *valójában?*

– Basztam vele, apám. Ha jól emlékszem, parancsba adtad, hogy szórakoztassam nemes vendégeinket.

A herceg elvörösödött.

– Mindössze ennyit akart?

– Megmondtam neki, hogy ha Myrcella lesz a királynő, enged minket összeházasodni. El akart venni feleségül.

– Biztos vagyok benne, te mindent megtettél, hogy meggátold őt esküje megszegésében – mondta az apja.

Most Ariannén volt a pirulás sora. Fél évébe telt elcsábítania Ser Aryst. Bár a fiatalember azt vallotta, hogy mielőtt fehér köpenyt öltött, hált már más nőekkel, viselkedése mást mutatott. Ügyetlenül simogatott, idegesen csókolt, és amikor első alkalommal voltak együtt, magját a hercegnő combjára ürítette, amikor az a kezével próbálta magába vezetni. Ami még ennél is rosszabb, folyamatosan gyötörte a büntudat. Ha Ariannénak annyi sárkánya lett volna, ahányszor a lovag elstutogta: „Nem szabadna ezt tennünk!”, akkor gazdagabbnak mondhatta volna magát a Lannistereknél is. *Vajon abban a reményben rohant rá Areo Hotahra, hogy megmenthet engem?* – tette fel magában a kérdést. *Vagy azért, hogy elszökjön előlem, és saját vérével mossa le szégyenét?*

– Szeretted engem – hallotta saját hangját. – Értem halt meg.

– Ha így van, akkor sok közül ő lett az első. Te és az unokatestvéreid háborút akartatok. Könnyen lehet, hogy kívánságotok teljesül. Miközben beszélgetünk, a királyi őrség egy másik tagja közeledik Napváros felé. Ser Balon Swann a Hegy fejét hozza nekem. Zászlóhordozóim feltartják, amennyire csak lehet, hogy egy kis időt nyerjenek számomra. A Wylek nyolc napig vadásztak és solymásztak vele a Csontúton, Yronwood nagyúr pedig kéthetes lakomát rendezett, amikor kibukkant a hegyek közül. Jelenleg Torban van, ahol Jordayne úrnő vadászatot szervez a tiszteletére. Amikor eléri Kísértethegyet, Toland úrnő fogja várni, hogy felülmúlja a másik hölgyet. Ser Balon azonban előbb vagy utóbb eléri Napvárost, és ha ez megtörténik, bizonyára látni akarja majd Myrcella hercegnőt... valamint felesküdt testvérét, Ser Aryst. Mit fogunk mondani neki, Arianne? Hazudjam azt, hogy Vasszív odaveszett egy vadászbalesetben, vagy megbotlott és legurult a lépcsőn? Esetleg úszni ment a Vízkertekbe, elcsúszott a márványlapon, beütötte a fejét és megfulladt?

– Nem – felelte határozottan Arianne. – Mondd meg neki, hogy a kis hercegnő védelmében halt meg. Mondd el Ser Balonnak, hogy Éjcsillag megpróbálta megölni, Ser Aryst pedig közénk lépett, és ezzel megmentette Myrcella életét. – Elvégre így kellett eltávozniuk a Királyi Testőrség tagjainak, életüket kellett áldozniuk azért, akinek a védelmére felesküdték. – Ser Balon talán gyanakodni fog, ahogy te is tetted, amikor a Lannisterek megölték a nővéredet és gyermekét, ám nem lesz bizonyítéka...

– ...amíg nem beszél Myrcellával. Vagy talán ez a bátor gyermek is szenvedjen végzetes balesetet? Mert az biztosan háborút jelent. Semmiféle hazugság nem fogja megmenteni Dornet a királynő haragjától, ha a lánya meghal az én gyámságom alatt.

Szüksége van *rám*, jött rá Arianne. *Ezért küldetett értem.*

– Én elmondhatom Myrcellának, mit valljon, de miért tenném?

Apja arcán haragos rángás futott át.

– Figyelmeztetlek, Arianne, fogytán a türelmem.

– Miattam? – *Ez annyira rá vall.* – Tywin nagyúr és a Lannisterek irányában mindig is az Áldott Baelor béketűrését tanúsítottad, saját vérednek azonban ebből semmi nem jutott.

– Összetéveszted a türelmet a béketűréssel. Tywin Lannister megbuktatásán munkálkodtam azóta, hogy hírt kaptam Eliáról és a gyermekéről. Abban reménykedtem, hogy mielőtt megölnöm, sikerül megfosztanom őt mindentől, ami kedves számára, de úgy tűnik, korcs fia megfosztott engem ettől az élvezettől. Találtam némi vigaszt a gondolatban, hogy annak a szörnyetegnek a kezétől halt csúf halált, akit ő maga nemzett. Bárhogy legyen is, Tywin nagyúr már a pokol mélyén üvölt... ahol több ezren fognak csatlakozni hozzá hamarosan, amennyiben az os-

tobaságod háborút eredményez. – Apja elfintorodott, mintha már a szó kimondása is fájdalmat okozna neki. – Ezt akarod?

A hercegnő nem volt hajlandó meghunyászkodni.

– Én az unokatestvéreim szabadulását akarom. A nagybátyám megbosszulását akarom. A jussomat akarom!

– *A jussodat?*

– Dorne-t.

– A halálom után tiéd lehet Dorne. Hát ennyire sürgős neked, hogy megszabadulj tőlem?

– Ezt a kérdést visszafordíthatnám feléd, apám. Te vagy az, aki már évek óta próbál megszabadulni tőlem.

– Ez nem igaz!

– Nem? Esetleg kérdezzük meg az öcsémet?

– Trystane-t?

– *Quentynt.*

– Mit akarsz tőle?

– Hol van?

– Yronwood nagyúr vendégszeretetét élvezzi a Csontúton.

– Jól hazudsz, apám, meg kell hagyni. A szemed se rebbent. Quentyn Lysbe ment.

– Ezt meg honnan veszed?

– Egy barátom mondta. – Neki is megvoltak a maga titkai.

– A barátod hazudott. Megesküszöm neked, hogy az öcséd nem ment Lysbe. Megesküszöm a napra, a dárdára és a Hétre.

Ariannét nem lehetett ilyen könnyen az orránál fogva vezetni.

– Akkor talán Myr? Vagy Tyrosh? Tudom, hogy ott van valahol a keskeny tenger másik oldalán, és zsoldosokat bérel, hogy megfosszon az örökségetől.

Apja arca elkomorodott.

– Ez a bizalmatlanság nem válik becsületedre, Arianne. Quentynnek kellett volna összeesküvést szőnie ellenem. Még gyermekkorában elküldtem, túl fiatalon ahhoz, hogy megértse Dorne igényeit. Anders Yronwood sokkal inkább volt apja, mint én, öcséd mégis hűséges és engedelmes maradt.

– Miért ne maradt volna? Mellette állsz, mindig is ezt tetted. A te külsődet örökölte, és neki akarod adni Dorne-t, ne is tagadd! Olvastam a leveledet. – A szavak még mindig fényesen izzottak emlékezetemben. – „*Egy nap te fogsz ott ülni, ahol most én ülök, és uralod majd egész Dorne-t!*”, ezt írtad neki. Mikor döntöttél úgy, hogy kizársz az örökségből, apám? Quentyn születésének napján, vagy amikor *én* a világra jöttem? Mit tettem, amiért ennyire gyűlölsz? – Szemébe a harag könnyei gyűltek.

– Sosem gyűlöltelek. – Doran herceg hangja pergamenvékonyra vált, megtelt gyásszal. – Arianne, nem értesz semmit.

– Tagadod tán, hogy leírtad ezeket a szavakat?

– Nem. Ez akkor volt, amikor Quentyn Yronwoodba ment. Igen, valóban azt akartam, hogy ő kövessen engem. Velel más terveim voltak.

– Ó, igen – jegyezte meg epésen a lány –, szép kis tervek! Gyles Rosby. A vak Ben Beesbury. Szürkeszakáll Grandison. Ezek voltak a te *terveid!* – Lehetőséget sem hagyott apjának a válaszadásra. – Tisztában vagyok veled, az én kötelességem, hogy utódot hozzak világra Dorne-nak, és erről *soha* nem feledkeztem meg. Boldogan férjhez mentem volna, ám a jelöltek, akiket elélem hoztál, legfeljebb sértésnek voltak jók. Mindegyik egy újabb köpést jelentett részedről. Ha éreztél valaha szeretetet irántam, miért akartál odaadni *Walder Freynek?*

– Mert tudtam, hogy vissza fogod utasítani. Az embereknek látniuk kellett, hogy *megpróbálok* férjet találni neked, amikor eladósorba léptél, különben gyanakodni kezdtek volna, de nem mertem olyat hozni, akit esetleg elfogadnál, mert már elígértelek, Arianne.

Elígért? Arianne hitetlenkedve meredt apjára.

– Miről beszélsz? Ez valami újabb hazugság? Sosem mondtad...

– A paktum titokban köttetett. Akkor akartam elmondani, amikor elég idős vagy hozzá... amikor eléred a megfelelő kort, de...

– Huszonhárom éves vagyok, hét esztendeje felnőtt nő!

– Tudom. Ha túl sokáig tartottalak tudatlanságban, az csak a te védelmedben történt. Arianne, a természeted... számodra egy titok nem jelent mást, mint egy újabb érdekes mesét, amit este, az ágyban eluttogatsz Garinnak és Tyenének. Garin olyan pletykás, amilyen csak egy árva lehet, Tyene pedig semmit nem titkol el Obara és Nym úrnő elől. És ha ők megtudják... Obara túlságosan is kedveli a bort, Nym pedig közeli barátja a Fowler ikreknek. És vajon kiket avatnak bizalmukba a Fowlerek? Egyszerűen *nem kockáztathattam*.

Arianne elveszettnek, zavarodottnak érezte magát. *Odaigért. Odaigért engem valakinek.*

– Ki az? Kinek a jegyese voltam ennyi éven keresztül?

– Nem számít. Már meghalt.

A hercegnő még jobban zavarba jött.

– Az aggastyánok igen sérülékenyek. Mi vitte el? Egy törött csípő, meghűlés, netán köszvény?

– Egy korsó olvadt arany. Mi, hercegek gondos terveket szövögetünk, az istenek pedig darabokra zúzzák őket. – Doran herceg fáradtan legyintett felpuffadt, vörös kezével. – Dorne a tiéd lesz. Erre szavamat adom, ha egyáltalán számít még valamit a szavam számodra. Quentyn öcsédnek nehezebb utat kell végigjárnia.

– Miféle utat? – kérdezte gyanakodva Arianne. – Mit hallgatsz el előlem? A Hét kegyelmére, rosszul vagyok a titkoktól! Mondj el nekem mindent, apám... vagy nevezd meg Quentyn örökösödül, azután küldess Hotahért és a bárdjáért, és hagyd, hogy az unokatestvéreim mellett haljak meg!

– Valóban azt hiszed, hogy ártanék öcsém gyermekeinek? – Apja elfintorodott. – Obara, Nym és Tyene a szabadságon kívül semmiben sem szenvednek hiányt, Ellaria és a lányai pedig boldogan húzzák meg magukat a Vízkertekben. Dorea narancsokat ver le a fákról csatacsillagjával, miközben Elia és Obella a tavak igazi rémeivé váltak. – Felsőhajtott. – Nemrég még te játszottál azoknál a tavaknál. Egy idősebb lány vállán lovagoltál... egy magas lány volt vékony szálú, szőke hajjal...

– Jene Fowler, vagy a testvére, Jennelyn. – Arianne évek óta nem gondolt erre. – Ó, és Frynne, a kovács lánya... de neki barna haja volt. Garin volt a kedvencem mind közül. Amikor Garinon lovagoltam, senki nem győzött le minket, még Nym és az a zöld hajú tyrosi lány sem.

– A zöld hajú lány az archon lánya volt. Helyette kellett volna Tyroshba küldenem téged. Az archon pohárnokaként szolgáltál volna, hogy titokban találkozhass jegyesseddel, de anyád azzal fenyegetett, hogy kárt tesz magában, ha még egy gyermekétől megfosztom, és... ezt nem tehettem vele.

Ez a mese egyre különösebbé válik.

– Oda ment hát Quentyn? Tyroshba, hogy udvaroljon az archon zöld hajú lányának? Apja felemelt egy *cyvasse*-bábut.

– Tudnom kell, honnan jöttél rá, hogy Quentyn távol van. A testvéred hosszú és veszélyes utazásra indult Cletus Yronwooddal, Kedry mesterrel és Yronwood nagyúr három kiváló, ifjú lovagjával, melynek végén bizonytalan fogadtatás vár rájuk. Neki kell elhoznia számunkra szívünk vágyát.

Arianne összehúzta a szemét.

– És mi a szívünk vágya?

– Bosszú – felelte a férfi halkán, mintha attól félne, hogy valaki meghallhatja. – Igazság. – Doran herceg megduzzadt, köszvényes ujjaival a tenyerébe szorította az ónixsárkányt, úgy sutogta: – *Tűz és vér.*

ALAYNE

Elfordította a vasgyűrűt, és kinyitotta a halkan reccsenő ajtót.

– Madárkám – szólt be a nyíláson. – Bejöhetek?

– Óvatosan, hölgyem! – figyelmeztette az öreg Gretchel, és megragadta a kezét. – Az uraság a mesterhez vágta az éjjeliedényét.

– Akkor nem maradt semmi, amit hozzám vághatna. Neked nincs valami dolgod? És te, Maddy... az összes ablakot bezártad és bezsaluztad? A bútorokat letakartad?

– Igen, úrnőm – felelte Maddy.

– Szerintem ellenőrizd. – Alayne belépett az elsötétített hálószobába. – Csak én vagyok, Madárka.

Valaki szipogott a sötétben.

– Egyedül vagy?

– Igen, uram.

– Gyere közelebb. Csak te, egyedül.

Alayne határozottan becsukta maga mögött a kemény tölgyfából készült, négy hüvelyk vastag ajtót; Maddy és Gretchel hallgatózhatnak, de nem fognak hallani semmit. Helyes. Gretchel tudja tartam a száját, Maddy azonban gátlástalanul pletykált mindenkinek.

– Colemon mester küldött? – kérdezte a fiú.

– Nem – hazudta. – Hallottam, hogy az én Madárkám nem érzi jól magát. – Az éjjeliedénnyel való találkozását követően a mester Ser Lothorhoz rohant, Brune pedig hozzá.

– Ha úrnőm szép szóval rá tudná venni, hogy felkeljen az ágyból – mondta neki a lovag –, nem kellene nekem kirángatnom.

Arra nem lesz szükség, gyözködte magát. Amikor durvábban bántak Roberttel, hajlamos volt rángógörcsöt kapni.

– Nem vagy éhes, nagyuram? – kérdezte a kis úrfi. – Leküldjem Maddyt gyümölcsért és tejszínért, vagy egy kis meleg kenyérért és vajért? – Későn jött rá, hogy már nincs meleg kenyér; a konyhákat bezárták, a kemencék kihültek. *Ha ezzel ki lehet csalogatni Robertet az ágyból, megéri begyűjtani a tüzet, gondolta.*

– Nem akarok enni – felelte az úrfi vékony, nyugós hangon. – Ma ágyban maradok. Ha akarsz, olvashatsz nekem.

– Túl sötét van itt az olvasáshoz. – Az ablakok elé húzott nehéz függönyök éjszakai sötétséget teremtettek a hálószobában. – Az én Madárkám elfelejtette volna, milyen nap van ma?

– Nem felejtettem el, de nem megyek. Ágyban akarok maradni. Olvashatnál nekem a Szárnyas Lovagról.

A Szárnyas Lovag Ser Artys Arryn volt. A legenda szerint kiüzte az Elsőket a Völgyből, és egy hatalmas sólyom hátán repült fel az Óriás Lándzsájára, hogy megölje a Griff Királyt. Legalább száz mese szólt kalandjairól. A kis Robert olyan jól ismerte mindegyiket, hogy emlékezetből tudta idézni őket, de azt is szerette, ha felolvasást tartanak neki belőlük.

– El kell mennünk, édesem – mondta a fiúnak. – Ígérem neked, ha odaérünk a Hold kapujához, két mesét is felolvasok neked a Szárnyas Lovagról.

– Hármat! – vágta rá Robert. Akármit ajánlottak neki, mindig többet akart.

– Hármat – egyezett bele Alayne. – Beengedhetek egy kis napfényt?

– Nem. A fény bántja a szemem. Gyere az ágyhoz, Alayne!

A lány a felszólítás ellenére az ablakhoz lépett, kikerülve a törött éjjeliedényt. Inkább érez-

te, mint látta tartalmát.

– Nem nyitom túl szélesre, csak annyira, hogy lássam az én Madárkám arcát.

– Ha muszáj – szipákolta a fiú.

A függönyök vastag, kék bársonyból készültek. Alayne ujjnyira elhúzta az egyiket, és ott rögzítette. Porszemcsék táncoltak a sápadt reggeli fénysugarakban, a gyémánt alakú ablaktáblákat elhomályosította a ráfagyott pára. A lány tenyere élével megdörzsölte az egyiket, hogy egy pillantást vessen a ragyogóan kék égboltra és a hegyoldal vakító fehérségére. Sasfészekre jeges lepel borult, az Óriások Lándzsáját derékig érő hó fedte.

Amikor visszafordult, Robert Arryn a háta mögött feltornyozott párnának dőlve nézte őt. Sasfészek nagyura, a Völgy védelmezője. Deréktől lefelé gyapjútakaróba burkolózott, felül viszont semmit nem viselt; egy puffadt arcú, lányosan hosszú hajú fiú. Robertnek nyurga végtagjai voltak, lapos, beesett melle és folyton könnyező, vörös szeme. *Nem ő tehet róla. Kicsinek és betegesnek született.*

– Erősnek tűnsz ma reggel, nagyuram. – A fiú szerette, ha az erejét dicsérik. – Elküldhetem Maddyt és Gretchelt, hogy hozzanak forró vizet a fürdőkhöz? Maddy megmossa a hátad, kifésüli a hajad, hogy tiszta és méltóságteljes légy az utazásra. Nem lenne kellemesebb?

– Nem. Gyűlölöm Maddyt! Bibircsókos a szeme, és olyan erősen dörzsöl, hogy már fáj. A mamám soha nem okozott fájdalmat fürdetéskor.

– Megmondom Maddynek, hogy ne dörzsölje olyan erősen az én Madárkámot. Frissen és megtisztulva jobban fogod érezni magad.

– *Mondtam* már, hogy nem fürdök! Szörnyen fáj a fejem.

– Hozhatok egy meleg törülközőt a homlokodra? Vagy egy kupa álombort? Csak egy keveset. Szikla Mya odalent az Égnél vár ránk, és megsértődik, ha elalszol. Tudod, mennyire szeret téged.

– Én viszont nem szeretem *őt*. Ő csak egy egyszerű öszvérhajcsár – szipogta. – Colemon mester valami keserűt tett a tejembe múlt éjjel, éreztem az ízét. Mondtam neki, hogy édestejet akarok, de nem hozott nekem. Még akkor sem, amikor *megparancsoltam*. Én vagyok az ura, azt kellene tennie, amit mondok neki. Senki nem teszi, amit *mondok!*

– Majd én beszélek vele – ígérte Alayne –, de csak ha felkelsz az ágyból. Csodálatos idő van odakint, Madárkám. A nap fényesen ragyog, tökéletes alkalom a leereszkedésre. Az öszvérek az Égnél várnak Myával...

A fiú szája széle remegni kezdett.

– Gyűlölöm azokat a bűdös dögöket! Az egyik belém akart harapni! Mondd meg Myának, hogy én itt maradok. – Úgy tűnt, pillanatokon belül elsírja magát. – Amíg itt vagyok, senki nem árthat nekem. A Sasfészek *bevehetetlen*.

– Ki akarna ártani az én Madárkámnak? Nagyuraid és lovagjaid imádnak, a nép a te neved élteti. – *Fél*, gondolta, *méghez a joggal*. Anyja lezuhanása óta a fiú még az erkélyre sem mert kiállni, a Sasfészekről a Hold kapujáig vezető út pedig elég veszélyes volt ahhoz, hogy bárkit megrémítsen. Alayne szíve is a torkában dobogott, amikor Lysa úrnő és Petyr nagyúr társaságában felkapaszkodtak a várba, és mindenki egyetértett abban, hogy a leereszkedés még embert próbálóbb feladat, mivel végig lefelé kell nézni. Mya mesélt vitéz nagyurakról és bátor lovagokról, akik elsápadtak és összepiszkították magukat a hegyek között. *És egyikük sem szenvedett remegőkórban.*

Mégsem késlekedhettek. A völgy aljára melegen és aranylóan telepedett rá az ősz, de a hegyormok körül már összezárult a tél marka. Átélték három hózivart, és egy jégvihar két teljes hétre fagyott kristállyá változtatta az egész kastélyt. Lehet, hogy a Sasfészek *bevehetetlen*, de nemsokára elérhetetlen is lesz, és a lefelé vezető út minden egyes nappal veszélyesebbé vált. A kastély szolgálóinak és katonáinak nagy része már távozott; alig tucatnyian lézengtek idefent, hogy gondoskodjanak Robert nagyúrról.

– Madárkám – mondta szelíden –, meglátod, milyen kellemes lesz a leereszkedés. Ott lesz velünk Ser Lothor és Mya is. Az öszvérei már ezerszer megtették az utat a hegyek között.

– Gyűlölöm az öszvéreket! – makacskodott a fiú. – Az öszvérek mocskosak. *Mondom*, az egyik megpróbált belém harapni, amikor még kicsi voltam!

Alayne tudta, hogy Robert sosem tanult meg igazán lovagolni. Öszvérek, lovak vagy szamarak, nem számított; számára mindegyik félelmetes szörnyeteg volt, ugyanolyan ijesztő, mint egy sárkány vagy griff. A fiút hatéves korában hozták a Völgybe; fejét anyja tejet adó keblei közé fúrva lovagolt, és azóta egyszer sem hagyta el a Sasfészket.

Most mégis mennie kellett, mielőtt a jég teljesen összezárul a kastély körül. Nem lehetett megmondani, meddig tart még ki ez az időjárás.

– Mya majd gondoskodik róla, hogy az öszvérek ne harapjanak – próbálta megnyugtítani Alayne –, én pedig közvetlenül mögöttem lovagolok. Én csak egy lány vagyok, közel sem olyan bátor és erős, mint te. Ha én képes vagyok rá, akkor biztosan te is, Madárkám.

– Persze hogy képes vagyok – felelte Robert nagyúr –, de nem akarok menni. – Kézhátával megtörölte csöpögő orrát. – Mondd meg Myának, hogy ágyban maradok. Reggel talán majd lemegeyek, ha jobban érzem magam. Ma túl hideg van odakint, és fáj a fejem. Hozhatnál egy kis édestejet, Gretchelt pedig küldd el lépes mézért. Alszunk, csokolózunk, játszunk, és olvashatsz nekem a Szárnyas Lovagról.

– Olvasok. Három mesét, ahogy ígértem... amint elérjük a Hold kapuját. – Kezdett elfogyni a türelme. Mennünk kell, emlékeztette magát, *különbén napnyugta után még mindig a hóhatár felett leszünk*. – Nestor nagyúr üdvözlő lakomát rendez tiszteletedre, gombalevessel, vadkannal és süteménnyel. Ugye nem akarsz csalódást okozni neki?

– Lesz citromos sütemény is? – Robert nagyúr nagyon szerette a citromos süteményt, talán mert Alayne kedvence is ez volt.

– Citromos-citromos-citromos sütemény – ingerelte Alayne a fiút. – És annyit ehetsz belőle, amennyit csak akarsz.

– Akár százat is? – tudakolta Robert. – Ehetek *százat*?

– Ha jólesik. – Alayne leült az ágy szélére és megsimogatta a fiú hosszú, selymes haját. *Milyen szép haja van!* Lysa úrnő maga fésülte meg minden este, és ő vágta, amikor kellett. Lezuhánása után Robert minden alkalommal heves rohamot kapott, amikor valaki pengével a kezében közelített hozzá, ezért Petyr megparancsolta, hogy engedjék nőni a haját. A lány az ujjára csavart egy tincset, és így szólt:

– Nos, felkelsz az ágyból és engeded, hogy felöltöztessünk?

– Száz citromos süteményt akarok, és *öt* mesét!

Szívesebben adnék száz ütést a fenekedre, és mellé öt pofont. Ha Petyr itt volna, nem mernél így viselkedni. Az úrfi egészséges félelmet táplált mostohaapja irányában. Alayne mosolyt erőltetett az arcára.

– Ahogy nagyuram parancsolja. De nem kapsz semmit, csak ha megmosakodtál, felöltöztél és elindultál. Siess, mielőtt elmúlik a reggel. – Határozottan megfogta a fiú kezét, és kihúzta az ágyból.

Ám mielőtt hívhatta volna a szolgálókat, Madárka átkarolta őt csontos kezével, és megcsókolta. Egy kisfiú ügyetlen csókja volt. Robert Arryn mindent ügyetlenül csinált. *Ha lehunyor a szemem, elképzelhetem, hogy ő a Viráglovag*. Ser Loras egyszer vörös rózsát adott Sansa Starknak, de soha nem csókolta meg... és Szikla Alayne-t soha nem is fogja megcsókolni Tyrell. Akármilyen csinos volt is, a lepedő rossz oldalára született.

Amikor a fiú ajka megérintette az övét, egy másik csók jutott eszébe. Még mindig emlékezett az érzésre, amikor a durva száj lecsapott az övére. A sötétben közelítette meg Sansát, miközben zöld tűz töltötte meg az eget. *Elvett egy dalt és egy csókot, és nem hagyott hátra mást, csupán egy véres köpenyt.*

Nem számított. Az a nap már a múlté, akárcsak Sansa.

Alayne eltolta magától az úrfit.

– Elég ebből! Ha tartod a szavad, újra megcsókolhatsz, amint elérjük a kaput.

Maddy és Gretchel odakint váraoztak Coleman mester társaságában. A mester időközben

kimosta a hajából az éjjeliedény tartalmát, és lecserélte a köpenyét. Robert fegyvehordozói is megérkeztek. Terrance és Gyles mindig kiszagolták a bajt.

– Robert nagyúr jobban érzi magát – közölte Alayne a szolgálókkal. – Hozzatok forró vizet a fürdőjéhez, de ne dörzsöljétek túl erősen, és ne rángassátok a haját fésülés közben, azt gyűlöli. – Az egyik apród felkuncogott. – Terrance, készítsd ki uratok lovaglóruháját és legmelegebb köpenyét. Gyles, te feltakarítod az éjjeliedény darabjait.

Gyles Grafton elfintorodott.

– Én nem vagyok takarítóasszony!

– Azt teszed, amit Alayne úrnő mond, ha nem akarod, hogy Lothor Brune fülébe jusson a dolog – szólt rá Coleman mester. Követte a lányt a folyosón, le a kanyargó lépcsőkön. – Köszönöm a segítséged, hölgyem. Te valahogy értesz a nyelvén. – Habozva folytatta. – Észleltél remegést, amíg bent voltál nála?

– Amikor a kezét fogtam, az ujjai reszkettek kissé, de ez volt minden. Azt mondta, valami keserút tettél a tejébe.

– Keserút? – Coleman meglepetten pislogott, ádámcsutkája fel-le járt. – Én csupán... vértett az orra?

– Nem.

– Jó. Az jó. – Lánca halkán megcsörrent, ahogy képtelenül hosszú és csontos nyakán ülő fejével bólogatott. – Ez az ereszkedés... úrnóm, talán biztonságosabb volna, ha kevernék urunknak egy kis máktejet. Szikla Mya rákötözhetné a legbiztosabb lábú öszvér hátára, és végigszunyókálná az utat.

– A Sasfészek ura nem megkötözve fog leereszkedni a hegyekből, mint egy zsák árpa. – Alayne ebből nem akart engedni. Nem hagyhatják, hogy Robert törekenysége és gyávasága széles körben ismertté váljon, figyelmeztette apja. *Bárcsak itt volna! Ő biztosan tudná, mit kell tenni.*

Petyr Baelish azonban a Völgy másik végében tartózkodott, Lyonel Corbray nagyúr esküvőjét látogatta meg. A negyvenegynéhány éves, gyermektelen Lyonel egy gazdag sirályvárosi kereskedő természetes, tizenhat éves lányát vette el. Petyr személyesen segítette tető alá hozni a házasságot. A szóbeszéd szerint a lány elképesztő hozománnyal rendelkezett; mindenképpen így kellett lennie, hiszen nem nemesi sorból származott. Jelen lesznek Corbray zászlóhordozói, Waxley, Grafton és Lynderly urak, néhány kisebb nemes és birtokkal rendelkező lovag... valamint Belmore nagyúr, aki nemrég kötött békét apjával. A többi Nyilatkozattévő úr megjelenésére a menyegzőn nem számítottak, így Petyr jelenléte létfontosságúvá vált.

Alayne mindezt megértette, ám így az ő vállára nehezedett Madárka biztonságos levitelének összes felelőssége.

– Adj nagyurunknak egy csésze édestejet – mondta a mesternek. – Így nem fogja végigreszketni az utat.

– Nem egészen három nappal ezelőtt kapott egy csészével – tiltakozott a mester.

– És múlt éjjel kért egy másikkal, amit te megtagadtál tőle.

– Túl korai lett volna. Úrnóm, ezt te nem érted. Mint a Védelmeszőnek már mondtam, egy gyűszűnyi édestej megszünteti a remegést, de nem távozik el a szervezetből, és idővel...

– Az idő nem számít, ha urunk rohamot kap, és lezuhan a hegyről. Ha apám itt volna, biztosan azt mondaná, mindenáron gondoskodj Robert nagyúr nyugalmáról.

– Próbálok, úrnóm, a rohamok azonban egyre hevesebbé válnak, a vére pedig oly híg, hogy nem merem őt többé piócákkal kezelni. Az édesálom... *biztos* vagy benne, hogy nem vértett az orra?

– Szípigott – ismerte el Alayne –, de vért nem láttam.

– Beszélnem kell a Védelmeszővel. Ez a lakoma... azon gondolkodom, vajon bölcs dolog-e, közvetlenül a leereszkedés után.

– Nem lesz nagy ünnepség – biztosította a lány. – Alig negyvenen lesznek jelen. Nestor nagyúr és háza népe, a Kapu Lovagja, néhány kisebb nemes és csatlós...

– Tudod jól, hogy Robert nagyúr nem kedveli az idegeneket, ott pedig ivászat lesz, zaj... zene. A zene megrémíti.

– A zene lecsillapítja – javította ki Alayne a mestert –, különösen a magas hangfekvésű hárfa. Az éneket nem bírja elviselni, mivel Marillion ölte meg az anyját. – Olyan sokszor mondta el ezt a hazugságot, hogy lassanként már maga is így emlékezett rá; a másik csak valami rossz álmoknak tűnt, mely időnként megzavarta alvását. – Nestor nagyúrnak nem lesznek dalnokai a lakomán, csupán néhány furulyás és hegedűs a tánchoz. – Vajon ő mit fog tenni, amikor megszólal a zene? Nyugtalanító kérdés volt, melyre szíve és feje különböző választ adott. Sansa szeretett táncolni, de Alayne... – Csak adj neki egy csésze édestejet indulás előtt, egy másikat pedig a lakomán, és nem lesz semmi baj.

– Rendben. – A lépcső aljában megálltak. – De az lesz az utolsó. Fél évig, vagy még tovább.

– Szerintem ezt beszéld meg a Védelmezővel. – A lány kilépett az ajtón, és átvágott az udvaron. Tisztában volt vele, hogy Colemon mester csak jót akar, de Robert, a kisfiú és Arryn nagyúr számára más jelentette a jót. Petyr szokta ezt mondogatni, és igaza volt. *Colemon mester viszont csak a fiúval törődik. Apámnak és nekem nagyobb a felelősségünk.*

Az udvart régi hó borította, az erkélyekről és tornyokról jégcsapok lógtak csillogó kristálydárdákként. A Sasfészeket tiszta, fehér kőből emelték, és a tél köpenye még inkább kifehérítette a falakat. *Annyira csodálatos*, gondolta Alayne, *oly áthatolhatatlan.* Nem tudta kedvelni ezt a helyet, akárhogy próbálta is. A kastély már a katonák és szolgálok távozása előtt is üres sírboltra emlékeztette, és ez az érzés Petyr Baelish távozásával tovább fokozódott benne. Marillion óta senki nem énekelt itt, hangosabb nevetés sem törte meg a csendet. Még az istenek is hallgattak. A Sasfészek rendelkezett szentélyvel, de septonnal nem; istenerdővel is, de szívfával nem. *Itt egyetlen ima sem talál meghallgatásra*, gondolta gyakran, de bizonyos napokon olyan magányosnak érezte magát, hogy mégis meg kellett próbálnia. Csak a szél válaszolt könyörgésére, szünet nélkül susogva a hét karcsú, fehér torony között, és időnként hevesen megrázva a Hold ajtaját. *Télen még ennél is rosszabb lehet. Hideg, fehér börtönné válik.*

Mégis, majdnem ugyanúgy félt elhagyni, mint Robert. Mindössze arról volt szó, hogy ő jobban titkolta rettegését. Apja azt mondta, a félelemben nincs semmi szégyen, csak a félelem kimutatásában. „Minden ember együtt él a félelemmel” – mondta. Alayne ezt nem teljesen hitte el. Petyr Baelish például senkitől sem félt. *Csak azért mondta, hogy bátorságot öntsön belém.* Odalent, ahol megnő lelepleződésének esélye, sokkal bátrabbnak kell majd lennie. Petyr barátai üzenetet küldtek a Védelmezőnek az udvarból, hogy a királynő emberei keresik az Ördögfiókát és Sansa Starkot. *Ha megtalálnak, a fejemet veszik*, emlékeztette magát, miközben leereszkedett a jeges lépcsőkön. *Alayne-nak kell lennem minden percben, kívül és belül egyaránt.*

Lothor Brune-t a csörlőszobában találta, éppen Mordnak, a börtönőrnek és két szolgálónak segített begyömöszölni a ruhásbálákat hat hatalmas tölgyfa hordóba, melyek mindegyikében elfért volna három ember. A hatszáz lábbal alattuk lévő Ég erődöt legegyszerűbben a nagy csörlős felvonóval lehetett elérni; a másik utat a pincéből induló természetes sziklakürtő jelentette. *Vagy azon a módon, ahogy Marillion és őelőtte Lysa úrnő távozott.*

– A fiú felkelt az ágyból? – tudakolta Ser Lothor.

– Már fürdetik. Egy órán belül készen áll.

– Reménykedjünk benne, hogy így lesz. Mya délnél tovább nem vár ránk. – A csörlőszobát nem fűtötték, ezért a férfi szájából minden szónál párafelhő csapott ki.

– Várni fog – biztosította Alayne. – Várnia kell.

– Ebben ne légy olyan biztos, hölgyem. Félig-meddig ő maga is öszvér. Szerintem előbb hagyna mindannyiunkat éhen halni, semhogy kockára tegye a hátasai életét. – A lovag beszéd közben mosolygott. *Mindig mosolyog, amikor Szikla Myáról beszél.* Mya jóval fiatalabb volt Ser Lothornál, de amikor apja Corbray nagyúr és a kereskedő lánya közötti házasságkötést intézte, azt mondta, a fiatal lányok mindig boldogabbak egy idősebb férfi mellett.

– Az ártatlanság és a tapasztalat teszi tökéletessé a házasságot – állította.

Alayne azon töprengett, vajon Mya mit gondol Ser Lothorról. Törött orrával, szögletes állával és bolyhos, ezüstsín hajával Brune-t nem lehetett vonzónak nevezni, de éppenséggel *csúf* sem volt. *Átlagos arc, a becsületes fajtából.* Bár elnyerte a lovagi címet, Ser Lothor nagyon alacsony sorból származott. Egy éjjel azt mondta a lánynak, hogy rokonságban áll a Brownhollow Brune-okkal, Hasadt-rév egy ősi lovagi családjával.

– Amikor apám meghalt, ellátogattam hozzájuk – vallotta be –, de szartak rám, és közölték, hogy nincs köztünk vérrokonság. – Hogy azután mi történt, arról nem beszélt, kivéve annyit, hogy a küzdelmesebb úton tanulta meg a harc fortélyait. Komoly, halk szavú, ám annál erősebb férfiú volt. *És Petyr szerint hűséges. Ugyanúgy bízik benne, mint a többi emberében.* Brune kiváló párja lenne egy Szikla Myához hasonló fattyú lánynak, gondolta. *Minden más lenne, ha az apja elismerte volna, ám sajnos soha nem tette. És Maddy azt mondja, már nem is szűz.*

Mord felvette a korbácsát, csattintott vele, és az első pár ökör lassú cammogással megindult körbe, megmozdítva a csörlőt. A lánc letekeredett a dobról, hangos csikorgással karistolta a követ, és a tölgyfa hordó enyhe himbálózással megkezdte hosszú ereszkedését az Ég erőd felé. *Szegény ökrök,* gondolta Alayne. Mord távozás előtt elvágja a torkukat, és itt hagyja őket a sólymoknak. Ha marad belőlük valami a Sasfészek újbóli megnyitásakor, és nem romlik meg addigra, azt elfogyasztják a tavaszköszöntő lakomán. A keményre fagyott hús bőséges készletei az öreg Gretchel szerint gazdag nyarat jeleztek előre.

– Úrnőm – mondta Ser Lothor –, valamit tudnod kell. Mya nem egyedül jött fel. Vele tartott Myranda úrnő is.

– Ó! – *Miért lovagol fel a hegyre, csak hogy aztán újra leereszkedjen?*

Myranda Royce Nestor nagyról lánya volt. Az egyetlen alkalommal, amikor Sansa Lysa nagynénje és Petyr társaságában, útban a Sasfészek felé meglátogatta a Hold kapuját, a lány nem tartózkodott az erődben, de azóta sokat hallott róla a Sasfészek katonáitól és szolgálóitól. Anyja hosszú évekkal ezelőtt meghalt, így Myranda úrnő igazgatta apja kastélyát. A szóbeszéd szerint az udvar sokkal élénkebb helyé vált, amikor ő is otthon tartózkodott.

– Előbb vagy utóbb találkoznod kell Myranda Royce-szal – figyelmeztette Petyr. – Ha ez megtörténik, légy óvatos. Szereti játszani az ártatlan bolondot, de valójában még az apjánál is ravszebb. Vigyázz a nyelvedre a közelében!

Úgy lesz, gondolta, *de nem hittem, hogy ilyen hamar el kell kezdenem.*

– Robert örülni fog. – A fiú szerette Myranda Royce-ot. – Bocsáss meg, ser, be kell fejeznem a csomagolást. – Utoljára ereszkedett le a lépcsőkön saját szobájához. Az ablakokat már becsukták és bezsaluzták, a bútorokat letakarták. Néhány holmiját elszállították, a többit becsomagolták. Egyedül a Lysa úrnőtől kapott ruhákat hagyja itt. Az egyszerűbb vászonruhák, a puha bársonyöltözékek, a gazdag csipkék és myri fűzők – mind maradnak. Alayne-nak odalent visszafogottan kell öltözködni, ahogy egy szerény származású lányhoz illik. *Nem számít,* gondolta. *A legszebb ruhákat még itt sem mertem viselni.*

Gretchel lehúzta az ágyneműt, és kiterítette az úti öltözékét. Alayne már így is gyapjúharisnyát és dupla fehérneműt viselt a szoknyája alatt. Most még magára vett egy báránygyapjú felsőköpenyt és egy csuklyás, prémes palástot, melyet a Petyrtől ajándékba kapott, posztátát formázó, zománczott csattal fogott össze. Elő volt készítve számára egy sál is, valamint egy bőrkesztyű, mely prémes szegélyével tökéletesen passzolt lovaglósizmájához. Amikor mindent felöltött, olyan kövérnek és bundásnak érezte magát, mint egy medvebocs. *A hegyekben értékelni fogom,* emlékeztette magát. Távozás előtt vetett még egy utolsó pillantást a szobájára. *Itt biztonságban voltam,* gondolta, *odalent viszont...*

Amikor visszatért a csörlőszobába, már ott találta Szikla Myát, aki türelmetlenül várakozott Lothor Brune és Mord mellett. *Biztosan feljött a hordóval, hogy megnézze, mi tart ilyen sokáig.* A vékony, inas Mya ugyanolyan szívósnak tűnt, mint ezüstösen csillogó páncélinge alatt hordott, viseltes bőr lovaglóruhája. Haja fekete volt, akár a holló szárnya, rövidege és kusza-

sága alapján Alayne arra gondolt, hogy talán törrel vágta le saját magának. Legjellemzőbb vonása azonban hatalmas, kék szeme volt. *Ha lányként öltözne, még szemrevaló is lehetne.* Alayne elgondolkodott, vajon Ser Lothornak vasban és bőrben tetszik-e jobban, vagy inkább selyembe és csipkébe álmodja a lányt. Mya előszeretettel kérkedett vele, hogy az apja kecske volt, anyja pedig bagoly, de Alayne a valódi történetet is megtudta Maddytól. *Igen, ez valóban az ő szeme, és a haja is ugyanolyan... sűrű és fekete, mint Renlyé.*

– Hol van? – mordult rá a fattyú lány.

– Nagyurunk fürdik és öltözködik.

– Jobban is siethetne. Kezd lehűlni a levegő, nem érzitek? Napnyugta előtt el kell jutnunk a Hó erőd alá.

– Milyen a szél? – kérdezte tőle Alayne.

– Lehetne rosszabb... és lesz is, sötétedés után. – Mya félresöpört egy szemébe lógó hajtincset. – Ha sokáig fürdik, itt ragadunk egész télre, és egymást kell majd megennünk.

Alayne erre nem tudott mit válaszolni. Robert Arryn érkezése szerencsére kimentette szorult helyzetéből. Az úrfi égszínkép bársonyruhát viselt, aranyláncot zafirokkal, és fehér medvebőr köpenyt. A köpeny sarkait a két fegyverhordozó tartotta, hogy ne kelljen a földön húznia. Colemon mester is csatlakozott hozzájuk viseltes, mókusprémmel szegélyezett sötét köpenyében. Gretchel és Maddy nem sokkal lemaradva követték őket.

Amikor megérezte arcán a hideg szelet, Robert panaszosan felnyűszített, ám Terrance és Gyles ott voltak szorosan a háta mögött, így nem menekülhetett.

– Nagyuram – szólította meg Mya –, leereszkedsz velem?

Túlságosan nyers, gondolta Alayne. *Mosollyal kellett volna köszöntenie, azután megdicsérnie erejét és bátorságát.*

– Alayne-t akarom! – jelentette ki Robert nagyúr. – Csak vele vagyok hajlandó lemenni.

– A hordóban mindhárman elférünk.

– Csak Alayne-t akarom! Te bűzlesz, akár egy öszvér.

– Ahogy kívánod. – Mya arca nem árult el érzelmet.

A csörlőláncok némelyikét fonott vesszőkosarakhoz, néhány másikat pedig masszív tölgyfa hordókhoz erősítették. Ezek közül a legnagyobb még Alayne-nál is magasabb volt, a sötétbarna deszkákat vasbroncsokkal rögzítették egymáshoz. A lány szíve még így is hevesen dobogott, amikor megfogta Robert kezét, és besegítette a fiút. Amint lefedték a hátuk mögött a nyílást, minden oldalról fa vette körül őket, kizárólag felfelé láthattak ki. *Így a legjobb,* gyözködté magát, *legalább nem tudunk lenézni.* Felettük ég, alattuk Ég. Csak hatszáz lábnyi üresség. Egy pillanatra eszébe jutott, vajon nagynénje mennyi ideig zuhant, amíg leért, és mi lehetett az utolsó gondolata, miközben a hegy rohanva közeledett felé. *Nem, nem szabad erre gondolnom. Nem szabad!*

– Indul! – kiáltotta Ser Lothor.

Valaki erősen megtaszította a hordót. Az alkotmány billegett és ingott, hozzáúrolódott a talajhoz, és végül kilendült a szabadba. Mord ostorának éles csattanását hallotta, majd láncsörgést. Megkezdődött az ereszkedés, először lassan és akadozva, majd egyre simábban. Robert sápadt arccal, kidülledő szemmel meredt maga elé, de a keze nem remegett. A Sasfészek egyre kisebbé vált a fejük felett. Az alacsonyabb szinteken lévő égi cellák alulról egy hatalmas méhkaptárhoz tették hasonlatossá a várat. *Egy jégből készült kaptár,* gondolta Alayne, *egy hóból gyúrt kastély.* Hallotta a szél fütyülését a hordó mellett.

Száz lábbal lejjebb elkapta őket egy hirtelen szélörvény. A hordó kilengett, megperdült a levegőben, aztán erősen a mellettük emelkedő sziklafalnak csapódott. Hó és jégszilánkok záporoztak rájuk. Robert zihálva kapaszkodott belé, rettegve fúrta arcát a lány melle közé.

– Nagyuram bátor – mondta Alayne, amikor megérezte a fiú remegését. – Megszólalni is alig tudok a rémülettől, nem úgy, mint te.

Érezte Robert bölintését.

– A Szárnyas Lovag bátor volt, így én is az vagyok – nyöszörögte a lány ruhájába. – Elvé-

re Arryn vagyok.

– Tartanál egy kicsit szorosabban, Madárkám? – kérdezte, bár az úrfi már így is olyan erősen szorította, hogy a levegővétel is nehezére esett.

– Ha kívánod – jött a suttogó válasz. És így, egymásba kapaszkodva folytatták ereszkedésüket az Ég felé.

Ezt erődnek hívni olyan, mint tónak nevezni egy tócsát az árnyékszék padlóján, gondolta Alayne, amikor a hordó bejárata szabaddá vált, és kiléptek a közbülső erőd talajára. Az Ég nem volt több, mint egy régi, félhold alakú, habarcs nélkül felhúzott kőfal, amely egy sziklapecset és egy tátongó barlangszáját védett. Odabent voltak a raktárak és az istállók, egy hosszú természetes csarnok, valamint a Sasfészekbe vezető út kivésett kapaszkodói. A barlangon kívül kötörmelék és sziklák nehezítették meg a járást. Hatszáz lábbal feljebb a Sasfészek olyan aprónak látszott, hogy Alayne a tenyerével kitakarhatta szeme elől, messze lent viszont zöld és arany színekben ragyogva ott pompázott a Völgy.

Az erődön belül húsz öszvér várt rájuk, valamint két hajcsár és Myranda Royce úrnő. Nestor nagyúr utódja alacsony, testes lány volt, körülbelül Szikla Myával lehetett egyidős, ám míg Mya inas volt és izmos, addig Myranda puha és illatos, széles csípőjű, vastag derekú és feltűnően gömbölyded. Dús, mogyoróbarna fürtjei kerek, pirosposzsgás arcot, apró száját és élénken csillogó, barna szempárt kereteztek. Amikor Robert óvatosan előmászott a hordóból, a lány letérdelt elé az egyik hófoltra, hogy megcsókolja ura arcát és kezét.

– Nagyuram, milyen *nagyra* nőttél! – álmélkodott.

– Valóban? – kérdezte Robert szemlátomást elégedetten.

– Nemsokára magasabb leszel, mint én – hazudta az úrnő. Talpra állt és lesöpörte szoknyájáról a rátapadt havat. – Minden bizonnyal te vagy a Védelmező lánya – tette hozzá, miközben a hordó hangos zörgéssel elindult vissza a Sasfészekbe. – Hallottam szépségedről, s látom, a szóbeszéd nem túlzott.

Alayne udvariasan meghajolt.

– Nagyon kedves tőled, úrnőm.

– Kedves? – Az idősebb lány felnevetett. – Az nagyon unalmas volna. Én inkább veszedelmes próbálok lenni. A lefelé vezető úton minden titkot ki kell adnod. Hívhatlak Alayne-nak?

– Ahogy kívánod, úrnőm. – *Titkot azonban nem húzol ki belőlem.*

– A Kapunál „úrnőm” vagyok, de idefent a hegyek közt hívhatsz Randának. Hány éves vagy, Alayne?

– Tizennégy, úrnőm. – Úgy döntött, Szikla Alayne idősebb lesz, mint Sansa Stark.

– *Randa.* Mintha egy évszázaddal ezelőtt lettem volna tizennégy. Milyen ártatlan voltam... te még ártatlan vagy, Alayne?

Alayne elpirult.

– Ezt nem... igen, természetesen.

– Robert nagyúrnak tartogatod magad? – ugratta Myranda úrnő. – Vagy tán valami tüzes fegyverhordozó álmodozik kegyeidről?

– Nem – felelte Alayne, de ugyanakkor Robert is közbeszólt: – Ő az *én* barátom. Terrance és Gyles nem kaphatják meg!

Addigra megérkezett a második hordó is, lágy huppanással ért földet egy hóból emelt dombon. Coleman mester bukkant elő belőle a két fegyverhordozó, Terrance és Gyles kíséretében. A következő hordó Maddyt, Gretchelt és Szikla Myát hozta. A fattyú lány nem vesztegette az időt; pillanatok alatt átvette a parancsnokságot.

– Nem lenne jó, ha itt ragadnánk a hegyen – közölte a másik két öszvérhajcsárral. – Én viszem Robert nagyurat és társait. Ossy, tiéd Lothor nagyúr és a többiek, de adj nekünk egy óra előnyt. Répa, te gondoskodsz a ládákról és csomagokról. – Lobogó, fekete hajjal fordult oda Robert nagyúrhoz. – Melyik öszvéren akarsz lovagolni, uram?

– Mindegyik бүдös. Legyen a szürke, a tépett fűlű. És azt akarom, hogy Alayne mellettem

jöjjön. És Myranda is.

– Ha elég széles az út. Gyere velem, uram, felsegítelek az öszvérre. Hó szagát hozza a szél.

Újabb fél órába telt, mire készen álltak az indulásra. Amikor mindannyian nyeregbe szálltak, Szikla Mya kurta parancsszót vakkantott, és az Ég erőd két gárdistája szélesre tárta a kapuszárnyakat. Mya vezette a sort, szorosan mögötte haladt a medvebőr köpenyébe burkolózó Robert nagyúr. Utána következett Alayne és Myranda Royce, azután Gretchel és Maddy, majd Terrance Lynderly és Gyles Grafton. A sort a gyógynövényes és gyógyitalos ládákkal megpakolt öszvért vezető Coleman mester zárta.

A falakon kívül sokkal erősebben fújt a szél. Még jóval a fák vonala felett jártak, kiteve az elemek kénye-kedvének. Alayne most már örült, hogy ilyen melegen öltözött. Köpenye zajosan csapkodott a háta mögött, és egy hirtelen széllökés letépte a fejről a csuklyát. Felnevetett, de a közvetlenül előtte haladó Robert folyamatosan fészkelődve panaszkodott:

– Nagyon hideg van. Vissza kellene mennünk, hogy megvárjuk, míg melegebbre fordul az idő.

– A völgy aljában melegebb lesz, nagyuram – nyugtatta meg Mya. – Majd meglátod, ha odaérünk.

– Nem akarom meglátni! – makacskodott Robert, de Mya rá se hederített.

Az út voltaképpen a hegyoldalba vájt kőlépcsők egyenetlen sora volt, de az ösvérek minden hüvelykjét ismerték, aminek Alayne kifejezetten örült. Az évszakok szakadatlan váltakozásakor bekövetkező olvadások és fagyok több helyen is szétmorzszolták a köveket. Az ösvény mindkét oldalán sziklák emelkedtek, rajtuk vakító, fehér hófoltokkal. A nap fényesen sütött, az ég kéken tündökölt, fejük felett a légáramlatokat meglovagolva sólymok köröztek.

Idefent, ahol a hegyoldal a legmeredekebb volt, a lépcsők inkább előre-hátra kanyarogtak ahelyett, hogy egyenes vonalban ereszkedtek volna lefelé. *Sansa Stark ment fel a hegyre, de Szikla Alayne jön le róla.* Különös gondolat volt. Emlékezett rá, hogy amikor felfelé tartott, Mya figyelmeztette, hogy csak az ösvényt figyelje maga előtt. „Felfelé nézz, ne le!” – intette... ám ereszkedés közben ezt nem tehette meg. *Becsukhatnám a szemem. Az öszvér ismeri az utat, nincs rám szüksége.* Csakhogy ez is olyasvalami volt, amit Sansa tett volna, a megfélemlített kislány. Alayne idősebb volt, és a fattyak bátorsága lakozott benne.

Először egyes sorokban lovagoltak, de valamivel lejjebb annyira kiszélesedett az ösvény, hogy ketten is elfértek egymás mellett, és Myranda Royce felzárkózott Alayne-hoz.

– Levél érkezett atyádtól – mondta olyan mellékesen, mintha csak a septájukkal üldögélve kéziumkáznána. – Azt írja, elindult hazafelé, és reméli, hogy hamarosan láthatja szeretett lánykáját. Lyonel Corbray állítólag elégedett volt választottjával, különösen ami a hozományt illeti. *Nagyon* remélem, hogy Lyonel nagyúr még nem felejtette el, melyiket kell ágyba vinnie. És ahogy Petyr nagyúr írta, a menyegzői lakomán mindenki legnagyobb elképedésére megjelent Waynwood úrnő is a Kilencsillag Lovagjának oldalán.

– Anya Waynwood? Komolyan? – Úgy tűnt, a Nyilatkozattevő urak létszáma hatról háromra apadt. Petyr Baelish már elutazása napján biztos volt benne, hogy sikerül megnyernie Symond Templeont, de Waynwood úrnő átállításáról nem is álmodott. – Jött még valami hír? – kérdezte. A Sasfészek magányos hely volt, ő pedig szomjazott a külvilágból érkező hírekre, legyenek azok akármilyen komolytalanok vagy jelentéktelenek is.

– Apádtól nem, de érkeztek máshonnan is madarak. Háborúznak mindenütt, csak nálunk nem. Zúgó elesett, de Stannis nagyúr csapatai még tartják Sárkányköt és Viharvéget.

– Lysa úrnő bölcsen döntött, amikor nem avatkozott be.

Myranda ravasz kis mosoly villantott fel.

– Igen, a mi jó úrnőnk maga volt a bölcsesség forrása. – Helyet változtatott a nyeregben. – Miért kell az öszvéreknek ilyen csontosnak és kiszámíthatatlannak lenniük? Mya nem ad nekik eleget enni. Egy szép, kövér öszvéren sokkal jobban esne a lovaglás. Új főseptont választottak, tudtad? Ó, és az Éjjeli Órség parancsnoka egy ifjú lett, Eddard Stark fattya.

– Havas Jon? – bukott ki a kérdés a meglepett Alayne száján.

– Havas? Igen, azt hiszem, így hívják.

Időtlen idők óta nem gondolt Jonra. Igaz, hogy csak a féltestvére volt, és mégis... Robb, Bran és Rickon halála után Havas Jon maradt az egyetlen fivére. *Most már én is ugyanolyan fattyú vagyok, mint ő. Olyan jó lenne újra látni!* Ám erre soha többé nem kerülhet sor. Szikla Alayne-nak nem voltak sem édes-, sem mostohatestvérei.

– Bronz Yohn kuzinunk rendezett egy tornát Rovottkőben – folytatta Myranda Royce oda sem figyelve. – Egy kisebb viadalt, csak a fegyverhordozóknak. Örökös Harry volt a legesélyesebb, és le is aratta a dicsőséget.

– Örökös Harry?

– Waynwood úrnő gyámfia, Harrold Hardyng. Azt hiszem, most már *Ser* Harrynek kell szólítanunk. Bronz Yohn lovaggá ütötte.

– Óh... – Alayne összezavarodott. Miért lenne Waynwood úrnő gyámfia az örököse? Hiszen voltak saját véréből való fiai. Egyikük a Véres Kapu Lovagja, Ser Donnel. Nem akart ostobának látszani, ezért csak annyit mondott: – Imádkozom, hogy nemes lovag váljék belőle.

– Imádkozom, hogy vérbajt kapjon – horkantotta Myranda úrnő. – Tudod, született egy fattyú lánya valami egyszerű lánytól. Nemes atyám abban reménykedett, hogy hozzáadhat Harryhez, de Waynwood úrnő hallani sem akart róla. Nem tudom, hogy engem nem talált megfélelőnek, vagy a hozományomat. – Nagyot sóhajtott. – Másik férjre lesz szükségem. Egy már volt, de megöltem.

– Valóban? – döbönt meg Alayne.

– Ó, persze. Éppen rajtam volt, amikor meghalt. Vagy inkább *bennem*, ha teljesen pontos akarok lenni. Ugye tisztában vagy velem, mi folyik egy hitvesi ágyban?

Tyrionra gondolt, azután a Vérebre, a férfi csókjára, és bólított.

– Borzasztó lehetett, úrnőm. Ahogy meghalt. Ott... úgy értem, miközben... miközben ő...

– ...engem baszott? – Megvonta a vállát. – Zavaró volt, kétségtelen. Nem is beszélve a mordaltalanságról. Még annyi tisztesség sem szorult belé, hogy teherbe ejtsen. Az öreg emberek magja gyengébb. És most itt vagyok özvegyként, alig használtan. Harry sokkal rosszabbul is járhatna, és előre megmondom, fog is. Waynwood úrnő valószínűleg összeadja a saját vagy Bronz Yohn egyik unokájával.

– Biztosan, úrnőm. – Alayne nem felejtette el Petyr figyelmeztetését.

– *Randa*. Gyerünk, biztos te is ki tudod mondani. *Ran-da*.

– *Randa*.

– Sokkal jobb. Attól tartok, bocsánatot kell tőled kérnem. Biztosan utolsó szajhának fogsz tartani, de még azzal a jóképű Marillion fiúval is összefeküdtem. Nem tudtam, hogy egy szörnyeteg. Gyönyörűen énekelt, az ujjaival pedig csodákat tudott művelni. Soha nem vittem volna ágyba, ha tudom, hogy ki fogja lökni Lysa úrnőt a Hold ajtaján. Alapszabály nálam, hogy szörnyetegekkel nem kezdek. – Alayne arcát és keblét tanulmányozta. – Te csinosabb vagy, viszont az én mellem nagyobb. A mesterek szerint a nagy emlő nem termel több tejet, mint a kicsi, de én ezt nem hiszem. Láttál már apró mellű szoptatós dajkát? A tiéd pont megfelelő méretű egy magad korabeli lányhoz, de mivel egy fattyúhoz tartozik, nem aggódom miatta – Myranda közelebb húzódott az öszvéreivel. – Gondolom, azt tudod, hogy a mi Myánk már nem szűz.

Tudta. A kövér Maddy súgta meg neki egy alkalommal, amikor Mya egy szállítmányt hozott fel nekik.

– Maddy elmondta.

– Persze hogy elmondta. Hiszen akkora a szája, mint a combja, márpedig az *hatalmas*. Mychel Redfort volt az. Lyn Corbray fegyverhordozójaként szolgált. Egy valódi fegyverhordozó, nem olyan faragatlan kölyök, mint akit Ser Lyn mostanában maga mellett tart. Azt beszélik, csupán pénzért fogadta fel. Mychel volt a Völgy legjobb ifjú kardforgatója, ráadásul lovagias is... legalábbis Mya azt hitte, amíg el nem vette Bronz Yohn egyik lányát. Biztos vagyok benne, hogy Horton nagyúr nem hagyott neki más lehetőséget, de ez akkor is kegyetlen-

ség volt Myával szemben.

– Ser Lothor kedves hozzá. – Alayne lenézett a húsz lépcsőfokkal lejjebb haladó öszvérhajcsár lányra. – Több, mint kedves.

– Lothor *Brune?* – vonta fel Myranda a szemöldökét. – És ezt Mya is tudja? – Meg sem várta a választ. – Esélye sincs szegény ördögnek. Apám megpróbált párt találni Myának, de neki egyikük sem kellett. *Tényleg* félig öszvér lehet.

Alayne akaratán kívül is kezdte megkedvelni az idősebb lányt. Szegény Jeyne Poole óta nem volt barátnője, akivel pletykálkodhatott volna.

– Szerinted Ser Lothor így szereti őt, pánfélben és bőrben? – kérdezte Myrandát, aki a jelek szerint óriási élettapasztalattal rendelkezett. – Vagy álmaiban inkább selyembe és bársonyba öltözteti?

– Lothor férfi. Az álmaiban biztosan mezítelen.

Azt akarja, hogy újra elvörösödjek.

Myranda úrnő mintha meghallotta volna a gondolatait.

– Olyan szép ez a halvány rózsaszín az arcodon. Amikor én elpirulok, úgy nézek ki, mint egy alma. Bár ez már évek óta nem történt meg. – Közelebb hajolt. – Atyád nem tervezi az újranősülést?

– Atyám? – Alayne ezen soha nem töprengett. Valamiért még a gondolat is borzongással töltötte el. Eszébe jutott Lysa Arryn arckifejezése, amikor átbukott a Hold ajtaján.

– Mindannyian tudjuk, mennyire vonzódott Lysa úrnőhöz – mondta Myranda –, de örökké nem gyászolhat. Szüksége volna egy csinos, fiatal feleségre, aki elmosná gyászát. Azt hiszem, a Völgy nemesi származású szüzeinek fele boldogan hozzámenne. Ki lehetne jobb férj, mint a mi bátor Védelmezőnk? Bár szerencsésebb volna, ha nem *Kisujjnak* hívnák. Tudod, mennyire kicsi valójában?

– Az ujsa? – Alayne újra elpirult. – Én nem... én soha...

Myranda úrnő olyan hangosan nevetett, hogy még Szikla Mya is hátranézett.

– Ne is törődj vele, Alayne, biztos vagyok benne, hogy elég nagy.

Áthaladtak egy szélmarta sziklaív alatt, ahol a hosszú jégcsapokról víz csepegett a sápadt kövekre. Az ösvény a túloldalon elkeskenyedett, és több mint száz lábon keresztül nyílegyenesen, meglehetősen meredeken ereszkedett lefelé. Myranda kénytelen volt hátramaradni, Alayne pedig előrevágott öszvéreivel. Ennek a szakasznak a meredeksége úgy megrémítette, hogy reszketve lapult a nyeregbe. A lépcsőket az itt áthaladó öszvérek vaspatkós patái simára koptatták, így leginkább egy sornyi sekély kőteknőre emlékeztettek. Aljukban összegyűlt a víz, felületük aranylóan csillogott a délutáni napsütésben. *Most csak víz, gondolta, de ha eljön az éjszaka, jéggé válik.* Rájött, hogy egy ideje visszatartja a lélegzetét, ezért kifújta a levegőt tüdejéből. Szikla Mya és Robert nagyúr már majdnem elérték a sziklaszirtet, ahol az út ismét lankásabbá vált. Próbált rájuk, és csak rájuk figyelni. *Nem fogok lezuhanni,* ismételte magában. *Mya öszvére gond nélkül átvisz.* A szél kavargott körülötte, ahogy lépésről lépésre ereszkedett lefelé. Egy örökkévalóságnak tűnt.

Aztán egyszer csak lent találta magát Myával és ifjú urával, akik egy ferde sziklakuigra alatt húzták meg magukat. Előttük egy keskeny, jeges sziklanyereg húzódott. Alayne hallotta a szél süvöltését, és érezte, ahogy belekap a köpenyébe. Emlékezett erre a helyre, még a feljövétel idejéből. Megrémítette akkor, és megrémítette most is.

– Szélesebb, mint amilyennek tűnik – mondta éppen Mya Robertnek vidám hangon. – Megvan egy lépés, a hossza pedig nem több nyolcvan lépésnél. Semmiség.

– Semmiség – felelte Robert. Remegett a keze.

Ó, ne, gondolta Alayne. Kérlek, ne itt! Ne most!

– Az lesz a legjobb, ha átvezetitek az öszvéreket – javasolta Mya. – Ha nagyuramnak megfelel, először átviszem a sajátomat, azután visszajövök a tiedért. – Robert nagyúr nem válaszolt. Vöröslő szemmel meredt a keskeny nyeregbe. – Nem tart sokáig, nagyuram – ígérte Mya, de Alayne nem hitte, hogy a fiú egyáltalán meghallotta.

Amikor a fattyú lány kivezette öszvérét a kiugró védelméből, azonnal lecsapott rá a szél. Köpenye felemelkedett, tekeregve csapkodott a levegőben. Mya megtántorodott, és egy fél szívdobbanásnyi ideig úgy tűnt, lezuhan a nyeregről, de valahogy visszanyerte az egyensúlyát, és folytatta útját.

Alayne megfogta Robert kesztyűbe bújtatott kezét, hogy megszüntesse a remegést.

– Madárkám, félek. Fogd a kezem, és segíts átkelni. Tudom, hogy *te* nem félsz.

A fiú ránézett, pupillái apró, sötét pöttyök voltak tojásnyi, hófehér szemgolyójának közepén.

– Nem félek?

– Te soha. Te vagy az én Szárnyas Lovagom, Ser Madárka.

– A Szárnyas Lovag tudott repülni – suttofta Robert.

– Magasabbra, mint a hegyek. – A lány megszorította a kezét.

Myranda úrnő is csatlakozott hozzájuk.

– Tudott bizony – tette hozzá, amikor látta, mi történik.

– Ser Madárka – mondta Robert nagyúr, és Alayne tudta, nem kockáztathatja meg, hogy kivárja Mya visszaérkezését. Segített leszállni a fiúnak, és kéz a kézben, csapkodó és lobogó köpenyvel kísértáltak a csupasz könyeregre. Körülöttük csak a levegő és az ég volt, a talaj mindkét oldalon meredeken zuhant lefelé. Láruk alatt jég ropogott, a kődarabok csak arra vártak, hogy kificamítsanak egy bokát, a szél pedig tombolva üvöltött. *Akár egy farkas*, gondolta Alayne. *Egy hatalmas, hegy méretű szellemfarkas.*

Aztán már ott is voltak a túloldalon, ahol Mya nevetve emelte fel és ölelte magához Robertet.

– Óvatosan – figyelmeztette Alayne. – Nehogy felsértsen a hadonászásával. Nem is gondolná az ember, de képes rá. – Találtak egy helyet a fiú számára, egy hasadékot a sziklában, ahol védve volt a szélről. Alayne addig ölelgette, amíg el nem múlt a remegése, miközben Mya visszament átsegíteni a többieket.

A Hó erődnél kipihent öszvérek várták őket, valamint kecskehúsból és hagymából főzött meleg étel. Alayne Myával és Myrandával együtt költötte el ebédjét.

– Tehát ugyanolyan bátor vagy, mint amilyen szép – állapította meg Myranda.

– Nem. – A dicsérettől elpirult. – Nem vagyok. Rettenetesen féltém. Nem hiszem, hogy Robert nagyúr nélkül képes lettem volna átmenni. – Szikla Myához fordult. – Kis híján lezuhantál.

– Tévedsz. Én sosem esek le. – Mya haja az arcába lógott, eltakarta egyik szemét.

– Azt mondtam, majdnem. Láttam. Te nem féltél?

Mya a fejét rázta.

– Emlékszem egy emberre kiskoromból, aki mindig a levegőbe dobált. Magas volt, szinte az égig ért, és olyan magasra felhajtott, hogy azt hittem, repülök. Mindketten neveltünk, anynyira neveltünk, hogy lélegzetet is alig tudtam venni, és össze is pisiltem magam a nevetéstől, de őt ez csak még hangosabb kacagásra készítette. Sosem féltém, amikor feldobott. Tudtam, mindig ott lesz, hogy elkapjon. – Hátravetette a haját. – Aztán egy nap nem volt ott. A férfiak jönnek és mennek. Hazudnak, meghalnak vagy elhagynak. A hegy azonban nem férfi, egy szikla pedig a hegy leánya. Bízom atyámban, és bízom az öszvéreimben. Nem fogok leesni. – Kezével egy recés élű sziklára támaszkodva felállt. – Ideje befejezni. Hosszú út áll előttünk, és érzem a közelgő vihart.

A hó akkor kezdett hullani, amikor elhagyták a Sziklát, a Sasfészekhez vezető utat védő erődök közül a legnagyobbat és legalacsonyabban fekvőt. Addigra kezdett alkonyodni. Myranda úrnő javasolta, hogy forduljanak vissza, töltsék az éjszakát az erődben, és reggel folytassák az ereszkedést, de Mya hallani sem akart róla.

– A hó addigra öt láb mély lesz, és a lépcsők még az öszvéreket is megrézfálhatják – mondta. – Jobb, ha továbbmegyünk. Majd lassan haladunk.

Így is tettek. A Szikla alatti lépcsők már szélesebbek voltak, és nem is olyan meredek, az

út magas fenyők és zöldesszürke cserjék között kanyargott, melyek beborították az Óriás Lánzsájának alsó lejtőit. Mya öszvérei mintha minden egyes gyökeret és követ ismertek volna, és amit ők elfelejtettek, arra a fattyú lány emlékezett. Az éjszaka fele eltelt, mire a hóésésen keresztül megpillantották a Hold Kapujának fényeit. Az utazás utolsó szakasza volt a legbékésebb. A hó most már sűrűn hullott, fehérbe öltöztetve az egész világot. Madárka elszenderedett a nyeregben, előre-hátra ingadozott öszvére lépteinek ütemére. Még Myranda úrnő is ásítózott, és fáradtságra panaszkodott.

– Mindenkinek előkészítettünk egy szobát – mondta Alayne-nak –, de ha gondolod, ma éjjel megosztom veled az ágyam. Elég nagy, akár négyen is elférnének benne.

– Megtisztelsz, úrnőm.

– Randa. Tekintsd magad szerencsésnek, amiért ilyen fáradt vagyok. Nem szeretnék mást, csak összegömbölyödni és aludni. Általában, amikor más hölgyekkel osztom meg az ágyam, párnaadót kell fizetniük, és el kell mesélniük a legmocskosabb dolgokat, amit valaha műveltek.

– És mi van, ha nem tettek semmi mocskosat?

– Nos, azt is bevallhatják, amit csak tenni *szeretnének*. Természetesen nem rólad van szó. Látom, mennyire erényes vagy, csak rá kell nézni erre a rózsás arcocskára és a nagy, kék szemedre. – Újra ásított. – Remélem, meleg a lábad. Utálom a hideg lábú ágytársakat.

Mire elérték apja várkastélyát, Myranda úrnő is szunyókált, Alayne pedig az ágyáról álmodozott. *Tollas derékalj lesz, mondogatta magának, puha, meleg és mély, prém takarókkal. Édeset fogok álmodni, és amikor felébredek, kutyák ugatnak majd, asszonyok pletykálnak a kút mellett, kardok csilingelnek az udvaron. És utána jön a lakoma, sok zenével és tánccal.* A Sasfészek halálos csendje után hevesen vágott a kiabálásra és nevetésre.

Azonban amikor a lovasok lekászálódtak öszvéreik hátáról, az erődből Petyr egyik gárdistáját bukkant elő.

– Alayne úrnő, a Védelmesző már vár rád – mondta.

– Hát visszatért? – lepődött meg a lány.

– Napszálltakor. A nyugati toronyban találok.

Közelebb jártak a hajnalhoz, mint az alkonyathoz, és a vár nagy része aludt, Petyr Baelish azonban még ébren volt. Alayne a pattogó tűz mellett üldögélve talált rá, fűszeres forralt bort iszogatót három másik férfival, akiket a lány nem ismert. Amikor belépett, mindannyian felálltak, Petyr pedig meleg mosollyal köszöntötte.

– Alayne! Gyere, adj egy csókot atyádnak.

A lány kötelességtudóan megölelte, és csókot nyomott az arcára.

– Bocsánatodat kérem a zavarásért, atyám. Nem mondták, hogy társaságod van.

– Te soha nem tudsz zavarni, édesem. Éppen arról beszéltem a jó lovag uraknak, milyen kötelességtudó lányom van.

– Kötelességtudó és gyönyörűséges – tette hozzá egy délceg, fiatal lovag, kinek sűrű, szőke sörénye jóval a válla alá ért.

– Bizony – tette hozzá a második vendég, egy öszülő szakállú, testes férfi. Orra vörösen virított az elpattant erektől, és sonkányi méretű, göcsörtös keze volt. – Ezt a részletet elfelejtetted közölni, nagyuram.

– Én is így tettem volna, ha az én lányom lenne – mondta az utolsó vendég, egy alacsony, inas lovag. Hegyes orrához ferde mosoly és egészen rövidre vágott, narancsvörös haj társult. – Különösen ilyen faragatlan bugrisok körében.

Alayne elnevette magát.

– Tehát faragatlan bugrisok vagytok? – incselkedett. – Érdekes, én finom modorú lovagoknak néztelek titeket.

– Valóban lovagok – bólintott Petyr. – Lovagiasságukat ugyan még bizonyítaniuk kell, de én reménykedem a legjobbban. Engedd meg, hogy bemutassam Ser Byront, Ser Morgarthot és Ser Shadrichot. Serek, ő Alayne úrnő, az én édes és igen eszes lányom... akivel most beszélnem kell, ha megbocsátotok.

A három lovag udvarias meghajlás után elvonult, de a magas szőke előtte még kezet csókolt a lánynak.

– Kóbor lovagok? – kérdezte Alayne az ajtó becsukódása után.

– Éhes lovagok. Gondoltam, nem árt, ha van még néhány kard körülöttünk. Egyre érdekesebb időket élünk, kedvesem, és amikor érdekes idők járnak, soha nem lehet elég kardod. A *Merling király* visszatért Sirályvárosba, és az öreg Oswellnek érdekes történeteket mesélt.

Alayne jobban ismerte a férfit annál, hogy megkérdezze, miféle történetekről van szó. Ha Petyr azt akarta volna, hogy tudja, elmondja.

– Nem vártalak vissza ilyen hamar. Örülök, hogy itt vagy.

– A csók alapján, amit adtál, erre sosem jöttem volna rá. – Baelish közelebb húzta magához, arcát a keze közé fogta, és hosszú csókot adott a lány ajkára. – Nos, ez az a fajta csók, amit valódi üdvözlésként értelmezek. Remélem, legközelebb jobban fog menni.

– Igen, apám. – Érezte, hogy elvörösödik.

Petyr ennél jobban nem használta ki a helyzetet.

– El sem hinnéd, mi minden történik Királyvárban, kedvesem. Cersei egyik ostobaságot követi el a másik után, amikhez felettébb nagy segítséget kap süketekből, némákból és vakokból álló tanácsától. Mindig is számítottam rá, hogy koldusbotra juttatja a birodalmat, és elpusztítja magát, de sosem gondoltam volna, hogy ilyen *gyorsan* sikerül neki. Bosszantó! Reméltem, lesz négy-öt csendes évem, hogy elültessek néhány magot, és hagyjam beérni a gyümölcsöket, de most... még szerencse, hogy lételemem a zűrzavar. Attól tartok, az a kis béke és nyugalom, amit az öt király hagyott ránk, nem fogja túlélni a három királynőt.

– Három királynőt? – Alayne nem értette.

Petyr pedig nem akarta kifejteni. Inkább elmosolyodott és így szólt:

– Hoztam ajándékot az én drága kislányomnak.

Alayne egyszerre érzett örömet és meglepődést.

– Egy ruha? – Hallott a híres sirályvárosi varrónőkről, és már nagyon unta, hogy mindig rongyokban kell járnia.

– Annál jobb. Találgass még!

– Ékszerek?

– Semmilyen ékszer nem vetekedhet lányom szemének csillogásával.

– Citrom? Találtál valahol citromot? – Madárkának citromos süteményt ígért, és a citromos süteményhez elengedhetetlenül szükség volt citromra.

Petyr Baelish megfogta Alayne kezét, és az ölébe húzta a lányt.

– Egy házassági szerződést.

– Házassági... – Elszorult a torka. Nem akart újra férjhez menni... most nem, és talán soha többé. – Én nem... én nem mehetek férjhez. Apám, én... – Alayne az ajtóra nézett, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg csukva van-e. – Én *már* férjhezett vagyok! – suttogta. – Te is tudod!

Petyr az ajkára tette az ujját, hogy elhallgattassa.

– A törpe Ned Stark lányát vette el, nem az enyémet. De az sem akadály, ez ugyanis csak egy eljegyzés. A házasságkötéssel várni kell, amíg Cersei elvégzi a dolgát, és Sansa özvegyé válik. Ezenkívül találkoznod kell a fiúval, hogy elnyerd beleegyezését. Waynwood úrnő egyértelművé tette előttem, hogy akarata ellenére nem fogja megházasítani.

– Waynwood úrnő? – Alayne alig hitt a fülének. – Miért adná az egyik fiát egy... egy...

– ...fattyúhoz? Először is, mert te a *Védelmeső* fattya vagy, ezt ne feledd. A Waynwoodok ősi és nagyon büszke család, de korántsem olyan gazdag, mint ahogy az emberek hiszik. Erre akkor jöttem rá, amikor elkezdtem felvásárolni az adósságaikat. Nem mintha Anya úrnő hajlandó lenne aranyért eladni az egyik fiát. Egy gyámfiút azonban... az ifjú Harry csak egy unokatestvér, és a hozomány, amit felajánlottam az úrnőnek jóval nagyobb, mint amit Lyonel Corbray a minap begyűjtött. Nem is tehettem másként, hiszen Bronz Yohn haragját kockáztatja. Ezzel keresztülhúzza Yohn minden számítását. Odaigértelek hát Harrold Hardyngnak, ked-

vesem, feltéve persze, ha el tudod nyerni ifjú szívét... ami nem lehet különösebben nehéz feladat számodra.

– Örökös Harry? – Alayne megpróbálta felidézni, mit mondott róla Myranda a hegyek között. – Nemrég ütötték lovaggá. És nemzett egy fattyú gyermeket valami egyszerű sorból származó lánynak.

– És már úton van az újabb egy másik némbertől. Harry elbűvölő fickó tud lenni, ez nem is kétséges. Lágy, homokszínű haj, mélykék szem és apró gödröcskék az arcon, amikor mosolyog. Ráadásul *nagyon* lovagias. – Ingerkedő mosolyt villantott a lányra. – Fattyú vagy sem, kedvesem, amikor ezt a frigyet bejelentik, téged fog irigyelni a Völgy összes nemesi származású szüze, de még a Folyóvidék lányai is.

– Miért? – Alayne semmit sem értett. – Ser Harrold... hogy lehet Waynwood úrnő örököse? Nincsenek saját véréből való fiai?

– Három is – ismerte el Petyr. A lány érezte a bort a férfi leheletében, a szegfűszeg és a szerecsendió illatát. – Valamint lányai és unokái.

– És ők nem Harry előtt következnek? Nem értem.

– Mindjárt fogod, csak figyelj. – Petyr a kezébe fogta a lányét, és mutatóujjával finoman simogatta a tenyerét. – Kezdjük mondjuk Jasper Arryn nagyúrral, Jon Arryn apjával. Három gyermeket nemzett, két fiút és egy lányt. Jon volt a legidősebb, így ő kapta a Sasfészkét és a nemesi címet. Alys húga feleségül ment Ser Elys Waynwoodhoz, a mi Waynwood úrnőnk nagybátyjához. – Elfintorodott. – Elys és Alys, hát nem elragadó? Jasper nagyúr fiatalabb fia, Ser Ronnel Arryn elvett egy Belmore lányt, de csak egy vagy két alkalommal volt alkalma meghúzni, mielőtt elvitte a gyomor baj. Fiuk, Elbert megszületett az egyik ágyon, miközben szegény Ronnel egy emelettel lejjebb, egy másikon haldoklott. Tudsz követni, kedvesem?

– Igen. Volt Jon, Alys és Ronnel, de Ronnel meghalt.

– Pontosan. Tehát Jon Arryn háromszor házasodott, de az első két felesége nem szült neki gyermeket, így hosszú évekig Elbert unokaöccse számított az örökösének. Időközben Elys kötelességtudóan döngette Alyst, aki évente egyszer teherbe is esett. Kilenc gyermekkel ajándékozta meg őt, nyolc lánnyal és egy drága kisfiúval, egy másik Jasperrel. Ezután a kimerültségtől elhalálozott. A Jasper fiú – ügyet sem vetve rá, mekkora erőfeszítést fektettek a világra hozatalába – hároméves korában fejbe rúgatta magát egy lóval. Nem sokkal ezután két nővérét elvitte a himlő, így maradtak hatan. A legidősebb testvér feleségül ment Ser Denys Arrynhoz, Sasfészek urainak egy távoli unokatestvérehez. A Völgyben elszörtan több Arryn család is él, akik mind ugyanolyan büszkék, mint amennyire szegények, kivéve a sirályvárosi Arrynokat, akik ritka jó érzékről téve tanúbizonyságot kereskedőkkel házasodtak össze. Gazdagok, ám nem túl műveltek, ezért senki nem beszél róluk. Ser Denys az egyik büszke és szegény ágról származott... viszont kitűnően szerepelt a lovagi tornákon, jóképű volt és lovagias, túltengett benne az előzékenység. Ráadásul birtokolta a mágikus Arryn nevet, ami ideális választássá tette őt az idősebb Waynwood lány számára. Az ő gyermekeik szintén Arrynok lettek volna, valamint a Völgy következő örökösei, amennyiben Elbertnek bármi baja esnék. Nos, ahogy az már lenni szokott, Elbert összetalálkozott az Örült Királlyal. Ismered a történetet?

Ismerte.

– Az Örült Király megölte.

– Ahogy mondod. Nem sokkal utána Ser Denys is magára hagyta viselős Waynwood feleségét, ellovagolt a háborúba. A Harangok Csatájában esett el, túlzott lovagiasságának és egy fejszének köszönhetően. Amikor tudatták hölgyével halálhírét, szintén belehalt a gyászba, őt pedig követte újszülött fia. Menjünk tovább! Jon Arryn a háború alatt szerzett magának egy ifjú feleséget, akiről feltételezte, hogy termékenyebb elődjénél. Biztos vagyok benne, nagyon reménykedett, ám mindketten tudjuk, hogy Lysától mindössze halva született csecsemőket, vételéseket és szegény Madárkát kapta. Térjünk vissza Elys és Alys öt megmaradt lányához! A legidősebben szörnyű forradásokat hagyott ugyanaz a himlőjárvány, amely elvitte testvéreit, ezért septának állt. Egy másikat elcsábított egy fizetett zsoldos. Ser Elys kitagadta, ő pedig

csatlakozott a csendes nővérekhez, miután fattya fiatalon meghalt. A harmadik hozzámert a Halmok urához, de természetlennek bizonyult. A negyedik úton volt a folyóvidékre, hogy feleségül menjen valami Brackenhez, amikor elragadták a Megégettek. Maradt tehát az utolsó, aki összeállt egy földdel is rendelkező, a Waynwoodokra felesküdt lovaggal, szült neki egy Harrold nevű fiút, majd távozott az élők sorából. – Megfordította a lány kezét, és puha csókot lehelt a csuklójára. – Mondd meg hát, kedvesem... miért hívják Harryt Örökösnek?

Alayne szeme elkerekedett.

– Ő nem Waynwood úrnő örököse... hanem *Roberté!* Ha Róbert meghal...

Petyr felvonta a szemöldökét.

– *Amikor* Robert meghal. A mi szegény, bátor Madárkánk olyan beteges, hogy ez valójában csak idő kérdése. *Amikor* Robert meghal, Örökös Harryból Harrold nagyúr lesz, a Völgy Védelmezője és Sasfészek ura. Jon Arryn zászlósurai sosem kedvelnek meg engem, sem a mi ostobácska, reszkető Robertünket, ám az Ifjú Sólymukat szeretni fogják... és amikor ellátogatnak az esküvőre, és meglátnak téged hosszú, aranybarna hajjal, fehér és szürke hajadonpalástban, melynek hátára egy rémfarkas lesz hímezve... nos, a Völgy összes lovagja felajánlja kardját, hogy visszaszerezzék számodra, ami születésed jogán jár neked. Nos, ezek az én ajándékaim számodra, Sansa... Harry, a Sasfészek és Deres. Ez megér még egy csókot, nem gondolod?

BRIENNE

Ez egy gonosz álmom, gondolta. Viszont ha csak álmodik, miért fáj ennyire?

Az eső elállt, de az egész világ vízben ázott. Köpenyét ugyanolyan nehéznek érezte, mint páncélját. A csuklóját rögzítő kötél is átnedvesedett, ám ettől még szorosabbá vált. Akárhogy forgatta a kezét, képtelen volt kiszabadulni. Nem tudta, ki kötözte meg és miért. Próbálta kéri-deni az árnyakat, de azok nem válaszoltak. Talán nem is hallották őt. Talán nem is voltak való-ságosak. A nedves gyapjúrétegek és a rozsdásodó páncél alatt bőre felhevült és kipirult. Még mindig azon gondolkodott, hogy ez az egész talán csak egy lázálom.

Ló volt alatta, bár nem emlékezett rá, hogy nyeregbe szállt volna. Keresztben feküdt a háts hátsó felén, akár egy zsák zab. Bokáját és csuklóját összekötözték. A levegő párás volt, a föld felszínén megült a köd. Feje minden lépésnél a lónak ütődött. Hangokat hallott, de csak a föl-det látta az állat patái alatt. Valami eltört a testében. Fejét duzzadtnak érezte, arca ragacsos volt a vértől, és minden zökkenés vagy rázkódás után fájdalom nyilallt a karjába. Hallotta, hogy Podrick szólítja, de mintha nagyon messze lett volna tőle:

– Ser? – szólongatta a fegyverhordozó. – Ser? Úrnóm? Ser? Úrnóm? – Hangja halk volt, alig lehetett hallani. Végül csak a csend maradt.

Azt álmodta, hogy ismét Harrenhalban van, a medvegödör aljában. Ezúttal Maró állt szem-ben vele; a hatalmas termetű, kopasz, hófehér bőrű férfi arcát nedvedző sebhelyek csúfították el. Meztelenül jött, hímtagját simogatva, hiányos fogsorát összeszorítva. Brienne menekült elő-le.

– A kardomat! – kiáltotta. – Hűséget, kérem!

A nézők nem feleltek. Ott volt Renly, Fürge Dick és Catelyn Stark. Shagwell, Disznó és Timeon, valamint a fákról lógó holttestek beesett arcukkal, feldagadt nyelvükkel és üres szem-gödreikkel. Brienne rémülten sikoltott, amikor meglátta őket, Maró pedig megragadta a karját, odarántotta magához a nőt, és kitepelt egy darabot az arcából.

– Jaime! – hallotta saját sikolyát. – *Jaime!*

A kín még az álmok mélyén is ott tanyázott. Az arca lüktetett, vállából vér folyt, és alig ka-pott levegőt. A fájdalom villámként cikázott fel a karján. Mesterért kiáltott.

– Nincs mesterünk – közölte egy lányhang –, csak én.

Egy lányt keresek, emlékezett vissza Brienne. Egy nemesi származású, tizenhárom éves szüzet kék szemmel és aranybarna hajjal.

– Úrnóm? – motyogta. – Sansa úrnő?

Egy férfi nevetett.

– Azt hiszi, te vagy Sansa Stark.

– Már nem bírja sokáig. Meg fog halni.

– Eggyel kevesebb oroszlán. Nem siratom meg.

Brienne hallotta, hogy valaki imádkozik. Először azt hitte, Meribald septon az, de a szavak nem egyeztek. *Az éjszaka sötét, s telve van félelemmel, akárcsak az álmok.*

Borongós erdőn haladtak keresztül, egy nyirkos, sötét, csendes helyen, ahol a fenyők szoro-san egymás mellett nőttek. A föld puhán süppedt be lova patái alatt, és mögötte az utat vér-cseppek jelölték. Mellette lovagolt Renly nagyúr, Dick Crabb és Vargo Hoat. Renly torkából ömlött a vér, a Kecske leszakadt füléből genny szivárgott.

– Hová megyünk? – kérdezte Brienne. – Hová visztek?

Egyikük sem válaszolt. *Hogy is válaszolnának? Hiszen mindannyian halottak.* Vajon ez azt

jelenti, hogy ő is meghalt?

Renly nagyúr eléje vágott... az ő kedves, mosolygós királya. Átvezette lovát a fák között. Brienne utána akart kiáltani, hogy tudomására hozza, mennyire szerette, de amikor a férfi hátrafordult és a homlokát ráncolva ránézett, látta, hogy mégsem Renly az. *Mindig volt egy mosolya számomra, gondolta... kivéve...*

„Hideg”, mondta királya zavartan. Egy ember nélküli árny mozdult, és szeretett ura vére torokvédője zöld vasán keresztül Brienne kezére ömlött. Mindig is meleg, szívélyes embernek ismerte, a vére azonban hideg volt, akár a jég. *Ez nem a valóság, győzködte magát. Csak egy újabb rossz álom, és hamarosan felébredek belőle.*

Hátasa hirtelen megtorpant. Durva kezek érintését érezte. Látta, hogy egy mogyorófa lombjai között átszüremlenek a délutáni égbolt vöröses fénypázmái. Az egyik ló a lehullott leveleket túrva kutató mogyoró után, a közelben halk beszédű emberek mozogtak. Tízen, tizenketten, talán többen. Brienne nem ismerte fel az arcukat. Lefektették a földre, hátát egy fatönknek támasztották.

– Idd ezt meg, hölgyem – mondta a lány. Egy korsót emelt Brienne ajkához. Erős, keserű ital volt, Brienne kiköpte.

– Vízet! – zihálta. – Kérem! Vízet!

– A víz nem segít a fájdalomon, ez viszont igen. Valamelyest. – A lány újra Brienne szájához tolt az ivóedényt.

Még az ivás is fáj. A bor lecsorgott az állán, és a mellére csöpögött. Amikor a korsó kiürült, a lány újra megtöltötte a tömlőből. Brienne egy darabig ivott, majd visszaköpött egy adagot.

– Elég!

– Nem elég. Eltörött a karod, és néhány bordád megrepedt. Kettő, talán három is.

– Maró. – Emlékezett a férfi súlyára, és ahogy térde a mellébe fúródott.

– Igen. Igazi szörnyeteg.

Hirtelen minden eszébe jutott; a villámok az égben, a sáros föld, a Véreb sisakjának sötét acélján halkan koppanó esőcseppek, Maró karjának félelmetes ereje. Nem állhatta tovább, hogy meg vannak kötözve a tagjai. Megpróbált kiszabadulni köteleiből, de csak annyit ért el, hogy még jobban felhorzsolta a csuklóját. Túl erősen kötötték gúzsba. A kenderkötélet megszáradt vér borította.

– Meghalt? – kérdezte reszketve. – Maró. *Halott?* – Felidézte, ahogy a férfi fogai arcának bőrébe tépnek. Sikoltani szeretett volna, amikor arra gondolt, hogy még mindig odakint van valahol, hogy lélegzik.

– Halott. Gendry átdöfte a tarkóját egy dárdával. Igyál, hölgyem, különben lenyomom a torkodon.

Ivott.

– Egy lányt keresek – suttogta két korty között. Majdnem azt mondta: *a húgomat*. – Egy tizenhárom éves nemes hölgyet. Kék szeme van, és aranybarna haja.

– Én nem ő vagyok.

Nem. Brienne ezt látta. A lány vékony volt, mintha éheztek volna. Barna haját lófarokba fogva viselte, és tekintete sokkal idősebbnek mutatta valódi koránál. Barna haj, barna szem, átlagos kinézet. Fűz, hat évvel idősebb kiadásban.

– Te vagy a testvére... a fogadósnak.

– Lehet. – A lány hunyorogva sandított rá. – És ha én vagyok?

– Van neved? – tudakolta Brienne. Kavargott a gyomra. Attól tartott, mindjárt hányni fog.

– Heddle. Akárcsak Fűz. Jeyne Heddle.

– Jeyne. Oldozd el a kezem. Kérlek! Szánj meg. A kötelek kidörzsölték a csuklóm. Vértik...

– Nem szabad. Megkötözve maradsz, amíg...

– ...amíg úrnóm színe elé nem állsz. – Renly állt a lány mögött, fekete haját hátrasöpörte

szeme elől. Nem *Renly Gendry*. – Azt akarja, hogy felelj a bűneidért.

– „Úrnóm”. – A bortól megszédült, nehezen tudott gondolkodni. – Kőszív. Róla beszélsz? – Randyll nagyúr említette neki még Szúztónál. – Kőszív úrnő.

– Néhányan így nevezik. Mások másként. Csendes Nővér. Könnyörtelen Anya. Hóhéraszszony.

Hóhéraszszony. Amikor lehunyta a szemét, látta a csupasz, barna ágak alatt himbálózó megfeketedett, felpuffadt arcú halottakat. Hirtelen páni félelem lett úrrá rajta.

– Podrick... a fegyverhordozóm. És a többiek... Ser Hyle, Meribald septon. Kutya. Mit tetetek Kuttyával?

Gendry és a lány összenéztek. Brienne megpróbált felkelni, és sikerült maga alá húzni az egyik térdét, mielőtt a világ forogni kezdett vele.

– Te ölted meg a kutyát, úrnóm – hallotta Gendry hangját, aztán újból magába nyelte a sötétség.

Újból ott volt a Suttogónál a romok között állt, vele szemben Clarence Crabb. A férfi hatalmas volt és ádáz, és még egy nála is bozontosabb bölény hátán ült. A szörnyeteg dühösen kaparta a földet, patájával mély árkokat szántott a talajba. Crabb szájában túhegyes fogak sorakoztak. Amikor Brienne elő akarta húzni a kardját, üresen találta a fegyver hüvelyét.

– Nem! – üvöltötte, miközben Ser Clarence rohamra indult. Ez nem volt tisztességes. Nem harcolhatott a varázspenge nélkül, melyet Ser Jaime adott neki. Sírni szeretett volna a gondolatra, hogy őt is ugyanúgy cserbenhagyja, mint Renly nagyurat. – A kardom! Kérlek, meg kell találnom a kardomat!

– A némbér a kardját akarja – mondta egy hang.

– Én meg Cersei Lannister száját akarom látni a farkamon. Na és akkor mi van?

– Jaime Hűségnek nevezte. *Kérem!*

A hangok azonban nem figyeltek, Clarence Crabb pedig már ott is volt rajta, és egyetlen csapással leszelte a fejét. Brienne pörögve zuhant a még mélyebb feketeségbe.

Azt álmodta, hogy egy csónakban fekszik, a feje valakinek az ölében pihen. Körülötte árnyak mozogtak, csuklyás emberek fém- és bőrpáncélban, halk evezőcsapásokkal hajtották előre a hajót egy köd lepte folyón. Bőre égett, teste verejtékben úszott, mégis reszketett. A ködöt arcok töltötték meg.

– *Szépség!* – susogták a fűzfák a parton, a nádszálak azonban azt mondták: – *Torzszülött, torzszülött!*

Brienne megborzongott.

– Állj! – nyögte. – Valaki szóljon, hogy hagyják abba!

A következő alkalommal, amikor felébredt, Jeyne egy forró levessel teli korsót tolt a szájára. *Hagymás erőleves*, gondolta Brienne. Ivott belőle, amennyit csak tudott, amíg egy darab hagyma a torkára nem akadt, és köhögni nem kezdett. Még a köhögés is fájdalmas volt.

– Nyugalom – csitította a lány.

– Gendry! – zihálta. – Beszélnem kell Gendryvel!

– A folyónál visszafordult, hölgyem. Visszament a műhelyébe, Fűzhöz és a kicsikhez, hogy vigyázzon rájuk.

Senki nem vigyázhat rájuk. Újra köhögött.

– Hagyd köhögni, legalább spórol nekünk egy kis kötelet. – Az egyik árny félrelökte a lányt. Rozsdás páncélinget és szegecsekkel kivert övet viselt. Oldalán hosszúkard és tör lógott, hátára mocskos, átázott, sárga felsőköpenyt terített. Vállából egy fém kutyafej emelkedett ki, az állat vicsorogva meredt a nőre.

– Ne! – nyögte Brienne. – Nem, te halott vagy! Én öltelek meg!

A Véreb nevetett.

– Egy kicsit kevered a dolgokat. Én foglak megölni téged. Már most megtenném, de az úrnő akasztófán akar látni téged.

Akasztófán. A szóra feltámadt benne a félelem. A Jeyne nevű lányra nézett. *Túl fiatal ahhoz, hogy ilyen kegyetlen legyen.*

– Kenyér és só – lihegte Brienne. – A fogadóban... Meribald septon megetette a gyermekeket... megosztottunk a kenyéren a testvéreddel...

– A vendégjog ma már nem azt jelenti, mint régen – mondta a lány. – Nem, mióta úrnőnk visszatért az esküvőről. Akiket lefelé visz a folyó, azok közül sokan szintén vendégnek hitték magukat.

– Mi másként gondoltuk – tette hozzá a Véreb. – Ágyakat akartak, mi fákat adtunk nekik.

– De még vannak fáink – szólt közbe egy másik árnyék, aki rozsdás acélsisakja alatt fél szemén kötést viselt. – Mindig jut még fa.

Amikor újból lóra kellett szállniuk, szemnyílások nélküli bőrcsuklyát húztak a fejére. A vastag bőr eltompította a kívülről érkező hangokat. A fokhagyma íze még ott időzött a nyelven, élesen, akárcsak kudarcának tudata. *Fel akarnak akasztani.* Jaime-re gondolt, Sansára, apjára Tarthban, és örült a csuklyának. Segített elrejtetni a szemébe gyűlő könnyeket. Időnként hallotta, hogy a törvényenkívüliek beszélgetnek, de nem tudta kivenni a szavakat. Egy idő után megadta magát a kimerültségnek és lova lassú, álmosító mozgásának.

Álmában ezúttal otthon volt, Esthajnalban. Nemes atyja szobájának magas, boltíves ablakain keresztül látta a lenyugvó napot. *Ott biztonságban voltam. Biztonságban.*

Selyembrokátból varrt negyedelt, kék-piros ruhát viselt, melyet aranynapok és ezüst félholdak díszítettek. Más hölgyön talán csinosan állt volna, rajta azonban nem. Tizenkét éves volt, csúnyácska és felettebb nyugtalan. Arra az ifjú lovagra várt, akihez apja feleségül akarta adni; a fiú hat évvel idősebb volt nála, egy nap biztosan híres bajnok válik belőle. Rettegett a találkozástól. Túl kicsinek érezte keblét, kezét és lábát pedig túlságosan nagynak. Haja makacsul az égnek meredt, az orra alá egy pattanás fészkelte be magát.

– Rózsát hoz majd neked – ígérte apja, de a rózsza nem jó, a rózsza nem tud vigyázni rá. Ő kardot akart. Hűséget. *Meg kell találnom a lányt. Meg kell találnom Jaime becsületét.*

Az ajtó végül kinyílt, és jegyese belépett apja szobájába. Brienne megpróbálta köszönteni, ahogy tanították, de csak vér buggyant ki a száján. Várakozás közben leharapta a nyelvét. Kiköpte az ifjú lovag lába elé, és látta az undort annak arcán.

– Brienne, a Szépség – szólalt meg gunyoros hangon. – Láttam már nálad szebb anyadisznókat is. – Az arcába vágta a rózsát. Távozás közben a köpenyére hímmzett griffek hullámozni kezdtek, széthasadtak és oroslánokká változtak. *Jaime!* – akarta kiáltani. *Jaime, gyere vissza értem!* Vérben ázó nyelve azonban ott hevert a földön, a rózsza mellett.

Brienne zihálva ébredt.

Nem tudta, hol van. A levegő hideg volt és nehéz, föld, férgek és humusz szagát hordozta. Szalmazsákon feküdt, báránybőr takarók halmai alatt, a feje felett köveket és kiálló gyökereket látott. Az egyedüli fényforrás egy olvadt viasztócsában álló, erősen füstölő faggyúgyertya volt.

Ledobta magáról a báránybőröket. Csak most fedezte fel, hogy valaki megszabadította pán-céljától és ruháitól. Mindössze egy vékony, ám frissen mosott barna alsóruhát viselt. Alkarját sínbe tették, és gondosan bekötözték. Arcának egyik felét nedvesnek és puffadtnak érezte. Amikor megérintette, rájött, hogy valamilyen nyúlós kenőcsöt kentek arcára, állára és fülére. *Maró...*

Brienne talpra állt. Lábát harmatgyengének, fejét könnyűnek érezte.

– Van itt valaki?

Valami mozdult a gyertya mögötti sötét alkóvok egyikében; egy rongyokba öltözött öregember bontakozott ki az árnyak közül. A testére tekert takarók a földre csúsztak. Felült és megdörgölte a szemét.

– Brienne úrnő? Megijesztettél. Azt hiszem, álmodtam.

Nem, gondolta Brienne, *én álmodtam.*

– Miféle hely ez? Valami börtön?

– Egy barlang. Amikor a kutyák szaglászunk utánunk, vissza kell rohannunk az odvinkba, akár a patkányoknak, és mostanában napról napra több a kutya. – Az öreg egy ősrégi, rózsaszín és fehér köpeny maradványait viselte ruhaként. Hosszú, szürke haja gubancos csomókban lógott, arca és nyaka megereszkedett bőrét durva sörte borította. – Éhes vagy? Elbánsz egy kupa tejjel? Esetleg egy kis kenyérrrel és mézzel?

– A ruháimat akarom... és a kardomat. – Mezítelennek érezte magát páncélja nélkül, és érezni akarta az oldalán Hűség súlyát. – A kijárat. Mutasd meg a kijáratot!

A barlang talaja poros volt és kavicsos, mezítelen talpával durva felületet tapintott. Még mindig szédült, úgy érezte, mintha lebegne. A pislákoló fény remegő árnyékokat vetett a falakra. *A megöltek szellemei*, gondolta. *Itt táncolnak körülöttem, s elrejtőznek, amikor rájuk nézek.* Mindenhol lyukakat, repedéseket és hasadékokat látott, de nem tudta megmondani, melyik megy a kijárhoz, melyik vinné még mélyebbre a barlang belsejébe, és melyik az, amelyik sehová sem vezet. Mindegyik fekete volt, mint egy sötét verem.

– Megtapinthatom a homlokodat, úrnóm? – A börtönőr keze durva volt és kérges, mégis meglepően finoman ért hozzá. – Elmúlt a lázad – jelentette ki. Beszédét a Szabad Városok akcentusa fűszerezte. – Nagyon jó. Tegnap még úgy tüzelt a bőröd, mintha égne. Jeyne attól félt, hogy elveszíthetünk.

– Jeyne... a magas lány?

– Igen, ő az. Bár nem olyan magas, mint te, hölgyem. Hosszú Jeyne, a férfiak így hívják. Ő rögzítette és kötözte be a karodat, olyan ügyesen, mint bármelyik mester. Az arcodért is megtett minden tőle telhetőt, forralt sörrel mosta ki a sebet, hogy megállítsa az üszkösödést. Ám még így is... az emberi harapás nem szép dolog. Amiatt volt a lázad is, biztos vagyok benne. – Az ősz férfi megérintette bekötözött arcát. – Ki kellett vágnunk egy darab húst. Attól tartok, ezután nem lesz valami szemrevaló az arcod.

Soha nem is volt szemrevaló.

– Forradások?

– Hölgyem, az a szörnyeteg a fél arcodat leharapta.

Brienne akaratlanul is elfintorodott. *Minden lovagnak vannak harcban szerzett sebei*, figyelmeztette Ser Goodwin, amikor megkérte, hogy tanítsa meg a kardforgatás tudományára. *Ezt akarod, gyermek?* Öreg fegyvermestere azonban kardvágásokról beszélt; eszébe sem juthatott Maró tühegyes fogsora.

– Miért rögzítettétek a csontomat és mostátok ki a sebemet, ha utána fel akartok akasztani?

– Valóban, miért is? – Az öreg a gyertyára pillantott, mintha képtelen lett volna tovább a nőre nézni. – Azt mondják, a fogadóban vitézül küzdöttél. Lemnek nem szabadott volna elhagynia a kereszteződést. Azt a parancsot kapta, hogy maradjon a közelben, rejtőzködjön, és azonnal jöjjön elő, amint füstöt lát felszállni a kéményből... de amikor meghallotta a hírt, hogy Sospárló Veszett Kutyáját látták felfelé haladni a Zöld ág mentén, bekapta a csalit. Oly régóta vadászunk arra a társaságra... mégis, okosabbnak kellett volna lennie. A lényeg, hogy fél napba is beletelt, mire rájött, hogy a gazfickók egy patak segítségével álcázták nyomaikat, és a hátába kerültek. Azután még több időt vesztett, mert el kellett kerülnie egy csapatnyi Frey lovagot. Ha te nem vagy, csupán holtak maradtak volna a fogadó padlóján, mire Lem és az emberei visszaérnek. Jeyne talán *ezért* látta el a sebeidet. Bármi mást is tettél, ezeket a sérüléseket becsületes harcban, egy igaz ügy érdekében szerezted.

Bármi mást is tettél.

– Szerinted mit tettem? – kérdezte. – És egyáltalán, kik vagytok?

– A háború kezdetén a király emberei voltunk – felelte a férfi –, de a király embereinek szükségük van egy királyra, nekünk pedig nincs királyunk. Testvérek is voltunk, ám testvériségünk feloszlott. Igazság szerint magam sem tudom, kik vagyunk, sem azt, hová tartunk. Csak azt tudom, hogy az út sötét. A tüzek nem mutatták meg, mi rejtezik a végén.

Én tudom, hol ér véget. Láttam a tetemetek a fákon.

– A tüzek – ismételte meg Brienne. Hirtelen mindent megértett. – Te vagy a myri pap! A

vörös varázsló!

A férfi lenézett szakadt rongyaira és elmosolyodott.

– Inkább rózsaszín szemfényvesztőnek nevezném magam. Thoros vagyok Myrből, valóban... kutyaütő pap, és még rosszabb varázsló.

– Dondarrion, a villámúr oldalán harcolsz.

– A villám lecsap, majd elmúlik, és senki nem látja többé. Ugyanez igaz az emberekre is. Attól tartok, Beric nagyúr tüze elhagyta ezt a világot. Egy sokkal komorabb árny vezet minket helyette.

– A Véreb?

A pap az ajkába harapott.

– A Véreb meghalt és eltemették.

– Én láttam őt. Az erdőben.

– Lázálom volt, hölgyem.

– Azt mondta, fel fog akasztani.

– Még az álmok is hazudhatnak. Hölgyem, mióta nem ettél? Biztosan nagyon éhes lehetsz.

Most jött rá, hogy valóban az. Ürességet érzett a gyomra helyén.

– Egy kis táplálék... az jólesne, köszönöm.

– Egyél hát. Foglalj helyet. Beszélünk még, de előbb az étel. Várj meg itt!

Thoros a remegő lánggal meggyújtott egy hosszú viaszgyertyát, és eltűnt az egyik sziklakiszögellés melletti fekete lyukban. Brienne egyedül találta magát a kis barlangteremben. *Menynyi időm lehet?*

Gyorsan átkutatta a helyiséget valamilyen fegyver után. Bármilyen megtette volna; egy husáng vagy tör is, de csak köveket talált. Az egyik szépen illeszkedett a markába... de eszébe jutott a Suttogó, és hogy mi történt, amikor Shagwell kövel próbálkozott kés ellen. Amikor meghallotta a visszatérő pap lépteit, a barlang talajára ejtette a követ, és visszaült a helyére.

Thoros kenyeret, sajtot és egy tálban pörköltet hozott.

– Elnézésedet kérem – mentegetőzött. – A tej maradéka megsavanyodott, a méz pedig mind elfogyott. Kezd szagosodni az étel, de ez talán elég lesz.

A pörkölt hideg volt és zsíros, a kenyér kemény, a sajt még keményebb. Mégis Brienne soha nem evett még feleilyen jót sem.

– A társaim is itt vannak? – kérdezte a paptól a pörkölt maradékát kanalazva.

– A septont elengedtük, hadd végezze a dolgát. Nem esett bántódása. A többiek itt vannak, ítéletükre várnak.

– Ítéletükre? – Brienne a homlokát ráncolta. – Podrick Payne még csak egy fiú.

– Azt mondja, fegyverhordozó.

– Tudod, mennyire szeretnek kérkedni a kölykök.

– Az Ördögfióka fegyverhordozója. Harcolt csatákban, mégpedig saját elhatározásából. Embert is ölt, hallottam, amikor mondta.

– Csak egy fiú – ismételte a nő. – Legyetek irgalommal!

– Hölgyem – nézett rá Thoros –, nem kétlem, a Hét Királyságban valahol létezik még kedvesség, könyörület és megbocsátás, de ne itt keresd őket. Ez egy barlang, nem templom. Amikor az embereknek patkányként kell élniük a föld alatti sötétben, egy idő után kifogynak az irgalomból, ahogy a tejből és a mézből is.

– És az igazság? Arra rá lehet lelni a barlangokban?

– Igazság. – Thoros ajka halvány mosolyra húzódott. – Emlékszem az igazságra. Élveztem az ízt. Minden az igazságról szólt, amikor még Beric vezetett minket... legalábbis ezzel áltattuk magunkat. A király emberei voltunk, lovagok és hősök... ám némely lovag sötét, s telve van félelemmel, hölgyem. A háború mindünket szörnyeteggé tesz.

– Azt mondod, szörnyetegek vagytok?

– Azt mondom, emberek vagyunk. Nem csak te hordozol itt sebeket, Brienne úrnő. A testvéreim közül sokan jó emberek voltak, amikor ez az egész elkezdődött. Néhányan... kevésbé

jók, ha szabad így fogalmaznom. Bár vannak, akik úgy vélik, nem az számít, hogyan kezdi a férfi, hanem az, hogyan végzi. Gondolom, a nőkre ugyanez vonatkozik. – A pap felállt. – Attól tartok, ennyi idő jutott számunkra. Hallom testvéreim közeledését. Úrnőnk érted küldetett.

Brienne is meghallotta a lépteket, az egyik járatban fáklyák fénye pislákol.

– Azt mondtad, Jóvásárba ment.

– Úgy is volt. Visszatért, míg mi aludtunk. Ő maga sosem alszik.

Nem fogok félni, biztatta magát Brienne, de ezzel már elkésett. *Nem hagyom, hogy meglát-szódjék a félelmem*, ígérte inkább. Négyen érkeztek, kemény emberek szikár arccal, acélba, láncba és bőrbe öltözve. Egyiküket felismerte; a félszeműt az álmából.

A négy közül a legnagyobb termetű pecsétes, szakadozott sárga köpenyt viselt.

– Ízlett a kaja? – tudakolta. – Remélem, mer' ez volt az utolsó falat, amit magadba tömhet-tél. – Barna hajú, szakállas, erőteljes testalkatú férfi volt rosszul összeforrt, törött orrcsonttal.

Ismerem ezt az embert, gondolta Brienne.

– Te vagy a Véreb.

A férfi elvigyorodott. Fogai borzalmas állapotban voltak; letöredeztek, és kikezdte őket a rothadás.

– Igen, most én vagyok. Láttam, hogyan végzett az úrhölgy a legutóbbival. – Elfordította a fejét, és kiköpött.

Brienne visszaemlékezett a villámcsapás fényére, a talpa alatt besüppedő sárra.

– Én Rorge-ot öltem meg. Clegane sírjából vette magához a sisakot, te pedig az ő teteméről loptad le.

– Nem igazán tiltakozott.

Thoros döbbenten szisszent fel.

– Igaz ez? Egy halott ember sisakja? Hát ilyen mélyre sülyedtünk?

A nagy ember komor pillantást vetett rá.

– Jó acél.

– Semmi jó nincs abban a sisakban, mint ahogy a férfiakban sem, akik hordták – mondta a vörös pap. – Sandor Clegane üzött ember volt, Rorge pedig egy emberbőrbe bújt szörnyeteg.

– Én nem vagyok ők.

– Akkor miért mutatod a világnak az ő arcukat? Vad, eltorzult, acsargó... ilyen szeretnél lenni, Lem?

– Ha ellenségeim látják, megijednek.

– Még én is megijedek, ha látom.

– Akkor hunyd be a szemed. – A sárga köpenyes férfi határozottan intett kezével. – Hozd a szajhát!

Brienne nem tanúsított ellenállást. Négyen kísérték, ő pedig gyenge volt és sebesült, a gypjú alsóruha alatt teljesen mezítelen. Le kellett hajtania a fejét, nehogy beverje a mennye-zetbe, miközben kanyargós folyosókon mentek végig. Az út éles kanyart vett, és kétszer is el-fordult, mielőtt egy sokkal nagyobb, törvényenkívüliekkel teli barlangterembe torkollott.

A helyiség közepére tűzgödöröt ástak, a levegőt kékes füst töltötte meg. A lángok mellett férfiak csoportosultak, így próbáltak védekezni a barlang hidege ellen. Mások a falak mellett álldogáltak, vagy gyékényszőnyegeken ültek keresztbe tett lábbal. Nőket is látott, valamint né-hány gyermeket, akik félősen kémleltek ki anyjuk szoknyája mögül. Az egyetlen ismerős arc Hosszú Jeyne Heddle-é volt.

A terem másik végében, a szikla egyik hasadékában kecskelábú asztal állt. Mögötte szürké-be öltözött, csuklyával ellátott köpenyt viselő nő foglalt helyet. Kezében vaskardokkal körbe-rakott bronzkoronát tartott. Azt tanulmányozta elmélyülten, ujjaival a pengéket simogatta, mintha élüket próbálná. Szeme felcsillant a csuklya alatt.

A szürke a csendes nővérek, az Idegen szolgálólányainak színe volt. Brienne érezte a gerin-cén felkúszó borzongást. *Kőszív*.

– Úrnőm – szólalt meg a nagy ember –, elhoztuk őt.

– Úgy ám – tette hozzá a félszemű. – A Királyölő szajháját.
Brienne arca megrándult.
– Miért hívsz így?
– Ha annyi ezüstszarvasom lenne, ahányszor őt szólítottad, gazdag lennék, akár a Lannister cimboráid.
– Az csak... te ezt nem érted...
– Úgy gondolod? – nevetett a nagy ember. – Szerintem meg igen. Az *oroszlánok* szagától bűzlesz, hölgyem.
– Ez nem igaz!
Újabb törvényenkívüli lépett elő, egy fiatalabb férfi koszlott báránybőr zekében. A kezében Hűséget tartotta.
– Ez itt azt mondja, igaz. – Beszédében hideg északi akcentus érződött. Előhúzta a kardot hüvelyéből, és Kőszív úrnő elé helyezte. A tűzgödör felől áradó fényben a penge vörös és fekete hullámai szinte mozogni látszottak, ám a szürkébe öltözött nő szeme a kardgombra szegeződött: az arany oroszlánfej rubinszemei úgy világitottak, akár két vörös csillag.
– És ez is. – A myri Thoros egy pergament húzott elő köpenye ujjából, és letette a kard mellé. – A gyerekkirály pecsétjét hordozza, s az áll benne, hogy tulajdonosa az ő ügyében jár el.
Kőszív úrnő félretette a kardot, és elolvasta a levelet.
– A kardot jó cél szolgálatában kaptam – magyarázta Brienne. – Ser Jaime esküt tett Catelyn Starknak...
– ...mielőtt a barátai elvágta a torkát, bizonyára ezt akartad mondani – vágott közbe a sárga köpenyes. – Mindannyian ismerjük a Királyölőt és fogadalmait.
Ez nem lesz jó, ismerte fel Brienne. *Nem jutnak el hozzájuk a szavaim*. Ennek ellenére nem adta fel.
– A lányait ígerte Catelyn úrnőnek, ám mire odaértünk Királyvárba, nyomuk veszett. Jaime elküldött, hogy keressem meg Sansát...
– ...és ha megtaláltad a lányt – szakította félbe a fiatal északi –, mit kellett volna tenned vele?
– Megvédeni. Biztonságos helyre vinni.
A nagy ember felnevetett.
– És hol lett volna az? Cersei börtönében?
– Nem.
– Tagadd csak, ha jólesik. A kard azt mondja, hazudsz! El kellene tán hinnünk, hogy a Lannisterek arany és rubint kardot ajándékoznak az *ellenségeiknek*? Hogy a Királyölő azt a feladatot adta neked, hogy rejtsd el a lányt *saját ikertestvére* elől? Gondolom, a papír a gyerekkirály pecsétjével csak arra kellett, hogy szükség esetén legyen mivel kitörölni a segged. És akkor még nem is említettem az útitársaidat... – A tagbaszakadt férfi megfordult és hátralépett, a törvényenkívüliek sora szétvált, és két újabb foglyot vezettek elő. – A kölyök az Ördögfióka fegyverhordozója volt, úrnóm – folytatta Kőszív úrnő felé fordulva. – A másik Randyll Véres Tarly átkozott lovagjai közé tartozik.
Hyle Huntot úgy elverték, hogy arca szinte a felismerhetetlenségig feldagadt és elszíneződött. Megbotlott, amikor előrébb lökdösték, és kis híján orra bukott. Podrick kapta el a karjánál fogva.
– Ser – szólalt meg a fiú nyomorúságosan, amikor meglátta Brienne-t. – Bocsánat, úgy értem, úrnóm.
– Nincs miért bocsánatot kéred. – Brienne Kőszív úrnőre nézett. – Bármilyen árulást feltételez is rólam, úrnóm, Podrick és Ser Hyle nem vettek részt benne.
– Ők is oroszlánok! – köpte a félszemű. – Ennél nem kell több! Azt mondom, lógassuk fel őket. Tarly tucatnyi emberünket felkötötte, ideje viszonzni a szívességét.
Ser Hyle halovány mosollyal ajándékozta meg Brienne-t.

– Úrnőm, feleségül kellett volna jönnöd hozzám, amikor ajánlatot tettem. Attól tartok, neked most már szűzként, nekem pedig szegény emberként kell meghalnom.

– *Engedd el őket!* – könyörgött Brienne.

A szürke ruhás nő nem felelt. A kardot, a pergament, a bronz és vas koronát nézegette. Végül az álla alá nyúlt, és megragadta a nyakát, mintha fojtogatni akarná magát. Ehelyett azonban beszélni kezdett... Hangja akadozó, megtört, elkínzott volt, és a krákogó, ziháló, halálhörgésre emlékeztető zaj mintha közvetlenül a torkából jött volna. *Az elátkozottak nyelve*, gondolta Brienne.

– Nem értem. Mit mondott?

– Megkérdezte, mi a neve a pengédnek – segített a báránybőr zekés északi.

– Hűség – felelte Brienne.

A szürkébe öltözött nő *rásziszegett* az ujjain keresztül. Szemei vörösen izzó vermek voltak a csuklya árnyékában. Ismét mondott valamit.

– Azt mondja, hívd inkább Hűtlenségnek. Árulásra és gyilkolásra teremtették. Ő *Hamis Barátnak* nevezi. Mint téged.

– Kihez voltam én hamis?

– Hozzá – válaszolt az északi. – Úrnőm talán elfelejtette, hogy egyszer felesküdt a szolgálatára?

Mindössze egyetlen asszony létezett, akinek Tarth Szüze hűségesküt tett.

– Ez nem lehet! – suttogetta. – Ő halott!

– Halál és vendégjog – motyogta Hosszú Jeyne Heddle. – Egyik sem jelenti már ugyanazt, mint egykor.

Kőszív úrnő leeresztette a csuklyáját, és elhúzta az arcát takaró gyapjúsálat. Csontfehér haja száraz volt és töredezett, szemöldöke zöld és szürke foltos, az enyészet barna virágai pettyezték. Arcának bőre szabálytalan foszlányokban lógott szeme és álla között. Némelyik sebhelyet megszáradt vér töltötte ki, másokon keresztül látni lehetett a koponyacsontot.

Az arca, gondolta Brienne. *Annyira erős és szép arca, lágy és sima bőre volt.*

– Catelyn úrnő? – Könnyek gyűltek a szemébe. – Azt mondták... azt mondták, meghaltál!

– Meg is – bólintott a myri Thoros. – A Freyek fültől fülig elvágta a torkát. Amikor a folyóparton rátaláltunk, már három napja halott volt. Harwin könyörgött nekem, hogy ajándékozzam meg az élet csókjával, de már túl sok idő telt el. Nem lettem volna képes rá, de Beric nagyúr az ajkára szorította az övét, és életének lángja átvándorolt az úrnő testébe. És... és felkelt. A Fény Ura védelmezzen minket... *felkelt.*

Még mindig álmodom? – töprengett Brienne. *Maró fogsora újabb rémálmodot szült?*

– Soha nem árultam el őt. Mondd meg neki. A Hétre esküszöm, a *kardomra* esküszöm!

A lény, mely egykor Catelyn Stark volt, ismét megfogta a nyakát, ujjait a nyakán tátongó rettenetes, hosszan tátongó sebre szorította, és újabb szavakat köhögött magából.

– Azt mondja, a szavak olyanok, akár a szél – tolmácsolta az északi. – Azt mondja, bizonyítanod kell hűségedet.

– Hogyan? – kérdezte Brienne.

– A kardoddal. A *Hűsséggel*... ugye így nevezted? Az úrnő azt akarja, tartsd magad esküd-höz.

– Mit kíván tőlem?

– A fiát akarja élve, vagy a gyilkosát halva – felelte a nagy ember. – Meg akarja etetni a varjakat, ahogy ők is tették a Vörös Nászon. Freyek és Boltonok, úgy ám. Mi őket adjuk neki, amennyit csak kér. Tőled mindössze Jaime Lannistert kéri.

Jaime. A név kés volt, melyet megforgattak a gyomrában.

– Catelyn úrnő, én... te ezt nem érted, Jaime... ő megmentett engem az erőszaktól, amikor a Véres Komédiások elfogtak minket, később pedig visszajött értem, pusztá kézzel ugrott be a medve vermébe... esküszöm neked, ő már nem az az ember, aki régen volt! Azért küldött Sansa után, hogy vigyázzak a lányra, és nem vett részt a Vörös Nászban!

Catelyn úrnő ujjai mélyen a torkába mélyedtek, és a szavak hörögve és akadozva, jéghideg folyamként törtek elő belőle.

– Azt mondja, választanod kell – közölte az északi. – Fogod a kardot, és végzel a Királyölővel, vagy árulóként felakasztunk. Kard vagy kötél. Azt mondja, válassz. *Válassz!*

Brienne emlékezett az álmára, melyben apja csarnokában várakozott a fiúra, akihez feleségül kellett mennie. Az álomban leharapta a nyelvét. *A szám megtelt vérrrel.* Egy keserves lélegzetvétel után megszólalt:

– Ezt a döntést nem hozhatom meg.

Hosszú csend következett. Aztán Kőszív úrnő szólalt meg elsőként. Brienne ez alkalommal értette a szavakat. Mind a kettőt.

– *Felakasztani őket!* – hörögte.

– Ahogy parancsolod, úrnőm – mondta a nagydarab.

Újból összekötötték Brienne csuklóját, és a kanyargós alagúton keresztül kiveztették a felszínre. Meglepődve tapasztalta, hogy odakint reggel van. A fák között átszüremlettek a reggeli fény sápadt pászmai. *Rengeteg fából válogathatnak,* gondolta. *Nem kell messzire vinniük.*

Nem is vitték. A törvényenkívüliek egy göcsörtös fűzfa alatt hurkot csúsztattak a nyakára, megszorították, és a kötél végét átdobták az egyik ágon. Hyle Huntnak és Podrick Payne-nek egy-egy szilfa jutott. Ser Hyle hiába kiabálta, hogy majd ő megöli Jaime Lannistert, a Véreb szájon vágta, és ezzel elhallgattatta. Időközben ismét felvette a sisakot.

– Ha van bűnötök, amit be akartok vallani isteneiteknek, ennél jobb időpontot keresve sem találhattok.

– Podrick soha nem ártott nektek. Apám váltságdíjat fizet érte. Tarthot zafírszigetnek is hívják. Küldjétek el Podrickot a csontjaimmal Esthajnalba, s kaptok érte zafírt, ezüstöt, amit csak akartok!

– Én a feleségemet és a lányomat akarom visszakapni – mondta a Véreb. – Apád meg tudja ezt adni nekem? Mert ha nem, felőlem elmehet a pokolba. A kölyök melletted fog elrohadni, nemsokára farkasok ropogtatják a csontjaitokat.

– Fel akarod lógatni őt, Lem? – érdeklődött a félszemű. – Vagy inkább a szövegeléssel szeretnéd halálba kergetni a ribancot?

A Véreb kikapta a kötél végét az egyik törvényenkívüli kezéből.

– Lássuk, hogy megy neki a tánc – dünnyögte, és megrántotta a kötelet.

Brienne érezte a kender feszülését, a bőrébe vágó kötelet, amely felfelé feszítette az állát. Ser Hyle folyamatosan átkozódott, a fiú azonban néma maradt. Podrick egy pillanatra sem emelte fel a tekintetét, még akkor sem, amikor lába elemelkedett a földtől. *Ha ez egy újabb álom, ideje felébrednem. Ha viszont valóság, ideje meghalnom.* Csak Podrickot látta, a kötelet vékony nyaka körül, a fiú rángatózó lábát. Brienne kinyitotta a száját. Podrick rúgkapált, fuldoklott, *haldoklott.* Brienne elkeseredetten kapkodott levegő után, miközben a kötél egyre jobban szorította a nyakát. Még soha nem érzett ilyen fájdalmat.

Egyetlen szót sikoltott.

CERSEI

Moelle septa fehér hajú, baltaélarcú boszorkány volt, aki állandóan helytelenítően összeszorított szájjal járt-kelt. Le merném fogadni, hogy még őrzi a szüzességét, gondolta Cersei, bár mostanra olyan kemény és merev lehet, mint a cserzett bőr. A főveréb hat lovagja kísérte, pajzsukon újjáélesztett rendjük szivárványkard címerével.

– Septa. – Cersei aranycsipkébe és zöld selyembe öltözve ült a Vastrónus alatt. – Mondd meg öszentségének, hogy felbosszantott minket. Túl sokat enged meg magának. – Ujjain és aranyhajában smaragdok csillogtak. Az egész udvar és a város tekintete rajta függött, és azt akarta, hogy Tywin nagyúr lányát lássák. Mire ez a színjáték véget ér, mindannyian tudni fogják, hogy csak egy igaz királynő létezik. *Először azonban végig kell járni a táncot anélkül, hogy egyetlen lépést is elvétenénk.*

– Margaery úrnő a fiam igaz és hűséges felesége, segítője és társa. Öszentségének nincs oka rá, hogy a felügyelete alá vonja vagy elzárja őt és fiatal unokatestvéreit, akik oly kedvesek mindannyiunk számára. Követelem, hogy haladéktalanul engedje el őket!

Moelle septa arca meg sem rezzent, megtartotta merev kifejezését.

– Átadom felséged üzenetét öszentségének, ám sajnálattal kell közölnöm, hogy az ifjú királynét és hölgyeit nem engedhetjük el, amíg be nem bizonyosodik ártatlanságuk.

– Az *ártatlanságuk*? Nem kell mást tennetek, mint ránézni azokra a kedves, fiatal arcokra, hogy lássátok ártatlanságukat.

– Egy kedves arc gyakran bűnös szívet leplez.

– Ki és miféle bűnnel vádolja ezeket a romlatlan szüzeket? – tette fel a kérdést Merryweather nagyúr a tanács asztala mellől.

– Megga Tyrellt és Elinor Tyrellt erkölcsstelenséggel, paráználkodással és felségárulásban való bűnrészességgel vádoljuk. Alla Tyrell végignézte tetteiket, és segített elleplezni őket. Ami pedig Margaery királynőt illeti... nos, ellene házasságtörés és felségárulás a vád.

Cersei a melléhez kapott.

– Azonnal áruld el, ki terjeszt ily nevetséges rágalmakat a menyemről! Egy szavát sem hiszem el! Az én édes fiam teljes szívéből szereti Margaery úrnőt, aki sosem lenne képes olyan gonoszságra, hogy megcsalja őt!

– A vádló saját házad egy lovagja. Ser Osney Feketeüst az Atya oltára előtt. Magának a főseptonnak vallotta be bűnös testi kapcsolatát a királynéval.

A tanács asztalánál ülő Harys Swyft levegő után kapkodott, Pycelle nagymester pedig elfordította a fejét. Sustorgás töltötte be a levegőt, mintha ezernyi darazsat engedtek volna szabadjára a trónteremben. A galérián álló hölgyek egy része távozott, őket követte néhány lovag és kisebb nemes a terem hátuljából. Az aranyköpenyesek elengedték őket, de a királynő utasította Ser Osfrydet, hogy jegyezze meg a távozók nevét. *A Tyrell rózsza illata hirtelen már nem is olyan édes.*

– Ser Osney ifjú és kéjvágyó férfiú, ezt elismerem – mondta a királynő –, ám ezzel együtt igaz és becsületes lovag. Ha azt mondja, hogy részt vett ebben a... nem, ez nem lehet! Margaery még szűz!

– Nem az. Öszentsége utasítására magam ellenőriztem. Hártója nem érintetlen. Aglantine septa és Melicent septa ugyanezt fogják vallani, akárcsak Margaery királyné saját septája, Nysterica, akit vezeklőcellába zártunk a királyné szégyenében való részvétel miatt. Megga úrnőt és Elinort is megvizsgáltuk. Mindkettejüket betörték.

A zümmögés olyan hangossá vált, hogy a királynő alig hallotta saját gondolatait. *Remélem, a kis királyné és hölgyei élvezték a lovaglásokat.*

Merryweather nagyúr ökle nagyot csattant az asztalon.

– Margaery úrnő szent esküt tett ártatlanságára öfelsége, a királynő és nemes atyja előtt. Az itt jelen lévők közül többen is tanúsíthatják. Tyrell nagyúr szintén tanúsította lánya érintetlenségét, akárcsak a mindannyiunk előtt feddhetetlen Olenna úrnő. El kellene hinnünk, hogy ezek a kiváló emberek mind *hazudtak* nekünk?

– Talán őket is megtévesztették – felelte Moelle septa. – Én ezt nem tudom megmondani, mindössze arra az igazságra esküdhetek, ami a királynő megvizsgálásakor jutott tudomásomra.

A kép, ahogy ez a savanyú vénasszony ráncos ujjával Margaery rózsaszín kis puncijában turkál, olyan mulatságos volt, hogy Cersei kis híján felnevetett.

– Ragaszkodom hozzá, hogy öszentsége engedélyezze saját mestereinknek is a menyem megvizsgálását, hogy kiderítsük, a rágalmak mögött ott rejtezik-e az igazság szikrája. Pycelle nagymester, menj vissza Moelle septával az Áldott Baelor szentélyébe, és hozd el nekünk az igazságot Margaery szüzességét illetően.

Pycelle arcából minden vér kifutott. *A vén nyomorult a tanácsüléseken abba sem tudja hagyni a fecsegést, de most, amikor szükségem volna tőle néhány szóra, elszáll belőle az erő,* gondolta a királynő, de az öregember végre megszólt.

– Nem szükséges megvizsgálnom a... a szemérmes részeit – közölte remegő hangon. – Sajnálattal kell bejelentenem... hogy Margaery királynő már nem szűz. Megkért, hogy készítsek neki holdteát, nem is egy alkalommal.

Cersei Lannister pontosan olyan felzúdulást várt, mint amilyen a nagymester bejelentését követően bekövetkezett.

Még a botjával a padlót kopogtató királyi herold sem volt képes csillapítani a zajt. A királynő néhány szívverésnyi ideig hagyta szabadon áramlani az indulatokat, fürdőzött a kis királyné szegyenének hangjaiban. Amikor megelégtelte a zsvajt, rezzenéstelen arccal felállt, és utasítást adott az aranyköpenyeseknek a terem kiürítésére. *Margaery Tyrellnek vége,* gondolta felszabadultan. Fehér lovagjai köré gyűltek, amikor a Vastrónus mögötti királyi ajtón keresztül elhagyta a termet; Boros Blount, Meryn Trant és Osmund Feketeüst, a Királyi Testőrség városban maradt tagjai.

Holdfiú az ajtó mellett állt, és csörgőjével a kezében, nagy, elkerekedett szemmel bámulta a felfordulást. *Lehet, hogy bolond, de legalább becsülettel viseli bolondságát. Akár Maggy, a béka is viselhetné a sipkát, amennyi tudomása volt a holnapi nap eseményeiről.* Cersei remélte, hogy a vén boszorkány most sikoltozik a pokolban. A fiatal királyné, kinek eljövételét megjósolta, elbukott, és ha ez a prófécia nem teljesül, akkor a többi sem. *Nem lesz arany halotti lepel, sem valonquar. Végre felszabadultam elkárogott gonoszságod hatalma alól!*

Kistanácsának maradéka követte őt a folyosóra. Harys Swyft zavartnak tűnt. Kábán botorkált át az ajtón, és felbukott volna, ha Vizes Aurane nem kapja el a karját. Még Orton Merryweather is nyugtalannak tűnt.

– A köznép szereti a kis királynét – mondta. – Nem fogadják majd kedvezően a hírt. Félek a következményektől, felség.

– Merryweather nagyúrnak igaza van – bólintott Vizes nagyúr. – Ha felségednek is megfelel, vízre bocsátom az új dromondokat. Ha meglátják őket a Feketevízen Tommen zászlajával az árbocon, az embereknek eszükbe jut, ki uralkodik itt, ezenkívül így biztonságban lesznek arra az esetre, ha a csócselék ismét a lázongás mellett döntene.

A többi indokot nem mondta ki hangosan; ha a dromondok kifutnak a Feketevízre, megakadályozhatják Mace Tyrellt a csapatai átszállításában, ahogy egykor Tyrion is megállította Stannist. Égikert Westeros ezen felén nem rendelkezett saját tengeri haderővel. Teljes mértékben a Redwyne flottára támaszkodott, amely már útra kelt az Arbor felé.

– Okos lépés – bólintott a királynő. – Azt akarom, hogy amíg a vihar el nem csendesül, a hajóid teljes legénységgel legyenek vízen.

Ser Harys Swyft olyan sápadtnak és gyengének látszott, hogy úgy tűnt, bármelyik pillanatban összeeshet.

– Ha Tyrell nagyúr megtudja a hírt, haragja nem ismer majd határokat. Vér fog folyni az utcákon...

A sárga csirke lovagja, derült magában Cersei. *Egy férget kellett volna a címerednek választanod, ser. A csirke túlságosan bátor állat hozzád képest. Ha Mace Tyrell nem ostromolta meg Viharvéget, miből gondolod, hogy az istenek ellen mer támadni?* Amikor a férfi folytatta a soapánkodást, közbevágott:

– Nincs szükség vérontásra, és gondoskodom róla, hogy ne is kerüljön rá sor. Magam látogatok el Baelor szentélyébe, hogy beszéljek Margaery királynéval és a főseptonnal. Tudom, hogy Tommen mindkettejüket szereti, és azt akarná, hogy teremtsék békét köztük.

– Békét? – Ser Harys ruhájának bársonyujjával törölgette a homlokát. – Ha lehetséges még egyáltalán béke... ez nagyon bátor tett volna tőled.

– Valamiféle tárgyalást mindenképpen tartanunk kell – mondta a királynő –, hogy cáfoljuk ezeket az ostoba rágalmakat és hazugságokat, és megmutassuk a világnak, hogy a mi kis Margaerynk pontosan olyan ártatlan, amilyenek ismerjük.

– Igen – bólintott Merryweather –, de könnyen lehet, hogy a fősepton maga akarja lefolytatni az eljárást a királyné ellen, ahogy a Hit régen is tette a férfiak esetében.

Nagyon remélem, gondolta Cersei. Egy ilyen bíróság nem szokott elnéző lenni a csalfa királynékkal szemben, akik dalnokoknak tették szét a lábukat, és szégyenük takargatásával megsebségtelenítették a Szűz szent rituáléját.

– Gondolom, abban mindannyian egyetértünk, hogy legfontosabb teendők az igazság kiderítése – jelentette ki. – Most pedig, uraim, bocsássanak meg. Meg kell látogatnom a királyt, ilyenkor nem szabad őt egyedül hagyni.

Tommen a macskáival játszott, amikor anyja visszatért hozzá. Dorcas bőrdarabokból készített neki egy egeret, és egy hosszú madzag segítségével ráerősítette egy régi horgászbót végére. A macskák imádták kergetni, a kisfiú pedig előszeretettel rángatta el előlük, amikor rávetették magukat. Meglepettnek tűnt, amikor Cersei a karjába kapta és homlokon csókolta.

– Mi a baj, anya? Miért sírsz?

Mert biztonságban vagy, akarta mondani neki. *Mert semmi bántódás nem érhet.*

– Tévedsz. Egy oroszlán soha nem sír. – Később is lesz idő beszélni neki Margaeryről és az unokatestvéiről. – Van itt néhány meghatalmazás, amit alá kellene írnod.

A királynő Tommen miatt lehagyta a neveket a letartóztatási parancsokról. Az ifjú király üresen írta alá őket, és mint mindig, most is boldogan nyomta pecsétgyűrűjét a meleg viaszba. Cersei azután elküldte őt Jocelyn Swyfttel.

A tinta még száradt, amikor megérkezett Ser Osfryd Feketeüst. Cersei maga írta be a neveket: Ser Tallad, a Magas, Jalabhar Xho, Hárfás Hamish, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bayard Norcross, Lambert Turnberry, Horas Redwyne, Hobber Redwyne, valamint egy Nyúl nevű bugris, aki Kék Bárdnak hívja magát.

– Milyen sokan! – Ser Osfryd átpörgette a lapokat, de óvakodott a szavaktól, mintha csótányok lennének a pergamenen. Egyik Feketeüst sem tanult meg olvasni.

– Tízen. Neked hatezer aranyköpenyes áll rendelkezésedre. Azt hiszem, tíz ember elfogásához elegendő leszel. A ravaszabbak esetleg kerekét oldhatnak, ha a szóbeszéd időben a fülükbe jut. Nem probléma, a szökés csak igazolja bűnösségüket. Ser Tallad egy tulok, könnyen lehet, hogy megpróbál ellenállni. Gondoskodj róla, hogy a vallomása előtt ne haljon meg, és a többieket se érje bántódás. Lehet, hogy néhányan ártatlannak bizonyulnak. – Fontos volt, hogy a Redwyne ikrek elleni vádat hamisnak találják. Így igazolhatnák a többiek ellen hozott ítélet tisztességes voltát.

– Mind a kezünkben lesznek, mielőtt felkel a nap, felség. – Ser Osfryd habozva folytatta. – Baelor szentélyének lépcsője előtt gyülekezik a tömeg.

– Miféle tömeg? – Gyanakodva fogadott minden váratlan eseményt. Eszébe jutott, mit

mondott Vizes nagyúr a zavargásokról. *Nem vettem számításba a köznép reakcióját. Margaery az ő kis háziállatuk volt.* – Hányan?

– Százan, esetleg valamivel többen. Azt kiabálják, hogy a fősepton engedje el a kis királynét. Ha gondolod, szétkergetjük őket.

– Nem. Hadd kiabáljanak csak, amíg be nem rekednek, nekem nincs hatalmam a főveréb fölött. Ő csak az istenekre hallgat. – Volt valami ironia abban, hogy öszentsége lépcsőjén felhergelt tömeg ütött tanyát, mivel éppen egy ilyen csoport emelte őt a kristálykoronára. *Amít azonnal el is adott.* – A Hitnek most már vannak lovagjai, majd ők megvédik a szentélyt. Ő, és zárassátok le a városkapukat is. Amíg ez az ügy el nem rendeződik, és le nem csitulnak a kedélyek, csak az én engedélyemmel lehet belépni Királyvárba, vagy elhagyni a várost.

– Ahogy parancsolod, felség. – Ser Osfryd meghajolt, és elment keresni valakit, aki fel tudja olvasni neki a parancsokat.

Mire a nap lenyugodott, az összes áruházzal vádolt személyt őrizetbe vették. Hárfás Hamish összeomlott, amikor eljöttek érte, Ser Tallad, a Magas pedig három aranyköpenyest is megsebesített, mielőtt a többieknek sikerült legyűrniük. Cersei parancsba adta, hogy a Redwyne ikreket kényelmes szobákban szállásolják el az egyik toronyban. A többiek a börtönbe kerültek.

– Hamishnak légzési problémái vannak – tájékoztatta Qyburn, amikor aznap éjjel eljött Cerseihez jelentést tenni. – Egy mestert szeretne.

– Mondd meg neki, hogy kap egyet, amint vallomást tesz. – Egy pillanatig töprengett. – Túlságosan öreg hozzá, hogy ő is a szeretők között legyen, de nem kétséges, hogy énekelt és zenélt Margaerynek, míg ő a többi férfit szórakoztatta. Részleteket akarok!

– Segíthetek neki visszaemlékezni, felség.

Másnap Merryweather úrnő segített Cerseiinek felöltözködni, mielőtt elindult meglátogatni a kis királynét.

– Semmi hivalkodót vagy túl színeset – mondta Cersei. – Valami olyan kell, ami megfelelően jámbor és hétköznapi a fősepton izlésének. Biztosan együtt kell majd imádkoznom vele.

Végül egy lágy esésű gypjűszövet ruhát választott, amely nyaktól bokáig mindent eltakart, és csupán néhány arany szőlőinda hímzés díszítette ujjait és szegélyét, hogy megtörje a ruha egyszerű szabását. És ami a lényeg, a barna anyagon nem látszik meg a kosz, ha le kell térdepelnie.

– Amíg én a menyemmel foglalkozom, beszélhetnél a három unokatestvérrel – javasolta Taenának. – Ha tudod, győzd meg Allát, de nagyon vigyázz, mit mondasz. Nem biztos, hogy csupán az istenek hallgatóznak.

Jaime mindig azt mondta, hogy egy csata legnehezebb része a harc előtti pár perc, a várakozás a pusztítás kezdetére. Amikor kilépett az épületből, az ég szürke és komor volt. Nem kockáztathatta meg, hogy útközben elkapja egy felhőszakadás, és bőrig ázva, nyomorúságosan érkezzen meg Baelor szentélyébe. Vagyis maradt a hordszék. Kíséretként magával vitt tíz Lannister palotaórt és Boros Blountot.

– Margaery csöcseléke talán nem elég okos, hogy megkülönböztesse egyik Feketeüstöt a másiktól – magyarázta Ser Osmundnak –, és nem szeretném, ha karddal kellene átvágnod magad a polgárokon. Jobb, ha egy időre eltüntetünk az emberek elől.

Miközben átvágtak Királyváron, Taenának hirtelen kételyei támadtak.

– Ez a tárgyalás... – kezdte csendesesen. – Mi van, ha Margaery azt követeli, hogy párviadalban döntsenek bűnössége vagy ártatlansága felől?

Cersei ajka mosolyra húzódott.

– Királynéként a Királyi Testőrség egy lovagjának kell megvédenie becsületét. Elvégre Westeroson minden gyermek tudja, hogy Aemon herceg, a Sárkánylovag bajnokként állt ki saját testvére, Naerys királyné nevében Ser Morghil vádjaival szemben. Mivel azonban Ser Loras súlyos sérült, attól tartok, Aemon szerepét egyik Felesküdött Testvérenek kell átvennie. – Megvonta a vállát. – Ki legyen az? Ser Arys és Ser Balon a messzi Dorne-ban végzik feladatukat, Jaime Zúgoba ment, Ser Osmund pedig a vádló testvére, vagyis marad... ó, jaj...

– Boros Blount és Meryn Trant – nevetett Taena úrnő.

– Igen, de Ser Meryn mostanában gyengélkedik. Ne felejts el szólni, hogy ezt közöljem veled is, amikor visszatér a kastélyba.

– Úgy lesz, kedvesem. – Taena megcsókolta a kezét. – Imádkozom, hogy sose bántsalak meg. Félelmetes vagy, amikor felkeltik haragodat.

– Bármelyik anya így viselkedne, hogy megvédje gyermekeit – legyintett Cersei. – Tényleg, mikor szándékozol elhozni az udvarba a fiadat? Russell, ugye így hívják? Együtt gyakorolhatna Tommennel.

– Tudom, mennyire örülne neki... de mostanában oly bizonytalan a helyzet, hogy inkább várnék, míg elmúl a vész.

– Nemsokára – ígerte Cersei. – Üzenj Hosszúasztalba, Russell csomagolja be a legszebb zekéjét és fakardját. Egy hozzá illő, új barát kell most Tommennek, hogy elfeledje gyászát, miután Margaery csinos kis fejcskéje legurult a nyakáról.

Az Áldott Baelor szobra előtt léptek ki a hordszékéből. A királynő elégedetten látta, hogy a csontokat és a mocskot eltakarították. Ser Osfryd igazat beszélt, a tömeg sem olyan nagy, sem olyan fegyelmetlen nem volt, mint a verebek. Kisebb csoportokban álltak, és komor tekintettel méregették a Nagy Szentély kapuját, ahol növendék septonok sorakoztak fel bottal a kezükben. *Semmi acél*, jegyezte meg Cersei. Bölcs vagy oktalan döntés, egyelőre még maga sem tudta eldönteni.

Senki nem próbált az útjukba állni, a növendékek és a közemberek egyformán kitértek útjukból. Az ajtón belül, a Lámpások Csarnokában három lovag fogadta őket, mindegyikük a Harcos Fiainak szivárványcsíkos köpenyét viselte.

– Azért jöttem, hogy találkozzam a menyemmel – tudatta velük Cersei.

– Öszentsége már vár titeket. Ser Theodan vagyok, az Igaz, régebben Ser Theodan Wells. Szíveskedj követni, felség!

A főveréb szokás szerint térden állva fogadta. Ezúttal az Atya oltára előtt imádkozott. A királynő érkezésekor nem szakította félbe fohászát, hagyta, hogy Cersei türelmetlenül várakozzon, amíg befejezi. Csak ezután állt fel és hajolt meg.

– Felség, szomorú nap ez a mai.

– Nagyon szomorú. Megengeded, hogy szót váltsunk Margaeryvel és unokatestvéreivel? – Szerény és visszafogott hangszínt választott; ennél az embernél ez vált be leginkább.

– Ha ez a kívánságod. Kövess, gyermekem! Együtt kell imádkoznunk, neked és nekem.

A kis királynét a Nagy Szentély karcsú tornyainak egyikében tartották fogva. Cellája hat láb széles és nyolc láb hosszú volt, a berendezés pedig egy fekhelyként szolgáló szalmazsák, egy imapad, egy vizeskancsó, a *Hétágú csillag* egy példánya, valamint egy olvasógyertya kivételével teljesen hiányzott belőle. Az egyetlen ablak alig volt szélesebb egy lőrésnél.

Cersei mezítláb és reszketve, a novíciák durva szövésű ruhájában talált rá Margaeryre. Haja összekuszálódott, lábát koszréteg fedte.

– Elvették tőlem a *ruháimat!* – panaszkodott a kis királyné, miután egyedül maradtak. – Egy elefántcsontszínű ruha volt rajtam, a mellrészén édesvízi gyöngyökkel, de a septák *hozzám nyúltak*, és meztelenre vetkőztettek. Az unokatestvéreimet is. Megga nekilökte a gyertyáknak az egyik septát, és tüzet fogott a köpenye. A legjobban Alla miatt aggódom. Végig falféhr volt, annyira megrémült, hogy még sírni sem tudott.

– Szegény gyermek. – A szobában nem volt szék, így Cersei a kis királynő fekhelye mellé állt. – Taena úrnő elment beszélni velük, nehogy azt higgyék, megfélemedtünk róluk.

– Még azt sem engedte, hogy lássam őket! – dühöngött Margaery a főseptonra célozva. – Egymástól elkülönítve tart minket. Amíg meg nem jöttél, nem voltak más látogatóim, csak a septák. Minden órában idejön egy megkérdezni, hogy be akarom-e ismerni paráználkodásomat. Még aludni sem hagynak. Felébresztenek, hogy a vallomásomat követeljék. Múlt éjjel bevallottam Unella septának, hogy legszívesebben kikaparnám a szemét.

Nagy kár, hogy nem tetted meg, gondolta Cersei. *Egy szegény, öreg septa megvakítása bi-*

zonyára igazolná a főveréb előtt bűnösségedet.

– Unokatestvéreidet is hasonló módon faggatják.

– Akkor legyenek átkozottak! – fakadt ki Margaery. – A hét pokol átkozza meg őket! Allisa csak egy kedves, félnék kislány, hogy tehetik ezt vele? És Megga... tudom, olyan hangosan nevet, mint egy kikötői kurva, de belül ő is csak egy kislány. Mindannyiukat szeretem, s ők is engem. Ha ez a veréb azt gondolja, hazudni fognak rólam...

– Attól tartok, őket is vádolják. Mindhármukat.

– *Az unokatestvéreimet?* – Margaery elsápadt. – Alla és Megga szinte még gyerekek! Fel-ség, ez... ez visszataszító! Kiviszel innen minket?

– Bárcsak megtehetném! – Cersei hangja tele volt sajnálkozással. – Őszentsége új lovagjai vigyáznak rátok. A kiszabadításotokhoz be kellene küldenem az aranyköpenyeseket, és gyilkolással gyaláznám meg e szent helyet. – Megfogta Margaery kezét. – Azonban ne hidd, hogy tétlenkedem. Összegyűjtöttem mindenkit, akit Ser Osney a szeretődként nevezett meg. Biztos vagyok benne, hogy szívesen tanúsítják őszentsége előtt ártatlanságotat, és esküt tesznek melletted a tárgyaláson.

– Tárgyalás? – A lány hangjában most már valódi félelem érződött. – Mindenképpen szükség van erre?

– Mi más módon bizonyítanád ártatlanságotat? – Cersei bátorítóan szorította meg a kis királyné kezét. – Ne aggódj, a tárgyalás módját te határozhatod meg. Te vagy a királynő. A Királyi Testőrség tagjai felesküdték a védelmedre.

Margaery azonnal megértette.

– Döntés párviadallal? Loras azonban sebesült, máskülönben...

– Van hat testvére.

Margaery ránézett, aztán elhúzta a kezét.

– Ez valami tréfa? Boros nyúlszívű, Meryn öreg és lassú, a bátyád keze csonka, ketten Dorne-ban vannak, Osmund pedig egy átkozott *Feketeüst!* Lorasnak két testvére van, nem hat. Ha párbajban dől el az igazság, Garlant akarom bajnokomnak.

– Ser Garlan nem a Királyi Testőrség tagja. Amikor a királyné becsülete a tét, a törvény és a szokás megköveteli, hogy bajnoka a király felesküdtött hetéből kerüljön ki. Attól tartok, a fősepton ragaszkodni fog hozzá. – *Erről majd én gondoskodom.*

Margaery nem válaszolt rögtön, gyanakodva húzta össze barna szemét.

– Blount vagy Trant – mondta végül. – Tehát közülük kellene választanom. Tetszene neked, igaz? Osney Feketeüst bármelyiket darabokra szabdalná.

A hét pokolra! Cersei sértettséget tettetett.

– Félreértesz, lányom. Én mindössze azt akarom...

– A fiadat akarod, kizárólag magadnak. Sosem lesz olyan felesége, akit ne gyűlölnél. És én *nem* a te lányod vagyok, hála az isteneknek. Most távozz!

– Ostobán viselkedsz. Azért jöttem, hogy segítek.

– Hogy a sírba segíts. Megkértelek, hogy távozz. Ne kényszeríts, hogy hívjam a börtönőreimet és velük cipeltesselek ki, te hitvány, cselszövő, gonosz ribanc!

Cersei összefogta szoknyáját és maradék méltóságát.

– Ijesztő lehet számodra ez a helyzet, ezért megbocsátom szavaidat. – Akárcsak az udvarban, itt sem tudhatta, ki figyeli őket. – A helyedben én is félnék. Pycelle nagymester bevallotta, hogy holdteát ad neked, a Kék Bárdod pedig... ha én volnék a helyedben, hölgyem, imádkoznék a Vénasszonyhoz bölcsességért és az Anyához irgalomért. Attól tartok, hamarosan mindkettőre nagy szükséged lesz.

Négy aszott septa kísérte le a királynőt a torony lépcsőin; egyik vénasszony betegesebbnek tűnt, mint a másik. Amikor elérték a földszintet, folytatták útjukat lefelé, Visenya Hegyének szívébe. A lépcsők jóval a föld alatt értek véget, ahol a lobogó fáklyák sora egy hosszú folyosót világított meg.

A fősepton egy kis, hétoldalú fogadóhelyiségben várt rá. Egyszerű, minden sallangtól men-

tes szoba volt csupasz kőfalakkal, egy elnagyoltan megmunkált asztallal, három székkal és egy imapaddal. A falakba a Hét arcait vésték. Cersei nyersnek és csúfnak találta a képeket, de kétségtelenül erőt érzett bennük, különösen a szemek körül; az ónixból, malachitból és sárga holdkőből készített gömbök valahogy élővé tették az arcokat.

– Beszélte a királynéval – állapította meg a fősepton.

Ellenállt a kísértésnek, hogy visszavágjon: *Én vagyok a királynő!*

– Igen.

– Minden ember követ el bűnt, még a királyok és királynők is. Magam is vétkeztem, s megbocsátást nyertem. Beismerés nélkül azonban nincs bocsánat. A királyné nem fog vallani.

– Talán mert ártatlan.

– Nem az. Szent septáink megvizsgálták, és tanúsíthatják, hogy szűzhártyája már nem ép. Holdteát ivott, hogy megölje méhében paráznaságának gyümölcsét. Egy felkent lovag a kardjára esküdött, hogy bűnös kapcsolatban állt vele, és három unokatestvére közül kettővel. Azt állítja, mások is háltak vele, és megnevezett több embert is, nemes és egyszerűbb férfiúkat.

– Aranyköpenyeseim mindőjüket börtönbe zárták – biztosította Cersei. – Egyelőre csak egyiküket hallgattuk ki, egy Kék Bárd nevű dalnokot. Nyugtalanító dolgokat mondott, ám még így is imádkozom, hogy amikor tárgyalásra kerül a sor, menyem ártatlansága bizonyosságot nyerjen. – Rövid tétovázás után folytatta. – Tommen nagyon szereti ezt a kis királynét, őszintesége, ezért félek, nehéz lenne neki és nagyurainak igazságosan ítélni. Lehetséges volna, hogy a Hit folytassa le a tárgyalást?

A fősepton összetette csontos kezeit.

– Magam is erre gondoltam, felség. Kegyetlen Maegor egykor megfosztotta a Hitet kardjaitól, Megbékítő Jaehaerys pedig az igazságszolgáltatás jogától. Ám ki lenne alkalmasabb ítélni a királyné felett, mint a Mennyei Hét és felesküdt földi szolgálói? Ebben az ügyben egy hét bíróból álló, szent tanács fog eljárni. Hárman a te asszonyi nemedből választatnak ki. Egy szűz, egy anya és egy vénasszony. Ki ítélné meg jobban egy asszony fertőjét?

– Igen, ez lesz a legjobb. Ám ne feledkezzünk meg róla, Margaerynek joga van követelni, hogy párharccal bizonyítsák bűnösségét vagy ártatlanságát. Ha ez történik, a bajnoknak Tommen hét testőre közül kell kikerülnie.

– A Királyi Testőrség lovagjai Hódító Aegon ideje óta szolgálnak királyok és királynők törvényes bajnokaiként. A korona és a Hit véleménye ebben tökéletesen megegyezik.

Cersei eltakarta az arcát kezével, mintha gyászában tenné. Amikor újra felemelte a fejét, könny csillogott a szemében.

– Szomorú napokat élünk – mondta –, ám örvendek, hogy ily sok mindenben egyetértés van közöttünk. Ha Tommen itt volna, tudom, hogy köszönetet mondana neked. Te és én együtt kideríthetjük az igazságot.

– Ki fogjuk.

– Vissza kell térnem a kastélyba. Ha megengeded, magammal vinném Ser Osney Feketeüstöt. A kistanács ki akarja kérdezni, hogy közvetlenül tőle hallja a vádakot.

– Nem – mondta határozottan a fősepton.

Mindössze egy szó volt, egyetlen kicsi szó, de Cerseinek mintha jeges vizet loccsantottak volna az arcába. Meglepetten pislantott, és határozottsága megingott, ha csak egy pillanatra is.

– Ígérem, vigyázunk Ser Osneyre.

– Itt biztonságban van. Gyere velem, megmutatom.

Cersei érezte magán a Hét tekintetét, a jade-, malachit- és ónixszemek pillantását, és hirtelen a félelem jéghideg borzongása futott végig a testén. *Én vagyok a királynő*, próbálta megnyugtatni magát. *Tywin nagyúr lánya*. Vonakodva követte a férfit.

Nem kellett messzire menni. A sötét helyiséget nehéz vasajtó zárta el. A fősepton előhúzott egy kulcsot a zsebéből, és leakasztott egy égő fáklyát a falról.

– Csak utánad, felség.

Odabent Osney Feketeüst meztelenül lógott a mennyezetről, finoman himbálózva egy ne-

héz vasláncon. Megkorbácsolták. Hátáról és válláról szinte az összes bőr lefoszlott, de fenekét és lábát is vörös csikok tarkították.

A királynő alig tudott ránézni. Szembefordult a főseptonnal.

– Mit *műveltél*?

– A teljes igazságra vágytunk.

– Elmondta nektek az igazságot! Szabad akaratából jött el hozzád, hogy megvallja bűneit!

– Igen, megtette. Már sok embert hallottam gyónni, felség, de még eggyel sem találkoztam, amelyik ilyen lelkesen akart volna bűnösnek mutatkozni.

– *Megkorbácsoltattad!*

– Nincs penitencia fájdalom nélkül. Mint Ser Osneynek is elmondtam, egyetlen férfinak sem szabadna megtagadnia magától a korbácsot. Ritkán érzem magam oly közel istenhez, mint amikor saját alávalóságomért korbácsolom magam, bár az én legsötétebb bűneim meg sem közelítik az övét.

– D-de... – hebegte a királynő –, te az Anya könyörületességéért imádkozol...

– Ser Osney a másvilágon majd megízleli ezt az édes nedút. *A Hétágú csillagban* le van írva, hogy minden bűn megbocsátható, de a vétkeket ettől még büntetni kell. Osney Feketeüst árulásban és gyilkosságban találtatott vétkesnek, az árulás büntetése pedig halál.

Ő csak egy pap, ezt nem teheti meg!

– Nem a Hit dolga, hogy halálra ítéljen egy embert, bármi legyen is a bűne.

– Bármi legyen is a bűne – ismételte meg a fősepton lassan, gondosan mérlegelve a szavakat. – Nagyon különös, felség, hogy minél gondosabban adagoltuk a korbácsolást, annál jobban változtak Ser Osney bűnei. Kezdjük azt hinni, hogy soha egy ujjal sem érintette meg Margaery Tyrellt. Nem így van, Ser Osney?

Osney Feketeüst kinyitotta a szemét. Amikor meglátta maga előtt a királynőt, végigfuttatta nyelvét kicserepesedett ajkán.

– A Fal. A Falat ígérted nekem.

– Megzavarodott – jelentette ki Cersei. – Az örületbe hajszoltátok.

– Ser Osney – szólalt meg a fősepton erős, tiszta hangon –, folytattál testi kapcsolatot a királynéval?

– Igen. – A láncok halkán megcsörrentek, ahogy Osney megvonaglott bilincseiben. – Ezzel itt. Ő az a királynő, akit megbasztam, aki megölette velem a régi fősepton. A fickónak örei sem voltak. Egyszerűen csak bementem, amikor aludt, és az arcába nyomtam egy párnát.

Cersei megpördült és futásnak eredt.

A fősepton megpróbálta elkapni, de egy vén veréb nem állhatott a Hegy nöstényoroszlánjának útjába. Félrelökte a férfit, és kirozott az ajtón, amely hangos döndüléssel csapódott a falnak. *A Feketeüstök, a Feketeüstökre van szükségem. Beküldöm Osfrydet az aranyköpenyesekkel és Osmundot a Királyi Testőrséggel. Osney tagadni fog mindent, amint kiszabadítják, én pedig megszabadulok a főseptontól ugyanúgy, ahogy az elődjétől. A négy öreg septa elállta az útját, ráncos kezükkel kapkodtak utána. Az egyiket a földre lökte, a másikat az arcába karmolt, és sikerült elérnie a lépcsőt. Félúton felfelé eszébe jutott Taena Menyweather. Zihálva torpant meg. *A Hét segítsen rajtam!* – fohászkodott. *Taena mindent tud. Ha őt is elfogják és megkorbácsolják...**

Egészen a szentélyig futott, de nem jutott tovább. Nők vártak rá, újabb septák és csendes nővérek, jóval fiatalabbak a lentiéknél.

– *Én vagyok a királynő!* – kiáltott rájuk, miközben lassan hátrált. – Ezért a fejeteket vetelem, mindőtök fejét! Engedjete! – Nem engedték, megpróbálták elfogni. Cersei az Anya oltárához rohant, de ott utolérték, és vagy tucatnyian cipelték fel a rúgkapáló királynőt a torony lépcsőin. A cellában három csendes nővér fogta le, míg egy Scolera nevű septa mezítelenre vetköztette. Még az alsóruháitól is megszabadította.

– Ezt nem tehetitek! – sikoltozta. – Lannister vagyok, ne nyúljatok hozzám, a bátyám megöli titeket, Jaime felhasít a nyakatoktól a pinátokig, *engedjete el!* Én vagyok a királynő!

– A királynő imádkozhatna. – Scolera septa csak ennyit mondott, mielőtt otthagyták őt meztelenül a hideg, komor cellában.

Ő nem a jámbor Margaery Tyrell volt, hogy engedékenyen magára öltse a kikészített ingruhát, és belenyugodjon fogságába. *Majd én megmutatom nekik, mit jelent ketrebe zárni egy oroszlánt!* – tombolt Cersei. Száz darabra szaggatta a ruhát, a vizeskorsót a falhoz csapta, majd ugyanezt tette az éjjeliedénnyel is. Nem nyitott be senki, ezért verni kezdte öklével az ajtót. Kísérete ott várt rá a téren: tíz Lannister gárdista és Ser Boros Blount. *Ha meghallják, bejönnek kiszabadítani, és láncra verve rángatjuk vissza a Vörös Toronyba azt az átkozott főseptont!*

Sikoltozott és csapkodott és üvöltött, amíg be nem rekedt, az ajtónál és az ablaknál egyaránt. Senki nem szólt vissza, senki nem jött a megmentésére. A cellában sötétedni kezdett, és egyre hidegebb lett. Cersei didergett. *Hogyan hagyhatnak itt így, tűz nélkül? Én vagyok a királynőjük!* Már kezdte bánni, hogy darabokra szaggatta a ruhát. A sarokban elhelyezett, fekhelyként szolgáló szalmazsákon volt egy kopottas, vékony, barna gyapjúból szőtt takaró. A durva anyag dörzsölte a bőrét, de be kellett érnie vele. Cersei bekuporodott alá, hogy védje magát a hidegtől, és hamarosan kimerült álomba zuhant.

Következő emléke az volt, hogy egy súlyos kéz a vállát rázva ébresztgeti. A cellában koromfekete sötétség uralkodott, és egy gyertyát szorongató, megtermett, kifejezetten csúf aszszony térdelt mellette.

– Ki vagy? – támadta le a királynő. – Azért jöttél, hogy kiszabadíts?

– Unella septa vagyok. Azért jöttem, hogy megvalld nekem minden gyilkosságodat és erkölcsstelenségedet.

Cersei ellökte a kezét.

– Ezért a fejeddel fizetsz! Ne merj megérinteni, tűnj innen!

A nő felállt.

– Egy óra múlva visszajövök, felség. Addigra talán készen állsz a gyónásra.

Egy óra és egy óra és egy óra. Így telt el a leghosszabb éjszaka, amit Cersei Lannister valaha is átélt, kivéve talán Joffrey menyegzőjének éjszakáját. Torka úgy kiszáradt a kiabálástól, hogy nyelni is alig tudott. A cellában jéghidegre hűlt a levegő. Az éjjeliedényt összetörte, ezért ha el akarta végezni a dolgát, lekuporodott a sarokba, és figyelte, ahogy vizelete keskeny patokban csordogál a talajon. Minden alkalommal, amikor lehunyta a szemét, Unella ébresztette a vállát rázva, és arról faggatta, meg akarja-e vallani bűneit.

A nappal sem hozott megnyugvást. Moelle septa napkeltekor hozott neki egy tályai híg, szürkés masszát. Cersei a fejéhez vágta. Amikor azonban egy korsóban friss vizet hoztak, olyan szomjasnak érezte magát, hogy innia kellett. Új ruha is érkezett, szürke, vékony és penészszagú, de arra jó volt, hogy eltakarja mezítelenségét. Aznap este, amikor Moelle septa újra megjelent, magába tömte a kenyeret és a halat, és bort kért, hogy leöblíthesse. Bor nem jött, csak Unella septa, aki óránként megkérdezte, szeretne-e vallani.

Mi történhetett? – töprengett Cersei, miközben odakint az ég keskeny szelete ismét sötétedni kezdett. *Miért nem jön senki, hogy kiszabadítson innen?* Képtelen volt elhinni, hogy a Feketeüstök magukra hagynák testvérüket. Mit tesz a tanácsa? *Gyávák és árulók gyülekezete. Ha kiszabadulok innen, sokuknak le kell üttetnem a fejét, és alkalmasabb embert állítani a helyükre.*

A nap folyamán háromszor is kiabálás hangjai szűrődtek fel a tér felől, de a tömeg Margaery nevét kántálta, nem az övét.

A második nap hajnalán Cersei éppen zabkásája maradékát kapargatta ki evőtálcája aljából, amikor a cella ajtaja váratlanul szélesre tárult, és Qyburn nagyúr lépett be rajta. A királynőnek minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne ugorjon rá és ölelje meg.

– Qyburn! – suttopta. – Ó, istenem, annyira boldog vagyok, hogy látom az arcod! Vigyél haza!

– Nem kaptam rá engedélyt. A héttagú szent esküdtszék fog ítélni feletted gyilkosság, árulás és fajtalankodás vádjával.

Cersei annyira kimerült volt, hogy először fel sem fogta a szavak jelentőségét.

– Tommen! Mondj valamit a fiamról! Ő még a király?

– Igen, felség. Egészségben és biztonságban van Maegor erődjének falain belül, a Királyi Testőrség védelme alatt. Azonban nagyon magányos. Nyugtalan. Utánad és kis királynéja után kérdezősködik. Eddig még senki nem beszélt neki a te... a te...

– ...nehézségeimről? – sugallta az asszony. – Mi van Margaeryvel?

– Az ő ügye is tárgyalásra kerül, ugyanaz a bíróság ítélkezik mindkettőtök felett. Felséged parancsának engedelmességgel elvittem a Kék Bárdot a főseptonhoz. Ő is itt van, valahol alattunk. A besúgóim szerint korbáccsal vallatják, ám eddig még azt az édes kis dalt éneklé, amit mi tanítottunk be neki.

Azt az édes kis dalt. Kezdtelt eltompulni, alváásra vágyott. *Nyúl, a valódi neve Nyúl.* Ha az istenek kegyesek, Nyúl belehal a korbácsolásba, így Margaery nem cáfolhatja vallomását.

– Hol vannak a lovagjaim? Ser Osfryd... a fősepton meg akarja ölni Osneyt, az aranyköpönyeseinek be kell...

– Osfryd Feketeüst már nem parancsol a városi őrségnek. A király eltávolította posztjáról, és helyére a Sárkánykapu kapitányát, egy bizonyos Vizes Humfreyt helyezte.

Cersei fáradt volt, semmi értelmét nem látta ennek a lépésnek.

– Miért döntött így Tommen?

– A fiú nem hibáztatható. Amikor a tanácsa odatolta elé a határozatot, ő csak aláírta és lepecsételte.

– Az az én tanácsom! Kik voltak? Kik voltak azok? Te is?

– Sajnálatos módon elbocsátottak a tanácsból, bár engedélyezték, hogy tovább dolgozhassam az eunuch besúgóival. A birodalmat jelenleg Ser Harys Swyft és Pycelle nagymester kormányozza. Hollót küldtek a Kaszter-hegyre, felajánlották nagybátyádnak, hogy térjen vissza a tanácsba, és foglalja el a régens posztját. Ha elfogadja, jó lesz igyekeznie. Mace Tyrell felhagyott Viharvég ostromával, hadseregével együtt elindult vissza a városba, és a jelentések szerint Randyll Tarly is délnek tart Szúztótól.

– Merryweather nagyúr egyetértett mindezzel?

– Merryweather lemondott a tanácsban elfoglalt pozíciójáról, és visszamenekült Hosszúasztalba feleségével együtt, aki elsőként hozott hírt nekünk az ellened felhozott... vádakról, felség.

– Hagyták elmenni Taenát. – Ez volt a legjobb hír, mióta a főveréb közölte vele, hogy „nem”. Taena a végzetét okozhatta volna. – És mi van Vizes nagyúrral? A hajói... ha partra tenné a legénységét, elegendő embere lenne, hogy...

– Amint a felséged jelenlegi problémáival kapcsolatos hírek elérték a folyót, Vizes nagyúr vitorlát bontott, kitolta az evezőit, és az egész flottájával kifutott a tengerre. Ser Harys attól félt, hogy esetleg csatlakozik Stannis nagyúrhoz. Pycelle úgy véli, a Kólépcsőhöz megy, és kalóznak áll.

– A csodás dromondjaim. – Cersei kis híján elnevette magát. – Nemes atyám egyszer azt mondta, hogy a fattyak a vérükben hordozzák az árulást. Bárcsak hallgattam volna rá! – Megborzongott. – Elvesztem, Qyburn.

– Nem. – A férfi megfogta a kezét. – Maradt még remény. Felséged párharcban is bizonyíthatja ártatlanságát. Királynőm, bajnokod készen áll. Nincs ember a Hét Királyságban, aki szembeszállhatna vele. Csak a parancsot kell kiadnod...

Ezúttal már valóban nevetett. Mulatságos volt, félelmetesen mulatságos, *hátborzongatóan* mulatságos.

– Az istenek gúnyt űznek minden reményünkből és tervünkből. Van egy bajnokom, akit élő ember nem tud legyőzni, csak hogy nem fordulhatok hozzá. Én vagyok a *királynő*, Qyburn. Az én becsületedet csak a Királyi Testőrség egyik Felesküdött Testvére védheti meg.

– Értem. – A mosoly elhalt Qyburn arcán. – Felség, zavarban vagyok. Nem tudom, milyen tanáccsal szolgálhatnék...

A királynő még kimerült, megfélemlített állapotában is tudta, hogy nem bízhatja sorsát egy

verebekből álló bíróságra. Ser Kevan közbelépésére sem számíthatott a legutóbbi találkozásuk alkalmával elhangzottak miatt. *Párharcban kell igazságot szolgáltatni, nincs más út.*

– Qyburn, az irántam érzett szeretetre kérlek, könyörgöm, küldj el egy üzenetet a kedvéért! Lehetőleg hollóval, ha meg tudod oldani. Ha nem, akkor jó lesz a lovas futár is. Üzenj Zúgóba, a testvéremnek. Tájékoztasd a történekről, és írd meg neki, hogy... hogy...

– Igen, felség?

Remegve nyalta meg ajkát.

– Jöjj azonnal. Segíts. Ments meg. Szükségem van rád, ahogy ezelőtt még soha nem volt. Szeretlek. Szeretlek. Szeretlek. *Jöjj azonnal!*

– Ahogy parancsolod. „*Szeretlek*”, háromszor?

– Háromszor. – Maga mellett kellett őt tudnia. – Jönni fog. Tudom, hogy jönni fog. Muszáj neki! Jaime az egyetlen reményem.

– Királynőm – mondta tétován Qyburn –, esetleg... elfelejtetted volna? Ser Jaime kardforgató keze hiányzik. Ha ő lesz a bajnokod, és veszít...

Akkor egyszerre hagyjuk el ezt a világot, ahogy egykor egyszerre is érkeztünk ide.

– Nem fog veszíteni. Jaime nem. Ha az én életem a tét, akkor nem.

JAIME

Zúgó új ura reszketett haragjában.

– Megtévesztettek minket! – hörögte. – Ez az ember félrevezetett minket! – Rózsaszín nyálcseppek repkedtek ajkáról, ahogy Edmure Tullyra mutogatott. – Ezért lefejeztetem! Én uralkodom Zúgóban, a király rendelete kimondja, én...

– Emmon – szakította félbe felesége –, a parancsnok tud a király rendeletéről. Ser Edmure tud a király rendeletéről. Az istállófiúk is tudnak a király rendeletéről.

– *Itt én parancsolok, és a fejét akarom!*

– Mit vétettem? – Akármilyen vékony volt is, Edmure sokkal inkább emlékeztetett nemes úrra, mint Emmon Frey. Vörös gyapjúból szőtt, tűzött tunikájának mellrészét ugró pisztráng díszítette. Fekete csizmát és kék nadrágot viselt, vörösesbarna haját gondosan megmosta és levágatta, vörös szakállát megigazította. – Mindent megtettem, amit kértetek tőlem.

– Valóban? – Jaime Lannister egy percet sem aludt, mióta Zúgó megnyitotta kapuját, és lüktető fejfájás kínozza. – Nem emlékszem, hogy arra kértelek volna, hagyd megszökni Ser Bryndent.

– A váram, s nem nagybátyám átadását kérted. Az én hibám, ha embereitek hagyták őt átsurranni a vonalaitokon?

Jaime nem volt tréfás kedvében.

– *Hol van?* – Nem is próbálta leplezni ingerültségét. Az emberei háromszor kutatták át Zúgót, ám Brynden Tullyt sehol sem találták.

– Nem mondta, hová akar menni.

– Te pedig nem kérdezted. Hogyan távozott?

– A halak tudnak úszni, még a feketék is – mosolygott Edmure.

Jaime komoly kísértést érzett, hogy szájon törölje aranykezével. Néhány fog elvesztése biztosan letörölné azt a kaján vigyort a képéről. Ahhoz képest, hogy élete hátralévő részét fogságban fogja tölteni, Edmure igencsak elégedettnek látszott.

– Van néhány cellánk a Kaszter-hegy alatt, olyan szűkek, mint egy páncélruha. Nem tudsz megfordulni bennük, leülni vagy lenyúlni a lábához, amikor a patkányok rágni kezdik az ujjaidat. Átgondolnád még egyszer azt a választ?

Edmure nagyúr mosolya elpárolgott.

– Szavadat adtad, hogy rangomhoz méltó, becsületes elbánásban részesülsz.

– Így is van – bólintott Jaime. – Náladnál nemesebb lovagok is haltak meg nyöszörögve azokban a cellákban, valamint magas rangú urak. Ha jól emlékszem a történelmünkre, még egy vagy két király is volt köztük. Ha gondolod, a feleséged is ott lehet a szomszédos fülkében. Nem szeretnék szétválasztani titeket.

– Valóban úszott – mondta Edmure vonakodva. Ugyanolyan kék szeme volt, mint Catelyn testvérének, és Jaime ugyanazt a megvetést is látta benne, mint egykor az asszonyéban. – Felhúztuk a Vízikapu rostélyát, nem teljesen, csupán háromlábnyira. Annyira, hogy a víz alatt rés keletkezzen, de kívülről úgy tűnjön, mintha le lenne eresztve. A nagybátyám kitűnő úszó. Sötétedés után átúszott a rács alatt.

És ugyanígy átjutott a folyózáruk alatt is, nem kétséges. Holdtalan éj, unatkozó örök, egy fekete hal a fekete vízben, amint hangtalanul siklik az árral. Ha Ruttiget, Yaw vagy valamelyik másik embere hallott is csobbanást, bizonyára pisztrágnak vagy teknősnek tulajdonította. Edmure majdnem egész nap váratta őket, mire megadása jeléül bevonta a Starkok rémfarkasos

lobogóját. A vár átadásával járó zűrzavarnak köszönhetően Jaime-t csak másnap reggel tájékoztatták róla, hogy a Fekete Hal nincs a foglyok között.

Az ablakhoz lépett, és kinézett a folyóra. Ragyogóan tiszta őszi nap volt, a nap sugarai visszaturkóztak a víz felszínéről. *A Fekete Hal mostanra több tucat mérföldre jár folyásirányban.*

– Meg kell találnod! – jelentette ki Emmon Frey.

– Meg fogjuk találni. – Jaime nem érezte azt a határozottságot, amivel kimondta a szavakat. – Jelen pillanatban is kopók és vadászok keresik a nyomát. – Ser Addam Marbrand vezette a kutatást a folyó déli partján, Záporerdei Ser Dermot pedig az északon. Gondolkodott rajta, hogy bevonja a folyami urakat is, de Vance és Piper, valamint a követők inkább segítenék a Fekete Hal szökését, minthogy kelepcebe csalják őt. Mindent összevetve nem igazán reménykedett a sikerben. – Lehet, hogy egy időre kicsúszott a kezünk közül, de valamikor elő kell bukkannia.

– Mi van, ha megpróbálja visszafoglalni a váramat?

– Rendelkezésedre áll egy kétszáz fős helyőrség. – Helyőrségnek ez valójában túlságosan nagy volt, de Emmon nagyúr nyugtalan természetét valamelyest kielégítette. Legalább az élelmezéssel nem lesz problémája; a Fekete Hal ígéretéhez híven bőséges készleteket hagyott Zúgóban. – Azok után, hogy ekkora kockázatot vállalt a meneküléssel, kétkem, hogy megpróbálna visszalopakodni. – *Hacsak nem egy csapatnyi törvénytörő élén.* Egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy a Fekete Hal folytatni kívánja a harcot.

– Ez a te várad – mondta Genna asszonyság a férjének. – A te dolgod megvédeni. Ha nem vagy rá képes, dobd a tűzre, és fuss vissza a Hegyre.

Emmon nagyúr megdörgölte a száját. Amikor elvette a kezét, ujjai vörösek és nedvesek voltak a savanyúlévéltől.

– Ez biztos. Zúgó az enyém, és ember többé el nem veszi tőlem. – Egy utolsó gyanakvó pillantást vetett Edmure Tullyra, mielőtt Genna úrnő kivonszolta az emeleti szobából.

– Van még valami, amit el akarsz nekem mondani? – kérdezte Jaime, miután kettesben maradtak.

– Ez az apám lakószobája volt – mondta Tully. – Innen uralta a folyóvidéket, bölcsen és igazságosan. Szeretett az ablak mellett üldögelni. Ott sok volt a fény, és amikor felnézett a munkájából, látta a folyót. Ha elfáradt a szeme, Cat olvasott fel neki. Kisujj és én egyszer építettünk egy kastélyt fahasábokból, itt, az ajtó mellett. El sem tudod képzelni, milyen hányingert okoz, hogy ebben a szobában látlak téged, Királyölő. Sosem fogod megtudni, mennyire megvetlek.

Ebben tévedett.

– Nálad jobb emberek is megvetettek már, Edmure. – Jaime hívta az őrséget. – Vigyétek vissza nemes urunkat a tornyába, és gondoskodjatok róla, hogy kapjon valamit enni.

Zúgó ura csendben távozott. Reggel elindul nyugat felé. Ser Forley Prester vezeti a kíséretét; száz embert, köztük húsz lovagot. *Jobb, ha megduplázom. Beric talán megpróbálja kiszabadítani Edmure-t, mielőtt eléri az Aranyfogat.* Jaime nem akarta, hogy harmadszor is el kelljen kapnia Tullyt.

Visszatért Hoster Tully székéhez, kiterítette a Három folyó térképét, és aranykezével lesimította a papírt. *Hová mennék a Fekete Hal helyében?*

– Parancsnok? – Egy ór állt az ajtóban. – Westerling úrnő és leánya várnak odakint, ahogy parancsoltad.

Jaime félresöpörte a térképet.

– Vezesd be őket! – Legalább a lány nem tűnt el. Jeyne Westerling Robb Stark királynője volt, az a lány, akiért nagy árat kellett fizetnie. Egy farkassal a hasában még a Fekete Halnál is nagyobb veszélyt jelenthetett.

Nem tűnt veszélyesnek. Jeyne nyúlánk lány volt, nem több tizenöt-tizenhat évesnél, sokkal inkább félszeg, mint kecses. Keskeny csipője volt, almányi keblei, gesztenyebarna haja és bar-

na galambszeme. *Gyermekhez képest csinoska*, értékelte Jaime, *de nem elég szép egy királyság elvesztéséhez*. Arca felpuffadt a sírástól, és homlokán, félig a barna fürtök takarásában hosszú heg látszott.

– Mi történt ott veled? – érdeklődött Jaime.

A lány elfordította a fejét.

– Semmi – felelte az anyja, egy zöld bársonyruhát viselő, szigorú arcú asszony. Hosszú, vékony nyakán arany tengeri kagylókból álló lánc függött. – Nem akart megszabadulni a koronától, amit a lázadók adtak neki, és amikor megpróbáltam leszedni a fejről, az akaratos gyermek ellenem fordult.

– Az enyém volt! – szipogta Jeyne. – Nem volt jogod hozzá! Robb készítette nekem. *Szerettem őt!*

Anyja le akart keverni neki egy pofont, Jaime azonban középük lépett.

– Elég ebből! – figyelmeztette halkan Sybell úrnőt. – Üljetek le, mindketten. – A lány belekucorodott a székébe, akár egy riadt állat, anyja viszont merev tartással, felemelt fővel foglalt helyet. – Kértek bort? – kérdezte őket.

A lány nem válaszolt.

– Nem, köszönöm – felelte az anyja.

– Ahogy gondoljátok. – Jaime a lányhoz fordult. – Fogadd részvétem veszteséged miatt. A fiúból nem hiányzott a bátorság, ezt el kell ismernem. Fel kell tennem neked egy kérdést. A gyermekét hordozod, hölgyem?

Jeyne felpattant a székéről, és bizonyára kirohant volna az ajtón, ha az ott álló őr nem kapja el a karját.

– Nem – mondta Sybell úrnő, miközben lánya a szabadulásért küzdött. – Erről gondoskodtam, ahogy nemes atyádtól utasítást kaptam rá.

Jaime bólintott. Tywin Lannister nem az az ember volt, akinek a figyelmét elkerülik az ilyen részletek.

– Engedd el a lányt – utasította az őrt –, egyelőre végeztem vele. – Miközben Jeyne zokogva rohant le a lépcsőn, végigmérte az anyát. – A Westerling-ház bocsánatot nyert, Rolph testvéredet pedig Castamere urává neveztük ki. Mi mást kívánsz még tőlünk?

– Nemes atyád megfelelő házasságot ígért Jeyne-nek és húgának. Megegyezett, hogy nagyurak vagy örökösök lesznek, nem fiatalabb utódok, s nem is a család lovagjai.

Nagyurak vagy örökösök. No persze. A Westerling ősi, büszke ház volt, Sybell úrnő azonban Spicerként született, felkapaszkodott kereskedők vérvonalából. Emlékei szerint nagyanyja valami félbolond javasasszony volt keletről. Ráadásul a Westerlingek minden hatalmukat elvesztették. Sybell Spicer lányai normális esetben legfeljebb fiatalabb utódokban reménykedhettek volna, ám egy Lannister-arannyal bőségesen megtöltött edény még egy halott lázadó özvegyét is vonzóná tehetette bizonyos nagyurak számára.

– Megkapod a házasságaidat – mondta Jaime –, de Jeyne-nek két teljes évet várnia kell, mielőtt ismét férjhez megy. – Ha a lány túlságosan hamar kapna új férjet, és gyermeket szülne neki, elkerülhetetlenül szárnyra kelne a szóbeszéd, miszerint az Ifjú Farkas az apa.

– Két fiam is van – emlékeztette Westerling úrnő. – Rollam mellettem maradt, Raynald azonban lovagként kísérte el a lázadókat az Ikrekhez. Ha tudtam volna, mi fog ott történni, sosem engedem el. – Neheztelés érződött a hangjában. – Raynald semmit nem tudott a... nemes atyáddal kötött megállapodásról. Lehet, hogy fogságban sínylődik az Ikreknél.

Vagy halott. Walder Frey ugyancsak nem tudott a megállapodásról.

– Majd érdeklődöm. Ha Ser Raynald fogoly, kifizetjük helyetted a váltságdíjat.

– Atyád említette, hogy neki is néz méltó párt. Egy menyasszonyt a Kaszter-hegyről. Azt mondta, ha minden reményeinknek megfelelően alakul, Raynald sorsáról is gondoskodik.

Tywin nagyúr még a sírból is táncoltat minket.

– Joyra gondolt, szegény Gerion nagybátyám természetes lányára. Ha ez a kívánságod, megszervezhetjük az eljegyzést, de az esküvővel várnia kell. Joy mindössze kilenc vagy tízéves

volt, amikor utoljára láttam.

– A természetes lánya? – Sybell úrnő mintha citromba harapott volna. – Egy *fattyúval* akarsz összeadni egy Westerlinget?

– Nem jobban, mint hozzáadni Joyt valami köpönyegforgató, ármánykodó néember fiához. Az a lány sokkal jobbat érdemelne. – Jaime legszívesebben saját kagylónyákláncával fojtotta volna meg az asszonyt. Joy elbűvölő gyermek volt, bár egy kissé magányos; az apja volt Jaime kedvenc nagybátyja. – A lányod tízszer annyit ér, mint te magad, hölgyem. Holnap reggel Edmure-ral és Ser Forley-val együtt távozol. Addig azonban jobb, ha nem kerülsz a szemem elé. – Szólította az öröket, Sybell úrnő pedig haragosan összeszorított szájjal távozott. Jaime eltöprengett rajta, vajon Gawen nagyúr mennyit tudott felesége mesterkedéseiről. *Mennyit tudunk általában mi, férfiak?*

Amikor Edmure és a Westerlingek távoztak, négyszáz ember lovagolt velük; Jaime az utolsó pillanatban újra megduplázta a kíséretet. Néhány mérföldig velük tartott, hogy beszéljen Ser Forley Presterral. Bár felsőköpenyén bikafejet, sisakján pedig szarvakat viselt, Ser Forley a legcsekélyebb mértékben sem hasonlított címerállatára. Alacsony, inas, hajthatatlan férfiú volt keskeny orral, kopasz fejtetővel és bozontos, barna szakállal. Sokkal inkább hajazott kocsmárosra, mint lovagra.

– Nem tudjuk, hol van a Fekete Hal – emlékeztette Jaime –, de ha alkalma nyílik kiszabadítani Edmure-t, megteszi.

– Ez nem történhet meg, nagyuram. – A legtöbb kocsmároshoz hasonlóan Ser Forley sem volt ostoba. – Felderítőket és járőröket küldök ki minden irányba, éjszakára pedig megerősítjük a táborunkat. Kiválasztottam tíz embert, akik éjjel-nappal Tully mellett lesznek, ők a legjobb hosszúíjászaim. Ha csak egy lépésnyire is eltávolodik az úttól, úgy teletűzdelik nyílveszszőkkel, hogy a saját anyja sem ismerne rá.

– Helyes. – Jaime szerette volna, ha Tully épségben éri el Kaszter-hegyet, de inkább haljon meg, semmint hogy elmeneküljön. – Tarts néhány íjászt Westerling nagyúr lánya mellett is.

Ser Forley jól láthatóan meglepődött.

– Gawen lánya mellett? Ő csak...

– ...az Ifjú Farkas özvegye – fejezte be a mondatot Jaime –, és ha megszökik, kétszer olyan veszedelmes lehet, mint Edmure.

– Ahogy parancsolod, nagyuram. Rajta tartjuk a szemünket.

Jaime-nek el kellett lovagolnia a Westerlingek mellett, miközben visszaügetett Zúgó felé. Gawen nagyúr komoran biccentett, Sybell úrnő azonban jégszilánkokra emlékeztető szemével átnézett rajta. Jeyne pillantásra sem méltatta. Az özvegy lesütött tekintettel lovagolt, egy csuklyás köpenybe burkolózva. A palást alól kivillant előkelő, ám szakadt ruhája. *Ő maga szaggatta meg, gyásza jeléül, jött rá Jaime. Az anyja biztosan nem nézte jó szemmel.* Eltöprengett, hogy vajon Cersei is megszagatná-e a ruháját, ha hírt kapna ikertestvére haláláról.

Nem lovagolt vissza egyenesen a várkastélyba, inkább még egyszer átkelt a Sziklazúción, hogy beszéljen Edwyn Freyjel a nagyapja fogságában lévő túsok átadásáról. A Frey-sereg már a Zúgó megadása utáni órában elkezdett szétszéledni, Walder nagyúr zászlóhordozói és szabadlovasai felkészültek a hazaútra. A hátramaradt Freyek is tábort bontottak, ám Edwynt még sikerült megtalálnia fattyú nagybátyja sátrában.

A két férfi egy térkép fölé görnyedve hevesen vitatkozott egymással, de azonnal abbahagyták, amint Jaime belépett.

– Parancsnok – köszöntötte Folyami hideg udvariassággal, Edwyn azonban kifakadt: – Atyám vére a te kezedhez tapad, ser!

Jaime némiképp meglepődött.

– Hogy érted ezt?

– Te küldted őt haza, nem?

Valakinek meg kellett tennie.

– Csak nem történt valami baja Ser Rymannek?

– Felakasztották, a kíséretével együtt – mondta Folyami Walder. – A törvényenkívüliek néhány mérföldnyire Jóvásártól délre rajtuk ütöttek.

– Dondarrion?

– Ő vagy Thoros, vagy az a Kőszív nevű nő.

Jaime elkomorodott. Ryman Frey ostoba volt, gyáva és részeges, és valószínűleg senki nem fogja hiányolni, legkevésbé Frey rokonai. Ha Edwyn száraz szeme bizonyítéknak tekinthető, akkor saját fia sem gyászolja soká. *Mégis... ezek a törvényenkívüliek sokkal merészebbé váltak, ha fel merték lógatni Walder nagyúr örökösét alig egy napi lovaglásra az Ikrektől.*

– Hány embert vitt magával Ser Ryman? – kérdezte.

– Három lovagot és egy tucat katonát – felelte Folyami. – Mintha tudtak volna róla, hogy vissza fog térni az Ikrekhez, ráadásul csekély kísérettel.

Edwyn ajka megrándult.

– Fogadni mernék, hogy a testvérem keze van a dologban. Engedte megszökni a törvényenkívülieket, miután meggyilkolták Merrettet és Petyrt, és most tessék. Atyánk halálával én maradtam az utolsó akadály Fekete Walder és az Ikrek között.

– Erre nincs bizonyítékod – figyelmeztette Folyami Walder.

– Nincs is rá szükségem, ismerem őt jól.

– A testvéred Tengersizemben van – emlékeztette Folyami. – Honnan tudhatott volna róla, hogy Ser Ryman az Ikrek felé tart?

– Valaki elmondta neki – felelte Edwyn keserűen. – Elhíhated, a tábor tele van a kémeivel.

Tengerszem pedig a tieiddel. Jaime tudott az Edwyn és Fekete Walder közötti ellenségeskedésről, de köpött rá, melyik lesz dédapjukat követően az Átkelő ura.

– Ha megbocsátotok, amiért bátorodom megzavarni gyászotokat – mondta szárazon –, más ügyekről is beszélnünk kell. Ha visszatértek az Ikrekhez, kérlek, adjátok át Walder nagyúrnak az üzenetet, hogy Tommen király igényt tart a Vörös Nász alkalmával ejtett foglyok mindegyikére.

Ser Walder összevonta a szemöldökét.

– Azok a foglyok értékesek, ser.

– Ófelsége nem kéri őket, ha nem így volna.

Frey és Folyami összenéztek.

– Nemes atyánk kárpótlást fog igényelni a foglyokért – mondta Edwyn.

Meg is kapja, amint új kezét növesztek, gondolta Jaime.

– Mindannyian tele vagyunk elvárásokkal – mondta nyájasan. – Mondd csak, Ser Raynald Westerling is a foglyok között van?

– A kagylók lovagja? – horkantotta Edwyn. – Őt a Zöld ág fenekén találod, éppen a halakat eteti.

– Az udvarban volt, amikor az embereink leölték a rémfarkast – mondta Folyami Walder. – Whalen elkérte a kardját, ő pedig engedelmesen át is adta, de amikor a számszeríjszaink elkezdtek megtűzdelni a farkast, megszerezte Whalen fejszóját, és kiszabadította a szörnyeteget a hálóból, amit rádobtunk. Whalen azt mondta, kapott egy vesszőt a vállába és egy másikat a gyomrába, de még így is elérte a mellvédet, és a folyóba vetette magát.

– Vérfnyomot húzott maga után a lépcsőn – tette hozzá Edwyn.

– Megtaláltátok a holttestet? – kérdezte Jaime.

– Ezer holttestet találtunk. Miután eltöltöttek néhány napot a folyóban, mind ugyanúgy festett.

– Ugyanezt hallottam az akasztott emberekről is – jegyezte meg Jaime, mielőtt távozott.

Másnap reggelre nem sok maradt a Frey-táborból, csak legyek, lócitrom és Ser Ryman elhagyatott bitófája a Sziklazúzó partján. Unokatestvére tudni akarta, mit kezdjen vele, valamint a felépített ostromszerkezetekkel – faltörő kosokkal, tornyokkal, katapultokkal. Daven azt javasolta, vontassák el őket Hollófához, mert ott még hasznukat vehetik, Jaime azonban utasította, hogy égessék el mind, kezdve az akasztóféval.

– Tytos nagyúrral magam bánok el. Nem lesz szükségem ostromtornyokra.

Daven elvigyorodott bozontos szakálla mögött.

– Párharc, öcsém? Nem tűnik tisztességes megoldásnak, Tytos már megfáradt vénember.

Egy megfáradt vénember két kézzel.

Aznap éjjel ő és Ser Ilyn három órán keresztül harcoltak. Ha élesben küzdöttek volna, Payne csak kétszer öli meg. Legtöbbször összejött a fél tucat, sőt bizonyos éjszakákon még ennél is rosszabb volt a helyzet.

– Ha így folytatom még egy évig, olyan jó leszek, mint Peck – jelentette ki Jaime, Ser Ilyn pedig kattogó hanggal felelt, ami arról árulkodott, hogy kitűnően szórakozik. – Menjünk, kóstoljuk meg újra Hoster Tully jófajta vörösét.

A borivás éjszakai rituáléjuk részévé vált. Ser Ilyn tökéletes ivócimborának bizonyult. Sosem vágott közbe, sosem vitatkozott, sosem panaszkodott, nem kért szívességet és nem mesélt hosszú, tökéletesen érdektelen történeteket. Csak ivott és figyelt.

– Az összes barátomnak ki kellett volna vágatnom a nyelvét – állapította meg Jaime, miközben megtöltötte a kupákat –, akárcsak a rokonaimnak. Oly édes volna egy néma Cersei. Bár csókolózásnál lehet hogy hiányolnám. – Ivott. A bor mélyvörös volt, édes és nehéz. Átmelegítette a testét, miközben lecsúszott. – Nem emlékszem, mikor csókolóztunk először. Először csak ártatlan dolog volt. Aztán később már nem. – Végzett a borral, és félretette a kupáját. – Tyrion egyszer azt mondta nekem, hogy a legtöbb kurva nem csókol. Basznak, míg bele nem vakulsz, állította, de soha nem érzed az ajkukat a tiéden. Szerinted a nővérem megcsókolja Feketeüstöt?

Ser Ilyn nem felelt.

– Nem hiszem, hogy illő volna lemészárolni saját Felesküdött Testvéreimet. Talán ki kéne herélnem, aztán elküldeni a Falra. Ezt tették Kéjsóvár Lucamore-ral is. Ser Osmund nem biztos hogy jó néven venné a kiherélést, ráadásul a testvéreivel is számolnom kell. A testvérek veszélyesek lehetnek. Miután Méltatlan Aerys halála ítélte Ser Terrence Toyne-t, amiért az ágyasával hált, Toyne testvérei mindent megtettek, hogy végezzenek vele. A Sárkánylovagnak köszönhetően hiába próbálkoztak, de az elszántság nem hiányzott belőlük. Le van írva a Fehér Könyvben. Minden le van írva, kivéve az, hogy mihez kezdjek Cerseijel.

Ser Ilyn elhúzta az ujját a torka előtt.

– Nem, Tommen már elvesztett egy testvért, és a férfit, akit apjának hitt. Ha megölném az anyját, gyűlölné érte... és az az édes kis felesége Égikert előnyére használná fel ezt a gyűlöletet.

Ser Ilyn olyan mosolyt villantott fel, ami egyáltalán nem tetszett Jaime-nek. *Visszataszító mosoly. Visszataszító lélek.*

– Túl sokat beszélsz – figyelmeztette a férfit.

Záporerdei Ser Dermot másnap üres kézzel tárt vissza a kastélyba. Amikor Jaime megkérdezte tőle, mit talált, azt felelte:

– Farkasokat. Több száz rohadt ragadozó van odakint. – Két őrszemét is elragadták, a sötétből támadva rohanták le őket. – Felfegyverzett emberek páncélban és cserzett bőrben, a bestiák mégsem rettentek meg tőlük. Jate a halála előtt még elmondta, hogy a falkát egy hatalmas nőstény szörnyeteg vezette. Szerinte rémfarkas lehetett. A fattyak a lovak közé is beszabadultak, megölték a kedvenc pejemet.

– A táborod köré rakott tüzekkel távol tarthatátok volna őket – jegyezte meg Jaime, de maga is csodálkozott. Ser Dermot rémfarkasa ugyanaz a bestia lehet, amelyik a keresztút mellett megsebesítette Joffreyt?

Farkasok ide vagy oda, Ser Dermot friss lovakat és embereket vett magához, és másnap reggel újra kilovagolt, hogy folytassa Brynden Tully keresését. Még ugyanazon a délutánon a Három Folyó urai meglátogatták Jaime-t, és engedélyt kértek tőle, hogy visszatérhessenek földjeikre. Megadta nekik. Piper nagyúr eltűnt fia, Marq után érdeklődött.

– Váltásdíjért minden foglyot szabadon bocsátanak – ígerte neki Jaime.

Amikor a folyami urak távoztak, Karyl Vance nagyúr hátramaradt, hogy beszéljen vele néhány szót.

– Jaime nagyúr, el kell menned Hollófára. Amíg Jonos ott van a kapui előtt, Tytos nem adja meg magát, de biztos vagyok benne, hogy neked hajlandó lenne térdet hajtani.

Jaime megköszönte neki a tanácsot.

Vadkan volt a következő távozó. Ígéretének megfelelően vissza akart térni Darrybe, hogy harcoljon a törvényenkívüliek ellen.

– Átlvagoltunk az egész rohadt világon, és miért? Hogy a nadrádjába pisáltasd Edmure Tullyt? Ebből nem születik dal. Nekem *harcra* van szükségem. A Vérebet akarom, Jaime. Őt, vagy a határvidéki urat.

– A Véreb feje a tiéd, ha meg tudod szerezni – bólintott Jaime –, Beric Dondarriont azonban élve kell elfogni, hogy visszavihessük Királyvárba. Ezer embernek kell látnia a halálát, különben nem marad sokáig halott. – A Vadkan erre csak bosszúsan felmordult, de végül beleegyezett. Másnap távozott fegyverhordozójával és katonáival, valamint Szakállnélküli Jon Bettley-vel, aki úgy döntött, banditákra vadászni sokkal jobb elfoglaltság, mint hazatérni hírhedten házsártos feleségéhez. Minden bizonnyal az asszony hordozta a Bettley álláról hiányzó szakállt.

Jaime-nek még a helyőrség problémáját is le kellett rendeznie. A katonák egy emberként esküdtek meg, hogy nem tudtak Ser Brynden terveiről, sem arról, hová mehetett.

– Hazudnak! – állította Emmon Frey, Jaime azonban nem osztotta véleményét.

– Ha senkit nem avatsz be a terveidbe, senki nem árulhat el – mutatott rá.

Genna úrnő javasolta, hogy néhány embert nyomatékosabb faggatásnak kellene alávetni. Jaime elutasította.

– A szavamat adtam Edmure-nak, hogy ha megadja magát, a helyőrségnek nem esik bántódása.

– Ez igen lovagias ígéret volt tőled – jegyezte meg a nagynénje –, de itt erőre van szükség, nem lovagiasságra.

Kérdezd meg Edmure-t, mennyire vagyok lovagias, gondolta Jaime. Valamiért nem gondolta, hogy a mesterek össze fogják őt keverni Aegon herceggel, a Sárkánylovaggal, amikor papírra vetik történetüket. Különös módon mégis valamiféle elégedettséget érzett. A háborút szinte megnyerték. Sárkánykő elesett, nem kételkedett benne, hogy hamarosan Viharvéget is beveszik, Stannis pedig biztonságos távolságban, a Falon időzött. Az északiak sem szeretik majd jobban, mint a viharurak. Ha Roose Bolton nem semmisíti meg, akkor a tél fogja.

Ő pedig elvégezte a munka ráeső részét itt, Zúgóban anélkül, hogy kezet kellett volna emelnie a Tullykra vagy a Starkokra. Amint megtalálja a Fekete Halat, visszatérhet Királyvárba, ahová valójában tartozik. *A királyom mellett a helyem. A fiam mellett.* Vajon Tommen tudni szeretne róla? Az igazság könnyen a fiú trónjába kerülhetne. *Egy apát vagy egy széket szeretnél jobban, kölyök?* Bárcsak tudná a választ! *Imád pecséteket nyomkodni a papírokra.* Az is lehet, hogy a fiú nem hinne neki. Cersei hazugnak bélyegezné. *Az én édes nővérkém, a nagy cselszövő.* Ki kell találnia, hogyan szabadítsa ki Tomment a markából, mielőtt újabb Joffrey válik belőle. Miközben ezt teszi, egy új kistanácsot is össze kell állítani Tommennek. *Ha Cerseit félre tudom állítani, Ser Kevan talán beleegyezik, hogy a Király Segítőjeként szolgáljon.* És ha nem... nos, a Hét Királyság nem szűkölködött rátermett emberekben. Forley Prester jó választás volna, akárcsak Roland Crakehall. Ha pedig a Tyrellek igényeit nem elégítené ki egy nyugati, akkor ott van Mathis Rowan... vagy akár Petyr Baelish. Kisujj nyájassága a ravaszságával vetekedett, ám mivel túlságosan egyszerű családból származott, és saját felesküdött kardjai sem voltak, nem jelentett fenyegetést egyik nagyúrra sem. *A tökéletes Segítő.*

A Tully helyőrség másnap reggel távozott, megfosztva minden fegyverétől és páncéljától. Minden egyes ember három napra elegendő ételmet és saját ruházatát vihette magával, miután ünnepélyes esküt tett, hogy soha nem emel kezet Emmon nagyúrra és a Lannister-házra.

– Ha szerencséd van, minden tíz emberből egy betartja az esküjét – mondta Genna úrnő.
– Helyes! Szívesebben szállok szembe kilenc emberrel, mint tízzel. Lehet, hogy pont a tizedik lenne az, aki végez velem.
– A többi kilenc ugyanolyan gyorsan megöl.
– Jobb, mint ágyban meghalni. – *Vagy az árnyékszéken.*
Ketten úgy döntöttek, nem tartanak a többiekkel. Ser Desmond Grell, Hoster nagyúr régi fegyvermestere inkább feketét öltött, akárcsak Ser Robin Ryger, Zúgó örkapitánya.
– Ez a vár volt az otthonom negyven évig – mondta Grell. – Azt mondd, szabadon távozhatok, de hová? Túl öreg és túl makacs vagyok ahhoz, hogy kóbor lovagnak álljak. A Falon azonban mindig szívesen fogadják az embert.
– Ahogy gondolod – egyezett bele Jaime, magában azonban bosszankodott az újabb kellemtelenség miatt. Engedélyezte, hogy megtarthassák fegyverüket és páncéljukat, és kijelölt egy tucatnyit Gregor Clegane emberei közül, hogy kísérik el őket Szúztóba. A parancsnokságot az emberei által csak Nyájasnak nevezett Raffordra bízta.
– Gondoskodj róla, hogy sértetlenül elérjék a várost – mondta a férfinak –, különben Ser Gregor munkája a Kecskén csupán bolondos tréfának fog tűnni ahhoz képest, amit én teszek veled.
Újabb napok teltek el. Emmon nagyúr egész Zúgót – Edmure nagyúr és saját embereit egyaránt – felsorakoztatta az udvaron, és közel három órát szónokolt nekik arról, hogy új uruként mit vár el tőlük. Időről időre meglengette a pergament, miközben az istállófiúk, szolgálólányok és kovácsok ünnepélyes csendben hallgatták szavait a szitáló esőben.
Ott volt a dalnok is, akit Jaime Ser Ryman Freytől hozott el. Egy ajtónyílásban állva bukkant rá, ahol védve volt az eső elől.
– Nemes urunknak énekmondónak kellett volna állnia – állapította meg a dalnok. – Ez a beszéd hosszabb, mint egy határvidéki ballada, és ha jól láttam, még egyszer sem vett levegőt.
Jaime elnevette magát.
– Emmon nagyúrnak nincs szüksége levegőre, amíg van mit rágnia. Írsz belőle egy dalt?
– Valami vidámat. *Beszéd a Halhoz, ez lesz a címe.*
– Csak ne játszd olyan helyen, ahol a nagynéném meghallhatja. – Jaime eddig nem szentelt túl sok figyelmet a bárdnak. Apró termetű fickó volt zöld nadrágban és világosabb árnyalatú, szintén zöld, kirojtosodott tunikában, melynek lyukait barna bőrből kivágott foltok fedték. Hosszú, hegyes orrához széles, hányaveti mosoly társult. Ritkás, barna, mosdatlan haja a vállára omlott. *Van vagy ötvenéves, egy nappal sem kevesebb,* gondolta Jaime. *Vándor hárfás, akit megviselt az élet.* – Amikor rád találtam, nem Ser Ryman embere voltál? – kérdezte.
– Csupán két hétig.
– Azt hittem, a Freyekkel együtt te is elmész.
– Az is egy Frey odafent – intett a fejével Emmon nagyúr felé a dalnok –, és ez a várkastély megfelelő, kényelmes helynek tűnik az áttelelésre. Fehérmosolyú Wat hazament Ser Forleyval, gondoltam, talán átvehetem a helyét. Watnak fülbemászó, magas hangja van, amivel egy magamfajta nem versenghet, viszont kétszer annyi trágár nótát ismerek, mint ő, már megbo csáss, uram.
– Be kellene férköznöd a nagynéném kegyeibe – javasolta Jaime. – Ha itt akarsz telelni, ügyelj rá, hogy a dalaid megfeleljenek Genna úrnőnek. Ő az, aki számít.
– Nem te?
– Az én helyem a király mellett van. Nem maradok itt sokáig.
– Sajnálattal hallom, nagyuram. Jobb dalokat is ismerek, mint a *Castamere-i esők*. Tudnék játszani neked... eh, mindenféle nótát.
– Talán majd máskor. Van neved?
– Héthúrú Tom, nagyuram szolgálatára. – Az énekes megbillentette kalpagját. – A legtöbben azonban csak Hét Tomnak hívnak.
– Énekelj jól, Hét Tom!

becsúszta Cersei ruhájának nyakába. *Egy tisztességes hógolyó meggyűréséhez két kézre van szükséged.*

Kopogtattak az ajtón.

– Nézd meg, ki az, Peck!

Zúgó régi mestere érkezett, ráncos, eres kezében üzenetet szorongatva. Vyman arca ugyan olyan sápadt volt, mint a frissen hullott hó.

– Tudom – mondta Jaime –, fehér holló érkezett a Fellegvárból. Megérkezett a tél.

– Nem, nagyuram. A madár Királyvárból jött. Vettem a bátorságot... nem tudtam... – Át-nyújtotta a levelet.

Jaime az ablak melletti széken ülve olvasta el, fürdőzött a hideg, fehér reggel fényében. Qyburn szavai tömörek voltak és lényegre törők, Cerseiéi pedig lázasak és izzóak. *Jöjj azonnal. Segíts! Ments meg. Szükségem van rád, ahogy ezelőtt még soha nem volt. Szeretlek. Szeretlek. Szeretlek. Jöjj azonnal!*

Vyman az ajtónál téblábolt, várakozott, és Jaime érezte, hogy Peck is őt figyeli.

– Nagyuram kíván válaszolni? – kérdezte a mester hosszú csendet követően.

Egy hópehely hullott a levélre. Ahogy elolvadt, az egyik tintavonal szétfolyt. Jaime összekerte a pergament, olyan szorosan, ahogy csak egyetlen kezétől telt, és átnyújtotta Pecknek.

– Nem – felelte. – Vesd a tűzre!

SAMWELL

Az utazás legkockázatosabb szakaszának az utolsó bizonyult. A Redwyne-szorosban hemzsegték a hosszúhajók, ahogy arra már Tyroshban is figyelmeztették őket. Mivel az Arbor flotájának nagyobbik része Westeros túlsó felén időzött, a vasemberek kifosztották Ryamsportot, elfoglalták Borvárost és Csillagrévet, és ezeket a kikötőket bázisként használva vadásztak az Óváros felé tartó hajókra.

Az árbockosárból három alkalommal pillantottak meg hosszúhajókat. Ebből kettő jóval hátrébb haladt, és a *Fahéjszellő* hamarosan maga mögött hagyta őket. A harmadik napnyugta felé tűnt fel, és megpróbálta elválni a Suttogó-szorosba vezető hajózóutat. Amikor meglátták a rézszínű vizet fehérre kavarázó evezőket, Kojja Mo felküldte a kosarakba a harcosokat aranszív csataíjaikkal, melyek még a dorne-i tiszafa íjaknál is messzebbre és pontosabban lőtték ki vesszeiket. Megvárta, hogy a hosszúhajó kétszáz lépés távolságra érjen, és csak akkor adott parancsot a támadásra. Sam a többiekkel együtt lőtt, és ezúttal úgy vélte, nyilvánvalóan eltalálta a másik hajót. Egyetlen sorozat elegendő volt. A hosszúhajó délnek kanyarodott, hogy könnyebb prédát találjon magának.

Mélykék alkonyat ereszkedett a tengerre, amikor behajóztak a Suttogó-szorosba. Szegfű a hajóorr mellett állt, karjában a gyermekkel, és a sziklán álló várat nézte.

– Háromtorony, a Costayne-ház székhelye – mondta neki Sam. A csillagok háttére előtt fáklyafényes ablakokkal tündöklő kastély lenyűgöző látványt nyújtott, mégis szomorúságot érzett, amikor ránézett. Utazásuk a végéhez közeledett.

– Nagyon magas – jegyezte meg Szegfű.

– Várj csak, míg meglátod Héttornyot.

Dalia csecsemője sírni kezdett. Szegfű felhajtotta a tunikáját, és a melléhez emelte a gyermeket. Mosolyogva nézte, ahogy szopik, s közben lágy, barna haját simogatta. *Úgy megszerette ezt a fiút, mint a hátrahagyottat*, gondolta Sam. Bízott benne, hogy az istenek kegyesek lesznek mindkét gyermekhez.

A vasemberek még a Suttogó-szoros védett vizeire is behatoltak. Másnap reggel, miközben a *Fahéjszellő* folytatta útját Óváros felé, a vízen hanykolódó holttestek között haladtak el. Némelyik halott hátán egy csapatnyi varjú is utazott, akik zajos méltatlankodással rebbentek a magasba, amikor a hattyúhajó megringatta groteszkül hanykolódó tutajukat. A parton felperszelt földek és leégett falvak látszottak, a sekélyesben és a homokos fővenyen hajóroncsok szóródtak szét. Leginkább halászbárkák és kereskedőhajók roncsai, de láttak elhagyatott hosszúhajókat és két dromondot is. Az egyik egészen a vízvonallig leégett, a másiknak pedig hatalmas, szilánkos szélű lyuk tátongott az oldalán, ahol egy másik jármű felöklelte.

– Itt csata – mondta Xhondo. – Nem túl rég.

– Ki olyan ostoba, hogy Óvároshoz ilyen közel kalózkodik?

Xhondo egy félig elsüllyedt hosszúhajóra mutatott. Árbocáról egy lobogó szakadt, megperzelődött maradványai lógtak. Sam ezt a címet még sohasem látta: vörös szem fekete pupillával egy fekete vaskorona alatt, melyet két varjú tartott.

– Kinek a zászlaja ez? – kérdezte.

Xhondo csak megvonta a vállát.

A következő nap hideg volt és ködös. Amikor a *Fahéjszellő* egy újabb kifosztott falu mellett siklott el, a ködből egy hadigálya bukkant elő, és lassú evezőcsapásokkal megközelítette őket. A karcos, levelruhát viselő, dárdát markoló szüzet formázó orrszobor mögé a *Vadásznő*

nevet festették. Egy szívdobbanással később két kisebb gálya bukkant elő a két oldalán, akár egy pár szürke kopó a gazdájuk nyomában. Sam megkönnyebbülésére Tommen király szarvasos-oroszlános zászlaját pillantotta meg az árbocokon, Óváros lángkoronás, fehér tornyos lobogója felett.

A *Vadásznő* kapitánya magas, vörös szaténlángokkal díszített füstszerű köpenyt viselő férfi volt. Gályájával odasiklott a *Fahéjszellő* mellé, bevonta evezőit, és átkiabált, hogy átjön a fedélzetre. Miközben számszerijászaí és Kojja Mo íjászaí egymást méregették a keskeny víz-sáv felett, fél tucat lovagja kíséretében átugrott egyik hajóról a másikra, bólított Quhuru Mónak, és felkérte, hogy mutassa meg a rakterét. Apa és lánya rövid tanácskozás után beleegyeztek.

– Elnézéseketek kell kérnem – mentegetőzött a kapitány az ellenőrzés végeztével. – Elszomorít, hogy becsületes utazók ily kényelmetlenségnek vannak kitéve, de inkább választjuk ezt, mint hogy a vasemberek ellepjék Óváros kikötőjét. Alig egy fél holdfordulóval ezelőtt az átkozott fattyak elfoglaltak egy tyrosi kereskedőhajót a szorosban. Lemészárolták a legénységet, felöltötték a ruhájukat, és a raktérben talált festékekkel vagy félszáz színre pingálták a bajszukat. Azt tervezték, hogy ha átjutnak a falon, felgyújtják a kikötőt, és kinyitják a kaput, míg mi a lángokkal küzdünk. Talán sikerült is volna a tervük, de belefutottak a *Torony Úrnőjébe*, és a hajó evezőmestere történetesen tyrosi asszonyt vett nőül. Amikor meglátta a zöld és lila szakállakat, Tyrosi nyelven köszöntötte őket, de a fedélzeten senki nem tudott neki válaszolni.

Sam elszörnyedt.

– Nem gondolhatták komolyan, hogy elfoglalják Óvárost!

A *Vadásznő* kapitánya különös pillantással mérte végig.

– Ezek nem egyszerű portyázók. A vasemberek mindig ott csaptak le, ahol módjukban állt. Hirtelen bukkantak elő a tengerről, elvitték az aranyat és az asszonyokat, azután elvitorláztak, de ritkán támadott egyszerre egy-két hosszúhajónál több, fél tucatsnál nagyobb számban pedig még sosem látták őket. Most azonban több száz hajó zaklat minket, a Pajzs-szigetektől és az Arbor körüli sziklákról indulnak támadásra. Elfoglalták a Kőrák-zátont, a Malacok szigetét és a Sellőpalotát, és további fészkeket létesítettek a Lópatkó-szirten és a Fattyúbölcsön. Redwyne nagyúr flottája nélkül nincs elég hajónk, hogy szembeszálljunk velük.

– Mit tesz Héttorony nagyúr? – fakadt ki Samból a kérdés. – Apám mindig azt mondta, legalább olyan gazdag, mint a Lannisterek, és legalább annyi kardnak parancsol, mint Égikert bármely más zászlóhordozója.

– Még többnek is, ha mindenkit összeszed – bólított a kapitány –, de a kardok mit sem érnek a vasemberek ellen, hacsak viselőik nem tanulnak meg a vízen járni.

– Héttoronynak tennie kell valamit!

– Tesz is. Leyton nagyúr az Örült Szűzzel bezárkózott a toronyszobájába, és varázskönyveket tanulmányoznak. Talán a mélységből fog előhívni egy hadsereget. Vagy nem. Baelor gályákat épít, Gunthor a kikötőt felügyeli, Garth újoncokat képez, Humfrey pedig Lysbe ment hajókat bérelni. Ha ki tud könyörögni abból a ribanc nővéréből egy flottát, elkezdhetünk törleszteni a vasembereknek. Addig a legjobb, amit tehetünk, hogy őrizzük az öblöt, és várjuk, hogy a királyvári Szajhakirálynő elengedje Paxter nagyúr pórázát.

A kapitány utolsó szavaiban bujkáló keserűség legalább annyira megrázta Samet, mint maga a mondanivaló. *Ha Királyvár elveszíti Óvárost és az Arbort, az egész birodalom darabokra hullik*, gondolta, miközben figyelte a *Vadásznő* és testvérhajói távozását.

Erről eszébe jutott, hogy vajon Szarvhegy mennyire lehet biztonságban. A Tarly-földek a szárazföld belsejében, az erdős hegylábak között terültek el, több száz mérföldre északra Óvárostól, és biztonságos messzeségben bármiféle partvidéktől. Valószínűleg nem kell tartaniuk a vasemberektől és a hosszúhajóktól, még akkor sem, ha nemes atyja a folyóvidéken harcol, és várát csupán csekély erők védik. Igaz, az Ifjú Farkas is ezt gondolta Deresről, amíg Köpönyegforgató Theon egy éjszaka meg nem mászta a falat. Sam nem bírta volna elviselni a gondolatot, hogy csak azért tett meg ilyen hosszú utat Szegfüvel és a csecsemővel, hogy aztán ma-

gukra hagyja őket a háború közepén.

Az utazás hátralévő szakaszában kételyeivel küzdött, megpróbálta kigondolni, mihez kezdjen. Esetleg magával vihetné a lányt Óvárosba. A várost sokkal erősebb falak védték, mint apja kastélyát, és több ezer ember vigyázta őket, míg Randyll nagyúr alig maroknyi védőt hagyott hátra, amikor Égikertbe indult, hogy feleljen hűbérura hívására. Azonban ha ezt teszi, valahol el kell rejtenie Szegfűt; a Fellegvár nem engedélyezte, hogy növendékei feleséget vagy szeretőt tartsanak, legalábbis nyíltan nem. *Meg aztán ha még tovább maradok Szegfűvel, hogyan fogok erőt gyűjteni, ha el kell hagynom őt?* Mert el kell hagynia, különben dezertőr lesz belőle. *Kimondtam a szavakat, emlékeztette magát. Ha dezertálok, a fejemet vehetik, és hogyan segítem ezzel Szegfűt?*

Azt is megfontolta, hogy könyörögni fog Kojja Mónak és atyjának, hogy vigyék magukkal a vad lányt a Nyár-szigetekre. Azonban ez a választás is veszélyeket rejtett magában. Amikor a *Fahéjszellő* elhagyja Óvárost, ismét át kell hajóznia a Redwyne-szoroson, és ez alkalommal talán nem lesz ilyen szerencsés. Mi van, ha eláll a szél, és a nyár-szigetiek nem tudnak mozdulni? Ha a történetek igazat szólnak, Szegfűt elviszik szolgának vagy sófeleségnek, a gyermeket pedig a tengerbe vetik, mivel csak akadályozza őket.

Szarvhegy a megoldás, döntötte el Sam. *Ha elérjük Óvárost, bérelek egy szekeret és néhány lovat, és magam viszem el oda.* Így saját szemével ellenőrizheti a várat és helyőrségét, és ha bármi, amit lát vagy hall, nem tetszik neki, megfordul, és visszahozza Szegfűt Óvárosba.

Hideg, nyirkos reggelen érték el Óvárost, amikor a köd olyan sűrű volt, hogy a településből csupán a Héttorony jelzőfénye látszott. A kikötőn keresztül csatornazárat létesítettek, láncsal kötve össze vagy tucatnyi rothadó roncsot. Mögöttük sorakoztak a hadihajók, köztük három nagy dromond és Héttorony nagyúr hatalmas, négyzetes zászlóshajója, az *Óváros Becsülete*. A *Fahéjszellő*nek újabb ellenőrzésen kellett átesnie. Ezúttal Leyton nagyúr fia, Gunthor szállt a fedélzetre ezüstszín köpenyében és szürke, pikkelymintás ruhájában. Ser Gunthor évekig tanult a Fellegvárban, és beszélt a Nyár-szigetek nyelvét, ezért ő és Quhuru Mo elvonultak a kapitány kabinjába egy kis megbeszélésre.

Sam kihasználta az időt, hogy ismertesse tervét Szegfűvel.

– Először elmegyek a Fellegvárba, ahol átadom Jon levelét, és beszámolok Aemon mester haláláról. A főmesterek szerintem elküldenek érte egy szekeret. Azután szerzek egy kocsit és lovakat, hogy elvitessélek anyámhoz, Szarvhegy várába. Sietek vissza, ahogy csak tudok, de lehet, hogy holnap reggelig nem látsz.

– Reggelig – ismételte a lány, és csókkal kívánt neki szerencsét.

Ser Gunthor hosszú idő után végre előbukkant, és jelt adott a kikötőgát megnyitására, hogy a *Fahéjszellő* behajózhasson a dokkba. Sam csatlakozott Kojja Móhoz és három íjászához a korlát mellett, amikor kikötötték a hattyúhajót; a nyár-szigetiek pompásan festettek tollas köpönyegeikben, melyeket kizárólag a parton viseltek. Rongyosnak érezte magát mellettük viharvert, fekete ruhájában, kifakult köpenyében és sómarta csizmájában.

– Meddig maradtok a kikötőben?

– Két nap, tíz nap, kit tudja? Amíg kiürítjük, aztán újra megtöltjük a rakterünket. – Kojja elvigyorodott. – Atyámnak a szürke mestereket is meg kell látogatnia. Van néhány eladó könyve.

– Szegfű itt maradhat a visszatérésemig?

– Szegfű addig marad, amíg neki tetszik. – Ujjával Sam pocakjába döfött. – Nem eszik olyan sokat, mint egyesek.

– Már nem vagyok olyan kövér, mint korábban – védekezett Sam. A déli átkelés erről gondoskodott. A rengeteg őrszolgálat, a gyümölcsből és halból álló táplálék. A nyár-szigetiek imádták a gyümölcsöt és a halat.

Sam követte az íjászokat a pallón, ám amint partra értek, elváltak egymástól, és ment mindenki a maga útján. Remélte, hogy még emlékszik a Fellegvárba vezető útra. Óváros utcái va-

lóságos labirintust alkottak, és most nem volt ideje tévelyegni.

Az idő páras volt, ezért a kockakövek nedvesek és csúszósak voltak, a mellékutcák pedig ködbe és titokzatosságba burkolóztak. Sam megpróbálta elkerülni őket, és inkább a folyami úton maradt, mely a Mézbort követve vezetett át az óváros szívéen. Jó volt újra szilárd talajt érezni a talpa alatt a vég nélkül himbálózó, bizonytalan fedélzet helyett, ám a gyaloglás ugyanúgy kényelmetlenséggel töltötte el. Érezte az erkélyekről, ablakokból és sötét kapualjakból rászegeződő tekinteteket. A *Fahéjszellőn* minden arcot ismert, míg itt bárhová fordult, csak idegeneket látott. Még kellemetlenebb volt az a gondolat, hogy valaki esetleg felismerheti. Randyll Tarly urat jól ismerték Óvárosban, de nem igazán kedvelték. Sam nem tudta eldönteni, melyik volna kellemetlenebb: ha nemes atyja egyik ellensége, vagy valamelyik barátja ismerne rá. Összébb húzta magán köpönyegét, és meggyorsította lépteit.

A Fellegvár kapuját két roppant méretű, zöld színű szfinx őrizte oroszlántesttel, sasszárnyal és kígyófarokkal. Az egyik férfi-, a másik női arcot viselt. Közvetlenül mögöttük állt az Írástudó Tűzhelye, ahová az óvárosiak jártak, hogy a tanítványok megírják kívánságaikat és felolvassák leveleiket. Fél tucat unatkozó írástudó ült az apró fülkékben, ügyfélre várva. A többi bódénál könyveket adtak és vettek. Sam megállt az egyiknél, ahol térképeket árusítottak, és áttanulmányozott egy kézzel rajzolt térképet a Fellegvárról, hogy a legrövidebb úton juthasson el az Udvarnagyk terére.

Az út kettévált Első Daeron király lovas szobránál, ahol az uralkodó magas kőhátasán ülve, kardjával mutatott Dorne irányába. Egy sirály telepedett az Ifjú Sárkány fejére, két másik pedig a pengéjére. Sam a folyó mellett haladó, bal oldali utat választotta. A Könnyező Dokknál látta, ahogy két tanítvány besegít egy csónakba egy öregembert, aki a közeli Véres-szigetre indult. Egy fiatal anya szállt be utána, karjában bömbölő csecsemője nem sokkal lehetett idősebb Szegfű gyermekénél. A dokk tövében néhány szakácssegéd gázolt a sekély vízben békákra vadászva. Egy csapatnyi kipirult arcú növendék rohant el Sam mellett a szentély irányába. *Akkor kellett volna idejőnnöm, amikor én is hasonló korú voltam, gondolta a fiú. Ha elszöktem volna, és megváltoztatom a nevem, könnyedén eltűnhettem volna a többi növendék között. Atyámnak nem okozott volna gondot kinyilvánítani, hogy Dickon az egyedüli fia. Biztosan nem kerestet, legfeljebb ha elkötök egy öszvért. Akkor hajtvadászatot indított volna utánam, de csak az öszvér miatt.*

Az Udvarnagyk tere előtt a rend vezetői kalodába zártak egy növendéket.

– Ételte lopott a konyháról – magyarázta egyikük a növendékeknek, akik arra vártak, hogy megdobálhassák az áldozatot rothadó gyümölcsökkel. Kíváncsi pillantásokat vetettek Samre, aki kibontott vitorlaként lobogó fekete köpenyével elvonult mellettük.

Az ajtón belépve egy magas, boltíves ablakkal rendelkező, kőpadlós helyiségbe jutott. A szoba másik végében, egy emelvényen beesett arcú férfi ült, és egy lúdtollal írogatott valamit egy vastag könyvbe. Bár a mesterek köpenyét viselte, a nyakában nem lógott lánc. Sam megköszöri a torkát.

– Jó reggelt!

A férfi felnézett a munkájából, és szemmel láthatóan nem volt meglepődve a látvánnyal.

– Növendékszagod van.

– Remélem, hamarosan az leszek. – Sam előhúzta Havas Jon levelét. – A Falról jöttem Aemon mesterrel, de ő meghalt az utazás során. Ha beszélhetnék az Udvarnaggyal...

– A neved?

– Samwell. Samwell Tarly.

A férfi beírta a nevét a könyvbe, és író tollal a fal melletti padra mutatott.

– Ül le! Majd hívnak, ha látni akarnak.

Sam helyet foglalt a padon.

Emberek jöttek és mentek. Egyesek üzenetet hoztak, és rögtön távoztak is. Mások beszéltek az emelvényen ülő férfival, őket a mögötte nyíló ajtón keresztül felküldte egy lépcsőn. Néha csatlakoztak Samhez a padon, várták, hogy szólítsák őket. Biztos volt benne, hogy olya-

nokat is behívtak, akik utána érkeztek. A negyedik vagy ötödik ilyen után felállt, és újra átsétált a szobán.

– Mennyit kell még várnom?

– Az Udvarnagy fontos ember.

– A Faltól jöttem ideig.

– Akkor bizonyára nem okoz gondot még egy keveset sétálni. – Meglengette a tollát. – Egészen pontosan a padig, ott, az ablak alatt.

Sam visszatért a helyére. Újabb óra telt el. Emberek érkeztek, váltottak néhány szót az emelvényen helyet foglaló ügyelől, vártak néhány percet, és már be is engedték őket. A kapuőr mindeközben pillantásra sem méltatta Samet. Odakint az idő múltával egyre ritkult a köd, az ablakokon bejutott néhány sápadt napsugár. Sam azon kapta magát, hogy a porszemek tánctát figyeli a fénycsóvákban. Kiszakadt belőle egy ásítás, majd még egy. Egy ideig egy kifakadt hólyagot piszkált a tenyerén, azután hátradöntötte a fejét, és lehunyta a szemét.

Elszunyókálhatott. Arra ébredt, hogy az őr egy nevet kiált. Sam nehézkösen talpra állt, azután vissza is ült, amint felismerte, hogy nem az ő neve hangzott el.

– Oda kell csúsztatnod Lorcának egy krajcárt, különben három napig is itt várhatsz – súgta mellette egy hang. – Mi hozta az Éjjeli Őrséget a Fellegvárba?

A beszélő egy karcsú, törékeny, kellemes kinézetű fiatalember volt, őzbőr nadrágban és szegekkel kivert, zöld színű, kényelmes bőrpáncélban. Bőre a világosbarna sőr színére emlékeztetett, tömött, fekete haja pedig V alakú csúcsban végződött nagy, fekete szeme fölött.

– A parancsnok helyreállítja az elhagyott várakat – felelte Sam. – Több mesterre van szükségünk a hollók miatt... azt mondtad, egy krajcárt?

– Annyi elég lesz. Egy ezüstszarvasért Lorcás saját hátán fog felcipelni az Udvarnagyhoz. Ötven esztendeje tanítvány. Gyűlöli a növendékeket, különösen a nemesi születésű növendékeket.

– Honnan tudod, hogy nemesi családból származom?

– Onnan, ahonnan te is meg tudod mondani, hogy félig dorne-i vagyok. – A lány, dorne-i akcentussal kiejtett szavakat mosoly kísérette.

Sam előhalászott egy krajcárt.

– Növendék vagy?

– Tanítvány. Alleras, de néhányan Szfinxnek neveznek.

Sam a név hallatán mozdulatlanra dermedt.

– A szfinx maga a talány, nem a talány feladója – mondta izgatottan. – Tudod, mit jelent ez?

– Nem. Valami rejtvény?

– Bárcsak tudnám! Samwell Tarly vagyok. Sam.

– Örülök, hogy találkoztunk. És mi dolga van Samwell Tarlynak Theobald főmesterrel?

– Ő az Udvarnagy? – kérdezte zavartan Sam. – Aemon mester azt mondta, Norrennek hívják.

– Az elmúlt két időszakban nem. Minden évben újat választanak. A hivatalt mindig a főmesterek soraiból töltik be, akik hálátlan feladatnak tartják, mert elvonja őket a valódi munkájuktól. Ebben az évben Walgrave főmester húzta a fekete követ, de Walgrave egyre szétszórtabbá válik, ezért Theobald felajánlotta, hogy végigszolgálja helyette az időszakát. Jó ember, ha egy kicsit barátságatlan is. *Aemon* mestert mondtál az imént?

– Aha.

– Aemon *Targaryen*?

– Egykor így hívták. A legtöbben csak Aemon mesterként ismerik. Az úton halt meg, miközben idefelé tartottunk. Honnan ismered?

– Hogyne ismerném? Ő nemcsak a legidősebb élő mester volt, hanem a legidősebb ember egész Westeroson, és többet élt meg a történelemből, mint amennyit Perestan főmester valaha megtanult. Rengeteget mesélhetett volna nekünk atyja és nagybátyja uralkodásáról. Tudod

pontosan, hány esztendő volt?

– Száz és kettő.

– Mit keresett ilyen öreg a tengeren?

Sam néhány pillanatig rágódott a kérdésen, azon töprengett, mennyit mondhat el. *A szfinx a talány, nem a talány feladója.* Lehet, hogy Aemon mester erre a szfinxre célzott? Nem valószínű.

– Havas parancsnok elküldte, hogy megmentse az életét – vágott bele tétovázva. Szólt néhány szót Stannis királyról és Asshai Melisandréről, és itt meg is akart állni, ám egyik dolog vezetett a másikhoz, és nemsokára már Mance Ryderről és a vadjairól mesélt, királyi vérről és sárkányokról, és mielőtt felismerte volna, mi történik, mindent kitalált; az élőholtakat az Elsők Öklénél, a Mást a halott lovon, a Vén Medve meggyilkolását Craster erődjében, Szegfűt és menekülésüket, Fehérfát és Kicsi Pault, Hidegkezet és a hollókat, Jon parancsnokká választását, a *Feketerigót*, Dareont, Braavost, a Xhondo által Quarthban látott sárkányokat, a *Fahéjszellőt* és mindent, amit Aemon mester elstutogott neki a halála előtt. Egyedül azokat a titkokat nem mondta el, melyek megtartására esküt tett: Bran Starkot és társait, valamint a Havas Jon által elcsereált csecsemőket.

– Daenerys az egyedüli reményünk – fejezte be a történetet. – Aemon azt mondta, a Fellegvárnak azonnal oda kell küldenie egy mestert, hogy hazahozza őt Westerosra, mielőtt túl késő lenne.

Alleras feszülten figyelt. Időnként pislogott, de egyszer sem nevetett, és nem is szakította félbe. Amikor Sam elhallgatott, karcsú, barna kezével gyengéden megérintette a fiú karját.

– Spórolj meg a krajcárod, Sam. Theobald ennek a felét sem fogja elhinni, de vannak, akik talán igen. Velem jössz?

– Hová?

– Beszélni egy főmesterrel.

El kell nekik mondanod, Sam! – mondta neki Aemon mester.

– Rendben. – Másnap reggel még mindig visszatérhet az Udvarnagyhoz, egy krajcárral a zsebében. – Milyen messzire kell mennünk?

– Nem túlságosan. A Hollók szigetére.

A Hollók szigetének eléréséhez még csónakra sem volt szükségük, mivel egy ütött-kopott fa felvonóhídon át tudtak sétálni a keleti partról.

– A Hollófészek a Fellegvár legidősebb épülete – mondta Alleras, miközben átkeltek a Mézbor lassú folyású vize felett. – A Hősök Korában egy kalózúr erődítménye lehetett, aki a folyón közlekedő hajókat fosztogatta.

A falakat moha és kúszónövények indái borították, a mellvéden íjászok helyett hollók őrködtek. A felvonóhidat emberemlékezet óta nem húzhatták fel.

A várfalon belül hideg és félhomály uralkodott. Az udvart ősi szívfá uralta, ott lehetett az első kövek lerakása óta. A törzsbe faragott arcot ugyanaz a bíbor moha borította, amely nehéz csomókban lógott a fa sápadt ágairól is. Az ágak fele halottnak tűnt, máshol azonban még látszott néhány elszáradt, vörös levél, és azt is fel lehetett ismerni, hol tanyáznak legszívesebben a hollók. A fa tele volt velük, és körben az udvaron, a boltíves ablakokban még több ült belőlük. A talajt vastagon borította ürülékük. Ahogy átvágtak az udvaron, az egyik madár átrepült a fejük felett, és Sam hallotta, ahogy a többiek káromnak egymás közt.

– Walgrave főmester a nyugati toronyban lakik, a fehér hollók tanyája alatt – mondta Alleras. – A fehér és a fekete hollók úgy civakodnak, mint a dorne-iak és a határvidékiek, ezért külön kell választani őket.

– Walgrave főmester érteni fogja, amit mondom neki? – csodálkozott Sam. – Azt mondtad, az elméje már nem a régi.

– Vannak jó és rossz napjai – magyarázta Alleras –, de nem Walgrave-hez megyünk. – Kinyitotta az északi torony ajtaját, és nekivágott a lépcsőnek. Sam nem marad le mögötte. Felülről szárnyacsapkodás és káromlás hallatszott, időnként pedig dühös sikoly – a hollók így tiltakoz-

tak felébbresztésük ellen.

A lépcső tetején, egy vasalt tölgyfa ajtó előtt Sam korabeli, fakószőke hajú fiú ült, jobb szemével mereven bámulva egy gyertya lángját. A balt teljesen eltakarták homlokába hulló, hamvasszőke tincsei.

– Mit akarsz látni? – tudakolta Alleras. – A sorsodat? A haláloedat?

A szőke ifjú pislogva fordult el a gyertyától.

– Pucér asszonyokat – felelte. – Hát ez meg ki?

– Samwell. Egy új növendék, a Mágust akarja látni.

– A Fellegvár már nem az, ami régen volt – panaszkodott a szőke. – Manapság már mindenkit felvesznek. Füstös képű kutyákat és dorne-iakat, disznópásztorokat, nyomorékokat, kre-téneket, most pedig ezt a feketébe öltözött bálnát. És én még azt hittem, a leviatánok szürkék. – Egyik vállán zöld-arany csíkos felsőköpeny lógott. Jóképű kölyök volt, bár tekintete ravasz-ságról, szája könyörtelenségről árulkodott.

Sam ismerte.

– Leo Tyrell. – A név kimondásakor úgy érezte magát, mintha még mindig hétéves kisfiú lenne, aki éppen arra készül, hogy televizelje az alsóját. – Sam vagyok, Szarvhegyről. Randyll Tarly nagyúr fia.

– Igen? – Leo alaposabban megnézte magának. – Valóban te lehetsz az. Atyád mindenkinek azt mondta, hogy meghaltál. Vagy csak ezt szerette volna? – Elvigyorodott. – Még mindig be-szari vagy?

– Nem – hazudta Sam. Jon megparancsolta. – Jártam a Falon túl, és részt vettem csatákban. Mostanában úgy neveznek: Sam, a gyilkos. – Maga sem tudta, miért mondta ezt. Csak úgy ki-buktak belőle a szavak.

Leo nevetett, ám mielőtt válaszolhatott volna, kinyílt a háta mögötti ajtó.

– Gyere hát ide, Gyilkos – morogta az ajtóban álló alak. – És te is, Szfinx. Most.

– Sam – szólalt meg Alleras –, ő Marwyn főmester.

Marwyn számos különböző fémből készült láncot viselt bikanyakában. Ettől eltekintve azonban inkább tűnt kikötői verekedőnek, mint mesternek. Feje túlságosan nagy volt testéhez képest, és ahogy kihívóan előretolta csapott állát, úgy nézett ki, mintha le akarná tépni az előtte álló fejét. Alacsony, tömzsi termete ellenére erős mellkassal és vállakkal rendelkezett, és ke-rek, kőkemény hasa nekifeszült a köpeny helyett viselt bőrzeke fűzőinek. Füléből és orrlyukai-ból fehér szőrszálak kunkorodtak elő. Szemöldöke feltűnően kiállt homlokából, orrát több al-kalommal is eltörhették, és a keserűlevél vörös mintásra festette fogait. Neki volt a legnagyobb keze, amit Sam valaha látott.

Amikor Sam habozott, az egyik ilyen kéz megragadta a karját, és berántotta a fiút az ajtón. Tágas, kerek szobába jutott. Könyveket és tekercseket látott mindenfelé, az asztalokon szét-szórva és a padlón feltornyozva négy láb magas kupacokban. A kőfalakat kifakult szőnyegek és rojtos szélű tépképek borították. A kandallóban, egy rézüst alatt tűz lobogott. Akármilyen volt is az edényben, égett szagot árasztott. Ettől eltekintve az egyedüli fényforrás a helyiség közepén elhelyezett magas, fekete gyertya volt.

A gyertya kellemetlenül fényes lánggal égett. Volt benne valami különös. A láng nem rez-zent meg, még akkor sem, amikor Marwyn főmester nagy lendülettel bevágta az ajtót, és a kö-zeli asztalról felröppentek a papírok. A fénynek még a színe is furcsának tűnt. A fehér árnyala-tok fényesen tündököltek, akár a frissen hullott hó, a sárgák aranyként ragyogtak, a vörösek lángoltak, de az árnyékok olyan feketék voltak, mintha lyukak volnának a világ szövedékén. Sam magáról megfélelkezve, hosszan bámulta. Maga a gyertya három láb magas lehetett, kar-csú, akár egy kard, barázdált és egyenetlen, feketén csillogó.

– Ez...?

– ...obszidián – mondta a szobában tartózkodó másik férfi, egy sápatag, húsos, savóképű fi-taleMBER kerek vállal, közel ülő szemekkel és ételfoltos köpönyeggel.

– Más néven sárkányüveg. – Marwyn főmester egy pillanatra a gyertyára nézett. – Ég, de

nem olvad el.

– Mi táplálja a lángot? – kérdezte Sam.

– Mi táplálja egy sárkány tüzét? – Marwyn helyet foglalt egy sámlin. – Minden valaryai mágia gyökerei vérből vagy tűzből erednek. A Birtok varázslói egy ilyen üveggyertyával át-nézhetnek hegyeken, tengereken és sivatagokon. Beléphetnek egy ember álmába, és látomásokat idézhetnek elő, beszélhetnek egymással a világ másik feléről a gyertyák előtt ülve. Szerinted ez hasznos dolog, Gyilkos?

– Nem lenne többé szükségünk hollókra.

– Csak a csaták után. – A főmester kihúzott néhány keserűlevelet egy kötegből, a szájába tömte, és rágni kezdte. – Mondj el nekünk mindent, amit hallottál a mi dorne-i szfinxünkről. Tudok róla egyet s mást, de néhány apró részlet talán elkerülte a figyelmemet.

Nem az az ember volt, akit vissza lehetett volna utasítani. Sam egy pillanatig habozott, majd újra elmesélte a történetet Marwynnak, Alerasnak és a másik növendéknek.

– Aemon mester hitt benne, hogy Daenerys Targaryen egy prófécia beteljesülése... ő, és nem Stannis, nem Rhaegar herceg, nem az ifjú herceg, akinek a fejét szétloccsantották a falon.

– Sóban és füstben született, egy vérző csillag alatt. Ismerem a próféciát. – Marwyn elfordította a fejét, és egy adag vörös turhát köpött a padlóra. – Nem mintha el is hinném. Gorghan a Ó-Ghisből egyszer azt írta, a prófécia olyan, mint egy csalfa asszony. A szájába veszi a micso-dádat, te pedig nyögdecsepsz a gyönyörtől, és azt gondolod, milyen édes, milyen finom, milyen kellemes érzés... aztán hirtelen összecukja a száját, és a nyögéseid sikolyba fordulnak. Ilyen a prófécia természete is, állította Gorghan. A prófécia minden alkalommal leharapja a farkad. – Némán kérődzött egy keveset. – És mégis...

Alleras odalépett Sam mellé.

– Aemon maga ment volna el hozzá, ha van elég ereje. Azt akarta, hogy küldjünk el egy mestert, aki a tanácsaival vezérli, védelmezi és biztonságban hazavezeti.

– Valóban? – Marwyn főmester vállat vont. – Talán jobb is, hogy meghalt, mielőtt elérte Óvárost. Különben a szürke birkáknak meg kellett volna ölniük, és ezek a kedves öregemberek beszennyezték volna a ráncos kezüket.

– Megölni? – kérdezte döbbenetben Sam. – De hát miért?

– Ha elmondom, talán téged is meg kell ölniük. – Marwyn ijesztő mosolyt villantott rá, a savanyúlevél leve vörösre színezte fogai közét. – Mit gondolsz, legutóbb ki pusztította ki a sárkányokat? Karddal felfegyverzett, bátor sárkányvadászok? – Nagyot köpött. – Abban a világban, amit a Fellegvár épít, nincs helye varázslatnak, prófeciáknak és üveggyertyáknak, még kevésbé sárkányoknak. Tedd fel magadnak a kérdést, miért engedélyezték Aemon Targaryennek, hogy a Falon vesztegesse el életét, amikor jog szerint főmesterré emelkedhetett volna. A válasz a vére. Nem lehetett megbízni benne. Nem jobban, mint bennem.

– Mit fogsz most tenni? – kérdezte Alleras, a Szfinx.

– Magam megyek a Rabszolga-öbölbe Aemon helyett. A hattyúhajó, amelyik idehozta Gyilkost, éppen megfelel a céljaimnak. A szürke bárányok gályán fogják elküldeni saját emberüket, nem kétséges. Jó széllel én érhetek oda elsőként. – Marwyn újra Samre pillantott, és összehívta a szemöldökét. – Te pedig... te maradj, és kovácsolj magadnak láncot. A helyedben én igyekeznék veled. Eljön az idő, amikor nagy szükség lesz rád a Falon. – A savóképű noviciushoz fordult. – Találj Gyilkosnak egy száraz cellát. Itt maradj, és segít neked ellátni a hollókat.

– D-d-de – dadogta Sam –, a többi főmester... az Udvarnagy... mit mondjak nekik?

– Mondd el nekik, mennyire bölcs és jó emberek. Mondd el nekik, hogy Aemon parancsára az ő kezükre bízod magad. Mondd el nekik, mindig arról álmodtál, hogy egy nap engedélyezik a lánc viselését és a magasabb rendű ügy szolgálatát, hogy a szolgálat a legnagyobb megtiszteltetés, és az engedelmeség a legfőbb erény. De semmit ne mondj prófeciákról és sárkányokról, kivéve, ha szereted a mérget a zabkásádban. – Marwyn lekapott egy koszlott bőrköpenyt az ajtó melletti szegről, és felöltötte a ruhadarabot. – Szfinx, gondoskodj róla!

– Úgy lesz – felelte Alleras, de a főmester addigra már távozott. Hallották, ahogy csizmái

lefelé dübörögnek a lépcsőkön.

– Hová ment? – kérdezte Sam megszeppenve.

– A kikötőbe. A Mágus nem az az ember, aki szereti vesztegetni az idejét. – Alleras elmosolyodott. – Meg kell vallanom valamit. Nem a véletlen hozott össze minket, Sam. A Mágus küldött, hogy hozzalak magammal, mielőtt beszélhetnél Theobalddal. Tudta, hogy jönni fogsz.

– Honnan?

Alleras az üveggyertya felé biccentett.

Sam egy pillanatig bámulta a különös, sápadt lángot, aztán pislogott, és félrekapta a tekintét. Az ablak másik oldalán sötétedett.

– A nyugati toronyban, az enyém alatt van egy üres alvócella, ahonnan egy lépcsőn közvetlenül feljuthatsz Walgrave szobájába – mondta a savóképű ifjú. – Ha nem zavar a hollók káro-gása, ragyogó kilátást élvezhetsz a Mézborra. Megfelel?

– Azt hiszem. – Valahol aludnia kellett.

– Hozok neked néhány gyapjútakarót. A kőfalak még itt is kihülnek éjszakánként.

– Köszönöm. – Volt valami a sápadt, puhány fiatalemberben, ami nem tetszett neki, de nem akart udvariatlannak látszani, ezért hozzátette: – A nevem valójában nem Gyilkos. Sam vagyok. Samwell Tarly.

– Én pedig Pate – mondta a másik. – Mint a disznópásztor.

IDŐKÖZBEN A FALON...

Hé, egy pillanat! – mondhatják most néhányan. – Egy pillanat, egy pillanat! Hol van Dany és a sárkányok? Hol van Tyrion? Alig találkoztunk Havas Jonnal! Nem lehet, hogy ennyi volt az egész..."

Nos, valóban nem. Nemsokára jön a folytatás, egy ugyanekkora könyv formájában.

Nem felejtettem el írni a többi szereplőről, nem ez a helyzet. Nagyon is sokat írtam róluk. Oldalakat és oldalakat és oldalakat. Fejezeteket és újabb fejezeteket. Még akkor is írtam, amikor derengeni kezdett, hogy a könyv túlságosan nagy lesz az egyetlen kötetben való megjelenítéshez... pedig még messze voltam a befejezésétől. Ahhoz, hogy a teljes történetet elmesélhessem Önöknek úgy, ahogy én akarom, kénytelen voltam kettőbe vágni a könyvet.

Ennek legegyszerűbb módja az lett volna, ha fogom azt, ami kész van, körülbelül a felénél kettészedem, és a végére odabiggyesztem, hogy „folytatása következik”. Azonban minél többet gondolkodtam rajta, annál jobban éreztem, hogy az olvasók igényeit sokkal jobban kiszolgálná egy olyan könyv, amely a szereplők felének történetét teljes egészében elmesélné, mint egy olyan, amelyik az összes szereplő történetének felét közölné. Ezért választottam ezt a megoldást.

Tyrion, Jon, Dany, Stannis és Melisandre, Tengerjáró Davos és a többi szereplő története, akiket imádnak vagy imádnak gyűlölni, a jövőben kerül kiadásra (őszintén remélem) a *Sárkányok táncában*, amely a Falnál és a tenger másik felén történt eseményekre koncentrálná ugyanúgy, ahogy jelen könyv főként Királyvárra fókuszált.

George R. R. Martin
2005. június

FÜGGELÉK

Az uralkodók és udvartartásuk

A RÉGENSKIRÁLYNŐ

Cersei Lannister, első ezen a néven, {I. Baratheon király} özvegye, özvegy királyné, a Birodalom Védelmezője, Kaszter-hegy úrnője és régenskirálynő.

Cersei királynő gyermekei:

- {I. Joffrey Baratheon király}, tizenkét éves fiú, menyegzői lakomáján megmérgezték
- Myrcella Baratheon hercegnő, a napvárosi Doran Martell herceg kilencéves gyámleánya
- I. Tommen Baratheon király, nyolcéves gyerekkirály
- macskái, Ser Karom, Bajusz úrnő és Szolga

Cersei királynő testvérei:

- Ser Jaime Lannister, ikeröccse, más néven a Királyölő, a Királyi Testőrség parancsnoka
- Tyrion Lannister, más néven az Ördögfióka, törpe, felségárulás és rokongyilkosság vádjával perbe fogták és elítélték

– Podrick Payne, Tyrion fegyverhordozója, tízéves fiú

Cersei királynő nagybátyjai, nagynénjei és unokatestvérei:

- Ser Kevan Lannister, a nagybátyja
- Ser Lancel, Ser Kevan fia, Cersei unokatestvére, korábban Robert király fegyverhordozója és Cersei szeretője, Darry újonnan kinevezett ura
- {Willem}, Ser Kevan fia, megölték Zúgónál
- Martyn, Willem ikertestvére, fegyverhordozó
- Janei, Ser Kevan hároméves lánya
- Genna úrnő Lannister, Cersei nagynénje, Ser Emmon Frey felesége
- {Ser Cleos Frey}, Genna fia, megölték a törvényen kívüliek
- Ser Tywin Frey, más néven Ty, Cleos fia
- Willem Frey, Cleos fia, fegyverhordozó
- Ser Lyonel Frey, Genna úrnő második fia
- {Tion Frey}, Genna fia, megölték Zúgónál
- Walder Frey, más néven Vörös Walder, Genna úrnő fiatalabb fia, apród Kaszter-hegyen
- Tyrek Lannister, Cersei unokatestvére, apja elhunyt testvére, Tygett fia
- Ermesande Hayford úrnő, Tyrek gyermek felesége
- Hegyi Joy, Cersei királynő eltűnt nagybátyja, Gerion fattyú lánya, tizenegy éves
- Cerenna Lannister, Cersei unokatestvére, elhunyt nagybátyja, Stafford (anyja testvére) lánya
- Myrielle Lannister, Cersei unokatestvére és Cerenna testvére, Stafford lánya
- Ser Daven Lannister, unokatestvére, Stafford fia

- Ser Damion Lannister, távoli unokatestvér, Shiera Crakehall férje
- Ser Lucion Lannister, a fiuk
- Lanna, a lányuk, Antario Jast nagyúr felesége
- Margot úrnő, még távolibb unokatestvér, Titus Peake nagyúr felesége

Tommen király kistanácsa:

- {Tywin Lannister nagyúr}, a Király Segítője
- Ser Jaime Lannister, a Királyi Testőrség parancsnoka
- Ser Kevan Lannister, törvénymester
- Varys, eunuch, a besúgók mestere
- Pycelle nagymester, tanácsadó és gyógyító
- Mace Tyrell nagyúr, Mathis Rowan nagyúr, Paxter Redwyne nagyúr, tanácsadók

Tommen Királyi Testőrsége:

- Ser Jaime Lannister, parancsnok
- Ser Meryn Trant
- Ser Boros Blount, elbocsátották, majd visszafogadták
- Ser Balon Swann
- Ser Osmund Feketeüst
- Ser Loras Tyrell, a Viráglovag
- Ser Arys Vasszív, Myrcella hercegnő mellett, Dorne-ban

Cersei háza népe Királyvárban:

- Jocelyn Swyft úrnő, a társalkodónője
- Senelle és Dorcas, szolgálók
- Lum, Vörös Lester, Hoke, más néven Lóláb, Rövidfül és Puckens, örök

Margaery királyné a Tyrell-házból, tizenhat éves szűz, I. Joffrey Baratheon király, előtte pedig Renly Baratheon nagyúr özvegye

Margaery udvartartása Királyvárban:

- Mace Tyrell, Égikert ura, az apja
- Alerie úrnő a Héttorony-házból, az anyja
- Olenna úrnő Tyrell, nagyanyja, idős özvegy, más néven a Töviskirálynő
- Arryk és Erryk, Olenna úrnő hét láb magas iker örei, más néven Bal és Jobb
- Ser Garlan Tyrell, Margaery testvére, más néven a Gáláns
- felesége, Leonette úrnő a Fossoway-házból
- Ser Loras Tyrell, legfiatalabb bátyja, a Viráglovag, a Királyi Testőrség Felesküdtött Test-

vére

Margaery társalkodóhölgyei:

- unokatestvérei, Megga, Alla és Elinor Tyrell
- Elinor jegyese, Alyn Ambrose, fegyverhordozó
- Alysanna Bulwer úrnő, nyolcéves lány
- Meredyth Crane, más néven Merry
- Taena Merryweather
- Alice Graceford úrnő
- Nysterica septa, a Hit nővére
- Paxter Redwyne, az Arbor ura
- ikerfiai, Ser Horas és Ser Hobber
- Ballabar mester, gyógyítója és tanácsadója
- Mathis Rowan, Aranyliget ura
- Ser Willam Wythers, Margaery örkapitánya

- Hugh Clifton, jóképű, fiatal őr
- Ser Portifer Woodwright és testvére, Ser Lucantine

Cersei udvartartása Királyvárban:

- Ser Osfryd Feketeüst és Ser Osney Feketeüst, Ser Osmund Feketeüst öccsei
- Ser Gregor Clegane, más néven a Lovagló Hegy, mérgezés következtében fájdalmak közt haldoklik
- Ser Addam Marbrand, Királyvár városi őrségének (az „aranyköpenyesek”) parancsnoka
- Jalabhar Xho, a Vörös Virág Völgy hercege, száműzték a Nyár-szigetéről
- Gyles Rosby, Rosby ura, köhögés kínozza
- Orton Merryweather, Hosszúasztal ura
- Taena, a felesége, myri asszony
- Tanda úrnő Stokeworth
- Falyse úrnő, idősebb lánya és örököse
- Ser Balman Byrch, Falyse úrnő férje
- Lollys úrnő, fiatalabb lánya, viselős, és elvesztette az eszét
- Feketevízi Ser Bronn, Lollys úrnő férje, egykori zsoldos
- {Shae}, markotányosnő Lollys szolgálatában, Tywin nagyúr ágyában fojtották meg
- Frenken mester, Tanda úrnő szolgálatában
- Ser Ilyn Payne, a királyi ítélet-végrehajtó, hóhér
- Hosszúvizes Rennifer, a Vörös Torony börtönének főfelügyelője
- Rugen, a sötétcellák őre
- Hallyne nagyúr, piromanta, az Alkimisták Céhének Bölcese
- Noho Dimittis, a braavosi Vasbank követe
- Qyburn, nekromanta, egykor a Fellegvár mestere, nemrég még a Bátor Bajtársak tagja
- Holdfiú, királyi udvari bolond
- Pate, nyolcéves kölyök, Tommen király korbácsos fiúja
- Óvárosi Ormond, királyi hárfás és bárd
- Ser Mark Mullendore, majmát és fél karját vesztette a feketevízi csatában
- Vizes Aurane, Hullámtörő fattya
- Alesander Staedmon nagyúr, más néven a Garasimádó
- Ser Ronnet Connington, más néven Vörös Ronnet, a Griff-szikla lovagja
- Ser Lambert Turnberry, Záporerdei Ser Dermot, Ser Tallad, más néven a Magas, Ser Bayard Norcross, Ser Bonifer Hasty, más néven Jó Bonifer, Ser Hugo Vance, a Vastrón felesküdt lovagjai
- Ser Lyle Crakehall, más néven a Vadkan, Ser Alyn Stackspear, Ser Jon Bettley, más néven Szakállnélküli Jon, Ser Steffon Swyft, Ser Humfrey Swyft, Kaszter-hegy felesküdt lovagjai
- Josmyn Peckledon, fegyverhordozó és Feketevíz hőse
- Garrett Paege és Lew Piper, fegyverhordozó és túsok

Királyvár népe:

- A fősepton, a Hithűek Atyja, a Földi Hét Hangja, törekeny öregember
- Torbert septon, Raynard septon, Luceon septon, Ollidor septon, más néven a Leghívebbek, a Hetet szolgálják Baelor Nagy Szentélyében
- Moelle septa, Aglantine septa, Helicent septa, Unella septa, más néven a Leghívebbek, a Hetet szolgálják Baelor Nagy Szentélyében
- A „verebek”, hithű, fanatikus követők
- Chataya, egy előkelő bordély tulajdonosa
- Alayaya, az egyik lánya

- Dancy, Marei, Chataya lányai
- Brella, szolgálólány, nemrég Sansa Stark szolgálatában állt
- Tobho Mott, fegyvermester
- Hárfás Hamish, idősödő dalnok
- Eyseni Alaric, utazó dalnok
- Nyúl, dalnok, Kék Bárdnak nevezi magát
- Ser Theodan Wells, ájtatos lovag, más néven Igaz Theodan

Tommen király lobogója a Baratheonok koronás szarvasát ábrázolja fekete alapon arannyal, amint a Lannisterek bíbor alapon arany oroszlánja ellen harcol.

A KIRÁLY A FALON

Stannis Baratheon, első ezen a néven, Staffon Baratheon és az Estermont-házból való Cassana úrnő második fia, Sárkánykő ura, Westeros királyává nyilvánította magát.

– Selyse királynő a Florent-házból, felesége, jelenleg a Tengermelléki Keleti Erődben tartózkodik

– Shireen hercegnő, tizenegy éves lányuk

– Foltosképű, Shireen féleszű bolondja

– Viharos Edric, fattyú unokaöccse, Robert király és Delena Florent úrnő tizenkét éves fia, az *Őrült Prendos* fedélzetén hajózik a keskeny tengeren

– Ser Andrew Estermont, Stannis király unokatestvére, a király embere, Edric kíséretének parancsnoka

– Ser Gerald Gower, Lewys, más néven a Halaskofa, Ser Triston a Tally-hegyről, Omer Blackberry, a király emberei, gárdisták és testőrök

Stannis udvartartása a Fekete Várban:

– Asshai Melisandre úrnő, más néven a Vörös Asszony, R'hllor, a Fény urának papnője

– Mance Rayder, a Falon Túli Király, halálra szánt fogoly

– Rayder és {Dalia} fia, név nélküli újszülött, a „vad herceg”

– Szegfű, a csecsemő szoptatós dajkája, vad lány

– fia, név nélküli újszülött, atyja, {Craster} fia

– Ser Richard Horpe, Ser Justin Massey, Ser Clayton Suggs, Ser Godry Fairing, más néven az Óriásölő, Harwood Fell nagyúr, Ser Corliss Penny, a királynő emberei és lovagjai

– Tengerjáró Devan és Bryen Farring, királyi fegyverhordozója

Stannis udvara a Tengermelléki Keleti Őrségben:

– Ser Tengerjáró Davos, más néven a Hagymalovag, Záporerdő ura, a Keskeny Tenger admirálisa, a Király Segítője

– Ser Axell Florent, Selyse királyné nagybátyja, a királyné első embere

– Salladhar Saan Lysből, kalóz és zsoldos, a *Valaryai* és egy flottányi gálya parancsnoka

Stannis helyőrsége Sárkánykőn:

– Ser Viharos Rolland, más néven Éjjidal Fattyá, a király embere, Sárkánykő várnagya

– Pylos mester, gyógyító, tanító, tanácsadó

– „Zabkása” és „Orsóhal”, börtönőrök

A Sárkányköre felesküdt nagyurak:

- Monterys Velaryon, a Hullámok ura és Hullámtörő mestere, hatéves fiú
- Duram Bar Emmon, Sziklaorom, tizenöt éves fiú

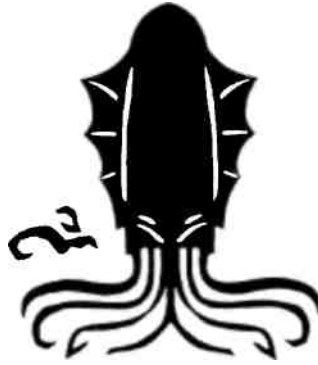
Stannis helyőrsége Viharvégen:

- Ser Gilbert Farring, Viharvég várnagya
- Elwood Meadows nagyúr, Ser Gilbert helyettese
- Jurne mester, Ser Gilbert tanácsadója és gyógyítója

A Viharvégre felesküdt nagyurak:

- Eldon Estermont, Zöldkő ura, Stannis király nagybátyja, Tommen király nagybácsija, mindkettő körültekintő barátja
- Ser Aemon, Eldon nagyúr fia és örököse, Királyvárban tartózkodik Tommen király mellett
- Ser Alyn, Ser Aemon fia, szintén Királyvárban tartózkodik Tommen király mellett
- Ser Lomas, Eldon nagyúr testvére, Stannis király nagybátyja és támogatója, Viharvégen tartózkodik
- Ser Andrew, Ser Lomas fia, Viharos Edricet védelmezi a keskeny tengeren
- Lester Morrigen, Varjúfészek ura
- Lucos Chytering nagyúr, más néven Kis Lucos, tizenhat éves ifjú
- Tengerjáró Davos, Záporerdő ura
- Marya, a felesége, egy ács lánya
- {Dale, Allard, Matthos, Maric}, négy legidősebb fia, a feketevízi csatában estek el
- Devan, Stannis Király fegyverhordozója a Fekete Várban
- Stannis, tízéves fiú, Marya úrnővel a Harag-fokon

Stannis a Fény urának tüzes szívét választotta címeréül; sárga mezőn narancslángok vesznek körül egy vörös szívet. A szív belsejében, feketével a Baratheon-ház koronás szarvasa látszik.

A SZIGETEK ÉS ÉSZAK KIRÁLYA

Pyke Greyjoyai a Hősök Korában élt Szürke Királytól eredztetik magukat. A legenda szerint a Szürke Király egymagában uralta a tengereket, és egy sellőt vett feleségül. Sárkány Aegon a Vas-szigetek utolsó királyának uralkodásakor véget vetett a vérvonalnak, de engedélyezte a vas szülőtteinek, hogy felelevenítsék ősi szokásukat, és maguk választhassák meg vezetőjüket. Ők a pyke-i Vickon Greyjoy nagyurat választották. A Greyjoyok címere fekete mezőben aranykraken. Jelmondatuk: *Nem vetünk.*

Balon Greyjoy első felkelését a Vastrónus ellen vérbe fojtotta I. Robert Baratheon király és a deresi Eddard Stark nagyúr, de a Robert halálát követő zűrzavarban Balon nagyúr ismét királlyá nyilvánította magát, és hajókat küldött észak megtámadásra.

{Balon Greyjoy}, kilencedik ezen a néven a Szürke Király óta, a Vas-szigetek és észak királya, a Só és a Szikla Királya, a Tengeri Szél Fia és Pyke Kaszás ura, lezuhant és meghalt.

– Balon király özvegye, Alannys királyné a Harlaw-házból

gyermekeik:

– {Rodrik}, megölték Balon első lázadásakor

– {Maron}, megölték Balon első lázadásakor

– Asha, a testvérük, a *Fekete Szél* kapitánya, Erdőmélye meghódítója

– Theon, Deres önjelölt hercege, az északiak a Köpnyegforgató Theon nevet adták neki

Balon király testvérei és féltestvérei:

– {Harlon}, meghalt szürkehámban fiatalkorában

– {Quenton}, csecsemőkorában meghalt

– {Donel}, csecsemőkorában meghalt

– Euron, más néven a Varjúzemű, a *Csend* kapitánya

– Victarion, a Vasflotta parancsnoka, a *Vasdiadal* kapitánya

– {Urrigon}, egy elfertőződött seb következtében meghalt

– Aeron, más néven a Hínárhajú, a Vízbe Fúlt Isten papja

– Rus és Norjen, két akolitusa, a „vízbe fúltak”

– {Robin}, csecsemőkorában meghalt

Balon király háza népe Pyke-on:

– Wendamyr mester, gyógyító és tanácsadó

– Hely a, a vár felügyelője

Balon király harcosai és felesküdt kardjai:

– Dagmer, más néven a Hasítottajkú, a *Habnyelő* kapitánya, Torrhen mezején vezeti a vas szülőtteit

– Kékfog, egy hosszúhajó kapitánya

– Uller, Skyte, evezősök és harcosok

A Tengerkő Trónus várományosai a királyválasztó gyűlésen és Ó-Wykben:

– Gylbert Farwynd, a Magányos Fény Ura

– Gylbert bajnokai: fiai, Gyles, Ygon és Yohn

Vasöntő Erik, más néven Üllőzúzó Erik vagy Igazságos Erik, öregember, egykor híres kapitány és portyázó

– Erik bajnokai: unokái, Urek, Thormor és Dagon

Dunstan Drumm, a Drumm, a Csontkéz, Ó-Wyk ura

– Dunstan bajnokai: fiai, Denys és Donnel, valamint a Mosolytalan Andrik nevű óriás

Asha Greyjoy, Balon Greyjoy egyetlen lánya, a *Fekete Szél* kapitánya

– Asha bajnokai: Szűz Qarl, Tristifer Botley és Ser Harras Harlaw

– Asha kapitányai és támogatói: Rodrik Harlaw nagyúr, Baelor Feketedagály nagyúr, Meldred Merlyn nagyúr, Éles Harmund

Victarion Greyjoy, Balon Greyjoy öccse, a *Vasdiadal* kapitánya és a Vasflotta parancsnoka

– Victarion bajnokai: Kőházi Vörös Ralf, Sánta Ralf és Borbély Nute

– Victarion kapitányai és támogatói: Hozho Harlaw, Éles Alvyn, Erős Fralegg, Szövő Romny, Szolga Will, Kis Lenwood Tawney, Ralf Kenning, Maron Volmark, Jótestvér Gorold

– Victarion legénysége: Egyfülű Wulf, Ragnor Pyke

– Victarion ágyasa, egy sötét bőrű asszony, hiányzik a nyelve és néma, Euron ajándéka

Euron Greyjoy, más néven a Varjűszemű, Balon Greyjoy öccse és a *Csend* kapitánya

– Euron bajnokai: Germund Botley, Orkwood nagyúr Orkmontból, Sóbérc Donnor

– Euron kapitányai és támogatói: Barnafogú Torworld, Vékonyképű Jon Myre, Szabadszülött Rodrik, a Vörös Evezős, Balkezes Lucas Codd, Szolga Quellon, Zúzmarás Harren, Kemmett Pyke, a fattyú, Szolga Qarl, Kőkéz, Pásztor Ralf, Úrkikötői Ralf

– Eurn legénysége: Cragorn

Balon zászlóhordozói, a Vas-szigetek nagyurai:

Pyke-on

– {Sawane Botley}, Úrkikötő ura, Varjűszemű Euron vízbe fojtotta

– {Harren}, idősebb fia, a Cailin-árokknál megölték

– Tristifer, második fia és jog szerinti örököse, nagybátyja jogfosztottá tette

– Symond, Harlon, Vickon és Bennarion, fiatalabb fiai, hasonlóképpen jogfosztottak

– Germund, a testvére, Úrkikötő új ura

– Germund fiai, Balon és Quellon

– Sargon és Lucimore, Sawane féltestvérei

– Wex, tizenkét éves, néma fiú, Sargon fattya, Theon Greyjoy fegyverhordozója

– Waldon Wynch, Vaserdő ura

Harlaw-n

– Rodrik Harlaw, más néven a Könyves, Harlaw ura, a Tíz Torony ura, Harlaw Harlaw-ja

– Gwynesse úrnő, a nővére

- Alannis úrnő, a húga, Balon Greyjoy király özvegye
 - Sigfryd Harlaw, más néven Ezüsthajú Sigfryd, a nagybácsija, Harlaw Vár ura
 - Hotho Harlaw, más néven Púpos Hotho, az unokatestvére
 - Ser Harras Harlaw, más néven a Lovag, Szürkekert lovagja, unokatestvére
 - Boremund Harlaw, más néven Kék Boremund, Boszorkányhegy mestere, unokatestvére
- Rodrik nagyúr zászlóhordozói és felesküdt kardjai:
- Maron Volmark, Volmark ura
 - Myre, Kofa és Kenning
- Rodrik nagyúr háza népe:
- Háromfogú, az intézője, egy vénasszony

Feketedagályon

- Baelor Feketedagály, Feketedagály ura, az *Éji suhanó* kapitánya
- Vak Ben Feketedagály, a Vízbefúlt Isten papja

Ó-Wyken

- Dunstan Drumm, a Drumm, a *Mennydörgő* kapitánya
- Norne Jótestvér Zúzottkőből
- a Kőház
- Tarle, más néven Háromszor Megfúlt Tarle, a Vízbefúlt Isten papja

Nagy-Wyken

- Gorold Jótestvér, Pörölykürt ura
- fiai, Greydon, Gran és Gormond, hármás ikrek
- Lányai, Gysella és Gwin
- Murenmure mester, tanító, gyógyító és tanácsadó
- Triston Farwynd, Fókabőr-fok ura
- az Árboc
- fia és örököse, Steffarion
- Meldred Merlyn, Kavicsos ura

Orkmonton

- Orkmonti Orkwood
- Tawney nagyúr

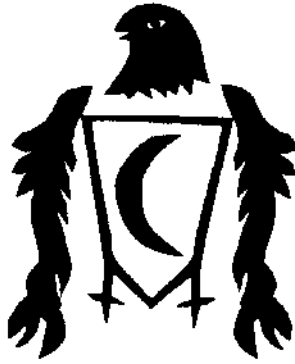
Sóbércen

- Donnor Sóbérc nagyúr
- Sunderly nagyúr

A kisebb szigeteken és szirteken

- Gylbert Farwynd, a Magányos Fény ura
- Vén Szürke Sirály, a Vízbe Fúlt Isten papja

EGYÉB KISEBB-NAGYOBB HÁZAK

AZ ARRYN-HÁZ

Az Arrynok a Hegy és Völgy Királyainak leszármazottai. Címerük égszínkék mezőben fehér hold és sólyom. Az Arryn-ház nem vesz részt az Öt Király Háborújában. Jelmondatuk: *Hatalmas, mint a becsület.*

Robert Arryn, Sasfészek ura, a Völgy Védelmezője, anyja által kinevezve Kelet Igaz Őrének, nyolcéves, beteges fiú, időnként Madárkának is hívják.

– anyja, a Tully házból való {Lysa úrnő}, Jon Arryn nagyúr özvegye, lezuhant a Hold ajtaján, és halálra zúzta magát

– mostohaapja, Petyr Baelish, más néven Kisujj, Harrenhal ura, a Három Folyó hűbérura, a Völgy kormányzója

– Szikla Alayne, Petyr nagyúr természetes lánya, tíz és három éves szűz, valójában Sansa Stark

– Ser Lothor Brune, felbérelt kard Petyr nagyúr szolgálatában, a Sasfészek őrparancsnoka

– Oswell, megtermett katona Petyr szolgálatában, néha Feketeüstnek is hívják

Robert nagyúr háza népe a Sasfészekben:

– Marillion, fiatal, jóképű dalnok, Lysa úrnő kedvence és feltételezett gyilkosa

– Colemon mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

– Mord, brutális börtönőr aranyfoggal

– Gretchel, Maddy és Mela, szolgálólányok

Robert nagyúr zászlóhordozói, a Völgy nagyurai:

– Nestor Royce nagyúr, a Völgy főintézője és a Hold kapujának várnagya

– Ser Albar, Nestor nagyúr fia és örököse

– Myranda, becenevén Randa, Nestor nagyúr lánya, alig használt özvegy

Nestor nagyúr háza népe:

– Ser Marwyn Belmore, őrkapitány

– Szikla Mya, öszvérhajcsár és vezető, I. Robert Baratheon király fattyú lánya

– Ossy és Répa, öszvérhajcsárok

– Lyonel Corbray, Szívvár ura

– Ser Lyn Corbray, testvére és örököse, a híres Elhagyatott Hölgy penge viselője

– Ser Lucas Corbray, fiatalabb testvére

– Jon Lynderly, Kígyóerdő ura

- Terrance, fia és örököse, ifjú fegyverhordozó
- Edmund Waxley, Wickenden lovagja
- Gerold Grafton, Sirályváros ura
- Gyles, fiatalabb fia, fegyverhordozója
- Triston Sunderland, a Három Nővér ura
- Godric Borrell, Édesnővér ura
- Rolland Longthorpe, Hosszúnővér ura
- Alesandor Torrent, Kisnővér ura

A Nyilatkozattévő urak, az Arryn-ház zászlóhordozói, akik szövetkeztek Robert nagyúr védelmére

- Yohn Royce, más néven Bronz Yohn, Rovottkő ura, a Royce-ház főágáról
- Ser Andar, Bronz Yohn egyedüli túlélő fia, Rovottkő örököse

Bronz Yohn háza népe:

- Helliweg mester, tanító, gyógyító, tanácsadó
- Lucos septon
- Ser Szikla Samwell, más néven Erős Szikla Sam, fegyvermester

Bronz Yohn zászlóhordozói és felesküdt kardjai:

- Royce Coldwater, Húspatak ura
- Ser Dámon Shett, Sirálytorony lovagja
- Uthor Tollett, a Szürkevölgy ura
- Anya Waynwood, Vastölgy úrnője
- Ser Morton, idősebb fia és örököse
- Ser Donnel, második fia, a Kapu lovagja
- Wallace, fiatalabb fia
- Harrold Hardyng, gyámfia, fegyverhordozó, gyakran Örökös Harrynek is nevezik
- Benedar Belmore, Bátordal ura
- Ser Symond Templeton, a Kilencsillag lovagja
- {Eon Hunter}, Hosszújvár, nemrég elhunyt

- Ser Golwood, Eon nagyúr legidősebb fia és örököse, mostani nevén az Ifjú Hunter nagyúr
- Ser Eustace, Eon nagyúr második fia
- Ser Harlan, Eon nagyúr fiatalabb fia

az Ifjú Hunter nagyúr háza népe:

- Wilamen mester, tanácsadó, gyógyító, tanító
- Horton Redfort, Redfort ura, háromszor házasodott
- Ser Jasper, Ser Creighton, Ser Jon, a fiai
- Ser Mychel, fiatalabb fia, frissen kinevezett lovag, a rovottkői Ysilla Royce férje

klánfőnökök a Holdhegységből:

- Dolf fia Shagga, a Kővarjak klánjából, jelenleg egy csapatot vezet a Királyerdőben
- Timmett fia Timmett, a Megégettek klánjából
- Cheyk lánya Chella, a Feketefülűek klánjából
- Calor fia Crawn, a Holdtestvérek klánjából

A FLORENT-HÁZ

Édesvíz erőd Florentjei Égikert zászlóhordozói. Az Öt Király Háborújának kezdetén Alester Florent nagyúr hűbérurát követve Renly király mellé állt, fivére, Ser Axell azonban Stannist választotta, Selyse unokahúguk férjét. Renly halála után Alester teljes haderejével együtt szintén átállt Stannishoz. Stannis őt nevezte ki Segítőjévé, a flotta parancsnokságát pedig Ser Imry Florentre, felesége testvérére bízta. A flotta és Ser Imry együtt vesztek el a feketevízi csatában, Alester nagyúr kísérleteit a vereség utáni békekötésre pedig Stannis árulásként könyvelte el. Átadta őt Melisandrénak, a vörös papnőnek, aki R'hllornak szánt áldozatként elégette a nemest. A Vastrónus szintén árulónak bélyegezte a Florenteket, amiért támogatták Stannist és lázadását. Megbélyegezték őket, Édesvíz erődöt és földjeiket pedig Ser Garlan Tyrellnek adományozták. A Florent-ház címere virágkoszorúval övezett rókafej.

{Alester Florent}, Édesvíz erőd ura, árulásért máglyán égették el

– felesége, Melara úrnő a Crane-házból

gyermekeik:

– Alekyne, Édesvíz erőd jog szerinti örököse, Óvárosba menekült, hogy a Fellegvárban kérjen menedéket

– Melessa úrnő, feleségül ment Randyll Tarly nagyúrhoz

– Rhea úrnő, feleségül ment Leyton Héttorony nagyúrhoz

testvérei:

– Ser Axell, a királynő embere, Selyse királyné szolgálatában a Tengermelléki Keleti Őrségben

– {Ser Ryam}, lezuhant egy lóról és meghalt

– Selyse, a lánya, I. Stannis Baratheon király hitvese és királynéja

– Shireen Baratheon, egyetlen gyermeke

– {Ser Imry}, idősebb fia, meghalt a feketevízi csatában

– Ser Erren, második fia, túszer Égikertben

– Ser Colin, Édesvíz erőd várnagya

– Delena, a lánya, Ser Hosman Norcross felesége

– Természetes fia, Viharos Edric, I. Robert Baratheon király fia

– Alester Norcross, idősebb törvényes fia, kilencéves gyermek

– Renly Norcross, második törvényes fia, hároméves gyermek

– Omer mester, Ser Colin idősebb fia, Véntölglyben szolgál

– Merrell, Ser Colin fiatalabb fia, fegyverhordozó az Arboron

– Rylene, Alester nagyúr húga, Ser Rycherd Crane felesége

A FREY-HÁZ

A Freyek a Tully-ház zászlóhordozói, ám nem mindig törik magukat, hogy teljesítsék kötelességüket. Az Öt Király Háborújának kitörésekor Robb Stark azzal nyerte el Frey nagyúr szövetségét, hogy ígéretet tett egyik lánya vagy unokája feleségül vételére. Amikor helyette Jeyne Westerlinggel kötött házasságot, a Freyek szövetkeztek Roose Boltonnal, és lemészárolták az Ifjú Farkast, valamint kíséretét a később Vörös Nász néven elhíresült menyegzőn.

Walder Frey, az Átkelő ura

- első feleségétől, a Royce-házból való {Perra úrnőtől:}
- {Ser Stewron}, meghalt az ökörgázlói csatát követően
- felesége, {Corenna Swann}, sorvadásos betegségben elhunyt
- Stevron idősebb fia, Ser Ryman, az Ikrék örököse
- Ryman fia, Edwyn, Janyce Hunter férje
- Edwyn kilencéves lánya, Walda
- Ryman fia, Walder, más néven Fekete Walder
- Ryman fia, {Petyr}, más néven Pattanásos Petyr, Ódonkónél felakasztották, Mylenda

Caron férje

- Petyr ötéves lánya, Perra
- felesége, {Jeyne Lydden}, leesett egy lóról és meghalt
- Stevron fia, {Aegon}, más néven Csengettyús, Catelyn Stark megölte a Vörös Nászon
- Stevron lánya, {Maegelle}, belehalt a szülésbe, Ser Dafyn Vance felesége
- Maegelle lánya, Marianne Vance, szűz
- Maegelle fia, Walder Vance, fegyverhordozó
- Maegelle fia, Patrek Vance
- felesége, {Marsella Waynwood}, belehalt a szülésbe
- Stevron fia, Walton, Deana Hardyng férje
- Walton fia, Steffon, más néven a Kedves
- Walton lánya, Walda, más néven Szép Walda
- Walton fia, Bryan, fegyverhordozó

Ser Emmon, Walder nagyúr második fia, Genna Lannister férje

– Emmon fia, {Ser Cleos}, törvényenkívüliek ölték meg Szűztő közelében, Jeyne Darry

férje
– Cleos fia, Tywin, tizenkét éves fegyverhordozó

- Cleos fia, Willem, tízéves apród Ashemarkban
- Emmon fia, Ser Lyonel, Melesa Crakehall férje
- Emmon fia, {Tion}, fegyverhordozó, Rickard Karstark ölte meg, amikor Zúgóban raboskodott

- Emmon fia, Walder, más néven Vörös Walder, tizennégy éves apród Kaszter-hegyen

Ser Aenys, Walder nagyúr harmadik fia, felesége a szülésbe belehalt {Tyana Wylde}

- Aenys fia, Vérbenszületett Aegon, törvényenkívüli
- Aenys fia, Rhaegar, felesége a sorvadásos betegségben meghalt {Jeyne Beesbury}
- Rhaegar fia, Robert, tizenhárom éves
- Rhaegar lánya, Walda, tizenegy éves, más néven Fehér Walda
- Rhaegar fia, Jonos, nyolcéves

Perriane, Walder nagyúr lánya, Ser Leslyn Haigh felesége

- Perriane fia, Ser Harys Haigh
- Harys fia, Walder Haigh, ötéves
- Perriane fia, Ser Donnel Haigh
- Perriane fia, Alyn Haigh, fegyverhordozó

második feleségétől, a Swann-házból való {Cyrenna úrnőtől}:

- Ser Jared, Walder nagyúr negyedik fia, {Alys Frey} férje
- Jared fia, {Ser Tytos}, Sandor Clegane ölte meg a Vörös Nászon, felesége Zhoe

Blanetree

- Tytos lánya, Zia, tizennégy éves szűz
- Tytos fia, Zachery, tizenkét éves fiú, felesküdt a Hitre, az óvárosi szentélyben oktatják
- Jared lánya, Kyra, a Vörös Nászon megölt {Ser Garse Goodbrook} felesége
- Kyra fia, Walder Goodbrook, kilencéves
- Kyra lánya, Jeyne Goodbrook, hatéves
- Luceon septon, Baelor Nagy Szentélyének szolgálatában

harmadik feleségétől, a Crakehall-házból való {Amarei úrnőtől}:

- Ser Hosten, Bellena Hawick férje
- Hosten fia, Ser Arwood, Ryella Royce férje
- Arwood lánya, Ryella, ötéves
- Arwood ikerfiai, Androw és Alyn, négyévesek
- Arwood lánya, Hostella, újszülött csecsemő
- Lythene, Walder nagyúr lánya, Lucia Vypren nagyúr felesége
- Lythene lánya, Elyana, Ser Jon Wylde felesége
- Elyana fia, Rickard Wylde, négyéves
- Lythene fia, Ser Damon Vypren
- Symond, Braavosi Betharios házastársa
- Symond fia, Alesander, dalnok
- Symond lánya, Alyx, tizenhét éves szűz
- Symond fia, Bradamar, tízéves, Oro Tendyris braavosi kereskedő gyámfia
- Ser Danwell, Walder nagyúr nyolcadik fia, Wynafrei Whent férje
- {számos halva születés és vetélés}
- {Merrett}, felakasztották Ódonkónél, Mariya Darry férje
- Merrett lánya, Amerei, más néven Ami, a Ser Sandor Clegane által megölt {Kék ági Ser Pate} felesége
- Merrett lánya, Walda, más néven Kövér Walda, férje Roose Bolton, a Rémvár ura
- Merrett lánya, Marissa, tizenhárom éves szűz

– Merrett fia, Walder, más néven Kis Walder, nyolcéves, fegyverhordozó Ramsay Bolton szolgálatában

- {Ser Jeremy}, vízbe fúlt, Carolei Waynwood férje
- Jeremy fia, Sandor, tizenkét éves fegyverhordozó
- Jeremy lánya, Cynthea, kilencéves, Anya Waynwood úrnő gyámleánya
- Ser Raymund, Beony Beesbury férje
- Raymund fia, Robert, tanítvány a Fellegvárban
- Raymund fia, Malwyn, alkimisták mellett szolgál Lysben
- Raymund ikerlányai, Serra és Sarra
- Raymund lánya, Cersei, más néven Méhecske
- Raymund ikerfiai, Jaime és Tywin, újszülöttek

negyedik feleségétől, a Blackwood-házbeli {Alissa úrnőtől}:

- Lothar, Walder nagyúr tizenkettedik fia, más néven Sánta Lothar, Leonella Lefford férje
- Lothar lánya, Tysane, hétéves
- Lothar lánya, Walda, ötéves
- Lothar lánya, Emberlei, hároméves
- Lothar lánya, Leana, újszülött csecsemő
- Ser Jamos, Walder nagyúr tizenharmadik fia, Sallei Paege férje
- Jamos fia, Walder, más néven Nagy Walder, nyolcéves, fegyverhordozó Ramsey Bolton szolgálatában

- Jamos ikerfiai, Dickon és Mathis, ötévesek
- Ser Whalen, Walder nagyúr tizennegyedik fia, Sylwa Paege férje
- Whalen fia, Hoster, tizenkét éves fegyverhordozó, Ser Damon Paege szolgálatában
- Whalen lánya, Merianne, más néven Merry, tizenegy éves
- Morya, Walder nagyúr lánya, Ser Flement Brax felesége
- Morya fia, Robert Brax, kilencéves, fegyverhordozó Kaszter-hegyen
- Morya fia, Walder Brax, hatéves
- Morya fia, Jon Brax, hároméves
- Tyta, Walder nagyúr lánya, más néven Szűz Tyta

Ötödik feleségétől, a Whent-házból való {Sarya úrnőtől}:

- nincs utód

hatodik feleségétől, a Rosby-házból való {Bethany úrnőtől}:

- Ser Perwyn, Walder nagyúr tizenötödik fia
- {Ser Benfrey}, Walder nagyúr tizenhatodik fia, belehalt a Vörös Nászban szerzett sebbe, felesége Jyanna Frey, az egyik unokatestvére
- Benfrey lánya, Della, más néven Süket Della, hároméves
- Benfrey fia, Osmund, kétéves
- Willamen mester, Walder nagyúr tizenhetedik fia, Hosszúúj Várban szolgál
- Olyvar, Walder nagyúr tizennyolcadik fia, Robb Stark egykori fegyverhordozója
- Roslin, tizenhat éves, hozzáment Edmure Tully nagyúrhoz a Vörös Nászban

hetedik feleségétől, a Farring-házból való {Ananra úrnőtől}:

- Arwyn, Walder nagyúr lánya, tizennégy éves szűz
- Wendel, Walder nagyúr tizenkilencedik fia, tizenhárom éves, apród Tengerszemben
- Colmar, Walder nagyúr huszadik fia, tizenegy éves, a Hitnek ígérték
- Waltyr, más néven Tyr, Walder nagyúr huszonegyedik fia, tízéves
- Elmar, Walder nagyúr utolsó fia, kilencéves, rövid ideig Arya Stark jegyese
- Shirei, Walder nagyúr legfiatalabb lánya, hétéves

nyolcadik feleségétől, az Erenford-házból való Joyeuse úrnőtől:

– jelenleg állapotos

– Walder nagyúr természetes gyermekei, különféle anyáktól:

– Folyami Walder, más néven Fattyú Walder

– Fattyú Walder fia, Ser Folyami Aemon

– Fattyú Walder lánya, Folyami Walda

– Melwys mester, Rosby szolgálatában

– Folyami Jeyne, Folyami Martyn, Folyami Ryger, Folyami Ronel, Folyami Mellara és mások

A HÉTTORONY-HÁZ

Óváros Héttornyai Westeros legősibb és legbüszkébb nagy házai közé tartoznak, felmenőiket egészen az Elsőkig vezetik vissza. Egykor királyokként uralták Óvárost és környékét a Napok Hajnala óta, és inkább üdvözölték a kontinensre érkező andalokat, semmint ellenálltak nekik. Később térdet hajtottak a Folyóvidék Királya előtt, és lemondtak a koronáról, hogy megtarthassák minden ősi privilégiumukat. A Héttorony urai nagy hatalmú és roppant gazdag nemeselek, ám mindig jobban kedvelték a kereskedelmet a harcnál, és ritkán játszottak jelentősebb szerepet Westeros háborúiban. A Héttornyok fontos szerepet játszottak a Fellegvár létrehozásában, és a mai napig védik a citadellát. Finom, kiművelt emberekként mindig is a tanulás és a Hit patrónusai voltak, és egyes vélemények szerint az alkímiába, a nekromanciába és más mágikus művészetekbe is belekóstoltak.

A Héttorony-ház címere füstszürke mezőn egy lépcsős, fehér, lángoló tetejű torony. A ház jelmondata: *Megvilágítjuk az utat.*

Leyton Héttorony, Óváros Hangja, a Kikötő ura, a Héttorony ura, a Fellegvár védelmezője, a Dél Jelzőtüze, másik nevén Óváros Öregje

- Rhea úrnő a Héttorony-házból, negyedik felesége
- Leyton nagyúr idősebb fia és örököse, Ser Baelor, más néven Fényesmosolyú Baelor, Rhonda Rowan férje
- Leyton nagyúr lánya, Malora, más néven az Örült Szűz
- Leyton nagyúr lánya, Aleria, Mace Tyrell nagyúr felesége
- Leyton nagyúr fia, Ser Garth, más néven Szürkeacél
- Leyton nagyúr lánya, Denyse, Ser Desmond Redwyne felesége
- fia, Denys, fegyverhordozó
- Leyton nagyúr lánya, Leyla, Ser Jon Cupps felesége
- Leyton nagyúr lánya, Alysanne, Arthur Ambrose nagyúr felesége
- Leyton nagyúr lánya, Lynesse, Jorah Mormont nagyúr felesége, jelenleg a lysi Tregar Ormollen első számú ágyasa
- Leyton nagyúr fia, Ser Gunthor, Jeyne Fossoway (a zöldalma Fossowayektól) férje
- Leyton nagyúr legfiatalabb fia, Ser Humfrey

Leyton nagyúr zászlóhordozói:

- Tommen Costayne, a Három Torony ura
- Alysanne Bulwer, Feketekorona úrnője, nyolcéves

- Martyn Mullendore, a Felföldek ura
- Warryn Beesbury, Mézberek ura
- Branston Cuy, Napraforgóvár ura

Óváros népe:

- Emma, felszolgáló a Lúdtollhoz és Korsóhoz címzett fogadóban, ahol az asszonyok készségesek, az almabor pedig félelmetesen erős
- Rosey, a lánya, tíz és öt éves, szüzessége egy aransárkányba kerül

A Fellegvár főmesterei:

- Norren főmester, a múltó év Udvarnagya, gyűrűje, botja és maszkja arany-ezüst ötvözet
- Theobald főmester, az eljövendő év Udvarnagya, gyűrűje, botja és maszkja ólom
- Ebrose főmester, a gyógyító, gyűrűje, botja és maszkja ezüst
- Marwyn főmester, más néven Mágus Marwyn, gyűrűje, botja és maszkja valyriai acél
- Perestan főmester, a történetíró, gyűrűje, botja és maszkja réz
- Vaellyn főmester, más néven Ecet Vaellyn, gyűrűje, botja és maszkja bronz
- Ryam főmester, gyűrűje, botja és maszkja sárga arany
- Walgrave főmester, kérdéses elmeállapotú vénember, gyűrűje, botja és maszkja fekete vas
- Gallard, Castos, Zarabelo, Benedict, Garizon, Nymos, Cetheres, Willifer, Mollos, Harodon, Guyne, Agrivane, Ocley, mindannyian főmesterek

A Fellegvár mesterei, tanítványai és növendékei:

- Gormon mester, aki gyakran segíti Walgrave főmestert
- Armen, négy láncszemes tanítvány, más néven a Tanítvány
- Alleras, más néven a Szfínx, három láncszemes tanítvány, az íjászat megszállottja
- Robert Frey, tizenhat éves, két láncszemes tanítvány
- Lorcas, kilenc láncszemes tanítvány, az Udvarnagy szolgálója
- Leo Tyrell, más néven Lusta Leo, nemesi származású növendék
- Mollander, növendék, dongalábbal született
- Pate, Walgrave főmester hollóinak gondozója, nem túl reményteli növendék
- Roone, ifjú növendék

A LANNISTER-HÁZ

A Kaszter-hegy Lannisterei továbbra is Tommen király trónigényének legfőbb támogatói. Azzal büszkélkednek, hogy Eszes Lann, a Hősök Korában élt legendás tréfamester leszármazottai. A Kaszter-hegy és Aranyfog aranyának révén a leggazdagabbak az összes nagy ház közül. Címerük bíbor mezőben arany oroszlán. Jelmondatuk: *Halld üvöltésem!*

{Tywin Lannister}, Kaszter-hegy ura, Lannisport Pajzsa, a Nyugat Őrzője, a Király Segítője, törpe fia végzett vele az árnyékszéken

Tywin nagyúr gyermekei:

- Cersei, Jaime ikertestvére, jelenleg Kaszter-hegy úrnője
- Ser Jaime, Cersei ikertestvére, más néven a Királyölő
- Tyrion, más néven az Ördögfióka, törpe és rokongyilkos

Tywin nagyúr testvérei és azok leszármazottai:

- Ser Kevan Lannister, a Swyft-házból való Dorna férje
- Genna úrnő, Ser Emmon Frey, Zúgó urának felesége
- Genna idősebb fia, {Ser Cleos Frey}, a Darry-házból való Jeyne férje, megölték a törvényenkívüliek
- Cleos idősebb fia, Ser Tywin Frey, más néven Ty, jelenleg Zúgó örököse
- Cleos második fia, Willem Frey, fegyverhordozó
- Genna második fia, Ser Lyonel Frey
- Genna harmadik fia, {Tion Frey}, fegyverhordozó, meggyilkolták, míg Zúgóban raboskodott
- Genna legfiatalabb fia, Walder Frey, más néven Vörös Walder, apród Kaszter-hegyen
- Fehérmosolyú Wat, dalnok Genna úrnő szolgálatában
- {Ser Tygett Lannister}, himlőben meghalt
- Tyrek, Tygett fia, eltűnt, valószínűleg halott
- Ermesande Hayford úrnő, Tyrek gyermek felesége
- {Gerion Lannister}, elveszett a tengeren
- Hegyi Joy, Gerion fattyú lánya, tizenegy éves

Tywin nagyúr más közeli rokonai:

- {Ser Stafford Lannister}, unokatestvér és Tywin nagyúr feleségének testvére, megölték az ökörgázló csatában

- Cerenna és Myrielle, Stafford lányai
- Ser Daven Lannister, Stafford fia
- Ser Damion Lannister, unokatestvér, Shiera Crakehall úrnő férje
- fiuk, Ser Lucion
- lányuk, Lanna, Antario Jast nagyúr felesége
- Margot úrnő, unokatestvér, Titus Peake nagyúr felesége

háza népe Kaszter-hegyen:

- Creylen mester, gyógyító, tanító, tanácsadó
- Vylarr, őrkapitány
- Ser Benedict Broom, fegyvermester
- Fehérmosolyú Wat, énekes

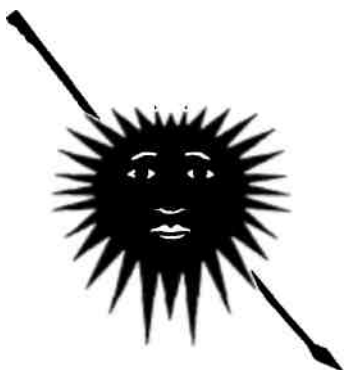
A Nyugat urának zászlóhordozói és felesküdt kardjai:

- Damon Marbrand, Ashemark ura
- Ser Addam Marbrand, fia és örököse, Királyvár városi őrségének parancsnoka
- Roland Crakehall, Crakehall ura
- Roland testvére, {Ser Burton}, törvényen kívüliek megölték
- Roland fia és örököse, Ser Tybolt
- Roland fia, Ser Lyle, más néven a Vadkan
- Roland fiatalabb fia, Ser Merlon
- Sebaston Farman, Szép-sziget ura
- Jeyne, a testvére, Ser Gareth Clifton felesége
- Tytos Brax, Szarv-völgy ura
- Ser Flement Brax, testvére és örököse
- Quenten Banefort, Banefort ura
- Ser Harys Swyft, Ser Kevan Lannister apósa
- Ser Harys fia, Ser Steffon Swyft
- Ser Steffon lánya, Joanna
- Ser Harys lánya, Shierle, Ser Melwyn Sarsfield felesége
- Regenard Estren, Wyndhall ura
- Gawen Westerling, a Szirt ura
- felesége, a Spicer-házból való Sybell úrnő
- testvére, Ser Rolph Spicer, Castamere újonnan kinevezett ura
- unokatestvére, Ser Samwell Spicer

gyermekük:

- Ser Raynald Westerling
- Jeyne, Robb Stark megözvegyült hitvese
- Eleya, tizenkét éves lány
- Rollam, kilencéves fiú
- Selmond Stackspear nagyúr
- fia, Ser Steffon Stackspear
- fiatalabb fia, Ser Alyn Stackspear
- Terrence Kenning, Kayce ura
- Kayce-i Ser Kennos, a szolgálatában álló lovag
- Antario Jast nagyúr
- Robin Moreland nagyúr
- Alysanne Lefford úrnő
- Lewys Lidden, a Mélyodú ura
- Philip Plumm nagyúr
- fiai, Ser Dennis Plumm, Ser Peter Plumm és Ser Harwyn Plumm, más néven Kőkemény

- Garrison Prester nagyúr
- Ser Forley Prester, az unokatestvére
- Ser Gregor Clegane, más néven a Lovagló Hegy
- Sandor Clegane, az öccse
- Ser Lorent Lorch, földdel rendelkező lovag
- Ser Zöldmező Garth, földdel rendelkező lovag
- Ser Lymond Vikary, földdel rendelkező lovag
- Ser Raynard Ruttiger, földdel rendelkező lovag
- Ser Manfred Yew, földdel rendelkező lovag
- Ser Tybolt Hetherspoon, földdel rendelkező lovag
- {Melara Hetherspoon}, a lánya, belefulladt egy kútba Kaszter-hegyen, ahol túszként tartózkodott

A MARTELL-HÁZ

Dorne volt az utolsó a Hét Királyság közül, amelyik hűségesküt tett a Vastrónusnak. Dorne népét a vér, szokásaik és történelmük egyaránt segítette elkülönülni a többi királyságtól. Az Öt Király Háborújának kitörésekor Dorne távol tartotta magát a konfliktustól, ám amikor Myrcella Baratheon és Trystane herceg eljegyezték egymást, Napföld kinyilvánította, hogy Joffrey királyt támogatja.

A Martellek címere egy vörös napot átdöfő aranyláncza. Jelmondatuk: *Meg nem hajol, meg nem rogy, meg nem török.*

Doran Nymeros Martell, Napföld ura, Dorne hercege

– felesége, Mellario, Norvos Szabad Városból

gyermekeik:

– Arianne hercegnő, Napföld örököse

– Garin, Arianne tejtestvére és társa, a Zöldvér árvái közül

– Quentyn herceg, frissen kinevezett lovag, Yronwoodi Yronwood nagyúr neveltje

– Trystane herceg, Myrcella Baratheon jegyese

Doran herceg testvérei:

– {Elia hercegnő}, Királyvár kifosztásakor megerőszakolták és megölték

– {Rhaenys Targaryen}, a lánya, Királyvár kifosztásakor megölték

– {Aegon Targaryen}, csecsemő, Királyvár kifosztásakor megölték

– {Oberyn herceg}, más néven a Vörös Vipera, Ser Gregor Clegane ölte meg párviadalban

– Homok Ellaria, Oberyn herceg szeretője, Harmen Uller nagyúr természetes lánya a Homokkígyók, Oberyn fattyú lányai:

– Obara, nyolc és húszéves, Oberyn lánya egy óvárosi szajhától

– Nymeria, más néven Nym Úrnő, öt és húsz éves, a herceg lánya egy volantiszi nemes hölgytől

– Tyene, három és húsz éves, a herceg lánya egy septától

– Sarella, tizenkilenc éves, a herceg lánya egy kereskedőtől, a *Tollas Csók* kapitányától

– Elia, tizennégy éves, Homok Ellaria lánya

– Obella, tizenkét éves, Homok Ellaria lánya

– Dorea, nyolcéves, Homok Ellaria lánya

– Loreza, hatéves, Homok Ellaria lánya

Doran herceg udvara a Vízkertekben:

- Areo Hotah Norvosból, az őrség kapitánya
- Caleotte mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
- három tucatnyi gyermek, nemesen született és alacsony sorból való egyaránt, nagyurak, lovagok, kereskedők, kézművesek és parasztok fiai és lányai, a herceg gyámgyermekai

Doran herceg udvara Napföldön:

- Myrcella Baratheon hercegnő, a gyámleánya, Trystane herceg jegyese
- Ser Arys Vasszív, Myrcella felesküdt pajzsa
- Rosamund Lannister, Myrcella szolgálója és társalkodója, egy távoli unokatestvér
- Eglantine septa, Myrcella gyóntatója
- Myles mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
- Ricasso, udvarnagy Napföldön, vak öregember
- Ser Manfred Martell, Napföld várnagya
- Alysa Ladybright úrnő, kincstárnok
- Ser Gascoyne Zöldvérből, Trystane herceg felesküdt pajzsa
- Bors és Timothy, szolgálok Napföldön
- Belandra, Cedra, valamint a testvérek, Morra és Mellei, szolgálok Napföldön

Doran herceg zászlóhordozói, Dorne nagyurai:

- Anders Yronwood, Yronwood ura, a Kőút öre, a Vérherceg
- Ser Cletus, a fia
- Kedry mester, gyógyító, tanító és tanácsadó
- Hermen Uller, Ördögliget ura
- Homok Ellaria, a természetes lánya
- Ser Ulwyck Uller, a testvére
- Delonne Allyrion, Istenkegy úrnője
- Ser Ryon, fia és örököse
- Ser Homok Daemon, Ryon természetes fia, Istenkegy fattya
- Dagos Manwoody, Királysír ura
- Mors és Dickon, a fiai
- Sye Myles, a testvére

– Larra Blackmont, Blackmont úrnője

– Jynessa, lánya és örököse

– Peros, a fia, fegyverhordozó

– Nymella Toland, Kisértethegy úrnője

– Quentyn Qorgyle, Homokkő ura

– Ser Gulian, idősebb fia és örököse

– Ser Arron, második fia

– Ser Deziel Dalt, Citromerdő Lovagja

– Ser Andrey, öccse és örököse, más néven Drey

– Franklyn Fowler, Felhőbérc ura, más néven a Vén Sólyom, a Herceghágó lovagja

– Jeyne és Jennelyn, ikerlányai

– Ser Symon Santagar, Foltvár lovagja

– Sylva, lánya és örököse, szeplői miatt Foltos Sylvanak is hívják

– Adric Dayne, Csillagvölgy ura, fegyverhordozó

– Ser Gerold Dayne, más néven Éjcsillag, Remetetoronny lovagja, unokatestvére és zászlóhordozója

– Trebor Jordayne, a Szirt ura

– Myria, lánya és örököse

- Tremond Gargalen, Sóspart ura
- Daeron Vaith, a Vörös Dúnék ura

A STARK-HÁZ

A Starkok Építő Brandontól és a Tél Királyaitól származtatják magukat. Évezredekig az Észak Királyaiként uralkodtak Deresből, amíg Torrhen Stark, a Térdeplő Király csata helyett hűségesküt nem tett Sárkány Aegonnak. Amikor a deresi Eddard Stark nagyurat Joffrey király kivégeztette, az északiak felbontották a Vastrónushoz kötődő esküjüket, és Eddard nagyúr fiát, Robbot kiáltották ki Észak Királyává. Az Öt Király Háborújában minden csatáját megnyerte, de a Freyek és a Boltonok elárulták, és az Ikreknél, nagybátyja menyegzőjén megölték.

A Starkok címere egy hófehér mezőn rohanó szürke rémfarkas. Jelmondatuk: *Közeleg a tél.*

{Robb Stark}, Észak Királya, a Három Folyó Királya Eddard Stark nagyúr és a Tully házból való Catelyn úrnő legidősebb fia, tizenhat éves, Ifjú Farkas néven is emlegetik, a Vörös Nászon megölték.

– {Szürke Szél}, a rémfarkasa, a Vörös Nászon megölték törvényes testvérei:

– Sansa, a húga, Tyrion Lannister felesége

– {Úrnő}, a rémfarkasa, Darry kastélyánál megölték

– Arya, a húga, tizenegy éves, eltűnt, és halottnak hiszik

– Nymeria, a rémfarkasa, a folyóvidéken portyázik

– Brandon, más néven Bran, kilencéves nyomorék fiú, Deres örököse, halottnak hiszik

– Nyár, a rémfarkasa

Bran útitársai és védelmezői:

– Meera Reed, tizenhat éves szűz, a zavarosrévi Howland Reed nagyúr lánya

– Jojen Reed, az öccse, tizenhárom éves

– Hodor, hét láb magas, együgyű lovászfíú

– Rickon, négyéves fiú, halottnak hiszik

– Borzaskutya, a rémfarkasa, fekete és vad

– Rickon útitársa, a vad Osha, nemrég még fogoly Deresben

– fattyú féltestvére, Havas Jon, az Éjjeli Őrség tagja

– Szellem, Jon rémfarkasa, fehér és csendes

Robb felesküdtött kardjai:

– {Donnel Locke, Owen Norrey, Dacey Mormont, Ser Wendel Manderly, Robin Flint}, meghaltak a Vörös Nászon

– Hallis Mollen, az őrség kapitánya, Eddard Stark csontjait viszi vissza Deresbe

– Jacks, Quent, Shadd, örök

Robb nagybátyjai és unokatestvérei:

- Benjen Stark, apja öccse, hosszú ideje eltűnt a Falon túl, halottnak hiszik
- {Lysa Arryn}, anyja testvére, a Sasfészek úrnője, Jon Arryn nagyúr felesége, lezuhant és meghalt
- fiuk, Robert Arryn, a Sasfészek ura és a Völgy Védelmőzője, beteges fiú
- Edmure Tully, Zúgó ura, anyja testvére, a Vörös Nászon foglyul ejtették
- Roslyn úrnő a Frey-házból, Edmure felesége
- Ser Brynden Tully, más néven a Fekete Hal, anyja nagybátyja, Zúgó várnagya

Az Ifjú Farkas zászlóhordozói, Észak nagyurai:

- Roose Bolton, Rémvár ura, a köpönyegforgató
- {Domerick}, törvényes fia és örököse, gyomorbeteg meghalt
- Ramsay Bolton (régében Havas Ramsay), Roose természetes fia, más néven Bolton faty-tya, Rémvár várnagya
- Walder Frey és Walder Frey, más néven Nagy Walder és Kis Walder, Ramsay fegyver-
hordozói
- {Búzós}, a szagáról elhíresült katona, meghalt, amikor Ramsaynek álcázta magát
- „Arya Stark”, Roose nagyúr foglya, egy Ramsayvel eljegyzett hasonmás
- Walton, más néven az Acéllábú, Roose kapitánya
- Beth Cassell, Kyra, Répa, Palla, Bandy, Shyre, Palla és Öreg Nan, Deres asszonyai, a Rémvár foglyai

Jon Umber, más néven a Hordó, a Végső Menedék ura, fogoly az Ikrekben

- {Jon}, más néven Kishordó, a Hordó idősebb fia és örököse, megölték a Vörös Nászon
- Mors, más néven Varjúbegy, a Hordó nagybátyja, a Végső Menedék várnagya
- Hother, más néven Szajhavész a Hordó nagybátyja, szintén a Végső Menedék várnagya

{Rickard Karstark}, Karhold ura, lefejezték árulásért és hadifoglyok megöléséért

- {Eddard}, a fia, megölték a Suttogó-erdőben
- {Torrhen}, a fia, megölték a Suttogó-erdőben
- Harrion, a fia, fogoly Szúztóban
- Alys, Rickard nagyúr lánya, tizenöt éves szűz
- Rickard nagybátyja, Arnolf, Karhold várnagya

Galbart Glover, Erdőmélye mestere, nőtlen

- Robett Glover, testvére és örököse
- Robett felesége, Sybelle a Locke-házból

gyermekeik:

- Gawen, hároméves fiú
- Erena, csecsemő
- Galbart gyámfia, Havas Larence, {Halys Hornwood} nagyúr természetes fia, tizenhárom éves

– Howland Reed, Zavarosvíz ura, cölöplakó

– felesége, Jyana, cölöplakó

gyermekeik:

- Meera, fiatal vadászlány
- Jojen, zöldlátással megáldott fiú

Wyman Manderly, Fehérrév ura, nagyon kövér ember

- Ser Wylis Manderly, idősebb fia és örököse, nagyon kövér, Fogoly Harrenhalban
- Wylis felesége, Leona a Woolfield-házból

- Winafryd, a lányuk, tizenkilenc éves szűz
- Wylla, a lányuk, tizenöt éves szűz
- {Ser Wendel Manderly}, a második fia, megölték a Vörös Nászon
- Ser Marion Manderly, az unokatestvére, a Fehérrévi helyőrség parancsnoka
- Theomere mester, tanácsadó, tanító, gyógyító

Maege Mormont, a Medve-sziget úrnője

- {Dacey}, idősebb lánya és örököse, megölték a Vörös Nászon
- Alysane, Lyra, Jorelle, Lyanna, a lányaik
- {Jeor Mormont}, a testvére, az Éjjeli Őrség parancsnoka, saját emberei ölték meg
- Ser Jorah Mormont, Jeor nagyúr fia, a Medve-sziget egykori önjelölt ura, elítélt és száműzött lovag

{Ser Helman Tallhart}, Torrhen Mezejének mestere, megölték Alkonyvölgnél

- {Benfred}, fia és örököse, vasemberek ölték meg a Kövesparton
- Eddara, a lánya, fogoly Torrhen Mezején
- {Leobald}, a testvére, megölték Deresnél
- Leobald felesége, Berena a Hornwood-házból, fogoly Torrhen mezején
- fiaik, Brandon és Beren, szintén foglyok Torrhen mezején

Rodrik Ryswell, a Patakvidék ura

- Barbrey Dustin, a lánya, Hantvég úrnője, {Willam Dustin nagyúr} özvegye
- Harwood Stout, a hűbérese, egy jelentéktelenebb nemes Hantvégben
- {Bethany Bolton}, a lánya, Roose Bolton nagyúr második felesége, elvitte a lát
- Roger Ryswell, Rickard Ryswell, Roose Ryswell, civakodó unokatestvérei és zászlóhordozói

{Cley Cerwyn}, Cerwyn ura, megölték Deresnél

- Jonelle, a testvére, huszonhárom éves szűz
- Lyessa Flint, Özvegyfok úrnője
- Ondrew Locke, Óvár ura, öregember
- Hugo Wull, más néven Nagyvödör, klánfőnök
- Brandon Norrey, más néven a Norrey, klánfőnök
- Tirren Liddle, más néven a Liddle, klánfőnök

A TULLY-HÁZ

A zúgói Edmyn Tully nagyúr az elsők között volt a folyóvidéken, aki hűséget esküdött Hódító Aegonnak. A győztes Aegon azzal jutalmazta meg a Tully-házat, hogy Edmyn nagyúrnak adományozta a Három Folyó menti területet.

A Tullyk címere hullámos kék és vörös mezőben ugró ezüstpisztráng. A Tullyk jelmondata: *Család, kötelesség, becsület.*

Edmure Tully, Zúgó ura, A Freyek a menyegzőjén fogságba ejtették, és azóta fogva tartják

- Roslin úrnő a Frey-házból, Edmure fiatal felesége
- {Catelyn Stark úrnő}, a testvére, a deresi Eddard Stark nagyúr özvegye, megölték a Vörös Nászon
- {Lysa Arryn úrnő}, a testvére, Jon Arryn nagyúr özvegye a Völgyből, lezuhant a Sasfészekből
- Ser Brynden Tully, más néven a Fekete Hal, Edmure nagybátyja, Zúgó várnagya
- Edmure nagyúr háza népe Zúgóban:
- Vyman mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
- Ser Desmond Grell, fegyvermester
- Ser Robin Ryger, az őrség kapitánya
- Hosszú Lew, Elwood, Delp, örök
- Utherdyes Wayn, Zúgó intézője

Edmure zászlóhordozói, a Három Folyó vidékének nagyurai:

- Tytos Blackwood, Hollófa ura
- {Lucas}, a fia, megölték a Vörös Nászon
- Jonos Bracken, Kösövény ura
- Jason Mallister, Tengersizem ura, fogoly saját kastélyában
- Patrek, a fia, fogoly az apja mellett
- Ser Deny Mallister, Jason nagyúr nagybátyja, az Éjjeli Őrség tagja
- Clement Piper, Rózsaszűzvár ura
- fia és örököse, Ser Marq Piper, fogságba ejtették a Vörös Nászon
- Karyl Vance, Vándormenedék ura
- idősebb lánya és örököse, Liane
- fiatalabb lányai, Rhalta és Emphyria
- Norbert Vance, Atranta vak ura

- idősebb fia és örököse, Ser Ronald Vance, más néven a Rossz
- fiatalabb fiai, Ser Hugo, Ser Ellery, Ser Kirth és Jon mester
- Theomar Smallwood, Makkvár ura
- felesége, Ravella úrnő a Swann-házból
- lánya, Carellen
- William Mooton, Szúztó ura
- Shella Whent, Harrenhal jogfosztott úrnője
- Ser Willis Wode, a szolgálatában álló lovag
- Ser Shalmon Paege
- Lymond Goodbrook nagyúr

A TYRELL-HÁZ

A Tyrellek a Folyóvidék királyainak intézőiként emelkedtek hatalomra, bár Zöldkezű Garth leszármazottainak tartják magukat, aki az Elsők Kertészkirálya volt. Amikor a Kertész-ház utolsó királya elpusztult a Tűz mezején, intézője, Helen Tyrell átengedte Égikertet Hódító Aegonnak. Aegon cserébe neki adta a kastélyt és a Folyóvidék feletti uralmat. Mace Tyrell az Öt Király Háborújának kezdetén Renly Baratheont támogatta, és hozzáadta a lányát, Margaeryt. Renly halálát követően Égikert szövetséget kötött a Lannister-házzal, Margaery pedig eljegyezték Joffrey királlyal.

A Tyrellek címere fűzöld mezőben arany rózsza. Jelmondatuk: *Erőssé növiünk.*

Mace Tyrell, Égikert ura, Dél őrzője, a Határvidék védelmezője, a Folyóvidék főbírája
– felesége, Alerie úrnő az óvárosi Héttorony-házból
gyermekeik:

- Willas, idősebb fiuk, Égikert örököse
- Ser Garlan, más néven a Gálán, második fiuk, nemrégiben nevezték ki Édesvíz urává
- Garlan felesége, Leonette úrnő a Fossoway-házból
- Ser Loras, a Viráglovag, fiatalabb fiuk, a Királyi Testőrség Felesküdött Testvére
- Margaery, a lányuk, kétszer ment férjhez, és kétszer özvegyült

Margaery társalkodónői, udvarhölgyek:

- unokatestvérei, Megga, Alla és Elinor Tyrell
- Elinor jegyese, Alyn Ambrose, fegyverhordozó

– Alysanne Bulwer úrnő, Alyce Graceford úrnő, Taena Merryweather úrnő, Meredyth Crane, más néven Meny, Nysterica septa, társalkodónők

- Mace özvegy anyja, Olenna úrnő a Redwyne-házból, más néven a Töviskirálynő
- Arryk és Erryk, testőrei, hét láb magas ikrek, más néven Bal és Jobb

Mace lánytestvérei:

- Mina úrnő, Paxter Redwyne, az Arbor urának felesége
gyermekeik:

- Ser Horas Redwyne, Hobber ikertestvére, más néven Horror
- Ser Hobber Redwyne, Horas ikertestvére, más néven Vajfej
- Desmera Redwyne, tizenhat éves szűz
- Janna úrnő, Ser Jon Fossoway felesége

Mace nagybátyjai és unokatestvérei

- Mace nagybátyja, Garth, más néven a Kövér, Égikert udvarnagya
- Garth fattyú fiai, Virágos Garse és Virágos Garrett
- Mace nagybátyja, Ser Moryn, az óvárosi városi őrség parancsnoka
- Moryn fia, {Ser Luthor}, Elyn Norridge úrnő férje
- Luthor fia, Ser Theodore, Lia Serry férje
- Theodore lánya, Elinor
- Theodore fia, Luthor, fegyverhordozó
- Luthor fia, Medwick mester
- Luthor lánya, Olene, Ser Leo Blackbar felesége
- Moryn fia, Lao, más néven Lusta Leo, növendék az óvárosi Fellegvárban
- Mace nagybátyja, Gormon mester, a Fellegvárban szolgál
- Mace unokatestvére, {Ser Quentin}, meghalt a Hamugázlónál
- Quentin fia, Ser Olymer, Lysa Meadows úrnő férje
- Olymer fiai, Raymund és Rickard
- Olymer lánya, Megga
- Mace unokatestvére, Normund mester, Feketekoronában szolgál

- Mace unokatestvére, {Ser Victor}, a Királyerdei Testvériség Mosolygó Lovagja ölte meg
- Victor lánya, Victaria, a nyári lázban meghalt {Jon Bulwer nagyúr} felesége
- lányuk, Alysanne Bulwer, nyolcéves
- Victor fia, Ser Leo, Alys Beesbury úrnő férje
- Leo lányai, Alla és Leona
- Leo fiai, Lyonel, Lucas és Lorent

Mace háza népe Égikertben:

- Lomys mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
- Igon Vyrwel, az őrség kapitánya
- Ser Vortimer Crane, fegyvermester
- Zsírsegg, udvari bolond, nagyon kövér

zászlóhordozói, a Folyóvidék urai:

- Randyll Tarly, Szarvhegy ura
- Paxter Redwyne, az Arbor ura
- Ser Horas és Ser Hobber, az ikerfiai
- Paxter nagyúr gyógyítója, Ballabar mester
- Arwyn Vasszív, Véntölgy úrnője
- Arwyn úrnő fiatalabb fia, Ser Arys, a Királyi Testőrség Felesküdött Testvére
- Mathis Rowan, Aranyliget ura, a Redwyne-házból való Bethany férje
- Leyton Héttorony, Óváros Hangja, a Kikötő ura
- Humfrey Hewett, Tölgypajzs ura
- Virágos Falia, fattyú lánya
- Osbert Serry, Délpajzs ura
- Ser Talbert, fia és örököse
- Guthor Grimm, Szürkepajzs ura
- Moribald Chester, Zöldpajzs ura
- Orton Merryweather, Hosszúasztal ura
- Taena úrnő, a felesége, myri asszony
- Russell, a fia, nyolcéves
- Arthur Ambrose nagyúr, Alysanne Héttorony úrnő férje

lovagai és felesküdött kardjai:

- Ser Jon Fossoway, a zöldalma Fossowayk közül
- Ser Tanton Fossoway, a vörösalma Fossowayk közül

**LÁZADÓK ÉS ÚTONÁLLÓK,
KÖZEMBEREK ÉS
FELESKÜDÖTT TESTVÉREK**

ÚRFIK, VÁNDOROK ÉS KÖZEMBEREK

- Ser Creighton Hosszúgally és Ser Illyfer, a Krajcártalan, kóbor lovagok és társak
- Hibald, ijesztő és zsugori kereskedő
- Árnyszeréti Ser Shadrick, más néven a Veszett Egér, kóbor lovag Hibald szolgálatában
- Brienne, Tarth Szüze, más néven Szépséges Brienne, küldetésben járó szűz
- Selwyn nagyúr, az Esthajnalcsillag, Tarth ura, az apja
- {Nagy Ben Bushy}, Ser Hyle Hunt, Ser Mark Mullendore, Ser Edmund Ambrose, {Ser Richard Farrow}, {Gólya Will}, Ser Hugh Beesbury, Ser Raymon Nayland, Harry Sawyer, Ser Owen Inchfield, Robin Potter, egykori kérői
- Renfred Rykker, Alkonyvölgy ura
- Ser Rufus Leek, féllábú lovag a szolgálatában, az alkonyvölgyi Barna Erőd várnagya
- William Mooton, Szűztó ura
- Eleanor, idősebb lánya és örököse, tizenhárom éves
- Randyll Tarly, Szarvhegy ura, Tommen király erőit vezeti a Három Folyónál
- Dickon, fia és örököse, ifjú fegyverhordozó
- Ser Hyle Hunt, a Tarly-ház szolgálatára felesküdt lovag
- Ser Alyn Hunt, Ser Hyle unokatestvére, szintén Randyll nagyúr szolgálatában áll
- Dick Crabb, más néven Fürge Dick, Hasadt-révből
- Eustace Brune, Rémodú ura
- Bennard Brune, Brownhollow lovagja, az unokatestvére
- Ser Roger Hogg, Kocaszarv Lovagja
- Meribald septon, vándor septon
- kutyája, Kutya
- az Idős Testvér a Csendes-szigeten
- Narbert testvér, Gillam testvér, Rawney testvér, a Csendes-sziget szerzetesei
- Ser Quincy Cox, Sóakna Lovagja, szenilis vénember

a régi keresztúti fogadóban:

- Jeyne Heddle, más néven Hosszú Jeyne, fogadós, tizennyolc éves, magas lány
- Fűz, a húga, szigorú lány
- Kóró, Kobak, Krajcár Jon, Ben, árvák a fogadóban
- Gendry, kovácsinas és I. Robert Baratheon király fattya, nem tud származásáról

Harrenhalban:

- Rafford, más néven Nyájás Raff, Szarosporfájú, Dunsen, helyőrségi katonák
- Feketeujjú Ben, kovács és páncélműves
- Pia, egykor csinos szolgálólány
- Gulian mester, gyógyító, tanító és tanácsadó

Darryben

- Amarei Frey úrnő, más néven Kapuház Ami, érzéki, fiatal özvegy, Lancel Lannister nagyúr jegyese
- Amarei úrnő anyja, Mariya úrnő a Darry-házból, Merrett Frey özvegye
- Amarei úrnő húga, Marissa, tizenhárom éves szűz
- Ser Harwyn Plumm, más néven a Kőkemény, a helyőrség parancsnoka

– Ottomore mester, gyógyító, tanító és tanácsadó

a Térdeplő Ember fogadóban:

- Sharna, fogadós, szakács és bába
- férje, becenevén Férj
- Fiú, háborús árva
- Meleg Pite, árva pékinas

törvényenkívüliek és megtört emberek

- {Beric Dondarrion}, Feketerév egykori ura, hat alkalommal ölték meg
- Eddric Dayne, Csillagvölgy ura, tizenkét éves, Beric nagyúr fegyverhordozója
- Kőszentély Órült Vadász, időszakos szövetségese
- Zöldszakáll, tyrosi zsoldos, bizonytalan barátja
- Íjász Anguy, íjász a dorne-i határvidékről
- Holdvári Merri, Molnár Watty, Mocsaras Meg, Nutten Jon, törvényenkívüliek a csapatában

ban

Kőszív úrnő, csuklyás asszony, más néven Könyörtelen Anya, a Csendes Nővér és a Hóhérasasszony

- Lem, más néven Citromköpeny Lem, egykori katona
- Myri Thoros, vörös pap
- Harwin, Hullen fia, északi katona, egykor a deresi Eddard Starkot szolgálta
- Szerencsés Jack, körözött ember, fél szeme hiányzik
- Hétpataki Tom, kétes hírű dalnok, más néven Héthúr Tom vagy Hét Tom
- Beleveló Luke, Notch, Mudge, Szakálltalan Dick, törvényenkívüliek

Sandor Clegane, más néven a Véreb, Joffrey király egykori felesküdt kardja, később a Királyi Testőrség Felesküdt Testvére; amikor utoljára látták, a Trident mellett haldokolt

{Vargo Hoat} Qohor Szabad Városból, más néven a Kecse, hibás beszédű zsoldos kapitány, Ser Gregor Clegane megölte Harrenhalban

– Bátor Bajtársai, más néven a Véres Komédiások:

– Urswyck, más néven a Hűséges, a hadnagya

– {Utt septon}, Beric Dondarrion felakasztotta

– Dorne-i Timeon, Kővér Zollo, Rorge, Maró, Disznó, Shagwell, a Bolond, Ibbeni Tog Joth, Három Lábuji, szétszóródtak és menekülnek

A Barack nevű bordélyban Kőszentélynél:

– Pipacs, a vörös hajú tulajdonosnő

– Alyce, Cass, Lanna, Jyzene, Helly, Bella, néhány barackja

Makkvárban, a Smallwood-ház székhelyén:

– Ravella úrnő, egykor a Swann-ház tagja, Theomar Smallwood nagyúr felesége

itt-ott, és máshol:

– Lymond Lychester nagyúr, kétes elmeállapotú vénember, aki egyszer feltartotta Ser Maynardot a hídnál

– fiatal gondozója, Roone mester

– a Magas Szív kísértete

– a Levelek Hölgye

– Fűzfatánc septonja

AZ ÉJJELI ŐRSÉG FELESKÜDÖTT TESTVÉREI

- Havas Jon, Deres Fattya, az Éjjeli Őrség kilencszázkilencvennyolcadik parancsnoka
- Szellem, fehér rémfarkasa
- intézője, Eddison Tollett, más néven Bánatos Edd

A Fekete Vár emberei:

- Benjen Stark, Első Felderítő, hosszú ideje eltűnt, valószínűleg halott
- Ser Wynton Stout, idősödő felderítő, gyenge elmeállapotban
- Fehérszemű Kedge, Bedwyck, más néven az Óriás, Matthar, Dywen, Szürketoollú Garth, Királyerdei Ulmer, Elron, Papyar, más néven Pyp, Grenn, más néven a Bölény, Bernarr, más néven Fekete Bernarr, Goady, Szikla Tim, Fekete Jack Bulwer, Geoff, más néven a Mókus, Szakállas Ben, felderítők
- Bowen Marsh, főintéző
- Háromujjú Hobb, intéző és főszakács
- {Donal Noye}, félkarú kovács és páncélműves, a kapunál végzett vele Nagy Mag
- Owen, más néven a Félkegyelmű, Kuszanyelvű Tim, Mully, Cugen, Hegyi Donnel, más néven Nyájas Donnel, Balkezes Lew, Jeren, Botfaragó Wick, intézők
- Othell Yarwyck, Első Építő
- Tartaléksizma, Halder, Albett, Bödön, építők
- Conwy, Gueren, vándorló toborzók
- Cellador septon, iszákos fanatikus
- Ser Alliser Thorne, egykori fegyvermester
- Janos Slynt nagyrúr, a királyvári városi őrség egykori parancsnoka, rövid ideig Harrenhal

ura

- Aemon mester (Targaryen), gyógyító és tanácsadó, száz és két éves vak öregember
- Aemon intézője, Clydas
- Aemon intézője, Samwell Tarly, kövér könyvmoly
- Vas Emmett, a Keleti Őrség egykori fegyvermestere
- Hareth, más néven a Ló, Arron és Emrick, az ikrek, Selyem, Hop-Robin, kiképzés alatt álló újoncok

Az Árnýéktorony emberei:

- Ser Denys Mallister, az Árnýéktorony parancsnoka
- intézője és fegyverhordozója, Wallace Massey
- Mullin mester, gyógyító és tanácsadó
- {Félkezű Qhorin}, a felderítők parancsnoka, Havas Jon megölte a Falon túl
- az Árnýéktorony testvérei:
- {Dalbridge fegyverhordozó, Eggen}, felderítők, meghaltak a Sikító-hágóban
- Kőkígyó, felderítő, gyalogosan eltűnt a Sikító-hágóban

A Tengeremelléki Keleti Őrség emberei:

- Cotter Pyke, parancsnok
 - Harmune mester, gyógyító és tanácsadó
 - Vén Sósrongy, a *Feketerígó* kapitánya
 - Ser Glendon Hewett, fegyvermester
- a Keleti Őrség testvérei:

– Daeon, intéző és dalnok

Craster Erődjénél (az árulók):

- Tör, aki megölte Crastert, vendéglátójukat
- Ernyedtkezű Ollo, aki megölte parancsnokukat, Jeor Mormontot
- Greenawayi Garth, Mawney, Grubbs, Rosbyi Alan, egykori felderítők
- Tönklábú Karl, Árva Oss, Motyogó Bill, egykori intézők

A VADAK, MÁ S NÉVEN A SZABAD NÉP

Mance Rayder, a Falon Túli Király, fogoly a Fekete Várban

- felesége, {Dalia}, belehalt a szülésbe
- újszülött fia, csata közben született, még nincs neve
- Val, Dalia húga, a „vad hercegnő”, fogoly a Fekete Várban

a vadak főnökei és kapitányai:

- {Harma}, más néven Kutyafejű, megölték a Fal alatt
- Halleck, a testvére
- a Csontok ura, más néven Zörgővért, fosztogató és egy csapat vezetője, fogoly a Fekete Várban

– {Ygritte}, fiatal lándzsaasszony, Havas Jon szeretője, meghalt a Fekete Vár elleni támadás során

- Ryk, más néven Hosszúlándzsa, a csapat egy tagja
- Ragwyle, Lenyl, a csapat tagjai
- {Styr}, Thenn Magnarja, a Fekete Vár elleni támadás során megölték
- Sigorn, Styr fia, Thenn új Magnarja
- Tormund, Pirospozsgásvár Sörkirálya, más néven Óriásvész, Magasakkal Szóló, Kürtfűvő, Jégtörő, Viharöklű, Medvék Szeretője, Istennel Szóló és Seregek Atyja
- Tormund fiai, Magas Toregg, Teszetosza Torwyrd, Dormund és Dryn, valamint lánya, Munda

- a Könnyező, rabló és az egyik csapat vezetője
- {Varjúölő Alfyn}, rabló, Félkezű Qhorin, az Éjjeli Őrség tagja végzett vele
- {Orell}, más néven Orell, a Sas, bőrváltó, Havas Jon ölte meg a Sikító-hágóban
- {Mag Mar Tun Doh Weg}, más néven Nagy Mag, óriás, Donal Noye ölte meg a Fekete Vár kapujánál

– Varamyr, más néven Hatbőrű, bőrváltó, három farkas, egy árnyékmacska és egy hómedve ura

- {Jarl}, fiatal rabló, Val szeretője, leesett a Falról és szörnyethalt
- Kecske Grigg, Errok, Bodger, Del, Nagy Kelés, Kender Dan, Sisak Henk, Lenn, Lábujj, vadak és rablók

{Craster}, Craster Erődjének ura, Tőr, az Éjjeli Őrség tagja végzett vele, amikor vendégként a hajlékában tartózkodott

- Szegfű, lánya és felesége
- Szegfű újszülött fia, még nincs neve
- Dyah, Ferny, Nella, hárman Craster tizenkilenc felesége közül

A KESKENY TENGEREN TÚL

A TENGEREN TÚLI KIRÁLYNŐ

Daenerys Targaryen, első ezen a néven, Meereen királynője, az andalok, a rhoynarok és az Elsők királynője, a Hét Királyság ura, A Birodalom Védelmezője, A Nagy Fűtenger *khaleesije*, más néven Viharbanszületett Daenerys, a Tűzjáró, Sárkányok Anyja

- sárkányai, Drogon, Viserion és Rhaegal
- bátyja, {Rhaegar}, Sárkánykő hercege, Robert Baratheon végzett vele a Három Folyónál
- Rhaegar lánya, {Rhaenys}, Királyvár feldúlásakor meggyilkolták
- Rhaegar fia, {Aegon}, karon ülő csecsemő, Királyvár feldúlásakor meggyilkolták
- Bátyja, {Viserys}, harmadik ezen a néven, más néven a Kolduskirály, olvadt arannyal koronázták meg
- Férje, {Drogo}, a dothrakik *khaalja*, meghalt egy elfertőződött sebtől
- Halva született fia Drogótól, {Rhaego}, a méhében ölte meg Mirri Maz Duur, a *maegi*

Királynői Testőrsége:

- Ser Barristan Selmy, más néven Bátor Barristan, Robert király Királyi Testőrségének egykori parancsnoka
- Jhogo, *ko* és vérlovag, a korbács
- Aggo, *ko* és vérlovag, az ij
- Rakharo, *ko* és vérlovag, az *arakh*
- Erős Belwas, eunuch, egykori harcos rabszolga

kapitányai és parancsnokai:

- Daario Naharis, hivalkodó tyroshi zsoldos, a Viharvarjak vezetője
- Ben Plumm, más néven Barna Ben, kétes származású zsoldos, a Második Fiak vezetője
- Szürke Féreg, eunuch, a Makulátlanok nevű eunuch gyalogság parancsnoka
- Pentosi Groleo, a *Balerion* nevű nagy kogga egykori kapitánya, jelenleg flotta nélküli admirális

szolgálói:

- Irri és Jhiqui, dothraki lányok, tizenöt évesek
- Missandei, naathi írástudó és tolmács

ismert és valószínűsíthető ellenségei:

- Grazdan mo Eraz, yunkai nemes
- Pono khal, Drogo egykori *kója*
- Jhaqo khal, Drogo khal egykori *kója*
- Maggo, a vérlovagja
- Qarth Halhatatlanjai, boszorkánymesterek csoportja
- Pyat Pree, qarathi boszorkánymester
- a Bánatos Emberek, qarathi orgyilkos céh
- Ser Jorah Mormont, a Medve-sziget egykori ura
- {Mirri maz Duur}, javasasszony és *maegi*, Lhazar, a Nagy Pásztor szolgálója

bizonytalan szövetségesei a múltban és a jelenben:

- Xaro Xhoan Daxos, Qarth kereskedőhercege

- Quaithe, álarcos árnyékgyűjtő Asshaiból
- Illyrio Mopatis, Pentos Szabad Városának tanácsosa, aki tető alá hozta házasságát Drogo khallal
- Nagy Cleon, Astapor mézszáros királya
- Moro khal, Drogo khal egykori szövetségese
- Rhogoro, fia és *khalakkája*
- Jommo khal, Drogo khal egykori szövetségese

A Targaryenek a sárkányok véréből valók, az ősi Valyria Erődjének nagyuraitól származnak, származásukat jelzi ibolyaszín, indigókék vagy orgonaszín szemük, valamint ezüst-arany hajuk. Hogy megőrizzék vérük tisztaságát, a Targaryen testvérek gyakran egymás közt házasodtak – fivér vett el nővért, unokatestvér unokatestvért, nagybácsi nagynénit. A dinasztia alapítója, Hódító Aegon mindkét hűgát nőül vette, és mindkettejüknek fiakat nemzett. A Targaryenek címere fekete alapon vörössel egy háromfejű sárkány, melynek fejei Aegont és hűgait jelképezik. Jelmondatuk: *Tűz és vér.*

BRAAVOSBAN

- Ferrego Antaryaon, Braavos tengerura
- Qarro Volentin, Braavos Első Kardja, a védelmezője
 - Bellegere Otherys, más néven a Fekete Gyöngy, egy hasonló nevű kalóznő leszármazottja, kurtizán
 - a Fátyolos Hölgy, a Szirénkirálynő, a Holdárny, az Alkony Lánya, a Fülemlüle, a Költőnő, híres kurtizánok
 - Ternesio Terys, a Titán Lányának kereskedőkapitánya
 - Yorko és Denyo, a fiai
 - Moredó Prestayn, a *Boszorkány* kereskedőkapitánya
 - Lotho Lornel, régi könyvek és tekercsek árusa
 - Ezzelyno, vörös pap, gyakran részeg
 - Eustace septon, kegyvesztett és kistaszított
 - Terro és Orbelo, *bravók*
 - Vak Beqqo, halárus
 - Brusco, halárus
 - lányai, Talea és Brea
 - Meralyn, más néven Kedves, a Rongyszedők Révé melletti Boldog Kikötő bordélyház tulajdonosa
 - a Matróz Felesége, szajha a Boldog Kikötőben
 - Lanna, fiatal szajha
 - Szende Bethany, Félszemű Yna, Ibbeni Assadora, a Boldog Kikötő szajhái
 - Vörös Roggo, Gyioro Dothare, Gyleno Dothare, egy Lúdtoll nevű írástudó, Idézó
- Cossomo, a Boldog Kikötő vendégei
- Tagganaro, kikötői zsebmetsző és tolvaj
 - Casso, a Fókák Királya, idomított fókája
 - Kicsi Narbo, egykori társa
 - Myrmello, Mélabús Joss, Quence, Allaquo, Sloey, a Hajón minden este fellépő komédiások
 - S'Vrone, gyilkos hajlamú kikötői szajha
 - a Részeges Leány, kiszámíthatatlan szajha
 - Ragyás Jeyne, bizonytalan nemű szajha
 - a kedves ember és az árva, a Sokarcú Isten szolgálói a Fekete és Fehér Házában
 - Umma, templomi szakács
 - A jóképű férfi, a kövér fickó, az úrfi, a rideg arcú, a Kancsal és az éhező ember, a Sokarcú titkos szolgálói
 - Arya a Stark-házból, egy lány vas érmével, más néven Arry, Nan, Menyét, Sócska és Macska
 - Quhuni Mo a Magas Fák Városából, a Nyár-szigetektől, a *Fahéjszellő* kereskedőhajó kapitánya
 - Kojja Mo, a lánya, a vörös íjász
 - Xhondo Dhoru, első tiszt a *Fahéjszellőn*.

SZERKESZTŐI UTÓSZÓ

Martin első önálló kötete 1976-ban jelent meg, és inntól kezdve nem volt megállás, egészen a nyolcvanas évek közepéig, amikor az egyre nagyobb hírnévre szert tevő író Hollywood csábította magához. Szerzőnk forgatókönyvíróként működött közre a kultikus *Szürkületi Zóna* sorozatban, oroszlánrészt vállalt a formabontó *Szépség és szörnyeteg* megteremtésében, és íróként jegyezte az 1993-es *Doorwayst*, amely azonban csupán az első, bevezető részig jutott el. A kilencvenes évek közepére Martin megelégtelte Hollywoodot, ahol tíz jó történetből egy jut el a megvalósítás fázisába, és az is könnyedén a kukába juthat, ha a bevezető résznek épp egy amerikaifoci-döntővel kell megmérkőznie a nézettségi versenyben, és az olvasók legnagyobb szerencséjére visszatért a könyvekhez. 1996-ban útjára indította az elmúlt évtized legjelentősebb tolkien mintákat felhasználó fantasysorozatát, *A jég és tűz dalát*.

1954-ben J. R. R. Tolkien valószínűleg nem is sejtette, hogy majd' két évtizedes munka után megjelenő műve, *A Gyűrűk Ura* milyen népszerűsége fog szert tenni, és mekkora hatást fog gyakorolni az irodalomra. *A Gyűrűk Ura* a hatvanas évekre nemzedéki regénnyé vált nyugaton, és ma már nyugodtan kijelenthetjük, hogy népszerűsége több mint fél évszázaddal megjelenése után sem kopott meg. Még ennél is fontosabb az a hatás, amit a populáris fantasyirodalomra gyakorolt, amelyet teljesen és visszafordíthatatlanul átformált a hetvenes évek közepére; nem meglepő, hogy sok fantasyrajongó *A Gyűrűk Urától* számolja a műfaj születését. Bár ez az elterjedt vélemény semmiképpen sem nevezhető pontosnak, az biztos, hogy Tolkien új időszámítást hozott a fantasyben, mind a tematika, mind a történetészövés tekintetében. Halála után nem sokkal jobb-rosszabb imitátorok lepték el a könyvespolcokat, és most, több mint 30 évvel később is ezeknek a könyveknek a legnagyobb a piaca a modern fantasyk közül.

Martin nehéz fába vágta a fejszét. *A Gyűrűk Urán* alapuló szövegek a szolgálai másoláson kívül többnyire igen keveset tettek hozzá az alapokhoz, egyedül talán terjedelmi téren sikerült túlszárnyalnia a nagy elődöt, ami elég kétes dicsőség. Az elmúlt másfél évtizedben a magyar olvasók is megismerhettek sokat a Tolkien nyomában loholók műveiből, legyen szó akár Raymond E. Feist Midkémia sorozatáról, Terry Goodkind *Az Igazság kardja* könyveiről, avagy Robert Jordan monstre *Az Idő kereke* sorozatáról. A sokoldalú Martin egyik legnagyobb erőssége azonban éppen az, hogy különös tehetsége van a kimerült klisék megújításához, ahogy ezt már 1982-ben bizonyította, a *Fevre Dream* című regényében (Magyarországon *Lázálom* címmel jelent meg). *A Fevre Dream* a Bram Stoker Drakulája nyomán megmerevedett vámpírsztorikat tölti fel élettel, és legalább olyan fontosnak bizonyult a műfaj megújításában, mint Anne Rice vámpírregényei. A New Orleansot és a Mississippit háttérül használó regényt több kritikus „Mark Twain találkozása Bram Stokerrel” megjelöléssel jellemezte, és az alapokhoz visszatérő szerző gyökeresen átformálta a köztudatban élő vámpírképet.

A jég és tűz dalával az eddig elsősorban sci-fivel foglalatосkodó író új területre merészkedett, a maga módján újraértelmezve azt. Martin eredeti elképzelései között egy a szokásosnál jóval érettebb sorozat szerepelt, amely nem követi szolgálai módon a nagy előd mintáját, ám nem is szakít vele teljesen. Az 1996-ban megjelent *Game of Thrones* (Trónok harca) első pillantásra nem több, mint egy újabb nagyszabású hősi fantasy. A tekintélyes méretű első kötetből (amely természetesen egy trilógia első része, mi másé) egy tipikus lovagkirályságot ismerünk meg, hősökkel, gazemberekkel, gonosz hatalommal. Westeros fölött valaha a sárkánykirályok uralkodtak, ám a Targaryen-dinasztiát 15 évvel ezelőtt elűzték, és most Robert Baratheon uralkodik, hú barátai, Jon Arryn, majd Eddard Stark segítségével.

A látszat azonban csalóka, ahogy ezt Martin olvasói jól tudják. Ebben a világban nincsenek jók és gonoszok, csak emberek, különböző vágyakkal, célokkal, félelmekkel és sebekkel. *A jég és tűz dala* legnagyobb erőssége a karakterábrázolás: legyen szó egy tízéves, naiv nemeskisasszonyról, a birodalom egyik legnagyobb uráról avagy a mindenki által megvetett és gyűlölt királyölről, a szereplők mindegyike hiteles és átélhető, sőt szerethető. Martin szemmel láthatóan vonzódik azokhoz a karakterekhez, akiket valamilyen oknál fogva kivetettek a szigorú társadalmi rendből: ilyen Tyrion Lannister, az Ördögfióka, aki hiába a királyság leghatalmasabb urának fia, torzszülöttsége és eredendő bűne – az ő születésébe halt bele anyja – miatt mindenki megveti, avagy Havas Jon, a fattyú, nem is beszélve az utolsó Targaryenről, akit bátyja pénz és sereg reményében ad el egy nomád lovasúrnak.

Westeros sem olyan tündérr királyság, mint elsőre hinnénk. Szemben a legtöbb populáris fantasyvel, ahol a középkori háttér csupán díszlet, amely előtt jobban vissza lehet mondani a Tolkienről tanult, ám teljes egészében sosem elsajátított leckét, Westeroson a lovagi csillogás mellett jelen vannak a nyomor és a társadalmi különbségek is. A távolból oly dicsőnek és hősi-esnek tűnő lovagok, urak királyok közletről sokszor igencsak esendők; a lovagi erény nem szolgál másra, mint megszegésre. A középkori háttér plasztikus megteremtéséhez minden bizonyonnyal nagyban hozzájárultak Martin forrásai. Míg Tolkien elsődleges kiindulópontja az ógermán mitológia – pontosabban annak megmaradt töredékei – voltak, követői pedig a legtöbb esetben megelégedtek a már adott minták átvételével, Martin inspirációit középkori eseményekből merítette, elsősorban a Rózsák háborújából. Ha nagyon keressük, akkor akár Shakespeare hatását is meglelhetjük, gondoljunk a *Kardok vihara* csúcspontjára, a *Vörös Nászra*, amely egy Shakespeare király drámában is helyet kaphatott volna.

A jég és tűz dala nem csupán karakterei révén tabudöntőgető, hanem a szexualitás ábrázolása révén is. Tolkien maga igencsak takarékosan bánt ezzel, amelyet az elterjedt népszerű tévhittel szemben elsősorban nem a szerző prudériája indokolt, hanem az általa felhasznált irodalmi formák, az imitáció logikája pedig meggátolta, hogy ezen a téren bármiféle jelentősebb újításra sor kerüljön. Ahogy azonban Martin a karakterek terén is kitágítja a normalitás határait, itt sem habozik. *A jég és tűz dalában* a szexualitás nem csupán fontos szerepet játszik, hanem olyan formái kerülnek elő, amelyekről a mai napig nem szívesen beszélünk: az egyneműek közötti kapcsolat, a vérfertőző szerelem, a nemi erőszak folyton visszaköszönő motívumok. Mindezek azonban nem öncélúan, a botrányokozás érdekében kerülnek a történetbe. A nők bálványának, a lovagi erények megtestesítőjének számító, ám valójában felszínes és üresfejű Renly Baratheon homoszexualitása valószínűleg nem kisebb történelmi előképen alapszik, mint a legendás, ám valójában jelentéktelen angol király, Oroszlánszívű Richárd hasonlóján, Jaime és Cersei Lannister vérfertőző szerelme kapcsán pedig a regények nem ennek természetellenes voltára, hanem a két szereplő kiszolgáltatottságára és ellentmondásos kapcsolatára koncentrálnak.

A jó író mindenhol tanul, Hollywoodban is. *A jég és tűz dala* sokat merít a szó jó értelmében a sorozatok szerkezeti felépítéséből, amelyet Martin annak idején főállásban írt. Az egyes fejezetek kompakt egészet alkotnak önmagukban, és az író láthatóan nagy figyelmet fordít a vizualításra: különösen érezhető ez a csatajelenetek esetében, amelyek a kitűnően megválasztott nézőpontok miatt nem egy esetben hasonló hatást keltenek, mint a Ryan közlegény megmentése legendás D-napos jelenete. Hollywoodban szerzett tudását Martin hamarosan újra a képernyőn kamatoztathatja, hiszen 2007 első nagy híre *Ajég és tűz dala* kapcsán az volt, hogy az HBO tévésorozatot forgat a regényciklusból, a szerző aktív közreműködése mellett. Könnyen lehet, hogy 2008-ban a tévé képernyőjén is viszontláthatjuk majd kedvenc szereplőinket.

Bár sok fantasyolvasó túlzottan merésznek érezte Martin újításait, a *Game of Thrones* komoly olvasóközönséget szerzett épp frissessége és formabontó jellege miatt. Innentől kezdve nem volt megállás: 2000-ben következett a *Clash of Kings* (Királyok csatája), 2002-ben a *Storm of Swords* (Kardok vihara), majd négy év hosszú várakozás után a *Feast for the Crows*, amely magyar kiadását, a *Varjak lakomáját* a kezében tartja kedves olvasónk. Az eredeti triló-

gia elképzelését az írónak már az első kötet után fel kellett adnia, miután a *Hatalmasok játsszmája* végére körülbelül az eredetileg tervezett regény történetének harmadáig ért el. A következő kötetek egyre tovább híztak, míg a *Varjak lakomája* kapcsán Martinnak választania kellett: vagy kettévágják a könyvet a terjedelmi korlátok miatt, vagy ő húzza meg drasztikusan a kéziratot. Írónk a második megoldást választotta, ám mindez azzal járt, hogy rengeteg, az olvasók kedvencének számító szereplő kikerült a regényből. A *Varjak lakomájában* így nem találkozhatunk Havas Jon, Dany, avagy Tyrion fejezeteivel, ám ezért sokban kárpótolhatnak minket az új nézőpontkarakterek; az eddig a regénysorozat fő intrikusának számító Cersei Lannister, avagy a Greyjoy-ház leszármazottai.

Ha minden jól megy, kedvenc szereplőink visszatérésére sem kell sokat várnunk: a *Varjak lakomájából* kikerült fejezetek átkerülnek a következő regénybe, A *Dance with the Dragonsba*, amelyet a szerző legutóbbi ígéretei szerint 2007 során vehetnek kezükbe az amerikai olvasók (ezekkel az ígérekkel persze nem árt óvatosan bánni, hiszen az elmúlt években Martinnak egyetlen ilyesfajta vállalását sem sikerült maradéktalanul betartania). Kiadónk azon dolgozik, hogy a magyar olvasók is minél hamarabb újra elmerülhessenek Westeros világában.

Stemler Miklós